

FIRTINA TOPLANIYOR

ZAMAN ÇARKI · 12

ROBERT JORDAN

BRANDON SANDERSON

Fırtına Toplanıyor

Zaman Çarkı 12

Robert Jordan
&
Brandon Sanderson

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 680

Zaman Çarkı 12. Cilt
Fırtına Toplanıyor
Robert Jordan - Brandon Sanderson

Özgün Adı:
The Wheel of Time 12
The Gathering Storm

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

2. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Haziran 2016
Eylül 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Kapak Resmi: Todd Lockwood
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 348 36 97 - Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

BRANDON SANDERSON, 1975'te, Lincoln, Nebraska'da doğdu. Biyokimya bölümünde bir dönem okuduktan sonra kendine geldi ve asıl eğiliminin yazarlık alanında olduğunu fark etti. İngilizce bölümüne geçti ve Brigham Young Üniversitesi'nden mezun oldu, sonra okuluna geri dönerek yaratıcı yazarlık konusunda yüksek lisans yaptı. O zamandan bu yana hem yetişkinler hem de genç okuyucular için kitaplar yazmıştır. Bunların arasında Mistborn üçlemesi, Warbreaker ve Alcatraz serisi bulunmaktadır.

Karısı ve çocukları ile birlikte Utah'ta yaşamaktadır, sık sık Magic: The Gathering oynamaktadır, düzenli olarak peynirli makarna yemektedir ve zaman zaman da BYU'da yazarlık öğretmektedir.

Daha fazla bilgi için: brandonsanderson.com

Yazardan

Kasım 2007'de hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir telefon aldım. Merhum Robert Jordan'ın karısı ve editörü Harriet McDougal, Zaman Çarkı'nın son kitabını tamamlayıp tamamlamayacağımı sormak için arıyordu.

Bay Jordan'ın öldüğünü bilmeyenler için, haberi veren kişi olmak yüreğimi yaralıyor. 16 Eylül 2007'de, aylak aylak internette gezinirken, onun öldüğünü öğrendiğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Şok olmuş, sersemlemiştim, cesaretim kırılmıştı. Yazı kariyerimde kahramanım olan bu harika adam gitmişti. Dünya aniden farklı bir yere dönüşmüştü.

Dünyanın Gözü'nü ilk 1990'da, müdavimi olduğum köşe başı kitapçısını ziyaret eden ergen bir fantazya tutkunuyken elime almıştım. Okur okumaz hayranı oldum ve *Büyük Av*'ı hevesle bekledim. Seneler içinde kitapları defalarca okudum, yeni bir kitap çıktığı zaman tüm seriyi baştan okuduğum oldu. Zaman geçti ve ben de bir fantazya yazarı olmaya karar verdim –Zaman Çarkı'na duyduğum sevginin bunda büyük etkisi oldu. Ama bir gün Harriet'tan telefon alacağım aklımın ucundan bile geçmedi. Bu benim için kesinlikle sürpriz oldu. Bu fırsatı talep etmemiş, bu fırsat için başvurmamış, bunu dilemeye bile cesaret edememiştim –ama talep yapıldığında, yanıtım hazırdı. Bu seriyi, başka hiçbirini sevmediğim gibi seviyorum ve çocukluğumdan beri karakterler çok sevgili eski dostlarım gibidir.

Robert Jordan'ın yerini dolduramam. Bu kitabı kimse onun kadar iyi yazamaz. Basit gerçek bu. Neyse ki, pek çok not, ana hat, tamamlanmış sahne bırakmış ve karısına ve yardımcılarına açıklamalar dikte etmiş. Vefat etmeden önce Harriet'tan, hayranları için seriyi tamamlayacak birini bulmasını istemiş. O hepinizi çok seviyordu ve hayatının son birkaç

haftasını son cildin olaylarını dikte ederek geçirdi. Cilde *Işığın Anısı* adı verilecekti.

On sekiz ay sonra, işte buradayız. Bay Jordan son kitabın büyük olacağına söz vermişti. Ama kısa zamanda müsvedde yanına yaklaşılamayacak kadar büyüdü; normal bir Zaman Çarkı kitabının üç katı olacaktı ve Harriet ile Tor Kitaplar, *Işığın Anısı*'nı üçe bölmeye karar verdi. Her kitapta eksiksiz ve dolgun bir hikâye verecek pek çok mükemmel kırılma noktası vardı. *Fırtına Toplanıyor*'u ve ardından gelecek iki kitabı *Işığın Anısı* olarak ya da Zaman Çarkı'nın son üç kitabı olarak düşünebilirsiniz. İkisi de doğru olur.

Bu yazıyı yazdığım sırada, üç kitaptan ikincisinin yarısını bitirmiş durumdayım. Sağduyu ölçüsünde hızlı çalışıyoruz ve yirmi sene önce bize vadedilen son için çok fazla beklemenizi istemiyoruz. (Bay Jordan bu sonu, ölmeden önce, bizzat yazdı ve ben de okudum. Olağanüstü bir son.) Bay Jordan'ın tarzını taklit etmeye çalışmadım. Bunun yerine, kendi tarzımı Zaman Çarkı'na uyacak şekilde uyarladım. Asıl hedefim karakterlerin ruhuna sadık kalmaktı. Konu büyük oranda Robert Jordan'ın, ama sözcüklerin çoğu benim. Bu kitabı, aynı aktörlerle ve aynı senaryoyla, bir filmin bazı sahneleri üzerinde çalışan yeni bir yönetmenin ürünü olarak hayal edebilirsiniz.

Ama bu büyük bir proje ve tamamlamak zaman alacak. Biz gelecek birkaç seneyi hikâyeyi mükemmelleştirmek için harcarken, sabretmenizi rica ediyoruz. Zamanımızın en büyük fantazya destanının sonu ellerimizde ve onun *doğru* yapıldığını görmeye kararlıyım. Bay Jordan'ın dileklerine ve notlarına sadık kalmaya kararlıyım. Sanatsal dürüstlüğüm ve kitap sevgim daha azını yapmama izin vermez. Sonuçta, buradaki sözcüklerin yaptığımız işi savunan en iyi sav olmasına izin vereceğim.

Bu benim kitabım değil. Bu Robert Jordan'ın kitabı ve daha küçük bir ölçekte, sizin kitabınız.

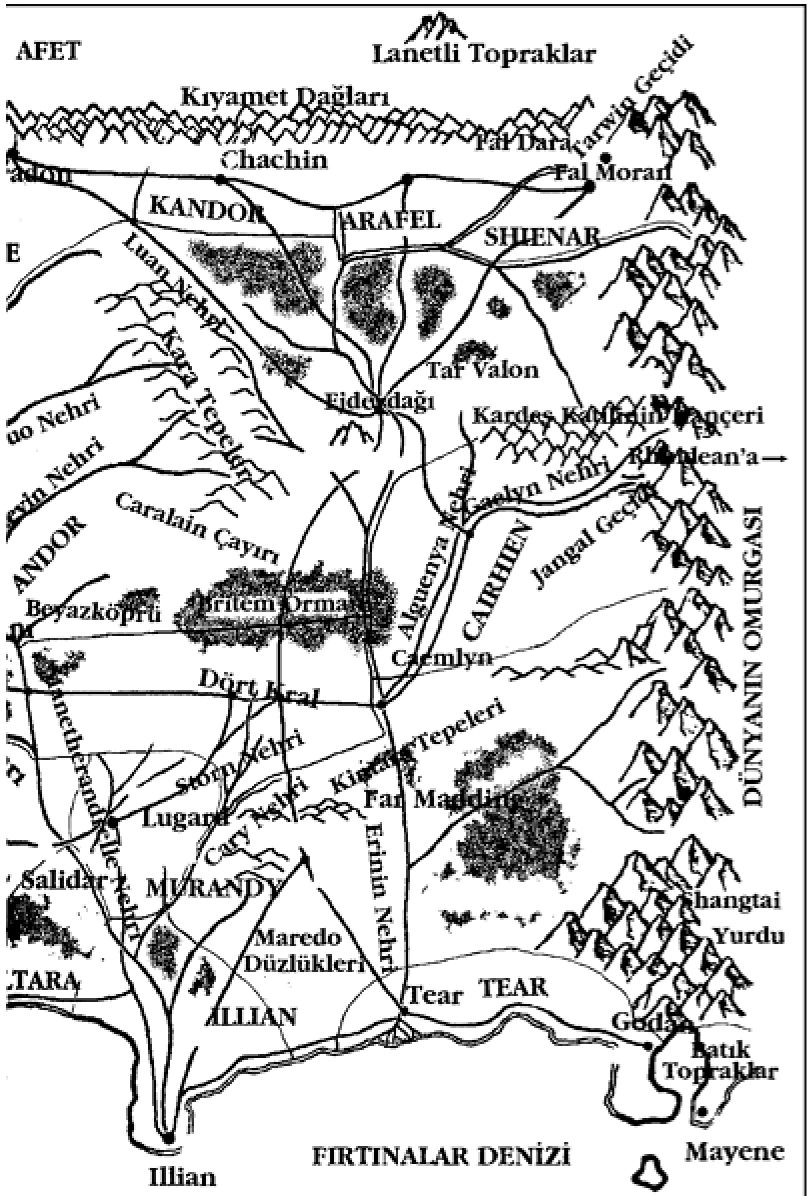
Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Brandon Sanderson
Haziran 2009

Maria Simmons ve Alan Romanczuk için.
Onlar olmadan bu kitap mümkün olmazdı.

Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
SALDA
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Emond Meydanı
FALME
Andahar Nehri
Garen Duvarı
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
AMADICIA
Eldor Nehri
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Chachin
Fal Dara
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Ejderdağı
Caralain Çayırı
Beyazköprü
Britem Ormanı
Caemlyn
CAIRHIEN
Alguenya Nehri
Gaelyn Nehri
Jangal Geçidi
DÜNYANIN OMURGASI
Dört Kral
Storm Nehri
Lugard
Cary Nehri
Far Madding
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo Düzlükleri
ILLIAN
Tear
TEAR
Shangtai Yurdu
Batık Topraklar
Mayene
Illian
FIRTINALAR DENİZİ

Kuzgunlar ve kargalar. Sıçanlar. Sisler ve bulutlar. Böcekler ve yozlaşma. Garip olaylar ve tuhaf olgular. Sıradan olan çarpılmış ve garipleşmiş. Mucizeler!

Ölüler yürümeye başlamış ve bazıları onları görüyor. Diğerleri görmüyor, ama benim gibi geceden korkanların sayısı gittikçe artıyor.

Bunlar bizim günlerimizdi. Ölü bir gökyüzünün altında üzerimize yağıyorlar, öfkeleri ile bizi eziyorlar, ta ki biz hep bir ağızdan yalvarana kadar: "Başlasın artık!"

Bilinmeyen Bir Âlim'in Günlüğü,
Feria Bayramı için düşülen kayıt.
YÇ 1000.

Önsöz
Fırtınanın Anlamı

Renald Fanwar evinin verandasında oturmuş, iki sene önce torununun onun için karameşeden yaptığı sağlam sandalyeyi ısıtmaktaydı. Renald kuzeye bakıyordu.

Siyah gümüş bulutlara.

Daha önce hiç böylesini görmemişti. Tüm kuzey ufkunu, gökyüzünün yükseklerine kadar kaplamışlardı. Kurşuni değildiler. *Siyah* ve *gümüş* rengiydiler. Gece yarısı bir yeraltı kilerinin olduğu kadar karanlık, gürleyen fırtına başları. Aralarında çarpıcı gümüş ışıklar parlıyordu; hiç ses çıkarmayan şimşekler.

Hava *yoğundu*. Toz ve kir kokularıyla yoğun. Kuru yaprakların ve yağmayı reddeden yağmurun kokularıyla. Bahar gelmişti. Ama ekinleri büyümemişti. Tek bir filiz bile başını toprağın üzerine çıkarmaya cesaret edememişti.

Tahtaları gıcırdatarak yavaşça sandalyesinden kalktı; sandalye arkasında yavaşça sallandı. Renald verandanın kenarına yürüdü. Sönmüş olmasına rağmen piposunu kemirdi. Onu tekrar yakmakla uğraşamazdı. O bulutlar onu büyülemişti. Öyle siyahtılar ki. Tıpkı bir çalılık yangınının dumanı gibi, ama hiçbir yangının dumanı o kadar yükseklere yığılmazdı. Hem, *gümüş* bulutlara ne demeli? Siyah bulutların arasında kabarıyorlardı. Tıpkı kurumla kaplanmış metalin yüzeyinde, cilalı çeliğin parladığı yerler gibi.

Çenesini ovaladı ve bakışlarını avluya indirdi. Beyaz badanalı bir çitin çevirdiği küçük bir bahçede çalılar ve bir öbek çimen vardı. Çalılar ölmüştü, hem de tamamı. O kışı atlatamamışlardı. Renald'ın onları bir an önce sökmesi gerekiyordu. Çimenler ise... eh, çimenler hâlâ kışın kuruttuğu otlardan ibaretti. Yabani otlar bile bitmemişti.

Bir gök gürültüsü patlayınca irkildi. Metale çarpan metal gibi saf, keskin, muazzam bir patlama. Gök gürültüsü evin pencerelerini sarstı, verandadaki tahtaları salladı ve Renald kemikleri bile titremiş gibi hissetti.

Renald geriye sıçradı. O yıldırım yakına düşmüştü –belki arazisinde bir yere. Gidip hasarı incelemek için can atıyordu. Yıldırım yangını bir insanı yok edebilir, arazisini yakıp kül edebilirdi. Bu kadar yukarıda, Sınırboyları'nda, pek çok şey, kasıtsız olsa da, çıra görevi görebilirdi – kurumuş otlar, kuru tahta kiremitler, kuru tohumlar.

Ama bulutlar hâlâ uzaktaydı. O yıldırım Renald'ın arazisine düşmüş *olamazdı.* Gümüş ve siyah fırtına bulutları kaynayıp yuvarlandı, kendi kendilerini beslediler ve yuttular.

Renald gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak kendi kendini sakinleştirdi. Gök gürültüsünü hayal mi etmişti? Gaffin'in hep takıldığı gibi, bunamaya mı başlamıştı? Gözlerini açtı.

Şimdi bulutlar tam oradaydı, evinin tam üzerinde.

Sanki, o bakışlarını kaçırmışken saldırmak için, aniden yakına yuvarlanmışlardı. Gökyüzüne hâkim olmuşlardı, devasa ve boğucu, her iki yönde uzanıyorlardı. Renald onların ağırlığının çevresindeki havayı ezdiğini hissedebiliyordu neredeyse. Aniden nemle ağırlaşan havadan bir nefes aldı ve alnı boncuk boncuk terledi.

O bulutlar çalkalanıyor, koyu kara ve gümüş fırtına başları beyaz patlamalarla sarsılıyordu. Aniden, tıpkı bir hortumun huniye benzeyen bulutu gibi, kaynayarak alçaldılar ve ona doğru geldiler. Renald, çok parlak bir ışığa tutulmuş biri gibi, elini kaldırarak haykırdı. O karanlık. O sonsuz, boğucu *siyahlık.* Onu alacaktı. Biliyordu.

Sonra bulutlar yok oldu.

Piposu verandanın yer tahtalarına çarptı, hafifçe tıkırdadı ve basamaklara yanık tütün taneleri saçtı. Renald onun elinden kaydığını fark etmemişti. Duraksayarak boş mavi gökyüzüne baktı ve boş yere sindiğini fark etti.

Bulutlar yine ufuktaydı, yaklaşık kırk fersah uzakta. Yumuşak bir sesle gürlemekteydiler.

Renald piposunu aldı. Yaşlılık lekeleriyle kaplanmış, senelerce güneş altında kalmaktan kararmış elleri titriyordu. *Yalnızca bir yanılsama Renald,* dedi kendi kendine. *Bunamaya başladın, yumurtanın yumurta olduğu kadar kesin.*

Ekinler yüzünden diken üzerindeydi. Bu yüzden. Çocuklarla konuşurken iyimser bir tavır takınsa da, bu doğal değildi işte. Şimdiye dek bazı şeyler filizlenmiş olmalıydı. Bu toprakları kırk senedir işliyordu! Arpanın filizlenmesi bu kadar uzun sürmezdi. Kavrulasıca, sürmezdi işte! Dünyada neler oluyordu böyle? Bitkilerin filizleneceğine güvenemiyordunuz ve bulutlar ait oldukları yerde kalmıyordu.

Kendini, titrek bacaklar üzerinde, sandalyesine oturmaya zorladı. *Yaşlanıyorum, olan bu işte...* diye düşündü.

Hayatı boyunca çiftçilik yapmıştı. Sınırboyları'nda çiftçilik yapmak kolay iş değildi, ama sıkı çalışırsanız, sağlam ekinler yetiştirerek başarılı bir hayat sürebilirdiniz. "Bir adamın tarlalarında tohumu ne kadar çok olursa, şansı da o kadar çok olur," derdi babası hep.

Eh, Renald bölgedeki en başarılı çiftçilerden biriydi. İki komşu çiftliği satın alabilecek kadar iyi gitmişti işleri ve her sonbaharda pazara otuz araba sürebiliyordu. Şu anda onun için çalışan, tarlaları süren, çitleri kontrol edip onaran altı iyi adamı vardı. Her gün çamura girip onlara iyi çiftçiliğin nasıl yapıldığını göstermesi gerekmediğinden değil. Birazcık başarının sizi bozmasına izin veremezdiniz.

Evet, tıpkı babasının söylediği gibi, toprağı işlemişti, toprağı yaşamıştı. Havadan herkesten daha fazla anlardı. O bulutlar doğal değildi. Tıpkı karanlık bir gecede hırlayan hayvan gibi, usul usul gürlüyorlardı. Bekleyerek. Yakındaki koruluklarda saklanarak.

Fazla yakın gelen bir gök gürültüsü daha patlayınca sıçradı. O bulutlar kırk fersah uzakta mıydı? Öyle mi düşünmüştü? Şimdi, dikkatle bakınca, on fersah uzakta görünüyorlardı.

"Yapma böyle," diye homurdandı kendi kendine. Kendi sesini duymak iyi geldi. Gerçek geldi. O gürlemeden ve zaman zaman rüzgârda gıcırdayan kepenklerden başka bir şey duymak iyiydi. İçeride akşam yemeğini hazırlamakta olan Auaine'i duyuyor olması gerekmez miydi?

"Yoruldun. İşte bu. Yorgunsun." Yelek cebini karıştırdı ve tütün kesesini çıkardı.

Sağından hafif bir gürleme geldi. Başta, gök gürültüsü olduğunu varsaydı. Ama bu gürleme fazla gıcırtılı, fazla düzenliydi. Bu gök gürültüsü değildi. Bu, dönen tekerleklerin sesiydi.

Gerçekten de hemen doğuda, Mallard Tepesi'nde büyük bir öküz arabası belirdi. O tepenin adını Renald vermişti. Her iyi tepenin bir isme

ihtiyacı vardır. Yol Mallard Yolu'ydu. O zaman neden tepeye de o adı vermesindi?

Sandalyesinde öne eğildi, gözlerini kıstı ve bulutları görmezden gelmeye özen göstererek araba sürücüsünün yüzünü seçmeye çalıştı. Thulin mi? Demirci mi? Ne demeye tepeleme dolu bir araba sürüyordu ki? Adamın Renald'ın yeni pulluğunun üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu!

Bu mesleği yapan biri için zayıf bir adam olan Thulin yine de çoğu çiftlik çalışanından iki kat kaslıydı. Shienarlıların siyah saçlarına sahipti ve yüzünü orada moda olduğu gibi tıraş etmişti, ama kafasının tepesinde bir saç tutamı yoktu. Thulin'in ailesi soylarının Sınırboyları savaşçılarına dayandığını söylüyordu, ama kendisi tüm diğerleri gibi basit bir köylüydü. Sekiz kilometre doğuda, Meşe Suyu'ndaki demirhaneyi işletiyordu. Renald kış akşamlarında demirciyle sık sık taş oyunu oynardı.

Thulin geçinip gidiyordu –Renald kadar yaşlı değildi, ama son birkaç kışın ardından emeklilikten bahsetmeye başlamıştı. Demircilik yaşlı bir adama uygun meslek değildi. Elbette, çiftçilik de öyle. Yaşlı adamlara uygun meslek var mıydı ki?

Thulin'in arabası sert toprak yolda yaklaştı, Renald'ın beyaz çitli avlusuna yanaştı. *İşte bu tuhaf,* diye düşündü Renald. Arabanın arkasından sıra sıra hayvanlar geliyordu: beş keçi ve iki süt ineği. Arabanın dışına siyah tüylü tavuklarla dolu sandıklar bağlanmıştı ve araba yatağı mobilya, çuvallar ve fıçılarla doluydu. Thulin'in genç kızı Mirala koltukta onunla birlikte oturuyordu. Yanında Thulin'in karısı vardı. Güneyden gelmiş, altın saçlı bir kadındı. Yirmi beş senedir Thulin'in karısıydı, ama Renald Gallanha'yı hâlâ 'o güneyli kız' olarak düşünüyordu.

Tüm aile arabadaydı, hayvanlarının en iyilerini sürüyorlardı. Taşındıkları açıktı. Ama nereye? Akrabaları ziyaret etmeye olabilir mi? O ve Thulin... ah, neredeyse üç haftadır taş oynamamışlardı. Bahar gelirken ve tarlalar aceleyle ekilirken misafirliğe pek zaman kalmıyordu. Birinin sabanları onarması, tırpanları bilemesi gerekiyordu. Thulin'in demirhanesi soğursa kim yapacaktı bu işleri?

Thulin arabasını Renald'ın avlusunun kenarına çekerken Renald piposuna bir çimdik tütün doldurdu. Sırım gibi, kır saçlı demirci dizginleri kızına verdi, sonra arabadan atladı, yere indiğinde ayakları toz bulutları kaldırdı. Fırtına uzakta hâlâ kaynamaktaydı.

Thulin çit kapısını itip açtı, sonra uzun adımlarla verandaya yürüdü. Dalgın görünüyordu. Renald selam vermek için ağzını açtı, ama ilk konuşan

Thulin oldu.

“En iyi örsümü Gallanha’nın eski çilek tarhına gömdüm Renald,” dedi iri yarı demirci. “Nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? En iyi alet takımım da orada. Hepsini iyice yağladım ve kuru kalsın diye sarıp, en iyi sandığımın içine koydum. Bu paslanmalarını engeller. En azından bir süreliğine.”

Renald yarı dolu piposunu tutarak ağzını kapadı. Thulin örsünü gömmüşse... eh, bir süreliğine geri dönmeyi planlamıyor demekti. “Thulin, ne...”

“Geri dönmezsem,” dedi Thulin kuzeye bakarak, “eşyalarımı çıkarıp, bakıldıklarından emin olur musun? Onları özenli birine sat Renald. O örsü herhangi birinin dövmesine dayanamam. O aletleri toparlamak yirmi senemi aldı, biliyorsun.”

“Ama Thulin!” dedi Renald. “Nereye gidiyorsun?”

Thulin yine ona dönerek, bir kolunu veranda korkuluğuna attı. Kahverengi gözleri ciddiydi. “Fırtına geliyor,” dedi. “Bu yüzden kuzeye gitmem gerektiğini düşündüm.”

“Fırtına mı?” diye sordu Renald. “Ufuktakini mi kastediyorsun? Thulin, kötü görünüyor –kemiklerim kavrulsun, kötü görünüyor gerçekten– ama ondan kaçmanın faydası yok. Daha önce de kötü fırtınalar gördük.”

“Bunun gibisini değil eski dostum,” dedi Thulin. “Bu görmezden gelinecek fırtına değil.”

“Thulin?” diye sordu Renald. “Sen neden bahsediyorsun?”

O yanıt veremeden Gallanha arabadan seslendi. “Ona tencerelerden bahsettin mi?”

“Ah,” dedi Thulin. “Gallanha karının beğendiği o bakır dipli tencere takımını ovaladı. Mutfak masasında duruyorlar, Auaine almak isterse onu bekliyorlar.” Sonra Thulin Renald’a başıyla selam verdi ve arabasına yürümeye başladı.

Renald sersemlemiş halde oturdu. Thulin her zaman dobra bir adam olmuştu; aklından geçeni söylemeyi ve sonra unutmayı tercih ederdi. Renald’ın onda sevdiği buydu. Ama demirci bir sohbeti, bir koyun sürüsünü yarıp geçen kaya parçası gibi tamamlayıp, herkesi serseme de çevirebilirdi.

Renald piposunu sandalyede bırakarak kalktı ve Thulin’in peşinden avluyu aşıp, arabaya yürüdü. *Kavrulası,* diye düşündü Renald iki yana bakarak ve yine kahverengi otları, ölü çalıları fark ederek. O avlu için çok emek vermişti.

Demirci arabasının yanlarına bağlı tavuk sandıklarını kontrol ediyordu. Renald ona yetişti, elini uzattı, ama Gallanha ona seslendi.

“Hey, Renald,” dedi sürücü koltuğundan. “Bunları al.” Yumurta dolu bir sepet uzattı. Topuzundan bir tutam sarı saç kaçmıştı. Renald sepete uzandı. “Bunları Auaine’e ver. Geçen güz inen tilkiler yüzünden yumurtasız kaldığınızı biliyorum.”

Renald yumurta sepetini aldı. Bazıları beyaz, bazıları kahverengiydi. “Evet, ama *nereye* gidiyorsunuz Gallanha?”

“Kuzeye dostum,” dedi Thulin. Gelip, elini Renald’ın omzuna koydu. “Bir ordu toplanacağını tahmin ediyorum. Demircilere ihtiyaçları olacak.”

“Lütfen,” dedi Renald yumurta sepetiyle işaret ederek. “En azından birkaç dakika durun. Auaine fırına ekmek atmıştı. Sevdiğin şu yoğun, ballı olanlardan. Bunu taş oyunu oynarken konuşabiliriz.”

Thulin duraksadı.

“Yola çıksak daha iyi,” dedi Gallanha usulca. “O fırtına yaklaşıyor.”

Thulin başını salladı, sonra arabaya tırmandı. “Sen de kuzeye gelmek isteyebilirsin Renald. Gelirsen, getirebildiğin her şeyi getir.” Duraksadı. “Buradaki aletlerle, ufak çaplı metal işleri yapabiliyorsun, bu yüzden en iyi tırpanlarını al ve onları sırıklı silahlara dönüştür. En iyi iki tırpanını; cimrilik edip en iyi ikinci ya da üçüncü tırpanlarını değil. En iyisini al, çünkü kullanacağın silah o olacak.”

Renald kaşlarını çattı. “Ordu toplanacağını nereden biliyorsun? Thulin, kavrulayım, ben asker falan değilim!”

Thulin onu duymamış gibi devam etti. “Sırıklı silahla birini atının sırtından çekip alabilir, sonra da biçebilirsin. Bir düşününce, belki üçüncü en iyi tırpanınla da iki kılıç yapabilirsin.”

“Ben kılıç yapmaktan ne anlarım? Ya da kılıç kullanmaktan?”

“Öğrenebilirsin,” dedi Thulin kuzeye dönerek. “Herkes lazım olacak Renald. Herkes. Bizi öldürmeye geliyorlar.” Renald’a baktı. “Kılıç yapmak o kadar zor değil. Bir tırpanın ucunu alıyorsun, düzeltiyorsun; sonra düşmanının kılıcı kayıp senin elini kesmesin diye, bir tahta parçası bulup, koruma parçası yapıyorsun. Daha çok, elindeki malzemeyi kullanıyor olacaksın.”

Renald gözlerini kırpıştırdı. Soru sormayı bıraktı, ama onlar hakkında düşünmeyi bırakamıyordu. Beyninin içinde, çitlerdeki kapıdan geçmeye çalışan sığırlar gibi sıkışmışlardı.

“Bütün hayvanlarını getir Renald,” dedi Thulin. “Onları yersin –ya da adamların yer–, süt de lazım olur. Yemesen bile, sığır ya da koyun eti karşılığında değiş tokuş yapabileceğin adamlar olacaktır. Her şey çok çabuk bozulduğundan, kış erzakları da azaldığından, yiyecek kıt olacak. Neyin varsa getir. Kurufasulye, kurutulmuş meyve, her şeyi.”

Renald avlu kapısına yaslandı. Eli ayağı tutmuyormuş gibi hissediyordu. Sonunda tek bir soru sormayı başardı. “Neden?”

Thulin duraksadı, sonra arabadan uzaklaştı ve elini yine Renald’ın omzuna koydu. “Bu kadar ani olduğu için üzgünüm. Ben... eh, lafla aram nasıldır bilirsin Renald. O fırtınanın ne olduğunu bilmiyorum. Ama ne anlama geldiğini biliyorum. Hiç elime kılıç almadım, ama babam Aiel Savaşı’nda savaştı. Ben bir Sınırboyluyum. Ve o fırtına, sonun yaklaştığı anlamına geliyor Renald. Geldiği zaman orada olmamız lazım.” Durdu, sonra dönüp kuzeye baktı ve toplanan bulutları, tarlasının ortasında zehirli yılan bulmuş bir çiftçinin bakışlarıyla izledi. “Işık bizi korusun dostum. Orada olmamız lazım.”

Bunu da söyledikten sonra elini çekti ve arabaya tırmandı. Renald onların hareketlenmesini, öküzleri dürtüklemelerini ve kuzeye doğru uzaklaşmalarını izledi. Renald, uyuşuk bir hisle, uzun zaman izledi.

Uzakta gök gürültüsü tepelere çarpan bir kırbaç gibi patladı.

Çiftlik evinin kapısı açıldı ve kapandı. Auaine yanına geldi. Kır saçlarını topuz yapmıştı. Auaine’in saçları senelerdir bu renkti; erken kırlaşmıştı ve Renald bu rengi her zaman sevmişti. Kırdan çok gümüş rengi. Tıpkı bulutlar gibi.

“O gelen Thulin miydi?” diye sordu Auaine, uzakta toz kaldıran arabaya bakarak. Yola tek bir siyah tavuk tüyü uçtu.

“Evet.”

“Biraz gevezelik etmek için bile kalmadı mı?”

Renald başını iki yana salladı.

“Ah, ama Gallanha yumurta göndermiş!” Sepeti aldı ve yumurtaları içeri taşımak için önlüğüne aktarmaya başladı. “Çok tatlı kadın. Sepeti yere bırak; onu almak için birini gönderecektir.”

Renald kuzeye bakmakla yetindi.

“Renald?” diye sordu Auaine. “Sana ne oldu, seni ihtiyar kütük?”

“Tencereleri ovup sana bırakmış,” dedi Renald. “Bakır dipli olanları. Mutfak masasının üzerinde. İstiyorsan hepsi senin.”

Auaine sustu. Sonra keskin bir çatırtı geldi ve Renald omzunun üzerinden baktı. Auaine'in önlüğü gevşemişti ve yumurtalar kayıp yere düşmüş, kırılmıştı.

Auaine çok sakin bir sesle, “Başka bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Renald seyrek saçlarını kaşıdı. “Fırtınanın yaklaştığını ve kuzeye gitmeleri gerektiğini söyledi. Thulin bizim de gitmemiz gerektiğini söyledi.”

Biraz daha dikildiler. Auaine önlüğünü toparlayarak yumurtaların geri kalanını sağlama aldı. Düşenlere bakmadı. Yalnızca kuzeye bakıyordu.

Renald döndü. Fırtına yine aniden yaklaşmıştı. Ve bir şekilde, *daha da kararmış* görünüyordu.

“Bence onları dinlemeliyiz Renald,” dedi Auaine. “Ben... ben gidip yanımızda götüreceklerimizi ayarlayayım. Sen de arkaya dolan da adamları toparla. Ne süreliğine gideceğimizi söylediler mi?”

“Hayır,” dedi Renald. “Nedenini de söylemediler. Yalnızca fırtına yüzünden kuzeye gitmemiz gerektiğini. Ve... bunun son olduğunu.”

Auaine keskin bir nefes aldı. “Eh, sen gidip adamları hazırla. Ben evle ilgilenirim.”

Auaine telaşla içeri girdi ve Renald kendini fırtınaya sırtını dönmeye zorladı. Evin çevresinden dolanıp ahır avlusuna girdi, çiftlik işçilerine seslendi. Sağlam yapılı, iyi adamlardı. Kendi oğulları talihlerini başka yerde denemişlerdi, ama altı işçisi Renald'ın oğulları gibiydi neredeyse. Merk, Favidan, Rinnin, Veshir ve Adamad çevresine toplandılar. Hâlâ şaşkın hisseden Renald iki tanesini hayvanları toparlamaya, ikisini kıştan kalan tahıl ve erzakı toparlamaya yolladı ve son adamı da Geleni'yi getirmeye gönderdi. Geleni, ambarları yüzünden ekimin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı, yeni tohumlar almak için köye gitmişti.

Beş adam dağıldı. Renald bir an avluda dikildi, sonra yeni hafif demirhanesini getirmek için ahıra girdi ve onu güneş ışığına çekti. Yalnızca bir örsten ibaret değildi; küçük, eksiksiz bir demirhaneydi ve taşınabilir olması için yapılmıştı. Renald ona tekerlek takmıştı; bir ahırda demirhane çalıştıramazdınız. Onca toz tutuşurdu. Kolları kaldırdı ve avlunun kenarındaki, iyi tuğlalardan inşa ettiği, gerektiğinde ufak tefek onarımlar yaptığı kovuğa sürükledi.

Bir saat sonra ateşi tutuşturmuştu. Thulin kadar becerikli değildi, ama babasından, insanın kendi demirhanesini işletmeyi az da olsa bilmesinin

büyük fark yarattığını öğrenmişti. Bazen, tek bir kırık menteşeyi onarttırmak için kasabaya gidip onca zamanı boşa harcamak istemezdiniz.

Bulutlar hâlâ oradaydı. Renald demirhaneden çıkıp ahıra yönelirken onlara bakmamaya çalıştı. O bulutlar göz gibiydi, omzunun üzerinden bakıyorlardı.

Ahırın içinde, duvardaki aralıklardan ışık süzülüyor, tozun ve samanın üzerine düşüyordu. Renald yapıyı yirmi beş sene önce kendi elleriyle inşa etmişti. O çarpık çatı tahtalarını değiştirmeyi düşünüp duruyordu, ama artık zamanı yoktu.

Alet duvarında üçüncü en iyi tırpanına uzandı, ama durdu. Derin bir nefes alarak, duvardan en iyi tırpanını indirdi. Demirhaneye geri yürüdü ve tırpanın sapını söktü.

Tahtayı kenara atarken, çiftlik işçilerinin en yaşlısı olan Veshir, iki keçi çekerek yaklaştı. Veshir demirhanenin üzerindeki tırpan çeliğini görünce ifadesi karardı. Keçileri bir direğe bağladı, sonra koşarak Renald'a yaklaştı, ama konuşmadı.

Bir sırıklı silahı nasıl yapmalı? Thulin bir adamı atından aşağı çekmeye yaradıklarını söylemişti. Eh, tırpan sapının yerine daha uzun, düz bir sap takması gerekecekti. Sırığın ucu çeliğin dibini aşacak, kaba bir mızrak ucu oluşturacaktı ve Renald sağlam olsun diye ucunu bir parça tenekeyle kaplayacaktı. Sonra çeliği ısıtması ve ucunun yarısını kırması, bir adamı atından aşağı çekebilecek ve aynı zamanda belki biçebilecek bir çengel yapması gerekecekti. Çeliği ısıtmak için közlerin arasına soktu, sonra önlüğünü bağlamaya başladı.

Veshir bir dakika kadar orada durarak onu izledi. Sonunda yaklaştı ve Renald'ın kolunu tuttu. "Renald, ne yapıyorsun?"

Renald kolunu çekip kurtardı. "Kuzeye gidiyoruz. Fırtına geliyor ve biz kuzeye gidiyoruz."

"Sırf bir fırtına için mi kuzeye gidiyoruz? Bu çılgınlık!"

Renald'ın Thulin'e söylediği şeyin hemen hemen aynısıydı. Uzakta gök gürültüsü patladı.

Thulin haklıydı. Ekinler... gökyüzü... hiçbir uyarı vermeden bozulan yiyecekler. Renald Thulin'le konuşmadan önce de biliyordu. İçten içe biliyordu. Bu fırtına, başlarının üzerinden geçip gitmeyecekti. Onunla yüzleşmek gerekiyordu.

"Veshir," dedi Renald işine dönerek, "bu çiftlikte... ne kadar, on beş senedir mi çalışıyorsun? Sen benim tuttuğum ilk adamsın. Sana ve ailene

nasıl davrandım?"

"Bana iyi davrandın," dedi Veshir. "Ama, yak beni, Renald, daha önce hiç çiftliği *terk etmeye* karar vermemiştin! Bu ekinler, onları bırakırsak kuruyup toza dönüşürler. Burası güneylilerin ıslak çiftliklerinden değil. Nasıl öylesine çekip gidebiliriz?"

"Çünkü," dedi Renald, "gitmezsek, ekip ekmememizin önemi kalmayacak."

Veshir kaşlarını çattı.

"Evlat," dedi Renald, "dediğimi yapacaksın, o kadar. Git, hayvanları toplamayı bitir."

Veshir uzun adımlarla uzaklaştı, ama denileni de yaptı. Çabuk öfkelense de, iyi bir adamdı.

Renald çeliği ateşten aldı. Metal beyaz beyaz parlıyordu. Onu küçük örse dayadı ve çeliğin dibindeki yumruyu dövmeye başladı. Metale çarpan çekicin sesi gereğinden daha yüksek geliyordu. Gök gürültüsü gibi çınlıyor ve sesler birbirine karışıyordu. Sanki çekicin her darbesi fırtınadan bir parçaydı.

Renald çalışırken çınlamalar sözcükler oluşturuyordu sanki. Biri kafasının arkasında mırıldanıyormuş gibiydi. Aynı sözler, tekrar tekrar.

Fırtına geliyor. Fırtına geliyor...

Dövmeye devam etti, tırpanın keskin ucunu korudu, ama çeliği düzleştirdi ve ucuna bir kanca yaptı. Nedenini hâlâ bilmiyordu. Ama fark etmezdi.

Fırtına geliyordu ve onun hazır olması gerekiyordu.

Çarpık bacaklı askerlerin Tanera'nın battaniyeye sarılı cesedini eyere bağlamasını izlerken Falendre tekrar ağlamaya başlama dürtüsü ile, kusma dürtüsü ile mücadele etti. O kıdemliydi ve hayatta kalan dört *sul'dam*'ın kendini toplamasını istiyorsa, onun da kendisini toplaması gerekiyordu. Kendi kendine daha kötülerini de gördüğünü söylemeye çalıştı. Tek bir *sul'dam*'dan, tek bir *damane*'den daha fazlasının öldüğü savaşlar. Ama bu, Tanera ile Miri'nin nasıl öldüğünü aklına getirdi ve zihni buna direndi.

Yanında büzülmüş olan Nenci sızlanıyordu. Falendre *damane*'nin başını okşadı ve *a'dam* aracılığı ile yatıştırıcı duygular yollamaya çalıştı. Genellikle bu iş görürdü, ama bugün o kadar işe yaramıyordu. Kendi duyguları da fazla çalkantılıydı. *Damane*'ye kalkan konulduğunu ve bunu kimin yaptığını bir unutabilse. Neyin yaptığını. Nenci yine sızlandı.

“Emrettiğim gibi mesajı iletecek misin?” dedi bir adam arkasından.

Hayır, sıradan bir adam değildi bu. Sesi Falendre’nin içinde bir asit gölünü çalkaladı. Kendini ona dönmeye zorladı; o soğuk, sert gözlere bakmaya zorladı. O gözler bakış açısıyla renk değiştiriyorlardı, şimdi mavi, şimdi gri, ama her zaman cilalı taşlar gibi. Falendre pek çok haşin adam tanımıştı, ama elini kaybettikten birkaç dakika sonra buna bir eldiven kaybetmekten farksızmış gibi yaklaşacak kadar katı bir adamla karşılaşmış mıydı hiç? Resmi bir biçimde eğildi ve Nenci’nin de aynısını yapması için *a’dam*’ı çekiştirdi. Şimdiye dek, bu koşullar altında, tutsak olarak iyi muamele görmüşlerdi. Hatta yıkanmaları için su verilmişti ve çok da uzun süre tutsak olarak kalmayacakları ifade edilmişti. Ama bu adam söz konusuyken, neyin değişikliğe yol açabileceğini kim bilebilirdi? Özgürlük vaadi bir tür entrikanın parçası olabilirdi.

“Mesajınızı, gerektiği gibi özenle ileteceğim,” diye başladı, sonra dili dolaştı. Onun için ne unvan kullanacaktı? “Lord Ejder,” diye bitirdi telaşla. Sözcükler dilini kurutuyordu, ama adam başını salladı, bu yüzden yeterli olmalıydı.

Havadaki o imkânsız deliklerin birinden bir *marath’damane* çıktı, saçlarını uzun bir örgü halinde toplamış genç bir kadın. Üzerinde, Kan’dan biri kadar çok mücevher taşıyordu ve tuhaf bir biçimde, alnının ortasında kırmızı bir nokta vardı. “Burada daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun Rand?” diye sordu, haşin bakışlı genç adam olduğu kişi değil, bir uşakmış gibi. “Burada Ebou Dar’a ne kadar yakınız? Mekân Seanchanlarla dolu, biliyorsun ve muhtemelen dört bir yöne *raken*’ler uçuruyorlardır.”

“Bunu sorman için Cadsuane mi yolladı seni?” dedi adam yanakları hafifçe kızararak. “Fazla kalmadı Nynaeve. Birkaç dakika daha.”

Genç kadın bakışlarını diğer *sul’dam* ve *damane*’lere çevirdi. Hepsi Falendre’yi örnek alarak, onları izleyen bir *marath’damane,* özellikle de siyah ceketli adamlar yokmuş gibi davranıyorlardı. Diğerleri üstlerini başlarını ellerinden geldiğince toparlamışlardı. Surya yüzündeki kanı ve *damane*’si Tabi’nin yüzünü temizlemişti. Malian yaralarına, tuhaf şapkalar takmış gibi görünmelerine sebep olan büyük sargı bezleri bağlamıştı. Ciar elbisesine dökülen kusmuğun büyük kısmını çıkarmayı başarmıştı.

“Ben hâlâ onlara Şifa vermem gerektiğini düşünüyorum,” dedi Nynaeve aniden. “Kafaya alınan darbeler, hemen ortaya çıkmayan tuhaf şeylere yol açabilir.”

Surya, yüzü sertleşerek, korumak istercesine Tabi'yi arkasına çekti. Koruyabilirmiş gibi. Tabi'nin açık renkli gözleri dehşetle irileşti.

Falendre elini yalvarırcasına uzun boylu genç adama uzattı. Yenidendoğan Ejder'e, anlaşıldığı kadarıyla. "Lütfen. Biz Ebou Dar'a ulaşır ulaşmaz tıbbi bakım görecekler."

"Boş ver Nynaeve," dedi genç adam. "Şifa istemiyorlarsa, istemiyorlardır." *Marath'damane* ona kaşlarını çattı. Örgüsünü öyle sıkı kavramıştı ki, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Adam dikkatini Falendre'ye çevirdi. "Ebou Dar yolu buranın yaklaşık bir saat doğusunda. Hızlı giderseniz şehre gece çökerken varabilirsiniz. *Damane*'ler üzerindeki kalkanlar yaklaşık yarım saat sonra dağılacak. *Saidar*'la örülen kalkanlar için bu doğru, değil mi Nynaeve?" Kadın sessizlik içinde kaşlarını çatarak baktı. "Doğru değil mi Nynaeve?"

"Yarım saat," diye yanıt verdi kadın sonunda. "Ama bunların hiçbiri doğru değil Rand al'Thor. O *damane*'leri geri göndermek. Doğru değil ve sen bunu biliyorsun."

Bir an adamın bakışları daha da soğudu. Daha sert değil. Bu imkânsız olurdu. Ama o uzun an boyunca, buzdan mağaralara benzemişlerdi. "İlgilenmem gereken birkaç koyundan başka hiçbir şey yokken doğruyu bulmak kolaydı," dedi usulca. "Bugünlerde, ona rastlamak daha zor oluyor." Başını çevirerek sesini yükseltti. "Logain, herkesi kapıyoldan geri götür. Evet, evet. Merise. Sana emir vermeye çalışmıyorum. Ama bize katılmaya tenezzül eder miydin? Birazdan kapanacak."

Kendilerine Aes Sedai diyen *marath'damane*'ler havadaki o çılgın açıklıktan sıra halinde geçmeye başladılar, siyah ceketli adamlar, yani Asha'manlar ve aralarındaki çengel burunlu askerler de öyle. Askerler Tanera'yı atın eyerine bağlamayı bitirmişlerdi. Hayvanları Yenidendoğan Ejder sağlamıştı. Olanlardan sonra onlara armağanlar vermesi ne tuhaftı.

Haşin bakışlı genç adam ona döndü. "Verdiğim talimatları tekrarla."

"Ebou Dar'a döneceğim ve oradaki önderlerimize bir mesaj ileteceğim."

"Dokuz Ayın Kızı," dedi Yenidendoğan Ejder sertçe. "Mesajımı ona ileteceksin."

Falendre sendeledi. Değil Yüksek Leydi, İmparatoriçe'nin kızı, sonsuza dek yaşasın, Kan'dan biriyle konuşmaya bile layık değildi. Ama bu adamın ifadesi itiraza izin vermiyordu. Falendre bir yol bulacaktı. "Mesajı ona

ileteceğim," dedi Falendre. "Ona... ona bu saldırıyı kötü niyetle yapmadığınızı ve görüşmek istediğinizi söyleyeceğim."

"Görüşmeyi *hâlâ* istediğimi," dedi Yenidendoğan Ejder.

Falendre'nin bildiği kadarıyla Dokuz Ayın Kızı'nın ilk görüşmeden haberi yoktu. Anath tarafından gizlice ayarlanmıştı. Bu yüzden Falendre bu adamın Yenidendoğan Ejder olması gerektiğini kesin olarak *biliyordu.* Çünkü ancak Yenidendoğan Ejder Terkedilmişlerden biriyle yüzleşebilir ve yalnızca canlı kurtulmakla yetinmez, muzaffer çıkardı.

Gerçekten de kadın bu muydu? Terkedilmişlerden biri? Falendre'nin zihni bu fikirle fırıl fırıl döndü. İmkânsız. Ama, işte, Yenidendoğan Ejder buradaydı. O yaşıyorsa, yeryüzünde yürüyorsa, Terkedilmişler de yaşıyor olmalıydı. Falendre'nin kafası karışıktı, düşünceleri dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu, biliyordu. Dehşetini perdeledi –onunla daha sonra ilgilenecekti. Kendine hâkim olması gerekiyordu.

Kendini, bu adamın göz yerine taşıdığı o donuk mücevherlere bakmaya zorladı. Sırf hayatta kalan dört *sul'dam*'a güven vermek için bile olsa, vakarını biraz koruması gerekiyordu. *Damane*'lere de elbette. *Sul'dam*'lar kendilerini yine kaybederlerse, *damane*'ler için umut kalmazdı.

"Ona diyeceğim ki," dedi Falendre sesini sakin tutmaya çalışarak, "onunla görüşmeyi *hâlâ* arzu ediyorsunuz. Halklarımız arasında barış olması gerektiğine inanıyorsunuz. Ve diyeceğim ki, Leydi Anath... Terkedilmişlerden biriydi."

Kenarda, birkaç *marath'damane*'nin Anath'ı itip havadaki delikten geçirdiklerini gördü. Kadın, tutsak alınmasına rağmen vakarını korumuştu. O *her zaman* kendi konumundan daha yükseklere göz dikmişti. Gerçekten de bu adamın söylediği şey olabilir miydi?

Falendre *der'sul'dam* ile nasıl yüzleşecek, bu trajediyi, bu korkunç kargaşayı nasıl açıklayacaktı? Buradan uzaklaşmak, saklanacak bir yer bulmak için can atıyordu.

"Barış yapmak *zorundayız,*" dedi Yenidendoğan Ejder. "Bunun olmasını sağlayacağım. Hanımına söyle, beni Arad Doman'da bulabilir; orada güçlerinize karşı verilen savaşı bastıracağım. Bunu, iyi niyetimin bir işareti olarak yapacağımı hanımına ilet. Tıpkı sizi de iyi niyetimden serbest bıraktığım gibi. Terkedilmişlerden biri tarafından kullanılmak utanılacak bir şey değil, özellikle de o... yaratık tarafından. Bir açıdan, artık daha huzurluyum. Aralarından birinin Seanchan soylularının arasına

karıştığından endişeleniyordum. Semirhage olması gerektiğini tahmin etmeliydim. O her zaman zor durumları tercih etmiştir."

Terkedilmişlerden inanılmaz bir aşinalıkla bahsediyordu ve bu Falendre'nin tüylerini ürpertiyordu.

Adam ona baktı. "Gidebilirsiniz," dedi, sonra gitti ve havadaki yırtıktan geçti. Falendre yolculuk yapmak için kullanılan bu numarayı Nenci'ye öğretmek için neler vermezdi. *Marath'damane*'lerin sonuncusu da delikten geçti ve delik kapandı, Falendre ile diğerlerini yalnız bıraktı. Acınası bir gruptular. Talha hâlâ ağlıyordu ve Malian kusacakmış gibi görünüyordu. Diğerlerinin çoğunun yüzü, yıkanmadan önce kanlıydı ve derilerinde hâlâ kırmızı lekeler ve pıhtılaşmış kan vardı. Falendre onlara Şifa verilmesini engelleyebildiği için memnundu. O *adamlardan* birinin Ejder'in grubundan birine Şifa verdiğini görmüştü. O yoz ellerin altında olmanın bir insanda ne gibi bir leke bırakacağını kim bilebilirdi?

"Güçlü olun," diye emretti diğerlerine, hissettiğinden daha kararlı bir sesle. Adam onu serbest bırakmıştı gerçekten! Falendre bunu yapmasını beklemeye cesaret edememişti. Bir an önce gitmek en iyisiydi. Hemen. Diğerlerini paylayarak onlara bırakılan atlara bindirdi ve birkaç dakika sonra güneye, Ebou Dar'a doğru yol alıyorlardı. Her *sul'dam*, yanında *damane*'siyle yol alıyordu.

Bugün yaşadıkları olaylar, *damane*'sinin ondan koparılması, bir daha eline *a'dam* almasına izin verilmemesi anlamına gelebilirdi. Anath gittiğine göre, ceza bir başkasına verilecekti. Yüksek Leydi Suroth ne diyecekti? *Damane* ölmüştü ve Yenidendoğan Ejder hakaret görmüştü.

Kuşkusuz, başına gelebileceklerin en kötüsü *a'dam* kullanmasına izin verilmemesi olurdu. Falendre gibi birini *da'covale* yapmazlardı, değil mi? Düşünce bile midesinin kalkmasına sebep oluyordu.

Bugünün olaylarını çok dikkatle açıklaması gerekiyordu. Bu meseleleri, hayatını kurtaracak bir şekilde sunmanın bir yolu olmak zorundaydı.

Ejder'e, doğrudan Dokuz Ayın Kızı ile konuşmak üzere söz vermişti. Ve konuşacaktı da. Ama hemen yapmayabilirdi. Dikkatle düşünmek gerekiyordu. Hem de büyük dikkatle.

Atının boynuna eğildi ve onu dürterek diğerlerinin önüne geçti. Böylece, gözlerindeki hayal kırıklığını, acıyı ve dehşeti görmeyeceklerdi.

Her Daim Muzaffer Ordu'nun Korgenerali Tylee Khirgan ormanlık tepede atının sırtında oturmuş, kuzeye bakıyordu. Burası öyle farklı bir

yerdi ki. Memleketi Maram Kashor, Seanchan'ın en güneydoğu ucunda kurak bir adaydı. Lumma ağaçları düz, yüksek canavarlardı; tepede biten geniş yapraklar Yüksek Kan'dan birinin saç sorgucunun tepesi gibi görünürdü.

Onlarla karşılaştırıldığında bu diyarda ağaç yerine geçen şeyler boğum boğum, çarpık, çok dallı çalılardan farksızdı. Dalları yaşlı askerlerin, senelerce kılıç tutmaktan arterit olmuş parmakları gibiydi. Yerliler bu bitkilere ne demişti? Funda mı? Ne tuhaf. Atalarının bazılarının buralı olduğunu, Luthair Paendrag'la birlikte yolculuk ederek Seanchan'a geldiğini düşünmek!

Ordusu aşağıdaki yolda toz kaldırarak yürüyordu. Binlerce adam. Önceden sahip olduğundan daha az, ama çok da az değil. Aiellerle savaşmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Perrin Aybara'nın planı o savaşta etkileyici bir biçimde işe yaramıştı. Öyle bir adamın yanında savaşmak hem hoş hem de acı bir deneyimdi: dehası yüzünden hoş, bir gün savaş meydanında karşı karşıya kalmaları endişesi yüzünden acı. Tylee dövüşte zorlu bir rakipten zevk alan biri değildi. O her zaman kolay bir zaferi tercih ederdi.

Bazı generaller hiç çabalamamanın, kendini geliştirmek zorunda kalmamak anlamına geldiğini söylerdi. Tylee kendisinin ve adamlarının egzersiz meydanında gelişmeyi tercih edeceklerini, çabalama işini düşmanlarına bırakmayı yeğleyeceklerini düşünüyordu.

Perrin'le yüzleşmek istemezdi. Hayır, kesinlikle istemezdi. Ve bunun tek sebebi ondan hoşlanması değildi.

Toprağa vuran ağır nal sesleri duyuldu. Tylee yan tarafa baktığı zaman Mishima'nın beyaz iğdiş atını onunkine yaklaştırdığını gördü. Adamın miğferi eyerine bağlıydı ve yaralı yüzü düşünceliydi. Bir çiftti onlar. Tylee'nin yüzünde de eski yaraların izleri vardı.

Mishima ona selam verdi. Tylee Kan'a terfi ettiğinden beri daha saygılıydı. *Raken*'le teslim edilen o özel mesaj, beklenmedik bir mesaj olmuştu. Bir şerefti; Tylee'nin hâlâ alışamadığı bir şeref.

"Hâlâ savaş hakkında mı düşünüyorsun?" diye sordu Mishima.

"Evet," dedi Tylee. İki hafta olmuştu ve hâlâ kafasını meşgul ediyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Aybara hakkında mı demek istiyorsun?" diye sordu Mishima. Hâlâ onunla bir dost gibi konuşuyordu, ama onunla göz göze gelmekten

kaçınıyordu. “O iyi bir asker. Belki fazla odaklanmış, fazla adanmış. Ama sağlam.”

“Evet,” dedi Tylee, sonra başını iki yana salladı. “Dünya değişiyor Mishima. Hayal edemediğimiz şekillerde. İlk önce Aybara, sonra tuhaflıklar.”

Mishima düşünceli düşünceli başını salladı. “Adamlar onlardan bahsetmek istemiyor.”

“Genellikle olayların yanılsama olduğu ortaya çıkıyor,” dedi Tylee. “Devriyeler *bir şeyler* görüyor.”

“İnsanlar öylesine ortadan kaybolmaz,” dedi Mishima. “Sence Tek Güç’ün işi mi?”

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Tylee. Ağaçların üzerinden çevresine baktı. Önceden gördüğü bazı ağaçlar gonca vermeye başlamıştı, ama bunların tekinde bile yoktu. Hava yeterince ısınmıştı, ekim zamanı olmalıydı, ama bu ağaçlar iskelet gibi görünüyordu. “Halamak’ta böyle ağaçlar var mı?”

“Tam olarak böyle değil,” dedi Mishima. “Ama benzerlerini daha önce de gördüm.”

“Şimdiye dek gonca vermiş olmaları gerekmez mi?”

Mishima omuzlarını silkti. “Ben bir askerim General Tylee.”

“Fark etmemiştim,” dedi Tylee ifadesiz bir sesle.

Adam homurdandı. “Demek istediğim, ağaçlara dikkat etmem. Ağaçlar kanamaz. Belki gonca vermiş olmaları gerekiyordu, belki gerekmiyordu. Okyanusun bu yakasında pek az şey mantıklı geliyor. Baharda gonca vermeyen ağaçlar tuhaflıklardan yalnızca bir tanesi. Daha fazla *marath’damane*’nin Kan’danmış gibi davranması, herkesin onlara eğilip yaltaklanmasındansa, bu yeğdir.” Gözle görülür bir biçimde ürperdi.

Tylee başını salladı, ama onun tiksintisini paylaşmıyordu. Tam olarak değil. Değil Asha’manlar, Perrin Aybara ve onun Aes Sedaileri hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Ağaçlar hakkında da Mishima’dan daha fazla bilgisi yoktu. Ama ona, gonca vermeye başlamış olmaları gerekirmiş gibi geliyordu. Hem, devriyelerin tarlalarda gördüğü adamlar. Tek Güç’le bile olsa, nasıl bu kadar çabuk kaybolabilirlerdi?

Bugün levazım subayı erzak paketlerinden birini açmıştı ve yalnızca toz bulmuştu. Levazım subayı o paketi daha birkaç dakika önce kontrol ettiği konusunda ısrar etmese, Tylee hırsızlık ya da eşek şakası yapanın kim

olduğunu bulmak için arama başlatacaktı. Karm sağlam adamdı; senelerdir onun levazım subaylığını yapıyordu. Karm hata yapmazdı.

Burada yiyeceklerin çürümesi çok olağandı. Karm bu garip diyardaki iklimi suçlamıştı. Ama azıkları çürümez ya da bozulmazdı, en azından bu kadar öngörülemez bir biçimde değil. Bugünlerde bütün alametler kötü alametlerdi. Bugün erken saatlerde, sırtüstü yatmış iki ölü sıçan görmüştü. Bir tanesinin kuyruğu diğerinin ağzındaydı. Bu, Tylee'nin hayatı boyunca gördüğü en kötü alametti ve aklına geldikçe hâlâ ürperiyordu.

Bir şeyler oluyordu. Perrin bundan bahsetmek istememişti, ama Tylee onun sırtında bir yük görmüştü. Perrin söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

Bu insanlarla savaşmayı göze alamayız, diye düşündü. İsyankâr bir düşünceydi, Mishima'ya söyleyemeyeceği bir düşünce. Düşünmeye bile cüret edemezdi. İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, bu diyarın yeniden ele geçirilmesini emretmişti. Suroth ve Galgan bu teşebbüste İmparatoriçe'nin seçilmiş önderleriydi. Ta ki Dokuz Ayın Kızı kendini gösterene kadar. Tylee Yüksek Leydi Tuon'un düşüncelerini bilemese de, Suroth ve Galgan bu diyarı boyun eğmiş görme arzularında birleşmişlerdi. Aslında, üzerinde anlaştıkları tek konu buydu.

Hiçbiri, bu diyarın halkları arasında düşman değil müttefik aramaları gerektiği önerilerine kulak asmamıştı. Bu konuda düşünmek ihanete yakındı. En azından itaatsizlikti. Tylee içini çekti ve o gecelik kamp kuracak bir yer aramaya başlamaları emrini vermeye hazırlanarak Mishima'ya döndü.

Ve yerinde donakaldı. Mishima'nın boynuna bir ok saplanmıştı; iğrenç, kancalı bir şey. Onun çarptığını duymamıştı. Mishima sersem bir ifadeyle onunla göz göze geldi. Konuşmaya çalıştı, ama ağzından yalnızca kan çıktı. Eyerinden kaydı ve yere yığıldı. O anda devasa bir şey boğum boğum dalları kırarak çalıların arasından Tylee'ye doğru atıldı ve ona saldırdı. Tylee kılıcını çekmeye ve bağırmaya ancak zaman bulabildi, sonra Tozkaldıran –savaşta onu asla hayal kırıklığına uğratmamış iyi, sağlam bir savaş atı– panik içinde şahlandı ve Tylee'yi yere attı.

Bu muhtemelen hayatını kurtarmıştı, çünkü saldırgan kalın çelikli kılıcını savurdu ve Tylee'nin biraz önce durduğu yeri, eyeri biçti. Tylee zırhını tangırdatarak ayağa kalktı ve alarm verdi. "Silah başına! Saldırı!"

Sesine yüzlerce ses katıldı ve hemen hemen aynı anda aynı çağrıyı yaptılar. Adamlar çığlık attı. Atlar kişnedi.

Pusu, diye düşündü Tylee kılıcını kaldırarak. *Ve biz tam ortasına yürüdük! Devriyeler nerede? Ne oldu?* Kendini onu öldürmeye çalışan adamın üzerine fırlattı. Adam hıhlayarak döndü.

Ve Tylee ilk kez adamın ne olduğunu gördü. Tam olarak bir adam değildi –bunun yerine çarpık hatları olan, kafası kaba kahverengi saçlarla kaplı, aşırı geniş alnı kalın bir deriyle kırışmış bir yaratıktı. O gözler rahatsız edici ölçüde insansıydı, ama altındaki burun yabandomuzu burnu gibi yassıydı ve ağzından iki büyük diş çıkıyordu. Yaratık, insansı dudaklarından tükürük saçarak ona doğru kükredi.

Unutulmuş Atalarımın Kanı, diye düşündü. *Neyin içine düştük?* Canavar, bir beden verilmiş ve öldürmek üzere serbest bırakılmış bir kâbustu. Tylee'nin batıl inanç olarak görüp göz ardı ettiği bir şeydi.

Yaratığın üzerine atıldı, canavar ona saldırmaya çalıştığında kalın kılıcına vurup kenara savurdu. Tylee dönerek çömeldi ve Çalıları Dövme duruşunu aldı, yaratığın kolunu omzundan ayırdı. Tekrar vurdu ve yaratığın kafası da kolunun ardından yere düştü. Yaratık sendeledi, bir şekilde üç adım daha atmayı başardı, sonra yere yığıldı.

Ağaçlar hışırdadı, başka dallar da kırıldı. Tylee üzerinde durduğu tepeden bakınca, yüzlerce yaratığın çalıların arasından fırlamış, adamlarına ortadan saldırdığını, kargaşa yarattıklarını gördü. Ağaçların arasından gittikçe daha fazla canavar akıyordu.

Bu nasıl olmuştu? O şeyler Ebou Dar'a nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Başkentten bir günlük yürüyüş mesafesindeki Seanchan savunma hattının çok derinlerindeydiler.

Arkasındaki ağaçların arasından daha fazla yaratık dökülürken, Tylee şeref muhafızlarına bağırarak tepeden aşağı koştu.

Graendal, ona hayran olan kadın ve erkeklerin dizili olduğu taş odada aylaklık ediyordu. Söz konusu kadın ve erkeklerin her biri kusursuz bir örnekti ve üstlerinde şeffaf beyaz kumaştan dikilmiş birer cüppeden daha fazlası yoktu. Şöminede sıcak bir ateş yanıyor, kan kırmızısı güzel bir halıyı aydınlatıyordu. O halı, en deneyimli fahişenin bile kızarmasına sebep olacak şekillerde birbirine dolanmış genç kadın ve erkekleri betimleyen bir tasarımla dokunmuştu. Açık pencerelerden içeri akşam ışığı giriyordu. Sarayın yüksek konumu aşağıda parlayan bir gül ve çam ağaçlarından oluşan bir manzara görmesini sağlıyordu.

Tatlıdiken suyunu yudumladı. Üzerinde Doman kesimi açık mavi bir elbise vardı –Doman modasını sevmeye başlamıştı, ama elbisesi onların kullandıklarından çok daha inceydi. Graendal güzel, keskin bir çığlıktan hoşlanırdı, ama bu Domanlılar fısıldaşmayı çok seviyorlardı. Sıvıdan bir yudum daha aldı. Ne kadar da ilginç, ekşi bir tadı vardı. Bu Çağ'da egzotikti, çünkü ağaçlar artık yalnızca uzak adalarda yetişiyordu.

Herhangi bir uyarı vermeden, odanın ortasında bir kapıyol dönerek açıldı. En iyi numunelerinden birinin –Thurasa adlı, Doman ticaret kurulunun üyesi olan taze, genç bir kadının– o şey yüzünden bir kolunu kaybetmesine ramak kalınca Graendal alçak sesle küfretti. Kapıyoldan, Graendal'ın burada yarattığı kusursuz soğuk dağ havası ve şömine sıcaklığı karışımını bozan, kavurucu bir sıcak geldi.

Graendal sakinliğini korudu ve kendini aşırı doldurulmuş kadife koltuğuna yaslanmaya zorladı. Siyahlara bürünmüş bir haberci kapıdan geçti ve Graendal adam daha konuşmadan ne istediğini anladı. Sammael öldüğüne göre, onun yerini bilen tek kişi Moridin'di.

“Leydim, teşrif etmeniz...”

“Evet, evet,” dedi Graendal. “Dik dur da, sana bir bakayım.”

Genç adam kapıdan iki adım uzakta kıpırdamadan durdu. Vay, ne kadar da cazipti! Dünyanın pek çok yöresinde çok nadir olan açık sarı saçlar, yosun tutmuş göletler gibi parlayan yeşil gözler, yeterince kası olan gergin, çevik bir vücut. Graendal cıkladı. Moridin en güzel adamlarını yollayarak onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu, yoksa seçimi tesadüf müydü?

Hayır. Seçilmişler arasında tesadüf olmazdı. Graendal neredeyse bir İçtepi örgüsüyle uzanıp oğlana el koyacaktı. Ama kendine hâkim oldu. O düzeyde bir İçtepi'ye maruz kalmış birinin kendine gelmesi imkânsızdı ve Moridin kızabilirdi. Graendal Moridin'in kaprislerini hesaba katmak zorundaydı. Adam, önceki senelerde bile hiçbir zaman dengeli biri olmamıştı. Graendal bir gün kendini Nae'blis olarak görmek istiyorsa, vurma zamanı gelene kadar adamı kızdırmaması önemliydi.

Dikkatini haberciden öteye çevirdi –ona sahip olamıyorsa, onunla ilgilenmiyordu– ve açık kapıdan içeri baktı. Diğer Seçilmişlerden biriyle onların koşulları altında karşılaşmaktan nefret ediyordu. Kalesinden çıkmaktan, gözdelerinden uzak kalmaktan nefret ediyordu. En çok da, onun astı olması gereken birine dalkavukluk etmekten nefret ediyordu.

Yapılacak hiçbir şey yoktu. Moridin Nae'blis'ti. Şimdilik. Bunun anlamı, nefret etse de etmese de, Graendal'ın onun çağrısına yanıt

vermekten başka çaresi olmadığıydı. Bu yüzden içkisini kenara bıraktı, sonra ayağa kalktı ve şeffaf açık mavi elbisesi altın işlemelerle parlayarak, kapıyoldan geçti.

Kapıyolun diğer yanı dikkat dağıtacak ölçüde sıcaktı. Graendal hemen çevresine Hava ve Su ördü. Siyah taştan bir binanın içindeydi ve pencerelerden kırmızı ışık geliyordu. Pencerelerde cam yoktu. O kırmızımsı ışık gün batımını ima ediyordu, ama Arad Doman'da daha akşam ortasıydı. *O kadar* uzağa yolculuk etmiş olamazdı, değil mi?

Oda yalnızca en koyu siyah ahşaptan, sert sandalyelerle döşenmişti. Son zamanlarda Moridin'in hayal gücünden yoksun olduğu kesindi. Her şey siyah ve kırmızıydı ve her şey Rand al'Thor'un köyünden gelen o aptal oğlanları öldürmeye odaklıydı. Asıl tehdidin al'Thor'un kendisi olduğunu gören tek kişi Graendal mıydı? Neden basitçe onu öldürüp, bu işi bitirmiyorlardı?

Bu sorunun en açık yanıtı –şimdiye dek hiçbirinin onu yenecek kadar güçlü çıkmamış olması– düşünmekten zevk almadığı bir gerçekti.

Pencereye yürüdü ve pas rengi ışığın sebebini buldu. Dışarıda, kile benzeyen zemin, topraktaki demir yüzünden kırmızı renkliydi. Simsiyah bir kulenin ikinci katındaydı, taşlar gökyüzünün kavurucu sıcağını çekiyordu. Demek, Afet'in kuzeydoğusunun derinliklerindeydiler. Buraya gelmeyeli epey olmuştu. Moridin bir kaleye yerleşmişti anlaşılan.

Kalenin gölgesinde gelişigüzel kulübeler duruyordu ve uzakta afete özel türlerden birkaç ekin tarlası görünüyordu. Muhtemelen yeni bir türü o bölgede yetiştirmeye çalışıyorlardı. Belki pek çok farklı ekin vardı; bu, ekili alanların küçük olmasını açıklardı. Bölgede, sıcağa rağmen siyah üniformalar giymiş nöbetçiler dolaşıyordu. Askerler, Afet'in bu kadar derinlerinde yaşayan muhtelif Gölgedöllerinin saldırılarını püskürtmek için gerekliydi. O yaratıklar Büyük Efendi'nin kendisinden başka kimseye itaat etmezdi. Moridin'in ta burada ne işi vardı?

Yeni gelenleri haber veren ayak seslerini duyunca spekülasyonları yarım kaldı. Demandred güneydeki kapıdan girdi. Yanında Mesaana vardı. Birlikte mi gelmişlerdi? Graendal'ın, onların küçük ittifaklarını, Semirhage'i de içeren anlaşmayı bilmediğini varsayıyorlardı. Ama gerçekten, ittifaklarını saklamak istiyorlarsa, bir çağrıya birlikte yanıt vermemeleri gerektiğini görmüyorlar mıydı?

Graendal gülümsemesini saklamaya çalışarak ikisine başını salladı, sonra odadaki sandalyelerin en büyüğünü, en rahat görünenini seçerek

oturdu. Parmağını pürüzsüz, siyah ahşapta gezdirerek cilanın altındaki dokuyu hissetti. Demandred ve Mesaana ona soğuk soğuk baktılar. Graendal onları, onu gördüklerine şaşırdıklarını bilecek kadar tanıyordu. Demek öyle. Bu toplantıyı bekliyorlardı, öyle mi? Ama Graendal'ın katılmasını beklemiyorlardı. Onun da şaşırdığını saklaması en iyisi olacaktı. İkisine bilgiç bilgiç gülümsedi ve Demandred'in gözlerinde bir öfke çakması yakaladı.

Asla sesli olarak itiraf etmeyecek olsa da, o adam onu kızdırıyordu. Mesaana Beyaz Kule'deydi, bu Çağ'da Aes Sedai yerine geçenlerden biriymiş gibi davranıyordu. Kadın basitti ve okuması kolaydı; Graendal'ın Beyaz Kule'deki ajanları onu Mesaana'nın eylemlerinden haberdar ediyordu. Elbette, Graendal'ın Aran'gar'la yeni kurduğu bağlantı da işe yarıyordu. Aran'gar asi Aes Sedailerin yanında oynuyordu, Beyaz Kule'yi kuşatmış olanların yanında.

Evet, Mesaana onu şaşırtmıyordu ve diğerlerini izlemek de aynı ölçüde kolaydı. Moridin Son Savaş için Yüce Efendi'nin güçlerini topluyordu ve savaş hazırlıkları güneye ayıracak fazla zaman bırakmıyordu ona –ama iki hizmetkârı Cyndane ve Moghedien zaman zaman orada yüzlerini gösteriyordu. Zamanlarını Karanlıkdostlarını toplayarak ve zaman zaman Moridin'in iki *ta'veren*'in –Perrin Aybara ile Matrim Cauthon'un– öldürülmesi talimatlarını yerine getirmeye çalışarak geçiriyorlardı.

Graendal Sammael'in Illian için verilen mücadelede Rand al'Thor karşısında öldüğünden emindi. Aslında –Graendal artık Seanchanlar arasında ipleri Semirhage'in çektiğini bildiğine göre– geriye kalan yedi Seçilmiş'in her birinin planlarını bildiğinden emindi.

Demandred dışında.

Patlayası adam ne peşindeydi? Mesaana'nın ve Aran'gar'ın işleri konusunda bildiklerinin tamamını, Demandred'in planları hakkında bir ipucu ile değiş tokuş edebilirdi. Adam yakışıklı yüzü ve şahin burnu ile orada duruyordu. Dudakları daimi bir öfkeyle gerilmişti. Demandred asla gülümsemezdi, hiçbir şeyden zevk almazmış gibi görünürdü. Seçilmişler arasında en önde gelen generallerden biri olsa da, savaş ona hiçbir zaman coşku getirmemiş gibiydi. Graendal bir seferinde onun, Lews Therin'in boynunu kırdığı gün ve yalnız o gün güleceğini söylediğini duymuştu.

Garez beslediğine göre aptalın tekiydi. Diğer yanda olabileceğini –işler farklı gelişse Ejder'in kendisi olabileceğini– düşünmek. Yine de, aptal ya da değil, adam son derece tehlikeliydi ve onun planlarından haberdar olmamak

Graendal'ın hoşuna gitmiyordu. Nereye yerleşmişti? Demandred komuta edeceği orduları olmasından hoşlanırdı, ama dünya üzerinde hareket halinde ordu kalmamıştı.

Belki şu Sınırboyluların orduları dışında. Adam *onların* arasına sızmayı başarmış olabilir miydi? Bu kesinlikle bir darbe olurdu. Ama öyle olsa kuşkusuz bir şeyler duyardı; o kampta casusları vardı.

Dudaklarını ıslatacak bir içki dileyerek başını iki yana salladı. Bu kuzey havası fazla kuruydu; kendisi Doman'ın nemini tercih ediyordu. Mesaana otururken Demandred kollarını kavuşturdu ve ayakta kaldı. Mesaana'nın çene hizasına gelen koyu renk saçları ve sulu mavi gözleri vardı. Yere kadar uzanan beyaz elbisesinde işlemeler yoktu ve mücevher takmıyordu. İliklerine dek bir âlim. Bazen Graendal Mesaana'nın, daha fazla araştırma fırsatı sunduğu için Gölge'ye geçtiğini düşünürdü.

Mesaana artık kendini Yüce Efendi'ye tamamen adamıştı, tıpkı geri kalanlar gibi, ama Seçilmişler arasında ikinci sınıf bir üye gibiydi. Böbürleniyor, ama böbürlendiği konuları hayata geçiremiyordu; güçlü taraflarla ittifak kuruyordu, ama onları kullanacak beceriden yoksundu. Yüce Efendi'nin adına kötücül işler yapmıştı, ama değil Moridin, Semirhage ve Demandred gibi Seçilmişlerin bile görkemli başarılarının benzerini becerememişti.

Ve, tam Graendal Moridin hakkında düşünürken, adamın kendisi içeri girdi. İşte bu yakışıklı bir yaratıktı. Demandred onun yanında yumru suratlı bir köylü gibi kalıyordu. Evet, bu vücut bir öncekinden *çok daha* iyiydi. Adam neredeyse Graendal'ın gözdelerinden biri olabilecek kadar güzeldi, ama o çene yüzünü bozuyordu. Fazla çıkık, fazla güçlüydü. Yine de uzun boylu, geniş omuzlu vücudun üzerindeki o simsiyah saçları yok muydu... Graendal onun incecik, beyaz bir kıyafet içinde diz çökmüş, zihni Graendal'dan başka hiç kimseyi –hiçbir şeyi– göremeyecek kadar İçtepi'ye dolaşmış, ona hayran hayran bakarken hayal etti ve gülümsedi.

Moridin içeri girerken Mesaana ayağa kalktı ve Graendal da gönülsüzce aynısını yaptı. Adam onun gözdesi değildi, şimdilik. O Nae'blis'ti ve son günlerde onlardan gittikçe daha fazla itaat gösterisi bekler olmuştu. Yüce Efendi ona yetke vermişti. Diğer Seçilmişlerin üçü de gönülsüzce ona boyun eğiyorlardı; tüm erkekler yalnızca ona saygı gösteriyordu. Moridin onların itaat jestine sert bakışlarla karşılık verdi ve uzun adımlarla odanın ön tarafına, kömür karası taş duvardaki şömine rafının oraya yürüdü. Neden Afet'in sıcağının ortasında *siyah* taştan bir kale yapmıştı ki?

Graendal yerine oturdu. Diğer Seçilmişler geliyor muydu? Gelmiyorlarsa, bunun anlamı neydi?

Moridin herhangi bir şey söyleyemeden Mesaana konuştu. “Moridin,” dedi öne çıkarak, “onu kurtarmamız gerek.”

“Ben müsaade ettiğimde konuşacaksın Mesaana,” diye yanıt verdi Moridin soğuk bir sesle. “Henüz affedilmedin.”

Mesaana büzüldü, sonra, gözle görülür bir biçimde, bunun için kendine kızdı. Moridin onu görmezden geldi ve gözlerini kısarak Graendal’a baktı. O bakış ne içindi?

“Devam edebilirsin,” dedi Mesaana’ya sonunda, “ama haddini bil.”

Mesaana’nın dudakları bir çizgiye dönüştü, ama kadın itiraz etmedi. “Moridin,” dedi daha az talepkâr bir sesle. “Bizimle görüşmenin akıllıca olacağını gördün. Kuşkusuz bunun sebebi senin de bizim kadar şok yaşıyor olmandı. Ona yardım edecek kaynaklardan yoksunuz; Aes Sedailer ve Asha’man denen o adamlar tarafından sıkı korunuyor olmalı. Onu kurtarmamıza yardım etmelisin.”

“Semirhage tutsaklığı hak ediyor,” dedi Moridin, sırtı hâlâ Mesaana’ya dönük bir halde kolunu şömine rafına dayayarak.

Semirhage yakalanmış mıydı? Graendal kadının önemli bir Seanchan rolü yaptığını daha yeni öğrenmişti! Ne yapmıştı da yakalanmıştı? Asha’manlar varsa, o zaman kadın bizzat al’Thor tarafından yakalanmayı başarmış demekti!

Graendal şaşkınlığına rağmen bilgiç gülümsemesini korudu. Demandred ona baktı. Bu görüşmeyi o ve Mesaana talep etmişse, Moridin Graendal’ı neden çağırtmıştı?

“Ama Semirhage’in neler açıklayabileceğini düşün!” dedi Mesaana Graendal’ı görmezden gelerek. “Bunun ötesinde, o Seçilmişlerden biri. Ona yardım etmek bizim görevimiz.”

Ve bunun da ötesinde, diye düşündü Graendal, *o, ikinizin kurduğu küçük ittifakın bir üyesi. Belki en güçlü üyesi. Onu kaybetmek, Seçilmişler arasındaki hâkimiyet mücadelenize darbe indirir.*

“O itaatsizlik etti,” dedi Moridin. “Al’Thor’u öldürmeye çalışmaması gerekiyordu.”

“Buna niyeti yoktu,” dedi Mesaana telaşla. “Oradaki kadınımız Ateş şimşeğinin hazırlıksız yakalanmasından kaynaklanan bir tepki olduğunu söyledi. Öldürme niyetiyle yapmamış.”

“Sen buna ne diyorsun Demandred?” dedi Moridin daha kısa olan adama bakarak.

“Ben Lews Therin’i istiyorum,” dedi Demandred, her zamanki gibi gür bir ses ve karanlık bir ifadeyle. “Semirhage bunu biliyor. Onu öldürürse, benim onu bulacağımı ve karşılık olarak onun canını alacağımı da biliyor. Al’Thor’u kimse öldüremez. Benden başka hiç kimse.”

“Sen ya da Yüce Efendi, Demandred,” dedi Moridin tehlikeli bir sesle. “O hepimizin hâkimi.”

“Evet, evet, elbette öyle,” diye araya girdi Mesaana. Sade elbisesi ayna kadar parlak siyah mermer zemini süpürerek öne çıktı. “Moridin, yine de Semirhage’in onu öldürmeye niyetli olmadığı gerçeği ortada. O onu yalnızca yakalamaya çalışıyordu. Ben...”

“Elbette onu yakalamaya çalışıyordu!” diye kükredi Moridin. Mesaana irkildi. “Ona verilen *emir* buydu. Ve o bunu başaramadı Mesaana. Olağanüstü bir başarısızlığa uğradı, ona zarar verilmeyeceğini açık seçik ifade etmiş olmama rağmen onu yaraladı! Ve bu beceriksizlik karşısında acı çekecek. Onu kurtarmanız için size yardım etmeyeceğim. Aslında, ona yardım göndermenizi *menediyorum.* Anlıyor musunuz?”

Mesaana yine irkildi. Demandred irkilmedi; Moridin’le göz göze geldi, sonra başını salladı. Evet, soğuk bir adamdı. Belki de Graendal onu hafife almıştı. Üçü arasında pekâlâ en güçlüsü o olabilirdi, Semirhage’ten daha tehlikeli. Semirhage duygusuz ve kontrollüydü, doğru, ama bazen duygular uygun düşerdi. Demandred gibi bir adamı, daha serinkanlı birinin aklına bile gelmeyecek eylemlere sürükleyebiliyordu.

Moridin, sol elini tutulmuş gibi gererek bakışlarını indirdi. Graendal onun ifadesinde bir parça acı yakaladı.

“Bırak Semirhage çürüsün,” diye hırladı. “Bırak sorgulanan kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu görsün. Belki gelecek haftalarda Yüce Efendi onu kullanmanın bir yolunu bulur, ama buna karar vermek *ona* kalmış. Şimdi. Bana yaptığınız hazırlıklardan bahsedin.”

Mesaana hafifçe soldu ve Graendal’dan yana baktı. Demandred’in yüzü, bir başka Seçilmiş’in önünde sorgulandıklarına inanamıyormuş gibi kızardı. Graendal onlara gülümsedi.

“Kusursuz bir durumdayım,” dedi Mesaana başını çevirip Moridin’e bakarak. “Beyaz Kule ve oraya hükmeden o aptallar kısa süre sonra benim olacak. Yüce Efendi’ye yalnızca yıkık bir Beyaz Kule değil, aynı zamanda Son Savaş’la –öyle ya da böyle– bizim ülkümüze hizmet edecek bir sürü

yönlendirebilen kadın teslim edeceğim. Bu sefer Aes Sedailer bizim için savaşacak!"

"Cüretkâr bir iddia," dedi Moridin.

"Bunun gerçekleşmesini sağlayacağım," dedi Mesaana sakin sakin. "Takipçilerim Kule'yi, pazar yerindeki sağlıklı görünen adama bulaşmış, görünmez bir salgın gibi kapladı. Gittikçe daha fazlası bize katılıyor. Bazıları bilerek, diğerleri farkında olmadan. Her durumda, sonuç aynı olacak."

Graendal düşünceli düşünceli dinledi. Aran'gar asi Aes Sedailerin sonunda Kule'yi ele geçireceğini iddia etmişti, ama Graendal emin değildi. Kim muzaffer çıkacaktı, çocuk mu, yoksa aptal mı? Fark eder miydi?

"Ya sen?" diye sordu Moridin Demandred'e.

"Benim hâkimiyetim sağlam," dedi Demandred basitçe. "Savaş için toparlanıyorum. Hazır olacağız."

Graendal onun daha fazlasını anlatması için sabırsızlanıyordu, ama Moridin ısrar etmedi. Yine de, kendi başına öğrenebildiklerinden daha fazlaydı. Anlaşıldığı kadarıyla Demandred bir tahta ve ordulara sahipti. Onları toparlıyordu. Doğuda yürüyüşe geçen Sınırboylular gittikçe daha olası görünüyordu.

"Siz ikiniz çekilebilirsiniz," dedi Moridin.

Mesaana bunun karşısında kekeledi, ama Demandred basitçe dönüp uzun adımlarla uzaklaşmakla yetindi. Graendal kendi kendine başını salladı; ona dikkat etmesi gerekecekti. Yüce Efendi eylemi tercih ederdi ve genellikle onun adına ordu getirebilenler iyi ödüllendirilirdi. Demandred onun en önemli rakibi olabilirdi pekâlâ –Moridin'den sonra elbette.

Moridin Graendal'ı göndermemişti ve bu yüzden diğer ikisi çekilirken Graendal yerinde kaldı. Moridin olduğu yerde, bir kolu şömine rafında bekledi. Bir süre aşırı siyah odada sessizlik hüküm sürdü ve sonra temiz, kırmızı bir üniforma içinde bir hizmetkâr, iki kadeh taşıyarak içeri girdi. Çirkin bir şeydi, yassı bir yüzü ve çalı gibi kaşları vardı, bir bakıştan daha fazlasını hak etmiyordu.

Graendal içkisinden bir yudum aldı ve ağzına hafifçe ekşi, yeni şarap tadı geldi, ama oldukça iyiydi. İyi şarap bulmak gittikçe zorlaşıyordu; Yüce Efendi'nin dünyaya dokunuşu her şeyi lekeliyor, yiyecekleri bozuyor, hiç bozulmaması gereken şeyleri bile bozuyordu.

Moridin kendi kupasını almadan hizmetkârı gönderdi. Graendal zehirden korkuyordu elbette. Bir başkasının kupasından içerken hep

korkardı. Bununla birlikte, Moridin'in onu zehirlemesi için sebep yoktu; adam Nae'blis'ti. Çoğu ona boyun eğmeyi reddetmiş olsa da, adam iradesini onlara gittikçe daha fazla dayatıyor, onları ast düzeyine indiriyordu. Graendal, o dilerse, kendisini istediği şekilde öldürebileceğini ve Yüce Efendi'nin ona izin vereceğini tahmin ediyordu. Bu yüzden içkisini içti ve bekledi.

"İşittiklerinden çok şey öğrendin mi Graendal?" diye sordu Moridin.

"Ne kadar öğrenilebiliyorsa," diye yanıt verdi Graendal dikkatle.

"Bilgi edinmek için can attığını biliyorum. Moghedien her zaman örümcek olarak bilinmiştir, uzaktan ipleri çeker, ama bu konuda pek çok açıdan sen ondan daha iyisin. Moghedien o kadar çok ağ örüyor ki, onlara kendisi yakalanıyor. Sen daha dikkatlisin. Sen yalnızca akıllıca olduğunda saldırıyorsun, ama çatışmadan korkmuyorsun da. Yüce Efendi girişimciliğini takdir ediyor."

"Sevgili Moridin," dedi Graendal kendi kendine gülümseyerek, "iltifat ediyorsun."

"Benimle oyun oynama Graendal," dedi Moridin sert bir sesle. "İltifatlarını kabul et ve sessiz ol."

Graendal tokat yemiş gibi büzüldü, ama daha fazla konuşmadı.

"Diğer ikisini dinlemene bir ödül olarak izin verdim," dedi Moridin. "Nae'blis seçildi, ama Yüce Efendi'nin hükümranlığında başka görkemli pozisyonlar olacak. Diğerlerinden daha yüksekte. Bugün, tadını çıkarabileceğin ayrıcalıklardan bir örnekti yalnızca."

"Yalnızca Yüce Efendi'ye hizmet etmek için yaşıyorum."

"O zaman bu konuda ona hizmet et," dedi Moridin doğrudan ona bakarak. "Al'Thor Arad Doman için hareketlenecek. Son gün benimle yüzleşene kadar zarar görmeden yaşamalı. Ama bizim topraklarımıza barış *getirmemeli.* Düzen sağlamaya çalışacak. Bunu engellemenin yollarını bulmalısın."

"Bulacağım."

"Git, madem," dedi Moridin elini sertçe sallayarak.

Graendal düşünceler içinde kalktı ve kapıya yöneldi.

"Graendal," dedi Moridin.

Graendal duraksadı ve ona baktı. Moridin şöminenin önünde duruyordu ve sırtı ona dönüktü. Gözlerini boşluğa dikmiş gibiydi, uzak duvarın siyah taşlarına bakıyordu. Bu şekilde dururken, tuhaf bir biçimde, al'Thor'a çok

benziyordu –Graendal casusları aracılığıyla onun pek çok çizimini elde etmişti.

“Son yaklaşıyor,” dedi Moridin. “Çark son dönüşünü inleyerek tamamlıyor, saatin zembereği boşaldı, yılan son nefeslerini alıyor. Yürek sancısını bilmeli. Hayal kırıklığını tatmış olmalı. Istırabı biliyor olmalı. Bunları ona ver. O zaman ödüllendirilirsin.”

Graendal başını salladı, sonra açık kapıyoldan geçerek Arad Doman tepelerindeki kalesine döndü.

Entrika kurmaya.

Rodel Ituralde’nin, otuz senedir Arad Doman’daki evinin kil tepelerinde gömülü olan annesinin çok sevdiği bir laf vardı: “İşler düzelmeden önce daha da kötüleşmek zorundadır.” Annesi bunu, Ituralde’nin çocukken köylü çocuklarla kılıç oynarken edindiği iltihaplı dişini çekmeden önce söylemişti. Daha sonra da, Ituralde ilk aşkını şapkasında tüyler taşıyan, yumuşak elleri ve mücevherli kılıcı hiç gerçek savaş görmediğini anlatan bir bey müsveddesine kaptırdığı zaman da söylemişti. Şimdi, onunla birlikte sırtın üzerinde durmuş, Seanchanların aşağıdaki vadiye sokulmuş şehre yürümesini izliyor olsa, yine aynı şeyi söylerdi.

Ituralde dürbününü sol eliyle gölgeleyerek Darluna şehrini inceledi. Akşam ışığında altındaki iğdiş at sessizdi. O ve pek çok Domanlı bu küçük ağaçlığa saklanmıştı; Seanchanların, kendi dürbünlerine rağmen, onları görmeleri için Karanlık Varlık’ın şansına sahip olmaları gerekirdi.

İşlerin düzelmesi için ilk önce daha da kötüleşmesi gerekiyordu. Seanchanların Almoth Ovası’nın her yerindeki ve Tarabon’daki erzak depolarını yok ederek altlarında bir ateş yakmıştı. Bu durumda, o ateşi söndürmek için bu kadar büyük bir ordu gelmesine şaşırmaması gerekirdi – en az yüz elli bin kişilik bir orduydu. Bu bir saygı ölçütüydü. Bu Seanchan istilacılar onu hafife almıyordu. Ama Ituralde tersini diliyordu.

Ituralde dürbününü gezdirerek Seanchan güçleri arasındaki bir binici grubunu inceledi. İkililer halinde at sürüyorlardı, her ikilide bir kadın gri, diğeri kırmızı mavi elbise giymişti. Dürbüne rağmen fazla uzaktaydılar, bu yüzden o kırmızı mavi elbiselerin üzerindeki şimşek işlemelerini seçemiyordu; ikiliyi birbirine bağlayan zincirleri de göremiyordu. *Damane* ve *sul’dam*’lar.

Bu orduda en az yüz çift vardı, ki muhtemelen daha fazlaydılar. Bu yeterli değilmiş gibi, yukarıda uçan yaratıklardan birini görebiliyordu,

binicisinin generale bir mesaj bırakabilmesi için yaklaşıyordu. Keşif kollarını taşıyan o yaratıklar varken, Seanchan ordusu görülmemiş bir avantaja sahipti. Ituralde o uçan yaratıklardan bir tane karşılığında on bin asker verebilirdi. Diğer kumandanlar şimşek fırlatma, toprağı sarsma yetenekleri olan o *damane*'lerden isteyebilirdi, ama çatışmalar –tıpkı savaşlar gibi– silahlarla olduğu kadar bilgiyle de kazanılırdı.

Elbette, üstün keşif kollarına ek olarak, Seanchanların üstün silahları vardı. Ve üstün birlikleri. Ituralde Domanlı askerleriyle gurur duysa da, adamlarının çoğu eğitimsiz ya da savaşamayacak kadar yaşlıydı. Kendisini ikinci gruba katmaya hazır hissediyordu; seneler, tıpkı bir paletteki tuğlalar gibi, sırtına yığılmaya başlamıştı. Ama emekli olmayı düşünmüyordu. Çocukken, sık sık bir aciliyet hissi –büyüdüğü zaman büyük savaşların hepsinin bitmiş, tüm zaferlerin kazanılmış olacağı endişesi– duyardı.

Bazen oğlanların aptallıklarını kıskanıyordu.

"Hızlı yürüyorlar Rodel," dedi Lidrin. Yüzünün sol yanında yara izi olan genç bir adamdı ve moda olduğu üzere ince siyah bir bıyık uzatmıştı. "O şehri ele geçirmeyi çok istiyorlar." Bu sefer başlarken, Lidrin sınanmamış bir subaydı. Şimdiyse deneyimli bir askerdi. Ituralde ve güçleri Seanchanlar karşısında hemen her çatışmada galip gelse de, Lidrin, zavallı Jaalam Nishur'un da aralarında olduğu, yoldaşı üç subayın ölümüne tanık olmuştu. Lidrin onların ölümünden savaş hakkında acı bir ders öğrenmişti: Kazanmak hayatta kalmak anlamına gelmiyordu. Emirlere uymak da genellikle kazanmak ya da hayatta kalmak anlamına gelmezdi.

Lidrin her zamanki üniformasını giymemişti. Ituralde ya da yanındaki diğer adamlar da öyle. Üniformalarına başka yerde ihtiyaç vardı ve bu onları, çoğu yerlilerden ödünç ya da satın alınmış, basit, yıpranmış ceketler ve kahverengi pantolonlarla bırakmıştı.

Ituralde dürbününü yine kaldırdı ve Lidrin'in yorumunu düşündü. Seanchanlar gerçekten de hızlı ilerliyordu; Darluna'yı çabucak almayı planlıyorlardı. Bunun sağlayacağı avantajı görüyorlardı, çünkü onlar akıllı bir düşmandı ve Ituralde'ye, seneler önce unuttuğunu sandığı bir heyecanı hatırlatmışlardı.

"Evet, hızlılar," dedi. "Ama sen olsan ne yapardın Lidrin? Arkanda iki yüz bin askerlik bir düşman gücü var, önünde ise yüz elli bin askerlik bir güç. Her yönde düşmanlar varken, sonunda sığınak bulacağını biliyorsan, adamlarını birazcık fazla zorlamaz mıydın?"

Lidrin karşılık vermedi. Ituralde dürbününü çevirerek, ekim işiyle uğraşan işçilerle dolu bahar tarlalarını inceledi. Darluna bu yörelere göre büyük bir şehirdi. Tanchico ya da Falme'den gelmiş insanlar ne iddia ederse etsin, burada, batıda doğunun ve güneyin muhteşem şehirleriyle boy ölçüşebilecek hiçbir yer yoktu elbette. Yine de, Darluna'nın en az altı metre yüksekliğinde sağlam, granit bir duvarı vardı. Surların güzel bir tarafı yoktu, ama duvar sağlamdı ve her köylü çocuğun ağzını açık bırakacak büyüklükle bir şehri kuşatıyordu. Gençliğinde, Ituralde böyle bir şehre görkemli derdi. Bu, Aiellerle savaşmak için Tar Valon'a gitmeden önceydi.

Her durumda, bu bölgedeki en iyi kaleydi ve kuşkusuz Seanchan kumandanlar bunu biliyordu. Bir tepeye çökmeyi seçebilirlerdi; kuşatılmış halde savaşırken o *damane*'leri sonuna dek kullanabilirlerdi. Ancak bu, geri çekilme şansı bırakmazdı ve erzak taşımak için fırsatları çok kısıtlanırdı. Bir şehirde kuyular olurdu ve muhtemelen duvarların arkasındaki kışlık kilerlerde artakalanlar vardı. Ve kendi birlikleri başka yerde görevde olan Darluna, ciddi direniş göstermeyecek kadar küçüktü...

Ituralde dürbününü indirdi. Seanchanların ileri kolları şehre ulaşır, kapıların istilacı güce açılmasını talep ederken neler olduğunu bilmesi için dürbüne ihtiyacı yoktu. Gözlerini yumarak bekledi.

Lidrin yanında hafifçe nefes verdi. "Fark etmediler," diye fısıldadı. "Güçlerinin büyük kısmını duvarlara yanaştırıyorlar, içeri alınmayı bekliyorlar!"

"Emri ver," dedi Ituralde gözlerini açarak. *Raken* gibi üstün keşif kollarının bir sorunu vardı. Elinizde bu kadar faydalı bir araç varken, yalnızca ona güvenirdiniz. Ve böyle bir güven kötüye kullanılabilirdi.

Uzakta, tarlalardaki 'çiftçiler' aletlerini attılar ve yerdeki gizli çukurlardan yaylar çektiler. Şehir kapıları açıldı ve içeride saklanan askerler –Seanchan keşif kollarının atla dört günlük mesafede olduklarını iddia ettikleri askerler– ortaya çıktı.

Ituralde dürbününü kaldırdı. Savaş başlamıştı.

Ormanlık tepenin zirvesine tırmanırken Haberci'nin parmakları toprağı kazıyor, yerde oyuklar açıyordu. Takipçileri dağınık halde peşinden geliyorlardı. Çok az! Bu kadar az! Ama yeniden çoğaltacaktı onları. Yenidendoğan Ejder'in ihtişamı onu takip ediyordu ve nereye giderse gitsin, gönüllü birilerini buluyordu. Yürekleri saf olanlar, elleri Gölge'yi yok etme arzusuyla kavrulanlar.

Evet! Geçmişi değil geleceği, Lord Ejder'in tüm diyarlara hükmedeceği zamanı düşün! İnsanların yalnızca ona ve onun altındaki Haberci'ye kul olacağı zamanı. O günler gerçekten de muhteşem olacaktı; kimsenin Haberci'yi hor görmeyeceği, iradesini inkâr etmeyeceği günler. Haberci'nin Aybara gibi bir Gölgedölünün –*bizzat* bir Gölgedölü!– kampının yakınında yaşama rezilliğine katlanmayacağı günler. Muhteşem günler. Muhteşem günler geliyordu.

Düşüncelerini gelecekteki o ihtişamdan koparmak zordu. Çevresindeki dünya kirliydi. İnsanlar Ejder'i inkâr ediyor, Gölge'yi arıyorlardı. Kendi takipçileri bile. Evet! Bu yüzden ölmüş olmalıydılar. Bu yüzden Malden şehrine ve onun Karanlıkdostu Aiellerine saldırırken bunca kişi ölmüş olmalıydı.

Haberci o kadar emindi ki. Ejder'in halkını koruyacağını, onları güçlü bir zafere götüreceğini varsaymıştı. O zaman Haberci sonunda dileğini elde edecekti. Perrin Aybara'yı kendi elleriyle öldürecekti! O aşırı kalın boğa boynunu kendi elleriyle buracak, döndürecek, sıkacak, kemiklerin kırıldığını, etin burkulduğunu hissedecek, nefesin durduğunu duyacaktı.

Haberci sırtın tepesine ulaştı ve parmaklarındaki toprağı silkeledi. Çevresini tarayarak nefes alıp verdi. Kalan birkaç takipçisi ona doğru tırmanırken çalılar hışırdadı. Ağaç dalları tepelerinde yoğundu ve aradan pek az gün ışığı geçiyordu. Işık. Parlak ışık.

Ejder saldırıdan önceki gece ona görünmüştü. İhtişam içinde görünmüştü! Işıktan bir figür, parlak cüppeler içinde havada parlıyordu. Perrin Aybara'yı öldür! diye emretmişti Ejder. Öldür onu! Bu yüzden, Haberci en iyi aracını göndermişti. Aybara'nın kendi sevgili dostunu.

O oğlan, o araç başarısız olmuştu. Aram ölmüştü. Haberci'nin adamları bunu doğrulamıştı. Trajedi! Bu yüzden mi refaha ermemişlerdi? Bu yüzden mi binlerce takipçisinden geriye bir avuç kalmıştı? Hayır. Hayır! Onun aleyhine dönmüş olmalıydılar, gizlice Gölge'ye tapınıyor olmalıydılar. Aram! Karanlıkdostu! Bu yüzden başarısız olmuştu.

Takipçilerinin ilki –perişan, kirli, kan içinde ve bitkin olanı– sırtın tepesine vardı. Üstlerinde lime lime giysiler vardı. Onları diğerlerinden üstün göstermeyen giysiler. Basitliğin ve iyiliğin kıyafetleri.

Haberci onları saydı. Yüzden daha azdılar. Ne kadar da az. Bu kahrolası orman gün ışığına rağmen o kadar karanlıktı ki. Kalın ağaç gövdeleri omuz omuza duruyordu ve yukarıdaki gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. İnce dallı

kemikotu çalıları birbirine girmiş, doğal görünmeyen bir engel oluşturmuşlardı ve o çalılar Haberci'nin derisini pençe gibi tırmalıyordu.

O çalılar ve dik toprak sırt varken, ordu onu bu taraftan izleyemezdi. Haberci, Aybara'nın kampından daha bir saat önce kaçmış olmasına rağmen, şimdiden güvende hissediyordu. Kuzeye, Aybara ve emri altındaki Karanlıkdostlarının onları bulamayacağı bir yere gideceklerdi. Orada, Haberci yeniden büyüyebilirdi. Sırf takipçileri Aybara'nın Karanlıkdostlarını uzak tutabilecek kadar güçlü olduğu için onun yanında kalmıştı.

Sevgili takipçileri. Cesur ve dürüst adamlardı her biri. Karanlıkdostları tarafından öldürülmüşlerdi. Onların yasını tutuyordu, başını eğdi ve bir dua mırıldandı. Takipçileri de ona katıldı. Bitkindiler, ama gözlerinde şevk ateşi yanıyordu. Zayıf olan ya da adanmışlıktan yoksun olan herkes uzun zaman önce kaçmış ya da öldürülmüştü. Bunlar en iyi, en kudretli, en inançlı olanlardı. Her biri Yenidendoğan Ejder adına pek çok Karanlıkdostu öldürmüştü.

Onlarla birlikte yeniden inşa edebilirdi. Ama ilk önce Aybara'dan kaçması gerekiyordu. Haberci şu anda onunla yüzleşemeyecek kadar zayıftı. Ama daha sonra onu öldürecekti. Evet... Parmakları o boyunda... Evet...

Haberci ona başka bir isimle hitap ettikleri bir zaman hatırlayabiliyordu. Masema. O günler, tıpkı bir önceki hayatın anıları gibi, onun için bulanıklaşmaya başlamıştı. Gerçekten de, nasıl herkes Desen'e yeniden doğarsa, Masema da yeniden doğmuştu –eski, bayağı hayatını bir kenara atmış, Haberci olmuştu.

Takipçilerinin sonuncusu da yamacın zirvesinde ona katıldı. Masema ayaklarının dibine tükürdü. Onu hayal kırıklığına uğratmışlardı. Korkaklar. Daha iyi savaşmaları gerekirdi! O şehri kazanabilmesi gerekirdi.

Kuzeye döndü ve diğerlerini iterek öne çıktı. Daha yukarıdaki Sınırboyları'na hiç benzemese de, bu arazi ona tanıdık gelmeye başlamıştı. Yaylalara tırmanacaklar, sonra onları aşıp Almoth Ovası'na gireceklerdi. Çoğu onu tanımıyor olsa da, orada Ejderyeminliler vardı, Haberci'nin takipçileri. Orada hızla yeniden büyüyebilirdi.

Karanlık çalılıkları ittirdi ve küçük bir açıklığa girdi. Adamları hemen takip ettiler. Yakında yiyeceğe ihtiyaç duyacaklardı ve onları ava göndermesi gerekecekti. Ateş yakılmayacaktı. Yerlerini belli etmeye cesaret...

“Merhaba Masema,” dedi alçak bir ses.

Haberci tıslayarak hızla döndü. Takipçileri silahlarını çekerek çevresine toplandılar. Bazılarında kılıçlar, bıçaklar, değnekler ve bazılarında da sırıklı silahlar. Haberci loş akşam ışığında açıklığı taradı ve konuşan kişiyi aradı. Onu biraz ötedeki kaya çıkıntısının üzerinde buldu; çıkık Saldaea burnuna, hafifçe çekik gözlere ve omuzlarına dek gelen saçlara sahip bir kadındı bu. Yeşillere bürünmüştü, etekleri ata binebilmesi için bölünmüştü ve kollarını önünde kavuşturmuştu.

Gölgedölü Perrin Aybara’nın karısı Faile Aybara. “Yakalayın onu!” diye haykırdı Haberci işaret ederek. Takipçilerinden pek çok adam öne atıldı, ama çoğu duraksadı. Haberci’nin göremediğini görmüşlerdi. Aybara’nın karısının arkasında, ormanda gölgeler yarım daire oluşturuyordu. Yaylarını açıklığa doğrultmuş adamlardı bunlar.

Faile keskin bir hareketle elini salladı ve oklar uçtu. Takipçileri arasında, emri üzerine koşanlar vuruldu, sessiz ormanda haykırarak humuslu toprağa düştüler. Haberci, her bir ok kendi yüreğini delmiş gibi bağırdı. Sevgili takipçileri! Dostları! Sevgili kardeşleri!

Oklardan biri ona saplanınca geriye, yere devrildi. Çevresinde, tıpkı önceden olduğu gibi, adamlar ölüyordu. Neden, ama neden Ejder onları korumuyordu? Neden? Aniden bütün bunlardaki dehşeti hatırladı; adamlarının dalga dalga düşmesini izlemenin, onların Karanlıkdostu Aiellerin ellerinde ölmesini izlemenin ezici dehşetini.

Bu Perrin Aybara’nın suçuydu. Keşke Haberci bunu önceden, ilk günlerde, hatta Lord Ejder’in kim olduğunu anladığı zamandan önce görebilseydi!

“Benim suçum!” diye fısıldadı Haberci takipçilerinin sonuncusu da ölürken. Bazılarını durdurmak için pek çok ok gerekmişti. Bu onu gururlandırıyordu.

Elini okun saplandığı omzuna götürerek yavaşça ayağa kalktı. Çok fazla kan kaybetmişti. Başı döndü ve dizlerinin üzerine çöktü.

Faile taşın üzerinden indi ve açıklığa girdi. Pantolon giymiş iki kadın onu takip etti. Endişeli görünüyorlardı, ama Faile onların geride kalması uyarılarını duymazdan geldi. Doğrudan Haberci’ye yürüdü, sonra hançerini kemerinden çekti. İyi bir hançerdi, dökme kabzasında bir kurt kafası vardı. Bu iyiydi. Haberci ona bakarken, kendi silahını kazandığı günü hatırladı. Babasının ona silahını verdiği günü.

“Malden’e saldırmamıza yardım ettiğin için teşekkürler Masema,” dedi Faile onun tam önünde durarak. Sonra uzandı ve hançeri onun yüreğine sapladı. Masema, kendi kanı göğsünde sıcak sıcak yayılırken geriye düştü.

Masema’nın gözleri kırpışır, kapanmaya çalışırken Faile’in, yanındaki kadınlara, “Bazen bir kadın, kocasının yapamadığını yapmalıdır,” dediğini duydu. “Bugün yaptığımız karanlık, ama gerekli bir işti. Kimse kocama bundan bahsetmesin. O asla bilmemeli.”

Ses uzaklaştı. Haberci düştü.

Masema. Adı buydu. Kılıcını on beşinci doğum gününde kazanmıştı. Babası ne kadar gururlanmıştı.

Demek bitti, diye düşündü. Gözlerini açık tutamıyordu. Onları yumdu ve sonsuz bir boşluktaymış gibi düştü. *Başarılı mı oldum baba, yoksa başarısız mı?*

Yanıt yoktu. Ve Masema boşlukla bir oldu, sonsuz karanlık denizine yuvarlandı.

1
Çelikten Gözyaşları

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Beyaz Kule olarak bilinen kaymaktaşından kulenin çevresinde bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr muhteşem Kule'nin çevresinde kıvrıldı, kusursuzca oturtulmuş taşları yaladı, görkemli bayrakları dalgalandırdı. Bir şekilde yapı hem zarif hem güçlüydü; üç bin seneden daha uzun zamandır orada yaşayanlar için bir metafordu belki. Kule'ye bakan pek az kişi onun içten içe hem kırık, hem de yozlaşmış olduğunu tahmin edebilirdi. Ayrı ayrı.

Rüzgâr esti, sıradan bir başkentten çok bir sanat eserine benzeyen bir şehirden geçti. Her bina bir harikaydı; basit granit dükkân cepheleri bile titiz Ogier elleri tarafından, güzellik ve hayret uyandıracak şekilde işlenmişti. Burada yükselen güneşi andıran bir kubbe. Orada bir binanın tepesinden fışkıran, birbirine çarpan iki dalgadan fırlayan su gibi görünen bir çeşme. Parke taşı döşeli bir sokakta, genç kız biçiminde inşa edilmiş, karşı karşıya duran üçer katlı yüksek binalar. Yarı ev, yarı heykel mermer yaratımlar taştan ellerle selamlaşırmış gibi birbirlerine uzanıyordu. Yaratımların arkalarında dalgalanan saçları kıpırtısızdı, ama öyle incelikle oyulmuşlardı ki, rüzgârın geçişiyle her tutam ayrı ayrı savruluyormuş gibi görünüyordu.

Sokakların kendisi çok daha az ihtişamlıydı. Ah, Beyaz Kule'den güneş ışınları gibi yayılacak şekilde, özenle serilmişlerdi. Ama o güneş ışığı

kuşatmanın yol açtığı insan kalabalığı etkisinin ipuçları olan çöp ve döküntülerle parıltısını yitirmişti. Belki de bakımsızlığın tek sebebi kalabalık değildi. Dükkân tabelaları ve tenteler çok uzun zamandır sabun ya da cila izi görmemişti. Sokaklara bırakılmış, çürümeye yüz tutmuş çöp yığınları sinek ve sıçanları çekiyor, ama diğer her şeyi itiyordu. Sokak köşelerinde tehlikeli kabadayılar aylaklık ediyordu. Eskiden olsa bunu yapmaya cesaret edemezlerdi, özellikle de böylesine küstah bir şekilde.

Beyaz Kule neredeydi, kanun neredeydi? Genç ahmaklar gülüyor; şehrin sorunlarının kuşatmanın suçu olduğunu, asiler bastırıldığı zaman her şeyin yoluna gireceğini söylüyorlardı. Daha yaşlı adamlar kır düşmüş kafalarını sallıyor; işlerin hiç bu kadar kötü olmadığını, yirmi sene önce vahşi Aieller Tar Valon'u kuşattığında bile böylesinin görülmediğini söylüyorlardı.

Tüccarlar gençleri de yaşlıları da duymazdan geliyordu. Onların kendi sorunları vardı; daha çok Güneylimanı'nda, şehrin ırmak yoluyla yaptığı ticaretin durma noktasında olduğu yerde. Geniş göğüslü işçiler kırmızı saçaklı şal takmış bir Aes Sedai'nin bakışları altında çalışıyorlardı; kadın Tek Güç kullanarak destekleri kaldırıyor, taşları zayıflatıyordu ve işçiler taşları kırıp ayırıyor, taşıyorlardı.

Kaslı kollarındaki kıvırcık siyah kılları görünecek şekilde kollarını kıvırmış olan işçiler kazmalar ya da çekiçler ile eski taşları dövüyorlardı. Irmak yoluyla şehre girişi kontrol eden zincirin gömülü olduğu yeri kazarlarken taşların üzerine ya da suya terleri damlıyordu. O zincirin yarısı şimdi zarar verilemez *cuendillar*'dan olmuştu, bazılarının yürektaşı dediği maddeden. Onu yerinden koparma ve şehre girişi sağlama çabası yorucuydu; limanın taş duvarları –bizzat Güç'le şekillendirilmiş, muhteşem, sağlam duvarlar– asi Aes Sedailer ile Kule'yi elinde tutan Aes Sedailer arasındaki sessiz savaşın gözle görülür hasarlarından yalnızca bir tanesiydi.

Rüzgâr limanda esti. Hamallar aylak aylak durmuş, işçilerin taşları teker teker yontmasını, Fırlayan gri beyaz toz parçalarının uçup suyun üzerinde yüzmesini izliyorlardı. Fazla –ya da pek az– sağduyulu olanlar, bu tür alametlerin tek bir anlama gelebileceğini fısıldaşıyorlardı. Tarmon Gai'don, Son Savaş, hızla yaklaşıyor olmalıydı.

Rüzgâr dans ederek rıhtımlardan uzaklaştı. Parlak Duvarlar olarak bilinen yüksek beyaz duvarların üzerinden geçti. En azından burada, yayları ellerinde, nöbet tutmakta olan Kule Askerleri'nde temizlik ve titizlik bulmak mümkündü. Lekesiz, yıpranmamış beyaz tunik giymiş temiz tıraşlı

okçular, sokmaya hazır yılanlarınki gibi tehlikeli bir tetiklik ile barikatların arkasını izliyorlardı. Bu askerlerin, kendileri görev başındayken Tar Valon'un düşmesine izin vermeye niyeti yoktu. Tar Valon her düşmanı püskürtmüştü. Trolloclar duvarlarını aşmış, ama şehrin içinde yenilmişlerdi. Artur Şahinkanadı Tar Valon'u almayı başaramamıştı. Kara peçeli Aieller bile Aiel Savaşı sırasında ülkeyi kasıp kavurmuş, ama şehri asla ele geçirememişlerdi. Pek çok kişi bunu büyük zafer olarak görüyordu. Diğerleri Aieller şehre girmeyi *istese* ne olacağını merak ediyordu.

Rüzgâr, Erinin Nehri'nin batısındaki çatalı aştı, Tar Valon adasını geride bıraktı, sağda yükselen ve düşmanlara, onu aşıp ölmeleri için meydan okurmuş gibi görünen Alindaer Köprüsü'nü geçti. Köprüden sonra rüzgâr, Tar Valon'un yakınındaki pek çok köyden biri olan Alindaer'i yaladı. Burası, aileler köprüyü aşıp şehre sığındığından, nüfusunun büyük kısmını kaybetmiş olan bir köydü. Düşman ordusu, fırtınanın getirdiği bir şeymiş gibi aniden, hiçbir uyarı vermeden belirmişti. Bu pek az kişiyi şaşırtıyordu. Bu asi ordunun başında Aes Sedailer vardı ve Beyaz Kule'nin gölgesinde yaşayanlar Aes Sedailerin neleri yapıp, neleri yapamayacağı konusunda nadiren bahse girerdi.

Asi ordu hazır bekliyordu, ama kararsızdı. Elli binden fazla askeri vardı ve göreceli olarak daha küçük olan Aes Sedai kampının çevresinde devasa bir çadır halkası biçiminde kamp kurmuştu. İçerideki kampla dışarıdaki kampın arasında sıkı bir koruma vardı; erkekleri, özellikle de *saidin* kullanabilen erkekleri dışarıda tutmak için son zamanlarda konulmuştu.

Bu asi kampının kalıcı olması için kurulduğu düşünülebilirdi neredeyse. İşleyişinde bir sıradan gündelik hayat havası vardı. Beyazlı şekiller oradan oraya koşuşturuyordu, bazıları resmi çömez kıyafeti giyiyordu, pek çok başkası benzer elbiselere bürünmüştü. Yakından bakınca, bunların çoğunun pek de genç olmadığı görülebilirdi. Bazıları saçlarının kırlaştığı yaşlara yaklaşmıştı. Ama onlardan 'çocuklar' diye bahsediliyordu ve dingin yüzlü Aes Sedailerin bakışları altında itaatkârca çamaşır yıkıyor, halı dövüyor, çadırları ovalıyorlardı. Ve o Aes Sedailer olağandışı bir sıklıkla Beyaz Kule'nin çiviye benzeyen siluetine bakıyorsa da, onların huzursuz ya da endişeli olduğunu varsaymak hata olurdu. Aes Sedailer her zaman duruma hâkimdi. Her zaman. Unutulmaz bir yenilgiye uğradıkları şu anda bile: Egwene al'Vere, asi Amyrlin Makamı yakalanmış ve Beyaz Kule'ye hapsedilmişti.

Rüzgâr birkaç elbiseyi salladı, birkaç çamaşırı iplerden düşürdü, sonra aceleyle batıya doğru yoluna devam etti. Batıda, kırık zirvesinden dumanlar tüten yüksek Ejderdağı'nı geçti. Kara Tepeler'i aştı ve engin Caralain Otlağı'nı geçti. Burada, kayalık çıkıntıların altında ya da dağ karaağacı kümelerinin yanında, gölgelere sokulmuş kar kümeleri vardı. Bahar zamanıydı; saz damlarda yeni filizlerin çıkması, ince dallı söğütlerde goncaların bitmesi zamanı. Bunların ikisi de çok nadir görülmüştü. Toprak hâlâ uyuyordu, sanki nefesini tutmuş bekliyordu. Önceki güzün sıradışı sıcağı kışa kadar uzamış; toprağa, en sağlam bitkiler dışında her tür hayatı pişirip öldüren bir kuraklık çökmüştü. Kış, en sonunda, bir buz ve kar fırtınası, bir türlü gitmek bilmeyen öldürücü bir don biçiminde gelmişti. Soğuk sonunda çekilmişti ve bölgeye dağılmış çiftçiler boş yere umut arıyorlardı.

Rüzgâr kahverengi kış otlarını süpürdü, ağaçların hâlâ çıplak olan dallarını salladı. Batıda, Arad Doman olarak bilinen yere –yüksek tepelere ve kısa zirvelere– yaklaşırken bir şey aniden ona çarptı. Görünmez bir şey, kuzeydeki uzak karanlığın türettiği bir şey. Havadaki doğal dalgalara ve akıntılara karşı akan bir şey. O şey rüzgârı yuttu, bir esinti halinde güneye üfürdü, rüzgâr alçak zirvelerin ve kahverengi tepelerin üzerinden geçip kütükten yapılmış bir malikâneye esti. Malikâne, Arad Doman'ın doğusundaki çam ormanlarıyla kaplı tepelerin arasında tek başına duruyordu. Rüzgâr malikânenin üzerinden ve onun önündeki geniş, açık alana kurulmuş çadırların üzerinden geçti, çam iğnelerini sarstı, çadırları salladı.

Yenidendoğan Ejder, Rand al'Thor elleri arkasında durmuş, açık malikâne penceresinden dışarı bakıyordu. Onları hâlâ bu şekilde düşünüyordu, 'elleri' olarak, ama artık yalnızca bir eli kalmıştı. Sol kolu elsiz bitiyordu. Sağlam elinin parmaklarıyla, *saidar*'la iyileştirilmiş pürüzsüz deriyi hissedebiliyordu. Ama diğer eli orada olmalıymış, ona dokunabilmeliymiş gibi *hissediyordu.*

Çelik, diye düşündü. *Ben çeliğim. Bu durum düzeltilemez, bu yüzden onu aşıyorum.*

Doman zenginlerinin tercih ettiği tarzda, çam ve sedirden, kalın kütüklerle yapılmış olan bina rüzgârda gıcırdadı ve yerleşti. O rüzgârda bir şey çürük et kokuyordu. Bu olağandışı bir koku değildi şimdilerde. Et hiçbir uyarı vermeden bozuluyordu, hatta bazen hayvan kesildikten birkaç dakika sonra. Onu kurutmak ya da tuzlamak işe yaramıyordu. Karanlık Varlık'ın

dokunuşu yüzündendi ve her geçen gün daha da artıyordu. Tek Güç'ün eril yarısı olan *saidin*'i eskiden kaplayan leke kadar boğucu, yağlı ve mide bulandırıcı hale gelmesi ne kadar sürerdi?

İçinde durduğu oda geniş ve uzundu, dış duvar kalın kütüklerden oluşmuştu. Diğer duvarları, hâlâ hafifçe özsuyu ve cila kokan çam keresteler oluşturuyordu. Oda sade bir biçimde döşenmişti: yerde kürk halı, şöminenin üzerinde çaprazlanmış iki eski kılıç, yer yer kabuğu üzerinde kalmış ahşap mobilyalar. Tüm mekân bunun ormanda, büyük şehirlerin telaşından uzakta, hoş bir ev olduğunu söyleyen bir biçimde döşenmişti. Elbette bir kulübe değil –bunun için fazla büyük ve savurgandı– bir inziva mekânıydı.

"Rand?" diye sordu yumuşak bir ses. Rand dönmedi, ama Min'in koluna dokunan parmaklarını hissetti. Bir an sonra, Min'in elleri onun beline kaydı ve Rand onun başının koluna yaslandığını hissetti. Paylaştıkları bağda onun kendisi için duyduğu endişeyi hissedebiliyordu.

Çelik, diye düşündü.

"Biliyorum, hoşlanmıyorsun..." diye başladı Min.

"Dallar," dedi Rand başını pencereye doğru sallayarak. "Bashere'in kampının hemen kenarındaki şu çamları görüyor musun?"

"Evet, Rand. Ama..."

"Yanlış yöne doğru eğiliyorlar," dedi Rand.

Min duraksadı ve herhangi bir fiziksel tepki vermese de, bağ Rand'a ondan iğne gibi bir korku getirdi. Pencereleri malikânenin üst katındaydı ve dışında, kampın üzerinde yükselen bayraklar çırpınıyordu: Rand için Işık Sancağı ve Ejder Sancağı; Bashere Evi'nin varlığını işaretlemek için onlardan çok daha küçük, üzerinde üç kırmızı kralkuruşu çiçeği taşıyan mavi bir bayrak. Üçü de gururla dalgalanıyordu... ama hemen yanlarında, çamların iğneleri *aksi* yöne doğru savruluyordu.

"Karanlık Varlık hareketleniyor Min," dedi Rand. Bu rüzgârların kendi *ta'veren* doğasından kaynaklandığını düşünebilirdi, ama onun sebep olduğu olaylar her zaman mümkün olan olaylardı. Rüzgârın aynı anda iki ayrı yönde esmesi... eh, çam iğnelerini teker teker seçemiyor olsa da, o çamların hareketindeki yanlışlığı hissedebiliyordu. Elini kaybettiği günkü saldırıdan sonra görüşü eskisi gibi değildi. Sanki... sanki suyun içinden çarpık bir şeye bakıyordu. Yavaş yavaş düzeliyordu.

Bu bina Rand'ın son birkaç hafta içinde kullandığı uzun bir dizi malikâne, çiftlik evi ve başka uzak saklanma yerlerinden biriydi.

Semirhage'le yaptığı başarısız görüşmenin ardından hareket etmeye, mekândan mekâna sıçramaya devam etmek istemişti. Düşünüp taşınmak için ve, bir umut, onu arıyor olabilecek olan düşmanlarının kafasını karıştırmak için zaman istiyordu. Lord Algarin'in Tear'daki malikânesi öğrenilmişti; yazık. Orası kalmak için iyi bir yerdi. Ama Rand'ın hareket etmeyi sürdürmesi gerekiyordu.

Aşağıda, Bashere'in Saldaealıları malikâne çayırında –öndeki, sıra sıra köknar ve çam ağaçlarıyla kuşatılmış açık çimenlikte– kamp kurmuştu. Bugünlerde oraya 'çayır' demek tuhaftı. Daha ordu gelmeden önce bile yeşil değildi –yama yama kahverengi kaplıydı, kış sazlarının arasında yeni filizler yer yer ve tereddütle başlarını kaldırmışlardı. Ama hepsi hastalıklı ve sarıydı, toynaklar ve çizmeli ayaklar altında ezilmişti.

Çadırlar çayırı kaplıyordu. Rand'ın ikinci katta durduğu yüksek yerden bakınca küçük, sivri tepeli çadırların oluşturduğu düzgün sıralar ona bir taş tahtasındaki kareleri hatırlatıyordu. Askerler rüzgârı fark etmişti. Bazıları işaret etti, diğerleri başlarını kaldırmadan zırh cilalamaya, at sıralarına kova kova su taşımaya, kılıçları ve kargı uçlarını bilemeye devam ettiler. En azından yine ölüler yürümüyordu. En sağlam yürekli adamlar bile, ruhlar mezarlarından kalktığında iradesini yitirebilirdi ve Rand'ın, ordusunun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

İhtiyaç. Artık Rand'ın ne istediği ya da ne dilediği değildi mesele. Yaptığı her şey yalnızca ihtiyaç odaklıydı ve en çok *ihtiyaç* duyduğu şey, takipçilerinin hayatlarıydı. Savaşacak, ölecek, dünyayı Son Savaş'a hazırlayacak askerler. Tarmon Gai'don geliyordu. Onun ihtiyaç duyduğu şey, hepsinin kazanacak kadar güçlü olmasıydı.

Çayırın solunda, uzakta, malikânenin üzerinde durduğu mütevazı tepenin dibinde toprağı oyarak kıvrıla kıvrıla uzanan derenin kenarında bitmiş sarı dikparmak sazları ve bodur meşe henüz bahar goncalarını vermemişti. Küçük bir dereydi kuşkusuz, ama ordu için iyi bir tatlı su kaynağıydı.

Pencerenin hemen dışında rüzgârlar aniden düzeldi ve bayraklar aksi yöne savrularak dalgalanmaya başladı. Demek yanlış yöne uçuşanlar çam iğneleri değil, bayraklardı. Min usulca nefes verince Rand onun rahatladığını hissetti, ama Min hâlâ onun için endişeleniyordu. Bu duygu son zamanlarda kesintisizdi. Aynısını hepsinde hissediyordu, zihninin arkasına tıkılmış dört duygu düğümünün her birinde. Oraya yerleşmesine izin verdiği üç kadında ve Rand'ın iradesi dışında zorla oraya giren diğer

kadında. Onlardan biri yaklaşıyordu. Aviendha, Rhuarc'la birlikte malikânede Rand'la buluşmaya geliyordu.

Dört kadının her biri onunla bağ kurduğuna pişman olacaktı. Rand onların bunu yapmasına izin verdiğine pişman olabilmeyi diliyordu –ya da en azından, sevdiği üç kadının yapmasına. Ama gerçek şuydu ki, Min'e ihtiyacı vardı, onun gücüne ve sevgisine ihtiyacı vardı. Onu da, tıpkı pek çok başkasını kullandığı gibi kullanacaktı. Hayır, içinde pişmanlığa yer yoktu. Ama vicdan azabını da aynı kolaylıkla unutabilmeyi diliyordu.

Ilyena! dedi uzak bir ses Rand'ın kafasının içinde. *Aşkım...* Lews Therin Telamon, Kardeşkatili, bugün daha sessizdi. Rand elini kaybettiği gün Semirhage'in söylediği şeyler üzerinde fazla düşünmek istemiyordu. Kadın Terkedilmişlerden biriydi; hedefine acı vereceğini düşünürse her şeyi söyleyebilirdi.

Kadın kendini kanıtlamak için koca bir şehre işkence etti, diye fısıldadı Lews Therin. *Çığlıklarının nasıl değiştiğini görmek için bin adama bin ayrı şekilde işkence etti. Ama nadiren yalan söyler. Nadiren.*

Rand sesi bastırdı.

"Rand," dedi Min öncekinden de yumuşak bir sesle.

Rand dönüp ona baktı. Min kıvrak ve ince yapılıydı ve Rand sık sık onun yanında çok uzun boylu kaldığını hissediyordu. Min saçlarını kısa bukleler halinde kestirmişti. Saçları karaydı –ama derin, endişeli gözleri kadar kara değil. Her zaman olduğu gibi, ceket ve pantolon giymeyi tercih etmişti. Bugün kıyafeti, dışarıdaki çam iğneleri gibi koyu yeşildi. Ama, sanki kıyafet seçimiyle zıtlık olsun diye, giysilerini vücudunu vurgulayacak şekilde diktirmişti. Manşetlere latifçan çiçeği biçiminde gümüş rengi işlemeler dolanmıştı ve altlarından danteller görünüyordu. Min hafifçe lavanta kokuyordu, belki kullandığı sabun yüzünden.

Neden pantolon giyiyor, sonra da dantellere bürünüyordu ki? Rand kadınları anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Onları anlamak Shayol Ghul'e ulaşmasına yardım etmeyecekti. Dahası, kadınları kullanmak için anlamasına gerek yoktu. Özellikle de ihtiyaç duyduğu bilgilere sahipseler.

Dişlerini gıcırdattı. *Hayır,* diye düşündü. *Hayır, aşmayacağım çizgiler var. Benim bile yapmayacağım şeyler var.*

"Yine onun hakkında düşünüyorsun," dedi Min neredeyse suçlayan bir sesle.

Rand sık sık, yalnızca tek yönlü çalışan bir bağ olup olmadığını merak ediyordu. Onlardan bir tanesi için neler vermezdi.

“Rand, kadın Terkedilmişlerden biri,” diye devam etti Min. “Hiç duraksamadan hepimizi öldürürdü.”

“Beni öldürmeyi düşünmüyordu,” dedi Rand usulca. Sırtını Min’e döndü ve yine pencereden dışarı baktı. “Beni elinde tutacaktı.”

Min büzüldü. Acı, endişe. Semirhage’in, Dokuz Ayın Kızı kılığında geldiği zaman gizlice getirdiği çarpık erkek *a’dam*’ı aklına gelmişti. Terkedilmiş’in büründüğü kimliği Cadsuane’in *ter’angreal*’i açığa çıkarmış, Rand’ın Semirhage’i tanımasını sağlamıştı. Ya da en azından, Lews Therin’in onu tanımasını sağlamıştı.

Çatışma Rand’ın elini kaybetmesiyle, ama Terkedilmişlerden birini tutsak almasıyla sonuçlanmıştı. Benzer duruma düştüğü son seferde, sonu hiç iyi olmamıştı. Asmodean’ın nereye gittiğini ya da o sinsi adamın neden kaçtığını hâlâ bilmiyordu, ama Rand onun planları ve eylemleri hakkında çok şeyi ele verdiğini tahmin ediyordu.

Onu öldürmeliydim. Hepsini öldürmeliydim.

Rand başını salladı, sonra donakaldı. Bu Lews Therin’in düşüncesi miydi, yoksa kendisinin mi? *Lews Therin,* diye düşündü Rand. *Orada mısın?*

Kahkaha sesi duyduğunu sandı. Ya da belki de bu bir hıçkırıktı.

Kavrulası, diye düşündü Rand. *Konuş benimle! Zaman geliyor. Bildiklerini bilmem lazım! Karanlık Varlık’ın zindanını nasıl mühürledin? Yolunda gitmeyen neydi ve neden zindanı kusurlu bıraktın? Konuş benimle!*

Evet, kesinlikle hıçkırıktı, kahkaha değil. Bazen Lews Therin söz konusu olunca anlamak zor oluyordu. Semirhage ne derse desin, Rand ölü adamı kendinden ayrı bir birey olarak düşünmeye devam ediyordu. Rand *saidin*’i temizlemişti! Leke gitmişti ve artık zihnine dokunamıyordu. Delirmeyecekti.

Mutlak deliliğe düşüş... ani olabilir. Onun, diğerlerinin duyabilmesi için söylediği sözleri yine işitti. Rand’ın sırrı sonunda ortaya çıkmıştı. Ama Min’in görüsünde Rand ve bir başka adam bitişik olarak görünmüştü. Bu onun ve Lews Therin’in iki ayrı insan, bir bedende bulunmak zorunda kalan iki ayrı kişi olduğu anlamına gelmiyor muydu?

Sesin gerçek olması fark etmez, demişti Semirhage. *Aslında, durumu daha da kötüleştirir...*

Rand altı askerden oluşan belli bir grubun çayırın sağında, son çadır sırası ile ağaçlar arasında uzanan at dizisini denetlemesini izledi. Atların toynaklarını teker teker kontrol ediyorlardı.

Rand deliliği hakkında düşünemezdi. Cadsuane'in Semirhage'e ne yaptığı konusunda da düşünemezdi. Geriye yalnızca planları kalıyordu. *Kuzey ve doğu bir olmalı. Batı ve güney bir olmalı. İkisi bir olmalı.* Kırmızı taş kapının ötesindeki garip yaratıklardan aldığı mesaj buydu. Bundan başka dayanağı yoktu.

Kuzey ve doğu. Kendileri istese de istemese de, bu toprakları barışa zorlamalıydı. Doğuda hassas bir denge kurmuştu; Illian, Mayene, Cairhien ve Tear öyle ya da böyle kontrolü altındaydı. Güneyde Seanchanlar hüküm sürüyordu; Altara, Amadicia ve Tarabon onların kontrolü altındaydı. O yöne ilerliyorlarsa, yakında Murandy de onların olabilirdi. Geriye Andor ve Elayne kalıyordu.

Elayne. O uzaktaydı, doğuda, ama yine de kafasının içinde ona ait duygu düğümünü hissedebiliyordu. Bu mesafeden çok şey seçemiyordu, ama onun... rahatlamış hissettiğini düşünüyordu. Bu, Andor'da giriştiği güç mücadelesinin iyi gittiği anlamına mı geliyordu? Ya onu kuşatan ordular? Hem, o Sınırboylular ne peşindeydi? Görev yerlerini bırakmışlar, birleşmişler, Rand'ı bulmak için güneye yürümüşlerdi, ama ondan ne istediklerini açıklamamışlardı. Onlar Dünyanın Omurgası'nın batısındaki en iyi askerlerdendi. Onların yardımı Son Savaş'ta paha biçilmez olacaktı. Ama kuzeyi terk etmişlerdi. Neden?

Ama Rand, bunun yeni bir savaş anlamına geleceğinden korktuğundan, onlarla yüzleşmekten kaçınıyordu. Şu anda yeni bir savaşı göze alamazdı. Işık! Gölge'ye karşı en çok Sınırboylulara güvenebileceğini sanırdı.

Fark etmezdi, şimdilik. Diyarda ya da en azından büyük kısmında, barışa benzer bir şey kurmuştu. Tear'da ona karşı çıkan, daha yeni yatıştırılmış isyanı ya da Seanchan toprakları ile aralarındaki sınırdaki istikrarsızlığını ya da Cairhien'deki asillerin entrikalarını düşünmemeye çalıştı. Ne zaman bir ulusu sağlama aldığını düşünse, bir düzine başkası dağılıyor gibiydi. Barışı kabullenmeyi reddeden bir halka nasıl barış getirebilirdi?

Min'in Rand'ın kolundaki parmakları gerildi ve Rand derin bir nefes aldı. Elinden geleni yapmıştı ve şu anda iki hedefi vardı. Arad Doman'da barış ve Seanchanlarla ateşkes. Kapının ardından aldığı sözler artık açıktı: Seanchanlar ve Karanlık Varlık'la aynı anda savaşamazdı. Son Savaş bitene

kadar Seanchanların ilerlemesini durdurmak zorundaydı. Ondan sonra, Işık hepsini birden kavurabilirdi.

Seanchanlar görüşme taleplerini neden duymazdan gelmişti? Semirhage'i tutsak aldığı için kızmışlar mıydı? Rand *sul'dam*'ları serbest bırakmıştı. Bu iyi niyetini göstermiyor muydu? Arad Doman niyetini kanıtlayacaktı. Almoth Ovası'ndaki savaşı bitirebilirse, Seanchanlara barış girişimi konusunda ciddi olduğunu gösterebilecekti. Onların görmesini *sağlayacaktı!*

Rand derin bir nefes aldı ve pencereden dışarıyı inceledi. Bashere'in sekiz bin askeri sivri tepeli çadırlar dikiyor, çayırın çevresine hendek kazıyor, duvar yapıyordu. Gittikçe büyüyen koyu kahverengi duvar, beyaz çadırlarla zıtlık oluşturuyordu. Rand, Asha'manların kazı işine yardım etmesini emretmişti ve, onların bu mütevazı işten zevk aldıklarından kuşku duysa da, süreci epey hızlandırmıştı. Dahası, Rand adamların –tıpkı kendisi gibi– *saidin* tutmak için her bahaneden gizliden gizliye zevk aldıklarını tahmin ediyordu. Asha'manlardan küçük bir grubun siyah ceketler içinde durduğunu görebiliyordu. Çevrelerinde dönen örgülerle, yeri kazmaktaydılar. Kampta on Asha'man vardı, ama yalnızca Flinn, Naeff ve Narishma tam Asha'man'dı.

Kısa ceketli Saldaealılar hızla çalışarak atlarına bakıyor, onları bağlayacak halatlar geriyordu. Diğerleri Asha'manların yığdığı tümseklerden kürek kürek toprak alıyor, onu kullanarak duvarı destekliyorlardı. Rand pek çok şahin burunlu Saldaealının yüzünde hoşnutsuzluk görebiliyordu. Ormanlık alanda kamp kurmaktan hoşlanmıyorlardı, bu tepe kadar seyrek ağaçlı bir yerde olsa bile. Ağaçlar süvari akınlarını zorlaştırırdı ve yaklaşan düşmanları saklardı.

Davram Bashere kampın içinde atını yavaşça sürüyor, gür bıyığının altından emirler bağırıyordu. Yanında uzun ceketli, ince Doman bıyıklı şişman bir adam olan Lord Tellaen yürüyordu. Bashere'in tanıdıklarındandı.

Lord Tellaen Rand'ı barındırarak kendini riske atıyordu; Yenidendoğan Ejder'in birliklerini barındırmak ihanet olarak görülebilirdi. Ama onu kim cezalandıracaktı ki? Arad Doman kargaşa içindeydi, taht pek çok asi hizbin tehdidi altındaydı. Sonra, büyük Domanlı general Rodel Ituralde ve güneyde Seanchanlara karşı şaşırtıcı ölçüde etkili savaşı vardı.

Adamları gibi, Bashere de kısa mavi ceket içinde, zırhsız dolaşıyordu. Genellikle tercih ettiği türden bol pantolon giymiş, paçalarını dizlerine dek gelen çizmelerine tıkmıştı. Bashere, Rand'ın *ta'veren* ağına dolanmış

olması konusunda ne düşünüyordu? Doğrudan kraliçesinin emrine karşı çıkıyor olmasa da en azından, rahatsız ölçüde kıyısından geçiyor olmaktan? Asıl hükümdarına rapor vermeyeli ne kadar olmuştu? Rand'a kraliçesinin desteğinin kısa zamanda geleceğine dair söz vermemiş miydi? Bunun üzerinden kaç ay geçmişti?

Ben Yenidendoğan Ejder'im, diye düşündü Rand. *Ben bütün anlaşmaları ve yeminleri bozanım. Eski ittifakların önemi yok. Önemli olan tek şey Tarmon Gai'don.* Tarmon Gai'don ve Gölge'nin hizmetkârları.

"Acaba Graendal'ı burada bulacak mıyız?" dedi Rand düşünceli düşünceli.

"Graendal mı?" diye sordu Min. "Onun burada olabileceğini düşündüren ne?"

Rand başını iki yana salladı. Asmodean Graendal'ın Arad Doman'da olduğunu söylemişti, ama bu aylar önceydi. Hâlâ burada mıydı acaba? Mümkün görünüyordu; olabileceği birkaç büyük ulustan birisiydi. Graendal diğer Terkedilmişlerin saklandıkları yerlerden uzakta, gizli bir güç üssü bulundurmaktan hoşlanırdı; Andor, Tear ya da Illian'a yerleşmiş olmalıydı. Seanchan istilası varken güneybatıdaki topraklarda da yakalanmazdı.

Bir yerlerde gizli bir sığınağı olmalıydı. Graendal bu şekilde çalışırdı. Muhtemelen dağlarda, buranın kuzeyinde, ıssız bir yerde. Arad Doman'da olduğundan emin olamıyordu, ama kadın hakkında bildiklerine –Lews Therin'in bildiklerine– dayanarak, ona *doğruymuş gibi* geliyordu.

Ama bu yalnızca bir olasılıktı. Dikkatli olacak, ona karşı gözlerini açık tutacaktı. Yok ettiği her Terkedilmiş, Son Savaş'ı o kadar kolaylaştıracaktı. Öyle...

Odanın kapalı kapısına yumuşak ayak sesleri yaklaştı.

Rand Min'i bıraktı ve ikisi birden döndüler, Rand kılıcına uzandı –artık faydasız bir jestti bu. Asıl kılıç eli olmasa da, elini kaybetmesi onu yetenekli bir rakip karşısında zayıf durumda bırakmıştı. *Saidin*'le çok daha güçlü bir silah yapabilecek olsa da, ilk içgüdüsü kılıç kullanmaktı. Bunu değiştirmesi gerekecekti, yoksa bir gün öldürülmesine yol açabilirdi.

Kapı açıldı ve Cadsuane, saraydaki bir kraliçe kadar özgüvenli bir tavırla içeri girdi. Düzgün hatlara sahip bir kadındı, kara gözleri ve köşeli bir yüzü vardı. Koyu gri saçlarını topuz yapmıştı ve üzerinden bir düzine minik altın süs –her biri birer *ter'angreal* ya da *angreal*– sarkıyordu. Elbisesi basit, kalın yündendi ve üstüne sarı bir kemerle bağlamıştı. Yakasında yine sarı işlemeler vardı. Elbisenin kendisi yeşildi ve bu

olağandışı değildi, çünkü Cadsuane Yeşil Ajah'tı. Rand bazen o sert yüzün –Güç'le uzun süre çalışmış her Aes Sedai gibi yaşı belirsizdi– Kızıl Ajah'a daha uygun olacağını hissederdi.

Kılıçtaki eli gevşedi, ama onu bırakmadı. Kumaş dolanmış kabzayı elledi. Silah uzun ve hafifçe kıvrıktı, lake kaplı kınına kızıl altın renkte uzun, kıvrımlı bir ejder resmedilmişti. Özellikle Rand için tasarlanmış gibi görünüyordu –ama yüzyıllar yaşındaydı, henüz ortaya çıkarılmıştı. *Bunu şimdi bulmaları ne tuhaf,* diye düşündü*, ve ellerinde ne tuttuklarını bilmeden bana armağan etmeleri...*

Kılıcı hemen takmaya başlamıştı. Parmaklarının altında *iyi* hissettiriyordu. Silahı tanıdığını kimseye, Min'e bile söylememişti. Tuhaf bir biçimde, Lews Therin'in anılarından da tanımıyordu –kendi anılarından tanıyordu.

Cadsuane'e pek çok başkası eşlik ediyordu. Nynaeve'in gelmesi beklenen bir şeydi; bugünlerde genellikle, bölgesine yerleşmiş rakip bir kediyi izlermiş gibi, Cadsuane'in peşinde dolaşıyordu. Büyük olasılıkla Rand için yapıyordu bunu. Siyah saçlı Aes Sedai, kendisi ne derse desin, Emond Meydanı'nın Hikmeti olmaktan hiçbir zaman tamamen vazgeçmemişti ve koruması altındakilere kötü davrandığını düşündüğü hiç kimseye göz açtırmazdı. Elbette, kötü davranan kişi bizzat Nynaeve değilse.

Bugün üzerinde gri elbise vardı ve kemerinin üzerine sarı kuşak bağlamıştı –yeni bir Doman modası olduğunu duymuştu Rand– ve alnında her zamanki kırmızı benek vardı. Uzun altın kolye ve ince altın kemer takmıştı, onlarla uyumlu bilezikleri ve yüzükleri vardı ve hepsi büyük kırmızı, yeşil ve mavi mücevherlerle süslenmişti. Mücevherler *ter'angreal*'di –daha doğrusu çoğu öyleydi, aralarında *angreal*'ler de vardı– ve Cadsuane'in taktıklarıyla boy ölçüşüyordu. Rand zaman zaman Nynaeve'in, şatafatlı mücevherleriyle *ter'angreal*'lerini giysilerine uydurmanın imkânsız olduğu konusunda söylendiğini duyuyordu.

Nynaeve'in gelişi sürpriz değildi, ama Alivia'nınki öyleydi. Rand eski *damane*'nin... bilgi toplama işinde parmağı olduğunun farkındaydı. Yine de, Tek Güç'te Nynaeve'den bile güçlü olduğu söyleniyordu, bu yüzden belki de destek için getirilmişti. Terkedilmişler söz konusu olduğunda insan ne kadar dikkatli olsa azdı.

Alivia'nın saçlarında beyaz tutamlar vardı ve Nynaeve'den biraz daha uzun boyluydu. Saçlarındaki o beyazlar anlamlıydı –Tek Güç kullanan kadınlarda gri ya da beyaz saç, yaş demekti. Hem de uzun seneler. Alivia

dört yüz yaşında olduğunu iddia ediyordu. Bugün eski *damane,* meydan okumak istermiş gibi, kırmızı renkte çarpıcı bir elbise giymişti. Tasması çözüldükten sonra pek çok *damane* çekingen kalırdı. Ama Alivia öyle değildi –kadında, neredeyse bir Beyazpelerin'i hatırlatan bir tetiklik vardı.

Min'in gerildiğini, onun hoşnutsuzluğunu hissetti. Alivia sonunda Rand'ın ölmesine yardım edecekti. Bu Min'in görülerinden biriydi –ve Min'in görüleri asla yanılmazdı. Yalnız, Moiraine hakkında yanıldığını söylemişti. Belki de bunun anlamı Rand'ın illa ki...

Hayır. Son Savaş'tan canlı kurtulacağını düşünmesine sebep olan her şey, umut etmesine sebep olan her şey tehlikeliydi. Başına gelecekleri kabullenecek kadar katı olmalıydı. Zamanı geldiğinde ölecek kadar katı.

Ölebileceğimizi söyledin, dedi Lews Therin zihninin arkasında. *Söz verdin!*

Cadsuane hiçbir şey söylemeden odayı geçti ve yatağın yanındaki küçük servis masasında duran baharatlı şaraptan kendine bir kadeh aldı. Sonra kırmızı sedir sandalyelerden birine oturdu. En azından Rand'ın şarabı onun için doldurmasını istememişti. Yapmayacağı iş değildi.

"Ee, ne öğrendin?" diye sordu Rand, pencereden uzaklaşıp kendine bir kadeh şarap doldurarak. Min yatağa yürüdü –sedir kütüklerden bir çerçevesi, kabuğu desenli bir biçimde yontulmuş tahtalardan oluşan, koyu kırmızımsı kahverengi cilalı bir yatak başı vardı– ve ellerini kucağına alarak oturdu. Alivia'yı dikkatle izliyordu.

Cadsuane Rand'ın sesinin keskinliği karşısında tek kaşını kaldırdı. Rand içini çekerek sinirini bastırdı. Kadından danışmanı olmasını istemişti ve onun öne sürdüğü koşulları kabul etmişti. Min Cadsuane'den öğreneceği önemli bir şey olduğunu söylemişti –bu da görülerinden biriydi– ve doğrusunu söylemek gerekirse, Rand birden fazla durumda kadının tavsiyelerini faydalı bulmuştu. Bitmek tükenmek bilmez görgü kuralları taleplerine katlanmaya değerdi.

"Sorgulama işi nasıl gitti Cadsuane Sedai?" diye sordu daha ılımlı bir sesle.

Cadsuane kendi kendine gülümsedi. "Yeterince iyi."

"Yeterince iyi mi?" diye terslendi Nynaeve. *O* görgü kuralları konusunda Cadsuane'e herhangi bir söz vermemişti. "O kadın beni deli ediyor!"

Cadsuane şarabını yudumladı. "İnsan Terkedilmişlerin birinden başka ne bekleyebilir acaba çocuğum. Kadının... deli edici... olmak üzerinde

çalışmak için epey zamanı olmuş."

"Rand, o... yaratık *taştan* farksız," dedi Nynaeve ona dönerek. "Günlerce sorgulanmasına rağmen tek bir faydalı cümle bile söylemedi! Tek yaptığı bizim ne kadar aşağılık ve geri olduğumuzu açıklamak. Arada bir de sonunda hepimizi öldüreceğini söylemek." Nynaeve uzun örgüsüne uzandı –ama çekiştirmeden kendine hâkim oldu. Bu konuda gittikçe daha iyi oluyordu. Rand onun neden buna zahmet ettiğini merak etti. Öfkesi aşikârdı.

"Kızın dramatik konuşmalarına rağmen," dedi Cadsuane, Nynaeve'e doğru başını sallayarak, "durumu yeterince kavrıyor. Pof! 'Yeterince iyi' dediğim zaman, 'uymamız gereken talihsiz sınırlamalar altında ne kadar beklenebilirse o kadar iyi' olarak anlamalıydın. Bir ressamın gözlerini bağlayıp, sonra hiçbir şey resmetmediğini görünce şaşıramazsın."

"Bu resim değil Cadsuane," dedi Rand kuru kuru. "Bu işkence." Min'le göz göze geldi ve Rand onun endişesini hissetti. Kendisi için mi endişeleniyordu? İşkence edilen kişi Rand değildi.

Kutu, diye fısıldadı Lews Therin. *O kutunun içinde ölmeliydik. O zaman... o zaman her şey biterdi.*

Cadsuane şarabını yudumladı. Rand kendi şarabını tatmamıştı –içindeki baharatların, içkiyi tatsız hale getirecek kadar güçlü olduğunu biliyordu. Diğer seçenekten daha iyiydi.

"Sonuç için baskı yapıyorsun evlat," dedi Cadsuane. "Ama onları elde etmek için gereken araçları reddediyorsun. Adını ister işkence koy, ister sorgulama, ister *kaynatma;* ben buna aptallık derim. Ama bize izin versen de..."

"Hayır!" diye hırladı Rand, elini... güdük kolunu... ona doğru sallayarak. "Onu *tehdit etmeyecek, incitmeyeceksin.*"

Uzun süre karanlık bir kutuya kapatılmak, dışarı çıkarılıp dövülmek. Rand onun insafına kalmış bir kadının aynı muameleyi görmesine izin vermeyecekti. Terkedilmişlerden biri olsa bile. "Onu sorgulayabilirsin, ama bazı şeylere izin vermeyeceğim."

Nynaeve burnunu çekti. "Rand, kadın *Terkedilmişlerden* biri, mantığın ötesinde tehlikeli!"

"Tehdidin farkındayım," dedi Rand duygusuzca, eskiden sol elinin olduğu kesik kolunu kaldırarak. Lamba ışığında metalik altın ve kırmızı dövme ışıldadı. Rand'ı öldürmesine ramak kalan Ateş ejderhanın başını yok etmişti.

Nynaeve derin bir nefes aldı. “Evet, eh, o zaman normal kuralların onun için geçerli olmadığını anlaman *lazım!*”

“Hayır dedim!” dedi Rand. “Onu sorgulayacaksınız, ama onu incitmeyeceksiniz!” *Bir kadını değil. İçimdeki bu ışık zerresini koruyacağım. Zaten çok fazla kadının ölmesine ve üzülmesine sebep oldum.*

“Eğer istediğin buysa evlat,” dedi Cadsuane ters ters, “o zaman öyle yapılacak. Ama değil diğer Terkedilmişlerin yerini, kadından dün sabah kahvaltısında ne yediğini öğrenemediğimiz zaman sızlanma. Neden bu komediye devam etmemiz konusunda ısrar ettiğini merak ediyorum. Belki de onu basitçe Beyaz Kule’ye teslim edip, bu işten kurtulmalıyız.”

Rand sırtını döndü. Dışarıda askerler at sıralarındaki işlerini bitirmişlerdi. İyi görünüyorlardı. Düzgün ve düzenli, hayvanlara tam da doğru miktarda serbesti verilmişti.

Onu Beyaz Kule’ye teslim etmek? Bu asla olmayacaktı. Cadsuane istediği yanıtları alana kadar Semirhage’i elinden bırakmazdı. Dışarıda hâlâ rüzgâr esiyordu, Rand’ın bayrakları gözlerinin önünde dalgalanıyordu.

“Onu Beyaz Kule’ye teslim etmek mi dedin?” dedi odaya dönerek. “Hangi Beyaz Kule? Onu Elaida’ya emanet eder miydin? Yoksa diğerlerini mi kastettin? Terkedilmişlerden birini kucağına bırakırsan Egwene’in memnun olacağını sanmıyorum. Egwene Semirhage’i bırakıp onun yerine *beni* tutsak almayı tercih edebilir. Beni Beyaz Kule’nin adaleti önünde diz çökmeye zorlar ve sırf kemerine bir çentik daha atabilmek için beni ehlileştirir.”

Nynaeve kaşlarını çattı. “Rand! Egwene bunu asla...”

“O Amyrlin,” dedi Rand şarabını tek seferde içerek. Hatırladığı kadar acı bir tadı vardı. “İliklerine dek Aes Sedai. Ben onun için bir piyondan başka bir şey değilim.”

Evet, dedi Lews Therin. *Hepsinden uzak durmamız lazım. Bize yardım etmeyi reddettiler, biliyorsun. Reddettiler! Planımın fazla pervasız olduğunu söylediler. Bu, Yüz Yoldaş’tan başka güç bırakmadı bana. Halka oluşturacak kadın yoktu. Hainler! Bu onların suçu. Ama... ama Ilyena’yı öldüren benim. Neden?*

Nynaeve bir şey söyledi, ama Rand onu duymazdan geldi. *Lews Therin?* dedi sese. *Ne yaptın? Kadınlar yardım etmedi mi? Neden?*

Ama Lews Therin yine ağlamaya başlamıştı ve sesi gittikçe uzaklaşıyordu.

“Söyle bana!” diye bağırdı Rand kadehini atarak. “Kavrulası Kardeşkatili! Konuş benimle!”

Oda sessizleşti.

Rand gözlerini kırpıştırdı. Başkalarının duyabileceği bir yerde Lews Therin’le sesli olarak konuşmaya asla... asla çalışmamıştı. Ama onlar biliyordu. Semirhage Rand’ın işittiği sesten bahsetmiş, Rand’ı sıradan bir deliymiş gibi göz ardı etmişti.

Rand uzandı ve elini saçlarından geçirdi. Ya da geçirmeye çalıştı... ama güdük olan kolunu kullanmıştı ve hiçbir şey başaramadı.

Işık! diye düşündü. *Kontrolümü kaybediyorum. Zamanın yarısında hangi sesin benim, hangisinin onun olduğunu bilemiyorum.* Saidin*’i temizlediğimde bunun düzelmesi gerekiyordu! Güvende olmam gerekiyordu...*

Güvende değiliz, diye mırıldandı Lews Therin. *Biz çoktan delirdik. Artık bundan geri dönüş yok.* Gülmeye başladı, ama kahkahaları hıçkırıklara dönüştü.

Rand odada çevresine bakındı. Min’in kara gözleri öyle endişe doluydu ki, sırtını dönmek zorunda kaldı. O delici gözleriyle Semirhage hakkındaki diyaloğu izlemiş olan Alivia fazla bilgiç görünüyordu. Nynaeve sonunda pes etti ve örgüsünü çekiştirdi. Bu sefer Cadsuane patladığı için Rand’ı paylamadı. Bunun yerine, şarabını yudumlamakla yetindi. O şeye nasıl tahammül edebiliyordu?

Düşünce önemsizdi. Saçma. Rand’ın içinden gülmek geçti. Ama sesi çıkmadı. İstihza bile elinden gelmiyordu artık. *Işık! Bunu sürdüremeyeceğim. Gözlerim sisin içinden görüyor gibi, elim yanıp gitti ve nefes almaktan daha zorlu bir şey yapacak olursam içimdeki eski yaralar yırtılıp açılacak. Aşırı kullanılmaktan kurumuş bir kuyu gibiyim. Buradaki işimi bitirip, Shayol Ghul’e gitmem lazım.*

Aksi halde, benden geriye Karanlık Varlık’ın öldürebileceği hiçbir şey kalmayacak.

Bu kahkaha getirecek bir düşünce değildi; ümitsizlik gerektiren bir düşünceydi. Ama Rand ağlamadı, çünkü çelikten gözyaşı akmazdı.

Şimdilik, Lews Therin’in feryatları ikisi için de yeterli görünüyordu.

2
Acının Doğası

Egwene, Çömezler Sorumlusu'nun ellerinden yediği sağlam dayağın artık aşina gelen acısıyla poposu alev alev, dimdik duruyordu. Dövülerek tozu silkelenmiş halı gibi hissediyordu. Buna rağmen sakin sakin beyaz eteğini düzeltti, sonra odadaki aynaya döndü ve sakin sakin gözlerinin köşesindeki gözyaşlarını sildi. Bu sefer her gözde yalnızca bir damla gözyaşı. Yansımasına gülümsedi ve ikiz benlikleri tatmin içinde birbirlerine başlarını salladı.

Aynanın gümüş yüzeyinde siyah duvar panelli küçük bir oda yansıyordu. Öylesine haşin bir yerdi; köşede sağlam bir tabure vardı, senelerdir kullanılmaktan tablası kararmış, pürüzsüzleşmişti. Kütük gibi bir yazı masası vardı ve üzerine Çömezler Sorumlusu'nun kalın defteri konulmuştu. Egwene'in tam arkasındaki dar masada bazı oymalar vardı, ama deri döşemesi daha ayırt ediciydi. Pek çok çömez –ve hiç de azımsanamayacak sayıda Kabuledilmiş– o masanın üzerine eğilmiş, itaatsizlik ettikleri için cezalandırılmışlardı. Egwene masanın, üzerine dökülen gözyaşları yüzünden koyu renk olduğunu hayal etmekte güçlük çekmiyordu. Kendisi de oraya çok gözyaşı dökmüştü.

Bugün öyle olmamıştı. Yalnızca iki damla gözyaşı dökmüştü ve onlar da yanaklarından akmamıştı. Canı acımadığından değil; tüm bedeni acıyla yanıyor gibiydi. Gerçekten de, Beyaz Kule'nin güçlerine meydan okumaya devam ettikçe o dayakların şiddeti artmıştı. Ama dayaklar daha sık ve daha acılı oldukça, Egwene'in dayanma kararlılığı da büyümüştü. Henüz Aiellerin yaptığı gibi acıya kucak açmayı, onu kabullenmeyi beceremiyordu, ama yakın olduğunu hissediyordu. Aieller en zalim

işkenceler boyunca kahkaha atabilirdi. Eh, Egwene de ayağa kalktığı an gülümseyebilirdi.

Dayandığı her kamçı, çektiği her acı bir zaferdi. Ve insanın gururu ve derisi ne kadar yanarsa yansın, zafer her zaman mutluluk için iyi bir sebepti.

Aynadaki yansımada, Egwene'in arkasındaki masanın yanında Çömezler Sorumlusu'nun kendisi duruyordu. Silviana kaşlarını çatarak ellerindeki deri kamçıya baktı. Yaşı belirsiz kare yüzü hafifçe şaşkın görünüyordu; kamçıya kesmeyi reddeden bir bıçak ya da ışık vermeyi reddeden bir lambaymış gibi bakıyordu.

Kadın Kızıl Ajah'tandı, basit gri elbisesinin eteğinin kenarındaki süsün ve omuzlarındaki saçaklı şalın yansıttığı bir gerçekti bu. Uzun boylu ve sağlam yapılı bir kadındı, siyah saçlarını topuz yapmıştı. Egwene pek çok açıdan onu üstün bir Çömezler Sorumlusu olarak görüyordu. Egwene'e saçmalık ölçüsünde çok ceza vermiş olsa bile. Belki bu yüzden. Silviana görevini yapıyordu. Işık biliyordu ya, son zamanlarda Kule'de hakkında bunun söylenebileceği pek az kişi kalmıştı.

Silviana başını kaldırdı ve aynada Egwene ile göz göze geldi. Hemen kamçıyı indirdi ve yüzündeki her tür duyguyu sildi. Egwene sakin sakin döndü.

Silviana hiç huyu olmayan bir biçimde içini çekti. "Bundan ne zaman vazgeçeceksin çocuğum?" diye sordu. "Anlatmak istediğin şeyi hayranlık verici bir biçimde kanıtladığını söylemek zorundayım, ama sen pes edene kadar seni cezalandırmaya devam edeceğimi biliyor olmalısın. Düzen sağlanmalı."

Egwene şok içinde baktı ona. Çömezler Sorumlusu, talimat vermek ya da azarlamak dışında, Egwene'le nadiren konuşurdu. Yine de, daha önce de çatlaklar olmuştu...

"Düzen mi Silviana?" diye sordu Egwene. "Kule'nin başka her yerinde korunduğu gibi mi?"

Silviana'nın dudakları gerilerek bir çizgiye dönüştü. Döndü ve defterine bir not aldı. "Seni yarın göreceğim. Şimdi akşam yemeğine git."

Sabah cezasının sebebi Egwene'in Çömezler Sorumlusu'na 'Sedai' unvanı ile değil, yalnızca adıyla hitap etmesiydi. Ve büyük olasılıkla, Egwene'in çıkmadan önce diz kırmayacağını ikisinin de bilmesi.

"Sabah geleceğim," dedi Egwene, "ama akşam yemeği beklemek zorunda. Bu akşam yemeğini yerken Elaida'ya hizmet etmem emredildi."

Silviana ile bu seans uzun sürmüştü –Egwene yanında uzun bir kural ihlali listesi getirmişti– ve şimdi yemek yemeye zamanı olmayacaktı. Midesi bu fikre isyan etti.

Silviana kısa bir an için duygularını gösterdi. Şaşkınlık mıydı bu? "Ve bundan daha önce bahsetmedin, öyle mi?"

"Bahsetsem bir şey değişir miydi?"

Silviana soruya yanıt vermedi. "Amyrlin'e hizmet ettikten sonra yersin madem. Mutfaklar Hanımı'na senin için yemek saklamasını söyleyeceğim. Bugünlerde sana ne sıklıkta Şifa verildiği düşünülürse çocuğum, yemeklerini yemen lazım. Besin eksikliğinden bayılmana izin veremem."

Haşin, ama adil. Bu kadının Kızıllara katılması yazık olmuştu. "Pekâlâ," dedi Egwene.

"Yemeğini yedikten sonra," dedi Silviana parmağını kaldırarak, "Amyrlin Makamı'na saygısızlık ettiğin için yanıma döneceksin. Ondan yalnızca 'Elaida' diye bahsetmemen gerek çocuğum." Deftere döndü ve ekledi: "Dahası, Işık bilir bu akşam başını ne tür belalara sokacaksın."

Egwene o son yorumu düşünerek küçük odayı geride bıraktı –yeşil ve kırmızı yer seramikleri olan gri taş duvarlı, geniş bir koridora girdi. Belki de Egwene'in Elaida'yı ziyaret edeceğini duyduğunda Silviana'nın hissettiği duygu şaşkınlık değildi. Belki de duygudaşlıktı. Egwene ona, Kule'deki tüm diğerlerine diklendiği gibi diklendiğinde Elaida iyi tepki vermezdi.

Silviana bu yüzden mi yemeğini yedikten sonra Egwene'i son bir dayak için çağırmaya karar vermişti? Silviana'nın verdiği emirlerle birlikte –her ne kadar Elaida daha sonra onun yiyeceği dayakları artıracak olsa da– Egwene cezalandırılmadan önce yemek yemek *zorunda kalacaktı.*

Küçük bir iyilikti, ama Egwene yine de minnettardı. Öğün atlamadan da gündelik cezalara dayanmak yeterince zordu.

O düşünürken iki Kızıl Aes Sedai –Katerine ve Barasine– ona yaklaştı. Katerine'in elinde pirinç bir kadeh vardı. Bir doz çatalkök daha. Elaida yemek sırasında Egwene'in hiç yönlendiremediğinden emin olmak istiyordu anlaşılan. Egwene kupayı itiraz etmeden aldı ve tek bir yudumda içti, her zamanki hafif nane kokusunu aldı. Kayıtsız bir jestle kupayı Katerine'e geri verdi, kadının kabul etmekten başka çaresi yoktu. Bir kraliçenin kadeh taşıyıcısı gibi.

Egwene hemen Elaida'nın dairesine gitmedi. Cezasının yemek saatini ihlal edecek kadar uzun sürmesi, ona biraz boş zaman vermişti –erken

gitmek istemiyordu, çünkü bu Elaida'ya saygı olarak görülürdü. Bunun yerine Katerine ve Barasine ile birlikte Çömezler Sorumlusu'nun kapısının dışında oyalandı. Belli biri çalışma odasını ziyarete gelir miydi?

Uzakta, küçük Aes Sedai grupları koridorun kırmızı yeşil seramikleri üzerinde yürüyordu. Gözlerinde ürkek ifadeler vardı, tıpkı yaprakları kemirmek için bir açıklığa çıkan, ama gölgelerde saklanan avcıdan korkan tavşanlar gibi. Kule'deki Aes Sedailer bugünlerde şallarını devamlı takıyorlardı ve asla yalnız dolaşmıyorlardı. Bazıları, burada, Beyaz Kule'de yankesicilerin saldırısına uğramaktan korkarmış gibi Güç tutuyorlardı.

"Siz bundan memnun musunuz?" diye sorarken buldu kendini Egwene. Katerine ile Barasine'e baktı; tesadüf eseri, ikisi de Egwene'i yakalayan grupta vardı.

"Ne dedin çocuğum?" diye sordu Katerine soğuk bir sesle. "Soru sorulmadan bir Aes Sedai ile mi konuşuyorsun? Demek daha fazla ceza almaya bu kadar heveslisin?" Üzerinde çarpıcı miktarda kırmızı taşıyordu, elbisesi kıpkırmızıydı ve üçgen biçiminde siyah çizgilerle süslenmişti. Siyah saçları hafifçe kıvrılarak sırtına dökülüyordu.

Egwene tehdidi duymazdan geldi. Ona başka ne yapabilirlerdi ki? "Bir anlığına didişmeyi bırak Katerine," dedi Egwene bir grup Sarı'nın geçmesini izleyerek. Kadınlar iki Kızıl görünce adımlarını sıklaştırmışlardı. "Yetke pozlarını ve tehditleri kenara bırak. Bunları kenara bırak ve *bak.* Bununla gurur duyuyor musun? Kule'de yüzyıllardır Kızıl Ajah'tan terfi eden bir Amyrlin olmadı. Şimdi, sonunda elinize bir fırsat geçti, ama seçtiğiniz önder Kule'ye *bunu* yapıyor. Yakından tanımadıkları kadınlarla göz göze gelmeyen kadınlar, gruplar halinde dolaşan Aes Sedailer. Birbirleri ile savaş halindeymiş gibi davranan Ajahlar!"

Katerine yorum karşısında burnunu çekti, ama fasulye sırığına benzeyen Barasine duraksadı ve omzunun üzerinden, koridorda uzaklaşırken iki Kızıl'a sert bakışlar fırlatan Sarı grubuna baktı.

"Bunun sebebi Amyrlin değil," dedi Katerine. "Senin budala asilerin ve onların ihaneti yüzünden oldu!"

Benim asilerim mi? diye düşündü Egwene içten içe gülümseyerek. *Demek artık beni, kandırılmış zavallı bir Kabuledilmiş olarak görmek yerine, onları 'benim' olarak görüyorsun. Bu bir ilerleme.*

"Bir Amyrlin'i Makamından indirenler bizler miydik?" diye sordu Egwene. "Muhafız'ı Muhafız'ın üzerine süren, Yenidendoğan Ejder'i kontrol altına almakta başarısız olan bizler miydik? Kendine özel bir *saray*

inşa edilmesini emredecek kadar güç hırsına sahip bir Amyrlin'i biz mi seçtik? Bütün Aes Sedailerin, şaldan yoksun bırakılacak bir sonraki kadının kendisi mi olacağını merak etmesine sebep olan?"

Katerine, basit bir çömezle tartışmaya girişmemesi gerektiğini yeni fark etmiş gibi, sessiz kaldı. Barasine hâlâ iri iri açılmış, endişeli gözlerle uzaktaki Sarıları izliyordu.

"Bana göre," dedi Egwene, "Kızıllar Elaida'yı korumak yerine, onun en haşin eleştirmenleri olmalılar. Çünkü Elaida'nın mirası sizin mirasınız olacak. Bunu hatırlayın."

Katerine çakmak çakmak gözlerle ona baktı ve Egwene irkilmesini bastırdı. Belki bu son söylediği fazla doğrudan olmuştu.

"Bu gece Çömezler Sorumlusu'na gideceksin *çocuğum*," diye bildirdi Katerine. "Ve Aes Sedailere ve bizzat Amyrlin'e nasıl saygısızlık ettiğini açıklayacaksın."

Egwene dilini tuttu. Neden Kızılları ikna etmeye çalışarak zaman harcıyordu ki?

Arkasındaki eski ahşap kapı sertçe kapatıldı ve Egwene'in yerinde sıçrayarak omzunun üzerinden o tarafa bakmasına sebep oldu. İki yandaki duvar halıları hafifçe sallandı ve sonra durdu. Egwene çıkarken kapıyı aralık bıraktığını fark etmemişti. Silviana konuşmalarına kulak misafiri mi olmuştu?

Oyalanacak zaman yoktu. Alviarin bu akşam gelmeyecek gibiydi. O neredeydi? Genelde tam Egwene'in cezası bittiği sıralarda kendi cezası için gelirdi. Egwene başını iki yana salladı, sonra uzun adımlarla koridorda uzaklaştı. İki Kızıl takip etti –onun üzerindeki gözetimi artırmışlardı, Egwene'in eğitim için diğer Ajahların mekânlarını ziyaret ettiği zamanlar dışında durmaksızın onu takip ediyor, onu izliyorlardı. Egwene iki Aes Sedai onun gardiyanı değil, şeref maiyetiymiş gibi davranmaya çalışıyordu. Poposundaki acıyı da duymazdan gelmeye çabalıyordu.

Bütün işaretler Egwene'in Elaida'ya karşı savaşını kazanmakta olduğunu gösteriyordu. Önceden, Egwene öğle yemeğinde çömezlerin Elaida'nın Rand'ı tutsak tutma konusunda uğradığı dramatik başarısızlık hakkında dedikodu yaptığını duymuştu. Olayın üzerinden aylar geçmişti ve bunun gizli tutulmuş olması gerekiyordu. Sonra, bir de Asha'manların onları yok etmek için gönderilmiş Aes Sedailerle bağ kurduğu söylentisi vardı. Elaida'nın verdiği, sözde bilinmiyor olması gereken bir başka görev. Egwene bu başarısızlıkların Kule sakinlerinin akıllarından çıkmaması için

adımlar atmıştı, Elaida'nın Shemerin'e karşı istikrarsız muamelesi için attığı adımlar gibi.

Çömezler ne hakkında dedikodu yapıyorsa, Aes Sedailerin kulağına gidiyordu. Evet, Egwene kazanıyordu. Ama eskiden bu zafer karşısında hissettiği tatmini yitirmeye başlamıştı. Aes Sedailerin eskimiş çadır bezi gibi dağıldığını görmekten kim zevk alabilirdi ki? Büyük şehirlerin en büyüğü olan Tar Valon'un çöp yığınlarıyla dolmasından kim memnuniyet duyabilirdi? Egwene Elaida'yı ne kadar küçük görürse görsün, Amyrlin Makamı'nın böyle bir beceriksizlikle yönetildiğini görmek onu sevindiriyordu.

Ve şimdi, bu gece, Elaida ile şahsen yüz yüze gelecekti. Egwene koridorlarda yavaşça yürüyor, erken gitmiş olmamak için ağırdan alıyordu. Akşam yemeğinde nasıl ilerleyecekti? Kule'de geçirdiği dokuz gün sırasında, Egwene Elaida'yı görmemişti bile. Kadına hizmet etmek tehlikeli olacaktı. Elaida'yı kızdırma işini azıcık abartırsa, kendini idama gönderilmiş bulurdu. Ama yaltaklanamaz, kendini sevdirmeye çalışamazdı. Canına mal olsa bile kadının önünde *eğilmeyecekti.*

Egwene bir köşeyi dolandı ve olduğu yerde kalakaldı. Neredeyse sendeleyecekti. Koridor, üzerine parlak seramikten bir duvar resmi yapılmış taş bir duvarla aniden bitiyordu. Duvar resmi eski bir Amyrlin'i betimliyordu. Kadın süslü altın bir koltuğa oturmuştu ve elini, diyarın krallarını ve kraliçelerini uyarırcasına kaldırmıştı. Resmin dibindeki plaka, bunun Mosadorin'indeki isyanı sona erdiren Caraighan Maconar olduğunu bildiriyordu. Egwene duvar resmini belli belirsiz hatırlıyordu; onu en son gördüğünde, Kule kütüphanesindeydi. Ama onu orada gördüğünde Amyrlin'in yüzü bir kan maskesi değildi. Saçaklardan sarkan cesetler de yoktu.

Katerine yüzü solarak Egwene'in yanına yanaştı. Kimse Kule'deki odaların ve koridorların olağanüstü bir biçimde yer değiştirmesinden bahsetmekten hoşlanmıyordu. Değişiklikler, dünya daha önemli ve korkunç sorunlarla uğraşırken yetke didişmelerinin ikinci planda kaldığını ciddi bir biçimde hatırlatıyordu. Egwene ilk defa bir koridorun yer değiştirmekle kalmayıp, duvar resminin de değiştiğini görüyordu. Karanlık Varlık hareketleniyordu ve Desen'in kendisi sarsılıyordu.

Egwene döndü ve yanlış yerdeki duvar resminden uzun adımlarla uzaklaştı. Şu anda bu sorunlara odaklanamazdı. Belli bir yer temizlerken,

ilk önce tek bir lekeyi seçip ovmaya başlar, bu şekilde işe koyulurdunuz. O lekesini seçmişti. Beyaz Kule'nin bütün olması *şarttı.*

Ne yazık ki, yolundan bu şekilde sapması zaman alacaktı. Egwene gönülsüzce adımlarını sıklaştırdı; erken gitmek olmazdı, ama geç kalmayı da istemezdi. Onu izleyen iki kadın da eteklerini hışırdatarak, geldikleri koridorlardan geri döndüler. Onlar bunu yaparken Egwene Alviarin'in telaşla köşeyi dolandığını, başını eğerek Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasına yöneldiğini gördü. Demek ceza görecekti. Neden gecikmişti?

İki köşe daha dolandıktan ve soğuk taş basamaklardan bir kat çıktıktan sonra, Egwene kendini Kule'nin Kızıl Ajah bölümünden geçerken buldu. Şu anda Amyrlin'in dairesine giden en kısa yol buydu. Duvarlara kızıl duvar halıları asılmıştı ve bıraktığı etki yerdeki kızıl seramiklerle vurgulanmıştı. Koridorlarda yürüyen kadınların yüzlerinde, sertlikte birbirine eş ifadeler vardı; şallarını dikkatle omuzlarına ve kollarına dolamışlardı. Burada, kendi Ajah bölümlerinde daha özgüvenli olmalıydılar, ama göğüslerinde Tar Valon Alevi simgesi taşıyan hizmetkârlara karşı bile güvensiz ve kuşkulu görünüyorlardı. Egwene, bu şekilde acele etmek zorunda kalmadığını dileyerek koridorlardan geçti. Acele etmek, sinmiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Yapacak bir şey yoktu. Kule'nin merkezinde, birkaç kat merdiven çıktı ve sonunda Amyrlin'in dairesine giden koridora vardı.

Çömez olarak görevleri ve dersleri, sahte Amyrlin ile yüzleşmesi hakkında düşünecek zaman bırakmamıştı ona. Bu, Siuan'ı makamından indiren, Rand'ı dövdüren kadındı. Aes Sedaileri yıkımın eşiğine getiren kadın. Elaida'nın Egwene'in öfkesini bilmesi gerekiyordu; küçük düşmesi, utandırılması gerekiyordu! O...

Egwene Elaida'nın yaldızlı kapısının önünde durdu. *Hayır.*

Sahneyi kolaylıkla gözlerinin önüne getirebiliyordu. Elaida öfkeye kapılmış, Egwene Kule'nin altındaki karanlık hücrelere gönderilmiş. Bu ne işe yarayacaktı? Kadına meydan *okuyamazdı,* henüz değil. Bu yalnızca anlık bir tatmin verirdi, ardından ise güçten düşürücü başarısızlık gelirdi.

Ama Işık, Elaida karşısında eğilemezdi de! Amyrlin öyle bir şey yapmazdı!

Ya da... hayır. Amyrlin ne gerekiyorsa onu yapardı. Hangisi daha önemliydi? Beyaz Kule mi, yoksa Egwene'in gururu mu? Bu savaşı kazanmanın tek yolu Elaida'nın *kendisinin* kazandığını düşünmesini

sağlamaktı. Hayır... Hayır, kazanmanın tek yolu Elaida’nın *savaş olmadığını* düşünmesini sağlamaktı.

Egwene bu geceden sağlam kurtulmasına yetecek kadar uzun süre uygar bir dil kullanabilecek miydi? Emin değildi. Bununla birlikte, o bu yemekten ayrılırken Elaida hâkimiyetin kendisinde olduğunu, Egwene’in gerektiği gibi sindiğini hissediyor olmalıydı. Bunu başarmanın ve gururunu da biraz korumasının en iyi yolu, hiçbir şey söylememek olurdu.

Sessizlik. Bu akşam silahı bu olacaktı. Egwene kendini hazırlayarak kapıyı çaldı.

İlk şaşkınlığını, kapıyı bir Aes Sedai açtığında yaşadı. Elaida’nın bu işi görecek hizmetkârları yok muydu? Egwene, Aes Sedai’yi tanımıyordu, ama yüzündeki yaşı belirsizlik açıktı. Şalından anlaşıldığı gibi, Grilerdendi ve dolgun göğüslü, ince bir kadındı. Altın kahverengi saçları sırtına dökülüyordu ve son zamanlarda büyük gerilim yaşamış gibi, bakışları dalgındı.

Elaida içeride oturuyordu. Egwene kapıda duraksadı. Rakibini, Nynaeve ve Elayne ile birlikte Kara Ajah’ı avlamak üzere Beyaz Kule’den ayrıldığından beri –üzerinden bir sonsuzluk geçmiş gibi gelen bir dönüm noktası– ilk defa görüyordu. Düzgün hatları olan, heykelsi Elaida haşinliğini azıcık kaybetmiş gibiydi. Yalnızca kendisinin anladığı bir şakayı düşünmekteymiş gibi güven içinde, hafifçe gülümseyerek oturuyordu. Sandalyesi adeta bir tahttı; oymalı, yaldızlı, kırmızı beyaz boyalıydı. Masaya, muhtemelen isimsiz Gri Aes Sedai için, ikinci bir servis hazırlanmıştı.

Egwene daha önce bir Amyrlin’in özel dairesini hiç ziyaret etmemişti, ama Siuan’ınkinin neye benziyor olması gerektiğini hayal edebiliyordu. Sade, ama çıplak değil. Buranın önemli birinin odası olduğunu işaret etmeye yetecek kadar süs var, ama dikkat çekecek kadar süs yok. Siuan altında, her şeyin bir işlevi olmalıydı –belki aynı anda birden fazla işlev. Gizli bölmeleri olan masalar. Aynı zamanda harita görevi gören duvar halıları. Muhafızların ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yağlanmış halde bulundurulan, şöminenin üzerine çapraz asılmış kılıçlar.

Ya da belki yalnızca hayaldi bu. Yine de, Elaida farklı bir daireye yerleşmekle yetinmemişti; dekorasyon da gözle görülür ölçüde daha zengindi. Tüm dairenin dekorasyonu tamamlanmamıştı henüz –Elaida’nın her gün yeni odalar eklediği söylentisi vardı– ama olanlar da çok savurganca döşenmişti. Duvarlardan ve tavanlardan tamamı kırmızı, ipek

brokarlar sarkıyordu. Ayak altındaki Tear halısı uçan kuşları betimliyordu ve o kadar incelikle dokunmuştu ki bir resim sanılabilirdi. Odanın her yerine bir düzine farklı tarz ve yapımda mobilya parçaları dağılmıştı ve her biri bolca oymayla, fildişi kakmalarla süslenmişti. Orada bir dizi sarmaşık, burada düğüm düğüm kabartma bir tasarım, bir başka yerde çapraz yılan desenleri.

Şatafattan daha da çıldırtıcı olanı, Elaida'nın omuzlarındaki etoldü. Altı renk çizgilerle kaplanmıştı. Yedi değil, altı! Egwene kendi Ajahını seçmemişti, ama seçse Yeşil'i seçecekti. Ama bu onun, çizgilerinde mavinin de olduğu şalın ortadan kaybolduğunu gördüğünde öfkeye kapılmasını engellememişti. İnsan, Amyrlin Makamı bile olsa, Ajahlardan birini öylesine *dağıtamazdı!*

Ama Egwene dilini tuttu. Bu görüşme hayatta kalmak hakkındaydı. Egwene Kule'nin iyiliği için acı kamçılara dayanabilirdi. Elaida'nın kibrine de dayanabilir miydi?

"Diz kırmak yok mu?" diye sordu Elaida, Egwene odaya girerken. "İnatçı olduğunu *söylemişlerdi.* Eh, o zaman, bu yemek bittiği zaman Çömezler Sorumlusu'nu ziyaret edeceksin ve bu kusurunu raporlayacaksın. Buna ne diyorsun?"

Senin bu yapı için, geçmiş senelerde şehre ve sakinlerine dadanmış en kötü hastalık kadar pis ve yıkıcı bir veba olduğunu. Senin...

Egwene bakışlarını Elaida'nın bakışlarından çevirdi. Ve –utançtan iliklerine dek titrediğini hissederek– başını eğdi.

Elaida, jeste hemen kanmış görünerek güldü. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazla sorun yaratacağını beklemiştim. Anlaşılan Silviana gerçekten işini biliyor. Bu iyi; Kule'de son zamanlarda çok kişinin yaptığı gibi, onun da görevinden kaytardığından endişeleniyordum. Eh, işine bak bakalım. Bütün gece yemeğimi beklemeyeceğim."

Egwene yumruklarını sıktı, ama hiçbir şey söylemedi. Arka duvarın dibine uzun bir servis masası konulmuştu ve üzerinde pek çok gümüş tabak vardı; parlatılmış kubbeli kapakları, altındaki sıcak yemeklerden dolayı buğulanmış, su damlatıyordu. Bir de gümüş çorba çanağı vardı. Kenarda, Gri Aes Sedai kapının yanında bekliyordu. Işık! Kadın dehşet içineydi. Egwene bir Aes Sedai'nin yüzünde nadiren böyle bir ifade görmüştü. Sebebi neydi?

"Gel Meidani," dedi Elaida Gri'ye. "Bütün gece oyalanacak mısın? Otur!"

Egwene bir an şok içinde büzüldü. Meidani? Kadın Sheriam ve diğerleri tarafından Beyaz Kule'de casusluk yapması için gönderilenlerden biriydi! Egwene tabaklardaki yemekleri kontrol ederken omzunun üzerinden arkasına bir bakış fırlattı. Meidani Elaida'nın yanındaki küçük, daha az süslü sandalyeye gitti. Griler her zaman akşam yemeği için bu şekilde süslenir miydi? Kadının boynunda zümrütler parlıyordu. Sade yeşil elbisesi en pahalı ipektendi ve bir başka kadında olsa ortalama görünürdü, ama Meidani'nin ince bedeninde büyük görünen göğüslerini ortaya çıkarıyordu.

Beonin, Gri Aes Sedaileri, Elaida'nın onların casus olduğunu bildiğine dair uyardığını söylemişti. O zaman neden Meidani Kule'den kaçmamıştı? Onu burada tutan neydi?

Eh, en azından şimdi kadının yüzündeki dehşet ifadesi anlamlı geliyordu. "Meidani," dedi Elaida şarabından yudumlayarak, "bugün oldukça solgunsun. Yeterince güneş görüyor musun?"

"Tarihsel belgeler üzerinde epey zaman harcıyorum Elaida," dedi Meidani titrek bir sesle. "Unuttun mu?"

"Ah, doğru," dedi Elaida düşünceli düşünceli. "Geçmişte hainlere nasıl davranıldığını bilmek iyi olacak. Kelle uçurmak bana fazla kolay ve basit bir ceza gibi geliyor. Kule'yi bölenler, kusurlarıyla gösteriş yapanlar için çok *özel* bir ödül gerekir. Eh, araştırmana devam et madem."

Meidani oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Onun yerinde Aes Sedai olmayan biri olsa, alnındaki teri siliyor olurdu. Egwene gümüş çorba kasesini karıştırdı. Kepçeyi kavrayan elinin parmak boğumları gerginlikten bembeyaz olmuştu. Elaida *biliyordu.* Meidani'nin casus olduğunu biliyordu, ama yine de kadını akşam yemeğine davet etmişti. Onunla oyun onamak için.

"Acele et kızım," diye azarladı Elaida Egwene'i.

Egwene çorba çanağını kaldırdı ve küçük masaya yürüdü. Tutamaçlar parmaklarının altında ılıktı. Kaseleri, içinde Kraliçe'nin Tacı mantarları yüzen kahverengimsi çorbayla doldurdu. Çorba o kadar biberliydi ki, başka her tür tadı bastırırdı. O kadar çok yiyecek bozulmuştu ki, baharat eklemeden çorbayı yemek imkânsız olurdu.

Egwene, tıpkı öküzlerin arkasından gelen araba tekerleği gibi, düşünmeden çalışıyordu. Seçimler yapması gerekmiyordu; karşılık vermesi gerekmiyordu. Yalnızca çalışıyordu. Çorba kaselerini titizlikle doldurdu, sonra ekmek sepetini getirdi ve küçük porselen ekmek tabaklarına –fazla kabuklu olmayan– birer ekmek parçası koydu. Büyük tereyağı kütlesinden

bıçakla çabucak, ama dikkatle birer küçük parça tereyağı keserek, onları da servis etti. Hancı kızı olarak büyüyen biri, doğru düzgün yemek servisi yapmayı da öğreniyordu.

Çalışırken bile için için kaynıyordu. Her adımı açılıydı ve bunun tek sebebi hâlâ yanan poposu değildi. Tuhaf bir biçimde, o fiziksel acı önemsiz geliyordu. Sessiz kalmanın acısının yanında, bu korkunç, kurumlu, kibirli kadınla yüzleşememenin acısının yanında ikincil önemde kalıyordu.

İki kadın –ekmeklerindeki buğday bitlerini görmezden gelerek– çorbalarına başlarlarken, Egwene odanın kenarına çekildi ve ellerini önünde kavuşturarak, dimdik durdu. Elaida ona bir bakış fırlattı, sonra gülümsedi. Anlaşılan bir başka uysallık işareti görmüştü. Aslında Egwene kendine hareket edebilecek kadar güvenmiyordu, çünkü herhangi bir hareketin Elaida'nın yüzüne bir tokat atarak biteceğinden korkuyordu. Işık, bu çok zordu!

"Kule'de neler konuşuluyor Meidani?" diye sordu Elaida çorbaya ekmek banarak.

"Ben... dinlemek için fazla zamanım yok..."

Elaida öne eğildi. "Ah, kuşkusuz bir şeyler biliyorsundur. Kulakların var ve Griler bile dedikodu eder. O asiler hakkında neler diyorlar?"

Meidani daha da soldu. "Ben... ben..."

"Hımm," dedi Elaida. "Çömezliğimizden seni bu kadar kalın kafalı olarak hatırlamıyorum Meidani. Bu son birkaç haftada beni etkilemedin; neden şal kazandığını merak etmeye başladım. Belki de daha baştan senin omuzlarına yakışmıyordu."

Meidani'nin gözleri irileşti.

Elaida ona gülümsedi. "Ah, sana takılıyorum yalnızca çocuğum. Yemeğine dön."

Şaka yapıyor! Bir kadından şalını nasıl çaldığı, onu Kule'den kaçmasına sebep olacak kadar küçük düşürdüğü hakkında şaka yapıyor! Işık! Elaida'ya neler oluyordu? Egwene bu kadınla daha önce de karşılaşmıştı ve Elaida ona sert görünmüştü, zalim değil. Güç insanları değiştiriyordu. Elaida'nın durumunda, Amyrlin Makamı'na oturmak onun sertliğini ve ciddiliğini almış, yerine baş döndürücü bir hak ve zulüm duygusu koymuş gibi görünüyordu.

Meidani başını kaldırdı. "Ben... ben Aes Sedailerin Seanchanlar hakkında endişe ifade ettiklerini duydum."

Elaida çorbasını yudumlayarak elini kayıtsızca salladı. “Peh. Onlar bizim için tehlike oluşturamayacak kadar uzakta. Gizliden gizliye Yenidendoğan Ejder için mi çalıştıklarını merak ediyorum. Her durumda, onlar hakkındaki söylentilerin oldukça abartılı olduğunu tahmin ediyorum.” Elaida Egwene’e baktı. “*Bazılarının* işittikleri her şeye inanmaları beni öteden beri çok eğlendirmiştir.”

Egwene konuşamıyordu. Denese de ancak kekeleyebilirdi. Elaida, kendi aptal boyuna soğuk bir *a’dam* geçirseler Seanchanlar hakkındaki bu ‘abartılı’ söylentiler hakkında ne düşünürdü acaba? Egwene bazen o bandı kendi derisinde hissediyor, kaşınıyor, hareket edemiyordu. Bazen, kilit altına alınması, basit bir metal halkayla duvardaki bir askıya bağlanmış olması gerekirmiş gibi, serbestçe hareket etmek hâlâ biraz midesini bulandırıyordu.

Düşünde ne gördüğünü *biliyordu* ve o düşlerin kehanet niteliğinde olduğunu da biliyordu. Seanchanlar Beyaz Kule’ye saldıracaktı. Açık ki Elaida uyarılarına inanmıyordu.

“Hayır,” dedi Elaida, Egwene’e bir kepçe daha çorba getirmesini işaret ederek. “Sorun bu Seanchanlar değil. Asıl tehlike Aes Sedailerin gösterdiği mutlak itaatsizlik. Köprülerdeki o aptalca konuşmalara son vermek için ne yapmam lazım? Benim yetkemi kabullenmek için daha kaç Aes Sedai kefaret ödemeli?” Kaşığını çorba kasesine vurarak oturdu. Egwene servis masasındaki çorba çanağını kaldırdı ve kepçeyi gümüş tutamacından aldı.

“Evet,” dedi Elaida düşünceli düşünceli, “Aes Sedailer *itaatkâr* olsa, Kule bölünmezdi. Bu asiler aptal bir ürkek kuş sürüsü gibi kaçıp gitmek yerine itaat ederdi. Aes Sedailer *itaatkâr* olsa, Yenidendoğan Ejder ellerimizde olurdu ve ‘Siyah Kule’lerinde eğitim gören o korkunç adamların işi uzun zaman önce görülmüş olurdu. Sen ne düşünüyorsun Meidani?”

“Ben... itaat kesinlikle önemli Elaida.”

Egwene çanağına çorba koyarken Elaida başını iki yana salladı. “*Bunu* kim olsa itiraf eder Meidani. Ben ne yapılması gerektiğini sordum. Neyse ki, benim bir fikrim var. Üç Yemin’in Beyaz Kule’ye itaatten hiç bahsetmemesi sana da tuhaf gelmiyor mu? Aes Sedailer yalan söyleyemez, insanların başka insanları öldürmesi için silah yapamaz ve Güç’ü, savunma amacı dışında, başkalarına karşı silah olarak kullanamaz. Bu yeminler bana her zaman fazla gevşek gelmiştir. Neden Amyrlin’e itaat etme konusunda

yemin yok? Bu basit söz hepimizin bir parçası olsa, ne kadar çok acı ve güçlük önlenmiş olurdu. Belki de bir revizyonun zamanı geldi.”

Egwene kıpırdamadan durdu. Kendisi de bir zamanlar yeminlerin önemini anlamamıştı. Pek çok çömez ve Kabuledilmiş’in onların faydasını sorguladığını tahmin ediyordu. Ama her Aes Sedai’nin öğrenmesi gerektiği gibi, Egwene de onların önemini öğrenmişti. Aes Sedaileri Aes Sedai *yapan* Üç Yemin’di. Aes Sedailerin dünya için en iyisi neyse onu yapmasını sağlayan onlardı, ama en önemlisi, Üç Yemin onları suçlamalara karşı koruyordu.

Onları değiştirmek... eh, benzeri görülmemiş bir felaket olurdu. Elaida bunu *biliyor* olmalıydı. Sahte Amyrlin kendi kendine gülümseyerek çorbasına döndü. Kuşkusuz, itaat talep eden dördüncü bir yemin tasarlamaktaydı. Bunun Kule’nin kendisine zarar vereceğini göremiyor muydu? Amyrlin’i bir önderden bir despota dönüştürecekti!

Egwene’in öfkesi için için kaynıyor, ellerindeki çorba gibi dumanlar saçıyordu. Bu kadın, bu... yaratık! Beyaz Kule’deki sorunların sebebi *oydu*, asiler ile sadıklar arasındaki bölünmeden *o* sorumluydu. Rand’ı *o* tutsak almış, dövdürmüştü. Kadın tam bir felaketti!

Egwene titrediğini hissetti. Biraz sonra patlayacak, Elaida’nın gerçeği işitmesine izin verecekti. Gerçek içinde kaynıyordu ve Egwene onu zar zor tutabiliyordu.

Hayır! diye düşündü. *Bunu yaparsam, bu çatışma sona erer. Savaşımı kaybederim.*

Bu yüzden Egwene kendini durdurabilmek için aklına gelen tek şeyi yaptı. Çorbayı yere döktü.

Uçuşan kırmızı, sarı ve yeşil kuşlarla bezeli narin halıya kahverengimsi sıvı saçıldı. Elaida bir küfür salladı, yerinden fırladı ve çorbadan uzaklaştı. Sıvı elbisesine bulaşmamıştı. Ne yazık. Egwene sakin sakin masadan bir peçete kaptı ve yere dökülen çorbayı silmeye başladı.

“Seni beceriksiz ahmak!” diye azarladı Elaida.

“Üzgünüm,” dedi Egwene, “keşke bu olmasaydı.” İçtendi de. Bu akşamın hiç olmamış olmasını diliyordu. Kontrolün Elaida’da olmadığını diliyordu; Kule’nin hiç bölünmemiş olmasını diliyordu. Yere çorba dökmek zorunda kalmadığını diliyordu. Ama dökmüştü. Ve bu yüzden bunun icabına baktı, diz çöktü ve halıyı ovdu.

Elaida parmağını uzatarak kekeledi: “O halı senin tüm köyünden daha fazla para eder yabani! Meidani, ona yardım et!”

Gri hiç itiraz etmedi. O tarafa seğirtti ve içinde şarap soğutulan soğuk su dolu kovayı alıp, Egwene'in yardımına koştu. Elaida odanın uzak tarafındaki kapıya gidip hizmetkârları çağırdı.

"Beni çağırt," diye fısıldadı Egwene, Meidani temizliğe yardım etmek için diz çöktüğünde.

"Ne?"

"Talimat vermek için beni çağırt," dedi Egwene sessizce, sırtı dönük duran Elaida'ya bir bakış fırlatarak. "Konuşmamız lazım."

Egwene başta Salidar'dan gelen casuslardan kaçınmayı amaçlamıştı ve Beonin'i ulak olarak kullanmıştı. Ama sormak istediği çok fazla soru vardı. Neden Meidani Kule'den kaçmamıştı? Casuslar ne planlıyorlardı? Diğerleri arasında Elaida tarafından ele geçirilip, Meidani kadar kötü dövülen var mıydı?

Meidani önce Elaida'ya, sonra Egwene'e baktı. "Bazen öyle görünmüyor olabilirim, ama ben hâlâ Aes Sedai'yim *kızım.* Sen bana emir veremezsin."

"Ben senin Amyrlininim Meidani," dedi Egwene sakin sakin, bir peçete dolusu çorbayı bir sürahiye sıkarak. "Sen de bunu hatırlasan iyi olacak. Üç Yemin'in yerine sonsuza dek Elaida'ya hizmet etme yeminleri etmek istemiyorsan."

Meidani ona baktı, sonra Elaida tiz bir sesle hizmetkârlara bağırınca büzüldü. Zavallı kadının zor zamanlar geçirdiği açıktı.

Egwene elini onun omzuna koydu. "Elaida makamdan *indirilebilir* Meidani. Kule yeniden *birleştirilecek.* Bunun olmasını sağlayacağım, ama cesaretimizi korumalıyız. Beni çağırt."

Meidani başını kaldırıp Egwene'i inceledi. "Nasıl... nasıl yapıyorsun bunu? Günde üç dört kez cezalandırıldığını, arada sana daha fazla dayak atabilmek için Şifa verdiklerini söylüyorlar. Buna nasıl tahammül edebiliyorsun?"

"Tahammül ediyorum, çünkü tahammül etmek zorundayım," dedi Egwene elini indirerek. "Tıpkı hepimizin yapmak zorunda olduğumuz şeyleri yapmamız gibi. Burada, Elaida'yı izleme görevinin güç olduğunu görebiliyorum, ama bil ki, emeğin fark edildi ve takdir ediliyor."

Egwene Meidani'nin gerçekten de Elaida'yı gözetlemek için mi gönderildiğini bilmiyordu, ama bir kadının çektiklerinin iyi bir amacı olduğunu düşünmesi her zaman daha iyiydi. Doğru şeyi söylemiş gibiydi,

çünkü Meidani sırtını dikleştirdi, cesaretlendi ve başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Elaida arkasında üç hizmetkârla geri dönüyordu.

“Beni çağırt,” diye emretti Egwene Meidani’ye yine, fısıldayarak. “Bu Kule’de, muhtelif Ajah bölümleri arasında dolaşmak için iyi bir bahanesi olan pek az kişiden biriyim. Kırılanı onarabilirim, ama yardımına ihtiyacım var.”

Meidani duraksadı, sonra başını salladı. “Pekâlâ.”

“Sen!” diye terslendi Elaida, Egwene’e yaklaşarak. “Dışarı! Silviana’ya, seni daha önce hiçbir kadını kamçılamadığı gibi kamçılamasını söyle! Seni cezalandırmasını, sonra oracıkta Şifa vermesini, sonra yine dövmesini istiyorum! Git!”

Egwene doğruldu ve peçeteyi hizmetkârlardan birine uzattı. Sonra kapıya yürüdü.

“Ve beceriksizliğin görevlerinden kurtulmanı sağladı sanma,” diye devam etti Elaida arkasından. “Bir başka gün yine gelip, bana hizmet edeceksin. Ve tek bir *damla* bile dökersen, seni bir hafta boyunca penceresiz ve ışıksız bir hücreye kapattırırım. Anladın mı?”

Egwene odadan çıktı. Bu kadının duygularına hâkim olabilen gerçek bir Aes Sedai olduğu olmuş muydu hiç?

Ama Egwene de duygularına hâkim olamamıştı. Çorbayı yere bırakmak zorunda kaldığı noktaya gelmesine asla izin vermemeliydi. Elaida’nın ne kadar çıldırtıcı olduğunu hafife almıştı, ama bu bir daha olmayacaktı. Yürürken derin derin nefes alarak sakinleşti. Öfkenin ona faydası yoktu. Gizlice avlunuza giren ve tavuklarınızı yiyen gelinciğe kızmazdınız. Yalnızca bir kapan kurardınız ve hayvandan kurtulurdunuz. Öfke anlamsızdı.

Elleri hâlâ hafifçe biber ve baharat kokarken Kule’nin en alt katına, ana mutfakların yanındaki çömez yemek salonuna gitti. Egwene son dokuz gün içinde o mutfaklarda sık sık çalışmıştı; her çömezin iş yapması gerekiyordu. Mekândaki kokular –kömür ve duman, kaynayan çorbalar ve keskin, kokusuz sabunlar– onun için çok tanıdıktı. Aslında, babasının İki Nehir’deki hanının mutfağındaki kokulardan o kadar da farklı değildi.

Beyaz duvarlı oda boştu, masalarla ilgilenen yoktu, ama bir tanesinde, sıcak kalsın diye tencere kapağıyla örtülmüş küçük bir tepsi duruyordu. Yastığı da oradaydı, çömezler tarafından sırayı yumuşatması için bırakılmıştı. Egwene yaklaştı, ama yastığı her zamanki gibi görmezden

geldi. Yine de, jest için minnettardı. Oturdu ve yemeğinin kapağını açtı. Ne yazık ki, aynı kahverengimsi sıvıdan bir çanak buldu. Elaida'nın yemeğinin geri kalanını oluşturan, soslu ya da sossuz, kızarmış etten ve tereyağlı ince fasulyelerden iz yoktu.

Yine de yemekti ve Egwene'in midesi minnettardı. Elaida cezaya *hemen* gitmesini emretmemişti, bu yüzden Silviana'nın yemek yemesi emri öncelikliydi. Ya da en azından, orada Egwene'i savunacak bir sav vardı.

Tek başına, sessizce yemek yedi. Çorba gerçekten de baharatlıydı ve tadı da kokusu kadar biberliydi, ama Egwene aldırmadı. Bunun dışında, gerçekten oldukça iyi bir çorbaydı. Ona birkaç dilim ekmek de bırakmışlardı, ama somunların ucu denk gelmişti. Sonuçta, hiç yemek yiyemeyeceğini düşünen biri için hiç de kötü bir yemek değildi.

Egwene düşünceler içinde yemeğini yedi ve Laras ile yamaklarının diğer odada kap kaçağı çarparak bulaşık yıkamalarını dinledi. Ne kadar sakin hissettiğine şaşmıştı. Değişmişti; onda farklı bir şey vardı. Elaida'yı izlemek, bunca aydır rakibi olan kadınla sonunda yüzleşmek, yaptığı şeylere yeni bir ışıkta bakmaya zorlamıştı onu.

Elaida'yı zayıflattığını, Beyaz Kule'nin kontrolünü içeriden ele geçirdiğini hayal etmişti. Şimdi, Elaida'yı zayıflatması gerekmediğini fark ediyordu. Kadın bunu kendi kendine pekâlâ yapabiliyordu. Niye, Egwene Elaida Üç Yemin'i değiştirme niyetini ilan ettiğinde Temsilcilerin ve Ajah başlarının tepkisini gözlerinin önüne getirebiliyordu!

Egwene'in yardımı olsa da olmasa da, Elaida sonunda devrilecekti. Egwene'in Amyrlin olarak görevi bu düşüşü hızlandırmak değildi –Kule'yi ve sakinlerini bir arada tutmak için elinden geleni yapmaktı. Daha fazla bölünmeyi göze alamazlardı. Görevi hepsini tehdit eden kargaşa ve yıkımı engellemek, Kule'yi yeniden inşa etmekti. Çorbasını bitirir, kalan son ekmek parçasıyla çanağını sıyırırken, Kule'deki Aes Sedailer için bir güç olabilmek amacıyla *elinden gelen her şeyi* yapması gerektiğini fark etti. Zaman iyice daralmıştı. Rand, rehber olacak kimsesi yokken, dünyaya ne yapıyordu? Seanchanlar kuzeye ne zaman saldıracaktı? Tar Valon'a varabilmek için Andor'dan geçmeleri gerekirdi. Bu nasıl bir yıkım yaratırdı? Kuşkusuz saldırı gelmeden önce Kule'yi birleştirmek için biraz zamanı vardı, ama kaybedecek zamanı yoktu.

Egwene tabağını asıl mutfağa götürdü ve onu kendisi yıkayarak iri yarı Mutfaklar Hanımı'ndan onaylar bir baş sallama kazandı. Bunun ardından Egwene Silviana'nın çalışma odasına yollandı. Cezasını bir an önce aradan

çıkarması gerekiyordu; bu gece, âdeti olduğu üzere, Leane'i ziyaret etmeyi planlıyordu daha. Egwene kapıyı çalıp içeri girdi ve Silviana'yı çalışma masasının başında, iki gümüş lambanın ışığı altında kalın bir kitabı karıştırırken buldu. Egwene içeri girdiğinde Silviana küçük bir kırmızı kumaş parçasıyla sayfasını işaretledi, sonra kitabı kapadı. Yıpranmış kapağın üzerinde *Tutuşan Alev Üzerine Düşünceler* yazıyordu; muhtelif Amyrlinlerin terfisi hakkında bir tarihçe. İlginç.

Egwene masanın önündeki tabureye oturdu –poposundaki ani keskin acı karşısında irkilmedi– ve sakin sakin akşamı anlattı, ama çorba çanağını bilinçli olarak yere bıraktığı gerçeğini atladı. Ama onu Elaida'nın Üç Yemini iptal edip değiştirmekten bahsettikten sonra düşürdüğünü söyledi.

Silviana bunun üzerine düşünceli düşünceli baktı.

"Eh," dedi kadın ayağa kalkıp kamçısını alarak, "Amyrlin konuştu."

"Evet, konuştum," dedi Egwene ve ayağa kalkıp, eteğini ve iç etekliğini kaldırarak, dayak yemek için pozisyon aldı.

Silviana duraksadı, sonra kamçılamaya başladı. Tuhaf bir biçimde, Egwene bağırma arzusu hissetmedi. Canı acıyordu elbette, ama haykıramıyordu işte. Ceza ne kadar da saçmaydı!

Aes Sedailerin koridorlarda karşılaştıkları zaman birbirlerine korku, kuşku ve güvensizlik ile baktıklarını görünce hissettiği acıyı hatırladı. Dilini tutarak Elaida'ya hizmet etmenin ıstırabını hatırladı. Ve Kule'deki herkesin böyle bir zalime itaat yeminiyle bağlanması fikri karşısında hissettiği muazzam dehşeti hatırladı.

Egwene zavallı Meidani için hissettiği acımayı hatırladı. Hiçbir Aes Sedai'ye bu şekilde davranılmamalıydı. Hapse atmak bir şeydi. Ama bir kadını ezmek, onunla oynamak, işkence imaları yapmak? Tahammül edilemezdi.

Bu şeylerin her biri Egwene'in içinde bir acıydı; göğsüne saplanmış, kalbini delen bir bıçak. Dayak sürerken, bedenine yaptıkları hiçbir şeyin, Beyaz Kule'nin Elaida'nın ellerinde çektikleri karşısında ruhunun çektiği acıyla yarışamayacağını fark etti. O içsel ıstırap karşılaştırıldığında, dayak saçmaydı.

Bu yüzden gülmeye başladı.

Zorlama bir kahkaha değildi. Meydan okuyan bir kahkaha değildi. İnanmazlığın kahkahasıydı. Akıl almazlığın. Onu dövmenin herhangi bir şeyi çözeceğini nasıl düşünebilmişlerdi? Saçmalıktı!

Kamçı durdu. Egwene döndü. Bu kadar olamazdı kuşkusuz!

Silviana ona endişeli bir ifade ile bakıyordu. “Çocuğum?” diye sordu. “Sen iyi misin?”

“Çok iyiyim.”

“Sen... emin misin? Düşüncelerin nasıl?”

Gerilim altında yıkıldığımı düşünüyor, diye düşündü Egwene. *O beni dövüyor ve ben gülüyorum.*

“Düşüncelerim iyi,” dedi Egwene. “Yıkıldığım için gülmüyorum Silviana. Beni dövmek saçma olduğu için gülüyorum.”

Kadının ifadesi karardı.

“Görmüyor musun?” diye sordu Egwene. “Acıyı hissetmiyor musun? Kule’nin çevrende dağılıp gittiğini izlemenin ıstırabını? Herhangi bir dayak bununla boy ölçüşebilir mi?”

Silviana yanıt vermedi.

Anlıyorum, diye düşündü Egwene. *Aiellerin ne yaptığını fark etmemiştim. Yalnızca daha sert olmam gerektiğini varsaymıştım; bunun acıya karşı gülmeyi öğreteceğini sanmıştım. Ama sertlik, değil. Beni güldüren güç değil. Anlayış.*

Kule’nin yıkılmasına göz yummak, Aes Sedailerin başarısızlığa uğramasına göz yummak –bunun acısı onu yok ederdi. Bunu durdurması gerekiyordu, çünkü o Amyrlin Makamı’ydı.

“Seni cezalandırmayı reddedemem,” dedi Silviana. “Bunun farkındasındır.”

“Elbette,” dedi Egwene. “Ama lütfen bana bir şeyi hatırlat. Shemerin hakkında söylediğin neydi? Neden Elaida onun şalını aldığı halde sonuçlarına katlanmadı?”

“Çünkü Shemerin bunu kabullendi,” diye yanıt verdi Silviana. “Kendi kendine, şalı gerçekten kaybetmiş gibi davrandı. Mücadele etmedi.”

“Ben aynı hatayı yapmayacağım Silviana. Elaida istediğini *söyleyebilir.* Ama bu benim kim olduğumu, aramızdan herhangi birinin kim olduğunu değiştirmez. Üç Yemin’i değiştirmeye çalışsa bile, direnenler olacaktır, doğru olana sadık kalanlar olacaktır. Bu yüzden, beni dövdüğünde, Amyrlin Makamı’nı dövüyorsun. Ve bu ikimizi birden güldürecek kadar komik olmalı.”

Ceza sürdü ve Egwene acıya kucak açtı, onu içine aldı ve önemsiz saydı, cezanın bitmesi için sabırsızlandı.

Daha yapılacak çok işi vardı.

3
Şeref Yolları

Aviendha, mızrak-kardeşleri ve Gerçek Kan'dan birkaç izci ile birlikte alçak, çimenlik tepenin zirvesinde çömelerek mültecilere baktı. Acınası bir gruptu bu Domanlı ıslaktopraklılar. Kirli yüzleri aylardır ter çadırı görmemişti, sıskası çıkmış çocukları ağlayamayacak kadar açtı. Yüzlerce çabalayan insan arasında hüzünlü bir katır tek bir arabayı çekiyordu; arabaya yığamadıklarını da kendileri taşıyordu. İkisi de fazla değildi. Yol denemeyecek patikada bata çıka kuzeydoğuya doğru ilerliyorlardı. Belki de o yönde bir köy vardı. Belki yalnızca kıyı topraklarının belirsizliğinden kaçıyorlardı.

Tepelik arazi, seyrek ağaç kümeleri dışında açıktı. Mülteciler, en fazla yüz adım ötede olmalarına rağmen Aviendha ve yoldaşlarını görmemişlerdi. Aviendha ıslaktopraklıların nasıl bu kadar kör olabildiklerini hiç anlamamıştı. İzlemiyorlar mıydı, ufuktaki tuhaflıkları fark etmiyorlar mıydı? Bir tepenin bu kadar yakınından geçmenin izcilerin onları gözetlemesi için çanak tutmak olduğunu göremiyorlar mıydı? Tepeye yaklaşmadan önce kendi izcileriyle tepeyi güvene almaları gerekirdi.

Umurlarında değil miydi? Aviendha ürperdi. Sizi izleyen gözler, mızrak tutan bir erkeğe ya da bir Kız'a ait olabilecek gözler nasıl umurunuzda olmazdı? Düşten uyanmaya bu kadar mı hevesliydiler? Aviendha ölümden korkmuyordu, ama ölüme kucak açmakla onu dilemek arasında çok büyük bir fark vardı.

Şehirler, diye düşündü, *sorun onlar.* Şehirler, hiç iyileşmeyen çıbanlardan farksız, iğrenç, irinli yerlerdi. Bazıları diğerlerinden daha iyiydi –Elayne Caemlyn'de hayranlık uyandıran bir iş çıkarıyordu– ama en iyileri çok fazla insan topluyordu ve onlara tek bir mekânda kalarak rahatlamayı

öğretiyordu. Eğer o mülteciler yolculuk etmeye alışık olsaydı ve ıslaktopraklıların sık sık yaptığı gibi atlara güvenmek yerine kendi ayaklarını kullanmayı bilselerdi, o zaman şehirlerini terk etmek de o kadar zor gelmezdi. Aieller arasında zanaatkârlar kendilerini savunmak, çocuklar günler boyunca çevrede bulabildikleri ile yaşama konusunda eğitilmiş olurlardı ve demirciler bile kısa sürede uzun mesafeler katedebilirdi. Koskoca bir boy bir saat içinde harekete geçebilir, ihtiyaç duyduklarını sırtlarında taşıyabilirlerdi.

Islaktopraklılar tuhaftı kuşkusuz. Yine de, mülteciler için üzülüyordu. Duygu onu şaşırttı. Kalpsiz biri olmasa da, onun görevi başka yerde, Rand al'Thor'un yanındaydı. Hiç tanışmadığı bir grup ıslaktopraklı için üzülmesinin anlamı yoktu. Ama birincil-kardeşi Elayne Trakand'la geçirdiği zaman ona bütün ıslaktopraklıların yumuşak ve zayıf olmadığını öğretmişti. Yalnızca çoğu öyleydi. Kendi kendilerine göz kulak olamayanlara göz kulak olmakta *ji* vardı.

Aviendha o mültecileri izlerken, onları Elayne'in gördüğü gibi görmeye çalıştı, ama yine de Elayne'in önderlik tarzını anlamakta güçlük çekiyordu. Baskına çıkmış bir grup Kız'ın basit önderliği değildi –o hem içgüdüsel hem de etkiliydi. Elayne bu mültecilere bakarken tehlike ya da gizli askerlere dair ipucu aramazdı. Elayne, kendi halkından olmasalar bile, onlar için sorumlu hissederdi. Onlara yiyecek göndermenin bir yolunu bulurdu, belki kendi birliklerini kullanarak onların barınması için güvenli bir bölge oluştururdu –ve bunu yaparken, bu ülkenin bir parçasına kendi adına el koymuş olurdu.

Eskiden olsa Aviendha bu düşünceleri klan şeflerine ve çatıhanımlarına bırakırdı. Ama artık Mızrağın Kızı değildi ve bunu kabullenmişti. Artık farklı bir çatı altında yaşıyordu. Değişime bu kadar uzun süre direndiği için utanıyordu.

Ama geriye bir sorun kalıyordu. Onun için artık ne şeref kalmıştı? Artık Kızlardan değildi, tam olarak Bilge de sayılmazdı. Tüm kimliği o mızraklara dolanmıştı, *benliği* onları güçlendiren karbon kadar kesin bir biçimde çelikleriyle biçimlenmişti. Çocukluğundan itibaren *Far Dareis Mai* olacağından emin olarak büyümüştü. Gerçekten de, mümkün olan en kısa zamanda Kızlara katılmıştı. Hayatıyla ve mızrak-kardeşleriyle gurur duyuyordu. Sonunda mızrağa düştüğü, son suyunu Üç Kat Topraklar'ın kurak toprağına döktüğü güne kadar klanına ve boyuna hizmet edecekti.

Burası Üç Kat Topraklar değildi. *Algai'd'siswai* arasında, Aiellerin bir daha oraya dönüp dönmeyeceğini merak edenler olduğunu duymuştu. Hayatları değişmişti. Aviendha değişime güvenmiyordu. O görülemez, mızrakla vurulamazdı; tüm izcilerden daha sessiz, tüm katillerden daha ölümcüldü. Hayır, ona asla güvenmeyecekti, ama onu kabullenecekti. Elayne'in âdetlerini ve şef gibi düşünmeyi öğrenecekti.

Yeni hayatında şeref bulacaktı. Bir şekilde.

"Onlar tehdit değil," diye fısıldadı Heirn, Kızların diğer tarafında. Gerçek Kan'dan olanlarla birlikte çömeldiği yerden.

Rhuarc dikkatle mültecileri izliyordu. "Ölüler yürüyor," dedi Taardadların klan şefi, "ve Köreden'in şerri karşısında insanlar gelişigüzel düşüyor, kanları kötü bir kuyunun suyu gibi bozuluyor. Bunlar savaş belasından kaçan zavallı insanlar olabilir. Başka bir şey de olabilirler. Uzak duracağız."

Aviendha uzaklara kadar uzanan mülteci seline baktı. Rhuarc'ın haklı olduğunu düşünmüyordu; bunlar hayalet ya da canavar değildi. Onlarda her zaman... yanlış bir şey olurdu. Onlar, saldırıya uğramak üzereymişler gibi, Aviendha'da bir kaşıntı bırakırdı.

Yine de, Rhuarc bilgeydi. İnsan minik bir dalın bile öldürebildiği Üç Kat Topraklar'da dikkatli olmayı öğrenirdi. Bir grup Aiel tepeden aşağı, ötedeki kahverengi otlarla kaplı ovaya süzüldü. Islaktopraklarda aylar geçirdikten sonra bile Aviendha manzarayı yabancı buluyordu. Buradaki ağaçlar yüksek ve uzun dallıydı, çok fazla gonca veriyorlardı. Aieller yere düşmüş kış yaprakları arasında, sarı bahar çimenleri kümeleri arasında ilerlerken, hepsi öyle su dolu görünüyordu ki, Aviendha çimenlerin ve yaprakların ayaklarının altında patlayacağını sanıyordu neredeyse. Islaktopraklıların bu bahar başlangıcının sıradışı ölçüde geç geldiğini söylediğini biliyordu, ama şimdiden Aviendha'nın kendi yurdundan daha bereketliydi.

Üç Kat Topraklar'da –gözlem noktaları ve sığınak sağlayan tepeleriyle– bu çimenlik hemen bir boy tarafından ele geçirilir, çiftçilik için kullanılırdı. Burada ise bin ayrı dokunulmamış toprak parçasından bir başkasıydı. Hata yine o şehirlerdeydi. En yakın şehir bile çok uzakta olduğundan, burası bir ıslaktopraklı çiftliği için iyi bir yer sayılmıyordu.

Sekiz Aiel çimenleri çabucak geçti, sessizce ve hızla hareket ederek yamaçların arasından dolandı. Gök gürültüsü gibi nal sesleriyle, atlar bir insanın ayakları ile mukayese edilemezdi. Korkunç yaratıklar –

ıslaktopraklılar neden onlara binme konusunda ısrar ediyordu ki? Hayret verici. Aviendha bir şefin ya da kraliçenin nasıl düşünüyor olması gerektiğini anlamaya başlayabilirdi, ama ıslaktopraklıları asla tam olarak anlayamayacağını biliyordu. Çok tuhaftılar, o kadar. Rand al'Thor bile.

Özellikle Rand al'Thor. Aviendha onun ciddi gözlerini düşünerek gülümsedi. Onun kokusunu hatırladı –kendine has topraksı kokusu karışmış yağ kokan ıslaktopraklı sabunları gibi. Onunla *evlenecekti.* Bu konuda Elayne kadar kararlıydı; artık birincil-kardeş olduklarına göre, onunla gerektiği gibi birlikte evlenebilirlerdi. Yalnız, Aviendha herhangi biri ile nasıl evlenebilirdi? Onun şerefi mızraklardaydı, ama Rand al'Thor şimdi onu, dövülmüş, kemer tokasına dönüştürülmüş bir biçimde belinde taşıyordu ve onu ona veren de bizzat kendisiydi.

Rand al'Thor ona bir kez evlenme teklif etmişti. Bir erkek! Evlenme teklif ediyor! Islaktopraklı âdetlerinden bir başkası. Bundaki tuhaflığı görmezden gelse bile –teklifinin Elayne için nasıl bir hakaret olduğunu görmezden gelse bile– Aviendha Rand al'Thor'u kocası olarak asla kabul edemezdi. Adam bir kadının evliliğe şeref getirmesi gerektiğini anlamıyor muydu? Basit bir çırak ne önerebilirdi? Aviendha'nın ondan daha düşük pozisyonda gelmesini mi istiyordu? Bunu yapmak Aviendha'yı tamamen utanca boğardı!

Anlamamış olmalıydı. Aviendha onun zalim olduğunu düşünmüyordu, yalnızca kalın kafalıydı. Aviendha ona *kendisi* hazır olduğunda gelecekti, o zaman gelin çelengini onun ayaklarının dibine bırakacaktı. Ve bunu, kim olduğunu bilene kadar yapamazdı.

Ji'e'toh'un yolları her zaman karmaşıktı. Aviendha bir Mızrağın Kızı olarak şeref ölçmeyi biliyordu, ama Bilgeler tamamen farklı yaratıklardı. Aviendha onların gözlerinde biraz şeref kazandığını sanmıştı. Örneğin, onun Caemlyn'deki birincil-kardeşi ile epey zaman geçirmesine izin vermişlerdi. Ama sonra, aniden, Dorindha ile Nadere gelmiş, Aviendha'ya eğitimini ihmal ettiğini söylemişlerdi. Onu bir ter çadırının dışında gizlice dinleyen bir çocuk gibi yakalamışlar, Arad Doman'a giderken klanın geri kalanına katılmak üzere çekip götürmüşlerdi.

Şimdi de... şimdi de Bilgeler ona öncekinden de *az* saygıyla davranıyorlardı! Ona eğitim sunmamışlardı. Bir şekilde Aviendha onlara göre yanlış adım atmıştı. Bu midesini burkuyordu. Kendini diğer Bilgelerin gözlerinde utandırmak, Elayne kadar cesur birinin önünde korkusunu göstermek kadar kötüydü neredeyse!

Şimdiye dek Bilgeler Aviendha'nın cezalarını çekmesine izin vererek biraz şeref kazanmasına izin veriyorlardı, ama kendini *nasıl* utandırdığını hâlâ bilmiyordu. Elbette sormak daha fazla utanç getirirdi. Sorunu çözene kadar *toh*'unu karşılayamazdı. Daha da kötüsü, aynı hatayı bir daha yapma riski vardı. Bu sorunu çözene kadar çırak olarak kalacaktı ve Rand al'Thor'un ayaklarının dibine şerefli bir gelin çelengi getirmeyi *asla* başaramayacaktı.

Aviendha dişlerin gıcırdattı. Başka kadın olsa ağlardı, ama bunun ne faydası olurdu ki? Hatası her ne ise, kendi kendine yapmıştı ve düzeltmek onun göreviydi. Bir daha şeref *bulacaktı* ve Son Savaş'ta ölmeden önce Rand al'Thor'la *evlenecekti.*

Öğrenmesi gereken her ne ise onu çabucak öğrenmesi gerektiği anlamına geliyordu bu. Çok çabuk.

Bir çam kümesinin ortasındaki açıklıkta bekleyen bir başka Aiel grubu ile buluştular. Yer düşmüş kahverengi çam iğneleri ile kaplıydı, yüksek gövdeleri gökyüzü manzarasını bölüyordu. Grup klan ve boy standartlarına göre küçüktü, yalnızca iki yüz kişiden ibaretti. Açıklığın ortasında dört Bilge duruyordu. Her biri, Bilgelerin özelliği olan kahverengi yün etek ve beyaz bluz giymişti. Aviendha da benzer kıyafetlere bürünmüştü. Kıyafetleri artık eskiden kullandığı *cadin'sor* kadar doğal geliyordu. Keşif kolu dağıldı, erkekler ve Mızrağın Kızları kendi klanlarının ya da topluluklarının üyelerine katılmaya gittiler. Rhuarc Bilgelere katıldı ve Aviendha da onu izledi.

Bilgelerin her biri –Amys, Bair, Melaine ve Nadere– ona bir bakış fırlattılar. Grup içinde Taardad ya da Goshien olmayan tek Aiel Bair daha yeni gelmişti, belki diğerleriyle koordinasyon sağlamak için. Sebep ne olursa olsun, hiçbiri memnun görünmüyordu. Aviendha duraksadı. Şimdi giderse, onların dikkatinden kaçınmaya çalışıyormuş gibi görünür müydü? Kalmaya ve onları daha fazla kızdırma riskine girmeye cesaret edebilir miydi?

"Ee?" dedi Amys Rhuarc'a. Amys'in saçları beyaz olsa da, oldukça genç görünüyordu. Onun durumunda, saçları Güç'le çalışmaktan dolayı beyazlamamıştı –saçları daha çocukken gümüş rengine dönmeye başlamıştı.

"İzcilerin tarif ettiği gibiydi, yüreğimin gölgesi," dedi Rhuarc. "Bir başka zavallı ıslaktopraklı mülteci grubu. Ben onlarda gizli tehlike görmedim."

Bilgeler, onların da beklediği buymuş gibi başlarını salladılar. “Bu, bir haftadan az süre içinde gördüğümüz onuncu mülteci grubu,” dedi yaşlı Bair su mavisi gözlerinde düşünceli bir ifadeyle.

Rhuarc başını salladı. “Batıda Seanchanların limanlara saldırdığı söylentileri var. Belki de insanlar baskınlardan kaçmak için iç bölgelere gidiyorlardır.” Amys’e baktı. “Bu ülke yürektaşına dökülmüş su gibi kaynıyor. Klanlar Rand al’Thor’un kendilerinden ne istediğinden emin değil.”

“O çok akıllı,” dedi Bair. “Sen ve Dobraine Taborwin’in, kendisinin talep ettiği gibi, Bandar Eban’ı güvene almış olmanız onu memnun edecek.”

Rhuarc başını salladı. “Ama yine de amaçları açık değil. Bizden düzen sağlamamızı istedi. Bu durumda, ıslaktopraklı şehir bekçileri gibi mi olacağız? Orası Aiellere uygun yerler değil. Fethetmeyeceğiz, bu yüzden beşte birimizi de almayacağız. Ama yaptığımız iş fethe çok yakın bir his veriyor. *Car’a’carn*’ın emirleri aynı anda hem açık hem de kafa karıştırıcı olabiliyor. O alanda yetenekli olduğunu düşünüyorum.”

Bair gülümseyerek başını salladı. “Belki de bu mülteciler konusunda bir şey yapmamızı istiyordur.”

“Peki ne yapabiliriz?” diye sordu Amys başını iki yana sallayarak. “Islaktopraklılardan *gai’shain* alan Shaidolar gibi mi olacağız?” Ses tonu hem Shaidolar hem de ıslaktopraklıları *gai’shain* alma fikri hakkında ne düşündüğünü açıkça ifade ediyordu.

Aviendha başını sallayarak onayladı. Rhuarc’ın dediği gibi, *Car’a’carn* onları Arad Doman’a ‘düzeni sağlamaları’ için göndermişti. Ama bu bir ıslaktopraklı kavramıydı; Aieller kendi düzenlerini yanlarında getirirlerdi. Savaş ve çatışmalarda kargaşa vardı, doğru, ama her Aiel yerini bilirdi ve o yerin sınırları dahilinde hareket ederdi. Küçük çocuklar şeref ve *toh*’u anlardı ve bir mezra, bütün önderleri ve Bilgeleri öldürüldükten sonra bile işlemeye devam ederdi.

Islaktopraklılarda böyle değildi. Onlar aniden kızgın taşlara bırakılan bir sepet dolusu yabani kertenkele gibi ortalıklarda koşuşturuyordu, kaçarken erzak almaya dikkat etmiyorlardı. Önderleri meşgulse ya da dikkati dağılmışsa, haydutluk ve kargaşa hüküm sürmeye başlıyordu. Güçlü zayıftan alıyordu ve demirciler bile güvende değildi.

Rand al’Thor Aiellerin bu konuda ne yapmasını bekleyebilirdi ki? Tüm bir ulusa *ji’e’toh* öğretemezlerdi. Rand al’Thor onlara Doman birliklerini

öldürmekten *kaçınmalarını* söylemişti. Ama –genellikle yozlaşmış, haydutluğa dönmüş olan– o birliklerin kendisi sorunun bir parçasıydı.

“Belki malikânesine gittiğimizde daha fazla açıklama yapar,” dedi Melaine. O başını sallarken kızıl altın saçları ışıkta pırıldadı. Bluzu altında Bilge’nin hamileliği daha yeni belli olmaya başlamıştı. “Açıklamazsa da, kuşkusuz burada, Arad Doman’da kalmamız ağaçkatillerinin ülkesinde daha fazla oyalanmamızdan daha iyi olacaktır.”

“Dediğin gibi olsun,” diye onayladı Rhuarc. “Yolumuza devam edelim o zaman. Hâlâ koşacak mesafe var.” Bael’le konuşmak üzere kenara çekildi. Aviendha bir adım uzaklaştı, ama Amys’in sert bir bakışı üzerine yerinde dondu.

“Aviendha,” dedi beyaz saçlı haşin kadın. “Bu mülteci kervanını gözlemek için Rhuarc ile birlikte kaç Bilge gitti?”

“Benden başka kimse gitmedi,” diye itiraf etti Aviendha.

“Ah, peki şimdi sen Bilge mi oldun?” diye sordu Bair.

“Hayır,” dedi Aviendha, sonra kızararak kendini daha da utandırdı. “Yersiz konuştum.”

“O zaman cezalandırılacaksın,” dedi Bair. “Artık Mızrağın Kızı değilsin Aviendha. Keşfe çıkmak sana düşmez; bu başkalarının işi.”

“Evet, Bilge,” dedi Aviendha başını eğerek. Rhuarc’la gitmenin ona utanç getireceğini düşünmemişti –başka Bilgelerin de benzer işler yaptığını görmüştü.

Ama ben Bilge değilim, diye hatırlattı kendi kendine. *Ben yalnızca bir çırağım.* Bair bir Bilge’nin izci olamayacağını söylememişti; yalnızca keşfe gitmenin Aviendha’ya düşmediğini söylemişti. Bu Aviendha’nın kendisi hakkındaydı. Ve Bilgeleri kızdıran her ne yaptıysa –ya da belki yapmaya devam ediyorsa– onun hakkında.

Elayne ile zaman geçirirken yumuşadığını mı düşünüyorlardı? Aviendha’nın kendisi de bunun doğru olmasından korkuyordu. Caemlyn’de geçirdiği günler sırasında, ipeklilerden ve banyolardan hoşlanmaya başlamıştı. Sonunda, Elayne onu pratik olmayan, işleme ve dantellerle süslü, şatafatlı bir elbiseye sokmaya kalkıştığında yalnızca hafifçe itiraz etmişti. Diğerlerinin gelip onu alması iyi olmuştu.

Diğerleri oracıkta durmuş, kırmızı çöl taşlarından farksız, duygusuz ve haşin yüzlerle, beklenti içinde ona bakıyorlardı. Aviendha yine dişlerini gıcırdattı. Çıraklığını tamamlayıp şeref bulacaktı. *Bulacaktı.*

Harekete geçme çağrısı geldi ve *cadin'sor*'a bürünmüş erkekler ve kadınlar, küçük gruplar halinde koşmaya başladılar. Bilgeler, geniş eteklerine rağmen askerler kadar rahat hareket ediyorlardı. Amys Aviendha'nın koluna dokundu. "Sen benimle koşacaksın ve cezanı konuşacağız."

Aviendha Bilge'nin yanında koşmaya başladı. Her Aiel'in hemen hemen durmaksızın sürdürebileceği bir hızdı. Aviendha'nın birlikte olduğu, Caemlyn'den gelen grup, ülkenin batısında bulunan Rand al'Thor ile buluşmak üzere Bandar Eban'dan yola çıkan Rhuarc ile buluşmuştu. Cairhienli olan Dobraine Taborwin hâlâ başkentte düzeni sağlıyordu ve orada Doman yönetim kurulunun bir üyesini bulduğu söyleniyordu.

Belki de Aiel grubu yolun kalanını bir kapıyol aracılığı ile Yolculuk ederek aşabilirdi. Ama uzak değildi –yaya olarak yalnızca birkaç gündü– ve Tek Güç kullanmadan belirlenen zamanda orada olmalarına yetecek kadar erken yola çıkmışlardı. Rhuarc Rand al'Thor'un üs olarak kullandığı malikânenin yakınındaki arazinin bir kısmını bizzat keşfetmek istiyordu. Gerekirse başka Goshien ve Taardad grupları kapıyollar kullanarak üste onlarla buluşacaktı.

"*Car'a'carn*'ın burada, Arad Doman'da bizden talep ettikleri hakkında ne düşünüyorsun Aviendha?" diye sordu Amys koşarlarken.

Aviendha kaşlarını çatacakken kendini tuttu. Cezası ne olmuştu? "Sıradışı bir talep," dedi, "ama Rand al'Thor'un bir ıslaktopraklı için bile pek çok tuhaf fikri var. Bize verdiği en sıradışı görev olmayacak."

"Ya Rhuarc'ın bu görevi huzursuz edici bulması hakkında?"

"Klan şefinin huzursuz olduğundan kuşkuluyum," dedi Aviendha. "Ben Rhuarc'ın başkalarının söylediğini tekrarladığını, bilgiyi Bilgelere aktardığını tahmin ediyorum. Kimin korkularından bahsettiğini söyleyerek diğerlerini utandırmak istemiyor."

Amys başını salladı. Soruların amacı neydi? Kuşkusuz, kadın da aynı şeyi tahmin etmişti. Danışmak için Aviendha'ya gelmezdi.

Bir süre cezalardan bahsetmeden, sessizlik içinde koştular. Bilgeler Aviendha'nın bilmediği hatasını affetmişler miydi? Kuşkusuz onu bu şekilde şereften yoksun bırakmazlardı. Aviendha'ya yaptığı şey hakkında düşünmesi için zaman vermeleri gerekirdi, yoksa utanç dayanılmaz olurdu. Yine ve daha kötü bir biçimde hata yapabilirdi.

Amys düşüncelerine dair ipucu vermedi. Bilge eskiden Aviendha gibi Mızrağın Kızı'ydı. Bir Aiel için bile sertti. "Ya al'Thor'un kendisi?" diye

sordu Amys. “Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onu seviyorum,” dedi Aviendha.

“Aptal kız Aviendha’ya sormadım,” dedi Amys sertçe. “Bilge Aviendha’ya sordum.”

“O sırtında pek çok yük olan bir adam,” dedi Aviendha daha dikkatli bir biçimde. “O yüklerin çoğunu gerektiğinden daha çok ağırlaştırdığından korkuyorum. Eskiden güçlü olmanın tek bir yolu olduğunu düşünürdüm, ama birincil-kardeşimden yanıldığımı öğrendim. Rand al’Thor... onun henüz bunu öğrendiğini sanmıyorum. Sertliği güçlü olmak sandığından endişeleniyorum.”

Amys onaylarmış gibi başını salladı yine. Bu sorular bir tür sınav mıydı?

“Onunla evlenir misin?” diye sordu Amys.

‘Aptal kız’ Aviendha’dan bahsetmediğimizi sanıyordum, diye düşündü Aviendha, ama elbette söylemedi. Amys’e bu tür şeyler söylenmezdi.

“Onunla *evleneceğim,*” dedi Aviendha. “Bu bir olasılık değil, bir kesinlik.” Ses tonu Amys’ten bir bakış kazandı, ama Aviendha geri adım atmadı. Yanlış konuşan her Bilge sözünün düzeltilmesini hak ederdi.

“Ya ıslaktopraklı Min Farshaw?” diye sordu Amys. “Onu sevdiği açık. Onun hakkında ne yapacaksın?”

“O beni ilgilendirir,” dedi Aviendha. “Bir uzlaşmaya varacağız. Min Farshaw’la konuştum ve onunla çalışmanın kolay olacağına inanıyorum.”

“Onunla da mı birincil-kardeş olacaksın?” diye sordu Amys hafif eğlentili bir sesle.

“Bir uzlaşmaya varacağız Bilge.”

“Ya varamazsanız?”

“Varacağız,” dedi Aviendha kararlılıkla.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Aviendha duraksadı. İçinde bir parça soruya sessizlikle karşılık vermek, yapraksız çalılıkları geçmek ve Amys’e yanıt vermemek istiyordu. Ama o yalnızca bir çıraktı ve konuşmaya zorlanamayacak olsa da, Amys’in yanıt alana kadar ısrar edeceğini biliyordu. Aviendha yanıtıyla çok fazla *toh* kazanmayacağını umuyordu.

“Min denen kadının görülerinden haberin var mı?” dedi Aviendha.

Amys başını salladı.

“O görülerden biri, Rand al’Thor ve âşık olacağı üç kadın hakkında. Bir başkası da benim *Car’a’carn*’dan olacak çocuklarım hakkında.”

Daha fazlasını söylemedi ve Amys de daha fazla irdelemedi. Bu yeterliydi. İkisi de, geri çekilen bir Taş Köpek bulmanın Min'in görülerinden birinin yanlış çıkmasından daha olası olduğunu biliyordu.

Onu paylaşacak olsa da, Rand al'Thor'un onun olacağını bilmek iyiydi. Elayne'i kıskanmıyordu elbette, ama Min... eh, Aviendha onu gerçekten tanımıyordu. Yine de görü onu teselli ediyordu. Ama aynı zamanda rahatsız da ediyordu. Aviendha Rand al'Thor'u seviyordu, çünkü sevmeyi *kendisi* seçmişti, buna yazgılı olduğu için değil. Elbette, Min'in görüsü Aviendha'nın aslında Rand ile evleneceğini garanti etmiyordu, bu yüzden belki de Amys'e yanlış şey söylemişti. Evet, Rand üç kadın sevecekti, üç kadın da onu sevecekti, ama Aviendha onunla evlenmenin bir yolunu bulacak mıydı?

Hayır, gelecek kesin değildi ve bir sebepten bu onu teselli ediyordu. Belki endişelenmeliydi, ama endişelenmiyordu. Şerefini geri alacaktı ve sonra Rand al'Thor ile evlenecekti. Belki bundan kısa süre sonra ölecekti, belki bir pusu kurulacaktı ve Aviendha bugün bir okla düşecekti. Endişelenmek hiçbir şeyi çözmezdi.

Bununla birlikte *toh* bambaşka bir meseleydi.

"Yanlış konuştum Bilge," dedi Aviendha. "Görünün Rand al'Thor ile evleneceğimi söylediğini ima ettim. Bu doğru değil. Üçümüz de onu seveceğiz ve bu evliliği ima etse de, kesin olarak bilmiyorum."

Amys başını salladı. *Toh* yoktu; Aviendha sözlerini hemen düzeltmişti. Bu iyiydi. Şimdiye kadar kazandıklarının üzerine daha fazla utanç eklemeyecekti.

"Pekâlâ, o zaman," dedi Amys önlerindeki patikaya bakarak. "Bugünün cezasını konuşalım."

Aviendha hafifçe gevşedi. Demek ne yanlış yaptığını öğrenecek zamanı vardı hâlâ. Islaktopraklılar Aiellerin ceza yöntemlerine şaşıyordu, ama ıslaktopraklılar şereften pek anlamıyordu. Şeref cezalandırılmaktan gelmiyordu, cezayı *kabullenmek* ve cezaya tahammül etmek şerefi geri getiriyordu. *Toh*'un ruhu buydu –insanın kaybettiği şeyi yeniden kazanmak için gönüllü olarak küçülmesi. Islaktopraklıların bunu görememesi Aviendha'ya tuhaf geliyordu; gerçekten de, *ji'e'toh*'a içgüdü eseri uymuyor olmaları tuhaftı. Şerefsiz yaşam neydi ki?

Amys Aviendha'ya neyi yanlış yaptığını söylemeyecekti ve doğru olan da buydu. Bununla birlikte, Aviendha yanıtı düşünerek kendi başına bulma konusunda ilerleme kaydedemiyordu ve yanıtı sohbet yoluyla bulmak daha

az utanca sebep olacaktı. “Evet,” dedi Aviendha dikkatle. “Cezalandırılmam lazım. Caemlyn’de geçirdiğim zaman beni zayıflatacaktı.”

Amys burnunu çekti. “Mızrak taşırkenkinden daha zayıf değilsin kızım. Çok daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Birincil-kardeşin ile geçirdiğin zaman senin için önemliydi.”

Demek bu değildi. Dorindha ile Nadere onu almaya geldiklerinde, çırak olarak eğitimine devam etmesi gerektiğini söylemişlerdi. Ama Aiellerin Arad Doman’a doğru yola çıktıkları zamandan beri Aviendha’ya ders verilmemişti. Su taşımak, şal onarmak, çay servisi yapmakla görevlendirilmişti. Neyi yanlış yaptığı söylenmeden çeşit çeşit ceza verilmişti. Ve –gitmemesi gerekirken keşif koluyla gitmesi gibi– aşikâr bir şey yaptığında cezanın sertliği her zaman kusurun hak ettiğinden daha sert oluyordu.

Bilgeler sanki onun cezanın kendisini öğrenmesini istiyorlardı, ama bu olamazdı. Aviendha şeref yollarının öğretilmesi gereken bir ıslaktopraklı değildi. Daimi ve açıklanmayan ceza, yaptığı ciddi bir hata olduğu konusunda uyarmak dışında, ne işe yarardı ki?

Amys yan tarafına uzandı ve belinden sarkan bir şeyi çözdü. Yumruk büyüklüğünde yün bir kese kaldırdı. “Verdiğimiz talimatlarda fazla gevşek davrandığımıza karar verdik. Zaman kıymetli ve incelikli hareketlere yer yok.”

Aviendha şaşkınlığını sakladı. Önceki cezalar *incelikli* miydi?

“Bu yüzden,” dedi Amys küçük keseyi uzatarak, “bunu alacaksın. İçinde tohumlar var. Bazısı siyah, bazısı kahverengi ve bazısı da beyaz. Bu akşam, uyumadan önce, onları renklerine göre ayıracaksın, sonra her birinden kaç tane olduğunu sayacaksın. Yanılırsan, hepsini karıştıracağız ve sen en baştan başlayacaksın.”

Aviendha’nın ağzı açık kaldı. Neredeyse sendeleyerek duracaktı. Su taşımak gerekli bir işti. Kumaş onarmak gerekli bir işti. Yemek pişirmek önemli bir işti, özellikle bu küçük ileri kolda *gai’shain* olmadığından.

Ama bu... bu *faydasız* işti! Yalnızca önemsiz değil, tamamen gereksizdi. Yalnızca en inatçı, en utanç verici insanlara uygulanan türden bir ceza. Bilgeler ona neredeyse... neredeyse *da’tsang* demiş gibi hissediyordu!

“Köreden’in gözleri adına,” diye fısıldadı kendini koşmaya zorlarken. “Ne *yaptım?*”

Amys ona baktı ve Aviendha bakışlarını kaçırdı. Bu soruya yanıt istemediğini ikisi de biliyordu. Aviendha keseyi sessizce aldı. Hayatı

boyunca ona verilmiş en küçük düşürücü cezaydı.

Amys koşarak gidip diğer Bilgelere katıldı. Aviendha başını sallayarak sersemliğinden kurtuldu, kararlılığı geri döndü. Hatası sandığından daha derin olmalıydı. Amys'in verdiği ceza bunun işaretiydi, bir ipucu.

Keseyi açtı ve içine baktı. İçinde, seçme işine yardımcı olacak üç küçük boş *algode* kese vardı ve binlerce minik tohum onları sarmıştı. Bu ceza görülsün diye verilmişti, ona utanç getirsin diye. Her ne yapmışsa, yalnızca Bilgeler için değil, kendileri –tıpkı Aviendha gibi– habersiz olsa da, çevresindeki herkes için kötüydü.

Bunun tek anlamı, Aviendha'nın daha kararlı olması gerektiği idi.

4
Gece Çökerken

Gawyn batıda güneşin bulutları kavurup öldürmesini, son ışıkların solmasını izledi. Daimi kasvetin pusu güneşin kendisini sarmıştı. Tıpkı geceleri yıldızları gözlerinden sakladığı gibi. Bugün bulutlar havada olağanüstü yüksekteydi. Genellikle bulutlu günlerde Ejderdağı'nın ucu görünmezdi, ama bu yoğun, gri pus çoğunlukla yeterince yüksekte süzülür; dağın kırık, çentikli ucunu ancak süpürürdü.

"Saldıralım," diye fısıldadı Jisao tepede, Gawyn'in yanında çömeldiği yerden.

Gawyn bakışlarını gün batımından aşağıdaki küçük köye çevirdi. Yatmadan önce hayvanlarını kontrol eden çiftçiler dışında kıpırtısız olmalıydı. İnsanlar akşam yemeklerini bitirirken pencerelerde yanan birkaç donyağından mum dışında loş olmalıydı.

Ama loş değildi. Sessiz de değildi. Köy bir düzine tıknaz şeklin taşıdığı öfkeli meşalelerle aydınlıktı. O meşale ışığı ve ölmeye yüz tutmuş güneşin aydınlığı altında Gawyn o şekillerin her birinin, kolayca tanımlanması imkânsız kahverengi ve siyah üniformalar giymiş olduğunu seçebiliyordu. Üniformalarındaki üç yıldızlı armayı göremiyordu, ama orada olduğunu biliyordu.

Uzaktaki avantajlı gözlem yerinden Gawyn sona kalan kişinin sendeleyerek evlerinden çıktığını, korku ve endişe içinde kalabalık meydandaki diğerlerine katıldıklarını gördü. Bu köylüler silahlı gücü gönülsüzlükle kabulleniyordu. Kadınlar çocuklarına sarılıyor, erkekler gözlerini yere dikmeye özen gösteriyordu. "Sorun istemiyoruz," diyordu duruşları. Kuşkusuz diğer köylerden bu istilacıların düzenli olduklarını duymuşlardı. Askerler aldıkları malların bedelini ödüyor ve genç erkek

köylüler zorla askere alınmıyordu –ama katılmak isteyenler de reddedilmiyordu. Gerçekten çok tuhaf bir istila ordusuydu. Bununla birlikte, Gawyn insanların ne düşüneceğini biliyordu. Bu ordu Aes Sedailer tarafından yönetiliyordu ve Aes Sedailer söz konusu olduğunda neyin normal, neyin garip olduğunu kim söyleyebilirdi?

Işık'a şükür bu devriye kolunda Aes Sedai yoktu. Nazik, ama yine de sert davranan askerler köylüleri dizdi ve gözden geçirdi. Sonra her ev ve ahıra ikişer asker girerek içeriyi kontrol ettiler. Hiçbir şey alınmayacak, hiçbir şey kırılmayacaktı. Her şey çok düzgün ve dürüsttü. Gawyn subayın köy muhtarından özür dilediğini duyabiliyordu neredeyse.

"Gawyn?" diye sordu Jisao. "Ancak bir düzine sayıyorum. Rodic'in ekibini kuzeyden gönderirsek iki tarafı keseriz ve onları aramızda ezeriz. Hava yeterince karardı, geldiğimizi görmezler. Onları ter bile dökmeden hallederiz.

"Ya köylüler?" diye sordu Gawyn. "Orada çocuklar var."

"Başka zamanlarda bu bizi durdurmamıştı."

"O zamanlar farklıydı," dedi Gawyn başını iki yana sallayarak. "Aradıkları son üç köy Dorlan'a uzanan düz bir çizgi üzerinde. Bu grup yok olursa, bir sonraki grup onların neyi açığa çıkarmak üzere olduğunu merak eder. Koca orduyu bu yöne çekeriz."

"Ama..."

"Hayır," dedi Gawyn usulca. "Ne zaman gerilememiz gerektiğini bilmek zorundayız Jisao."

"Demek bunca yolu boşuna geldik."

"Bunca yolu bir fırsat için geldik," dedi Gawyn, zirveden gerileyip, ufukta siluetini göstermediğinden emin olarak. "Bu fırsatı inceledik ve kullanmamaya karar verdik. Ancak bir aptal önünde bir kuş bulduğu için okunu fırlatır."

"Tam önündeyse neden fırlatmayacaksın ki?" diye sordu Jisao Gawyn'e katılırken.

"Çünkü bazen ödül oka değmez," dedi Gawyn. "Gel."

Aşağıda, lambalarını örtmüş, karanlıkta bekleyen kişiler, askerlerin köyde aradığı adamların kendisiydi. Gareth Bryne yakında bir yerde bir baskın gücü saklandığını öğrenince hiç memnun kalmamış olmalıydı. Onu temizlemek için titizlikle çalışıyordu, ama Tar Valon yakınındaki kırlara köyler serpiştirilmişti; ormanlar ve saklı vadiler küçük, hareketli bir vurucu gücü saklayabilirdi. Şimdiye dek Gawyn Delikanlıları gözlerden gizleyerek,

arada bir Bryne'ın güçlerine baskın düzenlemeyi ya da pusu kurmayı başarmıştı. Ama üç yüz adamla yapabilecekleriniz sınırlıydı. Özellikle de karşınızdaki beş Büyük Kumandan'dan birisiyse.

Bana akıl hocası olan adamların her biriyle savaşmaya mı yazgılıyım? Gawyn atının dizginlerini aldı ve sağ elini kaldırıp, sonra keskin bir jestle köyden uzağı göstererek, sessizce geri çekilme emri verdi. Adamlar yorum yapmadan harekete geçtiler, atlarından indiler ve hem gizlilik hem güvenlik açısından atlarını çekerek götürdüler.

Gawyn, Hammar ile Coulin'in ölümlerini aştığını sanıyordu; Gawyn'e savaş meydanının bazen müttefikleri aniden düşmana çevirdiğini öğreten Bryne'ın kendisiydi. Gawyn eski öğretmenleriyle savaşmıştı ve Gawyn kazanmıştı. O kadar.

Bununla birlikte, son zamanlarda zihni o cesetleri derinliklerden çıkarıp, ortalıklarda taşımaya kararlı görünüyordu. Neden bunca zaman sonra, şimdi?

Çektiği vicdan azabının Bryne ile, savaş sanatları konusunda ilk ve en etkili öğretmeniyle karşılaşmasından dolayı olduğunu tahmin ediyordu. Gawyn atı Yürekli'yi kararmaya yüz tutmuş arazide çekerek götürürken başını iki yana salladı; Bryne'ın keşif kolunun gözetçi bırakmış olması ihtimaline karşı, adamlarını yoldan uzak tutuyordu. Gawyn'in çevresindeki elli adam mümkün olduğunca sessiz yürüyor, esnek toprak nal seslerini boğuyordu.

Bryne keşif kollarına bir baskın gücünün saldırdığını öğrendiğinde şok geçirmişse, Gawyn de biçtiği adamların üniformalarındaki o üç yıldızı görünce aynı ölçüde şok geçirmişti. Beyaz Kule'nin düşmanları Andor'un tamamındaki en büyük askeri beyni nasıl taraflarına katabilmişti? Ve Kraliçe'nin Askerleri'nin Kumandan Generali'nin bir grup Aes Sedai asinin yanında ne işi vardı? Adam Caemlyn'de, Elayne'i koruyor olmalıydı.

Işık izin verse de Elayne Andor'a varmış olsa. Hâlâ asilerin yanında olamazdı. Kendi ülkesi bir kraliçeden yoksunken değil. Andor'a karşı görevi Beyaz Kule'ye karşı görevinden daha baskındı.

Ya senin görevin Gawyn Trakand? diye düşündü kendi kendine.

Ona kalan görev ya da şeref olduğundan emin değildi. Belki de Hammar hakkındaki vicdan azabı, Dumai Kuyuları'nda savaş ve ölüm kâbusları, yavaş yavaş yanlış tarafa sadakat yemini ettiğini fark ediyor olmasından kaynaklanıyordu. Onun sadakati Elayne'e ve Egwene'e aitti. O zaman umurunda olmayan bir savaşta ne işi vardı hâlâ? Neden –

anlatılanlara bakarak– Elayne ve Egwene'in seçtiği tarafa *karşı* savaşanlara yardım ediyordu?

Onlar yalnızca Kabuledilmiş, dedi kendi kendine. *Elayne ve Egwene bu tarafı kendileri seçmemişti –onlar yalnızca onlara ne emredilmişse onu yapıyordu!* Ama Egwene'in ona aylar önce, Cairhien'de söylediği şeyler, kararını gönüllü olarak verdiğini düşündürüyordu.

Egwene bir taraf seçmişti. Hammar bir taraf seçmişti. Gareth Bryne, görünüşe göre, bir taraf seçmişti. Ama Gawyn hâlâ *her iki tarafta birden* olmak istiyordu. Bu bölünme onu paramparça ediyordu.

Köyden bir saat uzakta, Gawyn at binme emri verdi ve yola çıktılar. Bir umut, Bryne'ın keşif kolu köyün dışındaki araziyi aramayı akıl edemezdi. Eğer ararlarsa, elli atlının izlerini gözden kaçırmaları zordu. Bundan kaçınmanın yolu yoktu. Şimdi yapılacak en iyi şey sıkı toprağa ulaşmaktı. Orada bin senedir yolu ezen ayaklar ve trafik, geçişlerine dair işaretleri gizlerdi. Önde iki çift asker at sürüyor, arkada başka iki çift geriyi gözetliyordu. Kalanlar sessizliklerini koruyordu, ama artık atları gök gürültüsü gibi bir sesle dörtnala kalkmışlardı. Kimse neden geri çekildiklerini sormamıştı, ama Gawyn, tıpkı Jisao gibi, onların da merak ettiğini biliyordu.

Bunlar iyi adamlardı. Belki fazla iyi. At sürerlerken Rajar atını Gawyn'inkinin yanına çekti. Daha birkaç ay önce Rajar genç bir delikanlıydı. Ama artık Gawyn onu ancak bir asker olarak düşünebiliyordu. Deneyimli bir asker. Bazı adamlar seneler boyunca yaşayarak deneyim kazanırdı. Diğerleri aylar boyunca arkadaşlarının ölmesini izleyerek.

Gawyn başını kaldırıp yukarı baktı. Yıldızları özlüyordu. Yüzlerini o bulutların arkasına saklamışlardı. Tıpkı kara peçelerin ardındaki Aieller gibi. "Nerede hata yaptık Rajar?" diye sordu Gawyn at sürerlerken.

"Hata mı Lord Gawyn?" diye sordu Rajar. "Hata yaptığımızı sanmıyorum. O devriyenin hangi köyleri denetlemeye karar vereceğini bilemezdik. Sizin umduğunuz gibi, eski Arabacı Yolu'ndan dönmeyeceklerini de bilemezdik. Adamların bazıları şaşırmış olabilir, ama geri çekilmek doğru karardı."

"Ben baskından bahsetmiyordum," dedi Gawyn başını iki yana sallayarak. "Bu koca kahrolası durumdan bahsediyorum. Erzak baskınlarına çıkıyor olmamalıydın, zamanını izcileri öldürerek geçiriyor olmamalıydın; şimdiye dek, taze Aes Sedai olmuş birinin Muhafızı olmuş olmalıydın." *Ben de Caemlyn'de, Elayne'in yanında olmalıydım.*

“Çark dilediği gibi dokur,” dedi kısa boylu adam.

“Eh, bizi bir çukura dokudu,” diye mırıldandı Gawyn bir kez daha kapalı havaya bakarak. “Ve Elaida bizi o çukurdan çıkarmaya çok da hevesli görünmüyor.”

Rajar paylarcasına Gawyn’e baktı. “Beyaz Kule’nin yöntemleri kendine aittir Lord Gawyn, amaçları da öyle. Onları sorgulamak bize düşmez. Aes Sedaisinin emirlerini sorgulayan bir Muhafız ne işe yarar? İkisinin de ölümüne sebep olmak için iyi bir yol bu.”

Sen bir Muhafız değilsin Rajar. Sorun da bu! Gawyn hiçbir şey söylemedi. Bu sorular diğer Delikanlıların hiçbirinin aklına gelmemiş gibiydi. Onlar için dünya çok daha basit bir yerdi. Beyaz Kule’nin ve Amyrlin Makamı’nın emrettiği yapılırdı, o kadar. O emirlerin sizi öldürmek için tasarlanmış gibi görünmesini boş verin.

Bizzat Gareth Bryne’ın kumanda ettiği, savaşla katılaşmış elli bin askerden oluşan bir güce karşı üç yüz genç? Amyrlin’in iradesi ya da değil, bu bir ölüm tuzağıydı. Delikanlıların bu kadar süre hayatta kalmalarının tek sebebi, Gawyn’in öğretmenlerinin âdetlerini bilmesiydi. Bryne’ın nereye devriye ve izci göndereceğini biliyordu, onun arama düzenlerinden nasıl kaçınacağını biliyordu.

Boşuna bir çabaydı. Gawyn’in gerçek bir baskın gücü için yeterli birliği yoktu, özellikle de kuşatması yerleşmiş Bryne’a karşı. Bunun ötesinde, ordunun bir erzak hattının olmaması gibi olağanüstü bir gerçek vardı. Yiyeceklerini nasıl ediniyorlardı? Çevre köylerden erzak satın alıyorlardı, ama onları besleyecek kadar yiyecek yoktu. Hiçbir uyarı vermeden kış ortasında belirecek kadar hızlı hareket ederken ihtiyaç duydukları her şeyi nasıl yanlarında taşımış olabilirlerdi?

Gawyn’in saldırıları anlamsızdı. Amyrlin’in onu ve diğer Delikanlıları ayaklarının altından uzaklaştırmak istediğini düşündürüyordu. Dumai Kuyuları’ndan önce, Gawyn durumun bu olduğundan kuşkulanmıştı. Şimdi, zaman geçtikçe emin oluyordu. *Ama hâlâ onun emirlerine itaat ediyorsun,* diye düşündü kendi kendine.

Başını iki yana salladı. Bryne’ın izcileri operasyon üssüne tehlikeli ölçüde yaklaşmıştı ve Gawyn daha fazlasını öldürme riskine girerse kendini ele verirdi. Dorlan’a dönme zamanıydı. Belki oradaki Aes Sedailerin şimdi ne yapacakları konusunda bir önerileri olurdu.

Atının üzerinde kamburunu çıkardı ve gecenin içinde at sürmeye devam etti. *Işık, keşke yıldızları görebilseydim,* diye düşündü.

5
Bir Kan Masalı

Rand ezilmiş malikâne çimenliğini aştı. Bayraklar önünde dalgalanıyordu. Her yan çadırlarla çevriliydi ve atlar batıda, uzakta bağlandıkları yerde kişniyorlardı. Havada düzgün işleyen bir savaş kampının kokuları vardı; Duman ve yahni tencerelerinin kokusu, zaman zaman gelen at pisliği ya da yıkanmamış beden kokularından çok daha güçlüydü.

Bashere'in adamları kampı düzenli tutuyor, ordunun işlemesini sağlayan yüz ayrı küçük işle meşgul oluyordu: Kılıçları biliyor, derileri yağlıyor, dereden su taşıyorlardı. Bazıları sol tarafta, çayırın uzak tarafında, dere boyunda büyüyen bodur ağaçlarla çadırların arasındaki açıklıkta saldırı çalışıyordu. Atları uzun bir sıra halinde çamurlu zemini ezerken adamlar parlak kargıları düz tutuyorlardı. Manevralar onların becerilerini hazır tutmakla kalmıyor, atları da çalıştırmış oluyordu.

Rand her zamanki gibi, bir maiyet sürüsü ile hareket ediyordu. Mızrağın Kızları onun korumalarıydı ve Aieller, Saldaealı askerleri ihtiyatla gözlüyordu. Rand'ın yanında pek çok Aes Sedai vardı. Artık çevresinden ayrılmıyorlardı. Desen'de onun eski, Aes Sedaileri bir kol boyu uzakta tutma ısrarı için yer yoktu. Desen dilediği gibi dokurdu ve deneyim Rand'a bu Aes Sedailere ihtiyaç duyduğunu göstermişti. Artık onun ne istediğinin önemi yoktu. Artık bunu anlıyordu.

Kampındaki Aes Sedailerin çoğunun ona sadakat yemini etmiş olması pek teselli vermiyordu. Aes Sedailerin yeminlere kendilerine has bir biçimde uyduklarını herkes bilirdi ve Rand'a olan 'sadakatlerinin' ne gerektirdiğine kendileri karar verecekti.

Elza Penfell –bugün ona eşlik eden Aes Sedai oydu– Rand'a yemin edenlerden biriydi. Kadın Yeşil Ajah'tandı ve Aes Sedailerin özelliği olan yaşı belirsizliği fark etmeseniz, güzel sayılabilecek bir yüzü vardı. Rand'ın kaçırılmasına ve günler boyunca bir kutuda kapalı tutulmasına, zaman zaman ve ancak dayak yemesi için çıkarılmasına yardım ettiği gerçeğine rağmen, bir Aes Sedai için hoş bir kadındı.

Zihninin arkasında Lews Therin hırladı.

O geçmişte kalmıştı. Elza yemin etmişti. Bu, Rand'ın onu kullanması için yeterliydi. Bugün ona eşlik eden diğer kadın daha az öngörülebilir biriydi; Cadsuane'in maiyetindendi. Corele Hovian –mavi gözlü, çılgın siyah saçları ve daimi bir gülümsemesi olan ince bir Sarı– Rand'ın dediğini yapma yemini etmemişti. Buna rağmen Rand ona güvenme dürtüsü hissediyordu, çünkü kadın bir kez onun hayatını kurtarmaya çalışmıştı. Rand ancak o, Samitsu ve Damer Flinn sayesinde hayatta kalmıştı. Rand'ın yan tarafındaki iyileşmeyen iki yaradan biri –Padan Fain'in lanetli hançerinin armağanı– hâlâ o günü hatırlatıyordu. O cerahatli şerrin daimi acısı, altındaki daha eski yaranın, Rand'ın uzun zaman önce Ishamael ile savaşırken aldığı yaranın ona denk acısının üzerine binmişti.

Yakında o yaralardan biri –ya da belki ikisi– Rand'ın kanını Shayol Ghul'ün kayalarının üzerine dökecekti. Rand onu onların mı öldüreceğinden emin değildi; Rand'ın canını almak için yarışan muhtelif faktörlerin sayısı ve çeşitliliği göz önüne alındığında, hangisinin üzerine bahis oynamak gerektiğini Mat bile bilemezdi.

Rand Mat'i düşünür düşünmez gözlerinin önünde renkler döndü ve geniş siperlikli şapka takmış, küçük bir asker kalabalığının önünde zar atan sırım gibi, kahverengi gözlü bir adam imgesi oluştu. Mat sırıtıyordu ve gösteriş yapıyor görünüyordu, ki sıradışı bir şey değildi, ama atışların sonucunda el değiştiren para yokmuş gibiydi.

Rand ne zaman Mat ya da Perrin'i düşünse görüntüler geliyordu ve Rand onları kovalamaktan vazgeçmişti. İmgelerin belirmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu; muhtemelen *ta'veren* doğası kendi köyünden gelen diğer iki *ta'veren*'le etkileşim halindeydi. Her ne idiyse, alışmıştı. Yalnızca bir araç daha. Mat hâlâ Birlik'le birlikte gibiydi, ama Birlik'in kampı artık ormanlık alanda değildi. Bakış açısından anlamak zordu, ama Mat bir yerlerde, bir şehrin dışında gibi görünüyordu. En azından, az ötedeki geniş bir yoldu. Rand bir süredir Mat'in yanındaki ufak tefek, esmer tenli kadını görmüyordu. O kimdi? Nereye gitmişti?

Görüntü soldu. Bir umut, Mat yakında onun yanına dönerdi. Shayol Ghul'de Mat'e ve onun taktik becerilerine ihtiyaç duyacaktı.

Bashere'in levazım subaylarından biri –gür bıyıklı, çarpık bacakları ve tıknaz bir bedeni olan bir adam– Rand'ı gördü ve sık adımlarla yaklaştı. Rand Saldaealının uzak durmasını işaret etti; şu anda erzak raporları dinleyecek durumda değildi. Levazım subayı hemen selam çaktı ve geriledi. Eskiden olsa, Rand ne kadar çabuk itaat gördüğüne şaşardı. Askerlerin itaat etmesi doğruydu. Rand, şu anda Kılıçtan Taç'ı takmıyor olsa da, bir kraldı.

Rand, şimdi çadırlar ve at sıraları ile dolmuş olan çayırı geçti. Bitmemiş topraktan duvarı aşarak kamptan çıktı. Burada, hafif yamaçtan aşağı çam ağaçları devam ediyordu. Bir ağaç kümesinin içinde, hemen sağda Yolculuk alanı vardı, kapıyollar için güvenli bir yer sağlamak için halatlarla çevrilmiş kare bir bölüm.

Şu anda havada asılı, bir başka mekâna açılan bir kapıyol vardı. Küçük bir grup insan kapıyoldan geçiyor, çam kozalakları saçılmış yere çıkıyorlardı. Rand kapıyolu oluşturan örgüleri görebiliyordu; bu kapıyol *saidin*'le, dikkatle açılmıştı.

Gruptaki adamların çoğu rengârenk Deniz Halkı giysileri giymişlerdi – erkekler soğuk bahar havasına rağmen çıplak göğüslüydü; kadınların üzerinde bol, parlak bluzlar vardı. Hepsi bol pantolonlar giymişlerdi ve kulaklarında ya da burunlarında halkalar vardı, süslerin karmaşıklığı takan kişinin konumunu gösteriyordu.

Rand Deniz Halkı'nı beklerken, Yolculuk yerini koruyan askerlerden biri elinde mühürlü bir mektupla Rand'a yaklaştı. Mektup Asha'manlar aracılığıyla Rand'ın doğudaki bağlantılarının birinden gelmiş olmalıydı. Gerçekten de, açtığında Tear kralı Darlin'den geldiğini gördü. Rand ona bir ordu toplaması ve onunla Arad Doman'a yürümesi talimatları bırakmıştı. Ordu toplama işi biteli bir süre olmuştu ve Darlin –bir kez daha– şimdi emirlerinin ne olacağını merak ediyordu. Kimse basitçe ona söyleneni yapamıyor muydu?

"Bir haberci yolla," dedi Rand askere, mektubu sabırsızlıkla kaldırarak. "Darlin'e asker toplamaya devam etmesini söyle. Onun, kılıç tutabilen bütün Tearlıları askere almasını ve onları ya savaş için eğitmesini ya da demirhanelerde işe koşmasını istiyorum. Son Savaş yaklaştı. Çok yaklaştı."

"Baş üstüne Lord Ejder," dedi asker selam vererek.

"Söyle ona, onun harekete geçmesini istediğimde ona bir Asha'man yollayacağım," dedi Rand. "Onu hâlâ Arad Doman'da kullanmayı

planlıyorum, ama ilk önce Aiellerin neler keşfettiğini görmem gerek."

Asker eğildi ve çekildi. Rand Deniz Halkı'na döndü. İçlerinden biri ona yaklaştı.

"Coramoor," dedi başını sallayarak. Harine orta yaşlı, saçlarında beyaz tutamlar olan düzgün hatlı bir kadındı. Atha'an Miere bluzu parlak maviydi ve bir Tenekeci'yi bile etkileyebilecek kadar renkliydi. Kadının her kulağında beşer etkileyici altın halka vardı ve üzerine altın madalyonlar asılmış bir burun zinciri taşıyordu.

"Gelip bizi şahsen karşılayacağını beklememiştik," diye devam etti Harine.

"Sana sormak istediğim, beklemesi imkânsız sorular var."

Harine şaşırmış göründü. Kadın Coramoor'un –Rand için kullandıkları bir isim– Deniz Halkı büyükelçisiydi. Deniz Halkı'ndan bir bakıcısı olmadan haftalar geçirdiği için Rand'a kızgındılar –Rand yanında hep bir tane bulundurmaya söz vermişti– ama Logain onların Harine'i geri göndermekte tereddüt ettiklerini söylemişti. Bunun sebebi neydi? Kadın daha yüksek bir rütbeye mi terfi etmişti, artık Rand'a eşlik etmek için fazla mı önemliydi? Herhangi biri Coramoor'a eşlik edemeyecek kadar önemli olabilir miydi? Deniz Halkı hakkında, ona pek mantıklı gelmeyen pek çok şey vardı.

"Elimden geldiğince yanıt vereceğim," dedi Harine ihtiyatla. Arkasında, hamallar eşyalarının geri kalanını kapıyoldan içeri taşıdı. Flinn diğer yanda durmuş, kapıyı açık tutuyordu.

"Güzel," dedi Rand kadının önünde ileri geri adımlayarak. Bazen öyle yorgun –iliklerine dek bitkin– hissediyordu ki, hareket etmeyi sürdürmesi gerektiğini biliyordu. Asla durmadan. Durursa düşmanları onu bulurdu. Ya bu ya da kendi zihinsel ve fiziksel yorgunluğu onu yere yıkardı.

"Bana şunu söyle," diye sordu ileri geri adımlayarak. "Vadedilen gemiler nerede? Tahıl doğuda çürürken Doman halkı açlıktan ölecek. Logain taleplerimi kabul ettiğinizi söyledi, ama gemilerinizden iz yok. Haftalar oldu!"

"Gemilerimiz hızlıdır," dedi Harine aksi aksi, "ama yolculuk etmeleri gereken uzun bir mesafe var –ve Seanchanlar tarafından kontrol edilen denizlerden geçmemiz lazım. İstilacılar devriyelerinde son derece titiz ve pek çok seferinde gemilerimizin dönüp kaçması gerekti. Bir anda size yemek getirebileceğimizi mi bekliyordunuz? Belki de bu kapıyolları

kullanmak seni sabırsız kıldı Coramoor. Sen yapmasan bile, bizim gemiciliğin ve savaşların gerçeklikleri ile uğraşmamız gerekiyor.”

Ses tonu, bu durumda gerçekliklerle onun uğraşmak durumunda kalacağını ima ediyordu. “Sizden sonuç bekliyorum,” dedi Rand başını iki yana sallayarak. “Gecikme beklemiyorum. Yaptığınız anlaşmaya uymaya zorlanmaktan hoşlanmadığınızı biliyorum, ama bir şeyi kanıtlamak için oyalanılmasına tahammül etmeyeceğim. Sizin yavaşlığınız yüzünden insanlar ölüyor.”

Harine tokat yemiş gibi baktı. “Kuşkusuz,” dedi, “Coramoor Pazarlığa uymayacağımızı ima etmiyor.”

Deniz Halkı inatçı ve gururlu bir halktı, Dalgahanımları ise daha da fazla. Koca bir Aes Sedai ırkı gibiydiler. Rand duraksadı. *Başka konularda kızgın olduğum için ona bu şekilde hakaret etmemeliyim.* “Hayır,” dedi sonunda. “Hayır, bunu ima etmiyorum. Söylesene Harine, yaptığımız anlaşmada oynadığın rol için çok cezalandırıldın mı?”

“Çırılçıplak ayak bileklerimden asıldım ve artık bağıramaz hale gelene kadar kamçılandım.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz gözleri şokla irileşti. İnsanlar sık sık, Rand’ın *ta’veren* doğasının etkisi altında, itiraf etmeye niyetli olmadıkları şeyler söylerlerdi.

“O kadar sert mi?” dedi Rand gerçekten şaşırarak.

“Daha kötüsü de olabilirdi. Klanımın Dalgahanımı olarak konumumu koruyorum.”

Ama epey küçük düştüğü ya da büyük *toh* edindiği ya da Deniz Halkı şerefe her ne isim veriyorsa ondan edindiği açıktı. Rand orada olmasa bile acı ve sıkıntıya sebep oluyordu!

“Geri döndüğüne sevindim,” demeye zorladı Rand kendini. Gülümsemeden, ama daha yumuşak bir sesle. Elinden gelenin en iyisi buydu. “Sağduyunla beni etkiledin Harine.”

Kadın başını sallayarak teşekkür etti. “Pazarlığa uyacağız Coramoor. Korkmana gerek yok.”

Rand’ın aklına başka bir şey geldi, ona sormak için geldiği asıl sorulardan biri. “Harine. Sana halkın hakkında hassas bir soru sormak istiyorum.”

“Sorabilirsin,” dedi kadın dikkatle.

“Deniz Halkı yönlendirebilen erkeklere nasıl davranıyor?”

Kadın duraksadı. “Bu kıyıbağlıların bilmesi gereken konulardan değil.”

Rand onunla göz göze geldi. “Yanıt vermeyi kabul edersen, ben de karşılığında senin bir sorunu yanıtlarım.” Atha’an Miere ile başa çıkmanın en iyi yolu zorlamak ya da zorbalık etmek değil, değiş tokuş önermekti.

Harine duraksadı. “Bana iki soru hakkı verirsen,” dedi, “yanıt veririm.”

“Sana bir soru hakkı veririm Harine,” dedi Rand bir parmağını kaldırarak. “Ama onu elimden geldiğince dürüst bir biçimde yanıtlamaya söz veriyorum. Bu adil bir pazarlık ve sen bunu biliyorsun. Şu anda sabrım kıt.”

Harine parmaklarını dudaklarına dokundurdu. “Anlaştık o zaman, Işık altında.”

“Anlaştık,” dedi Rand. “Işık altında. Benim sorumun cevabı?”

“Yönlendirebilen erkeklere bir seçim şansı veriliyor,” dedi Harine. “Bacaklarına bağlı bir taşı tutarak gemilerinin pruvasından denize atlayabilirler ya da üzerinde su ya da yiyecek olmayan ıssız bir adaya bırakılabilirler. İkincisi daha utanç verici bir seçenek olarak görülüyor, ama bazıları, kısa bir süre daha yaşayabilmek için, o seçeneği seçiyor.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi halkının erkeklerini ehlileştirerek yaptıklarından pek de farklı değildi. “Artık *saidin* temiz,” dedi Rand ona. “Bu uygulamanın durması gerek.”

Kadın dudaklarını büzerek onu süzdü. “Senin... adamın bundan bahsetti Coramoor. Bazıları bunu kabullenmeyi güç buluyor.”

“Ama doğru,” dedi Rand kararlılıkla.

“Öyle olduğuna inandığından kuşkum yok.”

Rand yumruğunu sıktı ve dişlerini gıcırdatarak yeni bir öfke patlamasını bastırdı. Lekeyi *temizlemişti!* O, Rand al’Thor, Efsaneler Çağı’ndan beri eşi benzeri görülmemiş bir iş başarmıştı. Nasıl karşılık görüyordu peki? Kuşku ve şüpheyle. Çoğu onun delirdiğini ve dolayısıyla gerçekten var olmayan bir ‘temizleme’ gördüğünü varsayıyordu.

Yönlendirilen erkeklere her zaman kuşkuyla yaklaşılmıştı. Ama Rand’ın söylediklerini ancak onlar doğrulayabilirdi! Rand zaferi karşılığında coşku ve hayret beklemişti, ama bunu tahmin etmiş olmalıydı. Eskiden erkek Aes Sedailer kadın Aes Sedailer kadar saygı görse de, bunun üzerinden çok zaman geçmişti. Jorlen Corbesan’ın günleri zamanda kaybolup gitmişti. Artık insanlar Kırılış ve Delilik’ten başka şey hatırlamıyorlardı.

Yönlendirebilen erkeklerden nefret ediyorlardı. Ama Rand’ı izleyerek, onlardan birine hizmet ediyorlardı. Çelişkiyi görmüyorlar mıydı? Onları,

Tek Güç’e dokunabilen erkekleri öldürmek için artık sebep kalmadığına nasıl ikna edebilirdi? Onlara *ihtiyacı* vardı! Deniz Halkı’nın okyanusa attığı erkeklerin arasında yeni bir Jorlen Corbesan olabilirdi!

Yerinde donakaldı. Jorlen Corbesan Kırılış’tan önce en yetenekli Aes Sedailerden biriydi, Rand’ın gördüğü en hayret verici *ter’angreal*’lerden bazılarını yapan adam. Yalnız, Rand onları *görmemişti.* Onlar Lews Therin’in anılarıydı, kendisinin değil. Jorlen’in Sharom’daki araştırma merkezi yok edilmişti. Delik’ten gelen Güç dalgasında adamın kendisi de ölmüştü.

Ah, Işık, diye düşündü Rand çaresizlik içinde. *Kendimi kaybediyorum. Kendimi onun içinde kaybediyorum.*

En korkutucu olanı da, Rand’ın artık kendini Lews Therin’i uzaklaştırmayı istemeye ikna edemiyor olmasıydı. Lews Therin, kusurlu da olsa, Delik’i mühürlemenin bir yolunu biliyordu, ama Rand’ın bu işe nasıl yaklaşacağı konusunda en ufak fikri yoktu. Dünyanın güvenliği ölü bir delinin anılarına dayalı olabilirdi.

Rand’ın çevresindeki insanların çoğu şok olmuş görünüyordu. Harine’in bakışları hem huzursuz hem de biraz korku doluydu. Rand yine kendi kendine mırıldanmakta olduğunu fark etti ve aniden sustu.

“Yanıtını kabul ediyorum,” dedi gergin gergin. “Senin bana sormak istediğin soru nedir?”

“Daha sonra sorarım,” dedi kadın. “Düşünme fırsatı bulduktan sonra.”

“Nasıl istersen.” Rand sırtını döndü. Aes Sedailer, kızlar ve hizmetkârlardan oluşan maiyeti de takip etti. “Yolculuk yerinin nöbetçileri seni odana götürecek ve eşyalarını taşıyacak.” Eşyalar dağ gibiydi. “Flinn, buraya gel!”

Yaşlı Asha’man kapıdan dışarı sıçradı ve en sondaki hamallara diğer yandaki rıhtımlara geri koşmalarını işaret etti. Kapının kıvrılarak bir ışık yarığına dönüşmesine ve yok olmasına izin verdi, sonra Rand’ın peşinden seğirtti. Onunla Muhafız bağı kurmuş olan Corele’e bir bakış fırlattı ve gülümsedi.

“Geri dönmekte bu kadar oyalandığım için özür dilerim Lord Ejder.” Flinn’in köselemsi bir yüzü ve başında birkaç tel saçı vardı. Hayatı boyunca askerlik yapmış olsa da, Rand’ın Emond Meydanı’ndan tanıdığı bazı çiftçilere çok benziyordu. Flinn Şifa öğrenmek için gelmişti Rand’a. Rand bunun yerine onu bir silaha dönüştürmüştü.

“Emredildiği gibi yaptın,” dedi Rand çayıra geri yürüyerek. Tüm dünyanın önyargıları için Harine’i suçlamak istiyordu, ama bu adil değildi. Daha iyi bir yola ihtiyacı vardı, herkesi anlamaya zorlayacak bir yola.

“Kapıyollar açma konusunda hiçbir zaman olağanüstü olmadım,” diye devam etti Flinn. “Androl gibi değil. Benim...”

“Flinn,” dedi Rand araya girerek. “Yeter.”

Asha’man kızardı. “Özür dilerim Lord Ejder.”

Kenarda, Corele Flinn’in omzunu okşayarak hafifçe güldü. “Sen ona aldırma Damer,” dedi peltek Murandy aksanıyla. “Bütün sabah, kış vaktinde bir fırtına bulutunun olduğu kadar aksiydi.”

Rand ona dik dik baktı, ama kadın iyi huylulukla gülümsemekle yetindi. Aes Sedailer genel olarak yönlendirebilen erkekler hakkında ne düşünürse düşünsün, Asha’manlarla Muhafız bağı kuranlar onları annelerin çocukları korudukları gibi koruyor gibiydi. Corele Rand’ın adamlarından biriyle bağ kurmuştu, ama bu Flinn’in onun adamlarından biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Her şeyden önce bir Asha’man, sonra bir Muhafız.

“Sen ne düşünüyorsun Elza?” dedi Rand, Corele’den diğer Aes Sedai’ye dönerek. “Leke ve Harine’in söyledikleri hakkında?”

Yuvarlak yüzlü kadın duraksadı. Elleri arkasında yürüdü ve koyu yeşil elbisesinde yalnızca dikkat çekmeyen işlemeler vardı. Bir Aes Sedai için pratik bir kadındı. “Lord Ejder lekenin temizlendiğini söylüyorsa,” dedi kadın dikkatle, “o zaman sözlerinden kuşku edildiğini başkalarının duyabileceği bir yerde ifade etmek kesinlikle uygunsuz kaçıyor.”

Rand yüzünü buruşturdu. Kesinlikle bir Aes Sedai yanıtıydı. Elza yeminlere aldırmadan, dilediği şeyi yapardı.

“Ah, ikimiz de orada, Shadar Logoth’taydık,” dedi Corele gözlerini devirerek. “Ne yaptığını gördük Rand. Dahası, bağ kurduğumuz zaman sevgili Damer aracılığıyla eril gücü hissedebiliyorum. O değişti. Leke gitti. Güneş ışığı kadar temiz, ama eril yarıyı yönlendirmek hâlâ bir yaz fırtınası ile güreşmek gibi geliyor.”

“Evet,” dedi Elza, “ama öyle olsa bile, başkalarının buna inanmasının ne kadar zor olacağını fark etmelisin Lord Ejder. Delilik Zamanı sırasında bazılarının Aes Sedailerin delirmeye yazgılı olduklarını kabullenmesi onyıllar aldı. Bu gerçek öyle uzun zamandır bilinçlerde ki, güvensizliklerini aşmaları daha da uzun zaman alacaktır.”

Rand dişlerini sıktı. Kampın kenarında, duvarın hemen yanındaki küçük bir tepeye gelmişti. Peşinde Aes Sedailerle, zirvesine doğru yürümeye

devam etti. Buraya kısa tahta bir platform dikilmişti –duvarın üzerinden ok atmak için bir atış kulesi.

Rand tepenin zirvesinde durdu. Mızrağın Kızları çevresini aldılar. Rand, o düzgün çadır sıraları ile Saldaea kampına bakarken ona selam veren askerleri fark etmedi bile.

Dünyaya bırakacağı tek şey bu muydu? Temizlenmiş bir leke, ama yine de ellerinde olmayan bir şey yüzünden öldürülen ya da sürgüne gönderilen erkekler? Çoğu ulusu kendisine bağlamıştı. Ama biliyordu ki insan bir balyayı ne kadar sıkı bağlarsa, halatlar kesildiğinde o kadar çabuk ayrılırdı. O öldüğü zaman ne olacaktı? Kırılış'takine denk savaşlar ve yıkım mı? Son seferkinde bir yardımı olmamıştı, çünkü deliliği ve Ilyena'nın ölümü karşısında hissettiği ıstırap onu boğmuştu. Bu sefer benzer bir şeyi önleyebilir miydi? Başka seçeneği var mıydı?

O *ta'veren*'di. Desen onun çevresinde bükülüp şekilleniyordu. Ama kral olmaktan bir şey öğrenmişti: Ne kadar yetke kazanırsanız, hayatınız üzerinde o kadar az kontrol sahibi oluyordunuz. Görev gerçekten de bir dağdan daha ağırdı; Rand'ın elini kehanetler kadar sık zorluyordu. Ya da ikisi aslında aynı şey miydi? Görev ve kehanet? Rand'ın bir *ta'veren* olarak doğası ve tarihteki yeri? Hayatını değiştirebilir miydi? Ölürken, ulusları yaralı, parçalanmış ve kanlar içinde bırakmak yerine, dünyayı daha iyi bir yer olarak bırakabilir miydi?

Kampı, işleri peşinde dolanan adamları, yeri burunlarıyla dürtükleyen ve köklerine dek çiğnenmemiş kış otları arayan atları izledi. Rand bu ordunun hafif yolculuk etmesini emretmişti, ama yine de kampı takip edenler vardı. Yemeklere ve çamaşıra yardım eden kadınlar, atlara ve araçlara bakan demirciler ve nalbantlar, mesaj getirip götüren, silah eğitimi alan genç çocuklar. Saldaea bir Sınırboyu ulusuydu ve savaş bu halk için bir yaşam tarzıydı.

"Bazen onlara imreniyorum," diye fısıldadı Rand.

"Lordum?" diye sordu Flinn ona yaklaşarak.

"Kamp halkı," dedi Rand. "Onlara denileni yapıyorlar, her gün emir altında çalışıyorlar. Bazen, sıkı emirler altında. Ama emir altında olsalar da, bu insanlar benden daha özgür."

"Siz mi Lordum?" dedi Flinn yaşlı parmağıyla köselemsi yüzünü ovalayarak. "Siz yaşayan en güçlü adamsınız! Siz *ta'veren*'siniz. Desen bile sizin iradenize uyuyor bana göre!"

Rand başını iki yana salladı. "Öyle olmuyor Flinn. Oradaki insanlar, istedikleri zaman atlarına binip gidebilirler. Canları isterse kaçarlar. Savaşmayı başkalarına bırakırlar."

"Zamanımda birkaç Saldaealı tanıdım Lordum," dedi Flinn. "Beni affedin, ama aralarından herhangi birinin bunu yapacağından kuşkuluyum."

"Ama *yapabilirler,*" dedi Rand. "Bu mümkün. Bütün yasalarına ve yeminlerine rağmen, onlar özgür. Ben ise, dilediğimi yapabilirmişim gibi *görünsem de* öyle sıkı bağlanmışım ki bağlar etimi kesiyor. Gücüm ve nüfuzum kader karşısında anlamsız. Özgürlüğüm yalnızca bir yanılsama Flinn. Bu yüzden onlara imreniyorum. Bazen."

Flinn ellerini arkasında kavuşturdu. Nasıl yanıt verebileceğini bilmediği açıktı.

Hepimiz yapmak zorunda olduğumuz şeyi yaparız, diye döndü Moiraine'in sesi geçmişten, Rand'ın hafızasına. *Desen'in emrettiği gibi. Bazıları için diğerlerine göre daha az özgürlük vardır. Seçmemiz ya da seçilmemiz fark etmez. Olması gereken olmalıdır.*

Moiraine anlıyordu. *Deniyorum Moiraine,* diye düşündü Rand. *Yapılması gerekeni yapacağım.*

"Lord Ejder!" diye seslendi biri. Rand sese döndü ve Bashere'in izcilerinden birinin tepe yukarı koşmakta olduğunu gördü. Kızlar ihtiyatla, siyah saçlı genç adamın yaklaşmasına izin verdiler.

"Lordum," dedi izci selam vererek. "Kampın dışında Aieller var. İkisini yamacın sekiz yüz metre aşağısında, ağaçların arasında dolaşırken gördük."

Kızlar hemen ellerini oynatmaya başlayarak gizli el konuşmaları ile konuştular.

"O Aiellerden biri sana el salladı mı asker?" diye sordu Rand kuru kuru.

"Lordum?" diye sordu adam. "Bunu neden yapmak istesinler ki?"

"Onlar Aiel. Onları görmüşsen, bu görmeni istemişler demektir –ve bu da, düşman değil müttefik oldukları anlamına gelir. Bashere'e kısa süre sonra Rhuarc ve Bael'le görüşeceğimizi bildir. Arad Doman'ı sağlama alma zamanı geldi."

Merise konuştu. "Graendal'ın planları. Onlar hakkında bildiklerini yine anlat." Cadsuane gibi Yeşil Ajah'tan olan uzun boylu Aes Sedai sert ifadesini koruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve siyah saçlarının yan tarafına gümüş bir tarak takmıştı.

Tarabonlu kadın sorguyu yönetmek için iyi bir seçimdi ya da en azından Cadsuane'in elindeki en iyi seçim. Tüm yaratımın en korkulan varlıklarından birine bu kadar yakın olmak Merise'i hiç huzursuz etmemiş gibi görünüyordu ve sorgulamasında amansızdı. Ne kadar sert olduğunu kanıtlamak için biraz fazla uğraşıyordu ama. Örneğin, saçlarını böylesine sıkı bir topuz yapması ya da Asha'man Muhafızı ile gösteriş yapması gibi.

Oda Rand al'Thor'un Doman'daki malikânesinin ikinci katındaydı. Dış duvar kalın silindir çam kütüklerinden, iç duvarlar ise tahta kerestelerden oluşmuştu ve hepsi aynı koyu renk cilayla cilalanmıştı. Eskiden yatak odası olan mekânın hemen hemen bütün mobilyaları boşaltılmıştı; zımparalanmış ahşap zeminde halı bile yoktu. Aslında, şu anda odada var olan tek mobilya Cadsuane'in oturduğu sağlam sandalyeydi.

Cadsuane bilinçli olarak bir kendine hâkimiyet havası yayarak çayını yudumladı. Bu önemliydi, özellikle de içten içe insanın özkontrolle uzaktan yakından alakası yoksa. Örneğin o anda Cadsuane çay fincanını parmakları arasında kırmak, sonra da belki bir saat boyunca parçaları ayaklarının altında ezmek istiyordu.

Bir yudum daha aldı.

Kızgınlığının kaynağı –Merise'in sorguladığı kişi– kolları arkasında bağlanmış, Hava örgüleri ile havada baş aşağı asılı duruyordu. Tutsağın kısa dalgalı saçları ve esmer bir teni vardı. İçinde bulunduğu duruma rağmen kendine hâkim dinginlik konusunda yüzü Cadsuane'inki ile yarışıyordu. Üzerinde sade kahverengi bir elbise vardı –yüzünü örtmesin diye eteği bir Hava örgüsü ile bacaklarına yapıştırılmıştı–; bağlanmış, kalkan konulmuştu, ama tutsak olmasına rağmen bir şekilde hâkimiyet ondaymış gibi görünüyordu.

Merise tutsağın önünde duruyordu. Odadaki, onlar dışındaki yegâne insan olan Narishma duvara yaslanmıştı.

Cadsuane sorguyu bizzat idare etmiyordu şimdilik. Bir başkasının sorguyu idare etmesine izin vermek onun işine geliyordu; düşünmesine ve plan yapmasına izin veriyordu. Odanın dışında Erian, Sarene ve Nesune tutsağın kalkanını tutuyordu, normalde gerekli görünenden iki kişi fazla.

Konu Terkedilmişler olunca insan riske girmezdi.

Tutsakları Semirhage'ti. Pek çok kişinin yalnızca efsane sandığı bir canavar. Cadsuane kadın hakkındaki hikâyelerin kaçının doğru olduğunu bilmiyordu. Semirhage'in kolay kolay sindirilemediğini, huzursuz edilemediğini ya da yönlendirilemediğini biliyordu. Ve bu bir sorundu.

“Ee?” diye sordu Merise. “Sorum: Bir yanıtın var mı?”

Semirhage Merise’e baktı. Konuştuğunda sesinde buz gibi bir horgörü vardı. “Kanının yerine bir başka şey konulduğunda insana ne olur, biliyor musun?”

“Benim sorum...”

“Ölür elbette,” dedi Semirhage, Merise’in sözünü adeta bıçakla keserek. “Ölüm genellikle anında olur ve çabuk ölümler pek ilgi çekici değildir. Deneyler yaparak, kanın yerine konabilecek daha etkili çözeltiler buldum. Deneğin değişiminden sonra kısa bir süre yaşamasına izin veriyorlar.”

Sustu.

“Soruyu yanıtla,” dedi Merise, “yoksa yine pencerenin dışında asılı kalırsın ve...”

“Kan değişimi için Tek Güç gerekiyor elbette,” diye lafını kesti Semirhage yine. “Diğer yöntemler yeterince hızlı değil. Örgüyü bizzat ben keşfettim. Bir bedendeki kanı bir anda çekip bir kovaya doldurabiliyor, aynı zamanda çözeltiyi alıp damarlara pompalayabiliyorum.”

Merise dişlerini sıkarak Narishma’ya baktı. Asha’man’ın üzerinde her zamanki gibi siyah pantolon ve ceket vardı. Uzun siyah saçlarını örgü yapmış, uçlarına çanlar takmıştı. Adam kütük duvara yaslanıyordu. Çocuksu bir yüzü vardı, ama gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu. Belki de bu Merise’in diğer Muhafızları ile birlikte eğitim görmesinden kaynaklanıyordu. Belki de bir Terkedilmiş’i sorgulayabilen insanların çevresinde yaşamasından.

“Seni uyarıyorum...” diye başladı Merise yine.

“Bir denek kan değişimden sonra bir saat yaşamıştı,” dedi Semirhage sakin bir sesle, sohbet edercesine. “Bunu en büyük zaferlerimden biri sayarım. Tüm bu süre boyunca acı çekti elbette. Gerçek acı, parmaklarındaki hemen hemen görünmez damarlara kadar, bedeninin her *damarında* hissettiği bir ıstırap. Bedenin her yerine böyle bir acı vermenin başka yolunu bilmiyorum.”

Merise ile göz göze geldi. “Bir gün örgüyü sana gösteririm.”

Merise hafifçe soldu.

Cadsuane elini sallayarak Semirhage’in başının çevresine, işitmesini engelleyecek bir Hava kalkanı ördü, sonra Ateş ve Hava’dan iki küçük ışık topu ördü ve onları Terkedilmiş’in gözlerinin hemen önüne koydu. Işıklar gözlerini kör edecek ya da onlara zarar verecek kadar parlak değildi, ama görmesini engelleyeceklerdi. Bu Cadsuane’e has numaralardandı; çok fazla

Aes Sedai tutsağı sağır etmeyi akıl ediyor, ama onların izlemesine izin veriyordu. İnsan kimin dudak okumayı bildiğini asla bilemezdi ve Cadsuane'in mevcut tutsaklarını hafife almaya hiç niyeti yoktu.

Merise sinirli bakışlarla Cadsuane'e döndü.

"Onun üzerindeki hâkimiyetini kaybediyorsun," dedi Cadsuane sertçe, çayını sandalyesinin yanında yere bırakarak.

Merise duraksadı, sonra başını salladı. Gerçekten öfkeli görünüyordu. Büyük olasılıkla kendi kendine kızmıştı. "Bu kadın; hiçbir şey onun üzerinde işe yaramıyor," dedi. "Ona ne yaparsak yapalım sesinin tonu asla değişmiyor. Aklıma gelen her ceza daha fazla tehdit getirmekten başka işe yaramıyor. Ve her biri bir öncekinden daha korkunç! Işık!" Yine dişlerini sıktı, kollarını kavuşturdu ve burnundan derin derin nefes aldı. Narishma, onunla konuşmak için yanına gidecekmiş gibi doğruldu, ama Merise elini sallayarak onu engelledi. Merise Muhafızlarına karşı gerektiği kadar katıydı, ama onlara haddini bildirmeye kalkan başka herkesi terslerdi.

"Onu konuşturabiliriz," dedi Cadsuane.

"Gerçekten mi Cadsuane?"

"Pof! Elbette yapabiliriz. O da başka herkes gibi insan."

"Doğru," dedi Merise. "Ama üç *bin* sene yaşamış. Üç bin sene Cadsuane."

"O zamanın büyük kısmını hapsedilmiş olarak geçirdi," dedi Cadsuane, önemsemezce burnunu çekerek. "Karanlık Varlık'ın zindanında kapalı olarak, muhtemelen trans ya da uyku halinde geçirilmiş yüzyıllar. O seneleri çıkarırsan, bizden daha yaşlı değil. Hatta bazılarından epey genç tahminimce."

Kendi yaşını incelikle hatırlatmıştı. Aes Sedailer arasında nadiren konuşulan bir konuydu bu. Aslında, yaş hakkındaki tüm bu konuşmalar Terkedilmiş'in Merise'i ne kadar huzursuz ettiğini gösteriyordu. Aes Sedailer sakin görünme konusunda deneyimliydiler, ama Cadsuane'in kalkanı tutanları odanın dışına dikmesinin bir sebebi vardı. Çok belli ediyorlardı. Normalde sinirleri sağlam bir kadın olan Merise bile bu sorgular sırasında kontrolünü çok sık kaybediyordu.

Elbette, Merise ve diğerleri –bugünlerde Kule'deki tüm kadınlar gibi– hâlâ ideal bir Aes Sedai olamadıklarını hissediyorlardı. Bu, göreceli olarak genç Aes Sedailerin yumuşayıp zayıflamasına, didişmeye eğilimli olmalarına izin verilmişti. Bazıları Rand'a sadakat yemini etmeye

zorlanmalarına izin vermişti. Cadsuane bazen hepsini birden birkaç onyıllık bir kefarete yollayabilmeyi diliyordu.

Ya da belki konuşan yalnızca Cadsuane'in yaşıydı. Yaşlı bir kadındı ve bu onu aptallık karşısında gittikçe daha tahammülsüz kılıyordu. İki yüz seneden daha fazla zaman önce, ne kadar uzun sürerse sürsün, Son Savaş'a katılacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Tek Güç kullanmak insanın ömrünü uzatırdı ve Cadsuane kararlılık ve metanetin o seneleri daha da uzattığını öğrenmişti. Cadsuane yaşayan en yaşlı insanlardan biriydi.

Ne yazık ki seneler ona, siz ne kadar plan yaparsanız yapın, ne kadar kararlı olursanız olun, hayatın dilediğiniz gibi ilerlemesini sağlayamadığınızı da öğretmişti. Ama bu, dilediği olmadığında sinirlenmesini engellemiyordu. Senelerin insana sabır da öğrettiğini sanırdınız, ama Cadsuane için tam tersini yapmıştı. Yaşlandıkça, beklemeye daha tahammülsüz oluyordu, çünkü geriye çok fazla senesinin kalmadığını biliyordu.

Yaşlılığın yanında sabır getirdiğini iddia eden herkes ya yalan söylüyordu ya da bunamıştı.

"Bu kadın konuşturulabilir ve konuşacak," diye tekrarladı Cadsuane, "Efsaneler Çağı'ndan örgüler bilen birinin dans ede ede kendi idamına gitmesine izin vermeyeceğim. Kendi 'yaratıcı' örgülerinden bazılarını kendisi üzerinde kullanmamız gerekse bile, o kadının beynindeki her bilgi kırıntısını çekeceğiz."

"*A'dam.* Keşke Lord Ejder *a'dam*'ı onun üzerinde kullanmamıza izin verse..." dedi Merise, Semirhage'e bakarak.

Cadsuane sözünden dönmeyi hiç bu kadar arzulamamıştı. Kadının boynuna bir *a'dam* geçirseler... ama hayır, birini *a'dam* aracılığı ile konuşturmak için acı vermek gerekirdi. Bu işkence ile aynı şeydi ve al'Thor bunu yasaklamıştı.

Semirhage Cadsuane'in ışıklarına karşı gözlerini yummuştu, ama hâlâ sakin ve kontrollüydü. Kadının zihninden neler geçiyordu? Kurtarılmayı mı bekliyordu? Gerçek işkenceden kaçınabilmek için onları onu öldürmeye mi zorlamayı düşünüyordu. Gerçekten de kaçabileceğini, sonra da onu sorgulayan Aes Sedailerden intikam alabileceğini mi varsayıyordu?

Büyük olasılıkla sonuncusuydu –ve en azından bir parça endişe hissetmemek zordu. Kadın Tek Güç konusunda, efsanelerde bile hatırlanmayan şeyler biliyordu. Üç bin sene uzun, çok uzun bir zamandı. Semirhage üzerindeki kalkanı bilinmeyen bir yöntemle kırabilir miydi?

Eğer kırabiliyorsa, neden hâlâ kırılmamıştı? Cadsuane eline bir parça çatalkök geçirene kadar rahat etmeyecekti.

“Örgülerin; onları bırakabilirsin Cadsuane,” dedi Merise ayağa kalkarak. “Kendimi topladım. Korkarım, dediğim gibi, onu bir süreliğine pencerenin dışına asmamız gerekecek. Belki onu acıyla tehdit edebiliriz. Al’Thor’un aptal şartlarını biliyor olamaz.”

Cadsuane öne eğildi ve Terkedilmiş’in gözlerinin önüne ışık topları asan örgüleri salıverdi, ama onun kulaklarını tıkayan Hava kalkanını kaldırmadı. Semirhage’in gözleri aniden açıldı, sonra hemen Cadsuane’i buldu. Evet, kontrolün kimde olduğunu biliyordu. İkisi göz göze geldi.

Merise sorularına devam etti ve Graendal’ı sordu. Al’Thor diğer Terkedilmiş’in Arad Doman’da bir yerde olabileceğini düşünüyordu. Cadsuane diğer sorularla daha fazla ilgileniyordu, ama Graendal kabul edilebilir bir başlangıç noktası oluşturuyordu.

Semirhage bu sefer Merise’in sorularına sessizlikle yanıt verdi ve Cadsuane kendini al’Thor hakkında düşünürken buldu. Oğlan onun eğitimine, Semirhage’in sorulara direndiği kadar inatla direnmişti. Ah, evet, bazı önemsiz şeyler öğrenmişti –ona saygıyla davranmak, en azından görgülüymüş numarası yapmak gibi, ama daha fazlası değil.

Cadsuane başarısız olduğunu kabullenmekten nefret ederdi. Ve bu bir başarısızlık değildi, şimdilik, ama yakındı. O oğlan dünyayı yok etmeye yazgılıydı. Belki onu kurtarmaya da. İlki kaçınılmazdı, ikincisi koşullara bağlıydı. İkisinin yer değiştirmesini dilerdi, ama dilekler ancak tahtadan oyulmuş para kadar işe yarardı. Onları dilediğiniz gibi boyayabilirdiniz, ama yine de tahtaydılar.

Dişlerini gıcırdatarak oğlanı aklından çıkardı. Semirhage’i izlemesi gerekiyordu. Kadının ağzından çıkan her laf ipucu olabilirdi. Semirhage Merise’i görmezden gelerek Cadsuane’in bakışlarına karşılık verdi.

Yaşamış en güçlü kadınlardan birini nasıl konuşturabilirdiniz? Daha Karanlık Varlık serbest kalmadan önceki günlerde bile sayısız korkunç eylemde bulunmuş bir kadını? O siyah, oniksten farksız gözlere bakarken Cadsuane bir şeyi fark etti. Al’Thor’un Semirhage’i incitmelerini yasaklamış olması anlamsızdı. Bu kadını acıyla yıkamazlardı. Semirhage Terkedilmişlerin en büyük işkencecisiydi, ölüm ve acıya ilgi duyan bir kadın.

Hayır, bu yöntemi kullanmalarına izin verilseydi bile, kadını bu şekilde konuşturamazlardı. Cadsuane bir ürpertiyle o gözlere bakarken, yaratıkta

kendinden bir şey gördüğünü sandı. Yaş, kurnazlık ve inat.

Böylece ona yanıtlanacak tek bir soru kalıyordu. Bu görev kendisine verilmiş olsa, Cadsuane kendi kendini nasıl konuştururdu?

Fikir o kadar huzursuz ediciydi ki, birkaç dakika sonra Corele'in gelişi sorguyu kesintiye uğratınca rahatladı. İnce, neşeli Murandyli, Cadsuane'e sadıktı ve bu akşam al'Thor'u izlemekle o görevlendirilmişti. Corele'in getirdiği, al'Thor'un yakında Aiel şefleri ile görüşeceği haberi sorguya son verdi. Kalkanı koruyan üç Aes Sedai içeri girerek, Semirhage'i tutsak tutulduğu odaya götürdüler ve orada onu Hava akışları ile bağlayıp, ağzını tıkadılar.

Cadsuane Terkedilmiş'in hava örgüleri üzerinde taşınarak götürülmesini izledi, sonra başını iki yana salladı. Semirhage günün açılış sahnesiydi yalnızca. Oğlanın işini görme zamanıydı.

6
Demir Eridiğinde

Rodel Ituralde çok savaş meydanı görmüştü. Bazı şeyler hep aynıydı. Paçavra yığınları gibi yatan ölüler. Ziyafet çekmeye can atan kuzgunlar. Uzun uzun can çekişecek kadar şanssız olanlardan inlemeler, feryatlar, sızlanmalar ve homurtular.

Her savaş meydanının kendi özel izi de vardı. Bir savaşı, oradan geçmiş av hayvanlarının izi gibi okuyabilirdiniz. Rahatsız ölçüde düzgün sıralar halinde yatan cesetler, bir ok yaylımı altında saldırıya geçen piyadeleri anlatıyordu. Dağılmış, ezilmiş cesetler ağır süvariler karşısında dağılan piyadeler demekti. Bu savaş, Darluna'nın duvarlarına çarpıp ezilen büyük sayıda Seanchan görmüştü ve çaresizlik içinde savaşmışlardı. Taşa çarpmışlardı. Duvarın bir kısmı, *damane*'lerin şehre kaçmaya çalıştığı yerde, tamamen yıkılmıştı. Sokaklarda ve evlerin arasında savaşmak Seanchanların avantajına olurdu. Zamanında içeri girememişlerdi.

Ituralde demir kırı iğdiş atını pisliğin içinden geçirdi. Savaş her zaman pis iş olmuştu. Düzgün savaşlar yalnızca hikâyelerde ya da tarih kitaplarında olurdu. Onlar özlü bir anlatım arayan âlimlerin aşındıran elleri tarafından ovulup temizlenmiş olurdu. "Hücum eden taraf kazandı, elli üç bin kişi öldü" ya da "Savunan taraf direndi, yirmi bin kişi öldü".

Bu savaş hakkında ne yazılacaktı? Kimin yazdığına bağlıydı. Dökülen, toprağı çamura çeviren kanı görmezden geleceklerdi. Kırık, yaralı, ezilmiş bedenleri. Öfkeli *damane*'lerin yer yer yırttığı yeri. Belki sayıları hatırlayacaklardı; bunlar genellikle yazmanlara önemli gelirdi. Ituralde'nin yüz bin askerinin yarısı ölmüştü. Başka savaş meydanında olsa, elli bin kayıp onu utandırır, kızdırırdı. Ama kendi ordusunun üç katı, üstelik *damane*'leri olan bir güçle yüzleşmişti.

Ona gönderilen küçük habercinin peşinden gitti. Üzerinde kırmızı yeşil Seanchan üniforması olan, belki on iki yaşında bir oğlan çocuğuydu. Çamura saplanmış kırık bir bayrak direğinden sarkan, düşmüş bir sancağın yanından geçtiler. Üstünde üzerinden altı martı geçen güneş arması vardı. Ituralde savaştığı insanların hangi ailelerden geldiğini ve isimlerini bilmemekten nefret ederdi, ama yabancı Seanchanlar söz konusu olduğunda bilmek imkânsızdı.

Ölmeye yüz tutmuş güneşin düşürdüğü gölgeler meydanı çizgi çizgi boyamıştı. Yakında bir karanlık örtüsü cesetleri saracaktı ve hayatta kalanlar bir süreliğine, çimenlik, arkadaşları için mezarlık olmuş gibi davranacaktı. Arkadaşlarının öldürdüğü insanlar için de. Küçük bir tepenin çevresinden dolandı ve ölmüş Seanchan seçkinlerinin dağılmış olduğu bir yere geldi. Bu ölülerin çoğu böceksi miğferlerden takmıştı. Eğilmiş, çatlamış ve çukur olmuş. Ölü gözler çarpık duyargaların arkasındaki deliklerden boş boş bakıyordu.

Seanchan generali yaşıyordu, ama zar zor. Miğferi çıkarılmıştı ve dudaklarında kan vardı. Büyük, yosun kaplı bir kayaya yaslanmıştı ve sırtı bohça edilmiş bir pelerinle desteklenmişti. Yemeğinin getirilmesini bekliyormuş gibi görünüyordu. Elbette, bu imge çarpılmış bacağı ve karnına saplanmış mızrağın kırık sapıyla bozuluyordu.

Ituralde atından indi. Adamlarının çoğu gibi Ituralde de işçi kıyafetleri giyiyordu –tuzağın bir parçası olarak Ituralde'nin üniformasını giyen adamdan ödünç aldığı basit kahverengi pantolon ve ceket.

Üniformasız olmak tuhaf bir histi. General Turan gibi bir adam hırpani kıyafetler içinde bir askeri hak etmiyordu. Ituralde haberci çocuğa geride, kulak misafiri olamayacağı bir yerde durmasını işaret etti, sonra Seanchan'a yalnız yaklaştı.

"Demek sensin," dedi Turan başını kaldırıp Ituralde'ye bakarak. O yavaş, peltek Seanchan aksanıyla konuşuyordu. Tıknaz bir adamdı, uzun boylu sayılmazdı ve çengel burunluydu. Kısa kesilmiş saçları başının iki yanında iki parmak kalınlığında tıraşlanmıştı ve yanında, yerde yatan miğferinde iki tüy vardı. Adam siyah eldivenli titrek elini kaldırdı ve ağzının köşesindeki kanı sildi.

"Benim," dedi Ituralde.

"Sana Tarabon'da 'Büyük Kumandan' diyorlar."

"Derler."

“Hak edilmiş bir unvan,” dedi Turan öksürerek. “Nasıl yaptın? Devriyelerimiz...” Öksürüğe boğuldu.

“Raken,” dedi Ituralde öksürük dindikten sonra. Düşmanının yanında çömeldi. Güneş batıda hâlâ bir dilim halindeydi, savaş meydanını kızıl altın ışıkla aydınlatıyordu. “Devriyeler havadan görüyor ve uzaktan gerçeği saklamak kolaydır.”

“Arkamızdaki ordu?”

“Daha çok kadınlar ve çocuklar,” dedi Ituralde. “Bir de pek çok çiftçi. Buradaki birliklerimin üniformalarını giydiler.”

“Geri dönüp saldırsaydık?”

“Bunu yapmazdınız. *Raken*’leriniz size sayıca az olduğunuzu söyledi. Önünüzdeki küçük orduyu kovalamak daha kolaydı. Adamlarını bitkin düşürene kadar yürütmen gerekse bile, devriyelerinizin doğru düzgün savunulmadığını söylediği şehre yönelmek daha iyi olacaktı.”

Turan başını sallayarak öksürdü yine. “Evet. Evet, ama şehir boştu. Birlikleri içeri sokmayı nasıl başardın?”

“Havadaki devriyeler,” dedi Ituralde, “binaların içini göremez.”

“Birliklere o kadar uzun süre içeride saklanmalarını mı emrettin?”

“Evet,” dedi Ituralde. “Rotasyonla her gün küçük sayıda askeri tarlalarda çalışmaya yolluyordum.”

Turan başını inanmazlık içinde iki yana salladı. “Ne yaptığının farkındasındır,” dedi. Sesinde tehdit yoktu. Aslında, epey hayranlık vardı. “Yüksek Leydi Suroth bu başarısızlığı asla kabul etmeyecek. Artık, sırf kendini utançtan kurtarmak için, seni bozguna uğratmak *zorunda*.”

“Biliyorum,” dedi Ituralde ayağa kalkarak. “Ama sizi, size kalelerinizde saldırarak geri püskürtemezdim. Sizin bana gelmeniz gerekiyordu.”

“Sahip olduğumuz asker sayısını anlamıyorsun...” dedi Turan. “Bugün yok ettiğin, kaldırdığın fırtına ile karşılaştırıldığında bir esinti yalnızca. Bugün, hilelerini anlatabilecek kadar adamım kaçtı. Aynı numaralar bir daha işe yaramayacak.”

Haklıydı. Seanchanlar hızlı öğreniyordu. Ituralde, Seanchan tepkisinin hızı yüzünden Tarabon’daki baskınlarını kısa kesmek zorunda kalmıştı.

“Bizi yenemeyeceğinizi biliyorsun,” dedi Turan yumuşak sesle. “Gözlerinde görüyorum Büyük Kumandan.”

Ituralde başını salladı.

“O zaman neden?” diye sordu Turan.

“Bir karga neden uçar?” diye sordu Ituralde.

Turan zayıfça öksürdü.

Ituralde Seanchanlara karşı savaşını kazanamayacağını biliyordu gerçekten. Tuhaf bir biçimde, kazandığı iki zafer de, onu sonunda yenileceğine daha fazla inandırmıştı. Seanchanlar akıllıydı, iyi donanımlıydı ve disiplinleri sıkıydı. Daha da önemlisi, inatçıydılar.

Turan'ın kendisi o kapıların açıldığı anda sonunun geldiğini anlamış olmalıydı. Ama teslim olmamıştı; ordusu bozguna uğrayana ve Ituralde'nin bitkin birliklerinin yakalayamayacağı kadar fazla yöne dağılana kadar savaşmıştı. Bazen teslim olmak bedeline değmezdi. Hiç kimse ölüme kucak açmazdı, ama bir asker için daha kötü sonlar da vardı. İnsanın anayurdunu istilacılara terk etmek... eh, Ituralde bunu yapamazdı. Savaşı kazanmak mümkün olmasa bile.

O gerekeni, gerektiği zaman yapmıştı. Ve şu anda Arad Doman'ın savaşması gerekiyordu. Kaybedeceklerdi, ama çocukları babalarının direndiğini her zaman bilecekti. O direnç yüz yıl sonra, isyan geldiğinde önemli olacaktı. Eğer gelirse.

Ituralde, bekleyen askerlerine dönme niyetiyle ayağa kalktı.

Turan çabalayarak kılıcına uzandı. Ituralde geri dönerek duraksadı.

"Sen yapar mısın?" diye sordu Turan.

Ituralde başını salladı ve kendi kılıcına uzandı.

"Bir şerefti," dedi Turan, sonra gözlerini yumdu. Ituralde'nin balıkçıl damgalı kılıcı bir an sonra adamın kellesini aldı. Turan'ın kendi kılıcı da balıkçıl damgalıydı. Parlak çeliğin Seanchan'ın zar zor çektiği kısmında ancak görülebiliyordu. İkisinin kılıç çarpıştıramaması yazık olmuştu –ama bir açıdan, bu son hafta, farklı ölçekte de olsa yaptıkları tam olarak bu olmuştu.

Ituralde kılıcını temizledi, sonra kınına soktu. Son bir jestle, Turan'ın kılıcını çekti ve ölü generalin yanında yere sapladı. Sonra atına bindi ve haberciye başını sallayarak veda edip gölgeli ceset tarlasında geldiği yoldan döndü.

Kuzgunlar işe koyulmuştu.

"Uşakların ve saray muhafızlarının çoğunu teşvik etmeye çalıştım," dedi Leane usulca, hücresinin parmaklıklarının yanına oturarak. "Ama zor." Hücrenin dışında bir taburede oturmakta olan Egwene'e bakarak gülümsedi. "Bugünlerde pek de cazip hissetmiyorum."

Egwene'in onu yanıtlayan gülümsemesi alaylıydı ve kadın bunu anlamış gibiydi. Leane'in üzerinde hâlâ yakalandığında giydiği elbise vardı ve henüz yıkanmamıştı. Her üç sabahta bir onu çıkarıyor, ıslak bezle kendi bedenini sildikten sonra, o sabah verilen bir kova suyu kullanarak elbiseyi lavaboda yıkıyordu. Ama sabun olmadan yapabilecekleri sınırlıydı. Biraz düzgün görünsün diye saçlarını örmüştü, ama perişan tırnaklarına yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Leane hücresinin köşesinde, gözlerden uzakta dikilip, elbisesinin ve iç etekliğinin kurumasını çırılçıplak beklediği sabahları düşünerek içini çekti. Domanlı olması, üzerinde avuç kadar kumaş olmadan ortalıkta dolanmaktan hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Gerçek baştan çıkarma beceri ve incelik isterdi; çıplaklık iki açıdan da işe yaramazdı.

Hücresi o kadar kötü değildi –küçük bir yatağı vardı, yemek ve bol bol su getiriyorlardı ve lazımlığı her gün değiştiriliyordu. Ama asla dışarı çıkarılmıyordu ve kalkanını koruyan iki Aes Sedai her zaman yanında nöbet bekliyordu. Onu ziyaret eden tek kişi –ağzından Yolculuk hakkında bilgi almaya çalışanlar dışında– Egwene'di.

Amyrlin düşünceli bir ifadeyle taburede oturuyordu. Ve o *gerçekten* Amyrlin'di. Onu başka şekilde düşünmek imkânsızdı. Bu kadar genç bir çocuk nasıl bu kadar çabuk öğrenmişti? O dik sırt, o dengeli ifade. Kontrol sahibi olmak, sahip olduğunuz güçle ilgili değil, sahip olduğunuzu ima ettiğiniz güçle ilgiliydi. Aslında, erkeklerle başa çıkmaya çok benziyordu.

"Sen... herhangi bir şey duydun mu?" diye sordu Leane. "Bana ne yapmayı planladıkları konusunda?"

Egwene başını iki yana salladı. İki Sarı Aes Sedai yakındaki sıraya oturmuş, yanlarındaki masanın üzerinde duran lambanın ışığında gevezelik etmekteydiler. Leane onu yakalayanların sorduğu hiçbir soruyu yanıtlamamıştı ve Kule kanunu Aes Sedailerin sorgulanması konusunda çok katıydı. Ona, özellikle de Güç'le, zarar veremezlerdi. Ama onu çürümek üzere yalnız bırakabilirlerdi pekâlâ.

"Bu akşamlarda beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi Leane parmaklıkların arasından uzanıp Egwene'in elini tutarak. "Akıl sağlığımı sana borçluyum."

"Benim için bir zevk," dedi Egwene, ama gözleri kuşkusuz hissettiği bitkinlikten izler taşıyordu. Leane'i ziyaret eden Aes Sedailerin bazıları Egwene'in dikbaşlılığı için yediği dayaklardan 'kefaret' diye bahsediyordu. Eğitim gören bir çömezin dayak yemesi, ama sorgulanacak bir tutsağın

dövülmemesi ne tuhaftı! Egwene acıya rağmen hemen her gece hücreye gelip Leane'i ziyaret ediyordu.

"Seni özgür *göreceğim* Leane," diye söz verdi Egwene onun elini tutarak. "Elaida'nın zulmü devam edemez. Fazla sürmeyeceğinden eminim."

Leane başını salladı, onun elini bıraktı ve ayağa kalktı. Egwene parmaklıkları tutarak kendini ayağa çekti, hareketin verdiği acıyla hafifçe irkildi. Leane'e başını sallayarak veda etti, sonra kaşlarını çatarak duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordu Leane.

Egwene ellerini parmaklıklardan çekti ve avuçlarına baktı. Işığı yansıtan, mumsu bir maddeyle kaplanmış görünüyorlardı. Leane kaşlarını çatarak parmaklıklara baktı ve demirin üzerinde Egwene'in ellerinin izini görünce şok geçirdi.

"Işık adına, ne..." dedi Leane parmaklıkların birini dürtükleyerek. Parmaklık, mumluğun kenarındaki erimiş ılık mum gibi, parmağının altında eğildi.

Aniden Leane'in ayaklarının altındaki taşlar kaydı ve Leane batmaya başladığını hissetti. Haykırdı. Tavandan erimiş mum parçaları yağmaya, yüzüne düşmeye başladı. Ilık değildiler, ama bir şekilde sıvıydılar. Ve taş rengiydiler!

Leane inledi, paniğe kapıldı, sendeledi ve ayakları aşırı kaygan zeminde batarken kaydı. Bir el onunkileri yakaladı; Leane başını kaldırdı ve Egwene'in onu yakaladığını gördü. Leane izlerken parmaklıklar eriyip yok oldu, demir kenarlardan sızdı ve sonra sıvılaştı.

"İmdat!" diye haykırdı Egwene dışarıdaki Sarılara. "Kavrulun! Alık alık bakmayın!"

Leane dik durabilmek için çırpındı, dehşet içinde kendini parmaklıklar boyunca Egwene'e doğru çekmeye çalıştı. Eline yalnızca mum geldi. Parmaklıktan bir parça koptu, parmakları arasında ezildi ve zemin çevresinde çarpılarak onu içeri çekti.

Sonra Hava iplikleri onu yakaladı, çekip kurtardı. Oda sarsılırken Leane Egwene'e doğru fırladı, genç kadını geriye doğru devirdi. İki Sarı –beyaz saçlı Musarin ve kısa boylu Gelarna– ayağa fırlamışlardı ve *saidar*'ın parıltısına sarınmışlardı. Musarin iri iri açılmış gözlerle eriyen hücreyi izleyerek yardım çağrısı yaptı.

Leane doğruldu, Egwene'in üzerinden çekildi. Elbisesi ve bacakları o tuhaf mumla kaplanmıştı. Geri geri sendeleyerek hücreden uzaklaştı. Burada, koridordaki zemin sağlam görünüyordu. Işık, kaynağa kucak açabilmeyi ne kadar isterdi! Ama midesi çatalkökle doluydu. Kalkandan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Egwene Leane'in yardımıyla ayağa kalktı. Odadaki hareketlilik kesildi. Lamba titreşiyordu ve hepsi hücreye bakıyordu. Erime durmuştu, parmaklıklar bölünmüştü, üst yarıların ucunda çelikten damlalar donmuştu, alt yarılar içe doğru eğilmişti. Çoğu, Leane kaçarken ezilip yer taşlarına yapışmıştı. Odanın içindeki zemin huni gibi içe doğru çökmüş, taşlar uzamıştı. O taştan delikte Leane'in çırpınan ayaklarının açtığı oyuklar vardı.

Leane kalbi güm güm atarak durdu ve yalnızca birkaç saniye geçmiş olduğunu fark etti. Ne yapmalılardı? Korku içinde kaçmaları mı gerekiyordu? Koridorun geri kalanı da mı eriyecekti?

Egwene öne adım atarak ayağının ucuyla parmaklıklardan birine vurdu. Parmaklık direndi. Leane bir adım attı. Elbisesi *çatırdadı*, taş parçaları –tıpkı harç gibi– eteğinden döküldü. Leane uzanıp eteğini silkeledi ve eteğini kaplayan malzemenin mum değil kaba taş olduğunu gördü.

"Bu tür olaylar gittikçe sıklaşıyor," dedi Egwene sakin sakin, iki Sarı'ya bakarak. "Karanlık Varlık güçleniyor. Son Savaş yaklaşıyor. Amyrlininiz bu konuda ne yapıyor?"

Musarin ona baktı; uzun boylu, yaşlanmaya yüz tutmuş Aes Sedai son derece tedirgin görünüyordu. Leane Egwene'e uyarak, kendini sakin olmaya zorladı ve eteğindeki taş parçaları dökülürken Amyrlininin yanına yaklaştı.

"Evet, pekâlâ," dedi Musarin. "Dairene döneceksin çömez. Sen de..." Leane'e, sonra hücresinden kalanlara baktı. "Biz... yerini değiştireceğiz."

"Bana yeni bir elbise de getirirsiniz herhalde," dedi Leane kollarını kavuşturarak.

Musarin'in bakışları Egwene'e kaydı. "Sen git. Bu iş artık seni ilgilendirmiyor çocuğum. Tutsakla biz ilgileniriz."

Egwene dişlerini sıktı, ama sonra Leane'e döndü. "Güçlü ol," dedi ve koridorda hızla uzaklaştı.

Taşı çarpıtan şer kabarcığı yüzünden huzursuz olmuş, bitkinlik içindeki Egwene eteklerini hışırdatarak Kule'nin çömez odalarının bulunduğu

kanadına yürüdü. Bu aptal kadınları didişmeye zaman olmadığına ikna etmek için ne gerekiyordu?

Geç olmuştu ve koridorlarda pek az kadın kalmıştı, kalanlar da çömez değildi. Egwene gece görevleri peşinde koşuşturan, terlikli ayakları yer seramiklerine usulca basan pek çok hizmetkârın yanından geçti. Kule'nin bu bölümlerinde, duvarlarda yeterince lamba yanıyordu. Fitilleri kısılmış, turuncu bir ışık veriyorlardı. Titreşen alevleri yansıtan yüz ayrı cilalı seramik Egwene'e o yürürken onu izleyen gözler gibi geliyordu.

Bu sessiz akşamın Leane'i öldürmesine ramak kalan bir kapana dönüştüğünü kavramak zordu. Yerin kendisine bile güvenilemiyorsa, o zaman neye güvenilebilirdi? Egwene başını iki yana salladı. Şu anda çözüm düşünemeyecek kadar yorgun ve acı içindeydi. Yer seramiklerinin griden koyu kahverengiye döndüğünü fark etmedi bile. Yalnızca Kule'nin o kanadının derinliklerine doğru yürümeye devam etti ve önünden geçtiği kapıları saydı. Onunki yedinciydi...

Yerinde dondu ve iki Kahverengi Aes Sedai'ye kaşlarını çattı: Maenadrin –bir Saldaealı– ve Negaine. İkisi usul usul fısıldaşıyordu. Egwene önlerinden geçerken kaşlarını çatarak ona baktılar. Neden çömez bölümündeydiler ki?

Ama bir dakika. Çömez bölümünün yer seramikleri kahverengi değildi. Bu bölümde sıradan gri seramikler olması gerekirdi. Koridordaki kapıların arası fazla aralıktı. Burası çömez bölümüne benzemiyordu! Egwene tamamen yanlış yöne yürüyecek kadar mı yorulmuştu?

Geldiği yoldan geri döndü ve iki Kahverengi Aes Sedai'nin önünden yine geçti. Bir pencere buldu ve dışarı baktı. Önünde, tıpkı olması gerektiği gibi, Kule'nin o kanadının beyaz, dikdörtgen duvarı uzanıyordu. Egwene kaybolmamıştı.

Şaşkınlık içinde koridora döndü. Maenadrin kollarını kavuşturmuş, kara gözlerle Egwene'e bakıyordu. Uzun boylu ve sıska Negaine uzun adımlarla Egwene'e yaklaştı. "Gecenin bu saatinde burada ne işin var çocuğum?" diye sordu. "Seni bir Aes Sedai mi gönderdi? Uyumak üzere odana dönmüş olman gerekiyordu."

Egwene ses çıkarmadan pencereyi gösterdi. Negaine kaşlarını çatarak dışarı baktı. Donakaldı ve hafifçe inledi. Nerede olduğuna inanamıyormuş gibi bir koridora, bir dışarıya baktı.

Birkaç dakika sonra tüm Kule çılgına dönmüştü. Unutulmuş olan Egwene uykulu gözlerle bakan bir grup çömezin yanında, koridorun

kenarında dururken Aes Sedailer gergin seslerle tartışıyor, ne yapacaklarını belirlemeye çalışıyorlardı. Kule'nin iki bölümü yer değiştirmiş gibiydi ve uykudaki Kahverengi Aes Sedailer üst katlardaki bölümlerinden bu kanada aktarılmışlardı. Sağlam durumdaki çömez odaları eskiden Kahverengi Aes Sedailerin bölümünün olduğu yere gelmişti. Değiş tokuş olurken kimse herhangi bir hareket ya da titreşim hissetmemişti ve dönüşüm kusursuz görünüyordu.

Bir dizi yer seramiği ortasından yarılmış, sonra yer değiştiren bölümün yer seramikleriyle birleşmişti.

Durum gittikçe kötüleşiyor, diye düşündü Egwene, Kahverengi Aes Sedailer –şimdilik– değişimi kabullenmeleri gerektiğine karar verirken. Aes Sedaileri çömezlerin kullandığı büyüklükte odalara taşıyamazlardı.

Bu durumda Kahverengiler bölünmüş olacaktı; yarısı kanatta, yarısı eski yerlerinde –ve ortalarında bir grup çömez. Ajahların mustarip olduğu gözle görülmesi daha zor bölünmenin iyi bir simgesi.

Sonunda bitkinlik içindeki Egwene ve diğerleri uyumaya gönderildi – ama artık yatağına ulaşmak için kat kat merdiven çıkması gerekiyordu.

7
Arad Doman Planı

“Fırtına geliyor,” dedi Nynaeve malikânenin penceresinden dışarı bakarak.

“Evet,” diye yanıt verdi Daigian şöminenin yanındaki sandalyesinden, pencereden dışarı bakmaya zahmet etmeden. “Haklı olabilirsin canım. Yemin ederim hava haftalardır kapalı!”

“Yalnızca bir hafta oldu,” dedi Nynaeve bir eliyle uzun siyah örgüsünü tutarak. Diğer kadına baktı. “On gündür bir parça açık gökyüzü görmedim.”

Daigian kaşlarını çattı. Beyaz Ajah’tan, tombul ve kıvrımlı bir kadındı. Alnında, uzun zaman önce Moiraine’in yaptığı gibi, küçük bir taş taşıyordu, ama Daigian’ınki, uygun olduğu üzere, beyaz bir aytaşıydı. Anlaşılan geleneğin kadının Cairhienli bir asil olmasıyla ilgisi vardı. Tıpkı elbisesinde taşıdığı dört renkli çizgi gibi.

“On gün mü dedin?” dedi Daigian. “Emin misin?”

Nynaeve emindi. O hava durumuna dikkat ederdi; bir köy Hikmeti olarak görevlerinden biriydi bu. Artık Aes Sedai olmuştu, ama bu eski kimliğinden vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Hava durumu her zaman orada, zihninin arkasındaydı. Rüzgârın fısıltılarında yağmuru, güneşi, karı sezebiliyordu.

Ama son zamanlarda hissettikleri fısıltı değildi. Daha çok uzak bağırışlar gibiydi ve gittikçe güçleniyordu. Ya da çarpışan dalgalar gibi. Hâlâ kuzeyde, uzaktaydılar, ama duymazdan gelmek gittikçe güçleşiyordu.

“Eh,” dedi Daigian, “tarihte havanın on gün boyunca bulutlu olduğu tek zaman bu değildir, eminim!”

Nynaeve örgüsünü çekiştirerek başını iki yana salladı. “Bu normal değil,” dedi. “Ve benim bahsettiğim fırtına o kapalı göklerle ilgili değil.

Hâlâ uzakta, ama geliyor. Korkunç olacak. Gördüğüm tüm fırtınalardan daha kötü. Çok daha kötü."

"Tamam, o zaman," dedi Daigian hafif huzursuz bir sesle, "onunla geldiğinde ilgileniriz. Devam edebilmemiz için oturacak mısın?"

Nynaeve tombul Aes Sedai'ye baktı. Daigian Güç'te son derece zayıftı. Beyaz Aes Sedai, Nynaeve'in karşılaştığı en zayıf Aes Sedai olabilirdi. Dile getirilmeyen, ama geleneksel Aes Sedai kuralları, önderliği Nynaeve'in ele alabileceği anlamına geliyordu.

Ne yazık ki Nynaeve'in konumu hâlâ tartışılırdı. Egwene onu şala bir fermanla terfi ettirmişti, tıpkı Elayne'i terfi ettirdiği gibi: Sınav olmamıştı, Nynaeve Yemin Çubuğu'nu tutarak yemin etmemişti. Çoğu için –Egwene'i gerçek Amyrlin olarak kabul edenler için bile– bunlar Nynaeve'i daha az Aes Sedai yapıyordu. Kabuledilmiş değil, ama bir Aes Sedai'ye denk de değil.

Cadsuane'in yanındaki Aes Sedailer özellikle kötüydü, çünkü onlar desteklerini ne Beyaz Kule'ye ne de asilere vermişti. Ve Rand'a sadakat yemini eden Aes Sedailer en kötüsüydü; çoğu hâlâ Beyaz Kule'ye sadıktı, Elaida ve Rand'ı aynı anda desteklemekte bir sorun görmüyorlardı. Nynaeve hâlâ Rand'ın ne düşünceyle Aes Sedailerin ona sadakat yemini etmesine izin verdiğini merak ediyordu. Ona hatasını defalarca açıklamıştı –hem de oldukça mantıklı bir biçimde– ama bugünlerde Rand'la konuşmak bir taşla konuşmaktan farksızdı. Yalnız, daha az etkili ve çok daha deli edici oluyordu.

Daigian hâlâ onun oturmasını bekliyordu. Bir irade savaşı başlatmak yerine, Nynaeve denileni yaptı. Daigian Terkedilmişlerle giriştikleri bir çatışmada Muhafızını –bir Asha'man olan Eben– kaybetmesinin acısını çekiyordu hâlâ. Nynaeve o çatışmayı, Rand'ın örmesi için ona muazzam miktarlarda *saidar* aktararak geçirmişti.

Nynaeve bu kadar güç çekmenin coşkusunu hâlâ hatırlıyordu –o muhteşem kendinden geçişi, gücü, *yaşam* duygusunu. Bu onu korkutuyordu. Güce dokunmak için kullandığı *ter'angreal*'in zarar görmesinden memnundu.

Ama eril *ter'angreal* hâlâ sağlamdı: güçlü bir *sa'angreal*'e erişimin anahtarı. Nynaeve'in bildiği kadarıyla Rand Cadsuane'i *ter'angreal*'i ona iade etmeye henüz ikna edememişti. Cadsuane iade etmese daha iyiydi. Hiçbir insan, hatta Yenidendoğan Ejder bile, o kadar Tek Güç

yönlendirmemeliydi. İnsan baştan çıkıyor, içinden neler yapmak geçiyordu...

Rand'a erişim anahtarını unutması gerektiğini *söylemişti.* Tıpkı taşa konuşmak gibi. İri yarı, kızıl saçlı, demir suratlı ahmak bir taş. Nynaeve kendi kendine homurdandı. Bu Daigian'ın tek kaşını kaldırmasına sebep oldu. Kadın acısını kontrol etme konusunda oldukça iyiydi, ama Nynaeve –Doman malikânesinde odası Daigian'ın odasının yanındaydı– kadının geceleri kendi kendine ağladığını duymuştu. İnsanın Muhafızını kaybetmesi kolay değildi.

Lan...

Hayır, şu anda *onu* düşünmemek en iyisiydi. Lan iyiydi. Ancak binlerce kilometrelik yolculuğunun sonunda tehlikede olacaktı. Orada, tuğla duvara doğru bırakılmış tek bir ok gibi, kendini Gölge'ye fırlatmayı düşünüyordu...

Hayır! diye düşündü kendi kendine. *Yalnız olmayacak. Yalnız kalmamasını sağladım.*

"Pekâlâ," dedi Nynaeve kendini odaklanmaya zorlayarak, "devam edelim." Daigian'a saygı göstermiyordu. Kadına bir iyilik yapıyor, ona acısını unutturuyordu. En azından Corele bu şekilde açıklamıştı. Kesinlikle *Nynaeve'in* iyiliği için görüşmüyorlardı. Nynaeve'in kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Diğerleri ne düşünürse düşünsün, ne ima ederse etsin, o *gerçekten* bir Aes Sedai'ydi.

Bütün bunlar Daigian'a yardım etmek için bir aldatmacaydı. Hepsi bu. Başka şey yoktu.

"Seksen birinci örgü bu," dedi Beyaz. *Saidar*'ın parıltısına büründü ve yönlendirerek Hava, Ateş ve Ruh'tan çok karmaşık bir örgü yaptı. Karmaşık, ama işe yaramaz. Örgü havada sıradışı bir ışıkla yanan üç ateş halkası yarattı, ama bunun anlamı neydi? Nynaeve ateş topları ve ışık topları yapmayı zaten biliyordu; neden zaten bildiği şeyleri çok daha karmaşık bir biçimde tekrarlayan örgüleri öğrenmek için zaman harcıyordu ki? Ve neden her bir halkanın birazcık farklı renkte olması gerekiyordu?

Nynaeve elini kayıtsızca salladı ve örgüyü tıpatıp tekrarladı. "Gerçekten," dedi, "bu hepsinden daha faydasız görünüyor! Bütün bunların anlamı ne?"

Daigian dudaklarını büzdü. Hiçbir şey söylemedi, ama Nynaeve Daigian'ın bütün bunların Nynaeve için çok daha zor olması gerektiğini düşündüğünü biliyordu. Kadın sonunda konuştu. "Sınav hakkında sana çok şey söylemememiz gerek. Söyleyebileceğim tek şey, bu örgüleri tıpatıp

örmen gerekeceği ve bunu dikkatin feci dağılmışken yapacağın. Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

"Bundan kuşkuluyum," dedi Nynaeve ifadesizce, konuşurken örgüyü üç kez kopya ederek. "Çünkü –sana şimdiye kadar bir düzine kez söylediğim gibi– ben sınava girmeyeceğim. Ben zaten Aes Sedai'yim"

"Elbette öylesin canım."

Nynaeve dişlerini gıcırdattı. Bu kötü bir fikirdi. Corele'e başvurduğunda –sözde Nynaeve'in kendi Ajahındandı– kadın onu dengi olarak kabul etmeyi reddetmişti. Genelde yaptığı gibi hoş bir biçimde davranmıştı, ama ima açıktı. Hatta kadın anlayışlı bir tavır takınmıştı. Anlayışlı! Nynaeve'in onun acımasına ihtiyacı varmış gibi. Nynaeve'e her Kabuledilmiş'in sınav için öğrendiği yüz örgüyü öğrenebilirse, bunun onun inanılırlığına yardımcı olabileceğini bile söylemişti.

Sorun bunun Nynaeve'i neredeyse öğrenci muamelesi gördüğü bir duruma sokmasıydı. Yüz örgüyü bilmenin faydasını *anlayabiliyordu* –onları öğrenmek için çok az zaman harcamıştı ve bunu hemen her Aes Sedai biliyordu. Bununla birlikte, dersleri kabul ederken, *kendisinin de* kendini öğrenci olarak gördüğünü ima etmek istememişti!

Örgüsüne uzandı, ama kendini durdurdu. Gözle görülebilir duygu ifadeleri, diğer Aes Sedailerin ona nasıl davrandığında bir başka faktördü. Keşke yaşı belirsiz yüzü olsaydı! Peh!

Daigian'ın bir sonraki örgüsü havada bir *pop* sesi çıkardı ve örgü yine gereksiz ölçüde karmaşıktı. Nynaeve düşünmeden onu kopyaladı ve aynı anda ezberledi.

Daigian bir anlığına, yüzünde dalgın bir ifadeyle örgüye baktı.

"Ne?" diye sordu Nynaeve aksi aksi.

"Hımm? Ah, yok bir şey. Yalnızca... o örgüyü en son ördüğümde onu şeyleri ürkütmek için... ben... boş ver."

Eben. Muhafız gençti, on beş on altı yaşlarında ve kadın onu çok seviyordu. Eben ve Daigian, bir Aes Sedai ile Muhafızı gibi değil, abla kardeş gibi, birlikte oyunlar oynuyorlardı.

Yalnızca on altı yaşında bir genç, diye düşündü Nynaeve, *öldü. Rand'ın onları bu kadar gençken alması gerekiyor muydu?*

Daigian'ın yüzü gerildi. Duygularını Nynaeve'in yapabildiğinden çok daha iyi kontrol ediyordu.

Işık izin verse de, ben asla aynı duruma düşmesem, diye düşündü. *En azından daha uzun seneler boyunca.* Lan henüz onun Muhafızı değildi, ama

Nynaeve onu en kısa zamanda almaya kararlıydı. Ne de olsa, kocası olmuştu bile. Bağın Myrelle'de olması onu hâlâ kızdırıyordu.

"Yardımcı olabilirim Daigian," dedi Nynaeve öne eğilip, elini kadının dizine koyarak. "Belki Şifa yapmayı denersem..."

"Hayır," dedi kadın sertçe.

"Ama..."

"Yardım edebileceğinden kuşkuluyum."

"Her şeye Şifa verilebilir," dedi Nynaeve inatla, "nasıl yapılacağını henüz bilmesek bile. Ölüm dışında her şeye."

"Peki sen ne yapardın canım?" diye sordu Daigian. Nynaeve onun kendisine ismiyle hitap etmeyi reddetmesinin bilinçli mi olduğunu, yoksa ilişkilerinin bilinçdışı bir etkisi mi olduğunu merak etti. Bir Kabuledilmiş'e yapacağı gibi 'çocuğum' diye hitap edemezdi, ama 'Nynaeve' demek de eşitlik ima ederdi.

"Ben bir şeyler yapabilirim," dedi Nynaeve. "Hissettiğin bu acı, bağın etkisi olmalı ve dolayısıyla Tek Güç'le ilgili bir şey. Güç sana acı veriyorsa, o zaman Güç o acıyı alabilir de."

"Peki bunu neden isteyeyim?" diye sordu Daigian bir kez daha kendine hâkim olarak.

"Şey... eh, çünkü acı olduğu için. Canını acıtıyor."

"Acıtmalı," dedi Daigian. "Eben öldü. Sen de senin o iri yarı devi kaybetsen acını unutmak ister miydin? Onun için hissettiklerinin, sağlam bir rostodaki bozulmuş et parçası gibi kesilip atılmasını ister miydin?"

Nynaeve ağzını açtı, ama durdu. İster miydi? O kadar basit değildi –Lan için hissettikleri gerçekti, bir bağın sonucu değil. O kocasıydı ve onu seviyordu. Daigian Muhafızını sahiplenmişti, ama bu bir teyzenin en sevdiği yeğenine duyduğu sevgi gibiydi. Aynı değildi.

Ama Nynaeve o acının alınmasını *ister miydi?* Aniden Daigian'ın sözlerinin ne kadar asil olduğunu fark ederek ağzını kapadı. "Anlıyorum. Özür dilerim."

"Önemli değil canım," diye devam etti Daigian. "Bazen mantığı bana çok basit geliyor, ama korkarım başkaları bunu kabullenmiyor. Gerçekten de, bazıları meselenin mantığının zamana ve bireye bağlı olduğunu öne sürebilir. Sana bir sonraki örgüyü göstereyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Nynaeve kaşlarını çatarak. Kendisi Güç'te o kadar güçlüydü ki –yaşayan en güçlü kadın– genellikle yeteneği hakkında düşünmezdi. Çok uzun boylu bir adamın insanların boyuna dikkat etmemesi

gibi; başka herkes ondan kısaydı ve bu yüzden boyları arasındaki fark o kadar önemli değildi.

Anılardaki herkesten daha uzun süre Kabuledilmiş olarak kalan bu kadın gibi olmak nasıl bir şeydi acaba? Şalı zar zor, hatta bazılarının dediğine göre kıl payı farkla kazanmış olmak? Daigian'ın tüm diğer Aes Sedailere saygı göstermesi gerekiyordu. İki Aes Sedai karşılaştığı zaman, düşük konumdaki her zaman Daigian'dı. İkiden fazla Aes Sedai buluştuğu zaman, çaylarını getiren Daigian'dı. Daha güçlü Aes Sedailerin yanında ezilip büzülmesi, yaltaklanması bekleniyordu. Eh, o kadar da değil, kadın yine de bir Aes Sedai'ydi, ama yine de...

"Bu sistemde doğru olmayan bir şey var Daigian," dedi Nynaeve dalgın dalgın.

"Sınav sisteminde mi? Kadınların terfi etmeye layık olup olmadıklarını belirleyen bir tür sınav olması uygun geliyor ve gerilim altında zor örgüleri yapabilmek bu gerekliliği sınıyormuş gibi geliyor bana."

"Onu kastetmedim," dedi Nynaeve, "bize nasıl muamele edildiğini belirleyen sistem demek istedim. Birbirimiz tarafından."

Daigian kızardı. Bir başkasının, gücünden herhangi bir biçimde bahsetmek görgüsüzlüktü. Ama, eh, Nynaeve başkalarının beklentilerine uyma konusunda asla iyi olmamıştı. Özellikle de aptallık beklediklerinde. "Oracıkta oturuyorsun," dedi, "tüm diğer Aes Sedailer kadar bilgilisin – iddiaya girerim çoğundan *daha fazla* bilgilisin– ama annesinin kucağından yeni inmiş herhangi bir Kabuledilmiş şalı kazandığı anda, o ne diyorsa onu yapmak zorundasın."

Daigian daha beter kızardı. "İşimize bakmalıyız."

Doğru değildi işte. Ama Nynaeve üstelemedi. Daha önce, Kandaşlara Aes Sedailere karşı dik durmalarını öğretirken bu tuzağa bir kere düşmüştü. Fazla zaman geçmeden ona da diklenmeye başlamışlardı, ki Nynaeve'in amacı bu değildi. Aes Sedailerin arasında da benzer bir devrim yaratmak istediğinden emin değildi.

Dikkatini derse vermeye çalıştı, ama yaklaşan fırtına hissi gözlerini pencereye çekip duruyordu. Oda ikinci kattaydı ve dışarıdaki kampı iyi görüyordu. Nynaeve tamamen tesadüf eseri Cadsuane'i gördü; masum görünüşlü *ter'angreal*'lerle bezenmiş o kır topuz uzaktan bile belli oluyordu. Kadın, yanında Corele ile sık adımlarla avluyu geçiyordu.

O ne yapıyor? diye merak etti Nynaeve. Cadsuane'in hızı onu kuşkulandırmıştı. Ne olmuştu? Rand'la ilgili bir şey mi? Eğer o adam yine

yaralanmışsa...

"Affedersin Daigian," dedi Nynaeve ayağa kalkarak. "İlgilenmem gereken bir şey olduğunu hatırladım."

Diğer kadın irkildi. "Ah. Eh, tamam o zaman Nynaeve. Başka zaman devam edebiliriz sanırım."

Nynaeve kapıdan çıkıp merdivenleri inene kadar, Daigian'ın onun adını kullandığını fark etmedi. Çayıra çıkarken gülümsedi.

Kampta Aieller vardı. Bu kendi başına pek olağandışı değildi; Rand'ın yanında genellikle koruma görevi yapan Mızrağın Kızları olurdu. Ama bu Aieller erkekti, toz kahverengisi *cadin'sor* giymişlerdi ve yanlarında mızrak taşıyorlardı. Çoğunun başında Rand'ın simgesi olan baş bantlarından vardı.

Cadsuane bu yüzden acele ediyordu; Aiel klan şefleri gelmişse, Rand onlarla görüşmek istiyor olmalıydı. Nynaeve öfke içinde çayırda yürüdü – pek de yeşil bir çayır değildi. Rand onu çağırtmamıştı. Muhtemelen onu dahil etmek istemediği için değil, sırf aklına gelmeyecek kadar yün kafalı olduğu için. Yenidendoğan Ejder ya da değil, adam planlarını başkalarıyla paylaşmayı nadiren akıl edebiliyordu. Nynaeve, bunca zaman sonra, Rand'ın ondan biraz daha deneyimli birinin tavsiyesini almanın önemini öğrendiğini sanırdı. Düşüncesizliği yüzünden şimdiye kadar kaç kere kendini kaçırtmış, yaralatmış ya da tutsak ettirmişti?

Kamptaki tüm diğerleri ona eğilip yaltaklanıyor, onu el üstünde tutuyor olabilirdi, ama Nynaeve onun aslında yalnızca Emond Meydanı'ndan bir koyun çobanı olduğunu biliyordu. Hâlâ, çocukken Matrim'le birlikte eşek şakası yaptıkları zamanki gibi başını belaya sokuyordu. Yalnız, şimdi köyün kızlarını kızdırmak yerine, koskoca ulusları kargaşaya sürükleyebiliyordu.

Çayırın kuzey tarafında –malikânenin tam karşısında, duvarın yakınında– yeni gelen Aieller, sarımsı kahverengi çadırlarla, kendi kamplarını kuruyorlardı. Onları Saldaealılardan daha farklı bir biçimde düzenliyorlardı; Aieller düz sıralar yerine, topluluğa göre düzenlenmiş küçük grupları tercih ediyordu. Bashere'in adamlarından bazıları gelip geçen Aiellere selam veriyorlardı, ama hiçbiri yardım teklif etmiyordu. Aieller alıngan insanlar olabiliyordu ve Nynaeve Saldaealıların çoğundan daha az mantıksız olduğunu öğrenmiş olsa da, yine de onlar Sınırboyluydular. Aiellerle çatışmak önceki senelerde onlar için neredeyse bir yaşam tarzıydı ve Aiel Savaşı'nın üzerinden o kadar uzun zaman geçmemişti. Şimdilik hepsi aynı tarafta savaşıyordu, ama bu Saldaealıların, Aieller kalabalık geldikten sonra daha dikkatli adım atmalarını önlememişti.

Nynaeve Rand'dan ya da tanıdığı başka Aiellerden iz aradı. Aviendha'nın aralarında olduğundan kuşkuluydu; o Caemlyn'de, Elayne'in yanında, onun Andor tahtını güvene almasına yardımcı oluyor olmalıydı. Nynaeve onları bıraktığı için hâlâ vicdan azabı çekiyordu, ama *birinin* Rand'ın *saidin*'i temizlemesine yardım etmesi gerekiyordu. Bu, Rand'ın tek başına yapmasına izin vereceğiniz türden bir şey değildi. Şimdi, o neredeydi?

Nynaeve Saldaealılarla yeni Aiel kampı arasındaki sınırda durdu. Kargı taşıyan askerler ona saygıyla başlarını salladılar. Kahverengi ve yeşiller içindeki Aieller, su kadar akıcı hareketlerle çimenlerin üzerinde süzülüyorlardı. Mavili ve yeşilli kadınlar malikânenin yanındaki dereden çamaşır taşıyorlardı. Geniş iğneli çamlar rüzgârda titriyordu. Kamp Bel Tine zamanında köy çayırının olduğu kadar hareketliydi. Cadsuane ne yöne gitmişti?

Kuzeydoğuda yönlendirme sezdi. Nynaeve gülümsedi ve sarı eteklerini hışırdatarak, kararlı adımlarla yola çıktı. Yönlendirenler ya Aes Sedai ya da Bilge olmalıydı. Gerçekten de, çayırın köşesine büyükçe bir Aiel çadırı dikilmiş olduğunu gördü. Doğrudan o tarafa yürüdü. Dik bakışları –ya da belki ünü– Saldaealı askerleri yolundan çekilmeye cesaretlendiriyordu. Çadırın girişinde nöbet tutan Kızlar içeri girmesini engellemeye çalışmadılar.

Rand içeride, siyahlar ve kırmızılar içinde, sol kolu arkasında durmuş, sağlam ahşap bir masanın üzerinde harita karıştırıyordu. Bashere yanında, kendi kendine başını sallayarak ve önünde tuttuğu küçük haritayı inceleyerek dikiliyordu.

Nynaeve içeri girince Rand başını kaldırdı. İnsanı tartan o anlık bakışla, ne zaman Muhafız'a benzemeye başlamıştı? Her tehdidi gören o gözler, her an saldırı beklermiş gibi gergin bir vücut? *O kadının onu İki Nehir'den götürmesine asla izin vermemeliydim,* diye düşündü Nynaeve. *Onu ne hale getirdiğine baksana.*

Kendi aptallığı karşısında hemen kaşlarını çattı. Rand İki Nehir'de kalsaydı, delirirdi ve belki hepsini birden yok ederdi –işi ilk önce Trolloclar, Soluklar ya da Terkedilmişler halletmezse. Moiraine gelip Rand'ı almasaydı, Rand şimdi ölmüş olurdu. Onunla birlikte ışık ve dünyanın umudu da ölürdü. Yalnız, eski önyargılarından kurtulmak kolay değildi.

"Ah, Nynaeve," dedi Rand gevşeyerek ve haritalarına geri dönerek. Bashere'e onları incelemesini işaret etti, sonra Nynaeve'e döndü. "Ben de

seni çağırtmak üzereydim. Rhuarc ve Bael burada."

Nynaeve kollarını kavuşturarak tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" dedi ifadesizce. "Ben de kamptaki bunca Aiel'in, Shaidoların saldırısına uğradığımız anlamına geldiğini varsaymıştım."

Ses tonu üzerine Rand'ın yüzü sertleşti ve gözleri... tehlikeli oldu. Ama sonra neşelendi ve kafasını ferahlatmak ister gibi iki yana salladı. Eski Rand'dan –masum bir koyun çobanı olan Rand'dan– bir şeyler geri dönmüş gibi oldu. "Evet, elbette fark etmişsindir," dedi. "Burada olduğun için memnunum. Klan şefleri geri döner dönmez başlayacağız. Başlamadan önce halklarını yerleştirmeleri konusunda ısrar ettim."

Nynaeve'in oturmasını işaret ederek elini salladı. Yerde minderler vardı, ama sandalye yoktu. Aieller sandalyeleri reddederdi ve Rand onların rahat etmesini istemişti. Nynaeve, kendi sinirlerinin ne kadar gergin olduğuna şaşarak onu süzdü. Rand, ne kadar etkili biri haline gelmiş olursa olsun, yalnızca yün kafalı bir köylüydü. *Öyleydi.*

Ama Rand'ın gözlerindeki o ifadeyi, o öfke çakmasını unutamıyordu. Taç takmanın pek çok adamı kötü etkilediği söylenirdi. Nynaeve bunun Rand al'Thor'un başına gelmesini engellemeye kararlıydı, ama Rand aniden onu hapse attırmaya karar verirse ne yapardı? Bunu yapmazdı, değil mi? Rand değil.

Semirhage onun deli olduğunu söyledi, diye düşündü Nynaeve. *Dedi ki... geçmiş hayatından sesler duyuyormuş. Başka kimsenin duyamadığı şeyleri dinliyormuş gibi başını yana eğdiğinde olan bu mu?*

Ürperdi. Min çadırdaydı elbette; oturmuş, köşede kitap okuyordu: *Kırılış Sonrası.* Min sayfalara fazla dikkatli bakıyormuş gibi görünüyordu; Rand ile Nynaeve arasındaki konuşmaları dinliyordu. Rand'daki değişimler hakkında ne düşünüyordu? Min Rand'a herkesten daha yakındı –öyle yakın ki, Emond Meydanı'nda yaşıyor olsalar, Nynaeve onları, ikisinin de başını fırıl fırıl döndürecek şekilde azarlardı. Emond Meydanı'nda olmasalar ve kendisi artık Hikmet olmasa bile, Rand'ın hoşnutsuzluğundan haberi olmasını sağlamıştı. Rand'ın yanıtı basitti: "Onunla evlenirsem, ölümüm ona daha fazla acı getirir."

Daha fazla ahmaklık elbette. Tehlikeye atılmayı planlıyorlarsa, bu evlenmek için *daha iyi* bir sebepti. Çok açık. Nynaeve yere oturdu, eteklerini düzeltti ve Lan hakkında *düşünmemeye* özen gösterdi. Daha gidecek çok uzun yolu vardı ve...

Ve Nynaeve, o Afet'e varmadan önce bağın ona devredildiğinden *emin olması* gerekiyordu. Ne olur ne olmaz diye.

Aniden dimdik oturdu. Cadsuane. Kadın burada değildi; nöbetçiler dışında çadırda yalnızca Rand, Nynaeve, Min ve Bashere vardı. Kadın Nynaeve'in bilmediği bir şey mi...

Cadsuane içeri girdi. Kır saçlı Aes Sedai'nin üzerinde basit, sarımsı kahverengi bir elbise vardı. O dikkat çekmek için giysilere değil, kendi varlığına güvenirdi ve elbette saçları altın süslerle ışıldıyordu. Ardından Corele girdi.

Cadsuane kulak misafiri olunmasına karşı bir örgü ördü ve Rand itiraz etmedi. Kendi haklarını savunmayı öğrenmeliydi –o kadın onu neredeyse evcilleştirmişti ve Rand'ın buna ses çıkarmaması huzursuz ediciydi. Semirhage'i sorgulama konusunda olduğu gibi. Terkedilmişler, yumuşak davranılmak için fazla güçlü, fazla tehlikeliydi. Semirhage yakalandığı anda yalıtılmalıydı... ama Nynaeve'in bu konudaki fikri, Moghedien'i tutsak etme konusundaki kendi deneyimiyle bağlantılıydı.

Corele Nynaeve'e gülümsedi; herkes için bir gülümsemesi var gibiydi. Cadsuane her zamanki gibi Nynaeve'i görmezden geldi, ki bu hiç sorun değildi. Nynaeve'in onun onayına ihtiyacı yoktu. Cadsuane, sırf tüm diğer Aes Sedailerden daha yaşlı olduğu için herkese emir verebileceğini düşünüyordu. Eh, Nynaeve yaşın bilgelikle bir ilgisi olmadığını kesin olarak biliyordu. Cenn Buie dünya kadar yaşlıydı, ama adamda ancak bir taş yığını kadar sağduyu vardı.

Takip eden birkaç dakika içinde kampın diğer Aes Sedailerinin çoğu ve kamp önderleri çadıra geldi; belki de Rand gerçekten haberciler göndermişti ve belki gerçekten Nynaeve'i de çağırtacaktı. Yeni gelenlerin arasında Merise ve Muhafızları da vardı. Örgülerinin sonunda çanlar çınlayan Asha'man Jahar Narishma bunlardan biriydi. Damer Flinn, Elza Penfell ve Bashere'in subaylarından birkaç kişi de geldi. Rand her biri geldiğinde, tetikte ve ihtiyatlı bir ifadeyle başını kaldırıp baktı, ama sonra hemen haritalarına döndü. Paranoyaklaşmaya mı başlamıştı? Bazı deliler herkesten kuşkulanırdı.

Sonunda, pek çok başka Aiel'le birlikte, Rhuarc ve Bael de geldiler. Ava çıkmış kediler gibi, uzun adımlarla çadırın geniş girişinden geçtiler. Tuhaftır, Bilgelerden bir grup da vardı aralarında –Nynaeve yaklaştığında onları sezmişti. Genellikle, Aieller söz konusu olduğunda, bir olay ya klan şefinin ya da Bilgelerin işi olarak görülürdü –tıpkı İki Nehir'de ya Köy

Kurulu’nun ya da Kadın Kurulu’nun işi olarak görüldüğü gibi. Rand hepsinin gelmesini mi istemişti, yoksa kendilerine has sebeplerden mi gelmeye karar vermişlerdi?

Nynaeve Aviendha’nın nerede olduğu konusunda yanılmıştı; uzun boylu, kızıl saçlı kadını Bilge grubunun arkasında görünce şok geçirdi. Caemlyn’den ne zaman ayrılmıştı? Ve kenarları lime lime olmuş, yıpranmış kumaşı neden taşıyordu?

Nynaeve’in Aviendha’ya soru sormaya fırsatı olmadı. Rand, Rhuarc ve diğerlerine başını salladı ve oturmalarını işaret etti. Oturdular. Rand harita masasının yanında ayakta kaldı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle kollarını arkasına götürdü, eliyle kesik kolunu tuttu. Herhangi bir giriş yapmadı. “Bana Arad Doman’da yaptıklarınızı anlatın,” dedi Rhuarc’a. “İzcilerim bana bu ülkenin barış içinde olmadığını bildirdi.”

Rhuarc Aviendha’nın uzattığı çayı aldı –demek kız hâlâ çırak sayılıyordu– ve Rand’a döndü. Klan şefi çayı içmedi. “Pek az zamanımız oldu Rand al’Thor.”

“Bahane istemiyorum Rhuarc,” dedi Rand. “Yalnızca sonuç istiyorum.”

Diğer Aiellerin çoğunun yüzü öfkeyle doldu ve kapıdaki Kızlar birbirlerine kızgın el işaretleri yaptılar.

Rhuarc herhangi bir öfke işareti vermedi, ama Nynaeve adamın fincanı tutan elinin gerildiğini düşündü. “Seninle su paylaştım Rand al’Thor,” dedi. “Beni buraya hakaret etmek için çağıracağın aklıma gelmezdi.”

“Hakaret değil Rhuarc,” dedi Rand. “Yalnızca gerçekler. Harcayacak zamanımız yok.”

“Zamanımız yok mu, Rand al’Thor?” dedi Bael. Goshien Aiellerinin klan şefi çok uzun boylu bir adamdı ve otururken bile herkese tepeden bakıyormuş gibi görünüyordu. “Pek çoğumuzu, mızrak cilalayıp ıslaktopraklıları korkutmaktan başka yapacak iş olmadan aylar boyunca Andor’da bıraktın! Şimdi de imkânsız emirlerle bu ülkeye gönderiyorsun ve birkaç hafta sonra peşimizden gelip sonuç talep ediyorsun, öyle mi?”

“Andor’a Elayne’e yardım etmek için gittiniz,” dedi Rand.

“O yardım istemiyordu, yardıma ihtiyacı da yoktu,” dedi Bael hıhlayarak. “Ve yardımı reddetmekte haklıydı. Klanımın önderliğini bir başkasının bana vermesindense, tek bir su tulumuyla tüm Kıraç’ı koşarak aşmayı tercih ederim.”

Rand’ın yüz ifadesi yine karardı. Gözleri fırtına gibiydi. Nynaeve’in aklına yine kuzeyde kaynayan fırtına geldi.

“Bu ülke bölünmüş Rand al’Thor,” dedi Rhuarc, Bael’inkinden daha sakin bir sesle. “Bu gerçeği açıklamak, bahane uydurmak değil. Zor bir görev hakkında ihtiyatlı olmak korkaklık değil.”

“Buraya barış getirmek *zorundayız,*” diye hırladı Rand. “Eğer siz başaramayacaksanız...”

“Evlat,” dedi Cadsuane, “belki de durup düşünmek istersin. Aiellerin seni hayal kırıklığına uğrattığını kaç sefer gördün? Sen onları kaç kere hayal kırıklığına uğrattın, incittin ya da gücendirdin?”

Rand ağzını kapadı ve Nynaeve sesini yükselten kendisi olmadığı için dişlerini gıcırdattı. Oturması için bir sandalye verilmiş olan Cadsuane’e baktı –Nynaeve onun yerde oturduğunu gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Sandalyenin malikâneden alındığı belliydi; açık avuç gibi yayılan türden, açık renk elgilrim boynuzlarından yapılmıştı ve kırmızı minderi vardı. Aviendha Cadsuane’e bir fincan çay uzattı. Cadsuane çayını dikkatle yudumladı.

Rand açık bir çabayla öfkesini kontrol altına aldı. “Özür dilerim Rhuarc, Bael. Çok... yorucu aylardı.”

“*Toh* kazanmadın,” dedi Rhuarc. “Ama lütfen, otur. Gölgeyi paylaşalım ve uygar bir biçimde konuşalım.”

Rand işitilir bir sesle içini çekti, sonra başını salladı ve diğer ikisinin önüne oturdu. Oradaki Bilgelerin çoğu –Amys, Melaine, Bair– tartışmaya katılmaya eğilimli görünmüyordu. Nynaeve onların, tıpkı kendisi gibi, izleyici olduklarını fark etti.

“Arad Doman’a barış getirmek *zorundayız* dostlarım,” dedi Rand çadırın halısının üzerine, aralarına bir harita sererek.

Bael başını iki yana salladı. “Dobraine Taborwin, Bandar Eban’da iyi iş çıkardı,” dedi, “ama Rhuarc bu ülkeye bölünmüş derken doğru konuştu. Tıpkı yüksek bir dağın zirvesinden bırakılan bir parça Deniz Halkı porseleni gibi. Bize başlarında kimin olduğunu keşfetmemizi ve düzen sağlayıp sağlayamadığımıza bakmamızı söyledin. Eh, bizim anlayabildiğimiz kadarıyla başlarında *kimse* yok. Her şehir kendi başının çaresine bakıyor.”

“Ya Tüccarlar Konseyi?” dedi Bashere onların yanına oturup, bıyıklarını sıvazlayarak haritayı incelerken. “İzcilerim hâlâ bir miktar güçleri olduğunu söyledi.”

“Onların hükmettiği şehirlerde bu doğru,” dedi Rhuarc. “Ama etkileri zayıf. Başkentte yalnızca bir üyeleri var ve onun da oradaki kontrolü az.

Sokaklardaki çatışmaları durdurduk, ama yalnızca büyük çaba göstererek." Başını iki yana salladı. "Mezra ve klanları değil, toprakları kontrol etmeye çalışmanın sonu budur. Kralları olmadan, bu Domanlılar başta kimin olduğunu bilmiyor."

"O nerede?" diye sordu Rand.

"Kimse bilmiyor Rand al'Thor. Adam ortadan kayboldu. Bazıları aylar önce diyor, diğerleri seneler önce."

"Onu Graendal yakalamış olabilir," diye fısıldadı Rand haritayı dikkatle inceleyerek. "Eğer buradaysa. Evet, sanırım burada. Ama nerede? Kral'ın sarayında olamaz, bu onun âdeti değil. *Ona* ait bir yeri olmalı, kazandığı ödülleri sergileyebileceği bir yer. Başlı başına bir ödül olan bir yer, ama hemen akla gelecek bir yer değil. Evet, biliyorum. Haklısın. Daha önce de böyle yapmıştı..."

Ne aşinalık! Nynaeve ürperdi. Aviendha yanında diz çöktü ve bir fincan çay uzattı. Nynaeve kadınla göz göze gelerek fincanı aldı, sonra bir soru fısıldayacak oldu. Aviendha başını sertçe iki yana salladı. Daha sonra, der gibiydi yüz ifadesi. Aviendha ayağa kalktı ve odanın arkasına geriledi. Sonra, yüzünü buruşturarak lime lime kumaşı çıkardı ve iplikleri teker teker çekmeye başladı. Bunun amacı neydi?

"Cadsuane," dedi Rand fısıldamayı bırakıp, sesini yükselterek. "Tüccarlar Konseyi hakkında ne biliyorsun?"

"Çoğunluğu kadın," dedi Cadsuane, "hem de çok kurnaz kadınlar. Ama aynı zamanda benciller. Kral seçmek onların görevi ve Alsalam ortadan kaybolduktan sonra, yerine birini bulmaları gerekirdi. Aralarında çok fazla insan bunu bir fırsat olarak görüyor ve bu onların bir anlaşmaya varmasını engelliyor. Kendi şehirlerinde gücü ele geçirmek için bu kargaşada bölündüklerini, konum ve ittifak için savaştıklarını, her birinin kendi kral seçimini diğerlerinin değerlendirmesine sunduğunu varsayıyorum."

"Ya Seanchanlarla savaşan bu Doman ordusu?" diye sordu Rand. "Bu da onların işi mi?"

"Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Rodel Ituralde denen adamdan bahsettin," dedi Rhuarc.

"Evet."

"Yirmi sene önce iyi savaşmıştı," dedi Rhuarc kare çenesini ovalayarak. "O, sizlerin Büyük Kumandan dediklerinden. Onunla mızrak dansı yapmak isterim."

“Yapmayacaksın,” dedi Rand keskin bir sesle. “En azından ben yaşadığım sürece. Bu ülkeyi güvene alacağız.”

“Ve bunu savaşmadan yapmamızı bekliyorsun, öyle mi?” diye sordu Bael. “Bu Rodel Ituralde’nin Seanchanlar karşısında kum fırtınası gibi savaştığını, onları senden bile daha fazla kızdırdığını anlatıyorlar Rand al’Thor. Sen onun ülkesini fethederken o uyumayacaktır.”

“Bir daha söylüyorum,” dedi Rand, “biz buraya fetih için *gelmedik*.”

Rhuarc içini çekti. “O zaman neden bizi gönderiyorsun Rand al’Thor? Neden Aes Sedailerini kullanmıyorsun? Sen ıslaktopraklıları anlıyorsun. Bu ülke bir *krallık* dolusu çocuğa benziyor ve biz onların itaat etmesini sağlamakla görevli bir avuç yetişkiniz. Bir de onları dövmemizi yasaklıyorsun.”

“Savaşabilirsiniz,” dedi Rand, “ama ancak gerekirse. Rhuarc, bu iş Aes Sedailerin halledebileceğinden daha ileriye gitti. Siz bunu yapabilirsiniz. İnsanlar Aiellerden korkuyor; siz ne derseniz yaparlar. Doman’ın Seanchanlarla savaşını durdurabilirsek, belki Dokuz Ayın Kızı barış arzumun ciddi olduğunu görür. O zaman belki benimle görüşmeyi kabul eder.”

“Neden daha önce yaptığın gibi yapmıyorsun?” diye sordu Bael. “Neden ülkeyi kendi adına almıyorsun?”

Bashere başını sallayarak Rand’a baktı.

“Bu sefer işe yaramaz,” dedi Rand. “Burada savaşmak çok fazla kaynak gerektirir. Bu, Ituralde denen adamdan bahsettin –neredeyse erzaksız ve pek az adamla Seanchanları uzak tutuyor. Bu kadar becerikli bir adama saldırmamızı ister miydin?”

Bashere ne kadar da düşünceli görünüyordu. Sanki bu Ituralde denen adama saldırmayı düşünürmüş gibi. Erkekler! Hepsi aynıydı. Onlara meydan oku, hemen meraklanırlardı; meydan okumanın muhtemelen kargıyla şişlenmek ile sona ereceğine aldırmazlardı bile.

“Rodel Ituralde gibi, yaşayan pek az adam var,” dedi Bashere. “Ülkümüze çok yardımı olurdu, orası kesin. Onu yenip yenemeyeceğimi her zaman merak etmişimdir.”

“Hayır,” dedi Rand yine, haritaya bakarak. Nynaeve’in görebildiği kadarıyla, birliklerin belli yerlerde biriktiğini gösteriyordu ve bazı açıklamalar eklenmişti. Aieller Arad Doman’ın tepesinde kömür rengi işaretlerden düzenli bir yığındı. Ituralde’nin güçleri Almoth Ovası’nın derinliklerinde Seanchanlarla savaşıyorlardı. Arad Doman’ın ortası karman

çorman siyah işaretlerle doluydu; büyük olasılıkla muhtelif asillerin kişisel güçleri.

“Rhuarc, Bael,” dedi Rand. “Sizden Tüccarlar Konseyi’nin üyelerini yakalamanızı istiyorum.”

Çadır sessizleşti.

“Bunun akıllıca olacağından emin misin evlat?” diye sordu Cadsuane sonunda.

“Terkedilmişler karşısında tehlikedeler,” dedi Rand parmağını dalgın dalgın haritaya dokundurarak. “Graendal gerçekten Alsalam’ı yakalamışsa, o zaman adamı geri almanın bize bir faydası olmaz. Kadının İçtepisinin öyle etkisinde olur ki, adamda bir çocuğun zekâsı ancak bulunur. Graendal’ın yöntemi incelikli değil; hiçbir zaman da olmadı. Tüccarlar Konseyi’nin yeni bir kral seçmesine ihtiyacımız var. Bu krallığa barış ve düzen getirmenin tek yolu bu.”

Bashere başını salladı. “Cüretkâr bir plan.”

“Biz insan kaçırmayız,” dedi Bael kaşlarını çatarak.

“Ben kim olduğunuzu söylüyorsam osunuz,” dedi Rand sessizce.

“Biz hâlâ özgür bir halkız Rand al’Thor,” dedi Rhuarc.

“Geçişimle Aielleri değiştireceğim,” dedi Rand başını iki yana sallayarak. “Bütün bunlar bittiğinde ne olacağınızı bilmiyorum, ama olduğunuz gibi kalamazsınız. Bu görevi üzerinize almanızı tercih ederim. Takipçilerim arasında en fazla size güveniyorum. Konsey’in üyelerini bu ülkeyi daha büyük bir savaşın içine sürüklemeden yakalayacaksak, sizin kurnazlığınıza ve gizliliğinize ihtiyacım olacak. Tear Taşı’na girdiğiniz gibi, onların saraylarına ve malikânelerine de girebilirsiniz.”

Rhuarc ve Bael kaşlarını çatarak bakıştılar.

“Tüccarlar Konseyi’ni yakaladığınızda,” diye devam etti Rand onların endişelerine aldırmaz görünerek, “Aielleri o tüccarların yönettiği şehirlere nakledin. O şehirlerin yozlaşmasına izin vermeyin. Bandar Eban’da yaptığınız gibi düzeni sağlayın. Oradan, haydutları avlamaya başlayın ve kanunu dayatın. Yakında Deniz Halkı’ndan erzak gelir. İlk önce kıyıdaki şehirleri alın, sonra iç taraflara ilerleyin. Bir ay içinde Domanlılar sizden kaçmak yerine size koşmaya başlar. Onlara güvenlik ve yiyecek önerin, düzen kendi başının çaresine bakar.”

Şaşırtıcı ölçüde mantıklı bir plan. Rand gerçekten de bir erkek için akıllıydı. İçinde pek çok iyilik vardı, belki de tam bir önderdi. Bir de öfkesine hâkim olabilse.

Rhuarc çenesini ovmaya devam etti. “Senin Saldaealıların bir kısmını alabilsek işe yarardı Davram Bashere. Islaktopraklılar Aielleri izlemekten hoşlanmıyor. Başta ıslaktopraklılar varmış gibi yapabilirlerse, bize gelmeleri daha olası olur.”

Bashere güldü. “Aynı zamanda bizden iyi hedef olur. Tüccarlar Konseyi’nin birkaç üyesini yakalar yakalamaz, kalanlar kesinlikle peşimizden suikastçılar yollar!”

Rhuarc bunun muhteşem bir şaka olduğunu düşünürmüş gibi güldü. Aiel mizah anlayışı başlı başına bir tuhaflıktı. “Biz seni hayatta tutarız Davram Bashere. Tutamazsak, içini doldururuz ve seni atına oturturuz. Onların okları için harika bir sadak olursun!”

Bael bunun üzerine yüksek sesle güldü ve kapının yanındaki Kızlar yine el konuşmalarına başladılar.

Bashere güldü, ama o da espriyi anlamamış gibiydi. “Yapmak istediğin şeyin bu olduğundan emin misin?” diye sordu Rand’a.

Rand başını salladı. “Güçlerinin bir kısmını ayır ve Rhuarc’ın belirleyeceği Aiel gruplarıyla yolla.”

“Ya Ituralde?” diye sordu Bashere haritaya bakarak. “Adam ülkesini istila ettiğimizi fark ettiğinde barış fazla uzun sürmeyecek.”

Rand bir süre parmaklarını yumuşak bir biçimde haritanın üzerinde tıkırdattı. “Ben onunla şahsen ilgilenirim,” dedi sonunda.

8
Temiz Gömlekler

Rıhtımustasının gökyüzü diyorlardı ona. Güneşi örten o kurşuni bulutlar asık suratlı ve kaprisliydi. Belki diğerleri –burada, Tar Valon'un hemen dışındaki kampta– inatçı bulutları fark etmemişti, ama Siuan etmişti. Hiçbir denizci gözden kaçırmazdı onları. Fırtına vadedecek kadar karanlık değil, ama pürüzsüz sular ima edecek kadar aydınlık da değil.

Böyle bir gökyüzü kararsız olurdu. Yola çıktıktan sonra bir damla yağmur, tek bir fırtına işareti görmeyebilirdiniz. Ya da bir anda kendinizi bir boranın ortasında bulabilirdiniz. Aldatıcıydı o bulut örtüsü.

Çoğu liman rıhtımlarına bağlanan her tekne için gündelik ücret alırdı, ama fırtına günlerinde –hiçbir balıkçının ava çıkamayacağı zamanlarda– ücret ya yarıya indirilir ya da tamamen kaldırılırdı. Ama böyle bir günde, rıhtımustaları tam günlük ücret alırdı. Bu yüzden balıkçıların bir seçim yapması gerekirdi. Limanda kalıp beklemek ya da rıhtım ücretinden kaçınmak için balığa çıkmak. Buna benzer çoğu gün fırtınaya dönmezdi. Buna benzer çoğu gün güvenliydi.

Ama böyle bir günde fırtına gelirse, çok kötü bir fırtına olurdu. Tarihteki en kötü fırtınalar rıhtımustasının gökyüzünden çıkmıştı. Bu yüzden balıkçılar bu tür bulutlara bir isim daha vermişti. Onlara aslanbalığının peçesi derlerdi. Ve gökyüzü günlerdir böyleydi. Siuan ürperdi ve şalına daha sıkı sarındı. Bu kötü bir işaretti.

Bugün çok balıkçının ava çıktığını sanmıyordu.

"Siuan?" diye sordu Lelaine sinirli bir sesle. "Acele eder misin? Gökyüzü hakkında batıl saçmalıklar duymak da istemiyorum. Gerçekten." Uzun boylu Aes Sedai sırtını döndü ve yürümeye devam etti.

Batıl mı? diye düşündü Siuan kızgınlıkla. *Bin nesilden süzülüp gelen bilgelik batıl inanç değildir. Sağduyudur!* Ama hiçbir şey söylemedi ve Lelaine'in peşinden seğirtti. Çevresinde, Egwene'e sadık Aes Sedailerin kampı gündelik işlerine saat gibi devam ediyordu. Aes Sedailerin iyi olduğu bir konu varsa, o da düzen yaratmaktı. Çadırlar, Beyaz Kule'nin yerleşim planını taklit edermiş gibi, Ajahlarına göre gruplar halinde toplanmıştı. Pek az erkek vardı ve oradan geçen erkeklerin çoğu –Gareth Bryne'ın ordularından iş peşinde askerler, atlara bakan seyisler– görevlerini tamamlamak için acele ediyorlardı. Çalışan kadınların sayısı çok daha fazlaydı; bazıları Tar Valon Alevi desenini eteklerine ya da korselerine işleyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Köydeki nadir tuhaflıklardan biri –odalar yerine çadırlar, seramik kaplı koridorlar yerine tahta yürüyüş yolları olduğu gerçeğini göz ardı edebilirseniz– çömezlerin sayısıydı. Yüzlerce çömez vardı. Aslında, sayıları bini aşmış olmalıydı, Kule'nin son zamanlarda barındırdığı çömez sayısından çok daha fazla. Aes Sedailer yeniden birleştiği zaman, onyıllardır kullanılmamış olan çömez bölümlerinin yeniden açılması gerekecekti. İkinci bir mutfağa bile ihtiyaçları olabilirdi.

Bu çömezler aileler halinde dolaşıyordu ve Aes Sedailerin çoğu onları görmezden gelmeye çalışıyordu. Bazıları bunu alışkanlık eseri yapıyordu; çömezlere kim dikkat ederdi ki? Ama diğerleri hoşnutsuzluklarından yapıyordu. Onların fikrine göre anneleri ya da nineleri yaşında kadınların –gerçekten de çoğu anne ve nineydi– çömez defterine kaydedilmemesi gerekiyordu. Ama ne yapılabilirdi? Amyrlin Makamı Egwene al'Vere öyle olmasını emretmişti.

Siuan yanından geçtiği Aes Sedailerde hâlâ şok sezebiliyordu. Egwene'in dikkatle kontrol altında tutulması gerekiyordu. Yolunda gitmeyen ne olmuştu? Amyrlin ne zaman onlardan uzaklaşmıştı? Siuan da Egwene'in Beyaz Kule'de tutsak tutulması konusunda endişeli olmasa, o ifadelerden kendini beğenmiş bir zevk alırdı. Bu durum gerçekten de aslanbalığının peçesiydi. Büyük başarı potansiyeli taşıyordu, ama aynı zamanda büyük bir felaketle de bitebilirdi. Lelaine'in peşinden seğirtti.

"Pazarlıklar ne durumda?" diye sordu, Siuan'a bakmaya zahmet etmeden.

Toplantılardan birine gidip kendin öğrenebilirsin, diye düşündü Siuan. Ama Lelaine denetlerken görünmek istiyordu, aktif olarak katılırken değil. Ve Siuan'a açık açık sormak hesaplanmış bir hareketti. Siuan Egwene'in

sırdaşlarından biri olarak biliniyordu ve kendisi de eski bir Amyrlin olduğundan, bir miktar kötü şöhret taşıyordu. Siuan'ın Lelaine'e söylediği şeyler önemli değildi; ama onları söylerken görülmüş olmak kadının kamptaki nüfuzunu artırıyordu.

"İyi gitmiyor Lelaine," dedi Siuan. "Elaida'nın temsilcileri hiçbir şey vadetmiyor ve ne zaman Mavi Ajah'ın yeniden kurulması gibi önemli bir konu açsak kızıyorlar. Elaida'dan bağlayıcı anlaşma yapacak, gerçek bir yetki aldıklarından kuşkuluyum."

"Hımm," dedi Lelaine düşünceli düşünceli, bir grup çömeze başını sallayarak. Çömezler diz kırarak selam verdiler. Lelaine kurnazca bir kararla, yeni çömezler hakkında onaylar bir tonda konuşmaya başlamıştı.

Romanda'nın onlardan hoşlanmadığı iyi biliniyordu; artık Egwene olmadığına göre, Romanda uzlaşmaya varıldığı zaman yaşlı çömezler hakkındaki bu 'ahmaklığın' hızla halledileceğini ima etmeye başlamıştı. Bununla birlikte, Egwene'in bilgeliğini gittikçe daha fazla Aes Sedai görüyordu. Yeni çömezler arasında çok güçlü olanlar vardı ve aralarında pek çoğu Beyaz Kule'ye dönülür dönülmez Kabuledilmişliğe terfi edeceklerdi. Son zamanlarda –bu kadınları sessizce kabul ederek– Lelaine Egwene ile aralarında bir bağ daha kurmuştu.

Siuan uzaklaşan çömez ailesini süzdü. Lelaine'e, Amyrlin'e yapacakları kadar hızla ve saygıyla diz kırmışlardı. Aylar süren eşitlikten sonra, üstünlük savaşında Lelaine'in Romanda'yı yenmek üzere olduğu açıktı.

Ve bu çok büyük bir sorundu.

Siuan Lelaine'den hoşlanmadığını söyleyemezdi. Becerikli, iradeli ve kararlı bir kadındı. Eskiden arkadaştılar, ama Siuan'ın konumu değiştiğinde ilişkileri de çarpıcı ölçüde değişmişti.

Evet, Lelaine'den hoşlandığını söyleyebilirdi. Ama kadına güvenmiyordu ve onu Amyrlin olarak görmeyi kesinlikle istemiyordu. Başka çağda olsa, Lelaine bu pozisyonda başarılı olurdu. Ama bu dünyanın Egwene'e *ihtiyacı* vardı ve dost olsalar da olmasalar da, Siuan'ın bu kadının gerçek Amyrlin'in yerini almasına izin veremezdi. Ve Lelaine'in Egwene'in geri dönmesini önleyecek eylemlere girişmediğinden emin olması gerekiyordu.

"Eh," dedi Lelaine, "pazarlıkları Salon'da tartışmamız gerekecek. Amyrlin onların sürmesini istiyor, bu yüzden durmalarına kesinlikle izin veremeyiz. Ama etkili olmalarını sağlamanın bir yolu olmalı. Amyrlin'in arzularına uymak gerekir, sence de öyle değil mi?"

“Kuşkusuz,” diye yanıt verdi Siuan ifadesizce.

Lelaine onu süzdü ve Siuan duygularını belli ettiği için kendi kendine küfretti. Lelaine Siuan’ın onun tarafında olduğuna inanmalıydı. “Özür dilerim Lelaine. O kadın beni kızdırıyor. Elaida tek bir noktada bir anlaşmayı reddedecekse, neden görüşmelere devam ediyor?”

Lelaine başını salladı. “Evet. Ama Elaida’nın yaptığı herhangi bir şeyi neden yaptığını kim bilebilir? Amyrlin’in raporları Elaida’nın Kule’deki önderliğinin, en iyi tabiriyle... istikrarsız olduğunu gösteriyor.”

Siuan başını sallamakla yetindi. Neyse ki Lelaine Siuan’ın sadakatinden kuşku etmiyor gibiydi. Ya da umurunda değildi. Kadınların, gücü büyük ölçüde azaldıktan sonra Siuan’ı ne kadar zararsız buldukları şaşırtıcıydı.

Zayıf olmak yeni bir deneyimdi. Beyaz Kule’deki ilk günlerinden itibaren Aes Sedailer onun gücünü ve zekâsının keskinliğini fark etmişlerdi. Onun Amyrlin olacağı fısıltıları hemen başlamıştı –bazen Desen Siuan’ı doğrudan Makam’a itmiş gibi geliyordu. Onun bu kadar genç yaşta, hızla Amyrlinliğe yükselmesi pek çok kişiyi şaşırtmış olsa da, Siuan’ın kendisi şok olmamıştı. Yem olarak kalamar kullanırsanız, dişlibalık yakaladığınıza şaşmazdınız. Yılanbalığı yakalamak istiyorsanız, tamamen farklı bir şey kullanırdınız.

İlk Şifa gördüğünde, gücünün azalmış olduğunu fark etmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama bu değişiyordu. Evet, bunca kadından düşük olmak, çevresindekilerden saygı görmemek deli ediciydi. Bununla birlikte, güçte daha zayıf olduğundan, pek çok kadın onun siyasi beceride de daha zayıf olduğunu varsayıyordu! İnsanlar gerçekten de bu kadar unutkan mıydı? Siuan Aes Sedailer arasındaki yeni konumunu özgürleştirici bulmaya başlamıştı.

“Evet,” dedi Lelaine bir başka çömez grubuna başını sallarken, “al’Thor’un henüz fethetmediği krallıklara elçiler göndermenin zamanının geldiğine inanıyorum. Beyaz Kule bizim elimizde olmayabilir, ama bu dünya üzerindeki siyasi önderliğimizden vazgeçmemiz için sebep değil.”

“Evet Lelaine,” dedi Siuan. “Ama Romanda’nın buna karşı çıkmayacağından emin misin?”

“Neden çıksın ki?” dedi Lelaine umursamazca. “Karşı çıkması mantıklı olmaz.”

“Romanda’nın yaptığı pek az şey mantıklı geliyor,” dedi Siuan. “Bence sırf sana hıncından karşı çıkıyor. Ama onu bu haftanın başlarında Maralenda ile sohbet ederken gördüm.”

Lelaine kaşlarını çattı. Maralenda, Trakand soyunun uzak kuzenlerindendi.

Siuan gülümsemesini sakladı. İnsanlar sizi göz ardı ederken neler başarabildiğiniz şaşırtıcıydı. Fark edilir miktarda güçten yoksun oldukları için *kendisi* kaç kadını göz ardı etmişti acaba? Onun şimdi Lelaine'i yönlendirdiği gibi kaç kadın onu yönlendirmişti?

"İlgilenirim," dedi Lelaine. Ne keşfettiği önemli değildi; Romanda hakkında endişelenmeye devam ettiği sürece, Egwene'den güç çalmak için çok fazla zaman harcayamayacaktı.

Egwene. Amyrlin'in acele edip Beyaz Kule'deki planlarını bitirmesi gerekiyordu. Egwene bakmazken dışarıdaki Aes Sedailer dağılırsa, Elaida'nın güç kaybetmesini sağlamak ne işe yarardı? Siuan Romanda ile Lelaine'i ancak bir yere kadar oyalayabilirdi, özellikle de Lelaine bu kadar açık bir avantaja sahipken. Işık! Bazı günler tereyağlanmış canlı gümüşbalıklarıyla jonglörlük yapıyormuş gibi hissediyordu.

Siuan rıhtımustasının gökyüzünün arkasında güneşin durumunu kontrol etti. Akşamın ilerleyen saatleriydi. "Balık bağırsağı," diye homurdandı. "Gitmem lazım Lelaine."

Lelaine ona baktı. "Yıkayacak çamaşırların var, sanırım? Senin külhanbeyi general için mi?"

"O külhanbeyi *değil,*" diye terslendi Siuan, sonra kendi kendine küfretti. Kendilerini ondan üstün görenleri azarlamaya devam ederse avantajını kaybederdi.

Lelaine, özel bir şey biliyormuş gibi gözleri ışıldayarak gülümsedi. Çekilmez kadın. Arkadaş ya da değil, Siuan elinin tersiyle...

Hayır. "Özür dilerim Lelaine," dedi Siuan zorla. "O adamın benden istediklerini düşündükçe sinirleniyorum."

"Evet," dedi Lelaine dudak bükerek. "Bunu düşündüm Siuan. Amyrlin, Bryne'ın bir Aes Sedai'ye zorbalık etmesine göz yumuyor olabilir, ama ben buna tahammül etmeyeceğim. Sen artık benim maiyetimdensin."

Senin maiyetinden mi? diye düşündü Siuan. *Ben yalnızca Egwene dönene kadar seni desteklediğimi sanıyordum.*

"Evet," dedi Lelaine düşünceli düşünceli, "Bryne'a hizmetçilik etmene bir son verme zamanı geldiğini düşünüyorum. Borcunu ben ödeyeceğim Siuan."

"Borcumu ödemek mi?" dedi Siuan bir anlığına paniğe kapılarak. "Bu akıllıca olur mu? O adamdan kurtulmak istemediğimden değil elbette, ama

konumum planlarına kulak misafiri olmak için faydalı fırsatlar veriyor bana."

"Planlar mı?" diye sordu Lelaine kaşlarını çatarak.

Siuan içten içe irkildi. İstediği son şey Bryne'ın herhangi bir konuda yanlış yaptığını ima etmekti. Işık, adam öyle katıydı ki, yanında *Muhafızlar* yeminlerini tutma konusunda gevşek kalıyorlardı.

Lelaine'in bu aptalca hizmetkârlığa son vermesine izin vermeliydi, ama düşünce Siuan'ın midesini bulandırıyordu. Bryne aylar önce Siuan ona ettiği yeminden döndüğü için bir kez hayal kırıklığına uğramıştı zaten. Eh, Siuan yeminden *dönmemişti* –yalnızca hizmet süresini ertelemişti. Ama o inatçı aptalı buna ikna et bakalım!

Şimdi işin kolayına kaçarsa, adam onun hakkında ne düşünürdü? Kazandığını, Siuan'ın sözünü tutamadığını kanıtladığını düşünürdü. Siuan bunun olmasına asla izin veremezdi.

Dahası, onu kurtaran kişinin Lelaine olmasına izin verecek değildi. Bu, borcunun Bryne'dan Lelaine'e geçmesine sebep olurdu yalnızca. Aes Sedai borcunu çok daha incelikli şekillerde tahsil ederdi, ama sadakat talepleri aracılığıyla da olsa, son kuruşuna kadar alırdı.

"Lelaine," dedi Siuan yumuşak bir sesle, "iyi generalden kuşkulanmıyorum. Bununla birlikte, o ordularımıza kumanda ediyor. Gerçekten de denetimsizken gerekeni yapacağına güvenilebilir mi?"

Lelaine burnunu çekti. "Yön gösterilmeden *herhangi bir* adama güvenilebileceğinden kuşkuluyum."

"Onun çamaşırlarını yıkamaktan nefret ediyorum," dedi Siuan. Eh, ediyordu. Tar Valon'un tüm altınını verseler yine de çamaşırlarını yıkamaktan vazgeçeceğinden değil. "Ama görev beni onun yakınında tutuyorsa ve kulak kabartmama izin veriyorsa..."

"Evet," dedi Lelaine yavaşça başını sallayarak. "Evet, haklı olduğunu görüyorum. Fedakârlığını unutmayacağım Siuan. Pekâlâ, gidebilirsin."

Lelaine döndü ve bir şey özlermiş gibi eline baktı. Muhtemelen bir başka Aes Sedai'den ayrılırken –Amyrlin olarak– öpülmesi için Büyük Yılan yüzüğünü uzatabileceği günü özlüyordu. Işık, Egwene bir an önce dönmeliydi. Tereyağlı gümüşbalık! Tereyağlı kavrulası gümüşbalık!

Siuan Aes Sedai kampının kenarına yollandı. Bryne'ın ordusu geniş bir halka halinde Aes Sedai kampını kuşatmıştı, ama Siuan halkanın Bryne'a uzak olan tarafındaydı. Onun komuta merkezine gitmek için yarım saat yürümesi gerekecekti. Neyse ki, Siuan kapıyoldan yeni çıkmış, orduya

erzak taşıyan bir araba sürücüsü buldu. Kısa boylu, saçları kırlaşmış adam onu şalgamlarının yanında taşımayı hemen kabul etti, ama neden Aes Sedai'nin konumuna yakışır bir şekilde bir at edinmediğine de şaşmış görünüyordu. Eh, *o kadar da* uzak değildi ve sebzelerle birlikte yolculuk etmek bir atın sırtında hoplayıp zıplamaktan çok daha az utanç verici bir kaderdi. Gareth Bryne Siuan'ın gecikmesinden yakınacak olursa, bir kulak dolusu laf işitecekti!

Siuan kahverengi etekli bacaklarını arabanın kenarından sarkıtarak, yumru yumru şalgam çuvallarına yaslandı. Araba hafif bir yokuşu tırmanırken –beyaz çadırları ve şehre benzeyen düzeni ile– Aes Sedai kampını tepeden görebiliyordu. Ordu, düzgün sıralar halinde dizilmiş küçük çadırları ile kampın çevresini almıştı ve *onların* çevresinde de, gittikçe büyüyen bir kamp takipçisi halkası vardı.

Hepsinin ötesinde, manzara kahverengiydi, kış karı erimişti, ama bahar filizleri seyrekti. Kırlar bodur meşe çalılıklarıyla benek benekti; vadideki gölgeler ve kıvrıla kıvrıla yükselen baca dumanları uzak köylere işaret ediyordu. Bu kırların ne kadar tanıdık, ne kadar hoş geldiği şaşırtıcıydı. Beyaz Kule'ye ilk geldiğinde Siuan iç bölgelerdeki bu kırları asla sevmeyeceğinden emindi.

Şimdi, hayatının büyük kısmını Tar Valon'da geçirmişti. Bazen ağ ören, babasıyla sabah erkenden trole çıkan kızı hatırlamak zor geliyordu. Siuan başka bir şey olmuştu, balık yerine sır değiş tokuşu yapan bir kadın.

Sırlar; o güçlü, ezici sırlar. Sırlar onun hayatı olmuştu. Gençlik eğlencelerini sevmiyordu artık. İlişkilere zamanı yoktu, dostluklara yer kalmamıştı. Tek bir şeye odaklanmıştı: Yenidendoğan Ejder'i bulmak. Ona yardım etmek, ona yol göstermek, bir umut onu kontrol altına almak.

Moiraine bu arayışta ölmüş olsa da, en azından dünyayı görebilmişti. Siuan –bedensel olarak olmasa bile ruhen– Kule'de kısılı kalarak, elindeki ipleri çekerek ve dünyayı itip kakarak yaşlanmıştı. Bazı iyi şeyler yapmıştı. O çabaların yeterli olup olmadığını zaman gösterecekti.

Hayatından pişman değildi. Ama, şu anda, ordu çadırlarının arasından geçerken –patikadaki çukurlar ve tümsekler arabayı sarsıyor, tenceredeki kuru kılçıklar gibi takırdamasına sebep oluyorlardı– Moiraine'e imreniyordu. Her şey bu şekilde hastalanmadan önce, Siuan penceresinden dışarı, güzelim yeşil manzaraya bakmaya kaç kez zahmet etmişti? O ve Moiraine bu dünyayı kurtarmak için çok çalışmışlardı, ama o dünyanın içinde kendilerine keyif alacak bir şey bırakmamışlardı.

Belki de Siuan Mavilerle kalarak hata yapmıştı. Leane yalıtılmalarının ve Şifa görmelerinin ardından, bu fırsattan faydalanarak Yeşil Ajah'a geçmişti. *Hayır,* diye düşündü Siuan acı acı şalgam kokan arabada sarsılırken. *Hayır, ben hâlâ bu kahrolası dünyayı kurtarmaya odaklanmış durumdayım.* O Yeşil Ajah'a dönmeyecekti. Ama, Bryne'ı düşünürken, bazı açılardan Mavilerin biraz daha Yeşiller gibi olduğunu diliyordu.

Amyrlin Siuan'ın ilişkilere ayıracak zamanı olmamıştı, ama ya hizmetkâr Siuan? İnsanları sessizce yönlendirmek, Amyrlin Makamı'nın gücüyle zorla yönetmekten daha fazla beceri istiyordu ve daha tatmin ediciydi. Ama aynı zamanda, Beyaz Kule'yi yönettiği senelerde hissettiği ezici sorumluluk duygusundan da kurtarıyordu. Hayatında birkaç değişikliğe daha yer bulabilir miydi acaba?

Araba ordu kampının uzak ucuna ulaştı ve Siuan kendi aptallığı karşısında başını iki yana sallayarak aşağı atladı, sonra başını sallayarak arabacıya teşekkür etti. İlk tam günlük karabalık trolüne çıkacak yaşa yeni gelmiş genç bir kız mıydı o? Bryne hakkında bu şekilde düşünmenin faydası yoktu. En azından şu anda. Yapacak çok işi vardı.

Ordu çadırlarını soluna alarak kampın çevresinde yürüdü. Hava kararmaya başlamıştı ve kıymetli yağ yakan fenerler sağındaki düzensiz barakaları ve çadırları aydınlatıyordu. İleride, ordu tarafında küçük yuvarlak bir kazık çit yükseliyordu. Tüm orduyu kuşatmıyordu –aslında, ancak birkaç düzine subay çadırını ve bazı büyük kumanda çadırlarını saracak kadar genişti. Acil bir durum çıkarsa tahkimat olacaktı ve aynı zamanda karargâhtı –Bryne geniş kampı subaylarla toplantı yaptığı yerden fiziksel bir engelle ayırmanın daha iyi olacağını hissetmişti. Sivil kampın kargaşası ve devriye gezecek bu kadar uzun bir sınır varken, fiziksel bir engel olmazsa casusların çadırlarına yaklaşması fazla kolay olurdu.

Kazık çitin yalnızca üçte biri tamamlanmıştı, ama iş hızla ilerlemekteydi. Belki, kuşatma yeterince uzun sürerse, zaman içinde tüm orduyu çevirmeyi tercih ederdi. Bryne şimdilik küçük, korunaklı kumanda merkezinin askerlere yalnızca güvenlik sağlamayıp, aynı zamanda bir yetke hissi vereceğini hissediyordu.

İleride yükselen iki buçuk metre yüksekliğindeki, gökyüzüne işaret eden kazıklar, yan yana duran nöbetçiler gibi görünüyordu. Normalde kuşatma düzenlerken bu tür işler için bol bol insan gücü bulunabilirdi. Kazıklı çitteki nöbetçiler Siuan'ın geçmesine izin vermeleri gerektiğini biliyorlardı ve Siuan hızla Bryne'ın çadırına yollandı. Gerçekten de yıkanacak çamaşırlar

vardı, ama muhtemelen çoğunun sabahı beklemesi gerekecekti. Hava kararır kararmaz *Tel'aran'rhiod'*da Egwene ile buluşması gerekiyordu ve gün batımının parıltısı solmaya başlamıştı bile.

Bryne'ın çadırı her zamanki gibi soluk bir ışıkla parlıyordu. İnsanlar kendi lamba yağlarını israf ederken, Bryne tutumlu kullanıyordu. Adamlarının çoğu ondan daha iyi koşullarda yaşıyordu. Aptal adam. Siuan seslenmeden çadıra girdi. Adam paravanın arkasına geçmeden üzerini değiştirecek kadar aptalsa, o zaman bunu yaparken görülecek kadar da aptal demekti.

Bryne masasının başında oturmuş, tek bir mumun ışığında çalışmaktaydı. Devriye raporlarını okuyor gibiydi.

Siuan burnunu çekti ve çadır kapaklarının arkasından kapanmasına izin verdi. Tek bir lamba! Ne adam! "Böyle zayıf ışıkta okuyarak gözlerini bozacaksın Gareth Bryne."

"Hayatımın büyük kısmında tek bir mumun ışığında okudum Siuan," dedi Bryne, bir sayfayı çevirip Siuan'a bakarak. "Ve bilmeni isterim ki gözlerim çocukluğumda ne ise o."

"Öyle mi?" dedi Siuan. "Gözlerin en baştan zayıftı diyorsun."

Bryne sırıttı, ama okumaya devam etti. Siuan bir kez daha, adamın işiteceğinden emin olmak için yüksek sesle burnunu çekti. Sonra bir ışık küresi ördü ve adamın masasının üzerine gönderdi. Aptal adam. Kör olup, geldiğini görmediği bir saldırı yüzünden savaşta ölmesine izin vermeyecekti. Işığı adamın kafasının yanına –belki kenara çekilmeden rahat etmesine izin vermeyecek kadar yakına– yerleştirdikten sonra gidip, çadırın ortasına gerdiği çamaşır ipindeki kuru çamaşırları topladı. Adam çamaşırları kurutmak için çadırın *içini* kullanmasından yakınmamıştı ve onları indirmemişti de. Bu can sıkıcıydı. Siuan bunu yaptığı için onu paylamayı ummuştu.

"Bugün dışarıdaki kamptan bir kadın geldi bana," dedi Bryne sandalyesini kenara çekip, yeni bir kâğıt yığını alarak. "Çamaşırlarımı yıkamayı teklif etti. Kampta bir çamaşırcı grubu organize ediyor ve çamaşırlarımı tek bir dalgın hizmetçiden daha hızlı ve etkili yıkayabileceklerini iddia etti."

Siuan donakaldı ve Bryne'a bir bakış fırlattı. Adam kâğıtlarını gözden geçiriyordu. Güçlü çenesi soldaki ışık küresinin beyaz ışığıyla ve sağdaki titrek turuncu mumla aydınlanmıştı. Bazı adamlar yaşlandıkça zayıflardı, bazıları daha yorgun ve savruk görünürdü. Bryne yalnızca daha seçkin

olmuştu, tıpkı becerikli bir taş ustasının yaptığı ve sonra açık havaya bıraktığı bir sütun gibi. Yaş Bryne'ın etkililiğini ya da gücünü azaltmamıştı. Yalnızca ona karakter vermiş, şakaklarına kır düşürmüş, yüzünü bilgelik çizgileriyle kırıştırmıştı.

"Peki sen bu kadına ne dedin?" diye sordu.

Bryne sayfayı çevirdi. "Ona çamaşırlarımdan memnun olduğumu söyledim." Başını kaldırıp ona baktı. "Söylemem gerekir Siuan, beni şaşırttın. Bir Aes Sedai'nin bu tür işler hakkında pek az bilgisi olacağını varsaymıştım, ama üniformalarım bu kusursuz kolalanmışlık ve rahatlık birleşimine nadiren sahip oldu. Övgüyü hak ediyorsun."

Siuan arkasını dönerek kızardığını sakladı. Aptal adam! Siuan krallara önünde diz çöktürmüştü! Aes Sedaileri yönetmiş, insanlığın kurtuluşunu planlamıştı! Ve adam onun *çamaşırcılık* yeteneklerini övüyordu, öyle mi?

Mesele şuydu ki, Bryne'dan geldiği zaman, bu dürüst ve anlamlı bir iltifattı. Adam çamaşırcı kadınlara ya da ulak oğlanlara tepeden bakmıyordu. Herkese eşit davranıyordu. İnsan Gareth Bryne'ın gözlerinde, bir kral ya da kraliçe olduğu için değer kazanmazdı; yeminlerine bağlı kalarak ve görevini yaparak kazanırdı. Ona göre, iyi yıkanmış çamaşırlar hakkında bir övgü, düşman önünde yerinden ayrılmamış bir askere verilen madalya kadar anlamlıydı.

Siuan dönüp ona baktı. Adam hâlâ onu izliyordu. Aptal adam! Siuan telaşla bir gömlek daha indirdi ve katlamaya başladı.

"Yemininden neden döndüğün konusunda beni tatmin eden bir açıklama yapmadın daha," dedi.

Siuan donakaldı, çadırın arka tarafındaki hâlâ ipte asılı çamaşırların gölgeleri düşmüş duvara baktı. "Anladığını sanıyordum," dedi çamaşır katlamaya devam ederek. "Salidar'daki Aes Sedailere iletmem gereken önemli bir bilgi vardı. Dahası, Logain'in başıboş dolaşmasına izin veremezdim, değil mi? Onu bulup, Salidar'a götürmem gerekiyordu."

"Bunlar bahane," dedi Bryne. "Ah, doğru olduklarını biliyorum. Ama sen Aes Sedai'sin. Dört gerçek ifade ederek, gerçeği bir başkasının yalanlarla yapacağı kadar etkili bir biçimde saklayabilirsin."

"Yalancı olduğumu mu iddia ediyorsun?" diye sordu Siuan.

"Hayır," dedi Bryne. "Yalnızca yeminden dönen biri."

Siuan gözleri irileşerek ona baktı. Ah, şimdi dilinin keskin tarafını işitecekti...

Duraksadı. Adam, iki ışığın parıltısı altında, düşünceli gözlerle onu izliyordu. Ketum, ama suçlamayan bir ifadeyle. “Beni buraya bu soru getirdi, biliyorsun,” dedi. “Bu yüzden seni aramak için bunca yol geldim. Bu yüzden, Tar Valon’daki bir savaşa daha bulaşmayı hiç istemediğim halde, bu asi Aes Sedailere sadakat yemini ettim. Bütün bunları, anlamam gerektiği için yaptım. Bilmek zorundaydım. Neden? Neden o gözlere –o tutkulu, büyüleyici gözlere– sahip olan kadın yemininden döndü?”

“Sana geri dönüp yeminimi yerine getirmeyi planladığımı söylemiştim,” dedi Siuan adama sırtını dönüp, elindeki gömleğin kırışıklarını açmak için sertçe silkeleyerek.

“Bir bahane daha,” dedi Bryne usulca. “Bir Aes Sedai yanıtı daha. Senden asıl gerçeği hiç öğrenecek miyim Siuan Sanche? Öğrenen olmuş mudur?” İçini çekti ve Siuan kâğıtların hışırdadığını duydu. Bryne raporlarına dönerken mumun ışığı onun hafif hareketleriyle titreşti.

“Ben henüz Beyaz Kule’de bir Kabuledilmişken,” dedi Siuan usulca, “bir Kehanet Yenidendoğan Ejder’in Ejderdağı’nın eteklerinde doğumunu bildirdiğinde orada bulunan dört kişiden biriydim.”

Hışırtılar kesildi.

“Orada olan diğer iki kişiden biri,” diye devam etti Siuan, “oracıkta öldü. Diğeri de bundan kısa süre sonra. Onun –bizzat Amyrlin Makamı’ydı– Kara Ajah tarafından öldürüldüğüne eminim. Evet, Kara Ajah var. Bunu itiraf ettiğimi herhangi birine söyleyecek olursan dilini koparırım.

“Her neyse, ölmeden önce, Amyrlin Makamı Ejder’i bulmak için Aes Sedailer gönderdi. Bu kadınlar teker teker ortadan kayboldu. Kara Aes Sedailer Tamra’yı öldürmeden önce ona işkence ederek isimlerini öğrenmiş olmalı. Tamra o isimleri kolay kolay vermezdi. Bazen onun neler çektiğini düşünerek ürperirim.

“Kısa süre sonra, bilen yalnızca iki kişi kaldık. Moiraine ve ben. Kehanet’i işitmemiş olmamız gerekiyordu. Tesadüf eseri odada olan Kabuledilmişlerdik yalnızca. Tamra’nın bir şekilde bizim isimlerimizi Karalardan saklamayı başardığına inanıyorum, çünkü bunu başaramamış olsa, kuşkusuz biz de diğerleri gibi öldürülürdük.

“Geriye iki kişi kalmıştık. Koca dünyada, nelerin olacağını bilen yalnızca iki kişi. En azından, Işık’a hizmet eden yegâne iki kişi. Bu yüzden yapmam gerekeni yaptım Gareth Bryne. Hayatımı Ejder’in gelişine hazırlanmaya adadım. Son Savaş’ı atlatmamızı sağlamaya yemin ettim. Sırtıma yüklenen yükü taşımak için ne gerekiyorsa yapmaya –*ne*

gerekiyorsa. Güvenebileceğimi bildiğim yalnızca bir kişi vardı ve o da öldü."

Siuan döndü ve çadırın karşısından Bryne ile göz göze geldi. Duvarlarda bir esinti dalgalandı ve mumu titretti, ama Bryne onu izleyerek oturmaya devam etti.

"Yani, görüyorsun Gareth Bryne," dedi Siuan. "Sana ettiğim yemini, başka yeminler ettiğim için erteledim. Bu işi sonuna kadar götürmeye yemin ettim ve Ejder henüz Shayol Ghul'de kaderiyle yüzleşmedi. İnsan yeminleri önem sırasına göre yerine getirmeli. Sana yemin ettiğimde, sana hemen hizmet etmeye söz *vermedim.* Buna özellikle dikkat ettim. Sen buna Aes Sedailere özgü laf oyunu diyeceksin. Ben ise başka bir şey derim."

"Nedir o?" diye sordu Bryne.

"Seni, topraklarını ve insanlarını korumak için gerekeni yapmak Gareth Bryne. Bir ahırın ve bazı ineklerin kaybedilmesi için beni suçluyorsun. Eh, o zaman, Yenidendoğan Ejder başarısız olursa insanlar için bedelinin ne olacağını düşünmeni öneririm. Bazen daha önemli görevleri yerine getirmek için bazı bedeller ödemek gerekir. Bir askerin bunu anlamasını beklerdim."

"Bana söylemeliydin," dedi Bryne, gözleri hâlâ Siuan'ın gözlerindeydi. "Kim olduğunu açıklamalıydın."

"Ne?" diye sordu Siuan. "Bana inanır mıydın?"

Adam duraksadı.

"Dahası," dedi Siuan açıksözlülükle, "ben sana güvenmiyordum. Önceki karşılaşmamız pek... hoş olmamıştı hatırladığım kadarıyla. Hiç tanımadığım bir adam için bu riske girebilir miydim Gareth Bryne? Yalnızca benim bildiğim sırlar, yeni Amyrlin Makamı'na aktarılması gereken sırlar üzerinde ona hâkimiyet tanıyabilir miydim? Tüm dünya celladın ilmeğinde asılıyken tek bir an bile ayırabilir miydim?"

Siuan adamın gözlerine bakarak bir yanıt talep etti.

"Hayır," diye itiraf etti Bryne sonunda. "Yak beni Siuan, ama hayır. Beklememeliydin. İlk başta o yemini etmemeliydin!"

"*Sen* daha dikkatli dinlemeliydin," dedi Siuan sonunda burnunu çekip, bakışlarını kaçırarak. "Gelecekte birine sana hizmet etme yemini ettirirken, o hizmet için zaman belirlemeye de dikkat etmeni öneririm."

Bryne homurdandı ve Siuan son gömleği çamaşır ipinden sertçe aldı, ipin sarsılmasına ve çadırın arka duvarında bulanık bir gölge oluşturmasına sebep oldu.

“Eh,” dedi Bryne, “kendi kendime, seni ancak o yanıtı alana kadar çalıştıracağımı söyledim. Artık biliyorum. Bana göre...”

“Sus!” diye terslendi Siuan hızla ona dönüp parmağını uzatarak.

“Ama...”

“Söyleme,” diye tehdit etti Siuan. “Ağzını bağlarım ve yarın gün batımına kadar havada asılı bırakırım. Yapmayacağımı sanma.”

Bryne sessizlik içinde oturdu.

“Henüz seninle işim bitmedi Gareth Bryne.” Ellerindeki gömleği silkeledi, sonra katladı. “Bittiğinde söylerim.”

“Işık, kadın,” diye mırıldandı Bryne neredeyse kendi kendine. “Seni Salidar’a kadar kovalamadan önce Aes Sedai olduğunu bilseydim... ne yaptığımı bilseydim...”

“Ne?” diye sordu Siuan. “Beni kovalamaz mıydın?”

“Elbette kovalardım,” dedi Bryne kızgınlıkla. “Yalnızca daha dikkatli olurdum ve belki daha hazırlıklı gelirdim. Mızrak yerine tavşan bıçağıyla yabandomuzu avlamaya çıktım.”

Siuan katlanmış gömleği diğerlerinin üzerine koydu, sonra gömlek yığınını aldı. Ona çilekeş bir bakış fırlattı. “Beni bir yabandomuzu ile karşılaştırdığını unutmak için elimden geleni yapacağım Bryne. Lütfen diline biraz daha dikkat et. Aksi halde, kendini hizmetçisiz bulursun ve çamaşırlarını kamptaki o hanımların yıkamasına izin vermek zorunda kalırsın.”

Bryne ona şaşkın bir bakış fırlattı. Sonra güldü. Siuan da sırıtmasını kendine saklamakta başarısız oldu. Eh, bu konuşmalardan sonra, Bryne bu işbirliğinde kontrolün kimde olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Ama... Işık! Neden ona Kehanet’ten bahsetmişti? Bundan başkalarına nadiren söz ederdi? Gömlekleri adamın sandığına kaldırırken Bryne’a bir bakış fırlattı. Adam hâlâ başını iki yana sallayarak gülüyordu.

Artık diğer yeminlerle bağlanmış olmadığımda, diye düşündü. *Yenidendoğan Ejder’in yapması gereken şeyi yaptığından emin olduğumda, belki zaman bulabilirim. Artık bu arayışın sona ermesini dört gözle bekliyorum.* Ne olağanüstü.

“Yatmalısın Siuan,” dedi Bryne.

“Daha erken,” dedi Siuan.

“Evet, ama gün batıyor. Üç günde bir, çok erken yatıyorsun ve şiltenin minderleri arasına gizlediğin o tuhaf yüzüğü takıyorsun.” Adam masasının üzerinde bir sayfayı çevirdi. “Lütfen Amyrlin’e saygılarımı ilet.”

Siuan ağzı bir karış açık, ona bakakaldı. Adamın *Tel'aran'rhiod*'dan haberi olamazdı, değil mi? Onu memnunlukla gülümserken yakaladı. Eh, belki *Tel'aran'rhiod*'u bilmiyordu, ama yüzüğün ve programının Egwene ile iletişim kurmakla bir ilgisi olduğunu tahmin etmişti açık ki. Sinsi. Bryne o geçerken kâğıtların üzerinden ona baktı. Gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Çekilmez adam," diye mırıldandı Siuan şiltesinin üzerine oturup, ışık küresini yok ederek. Sonra mahcup mahcup *ter'angreal* yüzüğü çıkardı ve boynuna taktı, sırtını Bryne'a döndü ve uzanıp uyumaya çalıştı. Üç günde bir, geceleyin yorulmuş olmak için erken kalkmaya özen gösteriyordu. Egwene kadar kolay uyuyabilmeyi diliyordu.

Çekilmez... *çekilmez* adam! Hıncını alabilmek için bir şeyler yapmak zorundaydı. Yatak örtülerinin arasında fareler. Bu iyi bir intikam olurdu.

Uzun süre yattı, ama sonunda, uygun bir intikam fikri ile hafifçe gülümseyerek uykuya dalmayı başardı. *Tel'aran'rhiod*'da uyandığında üzerinde utanç verici, bedenini zar zor örten bir kombinezondan başka şey yoktu. Siuan ciyakladı ve yoğunlaşarak bunun yerine hemen yeşil bir elbise getirdi. Yeşil? Neden yeşil? Onu mavi yaptı. Işık! Siuan her gelişigüzel düşünceyle giysilerinin değişmesini engelleyemezken, Egwene *Tel'aran'rhiod*'da işleri kontrol etme konusunda nasıl bu kadar başarılı olabiliyordu? Siuan'ın orijinali kadar iyi iş görmeyen bu düşük kaliteli *ter'angreal*'i kullanmak zorunda olmasıyla ilgili olmalıydı. Kendisini gören diğerlerine, daha az maddesel görünmesine sebep oluyordu.

Aes Sedai kampının ortasında, çadırların arasında duruyordu. Çadırların kapakları bir an açık, bir sonrakinde kapalı oluyordu. Gökyüzü haşin, ama tuhaf bir biçimde sessiz bir fırtınayla bozulmuştu. İlginç, ama *Tel'aran'rhiod*'da her şey genellikle tuhaftı. Gözlerini yumdu ve Beyaz Kule'de, Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasında olmayı diledi. Gözlerini açtığında oradaydı. Sağlam bir çalışma masası ve dayak için bir bankosu olan küçük, ahşap panelli bir oda.

Orijinal yüzüğü kullanabilmeyi diliyordu, ama Temsilciler onu dikkatle saklıyordu. Babasının hep dediği gibi, küçük bir balık yakalamış olsa bile şükretmeliydi. Hiç yüzüğü de olmayabilirdi. Temsilciler bu yüzüğün yakalandığında Leane'in üzerinde olduğunu sanıyordu.

Leane iyi miydi? Sahte Amyrlin her an idam seçeneğine gidebilirdi. Siuan Elaida'nın ne kadar hınçlı olabileceğini çok iyi biliyordu; zavallı Alric'i düşündükçe hâlâ içine bir acı saplanıyordu. Elaida, alaşağı ettiği

kadın gerektiği gibi makamından indirilmeden önce, soğukkanlılıkla bir Muhafız'ı öldürdüğü için tek bir an vicdan azabı hissetmiş miydi acaba?

“Bir kılıç mı Siuan?” diye sordu aniden Egwene'in sesi. “Bu yeni.”

Siuan bakışlarını indirdi ve kendini elinde, büyük olasılıkla Elaida'nın kalbi için düşünülmüş kanlı bir kılıç tutarken bularak şok geçirdi. Kılıcı yok etti, sonra Egwene'e baktı. Kız Amyrlin gibi görünüyordu, üzerinde muhteşem bir altın elbise vardı, kahverengi saçları girift bir biçimde taranmış, incilerle süslenmişti. Yüzü henüz yaşı belirsizliği kazanmamıştı, ama Egwene Aes Sedailerin dingin sakinliği konusunda *çok* iyi olmaya başlamıştı. Aslında, yakalandığından beri gözle görülür bir biçimde gelişmişti.

“İyi görünüyorsun Anne,” dedi Siuan.

“Teşekkür ederim,” dedi Egwene hafif bir gülümsemeyle. Siuan'ın yanındayken, asıl kişiliğini başkalarının yanında olduğundan daha fazla gösteriyordu. Egwene'in olduğu yere varabilmek için Siuan'ın derslerinden ne kadar faydalandığını ikisi de biliyordu.

Ama muhtemelen zaten oraya varacaktı, diye itiraf etti Siuan. *Belki bu kadar çabuk değil.*

Egwene içinde bulundukları odaya bakındı, sonra hafifçe yüzünü buruşturdu. “Son seferinde bu mekânı benim seçtiğimi biliyorum, ama yakınlarda bu odayı yeterince gördüm. Seninle çömezlerin yemek salonunda buluşalım.” Kayboldu.

Tuhaf bir seçimdi, ama büyük olasılıkla istenmeyen kulaklardan saklanmak içindi. Gizli toplantılarda *Tel'aran'rhiod*'u kullanan yalnızca Siuan ve Egwene değildi. Siuan gözlerini yumdu –buna gerek yoktu, ama işini kolaylaştırır gibiydi– ve dizi dizi sıraları ve çıplak duvarları ile çömezlerin yemek salonunu gözlerinin önüne getirdi. Gözlerini açtığında oradaydı. Egwene de öyle. Amyrlin oturdu ve arkasında görkemli bir koltuk belirerek onu zarifçe yakaladı. Siuan bu kadar karmaşık bir şey yapabileceğine güvenmiyordu; o basitçe, sıralardan birine oturdu.

“Bence daha sık buluşmaya başlamak isteyebiliriz Anne,” dedi Siuan, parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatarak düşüncelerini düzene koyarken.

“Öyle mi?” diye sordu Egwene sırtını dikleştirerek. “Bir şey mi oldu?”

“Pek çok şey,” dedi Siuan, “ve korkarım bazıları geçen hafta tutulmuş balık kadar bayat kokuyor.”

“Anlat.”

“Terkedilmişlerden biri kampımızdaydı,” dedi Siuan. *Bunu* çok sık düşünmek istemiyordu. Bilgi tüylerini diken diken ediyordu.

“Ölen oldu mu?” diye sordu Egwene, gözleri çelik gibi görünse de sakin bir sesle.

“Hayır, Işık’a şükürler olsun,” dedi Siuan. “Zaten bildiklerin dışında olmadı. Bağlantıyı Romanda yaptı. Egwene, o yaratık bir süredir bizimleydi, saklanıyordu.”

“Kim?”

“Delana Mosalaine,” dedi Siuan. “Ya da hizmetçisi Halima. Büyük olasılıkla Halima, çünkü Delana’yı uzun zamandır tanıyorum.” Egwene’in gözleri hafifçe irileşti. Halima Egwene’e hizmet etmişti. Terkedilmişlerden biri Egwene’e dokunmuştu. Haberi iyi karşıladı. Tıpkı bir Amyrlin gibi.

“Ama Anaiya bir erkek tarafından öldürülmüştü,” dedi Egwene. “O katiller farklı mıydı?”

“Hayır. Anaiya bir erkek tarafından öldürülmedi, *saidin* kullanan bir kadın tarafından öldürüldü. Öyle olmalı –mantıklı gelen tek açıklama bu.”

Egwene yavaşça başını salladı. Karanlık Varlık söz konusu olduğunda her şey mümkündü. Siuan tatmin ve gururla gülümsedi. Bu kız Amyrlin olmayı öğreniyordu. Işık, kız Amyrlin’di.

“Dahası var mı?” diye sordu Egwene.

“Bu konuda yok,” dedi Siuan. “Ne yazık ki bizden kaçtılar. Onları keşfettiğimiz gün ortadan kayboldular.”

“Acaba onları uyaran ne oldu?”

“Eh, bu, sana anlatmam gereken şeylerden biriyle ilgili.” Siuan derin bir nefes aldı. En kötüsünü söylemişti, ama bu, bir sonraki kısmı kabullenmek daha kolay olmayacaktı. “O gün Salon’da bir toplantı yapıldı ve Delana da katıldı. O toplantıda bir Asha’man kampta yönlendirebilen biri olduğunu sezdiğini söyledi. Kadını bunun uyardığını düşünüyoruz. Bağlantıyı Delana kaçtıktan sonra yapabildik. Bu, arkadaşının *saidin* yönlendirebilen bir kadınla karşılaştığını söyleyen aynı Asha’man’dı.”

“Peki neden kampta bir Asha’man vardı?” diye sordu Egwene soğuk bir sesle.

“Elçi olarak gönderilmişti,” diye açıkladı Siuan. “Yenidendoğan Ejder’den. Anne, öyle görünüyor ki al’Thor’u takip eden adamlardan bazıları Aes Sedailerle bağ kurmuş.”

Egwene tek bir sefer gözlerini kırptı. “Evet. Bu konuda söylentiler duydum. Abartılı olduklarını ummuştum. Bu Asha’man, Rand’a böyle bir

rezalete girişmek için kimin izin verdiğini söyledi mi?"

"O Yenidendoğan Ejder," dedi Siuan yüzünü buruşturarak. "İzne *ihtiyacı* olduğunu hissettiğini sanmıyorum. Ama hakkını yememek lazım, başta bunun olduğunu bilmiyormuş. Adamlarının bağ kurduğu kadınlar Elaida tarafından Siyah Kule'yi yok etmek için gönderilmişler."

"Evet." Egwene sonunda duygularını biraz gösterdi. "Demek söylentiler doğru. Fazlasıyla doğru." Güzel elbisesi şeklini korudu, ama Aiel giysileri gibi koyu kahverengiye dönüştü. Egwene değişimi fark etmemiş göründü. "Elaida'nın felaketlerle dolu hükümranlığı bitmeyecek mi?"

Siuan başını iki yana salladı. "Al'Thor'un adamlarının bağ kurduğu kadınlara karşılık olarak, bize kırk yedi Asha'man'la bağ kurmamız önerildi. Adil bir değiş tokuş sayılmaz, ama Salon yine de öneriyi kabul etmeye karar verdi."

"Verseler de olur," dedi Egwene. "Ejder'in budalalıklarıyla daha sonra ilgileneceğiz. Belki adamları doğrudan emir almadan hareket ettiler, ama sorumluluğu Rand almalı. Erkekler. Kadınlarla bağ kuruyor!"

"*Saidin*'in temizlendiğini iddia ediyorlar," dedi Siuan.

Egwene tek kaşını kaldırdı, ama itiraz etmedi. "Evet," dedi, "bunun mantıklı bir ihtimal olduğunu düşünüyorum. Doğrulama gerekecek elbette. Ama leke her şey kazanılmış gibi görünürken geldi; neden her şey saf deliliğe dönüşüyormuş gibi görünürken gitmesin?"

"Bu şekilde düşünmemiştim," dedi Siuan. "Eh, ne yapmalıyız Anne?"

"Bırak Salon ilgilensin bununla," dedi Egwene. "İşler kontrolleri altında gibi görünüyor."

"Sen geri dönene kadar kontrolleri altında tutsalar iyi olur Anne."

"Zamanı gelince döneceğim," dedi Egwene. Arkasına yaslandı ve ellerini kucağında kenetledi. Bir şekilde, yüzünün düşündürdüğünden çok daha yaşlı görünüyordu. "Şimdilik benim işim burada. Salon'un işleri gerektiği gibi yaptığından emin olmalısın. Sana çok güveniyorum."

"Bunu takdir ediyorum Anne," dedi Siuan kızgınlığını kendine saklayarak. "Ama onlar üzerindeki kontrolümü kaybetmeye başladım. Lelaine ikinci Amyrlin olarak yer yapmaya başladı –ve bunu, seni destekliyormuş gibi yaparak başarıyor. Senin adına hareket ediyormuş gibi görünmenin işine yaradığını gördü."

Egwene dudaklarını büzdü. "Terkedilmiş'i onun keşfettiği düşünülürse, avantajı Romanda'nın kullanacağını sanırdım."

“Sanırım avantajı kullanmayı düşündü,” dedi Siuan, “ama zaferinin keyfini çıkarmakla çok zaman harcadı. Lelaine büyük çaba göstererek Amyrlin’in yaşamış en adanmış hizmetkârı oldu. Nasıl konuştuğuna bakarak, sen ve o en yakın sırdaşmışsınız sanırsın! Beni maiyetine aldı ve ne zaman Salon toplansa, ‘Egwene bunu istedi,’ ve, ‘Bunu yaptığımızda Egwene’in ne dediğini hatırlayın,’ lafları gırla gidiyor.”

“Akıllıca,” dedi Egwene.

“Çok,” dedi Siuan içini çekerek. “Ama içlerinden birinin sonunda diğerinin tepesine çıkacağını biliyorduk. Onun dikkatini devamlı Romanda’ya çeviriyorum, ama onu daha ne kadar oyalayabileceğimi bilmiyorum.”

“Elinden geleni yap,” dedi Egwene. “Ama Lelaine dikkatinin dağıtılmasına izin vermezse endişelenme.”

Siuan kaşlarını çattı. “Ama senin yerine göz dikti!”

“Göz diktiği yeri dayanak alıyor,” dedi Egwene gülümseyerek. Sonunda elbisenin kahverengi olduğunu fark etti ve sözlerine ara vermeden bir anda eski haline getirdi. “Lelaine’in oynadığı kumar, ancak ben geri dönmezsem işe yarar. Yetke kaynağı olarak *beni* kullanıyor. Geri döndüğümde, benim önderliğimi kabul etmekten başka seçeneği olmayacak. Tüm çabasını beni yükseltmek için kullanmış olacak.”

“Peki, geri dönmezsen Anne?” diye sordu Siuan usulca.

“O zaman Aes Sedailer için, güçlü bir önderleri olması daha iyi olacak,” dedi Egwene. “Gücü kazanan Lelaine olmuşsa, öyle olsun.”

“Geri dönmeyeceğinden *emin olmak* için iyi bir sebebi var, biliyorsun,” dedi Siuan. “En azından, aleyhine kumar oynuyor.”

“Eh, bunun için onu suçlayamayız.” Egwene gardını indirerek yüzünü buruşturdu. “Dışarıda olsam, ben de aleyhime oynardım. Onunla başa çıkman lazım Siuan. Dikkatimin dağılmasına izin veremem. Burada bu kadar çok başarı potansiyeli görürken değil, başarısızlığın bedeli çok daha fazlayken değil.”

Siuan Egwene’in çenesindeki o inatçı ifadeyi biliyordu. Onu bu gece ikna etmek imkânsızdı. Siuan bir sonraki görüşmelerinde denemek zorunda kalacaktı.

Her şey –*saidin*’in temizlenmesi, Asha’manlar, Kule’nin dağılması– onu huzursuz edici bir biçimde ürpertiyordu. Hayatı boyunca bunlar için hazırlanmış olsa da, yine de sonunda gelmiş olmaları onu altüst ediyordu. “Son Savaş gerçekten geliyor,” dedi Siuan kendi kendine konuşurcasına.

“Öyle,” dedi Egwene ciddi bir sesle.

“Ve onunla, eski gücümden yoksun yüzleşeceğim,” dedi Siuan yüzünü buruşturarak.

“Eh, belki Kule yine bütün olduğunda sana bir *angreal* buluruz,” dedi Egwene. “Gölge’ye karşı at sürerken her şeyi kullanıyor olacağız.”

Siuan gülümsedi. “Bu güzel olurdu, ama gerekli değil. Sırf alışkanlıktan homurdanıyorum sanırım. Aslında ben... yeni durumumla başa çıkmayı öğreniyorum. Bazı avantajları olduğunu gördükten sonra alışmak o kadar zor değil.”

Egwene daha zayıf olmanın ne tür avantajları olabileceğini düşünmeye çalışırmış gibi kaşlarını çattı. Sonunda başını iki yana salladı. “Elayne bir seferinde Kule’de, güç nesneleri ile dolu bir odadan bahsetmişti bana. Onun gerçekten var olduğunu varsayıyorum?”

“Elbette,” dedi Siuan. “Bodrumdaki depo. Bodrumun ikinci katında, kuzeydoğu tarafında. Sade tahta bir kapısı olan küçük bir odadır, gözden kaçırman imkânsız. Koridorda kilitli olan tek kapı.”

Egwene kendi kendine başını salladı. “Eh, Elaida’yı kaba güçle alt etmem imkânsız. Yine de, bunu bilmek güzel. Raporlamak istediğin başka olağanüstü bir şey var mı?”

“Şu anda değil Anne,” dedi Siuan.

“O zaman geri dön ve biraz uyu.” Egwene duraksadı. “Ve bir daha, iki gün sonra görüşeceğiz. Burada, çömezlerin yemek salonunda, ama şehirde buluşmaya başlamayı isteyebiliriz. Buraya güvenmiyorum. Kampımızda bir Terkedilmiş yaşadıysa, babamın hanının yarısı üzerine iddiaya girerim ki, Beyaz Kule’de de casusluk eden bir tane vardır.”

Siuan başını salladı. “Pekâlâ.” Gözlerini yumdu ve biraz sonra kendini Bryne’ın çadırında gözlerini kırpıştırarak uyanırken buldu. Mum sönmüştü, Bryne’ın çadırın diğer tarafındaki şiltesinde sessizce nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Doğrulup oturdu ve ona baktı, ama çadır fazla karanlıktı, gölgelerden başka bir şey görünmüyordu. Tuhaf bir biçimde, Terkedilmişler ve Asha’manlar hakkında konuştuktan sonra iri yarı generalin varlığı onu rahatlatıyordu.

Raporlanacak başka olağandışı bir şey var mı Egwene? diye düşündü Siuan aylak aylak. Kalkıp paravanın arkasında elbisesini çıkarıp geceliğini giydi. *Sanırım âşığım. Bu yeterince olağandışı mı?* Ona, lekenin temizlenmesinden ya da *saidin* yönlendirebilen bir kadından daha tuhaf geliyordu.

Başını iki yana sallayarak düş *ter'angreal*'ini gizli yerine koydu, sonra battaniyelerinin altına büzüldü.

Bu seferlik fareleri boş verecekti.

9
Malden'den Çıkarken

Serin bir esinti Perrin'in yüzünü gıdıkladı. Böyle bir esinti yanında polen ve temiz sabah çiyinin, toprağı yararak başını ışığa kaldıran filizlerin, yeni hayat ve yeniden doğan yeryüzünün kokularını taşımalıydı.

Bu esinti yanında yalnızca kan ve ölüm kokuları taşıyordu.

Perrin sırtını esintiye döndü, diz çöktü ve arabanın tekerleklerini kontrol etti. Araç karya ağacından yapılmış sağlam bir arabaydı ve tahtaları eskilikten kararmıştı. Bakımlı görünüyordu, ama Perrin Malden'den gelmiş araçlarla ilgilenirken dikkatli olmayı öğrenmişti. Shaidolar atlar gibi arabaları ve öküzleri de küçümserdi, ama tüm Aieller gibi, hafif yolculuk etmeye inanırlardı. Arabalara bakım yapmamışlardı ve Perrin denetimi sırasında birden fazla gizli kusur bulmuştu.

"Sonraki!" diye bağırdı ilk tekerleğin göbeğini kontrol ederken. Onunla konuşmak isteyen insan kalabalığına hitap etmişti.

"Lordum," dedi bir ses. Tahtaya sürtünen tahta gibi, gür, kaba bir sesti. Ghealdanlıların Birinci Kumandanı Gerard Arganda. Adam iyice yağlanmış zırh gibi kokuyordu. "Yola çıkışımız konusunda ısrar etmeliyim. İzin verin, Majesteleri ile birlikte önde at süreyim."

'Majesteleri', Ghealdan Kraliçesi Alliandre'ydi. Perrin tekerlek üzerinde çalışmaya devam etti; marangozlukta, demircilikte olduğu kadar iyi değildi, ama babası bütün oğullarına bir arabadaki sorun işaretlerini tanımayı öğretmişti. Gideceği yolun yarısında kalakalmaktansa sorunu yola çıkmadan önce halletmek yeğdi. Perrin parmaklarını pürüzsüz, kahverengi karyanın üzerinde gezdirdi. Ağacın dokusu açıkça görülebiliyordu. Perrin parmaklarıyla çatlak aradı, gerilim noktalarını kontrol etti. Dört tekerlek de iyi görünüyordu.

“Lordum?” diye sordu Arganda.

“Hep birlikte at süreceğiz,” dedi Perrin. “Emrim bu Arganda. Mültecilerin onları terk ettiğimizi düşünmesine izin veremem.”

Mülteciler. Göz kulak olunacak yüz binin üzerinde mülteci vardı. Yüz bin! Işık, bu İki Nehir nüfusundan çok daha fazlaydı. Ve Perrin her birini beslemekle sorumluydu. Arabalar. Pek çok insan iyi bir arabanın önemini anlamazdı. Perrin sırtüstü uzanarak milleri denetlemeye hazırlandı ve bu onun Malden’in yakındaki şehir duvarlarının kısmen önünü kestiği bulutlu havayı görmesini sağladı.

Şehir Altara’nın bu kadar kuzeyindeki diğer şehirlere göre büyüktü. Ürkütücü duvarları ve kuleleriyle, bir şehirden çok kale gibiydi. Önceki güne kadar bu şehrin çevresindeki araziye Shaido Aielleri yerleşmişti, ama artık gitmişlerdi, Perrin’in güçleri ile Seanchanlar arasında yapılan bir ittifak sayesinde çoğu öldürülmüş, diğerleri kaçmış ve tutsakları serbest bırakılmıştı.

Shaidolar Perrin’e iki şey bırakmıştı: havadaki kan kokusu ve bakılacak yüz bin mülteci. Onlara özgürlüklerini vermekten mutlu olsa da, Malden’i kurtarırken asıl hedefi çok daha farklıydı: Faile’i kurtarmak.

Bir başka Aiel grubu yaklaşmaktaydı, ama onlar yavaşlamış, sonra kamp kurmuşlardı ve artık hızla Malden’e doğru ilerlemiyorlardı. Belki de savaştan kaçan Shaidolar önlerinde, yönlendiren kadınlarına rağmen onları yenebilen büyük bir ordu olduğuna dair uyarmıştı onları. Perrin’in arkasındaki bu yeni grup Perrin’in Shaidolara saldırdığı gibi Perrin’e saldırmayı istemiyor gibiydi.

Bu ona zaman veriyordu. En azından biraz.

Arganda hâlâ izliyordu. Kumandan cilalı plaka zırhını takmıştı ve göz yerlerinde yarıklar olan miğferi kolunun altındaydı. Tıknaz adam şişinmeyi seven türden bir subay değildi, orduda yükselerek buraya gelmiş sıradan bir adamdı. İyi savaşıyordu ve söyleneni yapıyordu. Genellikle.

“Kararımda esneklik göstermeyeceğim Arganda,” dedi Perrin arabanın altındaki nemli zeminde kendini çekerek.

“En azından kapıyol kullanamaz mıyız?” diye sordu Arganda diz çöküp, kısa, gri saçlarıyla yeri süpürecek kadar eğilip, arabanın altına bakarak.

“Asha’manlar bitkinlikten ölü gibi,” diye terslendi Perrin. “Bunu biliyorsun.”

“Büyük bir kapıyol açamayacak kadar yorgunlar,” dedi Arganda, “ama belki küçük bir grubu gönderebilirler. Leydim tutsaklığı yüzünden bitkin

durumda! Kuşkusuz onu yürütmeyi düşünmüyorsundur!”

“Mülteciler de yorgun,” dedi Perrin. “Alliandre binecek bir at alabilir, ama o da geri kalanlarla birlikte yola çıkıyor. Işık izin verirse, erkenden.”

Arganda içini çekti ve tamam dercesine başını salladı. O ayağa kalkarken Perrin parmaklarını milin üzerinde gezdirdi. Ahşaptaki gerilimi tek bir bakışla anlayabilirdi, ama o dokunmayı tercih ediyordu. Dokunmak daha güvenilirdi. Ahşabın zayıfladığı yerde her zaman bir çatlak ya da kıymık olurdu ve kırılmadan önce onu hissedebilirdiniz. Ahşap böyle güvenilirdi.

İnsanların aksine. Kendisinin aksine.

Dişlerini sıktı. Bu konuda düşünmek istemiyordu. Çalışmaya devam etmek zorundaydı, dikkatini dağıtmak için *bir şey* yapmak zorundaydı. Çalışmayı seviyordu. Son zamanlarda bunun için çok az fırsat bulabilmişti. “Sonraki!” diye seslendi, sesi arabanın dibinden yankılandı.

“Lordum, saldırmalıyız!” diye bildirdi gürültücü bir ses arabanın yanından.

Perrin başını iyice ezilmiş otlara vurdu ve gözlerini yumdu. Arganda Ghealdan için neyse, Kanatlı Askerler’in Lord Kumandanı Bertain Gallenne de Mayene için oydu. O tek benzerlik dışında, iki kumandan bundan daha farklı olamazdı. Perrin arabanın altında Bertain’in şahin biçiminde tokaları olan büyük, güzelce işlenmiş çizmelerini görebiliyordu.

“Lordum,” diye devam etti Bertain. “Kanatlı Askerler’den güzel bir saldırı Aiel güruhunu dağıtır, bundan eminim. Burada, şehirde Aiellerin işini kolaylıkla gördük!”

“O zaman yanımızda Seanchanlar vardı,” dedi Perrin arka mili kontrol etmeyi bitirip, diğerine bakmak için öne sürünerek. Üzerinde eski, lekeli ceketi vardı. Faile görse bu yüzden onu azarlardı. Perrin’in kendini bir lord olarak göstermesi gerekiyordu. Ama bir saatini çamurlu otların üzerinde yatıp, arabaların altına bakarak geçirecekse, Faile gerçekten de onun güzel bir ceket giymesini ister miydi?

Faile onun çamurlu otların üzerine yatmasını istemezdi bir kere. Perrin, eli ön milin üzerinde duraksadı ve onun kuzgun rengi saçlarını ve belirgin Saldaea burnunu düşündü. Bütün aşkını ona vermişti. Faile onun her şeyiydi.

Başarmıştı –onu kurtarmıştı. O zaman neden işler neredeyse eskisi kadar kötüymüş gibi hissediyordu? Sevinmeliydi, kendinden geçmiş olmalıydı, rahatlamış hissetmeliydi. Tutsaklığı sırasında Faile için çok

endişelenmişti. Ama şimdi, o güvendeyken, her şey hâlâ yanlış geliyordu. Bir şekilde. Açıklayamadığı şekillerde.

Işık! *Hiçbir şey* gerektiği gibi yürümeyecek miydi? Eskiden orada taşıdığı düğümlü ipe dokunmak isteyerek cebine dokundu. Ama ipi atmıştı. *Kes şunu!* diye düşündü. *O geri döndü. Eski halimize dönebiliriz. Dönebilir miyiz?*

"Evet, eh," diye devam etti Bertain, "Seanchanların gidişi saldırı sırasında sorun olabilir. Ama orada kamp kurmuş o Aiel grubu bizim yendiğimiz Aiel grubundan daha küçük. Ve eğer endişeleniyorsan, o Seanchan generaline haber yollayıp, geri çağırabilirsin. Kuşkusuz bir kez daha yanımızda savaşmayı isteyecektir!"

Perrin kendini o ana dönmeye zorladı. Kendi aptal sorunları önemsizdi; şu anda bu arabaları harekete geçirmesi gerekiyordu. Ön mil iyiydi. Döndü ve arabanın altından çıktı.

Bertain orta boyluydu, ama miğferinden çıkan üç tüy daha uzun boylu görünmesine sebep oluyordu. Kırmızı göz bandını takmıştı –Perrin adamın gözünü nerede kaybettiğini bilmiyordu– ve zırhı parlıyordu. Adam, Perrin'in sessizliğinin saldıracakları anlamına geldiğini düşünürmüş gibi, heyecanlanmıştı.

Perrin ayağa kalkıp sade kahverengi pantolonunun tozunu silkeledi. "Gidiyoruz," dedi, sonra itirazları engellemek için elini kaldırdı. "Buradaki boyları yendik, ama onlara çatalkök içirmiştik ve bizim tarafımızda *damane*'ler vardı. Yorgunuz, yaralıyız ve Faile'i geri aldık. Savaşmak için başka sebep yok. Gidiyoruz."

Bertain tatmin olmuş görünmüyordu, ama başını salladı ve dönüp, çamurlu zeminde ayaklarını yere vura vura adamlarının atlarının sırtında beklemekte olduğu yere döndü. Perrin arabanın çevresinde onunla konuşmak için beklemekte olan küçük gruba baktı. Eskiden olsa bu tür işler Perrin'in canını sıkardı. Ona anlamsız bir iş gibi geliyordu, çünkü ona başvuranların çoğu yanıtının ne olacağını zaten biliyordu.

Ama o sözleri ondan işitmeye ihtiyaçları vardı ve Perrin bunun önemini anlamaya başlamıştı. Dahası, onların soruları, Faile'i kurtarmasından dolayı hissettiği tuhaf gerilimi unutmasını sağlıyordu.

Peşindeki küçük maiyetiyle, sıradaki arabaya yürüdü. Uzun kervanda elli araba vardı. Öndekilere Malden'den kurtarılan eşyalar yüklenmişti; ortadakiler şu anda yüklenmekteydi ve Perrin'in denetlemesi gereken iki

araba kalmıştı yalnızca. Gün batımından önce Malden'den uzaklaşmış olmak istiyordu. Muhtemelen bu onu güvende olacak kadar uzağa taşırdı.

Bu yeni Shaidolar intikam için onları izlemeye karar vermezse. Perrin'in götürmesi gereken bunca insan varken, kör bir adam bile izlerini sürebilirdi.

Güneş, bulut örtüsünün arkasında parlak bir benek halinde ufka doğru alçaldı. Işık, mültecileri organize etme ve ordu kamplarını ayırma gerekliliği ile birlikte bu tam bir kargaşaydı. Uzaklaşmanın işin kolay kısmı olması gerekiyordu!

Shaido kampı tam bir felaketti. Perrin'in emri altındakiler kampı taramış, terk edilmiş çadırların çoğunu toplamıştı. Şimdi temizlenmiş olan, şehrin çevresindeki arazi; ezilmiş otlar, çamur ve çöplerle kaplıydı. Shaidolar, Aiel olduklarından, şehir duvarlarının içinde değil *dışında* kamp kurmayı tercih etmişlerdi. Tuhaf bir halktı, inkâr etmek imkânsızdı. Güzel bir yatağa kim hayır deyip dışarıda, çadırlarda kalmayı tercih edebilirdi? Şehrin daha iyi bir askeri pozisyon sağlayacağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama Aieller şehirlerden hoşlanmazdı. İlk Shaido saldırısı sırasında binaların çoğu ya yanmış ya da yağmalanmıştı. Kapılar ve pencereler kırılmış, eşyalar sokaklara bırakılmış, su getirmek için ileri geri koşan *gai'shain*'lerin ayakları altında ezilmişti.

İnsanlar hâlâ böcekler gibi ortalıklarda koşuşturuyor, şehir kapılarından girip çıkıyor, eski Shaido kampında dolaşıyor, bulabildiklerini alıp götürmek üzere kaldırıyordu. Yolculuk etmeye karar verdiklerinde arabaları geride bırakmaları gerekecekti –Grady arabaların geçmesine yetecek kadar geniş bir kapıyol açamıyordu– ama şimdilik arabaların çok faydası olacaktı. Epey de öküz vardı; onları bir başkası denetliyor, araba çekmeye uygun olduklarından emin oluyordu. Shaidolar şehirdeki atların çoğunun kaçmasına izin vermişti. Yazık. Ama elinizde ne varsa onu kullanırdınız.

Perrin bir sonraki arabaya ulaştı ve denetimine arabanın öküzlerin bağlanacağı uzun ok ile başladı. "Sonraki!"

"Lordum," dedi hırıltılı bir ses, "sanırım sırada ben varım."

Perrin konuşana baktı: sekreteri Sebban Balwer. Adamın kuru, büzülmüş bir yüzü vardı ve daima kambur durması dala tünemiş akbaba gibi görünmesine sebep oluyordu. Ceketi ve pantolonu temiz olsa da, Balwer her adım attığında toz bulutları saçıyor olmaları gerekirmiş gibi geliyordu. Adam eski bir kitap gibi küf kokuyordu.

“Balwer,” dedi Perrin parmaklarını araba okunun üzerinde gezdirir, sonra boyunduruğun kayışlarını kontrol ederken, “tutsaklarla konuştuğunu sanıyordum.”

“Gerçekten de orada kendi işimle meşguldüm,” dedi Balwer. “Ama meraklandım. Seanchanların tutsak alınan *tüm* Shaido yönlendirenlerini yanlarına almalarına izin mi verdiniz?”

Perrin küflü sekretere baktı. Yönlendirebilen Bilgeler çatalkök içirilip bayıltılmıştı; hâlâ baygınken Seanchanlara teslim edilmişlerdi. Karar Perrin’i Aiel müttefikleri arasında popüler yapmamıştı, ama o kadınların ortalıklarda dolaşıp, ondan intikam almalarına izin veremezdi.

“Onları neden isteyecekmişim, anlamıyorum,” dedi Balwer’e.

“Şey, Lordum, öğrenecek, ilgi çekici pek çok şey var. Örneğin, öyle görünüyor ki pek çok Shaido, klanlarının davranışlarından utanç duyuyor. Bilgelerin kendileri çatışma halinde. Aynı zamanda, onlara Efsaneler Çağı’dan kalma güç nesneleri vadeden çok merak uyandırıcı bazı kişilerle ilişkileri var. Onlar her kimse, kapıyol yapabilirlerdi.”

“Terkedilmişler,” dedi Perrin omuzlarını silkerek. Tek dizinin üzerinde çökerek ön sağ tekerleği kontrol etti. “Hangileri olduğunu öğrenebileceğimizden kuşkuluyum. Muhtemelen kılık değiştirmişlerdir.”

Bu yorum üzerine Balwer’in dudaklarını büzdüğünü gördü göz ucuyla.

“Bana katılmıyor musun?” diye sordu Perrin.

“Hayır, Lordum,” dedi adam. “Shaidolara verilen ‘nesneler’ benim fikrime göre çok kuşkulu. Aieller kandırılmış, ama ne sebep için olduğunu henüz keşfedemedim. Bununla birlikte, şehri aramak için daha fazla zamanımız olsa...”

Işık! Kamptaki *herkes* ondan elde edemeyecekleri bir şey mi isteyecekti? Perrin yere çökerek tekerlek göbeğini kontrol etti. Göbekte bir şey onu rahatsız ediyordu. “Terkedilmişlerin bize karşı olduğunu zaten biliyoruz Balwer. Rand’ın onları yine mühür altına almasını ya da her ne yapmayı planlıyorsa onu yapmasını kabul etmeyecekler.”

Kahrolası renkler zihninde Rand’ı görmesine sebep oldu! Perrin onları yine aklından uzaklaştırdı. Rand ya da Mat’i düşünmek onların gözlerinin önüne gelmesine sebep oluyor gibiydi.

“Her neyse,” diye devam etti Perrin. “Ne yapmamı istediğini anlamadım. Shaido *gai’shain*’leri yanımıza alacağız. Mızrağın Kızları epey yakaladı. Onları sorgulayabilirsin. Ama buradan ayrılıyoruz.”

“Peki, Lordum,” dedi Balwer. “Yalnızca, bu Bilgeleri kaybetmek yazık olacak. Benim deneyimlerime göre, Aieller arasında en... kafası çalışanlar onlar.”

“Seanchanlar onları istiyordu,” dedi Perrin. “Bu yüzden onları Seanchanlar aldı. Edarra’nın beni bu konuda zorlamasına izin veremem ve olan oldu. Benden ne bekliyorsun Balwer?”

“Belki bir mesaj gönderilebilirdi,” dedi Balwer, “uyandıkları zaman Bilgelere sorulabilecek sorular hakkında. Ben...” Durdu, sonra eğilerek Perrin’e baktı. “Lordum, bu insanın dikkatini epey dağıtıyor. Arabaları denetlemek için bir başkasını bulamaz mıydık?”

“Başka herkes ya çok yorgun ya da çok meşgul,” dedi Perrin. “Kamplarda bekleyen mültecilerin büyük kısmının hareket emri verdiğimizde yola çıkmasını istiyorum. Askerlerimizin çoğu erzak bulmak için şehri tarıyor –bulabildikleri her avuç tahıl lazım olacak. Zaten yiyeceklerin yarısı bozuldu. İnsanların beni bulabilecekleri bir yerde olmam gerektiği için o işe yardım edemem.” Onu ne kadar kızdırsa da, bunu kabullenmişti.

“Evet, Lordum,” dedi Balwer. “Ama arabaların altında *sürünmeden de* ulaşılabilir bir yerde olabilirsiniz kuşkusuz.”

“İnsanlar benimle konuşurken yapabileceğim bir iş,” dedi Perrin. “Ellerime ihtiyaç yok, dilim yeterli. Ve o dil sana Aielleri unutmanı söylüyor.”

“Ama...”

“Yapabileceğim başka bir şey yok Balwer,” dedi Perrin kararlılıkla, tekerleğin çubuklarının arasından ona bakarak. “Kuzeye gidiyoruz. Shaidolarla işim bitti; kavrulsalar da umurumda değil.”

Balwer ince dudaklarını yine büzdü ve hafifçe sinir koktu. “Elbette, Lordum,” dedi çabucak eğilerek. Sonra geri çekildi.

Perrin sürünerek arabanın altından çıktı ve ayağa kalktı. Araba dizisinin yanında, kirli elbise ve yıpranmış ayakkabılar içinde duran genç kadına başını salladı. “Git, Lyncon’u getir,” dedi. “Ona söyle, bu tekerlek göbeğine baksın. Yatağın soyulduğunu düşünüyorum. Patlayası şey düşüverecekmiş gibi görünüyor.”

Genç kadın başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Lyncon, Shaidolar saldırdığında Cairhien’de akrabalarını ziyaret etmekte olan talihsiz bir marangozdu. Adamın iradesi çökmüştü neredeyse. Belki de arabaları denetleyen kişi o olmalıydı, ama gözlerindeki o dalgın bakışları düşününce,

Perrin onun doğru düzgün denetim yapmasına ne kadar güvenebileceğinden emin olamıyordu. Ama ona gösterilen sorunları çözme konusunda yeterince iyi görünüyordu.

Ve doğrusu şuydu ki, hareket ettiği sürece Perrin bir şey yaptığını, ilerleme kaydettiğini hissediyordu. Diğer meseleler hakkında düşünmüyordu. Arabaları onarmak kolaydı. İnsanlar gibi değildiler.

Perrin döndü ve ateş çukurları, atılmış paçavralar saçılmış boş kampa baktı. Faile şehre doğru yürüyordu; takipçilerinden bazılarına bölgeyi taratıyordu. Çarpıcı bir kadındı. Güzeldi. O güzellik yalnızca yüzünde ya da ince vücudunda değildi, insanlara bu kadar kolaylıkla hâkim olabilmesindeydi, ne yapılacağını kolaylıkla bilebilmesindeydi. Perrin'in asla olmadığı bir şekilde akıllıydı.

Perrin aptal değildi; yalnızca meseleler hakkında düşünmeyi severdi. Ama Rand ile Mat'in aksine insanlar konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Faile ona insanlar, hatta kadınlar konusunda iyi olması gerekmediğini göstermişti. *Bir* kişinin onu anlaması yeterliydi. Faile ile konuşabildiği sürece başka kimseyle konuşmakta iyi olması gerekmiyordu.

Ama şimdi söyleyecek söz bulamıyordu. Tutsaklığı sırasında Faile'in başına gelenler konusunda endişeleniyordu, ama olasılıklar onu rahatsız etmiyordu. Onu kızdırıyordu, ama olanların hiçbiri Faile'in suçu değildi. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapardınız. Güçlü olduğu için Faile'e saygı duyuyordu.

Işık! diye düşündü. *Yine düşünüyorum. Çalışmaya devam etmem gerek.* "Sıradaki!" diye bağırdı eğilip arabayı incelemeye devam ederek.

"Yüzünden başka hiçbir şeyi görmesem evlat," dedi candan bir ses, "bu savaşı kaybettiğimizi varsayardım."

Perrin şaşkınlıkla döndü. Onunla konuşmak için bekleyenler arasında Tam al'Thor'un da olduğunu fark etmemişti. O kalabalık seyrelmişti, ama hâlâ bazı haberciler ve hizmetkârlar vardı. Arka tarafta, sağlam yapılı, tıknaz koyun çobanı asasına dayanmış, bekliyordu. Saçlarının tamamı kırlaşmıştı. Perrin o saçların simsiyah olduğu zamanları hatırlıyordu. Perrin'in daha bir çocuk olduğu, çekiçten ve demirhaneden haberi olmadığı zamanları.

Perrin elini uzattı ve belinde taşıdığı çekici yokladı. Balta yerine onu seçmişti. Doğru karardı, ama yine Malden savaşında kontrolünü kaybetmişti. Onu rahatsız eden bu muydu?

Yoksa öldürmekten ne kadar zevk aldığı mı?

“Neye ihtiyacın var Tam?” diye sordu.
“Yalnızca bir rapor getirdim Lordum,” dedi Tam. “İki Nehirli adamlar yürüyüş için hazırlandılar. Ne olur ne olmaz diye, her adam sırtında iki çadır taşıyacak. Çatalkök yüzünden şehirdeki suyu kullanamıyoruz, bu yüzden delikanlılardan bazılarını su kemerine yollayıp su fıçılarını doldurttum. Onları geri getirmek için bir araba kullanabiliriz.”
“Oldu,” dedi Perrin gülümseyerek. Sonunda biri gereken şeyleri önceden izin almadan yapıyordu! “İki Nehirli adamlara söyle, onları en kısa zamanda eve yollamayı planlıyorum. Grady ve Neald kapıyol açacak kadar güçlendiği anda. Ama bu biraz zaman alabilir.”
“Buna minnettarız Lordum,” dedi Tam. Onun bu unvanı kullanması tuhaf geliyordu. “Ama seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?”
Perrin, Lyncon’un arabaya bakmak için yaklaştığını fark ederek – adamın aksaması belirgindi– başını salladı. Perrin Tam’le birlikte hizmetkâr ve koruma grubundan uzaklaştı ve Malden duvarının gölgesine gittiler. Kaleyi oluşturan dev blokların dibinde yeşil yosunlar bitmişti; yosunların ayaklar altında ezilip çamurlanmış otlardan çok daha yeşil olması tuhaftı. Bu bahar yosundan başka hiçbir şey yetişmiyor gibiydi.
“Ne oldu Tam?” diye sordu Perrin yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz.
Tam yüzünü ovaladı; kır sakalları uzamaya başlamıştı. Perrin bugünlerde adamlarını çok zorluyordu ve tıraş olmaya zaman bulamamışlardı. Tam’in üzerinde sade, mavi bir yün ceket vardı ve muhtemelen dağ rüzgârına karşı kalın kumaş iyi bir koruma sağlıyordu.
“Adamlar merak ediyor Perrin,” dedi Tam yalnız kaldıkları için daha az resmi bir biçimde. “Manetheren’den vazgeçme konusunda söylediklerinde ciddi miydin?”
“Evet,” dedi Perrin. “Ortaya çıktığından beri o bayrak sorundan başka şey getirmedi. Seanchanlar ve başka herkes bilse de olur. Ben kral değilim.”
“Senin uyruğun olarak yemin etmiş bir kraliçen var.”
Perrin Tam’in sözlerini düşünerek en iyi yanıtı aradı. Eskiden bu davranışı onun kalın kafalı olduğunu düşünmesine sebep olurdu. Artık uzun uzun düşünmesinin, Perrin’in kurnaz ve keskin zekâlı olduğu anlamına geldiğini varsayıyorlardı. Adınızın önüne birkaç süslü sözcük eklenmesi ne büyük fark yaratıyordu!
“Bence yaptığın şey doğruydu,” dedi Tam şaşırtıcı şekilde. “İki Nehir’e Manetheren demek yalnızca Seanchanları değil, Andor Kraliçesi’ni de kızdırırdı. İki Nehir’den fazlasını ele geçirmek istediğini, belki

Manetheren’in eskiden kontrol ettiği tüm toprakları fethetmek istediğini ima ederdi.”

Perrin başını iki yana salladı. “Benim hiçbir şeyi fethetmeye niyetim yok Tam. Işık! İnsanların kontrolüm altında olduğunu söylediğim toprakları bile elimde tutmaya niyetim yok. Elayne tahta ne kadar çabuk oturursa, İki Nehir’e ne kadar çabuk gerçek bir lord gönderirse o kadar iyi. O zaman bu Lord Perrin meselesine bir son veririz ve her şey normale döner.”

“Ya Kraliçe Alliandre?” diye sordu Tam.

“O da benim yerime Elayne’e yemin eder,” dedi Perrin inatla. “Ya da belki doğrudan Rand’a. Rand kralları avuçlayıp götürüyor gibi. Tıpkı sarsak oyunu oynayan bir çocuk gibi.”

Tam endişeli kokuyordu. Kaygılı. Perrin bakışlarını kaçırdı. Her şey daha basit olmalıydı. Olmak *zorundaydı*. “Ne?”

“Yalnızca bunu aştığını sanıyordum,” dedi Tam.

“Faile’in kaçırıldığı günden beri hiçbir şey değişmedi,” dedi Perrin. “O kurt sancağından da hâlâ hoşlanmıyorum. Belki onu da indirmenin zamanı gelmiştir.”

“Adamlar o sancağa inanıyor Perrin, evlat,” dedi Tam sessizce. Adamda yumuşak bir mizaç vardı ve bu, konuştuğu zaman dinlemenizi sağlıyordu. Elbette, genellikle mantıklı da konuşuyordu. “Seni uyarmak için kenara çektim. Adamların İki Nehir’e dönmesi için bir fırsat verirsen, bazıları gidecektir. Ama çoğu kalacaktır. Pek çok adamın seni Shayol Ghul’e kadar izlemeye yemin ettiğini duydum. Son Savaş’ın yaklaştığını biliyorlar –son zamanlarda gördüğümüz bunca işaretten sonra kim anlamaz ki? Geride kalmaya niyetleri yok.” Duraksadı. “Sanırım benim de yok.” Adam kararlılık kokuyordu.

“Göreceğiz,” dedi Perrin kaşlarını çatarak. “Göreceğiz.”

Tam’i bir araba bulma ve o su fıçılarını geri getirme talimatıyla yolladı. Askerler dinleyecekti; Tam, Perrin’in Birinci Kumandanı’ydı, ama Perrin’e durum ters geliyordu. Adamın geçmişi hakkında pek bilgisi yoktu, ama Tam uzun zaman önce Aiel Savaşı’nda savaşmıştı; daha Perrin doğmadan önce kılıç kullanıyordu. Ve şimdi Perrin’in emirlerine itaat ediyordu.

Hepsi itaat ediyordu. Ve bunu yapmaya devam etmek istiyorlardı! Hiç mi ders almamışlardı? Perrin bekleyenlerin yanına dönmek yerine, sırtını duvara vererek gölgede dikildi.

Şimdi fark edince, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamıştı. Tek sebep değildi, ama kafasını meşgul eden şeylerin bir kısmıydı. Faile’in

dönmüş olmasına rağmen.
Son zamanlarda iyi bir önder değildi. Elbette hiçbir zaman örnek bir önder olmamıştı, Faile yanında, ona rehberlik ederken bile. Ama onun yokluğunda çok daha kötüydü. Çok daha kötü. Sırf Faile'i geri getirebilmek için Rand'ın emirlerini duymazdan gelmişti, hiçbir şeyi umursamamıştı.
Ama bir erkek başka ne yapabilirdi ki? Sonuçta karısı kaçırılmıştı!
Onu kurtarmıştı. Ama bunu yaparken, başka her şeye sırtını dönmüştü. Ve onun yüzünden insanlar ölmüştü. İyi adamlar. Ona güvenen adamlar.
O gölgede dururken, daha bir gün önce yaşadığı bir anı hatırladı. Müttefiklerinden biri Aiel oklarının hedefi olmuştu. Masema'nın yüreğini zehirlediği biri. Aram onun dostuydu, Faile'i kurtarma arayışında terk ettiği bir dostu. Aram bundan daha iyisini hak ediyordu.
O Tenekeci'nin eline kılıç almasına asla izin vermemeliydim, diye düşündü, ama şu anda bu sorunla uğraşmak istemiyordu. *Yapamazdı.* Yapacak çok fazla işi vardı. Sıradaki son arabayı denetlemeyi planlayarak duvardan uzaklaştı.
"Sıradaki!" diye bağırdı yeniden işe koyulurken.
Aravine Carnel öne çıktı. Amadicialı kadın artık *gai'shain* kıyafetleri giymiyordu; bunun yerine basit, açık yeşil bir elbise giymişti. Elbise atık malzemelerden çıkarıldığından temiz değildi. Aravine tombul bir kadındı, ama tutsak geçirdiği günlerin ardından yüzünde hâlâ perişan bir hal vardı. Kararlı görünen biriydi. Organizasyon konusunda şaşırtıcı ölçüde iyiydi ve Perrin kadının asil bir soydan geldiğini tahmin ediyordu. Kadında öyle bir koku vardı: özgüven, rahatça emir vermek. Bu özelliklerinin tutsaklığında kaybolmamış olması şaşırtıcıydı.
İlk tekerleğe bakmak için diz çökerken, Faile'in mültecileri denetlemek için Aravine'i seçmiş olmasının garip olduğunu düşündü. Neden *Cha Faile*'deki gençlerden birini seçmemişti? O züppeler sinir bozucu olabiliyordu, ama şaşırtıcı bir beceriklilik göstermişlerdi.
"Lordum," dedi Aravine. Tecrübeli görünen reveransı geçmişine dair bir başka işaretti. "İnsanları yola çıkacak şekilde organize etmeyi bitirdim."
"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Perrin başını kaldırıp bakarak.
"Beklediğimiz kadar zor olmadı Lordum. Onlara uluslarına ve sonra doğdukları yere göre toplanmalarını emrettim. Şaşırtıcı olmayan bir biçimde, çoğunluğu Cairhienlilerden oluşuyor. Ardından Altaralılar, sonra Amadicialılar ve son olarak da diğer uluslar geliyor. Birkaç Domanlı, birkaç Tarabonlu, tek tük Sınırboylu ya da Tearlı."

“Aralarından kaçı arabaya binmeden bir iki gün yürümeye dayanabilir?”
“Çoğu Lordum,” dedi kadın. “Hasta ve yaşlı olanlar şehir Shaidoların eline geçtiğinde şehirden sürüldü. Buradaki insanlar çok çalıştırılmaya alışık. Bitkin düşmüşler Lordum, ama diğer Shaidolar yarım günlük yürüyüş mesafesi kadar uzakta kamp kurmuşken, hiçbiri beklemek istemiyor.”
“Tamam,” dedi Perrin. “Hemen yürüyüşe geçir onları.”
“Hemen mi?” diye sordu Aravine şaşkınlıkla.
Perrin başını salladı. “Elinden gelen en kısa zamanda onları yola çıkar, kuzeye yürümelerini istiyorum. Başı çekmeleri için Alliandre ve muhafızlarını yollayacağım.” Bu Arganda’nın yakınmasını engellerdi ve mültecilerin ayakaltından çekilmesini sağlardı. Mızrağın Kızları, sırf erzak toplama konusunda bile, çok daha iyi ve çok daha etkili olurlardı. Zaten erzak arama işi bitmek üzereydi. Perrin’in halkı yolda yalnızca birkaç hafta geçirmek zorunda kalacaktı. Bunun ardından kapıyol aracılığıyla daha güvenli bir yere sıçrayabilirlerdi. Andor’a belki ya da Cairhien’e.
Arkasındaki Shaidolar onu endişelendiriyordu. Her an saldırmaya karar verebilirlerdi. Yollarından çekilip, baştan çıkmalarını engellemek en iyisiydi.
Aravine reverans yaptı ve hazırlık yapmak üzere telaşla uzaklaştı ve Perrin onu sorgulamaya ya da düşüncelerini tahmin etmeye ihtiyaç duymayan birini daha bulabildiği için Işık’a şükretti. Yürüyüşün başlayacağını Arganda’ya haber vermek için bir oğlan çocuğu gönderdi, sonra arabayı denetlemeyi bitirdi. Bunun ardından ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi. “Sıradaki!” dedi.
Öne çıkan olmadı. Çevresinde yalnızca korumalar, haberci çocuklar ve öküzlerini bağlayıp, arabaları yüklenmek üzere götürmek için bekleyen birkaç arabacı kalmıştı. Mızrağın Kızları erzakları ve malzemeleri ilk kampın ortasında büyük bir yığın halinde toplamıştı. Perrin Faile’in orada işleri organize etmek için çalıştığını görebiliyordu.
Perrin yanındaki hizmetkârları ona yardıma yolladı, sonra kendini yalnız buldu. Yapacak hiçbir işi olmadan.
Tam da kaçınmak istediği şeydi bu.
Rüzgâr, o korkunç ölüm kokusunu taşıyarak yine esip geçti. Rüzgâr anılar da taşıyordu. Savaşın öfkesi, her darbedeki tutku ve heyecan. Aieller kusursuz savaşçılardı –buraların gördüğü en iyiler. Her çatışma zorlu

olmuştu ve Perrin de epey kesik ve bere edinmişti, ama bunlara Şifa verilmişti.

Aiellerle savaşırken canlı hissediyordu. Öldürdüğü her Aiel mızrak kullanmada uzmandı; fırsat bulsalar her biri onu öldürürdü. Ama o kazanmıştı. Savaştaki o anlarda, dinamik bir tutku hissetmişti. Sonunda bir şeyler *yapıyor* olduğu için. İki ay bekledikten sonra, her darbe Faile'i bulmaya bir adım daha yaklaşmak demekti.

Artık konuşmak yoktu. Artık planlamak yoktu. Amacını bulmuştu. Ama şimdi bütün bunlar kaybolmuştu.

İçi boşalmış hissediyordu. Tıpkı... tıpkı babasının Kışgecesi için özel bir armağan söz verdiği zaman gibiydi. Perrin hevesle, aylar boyunca beklemiş, bilinmeyen armağanı kazanmak için ev işlerinde üzerine düşeni yapmıştı. Sonunda küçük tahta bir at aldığında bir anlığına heyecan duymuştu. Ama ertesi gün, şok edici bir hüzne kapılmıştı. Armağan yüzünden değil, artık uğruna çabalayacak bir şey olmadığından. Heyecan gitmişti ve beklentiyi armağanın kendisinden daha kıymetli bulduğunu ancak o zaman anlamıştı.

Bundan kısa süre sonra Luhhan Usta'nın demirhanesini ziyaret etmeye başlamıştı ve sonunda onun çırağı olmuştu.

Faile'i geri aldığı için memnundu. Çok sevinmişti. Ama artık bekleyebileceği ne kalmıştı? O kahrolası adamlar onu önderleri olarak görüyordu. Hatta bazıları onu kralları olarak düşünüyordu! Perrin bunu hiç istememişti. Bayrakları her açtıklarında Perrin onları indirmelerini istemişti. Ta ki Faile bayrakları kullanmanın bir avantaj olacağına dair onu ikna edene kadar. Kampının üzerinde küstahça dalgalanan kurtbaşı sancağının oraya ait olmadığına inanıyordu hâlâ.

Ama onu indirebilir miydi? Adamlar *gerçekten* ona saygı duyuyordu. Onun önünden geçtikleri her seferinde yaymaya başladıkları gururun kokusunu alabiliyordu. Onları reddedemezdi. Son Savaş'ta Rand'ın yardımlarına ihtiyacı olacaktı –herkesin yardımına ihtiyacı olacaktı.

Son Savaş. Onun gibi bir adam, kimseyi yönetmek istemeyen bir adam, bu güçlere hayatlarının en önemli anında önderlik edebilir miydi?

Renkler döndü ve Rand'ın taştan bir Tear evine benzeyen bir yerde oturduğunu gösterdi. Perrin'in eski arkadaşının yüzünde, ağır düşüncelere dalmış gibi, karanlık bir ifade vardı. Rand o şekilde otururken bile azametli görünüyordu. İşte o, kıpkırmızı ceketi ve asil duruşuyla, bir kralın olması gerektiği gibiydi. Perrin ise yalnızca bir demirciydi.

Başını iki yana sallayarak içini çekti ve imge kayboldu. Rand'ı bulması gerekiyordu. Onu çekiştiren, Rand'ın yanına çeken bir şeyler hissediyordu.

Rand'ın ona ihtiyacı vardı. Artık odağı bu olmalıydı.

10
Tütünün Sonuncusu

Rodel Ituralde sessizce piposunu çekiştiriyordu, pipodan çıkan duman yılan gibi kıvrıla kıvrıla yükseliyordu. Dumandan iplikler birbirlerine dolanıyor, yukarıdaki tavanda toplanıyor, sonra harap barakanın çatısındaki aralıklardan dışarı sızıyordu. Duvardaki tahtalar eskilikten çarpılmış, dışarıyı gösteren yarıklar açılmıştı ve gri tahtalar çatlamış, dağılıyordu. Köşede bir mangal yanıyordu ve rüzgâr duvarlardaki çatlaklarda ıslık çalıyordu. Ituralde o rüzgârların binayı yıkıp geçeceğinden endişe ediyordu.

Bir taburenin üzerinde oturuyordu ve önündeki masaya pek çok harita serilmişti. Masanın köşesinde, tütün kesesi bir parça kırışık kâğıdı yerinde tutuyordu. Kare şeklindeki küçük kâğıt, ceketinin iç cebinde katlanmış halde taşınmaktan yıpranmıştı.

"Ee?" diye sordu Rajabi. Kalın boyunlu ve kararlı tavırlara sahip bir adamdı. Kahverengi gözleri, geniş bir burnu ve yuvarlak, çıkık bir çenesi vardı. Adam şimdi tamamen keldi ve iri bir kayayı andırıyordu. Davranışları da kaya gibiydi. Onu harekete geçirmek için çok çaba harcamanız gerekirdi, ama bunu bir kez başardınız mı, adam durmak bilmezdi. Kısa süre önce krala isyan etmeye hazır olmasına rağmen, Ituralde'nin ülküsüne katılan ilk kişi olmuştu.

Ituralde'nin Darluna'daki zaferinin üzerinden yaklaşık iki hafta geçmişti. Bu zafer için kendini çok zorlamıştı. Belki çok fazla. *Ah, Alsalam,* diye düşündü. *Umarım bütün bunlar yaptıklarımıza değer eski dostum. Umarım delirmemişsindir. Rajabi bir kaya olabilirdi, ama Seanchanlar çığdan farksız ve biz onların fırtına gibi üzerimize gelmesine sebep olduk.*

"Şimdi ne olacak?" diye ısrar etti Rajabi.

“Bekleyeceğiz,” dedi Ituralde. Işık, beklemekten nefret ediyordu. “Sonra da savaşacağız. Ya da belki yine kaçacağız. Henüz kararımı vermedim.”

“Tarabonlular...”

“Gelmeyecek,” dedi Ituralde.

“Söz verdiler!”

“Verdiler.” Ituralde onları görmek için bizzat gitmişti, onları uyarmış, Seanchanlarla bir kez daha savaşmalarını istemişti. Tarabonlular bağırmış, tezahürat yapmışlardı, ama onu izlemekte acele etmemişlerdi. Ayak sürüyeceklerdi. Ituralde yarım düzine farklı olayda onları ‘son bir kez daha’ savaşmaya ikna etmişti. Bu savaşın nereye gittiğini görebiliyorlardı ve Ituralde artık onlara güvenemezdi. En baştan güvenebildiği söylenebilirse.

“Kahrolası korkaklar,” diye homurdandı Rajabi. “Işık yaksın hepsini o zaman! Yalnız yaparız. Daha önce de yaptık.”

Ituralde düşünceler içinde, piposunu uzun uzun çekiştirdi. Sonunda İki Nehir tütünü kullanmayı tercih etmişti. Piposundaki tütün sonuncusuydu; onu aylardır esirgiyordu. İyi bir kokusu vardı. Bulunabilecek en iyisi.

Haritalarını yine inceledi, küçük bir tanesini önünde kaldırdı. Daha iyi haritalar kullanabilirdi, orası kesindi. “Bu yeni Seanchan general,” dedi Ituralde, “üç yüz binden fazla adam ve iki yüz *damane* topluyor.”

“Daha önce de büyük orduları yendik. Darluna’da yaptıklarımıza bak! Onları ezdin Rodel!”

Ve bunu yapmak için, Ituralde sahip olduğu kurnazlığı, beceriyi ve şansı sonuna kadar kullanmak zorunda kalmıştı. Buna rağmen adamlarının yarısından fazlasını kaybetmişti. Şimdi, aksaya aksaya, ikinci ve daha büyük bir Seanchan ordusunun önüne koşuyordu.

Bu sefer hata yapmayacaklardı. Seanchanlar yalnızca *raken*’lerine güvenmezdi. Adamları pek çok yaya devriye yakalamıştı ve bu, yakalanmamış düzinelercesi olduğu anlamına geliyordu. Seanchanlar bu sefer Ituralde’nin ordusunun gerçek sayısını ve gerçek yerini biliyordu.

Düşmanları itilip kakılmaktan bıkmıştı; bunun yerine onu amansızca kovalıyor, tuzaklarından kaçınıyorlardı. Ituralde Arad Doman’ın derinlerine çekilmeyi planlamıştı; bu onun güçlerinin işine yarayacak, Seanchanların erzak hatlarını zorlayacaktı. Dört beş ay daha bu şekilde sürdürebileceğini hesaplamıştı. Ama artık bu planlar faydasızdı; Ituralde Arad Doman’da başıboş dolaşan koskoca bir Aiel ordusu olduğunu öğrenmeden önce yapılmış planlardı. Raporlara inanılacak olursa –Aieller hakkındaki raporlar

genellikle abartılı olurdu, bu yüzden ne kadarına inanması gerektiğini kestiremiyordu– yüz binden fazla Aiel, Bandar Eban dahil, kuzeyin büyük kısımlarını ellerinde tutuyordu.

Yüz bin Aiel. Bu iki yüz bin Doman askerine bedeldi. Belki daha fazla. Ituralde yirmi sene önceki Kanlı Kar'ı çok iyi hatırlıyordu. O savaşta ölen her Aiel'e karşı on adamını kaybetmişti.

Kapana kısılmıştı: iki taşın arasında kırılan bir ceviz gibi. Elinden gelen tek şey buraya, bu terk edilmiş *yurda* çekilmek olmuştu. Bu, Seanchanlara karşı ona avantaj verecekti. Ama küçük bir avantaj. Seanchanların ordusu onunkinin altı katıydı ve en cesur kumandanlar bile, böyle koşullar altında savaşmanın intihar olduğunu bilirdi.

"Hiç usta bir jonglörü izledin mi Rajabi?" diye sordu Ituralde haritayı inceleyerek.

Ituralde göz ucuyla boğaya benzeyen adamın şaşkın şaşkın alnını kırıştırdığını gördü. "Âşıklar gördüm, onlar..."

"Hayır, âşık değil. Bir usta."

Rajabi başını iki yana salladı.

Ituralde düşünceli düşünceli piposunu çekti, sonra konuştu. "Ben bir sefer gördüm. Caemlyn'de saray ozanıydı. Hayat dolu bir adamdı, süslü giysilerine rağmen bir hanın salonuna daha çok yakışan bir espri anlayışı vardı. Ozanlar genellikle jonglörlük yapmaz; ama talep edildiğinde bu adam gocunmadı. Genç Kız-Veliaht'ı memnun etmek için jonglörlük yapmaktan keyif alıyordu anladığım kadarıyla."

Piposunu ağzından çıkardı ve tütünü silkeledi.

"Rodel," dedi Rajabi. "Seanchanlar..."

Rodel bir parmağını kaldırdı ve devam etmeden önce piposunu ağzına sıkıştırdı. "Ozan üç top çevirmeye başladı. Sonra bize, bir tane daha ekleyebileceğini düşünüp düşünmediğimizi sordu. Ona tezahürat yaptık. Adam dört, sonra beş, altı top çevirdi. Eklediği her topla bizim alkışlarımız büyüdü ve adam durmadan, daha fazlasını yapabileceğini düşünüp düşünmediğimizi soruyordu. Elbette biz de evet diyorduk.

"Yedi, sekiz, dokuz. Kısa süre sonra havada uçuşan on top vardı; öyle karmaşık bir düzenle dönüyorlardı ki, takip edemiyordum. Adam onları döndürmekte zorlanıyordu; sık sık elini indirip, düşmek üzere olan topları yakalaması gerekiyordu. Yeni bir tane eklemesini isteyip istemediğimizi soramayacak kadar yoğunlaşmıştı, ama kalabalık yine de talep ediyordu. On

bir! On bir tane yap! Böylece, adamın yardımcısı o kargaşaya bir top daha attı."

Ituralde duman üfledi.

"Onları düşürdü mü?" diye sordu Rajabi.

Rodel başını iki yana salladı. "O son 'top' aslında bir top değildi. Bir tür Havai Fişekçi numarasıydı; ozana doğru uçarken yarı yolda ani bir ışık ve duman patlamasıyla parladı. Bizler yeniden görebilir olduğumuzda ozan gitmişti ve toplar yere dizilmişti. Çevreme bakındığım zaman onu diğerleri ile birlikte masalardan birinde oturmuş, Lord Finndal'ın karısıyla flört ederken gördüm."

Zavallı Rajabi tamamen sersemlemiş görünüyordu. O, açık ve doğrudan yanıtlar almayı severdi. Ituralde de genellikle aynı fikirdeydi, ama –sıradışı ölçüde bulutlu bir gökyüzü ve daimi bir kasvet havasıyla– bugünler onu filozof yapmıştı.

Uzandı ve tütün kesesinin altındaki katlanmış, eskimiş kâğıt parçasını aldı. Onu Rajabi'ye uzattı.

"'Seanchanlara sert bir darbe vur,'" diye okudu Rajabi. "'Onları püskürt, gemilerine binmeye ve kahrolası okyanuslarını geçip geri gitmeye zorla. Sana güveniyorum, eski dostum. Kral Alsalam.'" Rajabi mektubu indirdi. "Emirlerinden haberim var Rodel. Bu işe onun için girmedim. Senin için girdim."

"Evet, ama *ben* onun yüzünden savaşıyorum," dedi Ituralde. O kralın adamıydı; her zaman öyle olacaktı. Ayağa kalktı, yanmış tütünü silkeledi ve közleri çizmesinin topuğuyla ezdi. Piposunu kenara kaldırdı, mektubu Rajabi'den aldı ve kapıya yürüdü.

Bir karar vermek zorundaydı. Kalıp savaşacak mıydı, yoksa daha kötü bir yere kaçacak, ama böylece daha fazla zaman mı kazanacaktı?

Ituralde dışarıya, bulutlu sabaha çıkarken baraka inliyor, rüzgâr ağaçları sallıyordu. Baraka Ogier yapımı değildi elbette. Bunun için fazla derme çatmaydı. Bu *yurt* uzun zaman önce terk edilmişti. Adamları ağaçların arasına kamp kurmuştu. Bir savaş kampı için en iyi yer değildi, ama ne de olsa insan elindeki baharatlarla çorba yapardı; *yurt* geçip gidilmeyecek kadar faydalıydı. Başka biri olsa bir şehre kaçabilir, onun duvarlarının arkasına saklanabilirdi, ama burada, bu ağaçların arasında Tek Güç işe yaramazdı. Seanchan *damane*'lerini işlevsiz hale getirmek, ne kadar yüksek olursa olsun, her tür duvardan daha iyiydi.

Kalmamız gerek, diye düşündü Ituralde adamlarının çalışmasını, yeri kazarak bir kazık çit dikmesini izleyerek. Bir *yurdun* içinde ağaç kesme düşüncesinden nefret ediyordu. Zamanında birkaç Ogier tanımıştı ve onlara saygı duyuyordu. Bu devasa meşeler muhtemelen Ogierlerin burada yaşadığı zamanlardan kalma güç barındırıyordu. Onları kesmek bir suçtu. Ama ne yapmanız gerekiyorsa onu yapardınız. Kaçmak ona zaman kazandırabilirdi, ama pekâlâ zaman *kaybettirebilirdi de.* Seanchanlar vurmadan burada birkaç günü vardı. Eğer iyice yerleşebilirse, onları kuşatma düzenlemeye zorlayabilirdi. *Yurt* onları tereddüde sürükleyecekti ve ormanlar Ituralde'nin küçük ordusuna avantaj verecekti.

Belli bir yere mıhlanmaktan nefret ediyordu. Muhtemelen bu yüzden bu kadar uzun düşünmüştü. İçten içe, kaçmayı bırakma zamanının geldiğini zaten biliyordu. Seanchanlar sonunda onu yakalamıştı.

Saflar boyunca yürümeye devam etti, adamlara başıyla selam verdi ve onu görmelerini sağladı. Kırk bin askeri kalmıştı ve yüzleştikleri ordu düşünülünce, bu bir mucizeydi. Bu adamlar orduyu terk etmiş olmalıydı. Ama onun imkânsız savaşları peş peşe kazandığını, büyük alkış eşliğinde havaya gittikçe daha fazla top fırlattığını görmüşlerdi. Onun durdurulamaz bir kumandan olduğunu düşünüyorlardı. İnsan havaya daha fazla top fırlattıkça, daha olağanüstü hale gelenin yalnızca *gösteri* olmadığını anlamıyorlardı.

En sondaki düşüş de daha olağanüstü hale geliyordu.

Ama Ituralde karanlık düşüncelerini kendine sakladı ve Rajabi'yle birlikte ormanlık kampta yürümeye, kazık çiti denetlemeye devam etti. Çitin dikilme süreci düzgünce ilerliyordu, adamlar kalın ağaç kütüklerini yeni kazdıkları çukurlara oturtuyordu. Ituralde denetimin ardından kendi kendine başını salladı. "Kalıyoruz Rajabi. Haberi ilet."

"Bazıları burada kalmanın kesin ölüm anlamına geldiğini düşünüyor," diye karşılık verdi Rajabi.

"Yanılıyorlar," dedi Ituralde.

"Ama..."

"Hiçbir şey kesin değildir," dedi Ituralde. "Kazık çitin iç tarafındaki ağaçları okçularla doldur; neredeyse kuleler kadar etkili olacaklardır. Dışarıda bir ölüm tarlası oluşturmamız gerekiyor. Kazık çitin çevresinde mümkün olduğunda çok ağaç kesin, sonra kütükleri ikinci bir çekilme hattı olarak çitin iç tarafına yerleştirin, sağlam duracağız. Bu Tarabonlular hakkında yanılmış olabilirim. Belki yardımımıza gelirler. Ya da belki kralın

bizi savunacak gizli bir ordusu vardır. Kan ve küller, belki burada tek başımıza alt ederiz onları. *Damane*’leri olmadan savaşmak ne kadar hoşlarına gidecek göreceğiz. Hayatta kalacağız.”

Rajabi güven kazanarak, sırtını gözle görülür bir biçimde dikleştirdi. Ituralde’nin adamın beklediğini bildiği türden bir konuşmaydı bu. Diğerleri gibi, Rajabi de Küçük Kurt’a güveniyordu. Onun başarısızlığa *uğrayabileceğine* inanmıyorlardı.

Ituralde onlarla aynı fikirde değildi. Ama eğer ölecekseniz, bunu vakarla yapardınız. Genç Ituralde sık sık savaşlar hayal etmişti, savaşın ihtişamını hayal etmişti. Yaşlı Ituralde savaşta ihtişam diye bir şey olmadığını biliyordu. Ama savaşta şeref vardı.

“Lord Ituralde!” diye seslendi bir ulak, bitmemiş kazık çitin iç tarafı boyunca koşarak yaklaşırken. Çocuk yaştaydı, muhtemelen Seanchanların yaşamasına izin vereceği kadar küçük. Aksi halde Ituralde çocuğu ve onun gibileri buradan gönderirdi.

“Evet?” diye sordu Ituralde dönerek. Rajabi yanında küçük bir dağ gibi duruyordu.

“Bir adam,” dedi çocuk oflayıp poflayarak. “Devriye onu *yurda* girerken yakaladı.”

“Bizim için savaşmaya mı gelmiş?” dedi Ituralde. Bir ordunun yeni asker çekmesi olağandışı değildi. İhtişamın cazibesine ya da en azından düzenli öğünlerin cazibesine kapılanlar her zaman çıkardı.

“Hayır Lordum,” dedi çocuk oflayıp poflayarak. “Sizi görmeye geldiğini söylüyor.”

“Seanchan mı?” diye bağırdı Rajabi.

Oğlan başını iki yana salladı. “Hayır. Ama güzel giysileri var.”

Demek bir tür lordun habercisiydi. Domanlı ya da belki bir Tarabonlu kaçak. Her kimse, durumlarını daha zora sokması imkânsızdı. “Yalnız mı gelmiş?”

“Evet efendim”

Cesur adam. “Getir onu o zaman,” dedi Ituralde.

“Onu nerede karşılayacaksınız Lordum?”

“Ne?” diye terslendi Ituralde. “Sen beni saray sahibi zengin bir tüccar falan mı sandın? Buradaki meydan iş görür. Git onu getir, ama geri dönerken oyalan. Ve adamın başında yeterli nöbetçi olmasını sağla.”

Oğlan başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Ituralde birkaç askere el etti ve onları Wakeda ile diğer subayları getirmeye yolladı. Shimron ölmüştü,

bir *damane*’nin ateş topuyla kömüre dönmüştü. Çok kötü olmuştu. Ituralde onu pek çok başkasına yeğlerdi.

Subayların çoğu yabancıdan önce geldi. Sırık gibi Ankaer. Tek gözlü olmasa yakışıklı bir adam sayılabilecek Wakeda. Tıknaz Melarned. Babasının ölümünün ardından Ituralde’yi izlemeye devam eden genç Lidrin.

“Nedir bu işittiğim?” diye sordu Wakeda uzun adımlarla yaklaşıp kollarını kavuşturarak. “Bu ölüm kapanında mı kalıyoruz? Rodel, direnmemize yetecek kadar adamımız yok. Gelirlerse, burada kapana kısılmış olacağız.”

“Haklısın,” dedi Ituralde sadece.

Wakeda diğerlerine, sonra yine Ituralde’ye baktı. Ituralde’nin dürüst yanıtı karşısında siniri biraz sönmüştü. “Eh... o zaman neden kaçmıyoruz?” Aylar önce, Ituralde’nin bu sefere başladığı ilk günlerden beri çok daha az böbürleniyordu.

“Size şeker ve yalanlar vermeyeceğim,” dedi Ituralde adamların yüzlerine teker teker bakarak. “Durumumuz iyi değil. Ama kaçarsak *daha da* kötü olacak. Saklanabileceğimiz delik kalmadı. Bu ağaçlar bizim için avantaj olacak ve tahkimat yapabiliriz. *Yurt*, *damane*’leri etkisiz hale getirecek ve bu bile tek başına kalmanın bedeline değer. Burada savaşacağız.”

Ankaer durumun ciddiyetini anlamış gibi başını salladı. “Ona güvenmemiz gerek Wakeda. Şimdiye dek bize iyi önderlik etti.”

Wakeda başını salladı. “Öyle herhalde.”

Kahrolası ahmaklar. Dört ay önce olsa, krala sadık kaldığı için bu adamların yarısı onu görür görmez öldürmeye çalışırdı. Şimdi imkânsızı başarabileceğini düşünüyorlardı. Yazık; Ituralde onları Alsalam’a sadık olanların arasına katabileceğini düşünmeye başlamıştı. “Tamam,” dedi çit boyunca muhtelif yerlere işaret ederek. “Zayıf noktaları güçlendirmek için yapacaklarımız şunlar. İstediğim...”

Açıklıkta bir grubun yaklaştığını görünce sesi soldu. Ulak, bir grup askerle birlikte, kızıl altın üniforma giymiş bir adama eşlik ediyordu.

Yeni gelen adamdaki bir şey Ituralde’nin dikkatini çekmişti. Belki de boyuydu; genç adam bir Aiel kadar uzundu ve saçları da onlarınki kadar açıktı. Ama hiçbir Aiel altın işlemeli güzel bir kırmızı ceket giymezdi. Adamın yan tarafında bir kılıç asılıydı ve yürüyüşü, Ituralde’nin adamın o kılıcı kullanmasını bildiğini düşünmesine sebep oluyordu. Çevresindeki

adamlar onun şeref muhafızlarıymış gibi, sağlam, kararlı adımlarla yürüyordu. Demek bir lord, emir vermeye alışık biri. Neden haberci göndermek yerine şahsen gelmişti?

Genç lord, Ituralde'ye generallerinin biraz uzağında durdu, her birine teker teker baktı, sonra Ituralde'ye odaklandı. "Rodel Ituralde?" diye sordu. Hangi aksandı bu? Andor mu?

"Evet," dedi Ituralde ihtiyatla.

Genç adam başını salladı. "Bashere iyi tarif etmiş. Burada kendinizi kutuya kapatıyormuş gibi görünüyorsunuz. Seanchan ordusu karşısında direnebileceğinizi düşünüyor musunuz gerçekten? Orduları sizinkinden kat kat büyük ve Tarabonlu müttefikleriniz savunmanıza katılma konusunda pek... gönüllü görünmüyor."

Her kimse, istihbaratı iyiydi. "Savunmamı yabancılarla tartışma huyum yoktur." Ituralde genç lordu inceledi. Zindeydi –zayıf ve sert, ama ceket varken anlamak kolay değildi. Sağ elini kullanıyordu. Daha yakından incelediğinde, Ituralde sol elinin olmadığını fark etti. Her iki önkolunda tuhaf, kızıl altın dövmeler vardı.

O gözler. Bunlar ölümü defalarca görmüş gözlerdi. Genç bir *lord* değildi yalnızca. Genç bir *general*. Ituralde gözlerini kıstı. "Sen kimsin?"

Yabancı onunla göz göze geldi. "Adım Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder'im. Ve sana ihtiyacım var. Sana ve orduna."

Ituralde'nin yanındaki pek çok kişi küfretti ve Ituralde onlara baktı. Wakeda inanmazlık içindeydi, Rajabi şaşırmıştı, genç Lidrin kayıtsızdı.

Ituralde yeni gelene döndü. Yenidendoğan Ejder? Bu genç mi? Mümkün olduğunu düşündü. Çoğu söylenti Yenidendoğan Ejder'in kızıl saçlı genç bir adam olduğu konusunda hemfikirdi. Ama diğer yandan, söylentiler aynı zamanda onun üç metre boyunda olduğunu, gözlerinin loş ışıkta parladığını iddia ediyordu. Sonra, onun Falme'de gökyüzünde belirdiği hikâyeleri vardı. Kan ve küller, Ituralde Yenidendoğan Ejder'in doğduğuna bile inandığından emin değildi!

"Tartışacak zamanım yok," dedi yabancı, duygusuz bir yüzle. Adam... göründüğünden daha yaşlı gibiydi. Silahlı askerlerce kuşatılmış olduğuna aldırmıyor görünüyordu. Aslında, tek başına gelmesi... çok aptalca bir eyleme benzemeliydi. Bunun yerine, Ituralde'yi düşündürmüştü. Ancak Yenidendoğan Ejder gibi biri bu şekilde, bir kampa yapayalnız girebilir ve itaat beklerdi.

Bu gerçek bile tek başına Ituralde'nin ona inanmasını sağlamıyorsa, kavrulsundu daha iyi. Bu adam ya iddia ettiği kişiydi ya da zırdelinin tekiydi.

"*Yurdun* dışına çıkarsak, yönlendirebildiğimi sana kanıtlayabilirim," dedi yabancı. "Bunun bir anlamı olmalı. Bana izin verirsen, buraya on bin Aiel ve pek çok Aes Sedai getirebilirim ve her biri söylediğim kişi olduğuma dair sana yemin eder."

Söylentiler Aiellerin Yenidendoğan Ejder'i takip ettiğini söylüyordu. Ituralde'nin çevresindeki adamlar öksürdü ve huzursuzluk içinde çevrelerine bakındılar. Çoğu Ituralde'ye gelmeden önce Ejderyeminliydi. Doğru sözlerle, bu Rand al'Thor –ya da her kimse– Ituralde'nin tüm kampını kendi aleyhine çevirebilirdi.

"Sana inandığımı varsaysak bile," dedi Ituralde dikkatle. "Bunun ne önemi olacağını anlamıyorum. Benim verecek bir savaşım var. Senin de meşgul olman gereken başka işler olduğunu tahmin ediyorum."

"Benim işim *sensin*," dedi al'Thor. Gözleri o kadar sertti ki, Ituralde'nin kafatasını delip, içinde işine yarayacak bir şey aramaya hazırmış gibi görünüyordu. "Seanchanlarla barış yapmam lazım. Bu savaş bize hiçbir şey kazandırmıyor. Sizi yukarıda, Sınırboyları'nda istiyorum; Afet'e karşı nöbet tutacak asker ayıramıyorum ve Sınırboyluların kendisi görev yerlerini terk etti."

"Uygulamam gereken emirler aldım," dedi Ituralde başını iki yana sallayarak. Dur bir dakika. Emir almış *olmasa* bile bu gencin istediklerini yapmazdı. Yalnız... o gözler. Her ikisi de gençken, Alsalam'ın gözleri de böyleydi. İtaat talep eden gözler.

"Emirler," dedi al'Thor. "Kraldan mı geldiler? Bu yüzden mi bu şekilde kendinizi Seanchanların önüne atıyorsunuz?"

Ituralde başını salladı.

"Adını işittim Rodel Ituralde," dedi al'Thor. "Güvendiğim adamlar, saygı duyduğum adamlar, *sana* güveniyor ve saygı duyuyor. Kaçıp saklanmak yerine, seni öldüreceğini bildiğim bir savaşta savaşmak için buraya çöküyorsun. Sırf krala olan sadakatin yüzünden. Bunu takdir ediyorum. Ama dönüp, gerçekten bir anlamı olan bir savaşa katılma zamanı geldi. *Her şey* anlamına gelen bir savaş. Benimle gel, sana Arad Doman tahtını vereyim."

Ituralde dikkat kesilerek sırtını dikleştirdi. "Sadakatimi övdükten sonra, kendi kralımı tahtından indirmemi mi bekliyorsun?"

“Kralın *öldü,*” dedi alThor. “Ya bu ya da zihni mum gibi eritildi. Graendal’ın onu ele geçirdiğine gittikçe daha fazla inanıyorum. Bu topraklardaki kargaşada onun dokunuşunu görüyorum. Her ne emir almışsan, muhtemelen ondan geliyor. Neden Seanchanlarla savaşmanı istediğini henüz çözemedim.”

Ituralde hıhladı. “Terkedilmişlerden birinden, akşam yemeğinde konuk ettiğin biriymiş gibi bahsediyorsun.”

Al’Thor yine onunla göz göze geldi. “Her birini hatırlıyorum –yüzlerini, tavırlarını, konuşmalarını, davranış tarzlarını–; onları bin senedir tanıyormuşum gibi. Bazen onları kendi çocukluğumdan daha iyi hatırlıyorum. Ben Yenidendoğan Ejder’im.”

Ituralde gözlerini kırpıştırdı. *Yanayım,* diye düşündü. *Ona inanıyorum. Lanet küller.* “Bu... bu bahsettiğin kanıtı görelim.”

İtirazlar geldi elbette, çoğu bunu çok tehlikeli bulan Lidrin’dendi. Diğerleri sarsılmıştı. Hiç karşılaşmadıkları halde sadakat yemini ettikleri adam karşılarındaydı. Al’Thor’da bir... *güç* var gibiydi, Ituralde’yi çekiyor, onun söylediğini yapmaya zorluyordu. Eh, ilk önce kanıtı görecekti.

Yurttan çıkmak için at getirecek ulaklar yolladılar, ama al’Thor Ituralde çoktan onun emrine girmiş gibi konuşuyordu. “Belki de Alsalam yaşıyordur,” dedi al’Thor beklerlerken. “Eğer öyleyse, onun tahtını istemeyeceğini görebiliyorum. Amadicia’yı ister misin? Orada hüküm sürecek ve Seanchanlara göz kulak olacak birine ihtiyacım var. Şu anda orada Beyazpelerinler savaşıyor; Son Savaş’tan önce o çatışmayı durdurabileceğimden emin değilim.”

Son Savaş. Işık! “Oradaki kralı öldürürsen almam,” dedi Ituralde. “Beyazpelerinler ya da Seanchanlar onu çoktan öldürmüşse, o zaman belki.”

Kral! Neler söylüyordu böyle! *Kavrul!* diye düşündü kendi kendine. *En azından tahtlar kabul etmeye başlamadan önce kanıtı görmeyi bekle!* Bu adamda bir şey vardı. Son Savaş gibi olaylardan –insanoğlunun binlerce senedir korktuğu olaylar– günlük kamp raporlarındaki maddelerden biriymiş gibi bahsetmesinde.

Askerler atlarla birlikte geldi ve Ituralde at bindi. Al’Thor, Wakeda, Rajabi, Ankaer, Melarned, Lidrin ve yarım düzine astsubay da aynısını yaptı.

“Topraklarınıza çok sayıda Aiel getirdim,” dedi Rand al’Thor hareket ettiklerinde. “Onları düzen sağlamak için kullanmayı ummuştum, ama

istediğimden daha uzun sürüyor. Tüccarlar Konseyi'nin üyelerini güvenceye almayı planlıyorum; belki onlar elimde olursa, bölgede istikrar sağlayabilirim. Sen ne düşünüyorsun?"

Ituralde ne düşüneceğini bilemiyordu. Tüccarlar Konseyi'ni güvenceye almak? Bu kulağa onları tutsak etmek gibi geliyordu. Ituralde kendini nasıl bir işe sokmuştu? "İşe yarayabilir," derken buldu kendini. "Işık, her şey düşünülünce, muhtemelen en iyi plan bu."

Al'Thor başını salladı. Önüne bakarak kazık çitten geçti ve patika boyunca, *yurdun* kenarına doğru ilerledi. "Her durumda, Sınırboyları'nı güvene almak gerek. Ülkenize göz kulak olacağım. Kavrulsun o Sınırboylular! Ne peşindeler? Hayır. Hayır, henüz değil. Onlar bekleyebilir. Hayır, o iş görür. O tutabilir. Onu Asha'manlarla yollayacağım." Al'Thor aniden Ituralde'ye döndü. "Sana yönlendirebilen yüz adam versem ne yapardın?"

"Deli adamlar mı?"

"Hayır, çoğu istikrarlı," dedi al'Thor alınmış görünmeden. "Ben lekeyi temizlemeden önce her ne deliliğe kapılmışlarsa, hâlâ orada –lekeyi temizlemek onları iyileştirmedi– ama pek azı iyice delirmişti. Ve artık *saidin* temizlendiğine göre, daha kötü olmayacaklar."

Saidin? Temizlenmiş miydi? Ituralde'nin yönlendirebilen adamları olsa... Bir açıdan kendi *damane*'leri. Ituralde çenesini kaşıdı. Hızla düşünüyordu –ama zaten bir general hızlı tepki verebilmeliydi. "Onları iyi kullanabilirdim," dedi. "Çok iyi."

"Güzel," dedi al'Thor. *Yurttan* çıkmışlardı; hava farklı bir his veriyordu. "İzlemen gereken topraklar geniş, ama sana vereceğim yönlendiren adamların çoğu kapıyol örebilir."

"Kapıyol mu?" diye sordu Ituralde.

Al'Thor ona baktı, sonra dişlerini gıcırdattı, gözlerini yumdu ve midesi bulanmış gibi sarsıldı. Ituralde aniden tetik kesilerek dimdik oturdu ve elini kılıcına götürdü. Zehir? Adam yaralı mıydı?

Ama hayır, al'Thor gözlerini açtı, o derinliklerde esriklik var gibiydi. Elini sallayarak döndü ve önünde, havada bir ışık çizgisi belirdi. Ituralde'nin çevresindeki adamlar küfrederek geriledi. Bir adamın yönlendirebildiğini iddia etmesi bir şeydi; onun bunu gözlerinizin önünde yapması ise bambaşka bir şey!

"Bu bir kapıyol," dedi al'Thor ışık çizgisi döner, havada büyük, siyah bir delik açılırken. "Asha'manların gücüne bağlı olarak, bir kapıyol içinden

araba geçirecek kadar geniş olabilir. Koşullara bağlı olarak hemen her yere hızla, bazen bir anda yolculuk edebilirsiniz. Birkaç eğitimli Asha'man'la, ordunuz sabaha Caemlyn'de yemek yiyebilir ve bundan birkaç saat sonra öğle yemeği için Tanchico'da olabilir."

Ituralde çenesini ovaladı. "Eh, işte *bu* görülecek şey. Gerçekten de görülecek şey." Eğer bu adam doğruyu söylüyorsa ve bu kapıyollar *gerçekten* işe yarıyorsa... "*Bununla* Seanchanları Tarabon'dan, hatta belki tüm diyardan temizleyebilirim!"

"Hayır," diye terslendi al'Thor. "Onlarla barış yapacağız. Devriyelerimin söylediklerine bakarak, kelleni vadetmeden onları anlaşmaya ikna etmek yeterince zor olacak. Onları daha fazla kızdırmayacağım. Didişmek için *zaman* yok. İlgilenmemiz gereken daha önemli meseleler var."

"Hiçbir şey benim memleketimden daha önemli olamaz," dedi Ituralde. "O emirler sahte olsa bile, Alsalam'ı tanıyorum. Benimle aynı fikirde olurdu. Arad Doman topraklarında yabancı ordulara göz yummayacağız."

"O zaman sana söz veriyorum," dedi al'Thor. "Seanchanların Arad Doman'dan çıkmasını sağlayacağım. Buna söz veririm. Ama savaşarak onları bundan daha uzağa sürmeye çalışmayacağız. Karşılığında, sen Sınırboyları'na gideceksin ve orayı bir istilaya karşı koruyacaksın. Gelirlerse Trollocları uzak tutacaksın ve Arad Doman'ı güvenceye almama yardım etmek için subaylarından bazılarını bana vereceksin. İnsanlar kendi lordlarının benimle çalıştığını görürse düzen sağlamak daha kolay olur."

Ituralde düşündü, ama yanıtının ne olacağını zaten biliyordu. O kapıyol adamlarını bu ölüm kapanından alıp götürebilirdi. Yanında müttefik olarak Aieller –ve Yenidendoğan Ejder– varken, *gerçekten de* Arad Doman'ı güvende tutma şansı vardı. Şerefli bir ölüm iyi bir şeydi. Ama şerefle savaşmaya devam edebilmek... bu çok daha değerli bir ödüldü.

"Kabul," dedi Ituralde elini uzatarak.

Al'Thor onun elini sıktı. "Gidin, kampı kaldırın. Gece çökerken Saldaea'da olacaksınız."

11
Adrin’in Ölümü

Bence yine dövülmeli, dedi Lerian parmaklarını Kızların el konuşmasının karmaşık hareketleriyle oynatarak. *Adam çocuk gibi ve bir çocuk tehlikeli bir şeye dokunduğunda, dayak yer. Bir çocuk bıçaklardan uzak duracak şekilde, doğru düzgün eğitilmediği zaman, utanç annesiyle babasınındır.*

Önceki dayağın bir faydası olmamış gibi, diye yanıt verdi Surial. *Adam dayağı bir çocuk gibi değil, bir erkek gibi kabul etti, ama eylemlerini değiştirmedi.*

O zaman yine denemeliyiz, diye yanıt verdi Lerian.

Aviendha elindeki taşı nöbetçi yerindeki yığına bıraktı, sonra döndü. Kampın girişini izleyen Kızları görmezden geldi, onlar da onu. Ceza görürken Aviendha’yla konuşmak onun utancını artırmaktan başka işe yaramazdı ve mızrak-kardeşleri bunu yapmazdı.

Konuşmalarını anladığını da belli etmedi. Kimse eski bir Mızrağın Kızı’nın el konuşmasını unutmasını beklemese de, dikkat çekmemek en iyisiydi. El konuşması Kızlara aitti.

Aviendha ikinci yığından büyük bir taş seçti, sonra kampta yürümeye başladı. Ellerini göremediğinden Kızların sohbetlerini sürdürüp sürdürmediklerini bilemiyordu. Ama tartışmaları kafasını meşgul ediyordu. Rand al’Thor’un koruma almadan general Rodel Ituralde ile konuşmaya gitmesine kızmışlardı. Adam ilk kez böyle aptalca davranmıyordu, ama doğru yolu öğrenmeye gönülsüz görünüyordu –ya da belki öğrenemiyordu. Koruma almadan kendini tehlikeye attığı her seferinde, Kızların her birinin suratına tokat atmış gibi hakaret etmiş oluyordu onlara.

Aviendha muhtemelen mızrak-kardeşlerine karşı küçük bir *toh* edinmişti. Rand al'Thor'a Aiel âdetlerini öğretmek onun göreviydi ve bu görevde başarısız olduğu açıktı. Ne yazık ki, sebebini bilmese de, Bilgelere karşı daha da büyük bir *toh*'u vardı. Mızrak-kardeşlerine karşı edindiği daha düşük görev uygun bir zamanı beklemek zorundaydı.

Taş taşımaktan kolları ağrımıştı. Taşlar pürüzsüz ve ağırdı; Aviendha'nın onları malikânenin yanındaki ırmaktan kazıp çıkarması gerekmişti. O ırmağa gidecek gücü ancak Elayne'le geçirdiği zaman –suyun içinde banyo yapmak zorunda kaldığı zaman– vermişti. Bu konuda kendi kendini utandırmamıştı. En azından bu küçük bir ırmaktı –ıslaktopraklılar ona dere diyordu. Dere, ellerinizi batırabileceğiniz ya da su tulumu doldurabileceğiniz küçük bir dağ akıntısıydı. Bir adımda geçemediğiniz kadar geniş olanlara kesinlikle ırmak deniyordu.

Her zamanki gibi bulutlu bir gündü ve kamp sakindi. Daha birkaç gün önce, Aieller geldiğinde ortalıklarda dolaşan adamlar şimdi daha uyuşuktu. Kamp kesinlikle bakımsız değildi; Davram Bashere ıslaktopraklı olmasına rağmen, buna izin vermeyecek kadar dikkatli bir kumandandı. Bununla birlikte, adamlar kesinlikle daha yavaş hareket ediyordu. Aviendha bazılarının karanlık gökyüzünün morallerini bozduğundan yakındığını duymuştu. Islaktopraklılar ne kadar tuhaftı! Hava durumunun insanın moraliyle ne ilgisi vardı? Aviendha onları bekleyen akınlar olmaması ya da bir avın kötü gitmesi konusunda hoşnutsuz olmayı anlardı. Ama gökyüzünde bulut olduğu için hoşnutsuz olmak? Gölge burada o kadar az mı takdir ediliyordu?

Başını iki yana sallayarak yoluna devam etti. Kaslarını zorlayacak taşlar seçmişti. Aksini yapmak cezayı hafife almak olurdu ve Aviendha bunu yapmazdı –her adım şerefini incitse de. Faydasız bir iş yaparak herkesin gözleri önünde, tüm kampı aşması gerekiyordu! Ter çadırının önünde, hepsinin önünde çırılçıplak durmayı yeğlerdi. Bin tur koşmayı ya da yürüyemeyecek kadar feci dayak yemeyi yeğlerdi.

Malikânenin yanına ulaştı ve gizlice rahat bir nefes alarak taşı bıraktı. Bashere'in ordusundan iki ıslaktopraklı asker dikilmiş, malikânenin kapısını koruyorlardı. Aviendha'nın yolunun diğer ucundaki iki Kız'ın buradaki karşılıkları bu askerlerdi. Aviendha eğilip, duvarın dibindeki ikinci yığından iri bir taş alırken adamların konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"Yak beni, hava amma da sıcak," diye yakındı adamlardan biri.

“Sıcak mı?” diye yanıt verdi diğeri bulutlu gökyüzüne bakarak. “Şaka yapıyorsun.”

İlk nöbetçi oflayıp poflayarak ve terleyerek eliyle yelpazelendi. “Bunu nasıl hissetmezsin?”

“Ateşin falan çıkmış olmalı.”

İlk koruma başını iki yana salladı. “Sıcaktan hoşlanmıyorum o kadar.”

Aviendha taşı kaldırdı ve çayırda yürümeye başladı. Bir süre düşündükten sonra, ıslaktopraklı olmanın ortak bir özellik gerektirdiğine karar verdi: yakınmaktan hoşlanmak. Islaktopraklardaki ilk ayları sırasında bunu utanç verici bulmuştu. O nöbetçi, zayıflığını teşhir ederek arkadaşının yanında mahcup olmaya aldırmıyor muydu?

Hepsi böyleydi, Elayne bile. Onun hamileliği sırasında yaşadığı ağrılar, mide bulantıları ve kızgınlıklar hakkında konuşmasını dinleseniz, ölüm döşeğinde olduğunu sanırdınız! Bununla birlikte, yakınmak Elayne’in de yaptığı bir şeyse, Aviendha onu bir zayıflık işareti olarak görmeyi reddediyordu. Birincil-kardeşi böylesine utanç verici şekilde davranmazdı.

Bu yüzden, bunda gizli bir şeref olmalıydı. Belki de ıslaktopraklılar zayıflıklarını arkadaşlarına, dostluk ya da güven sunmanın bir türü olarak teşhir ediyorlardı. Arkadaşlarınız zayıflıklarınızı bilirse, onlarla mızrak dansı yapmanız durumunda onlara avantaj verirdi. Ya da belki, yakınmak ıslaktopraklıların tevazu gösterme biçimiydi. Tıpkı bir *gai’shain*’in itaat ederek şerefini göstermesi gibi.

Teorilerinden Elayne’e bahsetmişti ve karşılığında yalnızca sevgi dolu bir kahkaha almıştı. Bu durumda, ıslaktopraklı toplumunun, dışarlıklılara bahsedilmesi yasaklanmış bir özelliği miydi? Elayne Aviendha’nın öğrenmemesi gereken bir şeyi öğrendiğini anladığı için mi gülmüştü?

Her durumda, kesinlikle şeref göstermenin bir yoluydu ve bu Aviendha için yeterliydi. Keşke kendisinin Bilgelerle yaşadığı sorunlar da bu kadar basit olsaydı! Islaktopraklıların dengesiz, doğal olmayan şekillerde davranması beklenen bir şeydi. Ama Bilgeler bu kadar garip davrandığı zaman ne yapacaktı?

Sinirleri bozuluyordu –Bilgeler yüzünden değil, kendisi yüzünden. Aviendha güçlü ve cesurdu. Bazıları kadar cesur değildi elbette; Elayne kadar cesur olabilmeyi diliyordu. Yine de, Aviendha mızrak, Tek Güç ya da zekâsını kullanarak çözemediği pek az sorun hatırlıyordu. Ama içinde bulunduğu durumu çözmeyi kesinlikle başaramamıştı.

Kampın diğer yanına ulaştı, taşı bıraktı ve ellerini çırptı. Kızlar düşünceler içinde, kıpırdamadan duruyorlardı. Aviendha diğer yığına gitti ve çentikli kenarları olan uzunca bir taş aldı. Üç karış genişliğindeydi ve pürüzsüz yüzeyi ellerinden kayıyordu. Sıkıca kavrayabilmek için üç kez kaydırması gerekmişti. Ezilmiş kış otları üzerinde Saldaea çadırlarını geçerek malikâneye yöneldi.

Elayne olsa, Aviendha'nın sorunu enine boyuna düşünmediğini söylerdi. Başka insanlar gerginken Elayne sakin ve düşünceli olurdu. Aviendha bazen birincil-kardeşinin eyleme girişmeden önce bu kadar çok konuşmasına kızıyordu. *Benim de onun gibi olmam gerek. Artık bir Mızrağın Kızı olmadığımı hatırlamam gerekiyor. Silahımı kaldırarak saldırıya geçemem.*

Sorunlara Elayne gibi yaklaşması gerekiyordu. Şerefini geri almasının tek yolu buydu ve ancak o zaman Rand al'Thor üzerinde hak iddia edebilir, Elayne ve Min'in yaptığı gibi onu kendisinin kılabilirdi. Bağ aracılığıyla onu hissedebiliyordu; şu anda odasındaydı, ama uyumuyordu. Kendini çok zorluyor, pek az uyuyordu.

Taş parmaklarında kaydı ve Aviendha ağırlığını dengeler, onu yorgun kollarında kaldırırken tökezledi. Bashere'in askerlerinden bazıları yüzlerinde dalgın ifadelerle yanından geçtiler ve Aviendha kızardığını hissetti. Adamlar onun cezalandırılıyor olduğunu bilmese de, onların önünde mahcup düşmüştü.

Elayne bu durumu nasıl mantığa vururdu? Bilgeler 'yeterince hızlı öğrenmediği için' Aviendha'ya kızgındı. Ama ona ders vermiyorlardı. Yalnızca o soruları soruyorlardı. Durumları konusunda ne düşündüğü hakkında, Rand al'Thor hakkında, Rhuarc'ın *Car'a'carn* ile görüşmesini nasıl idare ettiği hakkında sorular.

Aviendha soruların sınav olduğunu düşünmeden edemiyordu. Yanlış yanıtlar mı veriyordu? Eğer öyleyse, neden ona doğru yanıtları öğretmiyorlardı?

Bilgeler onun yumuşak olduğunu düşünmüyordu. Geriye ne kalıyordu? Elayne olsa ne derdi? Aviendha mızraklarını geri alabilmeyi, onları bir şeylere saplayabilmeyi diliyordu. Saldırmak, kendini bir başkası karşısında sınamak, öfkesini boşaltmak istiyordu.

Hayır, diye düşündü hararetle. *Bunu bir Bilge olarak yapmayı öğreneceğim. Tekrar şeref bulacağım!*

Malikâneye ulaştı ve taşı bıraktı. Alnını sildi; Elayne'in öğrettiği gibi sıcağı ve soğuğu görmezden gelmek, bedenini bu kadar sıkı çalıştırırken terlemesini engellememişti.

"Adrin?" diye sordu kapı nöbetçilerinden biri arkadaşına. "Işık, hiç iyi görünmüyorsun. Gerçekten."

Aviendha malikâne kapısına baktı. Sıcaktan yakınan nöbetçi elini alnına götürmüş, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Adam gerçekten iyi *görünmüyordu*. Aviendha *saidar*'a sarındı. Şifa konusunda çok iyi değildi, ama belki...

Adam aniden uzandı ve şakaklarını tırmaladı. Gözleri geriye devrildi ve parmakları etini kazıdı. Ama yaralardan kan yerine kömür kadar kara bir madde fışkırdı. Aviendha yoğun sıcaklığı bu mesafeden hissedebiliyordu.

Arkadaşı kafasının yan taraflarında kara ateşten yarıklar açarken diğer nöbetçinin ağzı dehşetle açık kaldı. Siyahımsı bir katran kaynayıp tıslayarak aktı. Adamın giysileri alev aldı ve ısıda eti büzüldü.

Adam tek ses çıkarmamıştı.

Aviendha şokunu üzerinden attı ve hemen basit bir Hava deseni örerek diğer nöbetçiyi güvenliğe çekti. Adamın arkadaşı şimdi, içinde yer yer kararmış kemikler görünen, zonklayan bir kara katran yığınıydı. Kafatası yoktu. Isı o kadar yoğundu ki, Aviendha'nın nöbetçiyi de birlikte çekerek gerilemesi gerekti.

"Sal... saldırıya uğradık!" diye fısıldadı adam. "Yönlendirenler!"

"Hayır," dedi Aviendha, "bu çok daha kötü bir şey. Koş, yardım çağır!"

Adam hareket edemeyecek kadar şok içinde görünüyordu, ama Aviendha onu ittirerek harekete geçirdi ve adam sonunda kıpırdadı. Katranın kendisi yayılmıyor gibiydi ve bu bir nimetti, ama malikânenin kapısını tutuşturmuştu bile. İçeridekiler tehlikeyi haber almadan tüm binayı ateşe verebilirdi.

Aviendha alevi söndürmek amacıyla Hava ve Su ördü. Ama örgüleri ateşe yaklaştığında dalgalanıp dağıldı. Çözülmediler, ama bu ateş bir şekilde onlara direniyordu.

Aviendha yoğun, kavurucu ısı karşısında bir adım daha geriledi. Alnı ter içinde kalmıştı ve yüzünü sıcağa karşı gölgelemek için kolunu kaldırdı. Yığın çok kızgın kömürler gibi kıpkırmızı ve beyaz parlamaya başladığında ortasındaki kömürleşmiş kısmı zar zor seçebilmeye başladı. Ateş binanın ön duvarına yayıldı. Aviendha içeriden çığlıklar duydu.

Aviendha silkelendi, sonra hırladı ve Toprak ve Hava örerek çevresinden toprak parçaları çekti. Bunları ateşe atarak ateşi boğmaya

çalıştı. Örgüsü sıcağı çekemiyordu, ama bu onun ateşin *içine* bir şeyler atmasını engellemiyordu. Ot kaplı toprak parçaları tıslayıp cızırdadı, inanılmaz ısı karşısında solgun otlar bir anda küle dönüştü. Aviendha harcadığı çabayla ve sıcaktan terleyerek çalışmaya devam etti.

Uzakta, kova isteyen insanların sesini duydu –aralarında nöbetçiler de olabilirdi.

Kova? Elbette! Üç Kat Topraklar'da su yangınla savaşmak için kullanılamayacak kadar değerliydi. Kum ya da toprak kullanılırdı. Ama burada su *kullanırlardı.* Aviendha geriye doğru birkaç adım attı ve malikânenin yanında kıvrıla kıvrıla akan ırmağı aradı. Oynaşan kırmızı ve turuncu alevleri yansıtan su yüzeyini zar zor seçebiliyordu. Tüm malikâne tutuşmuştu bile! İçeride yönlendirenler olduğunu hissedebiliyordu –Aes Sedailer ya da Bilgeler. Bir umut, binanın arkasına kaçarlardı. Yangın içerideki holü sarmıştı ve o hole açılan odaların dışarıya bakan kapıları yoktu.

Aviendha devasa bir Hava ve Su sütunu ördü, ırmağın suyunu kristal bir sel halinde aldı ve onu kendine doğru çekti. Su sütunu havada, Rand'ın sancağındaki yaratık gibi kıvrılıyordu. Camsı, yılankavi ejderha alevlere çarptı. Tıslayan bir buhar patlaması oldu ve Aviendha'yı kapladı.

Sıcak o kadar güçlüydü ki, buhar dalgası derisini kavurdu, ama Aviendha gerilemedi. Daha fazla su çekti ve kalın sütunu buharın içinde zar zor seçebildiği kararmış yığına fırlattı.

O sıcak öylesine yoğundu ki! Aviendha dişlerini sıkarak birkaç adım geriledi ve çalışmaya devam etti. Sonra ani bir patlama oldu, ırmaktan bir başka su sütunu kalktı ve ateşe çarptı. Bu, Aviendha'nın aldığı suyla birlikte, ırmağın tüm akışını buraya yöneltmişti. Aviendha gözlerini kırpıştırdı. Diğer sütunu onun göremediği örgüler yönetiyordu, o sırada ikinci kat penceresinde duran bir şekil gördü. Adam elini uzatmıştı ve yüzünde yoğun bir konsantrasyon vardı. Rand'ın Asha'manlarından biri, Naeff. Hava'da özellikle güçlü olduğunu söylüyorlardı.

Ateşler çekilmişti; geriye yalnızca katransı bir yığın kalmıştı ve güçlü bir ısı yayıyordu. Yanındaki duvar ve giriş kararmış bir deliğe dönüşmüştü. Aviendha, çok yorgun hissetmesine rağmen su çekmeye ve ateşe atmaya devam etti. Bu kadar çok su çekmek, yönlendirme sınırını zorlamasını gerektiriyordu.

Kısa süre sonra su tıslamayı bıraktı. Aviendha akışını yavaşlattı, sular damlatarak kesilmesine izin verdi. Çevresindeki toprak ıslaktı; ıslak kül

kokan kararmış bir düzensizlik. Çamurlu suda tahta ve kömür parçaları yüzüyordu ve Aviendha'nın toprağı kopardığı yerlerdeki çukurlar su dolmuştu. Aviendha tereddütle öne çıkarak talihsiz askerden kalan yığını inceledi. Lav taşı gibi camsı ve siyahtı, ıslak ıslak parlıyordu. Aviendha bir parça kararmış tahta aldı –fırlattığı suyun gücüyle duvardan kopmuştu– ve yığını dürtükledi. Sert ve katıydı.

"Kavrul!" diye bağırdı bir ses. Aviendha başını kaldırdı. Rand al'Thor, malikânenin önünde oluşmuş olan delikten dışarı çıkıyordu. Yumruğunu sallayarak gökyüzüne bakıyordu. "İstediğin kişi benim! Yakında istediğin savaşı bulacaksın!"

"Rand," dedi Aviendha duraksayarak. Çayırda, savaş beklermiş gibi endişeyle bakan askerler dolanıyordu. Malikânenin içindeki odalardan şaşkın hizmetkârlar başlarını uzatıyordu. Tüm yangın beş dakikadan az sürmüştü.

"Seni durduracağım!" diye kükredi Rand. Hizmetkârlar ve askerler korkuyla bağırdılar. "Beni duydun mu? Seni yakalamaya geliyorum! Gücünü boşa harcama! Bana karşı ihtiyacın olacak!"

"Rand!" diye seslendi Aviendha.

Rand donakaldı, sonra sersem sersem Aviendha'ya baktı. Göz göze geldiler. Aviendha, tıpkı biraz önceki yoğun alevleri hissettiği gibi, onun öfkesini hissetti. Rand döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı, binaya girdi ve kararmış tahta basamakları çıktı.

"Işık!" dedi endişeli bir ses. "*O* yakındayken bu tür şeyler sık sık olur mu?"

Aviendha döndüğü zaman tanımadığı bir üniforma giymiş genç bir adamın durmuş, izlemekte olduğunu gördü. Adam sırık gibiydi, açık kahverengi saçları ve bakır rengi derisi vardı –adını hatırlamıyordu, ama Rand'ın Rodel Ituralde'yle görüşmesinden sonra yanında getirdiği subaylardan biri olduğundan emindi.

Aviendha yığına dönerek, uzakta askerlerin emirler bağırmasını dinledi. Bashere gelmişti ve kontrolü ele alıyor, adamlarına çevreyi gözlemelerini söylüyordu, ama muhtemelen tek amacı onlara yapacak bir iş vermekti. Bu bir saldırı başlangıcı değildi. Bu Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşlarından bir başkasıydı yalnızca; tıpkı bozulan et, hiç yoktan ortaya çıkan böcekler ve sıçanlar, tuhaf hastalıklardan düşüp ölen adamlar gibi.

"Evet," dedi Aviendha adamın sorusuna karşılık, "sık sık olur. En azından, *Car'a'carn*'ın çevresinde, diğer yerlere göre daha sık olur. Kendi

adamlarınız arasında benzer olaylar yaşadınız mı?”

“Hikâyeler duydum,” dedi adam. “Ama önemsemedim.”

“Hikâyelerin tamamı abartı değil,” dedi Aviendha askerin kararmış kalıntılarına bakarak. “Karanlık Varlık’ın zindanı zayıfladı.”

“Lanet küller,” dedi genç adam sırtını dönerek. “Bizi nasıl bir işe soktun Rodel?” Adam başını iki yana salladı ve uzun adımlarla uzaklaştı.

Bashere’in subayları emirler bağırıyor, adamları temizlik yapmak üzere organize ediyordu. Bu olaydan sonra Rand malikâneden taşınacak mıydı? Şer kabarcıkları belirdiğinde genellikle insanlar uzaklaşmak isterdi. Ama Rand’la arasındaki bağda herhangi bir aciliyet duygusu yoktu. Aslında... Rand dinlenmeye çekilmiş gibiydi! O adamın ruh halleri de Elayne’in hamileliğindeki ruh halleri kadar değişkendi.

Aviendha başını iki yana salladı ve temizliğe yardım etmek için kararmış tahta parçaları toparlamaya başladı. Çalışırken, binadan pek çok Aes Sedai çıktı ve hasarı incelemeye başladılar. Malikânenin tüm ön cephesi kara lekelerle kaplanmıştı ve girişteki delik en az dört buçuk metre genişliğindeydi. Kadınlardan biri, Merise, Aviendha’yı takdirle süzdü. “Yazık,” dedi.

Aviendha bir parça kömürleşmiş tahta tutarak doğruldu. Giysileri hâlâ sırılsıklamdı. Güneşi örten o bulutlar varken, kuruması uzun sürecekti. “Yazık mı?” diye sordu. “Malikâneyi mi kastediyorsun?” Mekânın sahibi olan şişman Lord Tellaen girişin iç tarafında bir tabureye oturmuş, alnını silerek ve başını iki yana sallayarak kendi kendine sızlanıyordu.

“Hayır,” dedi Merise. “Seni kastediyorum. Örgüler konusundaki becerin etkileyici. Seni Beyaz Kule’ye alabilsek, şimdiye dek Aes Sedai olurdun. Örgünde bazı kabalıklar var, ama Aes Sedailerden ders alsan bunu çabucak düzeltirdin.”

İşitilir bir burun çekme sesi geldi ve Aviendha hızla döndü. Melaine arkasında duruyordu. Altın saçlı Bilge kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kadın gebeydi ve karnı şişmeye başlamıştı. Yüzünde hoşnutsuzluk vardı. Aviendha kadının işitilmeden arkasından yaklaşmasına nasıl izin verebilmişti? Bitkinliğinin kendisini dikkatsiz kılmasına izin veriyordu.

Melaine ve Merise uzun uzun bakıştılar; sonra uzun boylu Aes Sedai yeşil eteklerini savurarak döndü ve gidip alevlerin arasında kısılı kalan hizmetkârlarla konuştu, Şifa’ya ihtiyaç duyup duymadıklarını sordu. Melaine onun uzaklaşmasını izledi, sonra başını iki yana salladı.

“Dayanılmaz kadın,” diye mırıldandı. “Eskiden onları nasıl gördüğümüzü düşünmek!”

“Bilge?” diye sordu Aviendha.

“Ben çoğu Aes Sedai’den daha güçlüyüm Aviendha ve sen de benden çok daha güçlüsün. Örgüler konusundaki kavrayışın ve kontrolün çoğumuzu mahcup ediyor. Senin doğal olarak yaptıklarını öğrenmek için başkaları çok çabaladılar. ‘Örgülerinin kabalığı’ diyor! Belki Cadsuane Sedai dışında, herhangi bir Aes Sedai’nin senin o su sütunuyla yaptıklarını yapabileceğinden kuşkuluyum. Suyu o kadar uzağa taşımak için ırmağın kendi akışını ve basıncını kullanman gerekirdi.”

“Yaptığım bu muydu?” diye sordu Aviendha gözlerini kırpıştırarak.

Melaine ona baktı, sonra kendi kendine yine hıhladı. “Evet, yaptığın buydu. Sende *öyle* büyük bir yetenek var ki çocuğum.”

Aviendha övgü karşısında kabardı; bir Bilge’nin övgüsü nadir, ama her zaman içten olurdu.

“Ama *öğrenmeyi* reddediyorsun,” diye devam etti Melaine. “Fazla zaman yok! Sana soracak bir sorum daha var. Rand al’Thor’un bu Domanlı tüccar şefleri kaçırma planı konusunda ne düşünüyorsun?”

Aviendha yine gözlerini kırpıştırdı. O kadar yorulmuştu ki, düşünmek zor geliyordu. Domanlıların tüccarları önderleri yapmaları baştan mantıksızdı. Bir tüccar halkı nasıl yönetebilirdi? Tüccarların kendi mallarına odaklanması gerekmiyor muydu? Saçmalıktı. Islaktopraklılar tuhaf âdetleriyle onu şok etmekten ne zaman vazgeçeceklerdi?

Hem, Melaine bu soruyu neden başka zaman değil de, *şimdi* soruyordu?

“İyi bir plana benziyor Bilge,” dedi Aviendha. “Ama mızraklar bir kaçırma işi için kullanılmaktan hoşlanmıyor. Bence *Car’a’carn* tüccarlara koruma sunduğunu söylemeliydi –zorla koruma. Şeflerce, kaçırılmak yerine korundukları söylense daha iyi tepki verirlerdi.”

“Sen adına ne dersen de, yine aynı şeyi yapıyor olacaklardı.”

“Ama ne ad verdiğin önemlidir,” dedi Aviendha. “Her iki tanım da doğruysa, bu yalan sayılmaz.”

Melaine’in gözleri ışıldadı ve Aviendha kadının dudaklarında bir gülümseme izi yakaladı. “Görüşme hakkında başka ne düşünüyorsun?”

“Rand al’Thor hâlâ *Car’a’carn*’ın bir ıslaktopraklı kralı gibi taleplerde bulunabileceğini düşünüyor gibi. Bu benim utancım. Doğru yolu açıklamayı başaramadım.”

Melaine elini salladı. “Orada utancın yok. *Car’a’carn*’ın ne kadar keçi inatlı olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunu Bilgeler de denediler ve hiçbiri onu doğru düzgün eğitmeyi başaramadı.”

Demek öyle. Demek Bilgelerin gözündeki utancının sebebi bu değildi. O zaman neydi? Aviendha kızgınlık içinde dişlerini gıcırdattı, sonra kendini konuşmaya zorladı. “Yine de, ona hatırlatılması gerek. Tekrar tekrar. Rhuarc bilge ve sabırlı bir adam, ama bütün klan şefleri aynı değildir. Diğerlerinden bazılarının Rand al’Thor’u takip etme kararında yanılıp yanılmadıklarını merak edeceklerini biliyorum.”

“Doğru,” dedi Melaine. “Ama Shaidolara ne olduğuna bak.”

“Onların haklı olduğunu söylemedim Bilge,” dedi Aviendha. Bir grup asker tereddüt içinde camsı kara yığını kaldırmaya çalışmaya başlamışlardı. Yığın yere yapışmış gibi görünüyordu. Aviendha sesini alçalttı. “*Car’a’carn*’ı sorgulamaları yanlış, ama kendi aralarında konuşuyorlar. Rand al’Thor onun hakaretlerini sonsuza dek kabul etmeyeceklerini fark etmek zorunda. Shaidolar gibi onun aleyhine dönmeyebilirler, ama örneğin, Timolan Üç Kat Topraklar’a dönse ve *Car’a’carn*’ı küstahlığı ile baş başa bıraksa şaşırmam.”

Melaine başını salladı. “Endişelenme. Hepimiz bu... olasılığın farkındayız.”

Bu, Miagoma Aiellerinin şefi olan Timolan’ı yatıştırmak için Bilgeler gönderildiği anlamına geliyordu. Bu ilk defa olmayacaktı. Rand al’Thor Bilgelerin Aiellerinin sadakatini sürdürmek için ondan habersiz ne kadar çok çalıştıklarının farkında değil miydi? Muhtemelen değildi. Onları kendisine yemin etmiş, kullanılmaya hazır, tek bir homojen grup olarak görüyordu. Bu Rand’ın önemli zayıflıklarından biriydi. Aiellerin de diğer halklar gibi, kullanılmaktan hoşlanmadığını göremiyordu. Klanlar onun sandığından çok daha gevşek bağlarla bağlıydılar birbirlerine. Onun için kan davaları bir kenara konulmuştu. Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlamıyor muydu? O ittifakın hâlâ ne kadar kararsız olduğunu göremiyor muydu?

Ama o yalnızca doğum itibarıyla bir ıslaktopraklı olmakla kalmıyordu, Bilge de değildi. Aiellerin bile pek azı Bilgelerin bir düzine ayrı alanda yaptıkları işleri görebilirdi. Aviendha bir Mızrağın Kızı iken hayat ne kadar da basit görünüyordu! Onun gözlerinden uzakta ne kadar çok şey olup bittiğini görse sersemlerdi.

Melaine görmeyen gözlerle hasar görmüş binaya bakıyordu. “Bir kalıntının kalıntısı,” dedi kendi kendine konuşurmuş gibi. “Ya o bizi bu tahtalar gibi yanmış, kırılmış bırakırsa? O zaman Aiellerin hali ne olur? Topallaya topallaya Üç Kat Topraklar’a dönüp, eskisi gibi yaşamaya devam mı ederiz? Pek çok kişi buradan ayrılmak istemeyecektir. Bu topraklar çok fazla şey vadediyor.”

Aviendha bu sözlerin ağırlığı karşısında güzlerini kırpıştırdı. *Car’a’carn*’ın onlarla işi bittikten *sonra* ne olacağını pek düşünmemişti. O şu ana, şerefini yeniden kazanmaya, Son Savaş’ta Rand al’Thor’u korumak üzere orada olmaya odaklanmıştı. Ama bir Bilge yalnızca bugünü ya da yarını düşünemezdi. Onun ilerideki seneleri, rüzgârların getireceği zamanları düşünmesi gerekirdi.

Kalıntının kalıntısı. Rand Aiel halkını kırmıştı. Gerçekten de, onlara ne olacaktı?

Melaine yüzü yumuşayarak Aviendha’ya baktı. “Çadırlara git ve dinlen çocuğum. Üç gün boyunca kumların üzerinde, karınüstü sürünmüş bir *sharadan* gibi görünüyorsun.”

Aviendha kollarına baktı ve kül tanelerini gördü. Giysileri ıslanmış ve lekelenmişti ve yüzünün de aynı ölçüde kirli olduğunu tahmin ediyordu. Bütün gün taş taşımaktan kolları ağrıyordu. Bitkinliği, onu kabullendikten sonra, fırtına gibi üzerine çökmüştü. Aviendha dişlerini sıktı ve kendini dik durmaya zorladı. Yere yıkılarak kendini utandırmayacaktı! Ama söylendiği gibi, gitmek üzere döndü.

“Ah, Aviendha, bir şey daha,” diye seslendi Melaine. “Yarın cezanı tartışacağız.”

Aviendha şok içinde döndü.

“Taş taşımayı bitirmediğin için,” dedi Melaine enkazı süzerek. “Ve yeterince hızlı öğrenmediğin için. Şimdi git.”

Aviendha içini çekti. Bir soru seansı daha ve hak etmediği bir ceza daha. Bunların arasında bir tür bağlantı vardı. Ama ne?

Şu anda bu konuda düşünemeyecek kadar bitkindi. Tek istediği yatmaktı. Tehlikeli bir biçimde, kendini Caemlyn sarayındaki yumuşak, rahat şilteleri hatırlarken buldu. Bu düşünceleri zorla aklından çıkardı. Yastıklar ve kaz tüyü yorganlar içinde o kadar derin uyursanız o kadar gevşerdiniz ki, geceleyin biri sizi öldürmeye çalışsa bile uyanmazdınız! Elayne’in onu o yumuşak tüylü ölüm tuzaklarında uyumaya ikna etmesine nasıl izin vermişti?

O düşünceyi de –tehlikeli bir düşünce– uzaklaştırırken aklına bir başka düşünce geldi. Odasında dinlenen Rand al’Thor’a dair bir düşünce. Ona gidebilirdi...

Hayır! Şerefini geri alana kadar değil. Ona dilenci gibi gitmeyecekti. Ona şerefli bir kadın olarak gidecekti. Ne yanlış yaptığını çözebileceğini varsayarak.

Başını iki yana salladı ve koşarak çayırın kenarındaki Aiel kampına gitti.

12
Beklenmedik Karşılaşmalar

Egwene Beyaz Kule'nin geniş koridorlarında düşünceler içinde yürüyordu. İki Kızıl nöbetçisi arkasından geliyordu. Kadınlar bugünlerde biraz asık suratlıydı. Elaida onların Egwene'le kalmasını gittikçe daha sık emrediyordu; kadınların kim olduğu değişse de, hemen her zaman iki kişi oluyorlardı. Ama Egwene'in onları gardiyan değil maiyetiymiş gibi gördüğünü sezdikleri açıktı.

Siuan'ın *Tel'aran'rhiod*'da o huzursuz edici haberi vermesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti, ama Egwene hâlâ bu konuda düşünüyordu. Olaylar dünyanın dağılmakta olduğunu hatırlatıyordu. Bu, Beyaz Kule'nin bir istikrar kaynağı olması gereken bir zamandı. Bunun yerine Beyaz Kule kendi içinde bölünmüştü ve Rand al'Thor'un adamları Aes Sedailerle bağ kuruyordu. Rand böyle bir şeye nasıl izin verebilirdi? Birlikte büyüdüğü delikanlıdan geriye pek az şey kaldığı açıktı. Elbette, genç *Egwene'den* de geriye pek az şey kalmıştı. İkisinin evlenmeye ve İki Nehir'de küçük bir çiftlikte yaşamaya yazgılıymış gibi göründüğü günler geçmişti.

Tuhaf bir biçimde, bu ona Gawyn'i düşündürdü. Onu en son gördüğü, Cairhien'de öpücükler çaldığı günlerin üzerinden ne kadar geçmişti? Şimdi neredeydi? Güvende miydi?

Odaklan, dedi kendi kendine. *Evin geri kalanına geçmeden önce şu anda temizlediğin yeri bitir.* Gawyn kendi başının çaresine bakabilirdi; geçmişte bu konuda iyi iş çıkarmıştı. Bazı durumlarda fazla iyi.

Siuan ve diğerleri Asha'man meselesiyle ilgilenirdi. Diğer haber çok daha fazla huzursuz ediciydi. Kampta Terkedilmişlerden biri vardı, öyle mi? Bir kadın, ama *saidar* yerine *saidin* yönlendiriyor. Eskiden olsa Egwene

bunu imkânsız bulurdu. Ama Beyaz Kule koridorlarında hayaletler görmüştü ve koridorlar her gün yer değiştiriyordu. Bu yalnızca bir başka işaretti.

Ürperdi. Halima sözde baş ağrılarına karşı masaj yapmak için Egwene'e *dokunmuştu.* O baş ağrıları Egwene yakalanır yakalanmaz geçmişti; onlara Halima'nın sebep olduğunu neden düşünmemişti? Kadın başka ne entrikalar çeviriyordu? Aes Sedailer ne tür gizli engele takılacaktı, ne tür tuzaklara düşecekti?

Yerin her parçası sırayla. Ulaşabildiğin yeri temizle, sonra devam et. Halima'nın entrikalarıyla da Siuan ve diğerleri ilgilenecekti.

Egwene'in poposu acıyordu, ama acıya karşı gittikçe daha kayıtsız oluyordu. Dayak yerken bazen gülüyordu, bazen gülmüyordu. Kayış önemli değildi. Daha büyük olan acı –Tar Valon'da yapılanlar– daha acildi. Koridorda yanlarından geçerken bir grup beyaz elbiseli çömeze başını salladı ve kızlar diz kırdılar. Egwene kaşlarını çattı, ama onları paylamadı – Egwene'e saygı gösterdikleri için arkasındaki Kızıllar tarafından cezalandırılmayacaklarını umuyordu, o kadar.

Hedefi Kahverengi Ajah'ın kısmıydı, artık bu kanadın ilerisinde olan bir kısım. Meidani bugün Egwene'e eğitim vermeye gönüllü olma konusunda oyalanmıştı. Sonunda emir bugün, Elaida'nın akşam yemeğinden haftalar sonra gelmişti. Ama tuhaftır, Bennae Nalsad da bugün ders vermeyi önermişti. Egwene haftalar önceki o ilk konuşmadan beri Shienarlı Kahverengi ile hiç konuşmamıştı. Aynı kadından ikinci kez ders aldığı olmamıştı. Ama o gün ziyaret edeceği ilk kadın olacağı belirtilmişti.

Artık Kule'nin Kahverengi kısmını barındıran doğu kanadına vardığında Kızıl bakıcıları onun dönüşünü beklemek üzere, gönülsüzce dışarıdaki koridorda pozisyon aldılar. Muhtemelen Elaida onların Egwene'in yanında kalmasını tercih ederdi, ama Kızıllar da sınırlarını koruma konusunda çok titiz olduğundan, bir başka Ajah'ın –ılımlı Kahverengilerin bile– iki Kızıl Aes Sedai'nin kısımlarına girmesine izin vermesi olasılığı pek düşüktü. Egwene kahverengi seramik kaplı kısma girince adımlarını sıklaştırdı ve soluk renkli, sıradan elbiseler içindeki meşgul kadınların arasında yürüdü. Aes Sedailerle görüşmeleri, yemesi planlanmış dayaklar ve yer silme benzeri çömez işleri bütün gününü alacaktı.

Bennae'nin kapısına geldi ve orada duraksadı. Çoğu Aes Sedai ancak zorla görevlendirildiklerinde Egwene'e ders vermeyi kabul ediyordu ve bu

genellikle tatsız bir deneyim oluyordu. Egwene'in öğretmenleri onun asilerle bağlantısı yüzünden ondan hoşlanmıyordu, diğerleri örgüleri kolaylıkla örebilmesine bozuluyordu, başkaları ise onun kendilerine bir çömez gibi saygı göstermemesine öfkeleniyordu.

Ama bu 'dersler' Elaida'ya karşı nifak tohumları ekmek için eline geçen en iyi fırsattı. Bennae'ye yaptığı ilk ziyarette ekmişti aynı tohumları. Tohumlar filiz vermeye mi başlamıştı?

Egwene kapıyı çaldı, sonra içeriden gelen sese uyarak girdi. Oturma odası bilimsel çalışmaların döküntüleriyle dağınıktı. Yığın yığın kitap –minyatür şehir kulelerine benziyorlardı– birbirine yaslanmıştı. Muhtelif yapım aşamalarındaki muhtelif hayvan iskeletleri vardı; kadında bir sirki doldurmaya yetecek kadar kemik vardı. Egwene köşede, iplerle birbirine tutturulmuş, ayakta duran eksiksiz bir insan iskeleti görünce ürperdi. Kemiklerin üzerine siyah mürekkeple ayrıntılı notlar alınmıştı.

Yürüyecek pek az yer vardı ve oturulabilecek tek bir açık yer görebiliyordu –Bennae'nin kendi aşırı doldurulmuş koltuğu. Koltuğun kolçakları içine çökmüştü. Kahverengi sayısız gece okuması sırasında kolunu o oyuklara dayamıştı kuşkusuz. Alçak tavan, sayısız kuş mumyası ve yukarıda asılı astronomik aletler yüzünden daha da alçak geliyordu. Egwene Bennae'nin durmuş, deri ciltli kitaplardan oluşan bir yığını karıştırmakta olduğu yere ulaşabilmek için başını eğerek bir güneş modelinin altından geçmek zorunda kaldı.

"Ah," dedi kadın, Egwene'i fark ettiğinde. "Güzel." Kemikli ve ince bir kadındı, siyah saçlarına kır düşmüştü. Saçlarını topuz yapmıştı ve –pek çok Kahverengi gibi– modası bir iki yüzyıl önce geçmiş, sade bir elbise giyiyordu.

Bennae şöminenin yanındaki sert sandalyeleri görmezden gelerek –Egwene'in son ziyaretinden beri ikisi de kâğıt yığınlarıyla kaplanmıştı– aşırı doldurulmuş koltuğuna gitti. Egwene bir taburenin üzerini boşaltarak, tozlu bir sıçan iskeletini yere, Artur Şahinkanadı'nın hükümdarlığı hakkında yazılmış kitaplardan oluşan iki yığının arasına bıraktı.

"Eh, sanırım derse başlasak iyi olacak," dedi Bennae koltuğuna yerleşerek.

Egwene yüzünü sakin tuttu. Egwene'e yeniden ders verme talebi Bennae'den mi gelmişti? Yoksa bunu yapmaya zorlanmış mıydı? Egwene incelikli taktikleri olmayan bir Kahverengi Aes Sedai'nin ikide bir,

kimsenin istemediği görevleri üstlenmek zorunda kalabileceğini hayal edebiliyordu.

Bennae'nin talebi üzerine Egwene bir dizi örgü yaptı: çoğu çömezin yeteneklerinin ötesinde, ama gücü çatalkök yüzünden azalmış olsa da Egwene için kolay örgüler. Kahverengilerin kısmının yerinin değişmesi konusunda kadının duygularını öğrenmeye çalıştı, ama –Egwene'in konuştuğu çoğu Kahverengi gibi– Bennae de bu konudan kaçınmayı tercih etti.

Egwene birkaç örgü daha yaptı. Bir süre sonra bu görüşmenin amacını merak etmeye başladı. Bennae bir önceki ziyaretinde de aynı örgüleri göstermesini istememiş miydi?

"Pekâlâ," dedi Bennae küçük kömür mangalında ısınan çaydanlıktan kendine bir fincan çay alarak. Egwene'e çay önermedi. "Bu konuda yeterince yeteneklisin. Ama merak ediyorum. Bir Aes Sedai'nin sahip olması gereken zekâ keskinliğine, zor durumlarla başa çıkma becerisine sahip misin?"

Egwene bir şey söylemedi, ama göstere göstere kendine biraz çay doldurdu. Bennae itiraz etmedi.

"Bakalım..." dedi Bennae düşünceli düşünceli. "Diyelim ki kendi Ajahının bazı üyeleri ile anlaşmazlık içindesin. Bilmemen gereken bazı bilgilere rastladın ve Ajah önderlerin sana epey kızdı. Aniden kendini en tatsız görevlere mahkûm edilirken buldun. Sanki seni halının altına süpürüp unutmaya çalışıyorlar. Söyle bana, böyle bir durumda nasıl tepki gösterirdin?"

Egwene'in çayı boğazına kaçacaktı neredeyse. Kahverengi Aes Sedai pek incelikli değildi. On Üçüncü Depo hakkında sorular sormaya başlamıştı, öyle mi? Ve bu başını derde sokmuştu. Egwene'in bir önceki ziyaretinde kayıtsızca bahsettiği gizli tarihçelerden pek az kişinin haberi vardı.

"Şey," dedi Egwene çayını yudumlayarak, "daha berrak bir zihinle yaklaşmama izin ver. En iyisi Ajah önderlerinin bakış açısıyla yaklaşmak bana göre."

Bennae hafifçe kaş çattı. "Sanırım öyledir."

"Şimdi, tarif ettiğin bu durumda, bu sırların saklanması için Ajah'a emanet edildiğini varsayabilir miyiz? Ah, güzel. Eh, onların bakış açısından bakınca, önemli ve dikkatle yapılmış planlar bozuldu. Bunun nasıl görünmesi gerektiğini düşün. Biri öğrenmemesi gereken sırları öğrendi. Bu,

en güvenilir üyeler arasında huzursuz edici bir bilgi sızıntısı anlamına geliyor.”

Bennae soldu. “Bunu görebiliyorum sanırım.”

“O zaman durumu en iyi şekilde idare etmek için iki yol var,” dedi Egwene çayından bir yudum daha alarak. Çayın tadı berbattı. “İlk önce, Ajah önderlerine güven verilmeli. Bilginin sızmasının *onların* hatası olmadığını bilmeleri gerek. Başı dertte olan Aes Sedai ben olsaydım –ve yanlış bir şey yapmamış olsaydım– onlara gidip açıklardım. Böylece bilgi sızdıran kişiyi aramayı bırakabilirlerdi.”

“Ama,” dedi Bennae, “muhtemelen bu Aes Sedai’nin –başı dertte olan farazi Aes Sedai’nin– cezadan kurtulmasını sağlamaz.”

“Bir zararı da olmaz,” dedi Egwene. “Büyük olasılıkla söz konusu Aes Sedai, Ajah önderleri bir hain ararken ayaklarına dolanmasın diye ‘cezalandırılıyor’. Bir hain olmadığını öğrendiklerinde, büyük olasılıkla başı dertteki Aes Sedai’ye duygudaşlıkla bakacaklar –özellikle de onlara bir çözüm sunduktan sonra.”

“Çözüm mü?” diye sordu Bennae. Elindeki çay fincanı unutulmuştu. “Peki sen nasıl bir çözüm öneriyorsun?”

“En iyisi: beceriklilik. Açık ki, Ajahlar arasında *bazı* insanlar bu sırları biliyor. Eh, eğer bu Aes Sedai güvenilirliğini ve becerisini kanıtlayabilirse, belki Ajahının önderleri onun için en iyi konumun sırların koruyucusu olmak olduğunu fark ederler. Bir düşünürsen, kolay bir çözüm.”

Bennae düşünceler içinde oturdu. Başının üzerinde küçük bir ispinoz mumyası ipliğinin ucunda yavaş yavaş dönüyordu. “Evet, ama işe yarar mı?”

“Unutulmuş bir depoda parşömen kataloğu çıkarmaktan daha iyi olduğu kesin,” dedi Egwene. “Bazen haksız cezalardan kaçınmak imkânsızdır, ama haksız olduğunu diğerlerinin unutmasına izin vermemek en iyisidir. Aes Sedai insanların ona gösterdiği muameleyi kabullenirse, kısa süre sonra diğerleri onun o konumu hak ettiğini düşünmeye başlar.” *Bu küçük tavsiye için Silviana’ya minnettarım.*

“Evet,” dedi Bennae başını sallayarak. “Evet, sanırım haklısın.”

“Yardımcı olmaya her zaman hazırım Bennae,” dedi Egwene daha yumuşak bir sesle, çayına geri dönerek. “Elbette, farazi durumlarda.”

Egwene bir an Kahverengi’ye adıyla hitap ederek fazla ileri gittiğini düşündü. Ama Bennae onunla göz göze geldi, sonra başını hafifçe eğerek teşekkür etti.

Bennae ile geçirdiği zaman tek olsaydı bile, Egwene yine de bunu olağanüstü bulurdu. Ama Bennae'nin ine benzeyen odasından çıktığında bir çömezin, Beyaz bir Aes Sedai olan Nagora'ya gitmesi talimatıyla onu beklemekte olduğunu görünce şok geçirdi. Egwene'in Meidani ile görüşmesine daha zaman vardı, bu yüzden gitti. Daha sonra yer silme işini atladığı için fazladan iş yıkılacaktı sırtına, ama bir Aes Sedai'nin çağrısını göz ardı edemezdi.

Nagora'yı bulduğunda, Egwene kendini mantık konusunda eğitilirken buldu –ve sunulan 'mantık problemleri' yaşlanması ve savaşma yeteneğinin körelmesi konusunda gittikçe daha çok canı sıkılan bir Muhafız'la uğraşma konusunda yardım istemeye çok fazla benziyordu. Egwene elinden geldiğince yardım etti, Nagora bunun 'kusursuz bir mantık' olduğunu ilan etti, sonra onu serbest bıraktı. Bundan sonra bir mesaj daha geldi, bu seferki Sarı Ajah'ın Temsilcilerinden biri olan Suana'ydı.

Bir Temsilci! Egwene ilk defa onlardan birinin yanına çağrılıyordu. Egwene görüşmeye seğirtti ve bir hizmetçi tarafından içeri alındı. Suana'nın dairesi odalardan değil, bir bahçeden oluşmuş gibi görünüyordu. Bir Temsilci olarak Suana pencereli odalar talep edebiliyordu ve kapalı balkonunu şifalı otları için bir bahçe gibi kullanıyordu. Ama bunun ötesinde, odaya ışık yansıtacak şekilde yerleştirilmiş aynaları, odanın içinde saksılar içinde küçük ağaçları, toprak dolu leğenlerde büyüyen çalıları, hatta küçük bir havuç ve kırmızıturp bahçesi vardı. Egwene bir kabın içinde küçük bir yumrukök yığını fark etti ve canı sıkıldı. Muhtemelen yeni hasat edilmişlerdi, ama şimdiden bozulmuşlardı.

Odada güçlü bir fesleğen, kekik ve bir düzine başka bitkinin kokusu vardı. Kule'deki sorunlara, çürüyen bitkilere rağmen, odadaki *yaşam* kokusu –yeni altüst edilmiş toprak, büyüyen bitkiler– onu neşelendirdi. Bir de Nynaeve Beyaz Kule'deki Aes Sedailerin bitkilerin faydalarını görmezden geldiğini iddia ediyordu! Yuvarlak yüzlü, tombul Suana'yla biraz zaman geçirebilseydi keşke.

Egwene kadını son derece hoş buluyordu. Suana ona bir dizi örgü yaptırdı. Çoğu, Egwene'in çok da yetenekli olmadığı, Şifa'yla ilgili örgülerdi. Yine de yeteneği Temsilci'yi etkilemiş olmalıydı, çünkü dersin yarısında –Egwene iki saksı ağacının arasındaki minderli taburede, Suana ise sert deri kaplı bir sandalyede oturuyordu– sohbetin tonu değişti.

"Seni Sarıların arasında görmekten memnun oluruz bence," dedi kadın.

Egwene irkildi. "Şifa konusunda hiçbir zaman çok yetenekli olmadım."

“Sarı olmanın yetenekle ilgisi yoktur çocuğum,” dedi Suana. “Tutkuyla ilgisi vardır. İşlerini iyi yapmayı, bozulmuş olanı onarmayı seviyorsan, burada kendine uygun bir amaç bulabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Egwene. “Ama Amyrlin’in Ajahı olmaz.”

“Evet, ama bir Ajah’tan terfi eder. Düşün Egwene. Bence burada iyi bir yuva bulursun.”

Bu şok edici bir sohbetti. Suana’nın Egwene’i Amyrlin olarak görmediği açıktı, ama Egwene’i Ajahına davet ediyor olması bile anlamlıydı. Bu, en azından bir ölçüye kadar, Egwene’i bir Aes Sedai olarak kabul ettiği anlamına geliyordu.

“Suana,” dedi Egwene, bu kabulün sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini sınayarak, “Temsilciler Ajahlar arasındaki gerilimler konusunda ne yapacaklarını konuştular mı?”

“Ne *yapılabileceğini* bilemiyorum,” diye yanıt verdi Suana yemyeşil balkona doğru bakarak. “Diğer Ajahlar Sarıları düşman olarak görmeye karar vermişse, ben onları daha az aptal olmaya zorlayamam.”

Muhtemelen onlar da sizin hakkınızda aynı şeyleri söylerlerdi, diye düşündü Egwene, ama bunun yerine, “Birinin ilk adımı atması gerek,” dedi. “Güvensizlik kabuğu gittikçe o kadar kalınlaşacak ki, kırması zor olacak. Belki farklı Ajahların Temsilcilerinden bazıları birlikte yemek yemeye başlarlarsa ya da koridorlarda birlikte yürürken görülürlerse, Kule’nin geri kalanı için de örnek olurlar.”

“Belki...” dedi Suana.

“Onlar sizin düşmanlarınız değil Suana,” dedi Egwene daha sert bir sesle.

Kadın aniden kimden tavsiye aldığını fark etmiş gibi, kaşlarını çatarak Egwene’e baktı. “Eh, o zaman artık gitsen iyi olacak. Eminim bugün yapacak bir sürü işin vardır.”

Egwene sarkan dallardan ve saksı kümelerinden dikkatle kaçınarak dışarı çıktı. Sarıların kısmından ayrıldığı ve Kızıl Ajah’tan bakıcıları yeniden peşine takıldığı zaman bir şeyi fark etti. Üç görüşmeyi de tek bir ceza almadan atlatmıştı. Bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu. Üstelik görüştüğü Aes Sedailerden iki tanesine isimleriyle hitap etmişti!

Onu kabullenmeye başlamışlardı. Ne yazık ki, bu savaşın yalnızca küçük bir parçasıydı. En büyük parçası, Beyaz Kule’nin Elaida’nın onu içine soktuğu gerilimden sağlam çıkmasıydı.

Meidani'nin dairesi şaşırtıcı ölçüde rahat ve konforluydu. Egwene Grileri her zaman Beyazlar gibi görmüştü: tutkusuz, kişisel duygulara ve delişmenliğe zamanı olmayan kusursuz diplomatlar.

Ama bu odalar yolculuk etmeye bayılan bir kadın işaret ediyordu. Duvarların ortasında, değerli sanat eserleri gibi, narin çerçeveler içinde haritalar asılıydı. Bir haritanın iki yanına iki Aiel mızrağı asılmıştı; bir başka harita Deniz Halkı adalarını gösteriyordu. Çok kişi Deniz Halkı ile ilişkilendirilen porselenleri saklamayı tercih etse de, Meidani'nin dikkatle çerçevelenmiş, dikkatle sergilenen küçük bir küpe ve boyalı deniz kabuğu koleksiyonu vardı. Altındaki küçük bir plakada onları edindiği tarihleri listelemişti.

Oturma odası bir kişinin yolculuklarına adanmış bir müze gibiydi. Dört parlak yakutla süslenmiş bir Altara evlilik bıçağının yanında küçük bir Cairhien bayrağı ve bir Shienar kılıcı asılıydı. Her birinin anlamını açıklayan küçük bir plakası vardı. Örneğin evlilik bıçağı, özellikle önemli bir toprak sahibinin ölümü yüzünden anlaşmazlığa düşen iki ailenin arasını bulması karşılığında armağan edilmişti Meidani'ye. Adamın karısı hançeri minnetinin işareti olarak vermişti.

Birkaç hafta önceki akşam yemeğinde ezilip büzülen kadının böylesine gösterişli bir koleksiyonu olabileceği kimin aklına gelirdi? Yerdeki kilim de etiketlenmişti, onu Shara rıhtımlarından alan bir tüccar, kızını iyileştirdiği için minnetinden Meidani'ye armağan etmişti. Garip bir deseni vardı; minik, boyalı sazlardan dokunmuş gibi görünüyordu ve kenarları egzotik, gri bir kürkle çevrilmişti. Desende, uzun boyunlu egzotik yaratıklar betimlenmişti.

Meidani'nin kendisi de hasır dallarından örülmüş ilginç bir sandalyede oturuyordu. Sandalye, tesadüfen sandalye biçimini almış, kendiliğinden büyüyen bir dal tutamı şeklinde örülmüştü. Kule'nin bir başka odasında korkunç ölçüde yersiz kaçardı, ama her nesnenin farklı olduğu, hiçbirinin bir diğeriyle ilişkisinin olmadığı, ama hepsinin bir şekilde yolculuklarda alınan armağanlar temasına uyduğu bu daireye yakışıyordu.

Gri'nin görünüşü, Elaida'yla yediği yemekteki görünüşünden şaşırtıcı ölçüde farklıydı. Açık yakalı renkli elbise yerine bembeyaz, yüksek yakalı bir elbise giymişti. Elbise kadının göğüslerini gözlerden gizleyecek şekilde kesilmiş, uzun, gittikçe daralan bir modele sahipti. Sarı saçlarını topuz yapmıştı ve üzerinde tek bir mücevher taşımıyordu. Bu zıtlık kasıtlı mıydı?

"Beni çağırmakta acele etmedin," dedi Egwene.

“Amyrlin’in kuşkusunu çekmek istemedim,” dedi Meidani, Egwene egzotik Shara kiliminin üzerinden geçerken. “Dahası, senin hakkında ne düşüneceğimden hâlâ emin değilim.”

“Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil,” dedi Egwene sakinlikle, aşırı büyük bir meşe sandalyeye oturarak. Sandalyenin plakasında, Tear’da bir tefecinin armağanı olduğu yazıyordu. “Bir Amyrlin’in, itaat gördüğü sürece, onu takip edenlerin görüşlerine ihtiyacı yoktur.”

“Yakalandın ve tahtından edildin.”

Egwene Meidani ile göz göze gelerek tek kaşını kaldırdı. “Yakalandım, doğru.”

“Asilerin Salonu şimdiye dek yeni bir Amyrlin seçmiştir.”

“Tesadüf eseri, seçmediklerini biliyorum.”

Meidani duraksadı. Asi Aes Sedailer ile temas halinde olduğunu açıklamak bir kumardı, ama Meidani ve casusların sadakatini edinemezse, gerçekten kararsız zeminde olurdu. Egwene, Meidani’nin o yemekte ne kadar korkmuş göründüğünü hesaba katarak, kadının desteğini almanın kolay olacağını varsaymıştı. Ama kadın göründüğü kadar kolay sindirilemiyor gibiydi.

“Eh,” dedi Meidani. “Bu doğru olsa bile, bilmelisin ki seni kukla olarak seçtiler. Kullanılacak bir kukla.”

Egwene kadının gözlerine bakmaya devam etti.

“Gerçek yetken yok,” dedi Meidani sesi hafifçe titreyerek.

Egwene bakışlarını kaçırmadı. Meidani onu incelerken alnı kırışmaya başladı, yaşı belirsiz Aes Sedai yüzündeki kırışıklar derinleşti. Kadın, yerine yerleştireceği taşta kusur arayan bir duvar ustası gibi Egwene’in gözlerini inceledi. Gördükleri kafasını daha da karıştırmış gibiydi.

“Şimdi,” dedi Egwene biraz önce sorgulanan o değilmiş gibi, “Kule’den neden kaçmadığını tam olarak açıklayacaksın. Elaida’ya karşı casusluk etmeni değerli bulsam da, Elaida senin gerçekte kime sadık olduğunu öğrendiğine göre, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu biliyor olman lazım. Neden ayrılmadın?”

“Ben... söyleyemem,” dedi Meidani bakışlarını kaçırarak.

“Amyrlin olarak emrediyorum.”

“Yine de söyleyemem.” Meidani utanmış gibi, bakışlarını yere indirdi.

İlginç, diye düşündü Egwene kızgınlığını saklayarak. “Durumumuzun ciddiyetini anlamıyor gibisin. Ya benim yetkemi kabul edersin ya da

Elaida'nınkini. Ara yol yok Meidani. Ve sana şunu garanti ederim; Elaida Amyrlin Makamı'nda kalırsa, hain olarak gördüklerine yapacaklarını *oldukça* tatsız bulacaksın."

Meidani bakışlarını kaldırmadı. Baştaki direncine rağmen, geride pek az irade gücü kalmış gibiydi.

"Anlıyorum." Egwene ayağa kalktı. "Bize ihanet ettin, değil mi? Elaida'nın tarafına casus olduğun açığa çıkmadan önce mi geçtin, yoksa Beonin'in itirafından sonra mı?"

Meidani hemen başını kaldırdı. "Ne? Hayır! Ülkümüze asla ihanet etmedim!" Midesi bulanmış gibiydi, yüzü solmuş, ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü. "O korkunç kadını destekleyebileceğimi nasıl *düşünebilirsin?* Kule'ye yaptıklarından nefret ediyorum."

Eh, bu yeterince doğrudan bir yanıttı; bu ifadelerde Üç Yemin'in çevresinden dolanacak pek az yer vardı. Ya Meidani doğruyu söylüyordu ya da Karalardandı –ama Egwene bir Kara Aes Sedai'nin göreceli olarak kolay açığa çıkarılabilecek bir yalan söyleyerek kendini tehlikeye atacağına pek inanmıyordu.

"O zaman neden kaçmadın?" diye sordu Egwene. "Neden kaldın?"

Meidani başını iki yana salladı. "Söyleyemem."

Egwene derin bir nefes aldı. Bu konuşmada bir şey sinirlerini bozuyordu. "En azından neden Elaida'yla bu kadar sık yemek yediğini söyler misin? Bu tür muamelelerden keyif aldığın için olamaz kuşkusuz."

Meidani kızardı. "Elaida ve ben çömezlik günlerimizde yastık arkadaşlarıydık. Diğerleri ben ilişkiyi yeniden başlatırsam, belki değerli bilgiler edinebileceğime karar verdi."

Egwene kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana güveneceğini varsaymak pervasızlık olmuş. Ama Elaida'nın güç açlığı onun da pervasız hamleler yapmasına sebep oluyor, bu yüzden belki plan o kadar da düşüncesiz değildi. Yine de, artık gerçekte kime sadık olduğunu bildiğine göre, sana asla sırlarını açıklamaz."

"Biliyorum. Ama onun bildiğinin farkında olduğumu belli etmemem kararlaştırılmıştı. Şimdi gerilersem, uyarıldığımızı belli eder –ve bu, sahip olduğumuz nadir avantajlardan biri."

O kadar nadir ki, kadın Kule'den kaçıp gitmeliydi. Kalarak hiçbir şey kazanamazdı. O zaman neden? Bir şey kadını kaçmaktan alıkoyuyor gibiydi. Güçlü bir şey. Bir söz mü?

"Meidani," dedi Egwene, "bana neyi söylemediğini öğrenmem gerek."

Kadın başını iki yana salladı; neredeyse korkmuş görünüyordu. *Işık!* diye düşündü Egwene. *Ona Elaida'nın o akşam yemeklerinde yaptıklarını yapmayacağım.*

Egwene yerine oturdu. "Sırtını dikleştir Meidani. Sen dalkavuk bir çömez değilsin. Sen Aes Sedai'sin. Bir Aes Sedai gibi davranmaya başla."

Kadın bu sataşma karşısında çakmak çakmak gözlerle başını kaldırdı. Egwene onayla başını salladı. "Elaida'nın verdiği zararı onaracağız ve ben Amyrlin olarak hakkım olan yere oturacağım. Ama yapılacak işimiz var."

"Ben yapamam..."

"Evet," dedi Egwene. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyemezsin. Işık bilir nasıl, ama Üç Yemin'in söz konusu olduğunu tahmin ediyorum. Sorunun çevresinden dolaşabiliriz. Bana neden Kule'de kaldığını söyleyemiyorsun. Peki, bana gösterebilir misin?"

Meidani başını yana eğdi. "Emin değilim. Seni götürebilirim..." Aniden sustu. Evet, Yeminlerden biri devam etmesini engelliyordu. "Belki sana gösterebilirim," diye bitirdi Meidani zayıfça. "Emin değilim."

"O zaman öğrenelim. Benim Kızıl bakıcılar bizi takip ederse ne kadar tehlikeli olur?"

Meidani soldu. "Çok tehlikeli."

"O zaman onları geride bırakmamız gerekecek," dedi Egwene, tırnağıyla aşırı büyük meşe sandalyenin kolunu düşünceler içinde tıkırdatarak. "Kule'nin Gri kısmından bir başka yol kullanarak çıkabiliriz, ama görülürsek bu zor sorular yaratabilir."

"Bizim kısmımızın giriş ve çıkışlarının yakınlarında çok fazla Kızıl oyalanıyor," dedi Meidani. "Tüm Ajahların birbirlerini bu şekilde izlediğini tahmin ediyorum. Fark edilmeden çıkmak çok zor olacak. Yalnız olsam beni izlemezler, ama seni görürlerse..."

Diğer Ajah kısımlarını gözleyen casuslar mı? Işık! Bu kadar mı kötü olmuştu? Bu, düşman kamplarını izlemek üzere keşif kolu göndermekten farksızdı. Egwene Meidani ile birlikte çıkarken görülme riskine girmeyecekti, ama yalnız gitmek de dikkat çekerdi –Kızıllar Egwene'in başında nöbetçi beklemesi gerektiğini biliyordu.

Bu bir sorundu, Egwene'in çözmenin tek bir yolunu düşünebildiği bir sorun. Meidani'yi süzdü. Ona ne kadar güvenebilirdi? "Elaida'yı desteklemediğine ve benim önderliğimi kabul ettiğine yemin eder misin?"

Kadın duraksadı, sonra başını salladı. "Ederim."

“Sana bir şey gösterirsem, benden izin almadan onu kimseye göstermemeye yemin eder misin?”

Kadın kaşlarını çattı. “Evet.”

Egwene kararını verdi. Derin bir nefes alarak Kaynak’a kucak açtı. “Dikkatle izle,” dedi Ruh iplikleri örerek. Çatalkök yüzünden zayıfladığından kapıyol açacak kadar güçlü değildi, ama yine de Meidani’ye örgüleri gösterebilirdi.

“*Bu* ne?” diye sordu Meidani.

“Adı kapıyol,” dedi Egwene. “Yolculuk için kullanılıyor.”

“Yolculuk imkânsızdır!” dedi Meidani hemen. “Yetenek unutulalı...” Gözleri iri iri açıldı ve sesi solup gitti.

Egwene örgünün dağılmasına izin verdi. Meidani hemen, yüzünde kararlı bir ifade ile, Kaynak’a kucak açtı.

“Gitmek istediğin yeri düşün,” dedi Egwene. “Bunun işe yaraması için geride bıraktığın yeri çok iyi tanımalısın. Kendi daireni yeterince tanıdığını varsayıyorum. Kimsenin olmayacağı bir hedef seç; yanlış yerde açılırlarsa kapıyollar tehlikeli olabilir.”

Meidani altın rengi topuzunu hoplatarak başını salladı ve odaklandı. Egwene’in örgüsünü taklit etme konusunda hayranlık verici bir başarı gösterdi ve ikisinin arasında bir kapıyol açıldı, beyaz çizgi havayı yardı ve kendi çevresinde döndü. Delik Meidani’ye bakıyordu; Egwene yalnızca, havayı çarpıtan bir sıcak dalgası gibi, ışıltılı bir yer görüyordu. Kapıyolun çevresinden dolandı ve delikten baktığı zaman ötesinde karanlık bir taş koridor gördü. Yer seramikleri soluk beyaz kahverengiydi ve görünürde pencere yoktu. Kule’nin derinlikleri olduğunu tahmin etti Egwene.

“Çabuk,” dedi Egwene. “Bir saat içinde senin dairenden çıkmazsam Kızıl bakıcılarım neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başlar. Onca insan arasından senin beni çağırtmış olman yeterince kuşkulu bir durum. Elaida’nın tesadüfün sebebini merak edecek kadar dikkatli olmadığını umabiliriz ancak.”

“Peki Anne,” dedi Meidani. Koşarak gidip masasının üzerinden, alevi titreşen bir bronz lamba aldı. Sonra duraksadı.

“Ne?” diye sordu Egwene.

“Yalnızca şaşırdım.”

Egwene neredeyse neyin bu kadar şaşırtıcı olduğunu soracaktı, ama sonra Meidani’nin gözlerinde gördü. Meidani kendini itaat etmeye bu kadar hazır bulduğuna şaşırmıştı. Egwene’i Amyrlin olarak düşünmenin ne kadar

doğal geldiğine şaşırmıştı. Bu kadın tamamen kazanılmamıştı, henüz değil, ama yakındı.

“Çabuk,” dedi Egwene.

Meidani başını sallayarak kapıyoldan geçti, Egwene de ardından. Kapıyolun ötesindeki zemin tozsuz olsa da, koridorda havalandırılmamış bir yerin yoğun küflü kokusu vardı. Duvarlar yukarıdaki koridorlarda görülen süslerden yoksundu ve uzaktaki birkaç sıçanın tırmalama seslerinden başka ses yoktu. Sıçanlar. Beyaz Kule’de. Eskiden bu imkânsızdı. Koruma büyülerinin işe yaramaması, gittikçe büyüyen bir yığının tepesindeki yeni bir imkânsızlıktı yalnızca.

Burası Kule hizmetkârlarının sık sık ilgilendiği bir yer değildi. Belki de Meidani bu yüzden kapıyol açmak için burayı seçmişti. Bu iyiydi, hoştu, ama muhtemelen güvenlik meselesini abartıyordu. Kule’nin bu kadar derinliklerinde, ana koridorlara dönmek ve Meidani her ne göstermek istiyorsa onu bulmak kıymetli zamanlarını tüketecekti. Bu da başka sorunlar yaratacaktı. Diğer Aes Sedailer Egwene’in koridorlarda her zamanki Kızıl Ajah nöbetçileri olmadan dolaştığını fark ederse ne olacaktı?

Egwene endişesini dile getirmeden, Meidani uzaklaşmaya başladı. Merdivenlere doğru değil, aksi yöne, daha derinlere. Egwene kaşlarını çattı, ama takip etti.

“Sana göstermeme izin verileceğinden emin değilim,” dedi Meidani usulca, eteklerini hışırdatarak. Ses uzaktaki sıçanların çıkardığı hafif gürültülerden o kadar da farklı değildi. “Ama seni uyarmalıyım, neye adım attığına şaşırabilirsin. Tehlikeli olabilir.”

Meidani fiziksel tehlike mi kastediyordu, yoksa siyasi tehlike mi? Egwene ikinci türden olan tehlikeye batabileceği kadar batmış gibiydi zaten. Yine de, başını salladı ve uyarıyı ciddiyetle kabul etti. “Anlıyorum. Ama Kule’de tehlikeli bir şey oluyorsa, benim bundan haberim olmalı. Bu benim yalnızca hakkım değil, aynı zamanda görevim.”

Meidani daha fazla konuşmadı. Muhafızını yanında getirebilmiş olmayı dilediğini mırıldanarak Egwene’i dolambaçlı koridordan geçirdi. Anlaşıldığı kadarıyla Meidani’nin Muhafızı bir iş için şehirdeydi. Koridor, tıpkı Büyük Yılan’ın kangalları gibi sarmallar çiziyordu. Tam Egwene sabırsızlanmaya başladığında, Meidani kapalı bir kapının yanında durdu. Kapı ana koridora açılan neredeyse unutulmuş, düzinelerce diğer depo odasının kapılarından farklı görünmüyordu. Meidani elini tereddütle kaldırdı, sonra sertçe kapıyı çaldı.

Kapı hemen açıldı ve kızıl saçlı, kare çeneli, keskin gözlü bir Muhafız göründü. Adam Meidani'yi süzdü, sonra Egwene'e döndüğünde ifadesi karardı. Adamın kolu seğirdi, sanki yan tarafında taşıdığı kılıca uzanmaktan kendini zor alıkoyuyormuş gibiydi.

"Bu Meidani olmalı," dedi bir kadın sesi odanın içinden, "kızla görüşmesini anlatmaya gelmiş. Adsalan?"

Muhafız kenara çekildi ve kutuların sandalye yerine kullanıldığı küçük bir oda görüldü. İçinde, hepsi Aes Sedai olan dört kadın vardı. Ve şok edici şekilde, hepsi farklı Ajah'tandı! Egwene dört farklı Ajah'tan kadınların, değil toplantı yapmak, koridorlarda birlikte yürüdüğünü bile görmemişti. Aralarında Kızıl yoktu ve dördü de Temsilci'ydi.

Gümüş kenarlı beyaz cüppe giymiş olan azametli kadın Seaine idi. Beyaz Ajah Temsilcisiydi; gür siyah saçları ile kaşları vardı ve su mavisi gözleri Egwene'e sakin bir ifadeyle bakıyordu. Yanında Sarı Ajah Temsilcisi Doesine vardı. Doesine ince bir kadındı ve bir Cairhienli olarak uzun boyluydu; zengin, gül rengi elbisesi altın işlemeliydi. Saçları safirlerle bezenmişti ve alnındaki taş da safirdi.

Doesine'in yanında oturan Gri Aes Sedai Yukiri'ydi. Yukiri Egwene'in gördüğü en kısa boylu kadınlardan biriydi, ama yanında çok uzun boylu Aes Sedailer olsa bile, her zaman kontrol ondaymış havası veren bir tavrı vardı. Son kadın Saerin'di, Kahverengilerin Altaralı Temsilcisi. Pek çok Kahverengi gibi sade elbiseler giyerdi. Şimdi üzerinde olan, taba rengi basit bir elbiseydi. Zeytin rengi teni sol yanağındaki bir yara iziyle bozulmuştu. Egwene onun hakkında pek az şey biliyordu. Odadaki tüm Aes Sedailer içinde, Egwene'i gördüğüne en az şok geçirmiş görünen oydu.

"Sen ne yaptın?" dedi Seaine Meidani'ye dehşet içinde.

"Adsalan, onları buraya getir," dedi Doesine ayağa kalkıp telaşla işaret ederek. "Biri buradan geçecek ve al'Vere denen kızı burada görecek olursa..."

Meidani sert sözler karşısında büzüldü –evet, Aes Sedai tavırlarını yeniden kazanmadan önce üzerinde epey çalışılması gerekecekti. Egwene kaba Muhafız onu içeri çekemeden odaya girdi. Meidani de takip etti ve Adsalan kapıyı güm diye kapadı. Oda iki lambayla aydınlatılmıştı, ama bu kadınların sır dolu görüşmelerine katkıda bulunurcasına, yeterli ışık vermiyordu.

Dört Temsilci'nin nasıl oturduğuna bakınca, kutular birer tahttı sanki. Egwene de bir kutunun üzerine oturdu. "Oturmana izin verilmedi kızım,"

dedi Saerin soğuk bir sesle. “Meidani, bu rezaletin anlamı nedir? Ettiğin yemin bu tür bir hatayı engellemiş olmalıydı!”

“Yemin mi?” diye sordu Egwene. “Bu hangi yemin oluyor?”

“Sessiz ol kızım,” diye azarladı Yukiri onu, bir Hava sopasıyla Egwene’in poposuna vurarak. O kadar hafif bir cezaydı ki, Egwene gülecekti neredeyse.

“Yeminimi bozmadım!” dedi Meidani çabucak, Egwene’in yanına gelerek. “Bana bu görüşmelerden kimseye bahsetmememi emrettiniz. Eh, ben de itaat ettim –ona söylemedim. Ona gösterdim.” Kadında bir parça meydan okuma vardı. Bu iyiydi.

Egwene bu odada neler olup bittiğinden emin değildi, ama bir arada bulunan dört Temsilci ona benzersiz bir fırsat sunuyordu. Aynı anda bu kadar Temsilci’yle konuşma şansı bulabileceğini hiç düşünmemişti. Bu kadınlar toplantı yapmaya razı olmuşsa, belki Kule’nin geri kalanını zayıflatan bölünmeden etkilenmemişlerdi.

Ya da görüşmeleri daha karanlık bir şeye işaret ediyor olabilir miydi? Egwene’in haberinin olmadığı yeminler, üst koridorlardan uzakta görüşmeler, kapıyı koruyan bir Muhafız... bu kadınlar dört ayrı Ajah’tan mıydı, yoksa bir tanesinden mi? Bilmeden Karaların yuvasına mı dalmıştı?

Egwene nabzı hızlanarak, kendini düşünmeden sonuçlara atlamamaya zorladı. Eğer bu kadınlar gerçekten Kara’ysa, o zaman yakalanmıştı. Eğer değillerse, yapacak işi vardı.

“Bu çok beklenmedik oldu,” diyordu sakin Seaine Meidani’ye. “Gelecekte alacağın emirlerin nasıl söze döküldüğü konusunda daha da dikkatli olacağız Meidani.”

Yukiri başını salladı. “Sırf hıncından bizi teşhir edecek kadar çocuksu olabileceğin aklımıza gelmedi. Senin de, tıpkı bizler gibi, gerektiği zaman yeminleri zorlamayı ya da esnetmeyi denemiş olduğunu düşünebilmeliydik.”

Dur bir dakika, diye düşündü Egwene. *Bu kulağa daha çok...*

“Gerçekten,” dedi Yukiri. “Bu kusur için kefaret gerekeceğini düşünüyorum. Ama getirdiği bu kızı ne yapacağız? Kız Yemin Çubuğu’yla yemin etmedi, bu yüzden...”

“Ona *dördüncü* bir yemin ettirdiniz, değil mi?” diye sözünü kesti Egwene. “Işık aşkına, aklınızda ne vardı?”

Yukiri ona baktı ve Egwene bir Hava sopası daha hissetti. “Konuşman için izin verilmedi.”

“Amyrlin’in konuşmak için izne ihtiyacı yoktur,” dedi Egwene kadınlara tepeden bakarak. “Burada ne *yaptınız* Yukiri? Olduğumuz her şeye ihanet ettiniz! Yeminler bir bölünme aracı olarak kullanılamaz. Bu Kule’nin tamamı Elaida kadar deli mi oldu?”

“Bu delilik değil,” dedi Saerin aniden, araya girerek. Kahverengi, Egwene’in onun Ajahından birinden beklemeyeceği kadar buyurgan bir tavırla başını iki yana salladı. “Yalnızca gerekli olduğu için yapıldı. Asilere taraf olduktan sonra, bu kadına güvenilemezdi.”

“Senin o grupla ilişkinden haberimiz olmadığını sanma Egwene al’Vere,” dedi Yukiri. Kibirli Gri öfkesini zar zor kontrol edebiliyordu. “Bizim istediğimiz olsa, Elaida’nın yaptığı kadar el üstünde tutulmazdın.”

Egwene kayıtsızca elini salladı. “Beni yalıtın, idam edin, dövün isterseniz Yukiri, Kule yine de darmadağın olur. Bunun suçlusu sizin kolaylıkla asi diye etiketledikleriniz değil. Mahzenlerde gizli toplantılar, izin alınmadan ettirilen yeminler –bunlar *en az* Elaida’nın Kule’yi bölmesi kadar büyük suçlar.”

“Bizi sorgulamamalısın,” dedi Seaine daha alçak bir sesle. Diğerlerinden daha çekingen görünüyordu. “Bazen zor kararlar alınmalıdır. Aes Sedailer arasında Karanlıkdostları olmasına izin veremeyiz ve onları bulmak için önlemler alındı. Buradaki bizler Meidani’ye Gölge’nin dostları olmadığımızı kanıtladık. Bu yüzden onun bize yemin etmesinde bir zarar yok. Hepimizin aynı hedef için çalıştığından emin olmak amaçlı, mantıklı bir eylemdi.”

Egwene yüzünü sakin tuttu. Seaine Kara Ajah’ın var olduğunu itiraf etmiş kadar olmuştu! Egwene bunu bir Temsilci’nin ağzından duymayı hiç beklememişti, özellikle de bu kadar tanığın önünde. Demek bu kadınlar Yemin Çubuğu’nu Kara Aes Sedaileri bulmak için kullanıyordu. Aes Sedaileri teker teker alır, yeminlerini kaldırır, sonra onları tekrar ettirirseniz, onlara Kara olup olmadıklarını sorabilirdiniz. Çaresiz bir yöntem, ama nasıl zamanlarda yaşadıkları düşünülürse, geçerli bir yöntem olduğuna karar verdi Egwene.

“Bunun mantıklı bir plan olduğunu kabul ediyorum,” dedi Egwene. “Ama bu kadına yeni bir yemin ettirmek gereksiz!”

“Ya kadının başkasına sadık olduğu biliniyorsa?” diye sordu Saerin. “Bir kadının Karanlıkdostu olmaması, onun bize başka açılardan ihanet etmeyeceği anlamına gelmiyor.”

Meidani'nin Kule'den kaçmamasının sebebi muhtemelen bu itaat yeminiydi. Egwene zavallı kadına acıdı. Salidar'daki Aes Sedailer tarafından Kule'de casusluk etmesi için gönderilmişti, bu kadınlar –muhtemelen– Kara Aes Sedai ararken onun ne yaptığını anlamışlardı, sonra Elaida onun gerçek amacını öğrenmişti. Üç ayrı hizip onu üç ayrı yöne itiyordu.

"Yine de uygun değil," dedi Egwene. "Ama şimdilik bunu bir kenara koyabiliriz. Ya Elaida'nın kendisi? Onun Kara olup olmadığını belirleyebildiniz mi? Bu görevi size kim verdi ve grubunuz nasıl kuruldu?"

"Peh! Neden onunla *konuşuyoruz* ki?" diye sordu Yukiri ayağa kalkıp, ellerini beline dayayarak. "Onunla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor, onun sorularına yanıt vermemiz değil!"

"Eğer işinize yardım edeceksem," dedi Egwene, "gerçekleri bilmem gerek."

"Sen yardım etmek için gelmedin çocuğum," dedi Doesine. İnce Cairhienli Sarı'nın sesi sertti. "Açık ki Meidani seni buraya, onu tamamen avucumuza alamadığımızı kanıtlamak için getirdi. Tıpkı sinir krizi geçiren bir çocuk gibi,"

"Ya diğerleri?" dedi Seaine. "Onları toparlamalı, emirlerin daha iyi söze döküldüğünden emin olmalıyız. Onlardan birinin, biz onun kime sadık olduğunu öğrenmeden Amyrlin'e gitmesini istemeyiz."

Diğerleri mi? diye düşündü Egwene. *Tüm casuslara yemin mi ettirdiler?* Mantıklı geliyordu. Bir tanesini bulursanız, diğerlerinin isimlerini öğrenmek kolay olurdu. "Kara Ajah'tan bulduğunuz oldu mu?" diye sordu Egwene. "Onlar kim?"

"Sessiz kalacaksın çocuğum," dedi Yukiri yeşil gözlerini Egwene'e dikerek. "Tek kelime daha edersen, dökecek gözyaşın kalmayana dek kefaret ödemeni sağlarım."

"Şimdiye dek ödediklerimden daha fazlasını ödetebileceğinden kuşkuluyum Yukiri," dedi Egwene sakin sakin. "Her günü Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasında geçirmeyeceksem. Dahası, beni ona gönderirsen, ona ne söylerim? Bana şahsen ceza verdiğini mi? Bugün programımda seninle görüşme olmadığını biliyordur. Bu, sorular sorulmasına sebep olur."

"Meidani'nin kefaret ödemeni emretmesini sağlayabiliriz," dedi Beyaz Seaine.

“O öyle bir şey yapmayacak,” dedi Egwene. “Amyrlin olarak benim yetkemi kabul ediyor.”

Diğer Aes Sedailer Meidani’ye baktılar. Egwene nefesini tuttu. Meidani başını sallamayı başardı, ama diğerlerine meydan okuduğu için dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Egwene minnet içinde, sessizce nefesini bıraktı.

Saerin şaşkın, ama meraklanmış görünüyordu. Hâlâ kollarını kavuşturarak dikilmekte olan Yukiri o kadar kolay vazgeçmeyecekti. “Bu anlamsız. Ona seni kefarete göndermesini *emrederiz,* olur biter.”

“Bunu yapar mısınız?” dedi Egwene. “Dördüncü yeminin birlik sağlamak için olduğunu söylediniz biraz önce. Onun sırlarınızla birlikte Elaida’ya koşmasını engellemek için. Şimdi de o yemini bir sopa gibi kullanacaksınız ve onu sizin maşanız olmaya zorlayacaksınız, öyle mi?”

Bunun üzerine odaya sessizlik çöktü.

“İşte bu yüzden itaat yemini berbat bir fikir,” dedi Egwene. “Hiçbir kadının diğerleri üzerinde böyle bir gücü olmamalı. Bu, diğerlerine yaptığınız, İçtepi’den yalnızca bir adım uzakta. Bu rezaletin herhangi bir şekilde mazur görülüp görülemeyeceğine karar vermeye çalışıyorum hâlâ; Meidani’ye ve diğerlerine nasıl davrandığınız muhtemelen bu kararı etkileyecektir.”

“Söylediklerimi tekrar mı etmem gerek?” diye terslendi Yukiri diğerlerine dönerek. “Neden çayıra salınmış tavuklar gibi bu kızla gıdaklayıp duruyoruz? Bir karar vermemiz gerek!”

“Onunla konuşuyoruz, çünkü başımızı ağrıtmaya kararlı görünüyor,” dedi Saerin sertçe, Egwene’e bakarak. “Otur Yukiri. Çocukla ben ilgilenirim.”

Egwene güm güm atan bir yürekle Saerin’in gözlerine baktı. Yukiri burnunu çekti, sonra oturdu ve sonunda Aes Sedai olduğunu hatırlamış görünerek, yüzündeki ifadeyi sakinleştirdi. Bu grup büyük baskı altındaydı. Yaptıkları şey öğrenilirse...

Egwene gözlerini Saerin’den ayırmadı. Grubun başını Yukiri’nin çektiğini varsaymıştı –o ve Saerin güçte yakındılar ve pek çok Kahverengi uysal olurdu. Ama bu hata olmuştu; insanı Ajahına göre değerlendirmek fazla kolaydı.

Saerin öne eğildi ve kararlılıkla konuştu. “Çocuğum, senin bize itaat etmen *şart.* Sana Yemin Çubuğu kullanarak yemin ettiremeyiz. Zaten itaat yemini edeceğinden kuşkuluyum. Ama bu, Amyrlin Makamı olduğun soytarılığını sürdüremezsin. Ne kadar sık cezalandırıldığını hepimiz

biliyoruz. Bunun ne kadar etkisiz olduğunu da biliyoruz. Bu yüzden kimsenin denemediğini varsaydığım bir şeyi deneyeyim: mantık."

"Aklından geçeni söyleyebilirsin," dedi Egwene.

Kahverengi karşılık olarak burnunu çekti. "Tamam. Her şeyden önce, sen Amyrlin olamazsın. O çatalkök yüzünden doğru düzgün yönlendiremiyorsun bile!"

"O zaman Amyrlin Makamı'nın yetkesi yönlendirme gücünden mi geliyor?" diye sordu Egwene. "O, sırf diğerlerini talep ettiklerini yapmaya zorlayabildiği için itaat gören bir zorbadan başka bir şey değil mi?"

"Şey, hayır," dedi Saerin.

"O zaman bana çatalkök verilmesinin yetkemle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Çömezliğe indirildin."

"Ancak Elaida kadar aptal biri bir Aes Sedai'nin rütbesini indirebileceğini varsayabilir," dedi Egwene. "En baştan, *böyle* bir gücü olduğunu varsaymasına izin verilmemeliydi."

"Eğer bu varsayımda bulunmasaydı," dedi Saerin, "ölmüş olurdun kızım."

Egwene yine Saerin'le göz göze geldi. "Bazen Elaida'nın bu Kule'nin kadınlarına yaptıklarını görmektense ölmeyi yeğleyeceğimi hissediyorum."

Bunun üzerine odaya sessizlik çöktü.

"Söylemeliyim ki," dedi Seaine usulca, "iddiaların tamamen mantıksız. Elaida, Salon tarafından doğru düzgün terfi ettirildiği için Amyrlin. Bu yüzden sen Amyrlin *olamazsın.*"

Egwene başını iki yana salladı. "Siuan Sanche utanç verici ve geleneklere aykırı bir biçimde makamdan indirildikten sonra 'terfi ettirildi'. Bu durum karşısında Elaida'nın konumunun 'doğru düzgün' olduğunu nasıl söyleyebilirsin?" Aklına bir fikir geldi, bir kumar, ama doğru geliyordu. "Bana şunu söyleyin. Şu anda Temsilci olan kadınlardan sorguladığınız oldu mu? Aralarında Kara Aes Sedai buldunuz mu?"

Saerin'in gözleri sakin kaldı, ama Seaine huzursuzluk içinde bakışlarını kaçırdı. *İşte!* diye düşündü Egwene.

"Buldunuz," dedi Egwene. "Mantıklı geliyor. Ben de Karaların üyesi olsam, bir başka Karanlıkdostunun Temsilci olması için çok çabalardım. Kule'yi en iyi oradan yönetebilirler. Şimdi bana şunu söyleyin. Elaida'yı terfi ettirenler arasında o Kara Temsilciler de var mıydı? Siuan'ı indirmek için onlar ayağa kalktı mı?"

Sessizlik oldu.

“Bana yanıt verin,” dedi Egwene.

“Temsilciler arasında bir Kara bulduk,” dedi Doesine sonunda. “Ve... evet, Siuan Sanche’nin indirilmesini desteklemek için ayağa kalkanlar arasındaydı.” Sesi ciddiydi. Egwene’in neye varmaya çalıştığını anlamıştı.

“Siuan, bu karar için gereken *en az* Temsilci sayısıyla indirildi,” dedi Egwene. “Aralarından biri Kara’ydı, bu yüzden onun oyu geçersiz. Kendi Amyrlininizi yalıttınız ve tahtından indirdiniz, Muhafızını öldürdünüz ve bunu *kanundışı* bir biçimde yaptınız.”

“Işık aşkına,” diye fısıldadı Seaine. “O haklı.”

“Bu anlamsız,” dedi Yukiri yine ayağa kalkarak. “Tahmin yürütmeye başlarsak, hangi Amyrlinlerin Kara Aes Sedailer tarafından terfi ettirildiğini doğrulamaya çalışırsak, makama oturmuş bütün Amyrlinlerden şüphe etmemiz gerekir!”

“Öyle mi?” diye sordu Egwene. “Peki kaç tanesi salonda mevcut bulunması gereken en az Temsilci sayısıyla terfi ettirildi? Bu, Siuan’ı bu şekilde indirmenin ciddi bir hata olmasının sebeplerinden yalnızca bir tanesi. Ben terfi ettiğimde, şehirdeki her Temsilci’nin neler olduğunu bildiğinden emin olduk.”

“Sahte Temsilciler,” dedi Yukiri parmağını uzatarak. “Yerlerini kanundışı bir biçimde edindiler!”

Egwene, endişe içinde atan kalbini duymadıkları için sevinerek ona döndü. Kontrolünü kaybetmemeliydi. Buna *zorunluydu.* “Bize sahte mi diyorsun Yukiri? Hangi Amyrlin’i izlemeyi tercih ederdin? Aes Sedaileri çömez ve Kabuledilmiş yapanı, tüm bir Ajah’ı süreni ve Kule’ye saldıran bir ordunun yapabileceğinden daha tehlikeli bölünmelere yol açanı mı? Kısmen Kara Ajah’ın yardımıyla terfi etmiş bir kadını mı? Yoksa bütün bunları düzeltmeye çalışan bir Amyrlin’e mi hizmet etmeyi tercih ederdin?”

“Elaida’yı terfi ettirerek Kara Ajah’a hizmet ettiğimizi düşünmüyorsun kuşkusuz,” dedi Doesine.

“Bence, bölünmüş olarak kalmamıza izin verdiğimiz sürece *hepimiz* Gölge’nin çıkarına hizmet ediyoruz,” dedi Egwene keskin bir sesle. “Bir Amyrlin Makamı’nın neredeyse gizlice makamından indirilmesine ve ardından Aes Sedailer arasında bir bölünme yaratılmasına Karalar nasıl tepki vermiştir sizce? Biraz araştırdıktan sonra, keşfettiğiniz bu isimsiz Kara Aes Sedai’nin haklı Amyrlin’i yerinden etmek için çalışan bir grubun yalnızca tek bir üyesi olduğunu öğrensem şaşmazdım.”

Oda yine sessizliğe boğuldu.

Saerin arkasına yaslandı ve içini çekti. "Geçmişi değiştiremeyiz. Savların ne kadar aydınlatıcı olursa olsun Egwene al'Vere, tamamen sonuçsuzlar."

"Olanları değiştiremeyeceğimiz fikrine katılıyorum," dedi Egwene başını sallayarak. "Bununla birlikte, geleceğe bakabiliriz. Kara Ajah'ı keşfetme işinizi ne kadar hayranlık verici bulursam bulayım, bunu yapmak için birlikte çalışma arzunuz bana daha fazla cesaret verdi. Mevcut Kule'de, Ajahlar arasında işbirliği nadir. Ana hedefiniz olarak *bunu* belirlemenizi ve Beyaz Kule'ye birlik getirmenizi arzuluyorum. Ne pahasına olursa olsun."

Ayağa kalktı. Aes Sedailerden birinin onu paylamasını bekliyordu, ama bir 'çömez' ve bir asiyle konuştuklarını unutmuş gibiydiler. "Meidani," dedi Egwene. "Beni Amyrlin olarak kabul ediyorsun."

"Evet Anne," dedi kadın başını eğerek.

"O zaman seni, bu kadınlarla çalışmaya devam etmekle görevlendiriyorum. Onlar senin düşmanların değil, hiçbir zaman da olmadılar. Seni casus olarak geri göndermek bir hataydı, durdurabilmiş olmayı dilediğim bir hata. Ama madem buradasın, faydan dokunabilir. Elaida'nın önünde aynı gösteriye devam etmek zorunda kalman beni üzüyor, ama bu konudaki cesaretini takdir ediyorum."

"Gerektiği gibi hizmet edeceğim Anne," dedi kadın, ama kötü görünüyordu.

Egwene diğerlerine baktı. "Sadakatin zorlama değil, kazanılmış olması yeğdir. Yemin Çubuğu burada mı?"

"Hayır," dedi Yukiri. "Onu gizlice almak zor. Yalnızca zaman zaman alabiliyoruz."

"Yazık," dedi Egwene. "Yeminleri etmek isterdim. Yine de, onu hemen alacaksınız ve Meidani'yi dördüncü yeminden azat edeceksiniz."

"Düşünürüz," dedi Saerin.

Egwene tek kaşını kaldırdı. "Nasıl dilerseniz. Ama bilin ki, Beyaz Kule yine bir olduğunda, Salon bu eyleminizi öğrenecek. Onlara sizin dikkatli olduğunuzu, amacınızın haksız güç edinmek olmadığını söyleyebilmek isterim. Gelecek birkaç gün içinde bana ihtiyacınız olursa, beni çağırtabilirsiniz –ama lütfen beni izleyen iki Kızıl Aes Sedai'yi halletmenin bir yolunu bulun. Kule içinde bir daha Yolculuk kullanmak istemiyorum. Cahil kalması gerekenlere istemeden çok fazla şey göstermek istemem."

Bu sözlerin havada asılı kalmasına izin vererek kapıya yürüdü. Muhafız onu durdurmadı, ama kuşkulu gözlerle izlemeye devam etti. Egwene onun kimin Muhafızı olduğunu merak etti –emin değildi, odanın içindeki kadınların herhangi birinin Muhafızı olduğunu sanmıyordu. Belki de Salidar'dan gönderilen diğer casuslardan birine aitti ve Saerin ve diğerleri tarafından kullanılıyordu. Bu, adamın ruh halini açıklardı.

Meidani Egwene'i izleyerek odadan çıktı. Arkasından tartışmaların ve azarların uçmasını beklermiş gibi omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Muhafız kapıyı çekip kapadı.

"Başardığına inanamıyorum," dedi Gri. "Seni topuklarından asıp bağırtmalıydılar!"

"Bunu yapmayacak kadar akıllılar," dedi Egwene. "Bu lanet Kule'de –belki Silviana dışında– omuzlarının üzerinde başa benzer bir şey oturan yegâne kadınlar bunlar."

"Silviana mı?" diye sordu Meidani şaşkınlıkla. "Kadın seni her gün dövmüyor mu?"

"Her gün, defalarca," dedi Egwene dalgın dalgın. "Görevinin fazlasıyla bilincinde ve düşünceli bir kadın. Onun gibi daha fazla kadın olsa, Kule en baştan bu duruma gelmezdi."

Meidani yüzünde tuhaf bir ifadeyle Egwene'e baktı. "Sen gerçekten Amyrlin'sin," dedi sonunda. Bu tuhaf bir yorumdu. Kadın daha biraz önce Egwene'in yetkesini kabul ettiğini söylememiş miydi?

"Hadi gel," dedi Egwene adımlarını sıklaştırarak. "O Kızıllar kuşkulanmadan geri dönmem gerek."

13
Bir Teklif ve Bir Ayrılık

Gawyn, kılıcı elinde, iki Muhafız'ın karşısında duruyordu. Ahırdan içeri ışık çizgileri sızıyordu, hava toz ve dövüşün kaldırdığı saman parçalarıyla kıvılcımlanıyordu. Gawyn sert toprak zeminde yavaşça gerileyerek ışığın düştüğü yerlerden geçti. Hava derisinde sıcaktı. Şakaklarından ter akıyordu, ama iki Muhafız ona doğru yaklaşırken kavrayışı hâlâ sağlamdı.

Öndeki Muhafız'ın adı Sleete idi; kaba hatları olan esnek, uzun kollu bir adam. Ahırın değişken ışığında, gözlerine düşen uzun gölgelerle, yarık çenesiyle, kırılmış ve Şifa verilmemiş çarpık burnuyla, yüzü insanın bir heykel atölyesinde bulabileceği bitmemiş bir işe benziyordu. Saçları uzundu ve favorileri vardı.

Muhafızı sonunda Dorlan'a vardığında Hattori çok memnun olmuştu; onu Dumai Kuyuları'nda kaybetmişti ve adamın hikâyesi âşıkların ve ozanların şarkı düzdüğü türdendi. Sleete saatlerce yaralı yatmıştı, sonra kendinden geçmiş bir halde atının dizginlerini yakalamış ve kendini eyere çekmişti. At sadakatle yarı baygın sahibini taşımıştı ve saatler sonra yakındaki bir köye gelmişlerdi. Köylüler Sleete'i yerel bir haydut çetesine satmayı düşünmüşlerdi –çete reisi önceden köyü ziyarete gelmiş, yakında yapılan savaştan kaçan mülteciler karşılığında onlara güvenlik vadetmişti. Ama köy muhtarının kızı Sleete'i savunmuş, eğer yaralı Muhafız arıyorlarsa haydutların Karanlıkdostu olması gerektiğine ikna etmişti. Köylüler Sleete'i saklamayı seçmişlerdi ve kız, güvenliğe kavuşana kadar ona bakmıştı.

Sleete yolculuk edebilecek kadar iyileştiğinde gizlice köyden ayrılmak zorunda kalmıştı; kız ondan hoşlanmış gibiydi. Delikanlılar arasında, Sleete'in kaçmasının bir sebebinin de, kendisinin kızdan hoşlanmaya

başlaması olduğu söylentileri dolaşıyordu. Çoğu Muhafız kimseye bağlanmamaları gerektiğini bilirdi. Sleete geceleyin, kız ve ailesi uyuduktan sonra ayrılmıştı –ama köyün merhameti karşılığında, haydutları aramış, köye bir daha musallat olmayacaklarından emin olmuştu.

Tam hikâyelere ve efsanelere göre bir olaydı –en azından sıradan, düşük insanlar arasında. Bir Muhafız için, Sleete'in hikâyesi olağandı. Onun gibi adamlar, sıradan insanların pire çektiği gibi efsane çekerdi. Aslında Sleete hikâyesini paylaşmak istememişti; sırf Delikanlıların ısrarlı soruları üzerine ortaya çıkmıştı. Adam hayatta kalması böbürlenilecek bir şey değilmiş gibi davranıyordu. O bir Muhafız'dı. Zor durumlarda hayatta kalmak, kendinden geçmiş bir halde engebeli arazide at sürmek, tam iyileşmemiş yaralara aldırmadan koca bir haydut çetesini biçmek –Muhafızsanız yaptığınız türden işlerdi.

Gawyn onlara saygı duyuyordu. Öldürdüklerine bile. Özellikle de öldürdüklerine. Bu türden bir adanmışlığı, bu türden bir dikkati göstermek için benzersiz bir adam gerekirdi. Bu türden bir tevazu. Aes Sedailer dünyayı yönlendirir, al'Thor gibi bir canavar ihtişam bulurken, Sleete gibi adamlar sessizce, günbegün kahramanların işini yapıyordu. İhtişam ya da takdir olmadan. Hatırlansalar bile, yalnızca Aes Sedaileriyle bağlantılarıyla hatırlanıyorlardı. Ya da diğer Muhafızlar tarafından. Kendinizden olanları unutmazdınız.

Sleete hamle yaptı, kılıcını en yüksek hız için dümdüz uzattı. Engerek Dilini Çıkarıyor. Cesur bir hamle; Sleete Gawyn'in solundaki kısa boylu, zayıf adamla yan yana savaştığı için daha da etkili olan bir hamle. Dorlan'daki diğer tek Muhafız Marlesh'ti –onun gelişi Sleete'inkinden çok daha az dramatik olmuştu. Marlesh Dumai Kuyuları'ndan kaçan on bir kişilik Aes Sedai grubuyla birlikteydi ve yanlarından hiç ayrılmamıştı. Kendi Aes Sedaisi, Vasha adlı genç, güzel bir Domanlı Yeşil, aylak aylak ahırın yanından izliyordu.

Gawyn Engerek Dilini Çıkarıyor'a Duvarda Dans Eden Kedi hamlesiyle yanıt verdi, kılıcı kenara itti ve kendi kılıcını bacaklara doğru savurdu. Ama amacı vurmak değildi; bu bir savunma hamlesiydi, onun her iki rakibini de izleyebilmesini sağlama amaçlıydı. Marlesh Leoparın Okşayışı'nı denedi, ama Gawyn Havayı Katlamak'a geçti, hamleyi dikkatle kenara itti ve iki Muhafız arasında daha tehlikeli olan Sleete'in yeni bir hamlesini bekledi. Sleete rahat adımlarla yeniden pozisyon aldı. Kılıcını yanında tutarak havasız ahırın arka tarafındaki saman yığınlarına sırtını verdi.

Marlesh Arıkuşu Balgülünü Öpüyor'u denerken Gawyn Kızgın Kumlardaki Kedi'ye geçti. Böyle bir saldırıda Arıkuşu doğru form değildi; savunma halindeki biri karşısında nadiren işe yarardı, ama Marlesh'in hamlelerinin savuşturulmasından bıktığı açıktı. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Gawyn bunu kullanabilirdi. Kullanacaktı da.

Sleete yine ilerliyordu. Gawyn gardını alarak Muhafızların yan yana yaklaşmasını izledi. Gawyn hemen Rüzgârdaki Elma Çiçekleri'ne geçti. Kılıcı üç kez çakarak, gözleri iri iri açılmış Marlesh'i geri sürdü. Marlesh kendini ileri fırlatarak küfretti, ama Gawyn kılıcı önceki formdan çekip akıcı bir hareketle Daldan Çiy Silkelemek'e geçti. Her rakibine üçer tane olmak üzere altı seri darbe ile ilerledi; Marlesh'i geriye, yere yıktı –adam dövüşe fazla hızlı girmişti– ve Sleete'in kılıcını iki kez kenara süpürdü, sonra kılıcını adamın boynuna dayayarak bitirdi.

İki Muhafız şok içinde Gawyn'e baktılar. Gawyn onları son yendiğinde de benzer ifadelerle bakmışlardı, ondan önceki seferde de. Sleete balıkçıl damgalı kılıç taşıyordu ve becerisi ile Beyaz Kule'de neredeyse efsaneydi. Mandragoran'ın diğer Muhafızlarla kılıç çarpıştırdığı zamanlarda, yedi karşılaşmanın ikisinde Lan Mandragoran'ı bile yendiği söyleniyordu. Marlesh arkadaşı kadar ünlü değildi, ama yine de tamamen ehil, eğitimli bir Muhafız'dı, kolay düşman değildi.

Ama Gawyn kazanmıştı. Yine. Kılıç çarpıştırırken işler ne kadar da basit görünüyordu. Dünya küçülüyordu –suyunu çıkarmak için ezilen böğürtlenler gibi yassılıyordu–, daha küçük ve yakından görmesi daha kolay bir şeye dönüşüyordu. Gawyn'in tek istediği Elayne'i korumaktı. Andor'u savunmak istiyordu. Belki biraz daha Galad gibi olmak istiyordu.

Neden hayat bir kılıç karşılaşması kadar basit olamıyordu? Önünüzde açıkça gördüğünüz, düzenli rakipler. Ödül açıktı: hayatta kalmak. Adamlar savaşırken, aralarında bir bağ kurulurdu. Hamle değiş tokuşu yaparken kardeş olurdunuz.

Gawyn kılıcını çekti ve onu kınına sokarak geriledi. Elini Marlesh'e uzattı. Marlesh elini tuttu ve başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Olağanüstüsün Gawyn Trakand. Hareket ederken ışık, renk ve gölgeden bir yaratığa dönüşüyorsun. Senin karşındayken, elinde sopa tutan bir bebek gibi hissediyorum."

Sleete kılıcını kınına sokarken hiçbir şey söylemedi, ama başını saygıyla Gawyn'e sallayarak selam verdi –tıpkı dövüştükleri son iki seferde de yaptığı gibi. Az konuşan bir adamdı. Gawyn bunu takdir ediyordu.

Ahırın köşesinde yarısı su dolu bir fıçı vardı. Adamlar onun başına gittiler. Delikanlılardan biri, Corbet, telaşla kepçeyi suya daldırdı ve Gawyn'e uzattı. Gawyn kepçeyi Sleete'e verdi. Yaşlı adam yine başını salladı ve suyunu içti. Bu arada Marlesh tozlu pencere denizliğinden bir kupa aldı ve su içti. "Diyorum ki Trakand," dedi kısa boylu adam. "Sana üzerinde balıkçıl desenleri olan bir kılıç bulmamız gerekecek. Kimse neye bulaştığını bilmeden senin karşına çıkmamalı!"

"Ben kılıç ustası değilim," dedi Gawyn sessizce, kepçeyi çarpık burunlu Sleete'ten alıp su içerek. Su ılıktı ve bu iyi geliyordu. Daha az şok edici, daha doğal.

"Hammar'ı öldürdün, değil mi?" diye sordu Marlesh.

Gawyn duraksadı. Daha önce, dövüşürken hissettiği basitlik ufalanmaya başlamıştı bile. "Evet."

"Eh, o zaman kılıç ustasısın," dedi Marlesh. "O düştüğünde kılıcını almalıydın."

"Saygısızlık olurdu," dedi Gawyn. "Dahası, ganimet toplayacak zamanım yoktu."

Marlesh o espri yapmış gibi güldü, ama Gawyn espri yapmaya çalışmamıştı. Meraklı gözlerle onu izlemekte olan Sleete'e baktı.

Bir etek hışırtısı Vasha'nın yaklaştığını ilan etti. Yeşil'in uzun siyah saçları ve bazen fazla kedimsi görünen çarpıcı yeşil gözleri vardı. "Oyun oynaman bitti mi Marlesh?" diye sordu kadın hafif Doman aksanıyla.

Marlesh güldü. "Oyun oynadığıma sevinmen gerek Vasha. Savaş meydanında benim 'oyunlarımın' iki kere kelleni kurtardığını hatırlar gibiyim."

Kadın burnunu çekti ve tek kaşını kaldırdı. Gawyn bu ikisi kadar rahat bir ilişkisi olan pek az Aes Sedai ve Muhafız görmüştü. "Gel," dedi Vasha topuğu üzerinde dönüp açık ahır kapısına yürürken. "Narenwin ve diğerlerini bu kadar zamandır neyin içeride tuttuğunu görmek istiyorum. Verilen kararların kokusunu alabiliyorum."

Marlesh omuzlarını silkti ve kupayı Corbet'e attı. "Her neye karar veriyorlarsa, umarım harekete geçmeyi içeriyordur. O askerler gizlice bize yaklaşırken, bu şehirde oturmaktan hoşlanmıyorum. Kamp biraz daha gerilirse, muhtemelen kaçıp Tenekecilere katılırım."

Gawyn yorum karşısında başını salladı. Delikanlıları son kez baskına göndermesinin üzerinden haftalar geçmişti. Bryne'ın arama grupları şehre

gittikçe daha fazla yaklaşıyordu ve dolayısıyla kırlara çıkmak gittikçe daha az mümkün oluyordu.

Vasha kapıdan geçti, ama Gawyn yine de onun, “Bazen tam bir çocuk gibi konuşuyorsun,” dediğini duyabildi. Marlesh omuzlarını silkmekle yetindi ve Gawyn ile Sleete’e el sallayarak veda ettikten sonra ahırdan çıktı.

Gawyn başını iki yana sallayarak kepçeyi yeniden doldurdu ve içti. “O ikisi bana bazen iki kardeşi hatırlatıyor.”

Sleete gülümsedi.

Gawyn kepçeyi yerine koydu, Corbet’e başını salladı, sonra çıkmaya hazırlandı. Delikanlıların akşam yemeğini kontrol etmek ve doğru düzgün dağıtıldığından emin olmak istiyordu. Gençlerden bazıları yemek yemeleri gerekirken kılıç karşılaşmaları ve idman yapmaya başlamışlardı.

Ama çıkarken Sleete uzanıp kolunu tuttu. Gawyn şaşkınlık içinde ona baktı.

“Hattori’nin yalnızca bir Muhafızı var,” dedi adam pürüzlü, yumuşak bir sesle.

Gawyn başını salladı. “Bir Yeşil için işitilmemiş şey değil.”

“Daha fazlasını edinmeye açık olmadığından değil,” dedi Sleete. “Seneler önce, benimle bağ kurduğunda, ancak benim buna layık olduğuna karar verdiğim birini daha alacağını söylemişti. Benden aramamı istemişti. Bu tür konularda pek düşünmez. Başka meselelerle meşgul.”

Tamam, diye düşündü Gawyn, adamın bunu ona neden söylediğini merak ederek.

Sleete döndü ve Gawyn ile göz göze geldi. “On seneden fazla sürdü, ama ben buna layık birini buldum. İstersen seninle hemen, bu saatte bağ kurar.”

Gawyn şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak Sleete’e baktı. Sırım gibi adam bir kez daha renk değiştiren pelerinine bürünmüştü. Altında sade kahverengi ve yeşil giysileri vardı. Diğerleri onun uzun saçları ve favorileri yüzünden bir Muhafız için fazla dağınık göründüğünden yakınıyordu. Ama ‘dağınık’ bu adam için yanlış terimdi. Kaba denebilirdi belki, ama doğaldı. Tıpkı kesilmemiş taşlar ya da boğum boğum –ama sağlam– meşeler gibi.

“Şeref duydum Sleete,” dedi Gawyn. “Ama ben Beyaz Kule’ye, Andor geleneklerince eğitim almak için geldim, Muhafız olmak için değil. Benim yerim kız kardeşimin yanı.” *Ve eğer birisi benimle bağ kuracaksa, o kişi Egwene olacak.*

“Bu sebeplerden dolayı *geldin,*” dedi Sleete, “ama o sebepler geçti. Bizim savaşımızda savaştın, Muhafızlar öldürdün ve Kule’yi savundun. Sen bizden birisin. Bizim aramızda olman gerek.”

Gawyn duraksadı.

“Arıyorsun,” dedi Sleete. “Bir şahin gibi, bir o yana, bir bu yana bakıyor; tünemeli mi, yoksa avlanmalı mı, karar vermeye çalışıyorsun. Sonunda uçmaktan bıkacaksın. Bize katıl ve bizden biri ol. Hattori’nin iyi bir Aes Sedai olduğunu göreceksin. Çoğundan daha bilgedir, Kule’deki pek çok kişiye göre, didişmelere ve aptallığa çok daha az eğilimlidir.”

“Yapamam Sleete,” dedi Gawyn başını iki yana sallayarak. “Andor...”

“Hattori Beyaz Kule’de nüfuzlu biri olarak görülmez,” dedi Sleete. “Diğerleri onun ne yaptığına pek aldırmaz. Seninle bağ kurarsa, kendini Andor’a atanmış olarak görür. Her ikisine de sahip olabilirsin Gawyn Trakand. Bir düşün.”

Gawyn yine duraksadı, sonra başını salladı. “Pekâlâ. Düşünürüm.”

Sleete kolunu bıraktı. “Bir adam bundan daha fazlasını talep edemez.”

Gawyn gidecek oldu, ama sonra durdu ve dönüp tozlu ahırda Sleete’e baktı. Sonra Corbet’e el etti ve sert bir işaret yaptı. *Çık ve izle,* anlamına geliyordu. Delikanlı hevesle başını salladı –aralarındaki en genç olanlardan biriydi, hep kendini kanıtlamanın yollarını arıyordu. Kapıları izleyecek, yaklaşan olursa uyarı verecekti.

Sleete, Corbet’in eli kılıcında, pozisyon almasını merakla izledi. Sonra Gawyn öne çıktı ve sessizce, Corbet’in duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu. “Kule’de olanlar hakkında *sen* ne düşünüyorsun Sleete?”

Kaba adam kaşlarını çattı, sonra geriledi ve sırtını ahır duvarına verdi. Sleete bu rahat hareket sırasında, kimsenin o taraftan dinlemediğinden emin olmak için pencereden dışarı bakmıştı.

“Kötü,” dedi sonunda usulca. “Muhafız Muhafız’la savaşmamalı. Aes Sedai Aes Sedai’yle savaşmamalı. Asla olmamalı. Ne şimdi. Ne de başka zaman.”

“Ama oldu,” dedi Gawyn.

Sleete başını salladı.

“Ve şimdi iki ayrı Aes Sedai grubu var,” diye devam etti Gawyn, “iki farklı orduları var ve biri diğerini kuşatma altına alıyor.”

“Sen başını kaldırma, yeter,” dedi Sleete. “Kule’de çabuk parlayanlar var, ama bilge olanlar da var. Onlar doğru şeyi yapacaktır.”

“Hangi doğru şey bu?”

“Son vermek,” dedi Sleete. “Gerekirse öldürerek, mümkünse başka yollar kullanarak. Hiçbir şey bu bölünmeye değmez. Hiçbir şey.”
Gawyn başını salladı.
Sleete başını iki yana salladı. “Benim Aes Sedaim, Kule’deki işlerden hoşlanmadı. Çıkmak istedi. O bilgedir... bilge ve kurnaz. Ama nüfuzlu değildir, bu yüzden diğerleri onu dinlemez. Bazen tek umurlarında olan en büyük sopayı kimin taşıdığı oluyor.”
Gawyn adama yaklaştı. Aes Sedailerin konumu ve nüfuzundan nadiren bahsedilirdi. Onlarda, ordudaki gibi rütbeler yoktu, ama aralarında kontrolün kimde olduğunu hepsi içgüdüsel olarak biliyordu. Bu nasıl oluyordu? Sleete’in bir fikri var gibiydi, ama adam daha fazla konuşmadı, bu yüzden şimdilik sır olarak kalmak zorundaydı.
“Hattori çıktı,” diye devam etti Sleete usulca. “İşin ne kadar derin olduğunu bilmeden, görevlendirilerek al’Thor’a gitti. Kule’de olmak istemiyordu, o kadar. Bilge kadın.” İçini çekerek doğruldu ve elini Gawyn’in omzuna koydu. “Hammar iyi bir adamdı.”
“Öyleydi,” dedi Gawyn içi burkularak.
“Ama seni öldürürdü,” dedi Sleete. “Seni hızla ve temizce öldürürdü. Saldıran oydu, sen değil. Senin yaptığın işi neden yaptığını biliyordu. O gün kimse iyi kararlar vermedi. Verilecek iyi kararlar yoktu.”
“Ben...” Gawyn başını salladı. “Teşekkür ederim.”
Sleete elini çekti ve girişe yürüdü. Ama arkasına baktı. “Bazıları Hattori’nin beni kurtarmak için geri dönmüş olması gerektiğini söylüyor,” dedi. “Senin Delikanlılar, onun beni Dumai Kuyuları’nda bıraktığını düşünüyor. Bırakmadı. Hayatta olduğumu biliyordu. Canımın yandığını biliyordu. Ama o kendi görevini yaparken benim kendi görevimi yapacağıma güveniyordu. Dumai Kuyuları’nda olanların, Amyrlin’in al’Thor hakkındaki gerçek emirlerinin neleri içerdiğinin haberini Yeşillere ulaştırması gerekiyordu. *Benim* ise hayatta kalmam gerekiyordu. Biz görevlerimizi yaptık. Ama o mesaj gönderildikten sonra, benim kendi başıma ona yaklaştığımı hissetmeseydi, beni almaya gelirdi. Ne olursa olsun. Ve bunu ikimiz de biliyoruz.”
Bunun ardından çıktı. Gawyn bu ilginç veda sözleriyle baş başa kaldı. Sleete konuşulması tuhaf bir adamdı. Kılıç ustalığı ne kadar akıcı olursa olsun, sohbeti pek akıcı değildi.
Gawyn başını iki yana sallayarak ahırdan çıktı ve Corbet’in nöbet görevinin bittiğini işaret etti. Gawyn’in Hattori’nin Muhafızı olmayı kabul

etmesi imkânsızdı. Öneri bir an için baştan çıkarıcı gelmişti, ama yalnızca sorunlarından kaçmanın bir yolu olarak. Kadının Muhafızı olarak mutlu olmayacağını bilmiyordu. Egwene dışında kimsenin Muhafızı olmayacaktı.

Egwene'e her şeyi vadetmişti. Andor ya da Elayne'e zarar vermediği sürece, her şeyi. Işık, al'Thor'u öldürmeyeceğine dair söz vermişti. En azından, Gawyn Ejder'in annesini öldürdüğünü kesin olarak kanıtlayana dek. Egwene birlikte büyüdüğü adamın Tek Güç yüzünden çarpıldığını, bir canavara dönüştüğünü neden göremiyordu? Al'Thor'un bastırılması gerekiyordu. Herkesin iyiliği için.

Gawyn yumruğunu sıkıp açarak uzun adımlarla köyde yürüdü ve kılıç dövüşünün huzurunu ve dinginliğini hayatının geri kalanına da yayabilmeyi diledi. Hava ineklerin ve ahırlardaki dışkının kokusuyla ağırdı; gerçek bir şehre dönmekten mutluluk duyacaktı. Dorlan'ın büyüklüğü ve uzaklığı burayı iyi bir saklanma yeri yapıyordu, ama keşke Elaida Delikanlıları barındırmak için daha az kokan bir yer seçmiş olsaydı diye düşünüyordu Gawyn. Muhtemelen sığır kokusu giysilerinden günlerce çıkmayacaktı –asi ordu birkaç hafta içinde onların yerini keşfedip, hepsini öldürmezse.

Gawyn muhtarın evine yaklaşırken başını iki yana salladı. İki katlı binanın sivri bir çatısı vardı ve köyün en ortasındaydı. Delikanlıların büyük kısmı binanın arkasındaki küçük tarlada kamp kurmuştu. Eskiden orada böğürtlenler yetişiyordu, ama aşırı sıcak yazın ardından gelen karlı, fırtınalı kış çalıları öldürmüştü. Bu sene, daha da sert bir kışa girerlerken, pek çok kayıptan yalnızca biri olacaklardı.

Tarla kamp için en iyi yer değildi –adamlar devamlı derilerinden böğürtlen dikeni toplamaktan yakınıyordu– ama hem köyün merkezine yakındı hem de biraz yalıtılmıştı. Bu avantajlar karşısında birkaç dikene katlanmaya değerdi.

Gawyn tarlaya ulaşmak için toprak zeminli köy meydanından geçti ve muhtarın evinin önünde uzanan kanalı aştı. Orada çamaşır yıkayan kadınlara başıyla selam verdi. Aes Sedailer Temsilcilerin ve Gawyn'in subaylarının çamaşırlarını yıkamaları için tutmuştu onları. Bu kadar çok iş için az ücret alıyorlardı ve Gawyn kadınlara kendi cebinden ne kadar ayırabilirse, onu da veriyordu. Jesti Narenwin Sedai'yi güldürmüştü, ama köylü kadınlar teşekkür etmişti. Gawyn'in annesi, işçilerin bir krallığın belkemiği olduğunu öğretmişti; onları kırarsanız, kısa süre sonra artık hareket edemediğinizi görürdünüz. Bu şehrin insanları Elayne'in uyruğu

olmayabilirdi, ama Gawyn askerlerinin onlardan faydalanmasına göz yummayacaktı.

Muhtarın evinin önünden geçerken pencerelerdeki kepenklerin kapalı olduğunu fark etti. Marlesh dışarıda aylaklık ediyordu. Ufak tefek Aes Sedaisi ellerini beline dayamış, kaşlarını çatarak kapıya bakıyordu. Anlaşılan içeri girmesine izin verilmemişti. Neden? Vasha'nın Aes Sedailer arasında önemli bir konumu yoktu, ama Hattori kadar aşağıda da değildi. Eğer Vasha'nın girmesine izin verilmemişse... eh, belki de binanın içinde gerçekten de önemli konular görüşülüyordu. Bu Gawyn'i meraklandırmıştı.

Adamları olsa görmezden gelirdi –Rajar ona Aes Sedai işlerinin kendi aralarındaki görüşmelere bırakılması gerektiğini, istenmeyen kulakların işleri karıştıracağını söylerdi. Gawyn'in iyi bir Muhafız olmaması için bir sebep de buydu. O Aes Sedailere güvenmiyordu. Annesi güvenmişti; bak, bu onu ne duruma düşürmüştü. Bak, Beyaz Kule Elayne ile Egwene'e nasıl davranmıştı... eh, Aes Sedaileri destekliyor olabilirdi, ama onlara kesinlikle güvenmiyordu.

Nöbetçileri denetlemek gibi tamamen geçerli bir sebeple binanın arkasına dolandı. Köydeki Aes Sedailerin çoğunun Muhafızı yoktu –ya Kızıl'dılar ya da Muhafızlarını geride bırakmışlardı. Bazıları öyle yaşlıydı ki, Muhafızlarını yaşlılığa kurban vermişlerdi ve yenisini seçmemişlerdi. İki talihsiz kadın Muhafızlarını Dumai Kuyuları'nda kaybetmişti. Gawyn ve diğerleri onların kırmızı gözlerini ve zaman zaman odalarından gelen hıçkırıkları fark etmiyormuş gibi yapıyorlardı.

Elbette, Aes Sedailer güvenlikleri için Delikanlıların korumasına ihtiyaçları olmadığını iddia ediyorlardı. Muhtemelen haklıydılar. Ama Gawyn Dumai Kuyuları'nda ölü Aes Sedailer görmüştü; onlar alt edilmez değildi.

Arka kapıya vardığında Hal Moir selam verdi ve Gawyn'in denetimine devam etmek üzere içeri girmesine izin verdi. Gawyn orada, nöbet tutan esmer tenli Tearlı Delikanlı'nın nöbetine son verdi. Berden bir subaydı; Gawyn ona gidip kamptaki yemek dağıtım işini kontrol etmesini söyledi. Adam başını salladı ve çıktı.

Gawyn Narenwin Sedai'nin kapısının önünde duraksadı. Aes Sedailer arasında neler olup bittiğini duymak istiyorsa, ilk aklına gelen yöntem gizlice dinlemekti. İkinci kattaki tek nöbetçi Berden'di ve istenmeyen kulaklara karşı nöbet tutan Muhafız yoktu. Ama gizlice dinleme düşüncesi Gawyn'in ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. Gizlice dinlemek zorunda

kalmamalıydı. O Delikanlıların kumandanıydı ve Aes Sedailer onun birliklerinden epey faydalanıyordu. Bilgiyi ona borçluydular. Bu yüzden, gizlice dinlemek yerine kapıyı sertçe çaldı.

Kapıyı çalması sessizlikle karşılandı. Sonra kapı aralandı ve aralıktan Covarla'nın yüzü göründü. Açık renk saçlı Kızıl, görevinden azledilmeden önce, şehirdeki Kızılların önderiydi, ama hâlâ Dorlan'daki en önemli kadınlardan biriydi.

"Rahatsız edilmememiz gerekiyor," diye terslendi kadın aralık kapıdan. "Askerlerin, diğer Aes Sedailer dahil, kimsenin girmesine izin vermeme talimatı aldılar."

"Bu kurallar benim için geçerli değil," dedi Gawyn kadınla göz göze gelerek. "Adamlarım bu şehirde ciddi tehlike altında. Planlama sürecinin parçası olmama izin vermezseniz, en azından dinlememe izin vermenizi talep ediyorum."

Covarla'nın duygusuz yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Küstahlığın gün geçtikçe artıyor gibi çocuğum," dedi. "Belki de görevinden alınmalısın ve o grubu yönetmek için yerine daha uygun bir kumandan atanmalı."

Gawyn dişlerini sıktı.

"Bir Aes Sedai talep ederse, seni kenara atmayacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Covarla hafifçe gülümseyerek. "Bir ordu müsveddesinden başka bir şey olmayabilirler, ama hadlerini biliyorlar. Yazık, kumandanları için aynı şey söylenemez. Adamlarının başına dön Gawyn Trakand."

Sonra kapıyı kapadı.

Gawyn odaya zorla girmeye can atıyordu. Ama bu, yalnızca iki nefes almasına yetecek bir süre için tatmin edici olurdu. Aes Sedailerin Güç kullanarak onu dertop etmesi için ancak bu kadar sürerdi. Bu Delikanlıların moralini nasıl etkilerdi? Kumandanları yiğit Gawyn Trakand'ın ağzında Hava'dan bir tıkaçla binadan atıldığını görmek? Gawyn kızgınlığını duymazdan geldi ve merdivene döndü. Mutfağa girdi ve uzak duvara sırtını vererek ikinci kata çıkan basamaklara gözlerini dikti. Berden'i yolladığına göre, ya bizzat nöbet tutması ya da birini bir başka adam getirmeye göndermesi gerektiğini hissediyordu. İlk önce birkaç dakika düşünmek istiyordu; yukarıdaki görüşme uzun sürerse, yeni bir nöbetçi dikecekti.

Aes Sedailer. Aklı başında adamlar onlardan mümkün olduğunca uzak dururdu ve uzak durmak mümkün olmadığında onlara titizlikle itaat ederdi. Gawyn ikisini yapma konusunda da sorun yaşıyordu; soyu uzak durmasını,

gururu onlara itaat etmesini engelliyordu. İsyanda Elaida'yı, ondan hoşlandığından desteklememişti –kadın annesinin danışmanlığını yaptığı senelerde ona hep soğuk davranmıştı. Hayır, onu desteklemişti, çünkü Siuan'ın kardeşine ve Egwene'e davranışlarından hoşlanmıyordu.

Ama Elaida olsa kızlara daha iyi mi davranırdı? Herhangi biri olsa farklı mı olurdu? Gawyn kararını bir tutku anında vermişti; adamlarının varsaydığı soğukkanlı sadakat eylemi değildi.

O zaman *kime* sadıktı?

Birkaç dakika sonra, merdivendeki ayak sesleri ve koridordaki hafif sesler Aes Sedailerin gizli görüşmelerini bitirdiklerini ilan etti. Covarla kırmızı altın elbise içinde, arkasındaki Aes Sedailere bir şeyler söyleyerek merdivenden indi. "...asilerin kendi Amyrlinlerini seçtiklerine inanamıyorum."

İnce, kare yüzlü Narenwin başını sallayarak arkasından geliyordu. Sonra, şok edici bir biçimde, Katerine Alruddin peşlerinden merdiveni indi. Gawyn sersem sersem doğruldu. Katerine haftalar önce, Narenwin'in gelişinden sonraki gün kamptan *ayrılmıştı*. Kuzgun saçlı Kızıl, Dorlan'a gitmesi emredilen ilk grupta yoktu ve bunu bahane ederek Beyaz Kule'ye dönmüştü.

Dorlan'a ne zaman gelmişti? *Nasıl* gelmişti? Gawyn'in adamları kadını görse ona haber verirdi. Nöbetçilerinin kadının gelişini gözden kaçıracaklarını sanmıyordu.

Üç Aes Sedai mutfaktan geçerken kadın sinsi sinsi gülümseyerek Gawyn'i süzdü. Onun şokunu fark etmişti.

"Evet," dedi Katerine, Covarla'ya dönerek. "Hayal etsene –oturacak gerçek bir makamı olmayan Amyrlin Makamı! Onlar, kendileri gibi giydirdikleri kuklalarla, çocuklara kukla gösterisi düzenleyen bir grup aptal kızdan başka bir şey değil. Elbette görev için bir yabani seçerler; hem de basit bir Kabuledilmiş. Bu kararın ne kadar acınası olduğunu biliyorlardı."

"Ama en azından yakalandı," dedi Narenwin, Covarla geçerken kapıda durarak.

Katerine sert bir sesle güldü. "Yakalandı ve yarım gün boyunca bağırtıldı. Şu anda al'Vere denen kızın yerinde olmak istemezdim. Elbette, omuzlarına Amyrlin şalı aldığı için daha azını hak etmiyor."

Ne? diye düşündü Gawyn şokla.

Üçü mutfaktan geçtiler ve sesleri soldu. Gawyn fark etmedi bile. Sendeleyerek geriledi ve destek için duvara yaslandı. Olamazdı! Sanki...

Egwene... Yanlış duymuş olmalıydı!

Ama Aes Sedailer yalan söylemezdi. Asilerin kendi Salonu ve Amyrlinleri olduğu söylentilerini duymuştu... ama Egwene? Saçmalıktı! O yalnızca Kabuledilmiş’ti!

Ama potansiyel bir düşüş için daha iyisini nereden bulacaklardı? Belki de Aes Sedailerin hiçbiri bu unvanı alarak kendi kellelerini ortaya koymak istememişlerdi. Egwene gibi genç bir kadın kusursuz bir piyon olurdu.

Gawyn kendini topladı ve Aes Sedailerin peşinden mutfağı geçti. Akşamın ilerleyen saatlerine çıktığında Vasha’yı ağzı bir karış açık, Katerine’e bakarken buldu. Anlaşılan Kızıl’ın ani dönüşünün şok ettiği tek kişi Gawyn değildi.

Gawyn binanın önünde Delikanlı nöbetçilerden birini, Tando’yu kolundan yakaladı. “Kadının binaya girdiğini gördün mü?”

Genç Andorlu başını iki yana salladı. “Hayır Lordum. İçerideki adamlardan biri onun diğer Aes Sedailerle görüştüğünü raporladı – anlaşıldığı kadarıyla, kadın aniden tavan arasından inmiş. Ama nöbetçilerin hiçbiri içeri *nasıl* girdiğini bilmiyor.”

Gawyn askeri bıraktı ve Katerine’in peşinden koştu. Üç kadına tozlu köy meydanının ortasında yetişti. Üçü de yaşı belirsiz yüzlerini ona çevirdi. Yüzlerinde birbirinin eşi, gergin ağızlı kaş çatışlar vardı. Covarla’nın bakışları özellikle haşindi, ama Delikanlıların komutasını ondan alsalar da, onu havayla bağlasalar da Gawyn’in umurunda değildi. Küçük düşmek önemli değildi. Önemli olan tek bir şey vardı.

“Doğru mu?” diye sordu. Sonra, istemeye istemeye, kendini sesine saygı katmaya zorladı. “Lütfen Katerine Sedai. Asiler ve Amyrlinleri hakkında söyledikleriniz doğru mu?”

Kadın onu tepeden tırnağa süzerek tarttı. “Sanırım bu haberi askerlerin arasında yaymak doğru olur. Evet, asi Amyrlin yakalandı.”

“Adı nedir?” diye sordu Gawyn.

“Egwene al’Vere,” dedi Katerine. “Bir sefer olsun doğru söylentiler yayılsın.” Başını önemsemez bir sertlikle ona doğru salladı, sonra yine diğer ikisinin peşinden yürümeye başladı. “Sana öğrettiklerimi iyi kullan. Amyrlin baskınların artırılmasını istiyor. Bu örgüler size benzeri görülmemiş bir hareketlilik sağlayacak. Ama asiler gelişinizi bekliyorsa şaşırmayın. Sözde Amyrlinlerini yakaladığımızı biliyorlar ve muhtemelen yeni örgüleri bildiğimizi de tahmin ediyorlardır. Yolculuğun herkesin eline geçmesi fazla sürmez. Elinizdeki avantajı sıradanlaşmadan kullanın.”

Gawyn artık dinlemiyordu. Zihninin bir köşesi şok içindeydi. Yolculuk? Efsanelerin konusu. Gareth Bryne ordusunun erzakını *bu* şekilde mi getirtiyordu?

Bununla birlikte, Gawyn'in beyninin büyük kısmı hâlâ uyuşuktu. Siuan Sanche yalıtılmıştı, idam cezasına çarptırılmıştı ve Amyrlin Makamı'ndan indirilmişti. *Sahte* bir Amyrlin'e, asi hizbin önderine ne yaparlardı?

Yarım gün boyunca bağırtıldı...

Egwene'e işkence etmişlerdi. Onu yalıtacaklardı! Muhtemelen bunu çoktan yapmışlardı. Bunun ardından onu idam edeceklerdi. Gawyn üç Aes Sedai'nin uzaklaşmasını izledi. Sonra tuhaf bir sükûnet içinde, elini kılıcının topuzuna dayayarak, yavaşça döndü.

Egwene'in başı dertteydi. Meydanın ortasında dikilerek, bilinçli bir şekilde gözlerini kırptı. Uzakta sığırlar böğürüyordu, yanında akan kanalda su şıkırdıyordu.

Egwene'i idam edeceklerdi.

Sadakatin kime Gawyn Trakand?

Garip bir biçimde, emin adımlarla köyü aştı. Beyaz Kule'ye karşı Delikanlılar güvenilmez olurdu. Bir kurtarma harekâtı için kullanamazdı onları. Ama kendi başına başarması da olası görünmüyordu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

On dakika sonra çadırındaydı, dikkatle heybelerini topluyordu. Çoğu eşyasını bırakmak zorunda kalacaktı. Uzak devriye karakolları vardı ve daha önce de habersiz denetimler için onları ziyaret etmişti. Bu, kamptan ayrılmak için iyi bir bahane olurdu.

Kuşku çekemezdi. Covarla haklıydı. Delikanlılar onu izliyordu. Ona saygı duyuyorlardı. Ama onlar Gawyn'e ait değildi –Beyaz Kule'ye aitlerdi ve Amyrlin dilerse Hammar'ın aleyhine döndükleri gibi onun da aleyhine dönüverirlerdi. Planladığı şeyi sezecek olsalar, Gawyn yüz metre bile uzaklaşamazdı.

Heybelerinin kapaklarını kapadı ve bağladı. Bu iş görmek zorundaydı. Çadırdan çıktı, heybeleri omzuna attı, sonra at sıralarına doğru yürüdü. Yürürken, bir asker birliğine ileri kılıç oyunu teknikleri göstermekte olan Rajar'a el etti. Rajar birliğin başına bir başka adam geçirdi, sonra Gawyn'in yanına koştu, kaşlarını çatarak heybelere baktı.

"Dördüncü karakolu denetleyeceğim," dedi Gawyn.

Rajar gökyüzüne baktı; ışık solmaya başlamıştı bile. "Bu kadar geç saatte mi?"

“En son sabah denetlemiştim,” dedi Gawyn. Kalbinin hızla atmıyor olması garipti. Sakin ve düzenliydi. “Ondan önce de öğleden sonra. Ama hazırlıksız yakalanmak için en tehlikeli zaman akşamdır. Saldırıya yetecek kadar ışık vardır, ama adamlar yorgundur ve karınları akşam yemeğiyle şişkindir.”

Rajar başını salladı ve Gawyn yürürken ona katıldı. “Işık biliyor ya, devriyelerin tetikte olmasına ihtiyacımız var artık,” diye onayladı. Bryne’ın kendi devriyeleri Dorlan’dan yarım gün uzaktaki köyleri araştırıyordu. “Sana eşlikçi bulayım.”

“Gerek yok,” dedi Gawyn. “Son seferinde Dördüncü Karakol gelişimi bir kilometre uzaktan gördü. Bir birlik çok fazla toz kaldırıyor. Tek bir atlı yaklaşırken gözlerinin ne kadar keskin olduğunu görmek istiyorum.”

Rajar yine kaşlarını çattı.

“Güvende olacağım,” dedi Gawyn kendini alayla gülümsemeye zorlayarak. “Rajar, güvende olacağımı biliyorsun. Ne? Beni haydutların kaçıracağından mı korkuyorsun?”

Rajar gevşedi ve güldü. “Seni mi? Senden önce Sleete’i yakalarlar. Tamam madem. Ama kampa döndüğünde bana haberci yolla. Geri dönmezsen gecenin yarısını uykusuz geçiririm.”

O zaman seni uykusuz bırakacağım için üzgünüm dostum, diye düşündü Gawyn başını sallayarak. Rajar kılıç çalışmasına göz kulak olmak için koşarak geri döndü ve Gawyn biraz sonra kendini kampın hemen dışında, kösteği çözerek köylü bir çocuğun (aynı zamanda ahır yamağı olarak çalışıyordu) eyeri getirmesini beklerken buldu.

“Kararını vermiş bir adama benziyorsun,” dedi alçak bir ses aniden.

Gawyn elini kılıcına götürerek hızla döndü. Yakındaki gölgelerden biri hareket etmişti. Yakından baktığı zaman çarpık burunlu, gölgeli bir adamın şeklini seçebildi. Lanet olsun o Muhafız pelerinlerine!

Gawyn, Rajar karşısında gösterdiği kayıtsızlığa bürünmeye çalıştı. “Yapacak bir iş bulmak beni memnun ediyor sanırım,” dedi ahır yamağı yaklaşırken Sleete’e dönerek. Gawyn çocuğa bir bakır para attı ve eyeri alıp oğlanı gönderdi.

Sleete devasa çamın gölgesinden izlemeye devam ederken Gawyn eyeri atı Yürekli’nin sırtına koydu. Muhafız biliyordu. Gawyn’in gösterisi başka herkesi kandırmıştı, ama bu adam üzerinde işe yaramayacağını seziyordu. Işık! Saygı duyduğu bir adamı daha mı öldürmek zorunda kalacaktı? *Kavrul*

Elaida! Kavrul Siuan Sanche. Tüm Kulen kavrulsun. İnsanları kullanmayı bırakın! Beni kullanmayı bırakın!

"Geri dönmeyeceğini adamlarına ne zaman söyleyeyim?" diye sordu Sleete.

Gawyn eyer kayışlarını sıkıştırdı ve atının nefes vermesini bekledi. Kaşlarını çatarak atın üzerinden adama baktı. "Beni durdurmaya çalışmayacak mısın?"

Sleete güldü. "Bugün seninle üç kez dövüştüm ve bana yardım eden iyi bir adam olmasına rağmen tekini bile kazanamadım. Sende gerekirse adam öldürecek birinin hali var ve ben ölümü başkalarının sandığı kadar hevesle aramıyorum."

"Benimle dövüşürdün," dedi Gawyn sonunda atını eyerlemeyi bitirip, heybeleri yerine kaldırıp bağlayarak. Yürekli kişnedi. At fazla ağırlık taşımaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. "Gerekli olduğunu düşünsen ölürdün. Sen saldırsan, seni öldürsem bile, bu şamata yaratırdı. Neden bir Muhafız öldürdüğümü asla açıklayamazdım. Beni durdurmuş olurdun."

"Doğru," dedi Sleete.

"O zaman gitmeme neden izin veriyorsun?" dedi Gawyn iğdiş atın çevresinden dolanıp dizginleri alarak. O gölgeli gözlere baktı ve altındaki dudaklarda hafif bir gülümseme yakaladığını düşündü.

"Belki de umursayan adamlar görmek hoşuma gidiyordur," dedi Sleete. "Belki de bu işin sona ermesine yardım etmenin bir yolunu bulacağını umuyorumdur. Belki de tembel hissediyorumdur ve onca yenilgiden sonra moralim bozulmuştur. Umarım aradığını bulursun genç Trakand." Sonra Sleete pelerinini hışırdatarak çekildi ve yaklaşan gecenin karanlığında soldu.

Gawyn eyere tırmandı. Egwene'i kurtarmak için yardım bulabileceği tek bir yer geliyordu aklına.

Atı topuklayarak Dorlan'ı geride bıraktı.

14
Bir Kutu Açılıyor

“Demek bu Gölgeruhlulardan biri,” dedi Sorilea. Beyaz saçlı Bilge tutsağın çevresinde dolaşarak düşünceli düşünceli Semirhage’e baktı. Elbette, Cadsuane Sorilea gibi birinin korkacağını düşünmemişti. Aiel kadın haşin bir yaratıktı, fırtına ardına fırtınaya direnmiş, rüzgârların önünde sabır göstermiş bir heykel gibiydi. Aieller arasında bu Bilge özellikle bir güç timsaliydi. Al’Thor’a Bandar Eban’dan rapor getirenlerle birlikte, malikâneye yeni gelmişti.

Cadsuane Rand al’Thor’u takip eden Aieller arasında pek çok şey bulmayı beklemişti: haşin savaşçılar, tuhaf âdetler, şeref ve sadakat, incelik ve politika konusunda deneyimsizlik. Haklı çıkmıştı. Ama bulmayı beklemediği şey dengiydi. Özellikle de, zar zor yönlendirebilen bir Bilge’de bulmayı beklememişti. Ama, tuhaf bir biçimde, kösele suratlı Aiel kadını bu şekilde görüyordu.

Sorilea’ya güvendiğinden değil. Bilge’nin kendi hedefleri vardı ve o hedefler Cadsuane’inki ile tam olarak uyumlu olmayabilirlerdi. Ama Sorilea’yı becerikli bulmuştu ve bugünlerde bu dünyada bu sözcüğü hak eden pek az insan vardı.

Semirhage aniden irkildi ve Sorilea başını yana eğdi. Terkedilmiş bu sefer süzülmüyordu; dimdik duruyordu, üzerinde sert kahverengi elbise vardı ve kısa, siyah saçları taranmamış, dağınıktı. Hâlâ bir üstünlük ve kontrol duygusu saçıyordu. Tıpkı, benzer bir durumda olsa, Cadsuane’in yapacağı gibi.

“Bu örgüler nedir?” diye sordu Sorilea işaret ederek. Söz konusu örgüler Semirhage’in zaman zaman irkilmesine yol açıyordu.

“Benim özel numaralarımdan,” dedi Cadsuane örgüleri çözüp, nasıl yapılacağını göstermek için yeniden örerek. “Her birkaç dakikada bir deneklerin kulaklarında bir çınlama ve gözlerinde bir çakma yaratıyor ve böylece uykuya dalmalarını engelliyor.”

“Onu yorarak konuşturmayı umuyorsun,” dedi Sorilea Terkedilmiş’i inceleyerek.

Semirhage’in duymaması için örgüler kullanılıyordu elbette. İki gündür doğru düzgün uyumuyor olmasına rağmen, kadının yüzünde dingin bir ifade vardı. Gözleri açıktı, ama parlayan ışıklarla görmesi engelleniyordu. Muhtemelen bitkinliğe kapılmamak için özel bir zihinsel numarası vardı.

“Bunun onu konuşturacağından kuşkuluyum,” diye itiraf etti Cadsuane. “Pof! Ancak irkilmesine sebep oluyor.” O, Sorilea ve Bair –yönlendirme yeteneği olmayan yaşlı bir Bilge– odada yalnızdı. Semirhage’in kalkanını koruyan Aes Sedailer odanın dışındaki yerlerinde oturuyorlardı.

Sorilea başını salladı. “Gölgeruhlulardan biri o kadar kolay yönlendirilemez. Yine de... kısıtlamalar... düşünülünce, akıllıca bir şey denemişsin.”

“*Car’a’carn* ile konuşabiliriz,” dedi Bair. “Onu bu kadının bir süreliğine bize teslim edilmesine ikna edebiliriz. Birkaç gün... hassas Aiel sorgulamasına maruz kalırsa, ne istersen anlatır.”

Cadsuane yorumsuzca gülümsedi. Sanki sorgulama işini bir başkasının yapmasına izin verirmiş gibi! Bu kadının sırları, müttefiklerinin ellerinde olsa bile, riske atamayacağı kadar değerliydi. “Eh, dilediğiniz gibi sorabilirsiniz,” dedi, “ama al’Thor’un dinleyeceğini sanmıyorum. Aptal oğlanın konu kadınları incitmek olduğunda nasıl olduğunu biliyorsunuz.”

Bair içini çekti. Nine olacak yaştaki bu kadının ‘hassas Aiel sorgulaması’ ile uğraşacağını düşünmek tuhaf geliyordu.

“Evet,” dedi. “Haklısın sanırım. Rand al’Thor tanıdığım tüm diğer klan şeflerinden iki kat daha inatçı. Aynı zamanda, iki kat daha kibirli. Kadınların acıya erkekler kadar iyi dayanamadığını düşünmek!”

Cadsuane buna hıhladı. “Dürüst olmak gerekirse, ben bu kadını asıp kırbaçlamayı düşündüm. Al’Thor’un yasakları kararsın gitsin! Ama işe yarayacağını sanmıyorum. Pof! Bu kadını konuşturmak için acıdan başka bir şey bulmamız gerekecek.”

Sorilea hâlâ Semirhage’e bakıyordu. “Onunla konuşmak istiyorum.”

Cadsuane bir jest yaptı ve Semirhage’in işitmesini, görmesini ve konuşmasını engelleyen örgüler dağıldı. Kadın görüş alanını temizlemek

için gözlerini –yalnızca bir kez– kırptı, sonra Sorilea ile Bair’e döndü. “Ah,” dedi. “Aieller. Eskiden ne kadar iyi hizmetkârlardınız. Söylesenize, yeminlerinize ihanet ettiğinizi bilmek canınızı ne kadar yakıyor? Atalarınız soylarının ellerinin kaç ölümle lekelendiğini bilse cezalandırılmak için yalvarırdı.”

Sorilea tepki vermedi. Cadsuane al’Thor’un Aieller hakkında açıkladığı birkaç şeyi biliyordu, ikinci üçüncü elden alınmış bilgiler. Al’Thor Aiellerin eskiden Yaprağın Yolu’nu takip ettiklerini, zarar vermemeye yeminli olduklarını, sonra yeminlerinden döndüklerini iddia ediyordu. Cadsuane bu söylentiler hakkında daha fazlasını öğrenmekle ilgileniyordu. Semirhage’in o savları desteklediğini duymak da ilgisini çekmişti.

“Beklediğimden çok daha insansı görünüyor,” dedi Sorilea Bair’e. “İfadeleri, ses tonu, aksanı tuhaf, ama anlaması kolay. Bunu beklememiştim.”

Bu yorum üzerine Semirhage’in gözleri bir anlığına kısıldı. Garip. Bu, cezaların getirdiğinden daha güçlü bir tepkiydi. Işık ve ses patlamaları yalnızca hafif, istemsiz irkilmelere yol açmıştı. Ama Sorilea’nın yorumu Semirhage’i duygusal bir düzeyde etkilemiş gibiydi. Cadsuane’in uzun zamandır başarısız olduğu yerde gerçekten de Bilgeler başarılı olabilir miydi?

“Sanırım hatırlamamız gereken bu,” dedi Bair. “Bir kadın, ne kadar yaşlı olursa olsun, ne sırlar hatırlıyor olursa olsun, yalnızca bir kadındır. Eti kesilebilir, kanı dökülebilir, kemikleri kırılabilir.”

“Aslında, neredeyse hayal kırıklığına uğramış hissediyorum Cadsuane Melaidhrin,” dedi Sorilea ak saçlı kafasını iki yana sallayarak. “Bu canavarın çok küçük dişleri var.”

Semirhage başka tepki vermedi. Yeniden kendine hâkim olmuştu, yüzü dingin, gözleri azametliydi. “Siz yeni, yeminsiz Aieller ve şeref anlayışınız hakkında bir şeyler duydum. Klanlarınızın üyelerinin kendilerini utandırması için ne kadar acı ve sıkıntı gerekeceğini araştırmak çok hoşuma gidecek. Söylesenize, içinizden birinin bir demirciyi öldürüp etini yemesi için, onu ne kadar zorlamam gerekir sizce?”

Aieller arasında demircilerin neredeyse kutsal konumunu bildiğine göre, bilgisi ‘bir şeylerden’ daha fazlaydı. Sorilea yorum karşısında gerildi, ama üzerinde durmadı. Dinlemeye karşı olan örgüyü yeniden ördü, sonra durdu ve Semirhage’in gözlerinin önündeki ışık kürelerini de geri getirdi. Evet, Güç’te zayıftı, ama hızlı öğreniyordu.

“Onu bu şekilde tutmak akıllıca mı?” diye sordu Sorilea. Ses tonu, karşısında başkası olsa sormak yerine emir vereceğini ima ediyordu. Sözlerini Cadsuane için yumuşatmıştı ve bu Cadsuane’in dudaklarına bir gülümseme getirecekti neredeyse. O ve Sorilea iki yaşlı şahin gibiydiler. Oturup hükmetmeye alışıktılar ve şimdi komşu ağaçlara yuva kurmaya zorlanmışlardı. İkisi için de saygı göstermek kolay değildi.

“Benim seçme şansım olsa,” diye devam etti Sorilea, “sanırım onun gırtlağını keserdim ve cesedini kurusun diye tozlara atardım. Onu bu şekilde canlı tutmak, çalı karayılanını evcil hayvan olarak beslemeye benziyor.”

“Pof!” dedi Cadsuane yüzünü buruşturarak. “Tehlike konusunda haklısın, ama onu şimdi öldürmek çok daha kötü olur. Al’Thor öldürdüğü Terkedilmişlerin sayısını bana tam olarak veremiyor –ya da vermiyor, ama en azından yarısının hâlâ hayatta olduğunu ima ediyor. Son Savaş’ta savaşmak üzere orada olacaklar ve Semirhage’ten öğreneceğimiz her örgü, bizi şaşırtmak için kullanabilecekleri örgülerden birinin daha eksilmesi demek.”

Sorilea ikna olmuş görünmüyordu, ama daha fazla ısrar etmedi. “Ya nesne?” dedi. “Onu görebilir miyim?”

Cadsuane neredeyse hayır diye tersleyecekti. Ama... Sorilea Cadsuane’e Yolculuğu öğretmişti, inanılmaz ölçüde güçlü bir araç. Bu bir armağandı, bu şekilde ona elini uzatmıştı. Cadsuane’in bu kadınlarla çalışması gerekliydi, özellikle de Sorilea ile. Al’Thor tek bir kadının idare edebileceğinden daha büyük bir projeydi.

“Benimle gelin,” dedi Cadsuane ahşap odadan çıkarak. Bilgeler takip ettiler. Dışarıda, Cadsuane Aes Sedailere –Daigian ile Sarene– Semirhage’in uyanık, gözlerinin açık kaldığından emin olmaları talimatını verdi. İşe yarayacak gibi değildi, ama şu anda Cadsuane’in elindeki en iyi strateji buydu.

Ama... Sorilea’nın yorumu üzerine Semirhage’in o anlık bakışı, o öfke izi de vardı. Bir insanın öfkesini kontrol edebilirseniz, diğer duygularını da kontrol edebilirdiniz. İşte bu yüzden al’Thor’a öfkesine hâkim olmayı öğretmeye bu kadar çok odaklanmıştı.

Kontrol ve öfke. Sorilea ne demişti de tepki almıştı? Semirhage’in hayal kırıklığı uyandıracak derecede insan göründüğünü söylemişti. Sanki Sorilea Terkedilmişlerden birinin bir Myrdraal ya da Draghkar kadar çarpık olmasını beklermiş gibi. Neden olmasın? Terkedilmişler üç bin senedir

efsane karakterlerdi, karanlık ve gizem dolu gölgelerdi. Onların pek çok açıdan Karanlık Varlık'ın takipçilerinin en insansı olanları olduğunu öğrenmek hayal kırıklığı uyandırabilirdi: küçük, yıkıcı ve kavgacı. En azından, al'Thor bu şekilde davrandıklarını iddia ediyordu. Adam onlara tuhaf bir biçimde aşinaydı.

Ama Semirhage kendini bir insandan daha fazlası olarak görüyordu. O tavır, o çevresine hâkimiyet onun için bir güç kaynağıydı.

Cadsuane başını iki yana salladı. Çok fazla sorun, çok az zaman. Ahşap koridorun kendisi de al'Thor denen çocuğun aptallıklarının bir başka işaretiydi; Cadsuane hâlâ tatsızlık ölçüsünde güçlü bir duman kokusu alabiliyordu. Malikânenin önündeki kocaman delik –yalnızca kumaşla örtülmüştü– bahar gecesi boyunca içeriye soğuk hava alıyordu. Buradan taşınmaları gerekirdi, ama al'Thor onu kovalamalarına izin vermeyeceğini söylemişti.

Al'Thor Son Savaş'ı dört gözle bekliyor gibiydi. Ya da belki yalnızca pes etmişti. Oraya varmak için, tıpkı hana gitmek için kar yığınlarını yara yara geçen bir gece yolcusu gibi, insanların önemsiz didişmelerini yarıp geçmesi gerektiğini hissediyordu. Sorun şuydu ki, al'Thor Son Savaş'a hazır değildi. Cadsuane bunu konuşma tarzından, davranış tarzından anlayabiliyordu. Dünyaya o karanlık, neredeyse sersemlemiş ifadeyle bakışından. Şu anda olduğu adam dünyanın kaderini belirlemek üzere Karanlık Varlık'la yüzleşirse, Cadsuane tüm insanlar adına korkardı.

Cadsuane ve iki Bilge, Cadsuane'in malikânedeki odasına vardılar: öndeki ezik çayırı ve kampı gören, sağlam, zarar görmemiş bir oda. Dekorasyon konusunda pek az talepte bulunmuştu: sağlam bir yatak, kilitlenebilir bir sandık, bir ayna ve sehpa. Başka şeylerle uğraşamayacak kadar yaşlı ve sabırsızdı.

Sandık yalnızca bir aldatmacaydı; içinde biraz altın ve bazı görece önemsiz nesneleri saklıyordu. Sahip olduğu en kıymetli eşyaları –*ter'angreal* süslerini– ya üzerinde taşıyor ya da ayna masasının üzerindeki gösterişsiz belge kutusuna kilitliyordu. Meşeden yapılmış, kötü cilalı eski kutuda, kullanılmış görünmesine yetecek kadar ezik ve çukur vardı –ama diğer eşyaların yanında uyumsuz kaçacak kadar da hırpani değildi. Sorilea kapıyı üçünün arkasından kaparken, Cadsuane kutunun tuzaklarını etkisiz hale getirdi.

Pek az Aes Sedai'nin Tek Güç'ü yeni şekillerde kullanmanın yollarını öğrenmesi ona garip geliyordu. Zamanın sınadığı, geleneksel örgüleri

öğreniyorlardı, ama başka neler yapabileceklerini hiç düşünmüyorlardı. Doğru, Tek Güç'le deney yapmak felakete yol açabilirdi, ama tehlike yaratmadan pek çok basit geliştirme yapılabilirdi. Bu kutunun üzerine bıraktığı örgü de onlardan biriydi. Son zamanlara dek Ateş, Ruh ve Hava'dan yapılan ve kutuyu biri izinsiz açmaya kalkarsa içindeki belgeleri yok eden standart örgüyü kullanıyordu. Etkili, ama pek yaratıcı değil.

Yeni örgüsü çok daha kullanışlıydı. Kutudaki nesneleri yok etmiyordu – Cadsuane onların yok edilebileceklerinden emin değildi. Bunun yerine, görünmez olacak şekilde içe alınmış örgüler, kıvrımlı Hava iplikleri yolluyor, kutu açıldığında odadaki herkesi yakalıyordu. Sonra bir başka örgü büyük bir şamata çıkarıyor, yüz boru çalınıyormuş gibi bir ses çıkıyor, bir yandan da havada ışıklar çakarak alarm veriyordu. Biri kutuyu açar, yerinden oynatır, hatta en narin Tek Güç ipliğiyle dokunursa bile, örgüler yine harekete geçiyordu.

Cadsuane kapağı kaldırdı. Abartılı önlemler gerekliydi. Çünkü bu kutunun içinde, çok ciddi bir tehlike arz eden iki nesne vardı.

Sorilea yaklaşıp kutunun içindekilere baktı. Biri otuz santim boyunda, elinde bir küre tutan bilge, yaşlı bir adam heykelciğiydi. Diğeri ise siyah metalden bir tasma ve iki bilezikten oluşuyordu: bir erkek için yapılmış bir *a'dam*. Bu *ter'angreal*'le, bir kadın yönlendirebilen bir adamı köleye çevirebilir, onun Tek Güç'e dokunma yeteneğini kontrol edebilirdi. Tasmayı sınamamışlardı. Al'Thor bunu yasaklamıştı.

Sorilea tısladı. Heykeli görmezden geldi ve bileziklerle tasmaya odaklandı. "Bu nesne şer taşıyor."

"Evet," dedi Cadsuane. Basit bir nesne için 'şer' sözcüğünü nadiren kullanırdı, ama bu nesne hak ediyordu. "Nynaeve al'Meara bu şeyden biraz anladığını iddia ediyor. Kızın bu şeyleri *nereden* bildiğini ağzından koparamamış olsam da, yalnızca tek bir erkek *a'dam* olduğunu bildiğini ve onun okyanusa atılmasını ayarladığını söylüyor. Ama onun yok edilmesine şahsen tanık olmadığını da itiraf ediyor. Seanchanlar tarafından örnek olarak kullanılmış olabilir."

"Bunu görmek huzursuz edici," dedi Sorilea. "Gölgeruhlulardan, hatta Seanchanlardan biri onu bununla yakalasa..."

"Işık hepimizi korusun," diye fısıldadı Bair.

"Ve bunlara sahip olanlar, al'Thor'un barış yapmak istediği halk, öyle mi?" Sorilea başını iki yana salladı. "Bu rezaletin yaratılması kan davası

için haklı sebeptir. Buna benzer başkaları olduğunu duydum. Onlardan ne haber?”

“Başka yere saklandı,” dedi Cadsuane kapağı kapayarak. “Ele geçirdiğimiz kadın *a’dam*’ı ile birlikte. Bazı tanıdıklar –dünyadan el etek çekmiş Aes Sedailer– zayıflıklarını keşfetmek için sınıyorlar onları.” *Callandor* da onlardaydı. Cadsuane onu gözünün önünden ayırmaktan nefret ediyordu, ama kılıcın hâlâ keşfedilebilecek sırlar barındırdığını hissediyordu.

“Bunu burada tutmamın sebebi, bir erkek üzerinde denemenin bir yolunu bulmak istemem,” dedi. “Zayıflığını keşfetmek için en iyi yol bu olur. Ama al’Thor Asha’manlarından birine takmama izin vermiyor. Kısa bir süre için bile olsa.”

Bu Bair’i huzursuz etli. “Bir mızrağın gücünü, onu birine saplayarak sınamaya benziyor,” diye mırıldandı.

Ama Sorilea başını sallayarak onayladı. O anlıyordu.

Bu kadın *a’dam*’larını ele geçirdikten sonra Cadsuane’in yaptığı ilk şey, bir tanesini takmak ve ondan kaçmanın yollarını aramak olmuştu. Bunu son derece kontrollü koşullar altında yapmıştı elbette, yanında onun *a’dam*’dan kurtulmasına yardım edecek güvenilir kadınlar varken yapmıştı. Sonunda olan da bu olmuştu. Cadsuane kendi başına *a’dam*’ı çıkarmanın yolunu bulamamıştı.

Ama düşmanınız size bir şey yapmayı planlıyorsa, ona nasıl karşı çıkacağınızı keşfetmeliydiniz. Bu, kendi kendinizi tasmaya vurmanız anlamına gelse bile. Al’Thor bunu göremiyordu. Sorduğu zaman, yalnızca ‘o lanet kutu’ ve dayak yemek hakkında homurdanmıştı.

“O adam hakkında bir şeyler yapmamız gerek,” dedi Sorilea, Cadsuane ile göz göze gelerek. “Son görüşmemizden bu yana daha da kötüleşti.”

“Öyle,” dedi Cadsuane. “Benim vereceğim eğitimden kaçınmayı başardı.”

“O zaman tartışalım,” dedi Sorilea bir tabure çekerek. “Bir plan yapılmalı. Herkesin iyiliği için.”

“Herkesin iyiliği için,” diye onayladı Cadsuane. “En çok da al’Thor’un iyiliği için.”

15
Başlamak için Bir Yer

Rand bir koridorun zemininde uyandı. Doğrulup oturdu ve uzaktan gelen su sesini dinledi. Malikânenin yanında akan dere mi? Hayır... hayır, bu olamazdı. Duvarlar ve zemin taştandı, tahta değil. Taş duvarda lambalar ya da mumlar yoktu, ama havada bir aydınlık vardı.

Ayağa kalktı, sonra garip bir biçimde korkusuz hissederek kırmızı ceketini düzeltti. Burayı bir yerden, uzak bir anıdan tanıyordu. Buraya nasıl gelmişti? Yakın geçmişi pusluydu ve sanki buharlaşan sis gibi kayboluyordu...

Hayır, diye düşündü kararlılıkla. Anıları itaat etti ve onun kararlılığının gücü önünde eski yerlerini aldılar. Bir Domanlının malikânesindeydi, Rhuarc'ın Tüccarlar Konseyi'nin ilk birkaç üyesinin yakalanması hakkındaki raporunu bekliyordu. Min paylaştıkları odada, derin yeşil bir koltuğa gömülmüş, ona *Her Şato* başlıklı bir biyografi okuyordu.

Rand son zamanlarda sık sık hissettiği gibi bitkindi. Uzanmaya gitmişti. Demek ki uyuyordu. Burası Düşler Dünyası mıydı? Orayı zaman zaman ziyaret etse de, özelliklerini pek az biliyordu. Egwene ve Aieller ondan ihtiyatla bahsediyordu.

Burası düş dünyasından farklı geliyordu ve tuhaf bir biçimde tanıdıktı. Rand koridora baktı; o kadar uzundu ki, gölgelerin içinde kayboluyordu. Duvarda kuru, çatlamış tahta kapılar vardı. *Evet...* diye düşündü, bir anıyı kavrayarak. *Buraya daha önce geldim, ama çok uzun zaman önce.*

Gelişigüzel bir kapı seçti –hangisini seçtiğinin önemi olmadığını biliyordu– ve ittirip açtı. Kapının arkasında mütevazı büyüklükte bir oda vardı. Odanın uzak tarafı bir dizi gri taş kemerden oluşuyordu ve ötelerinde küçük bir avlu ve alev alev kırmızı bulutlarla kaplı bir gökyüzü vardı.

Bulutlar büyüyor, kaynayan su gibi köpük köpük birbirinin içinden çıkıyordu. Bunlar, ne kadar sıradışı görünürlerse görünsünler, yaklaşan bir fırtınanın bulutlarıydı.

Rand daha yakından baktı ve her yeni bulutta işkence çeken, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış bir yüz şeklinin olduğunu gördü. Bulut kabarıyor, genişliyordu ve yüz çarpılıyor, çene oynuyor, yanaklar kayıyor, gözler fırlıyordu. Sonra bulut yarılıyordu ve yüzeyinden kaynayarak haykıran yeni yüzler çıkıyordu. Aynı anda hem büyüleyici hem dehşet vericiydi.

Avlunun ötesinde yer yoktu. Yalnızca o korkunç gökyüzü vardı.

Rand odanın sol tarafına bakmak istemiyordu. Şömine oradaydı. Zemini, şömineyi ve sütunları oluşturan taşlar, aşırı sıcaktan erimiş gibi çarpıktılar. Göz ucuyla onların kayıp değiştiğini görebiliyordu. Odanın açıları ve oranları yanlıştı. Uzun zaman önce, ilk geldiği zaman olduğu gibi.

Ama bu sefer bir şey farklıydı. Renklerde bir şey. Pek çok taş, yanmış gibi karaydı ve çatlaklarla kaplıydılar. Ortaları eriyik lavla doluymuş gibi, içten içe kırmızı bir ışıkla parlıyorlardı. Eskiden burada bir masa vardı, değil mi? İyi ahşaptan, cilalı bir masa. Sıradan hatları taşların çarpık açıları ile huzursuz edici bir zıtlık oluşturuyordu.

Masa gitmişti, ama şöminenin önünde alevlere dönük iki yüksek sırtlı sandalye duruyor, onlara oturan her kimse, Rand’dan gizliyordu. Rand kendini o tarafa yürümeye zorladı. Çizmeleri yanan taşların üzerinde tıkırdadı. Ne taşların ne de ateşin ısısını hissediyordu. Sandalyelere yaklaşırken nefesi kesildi, kalbi hızla atmaya başladı. Ne bulacağından korkuyordu.

Sandalyelerin önüne dolandı. Soldaki sandalyede bir adam oturuyordu. Uzun boylu ve gençti; kare bir yüzü, şöminedeki ateşi yansıtarak neredeyse mora dönen yaşlı, mavi gözleri vardı. Diğer sandalye boştu. Rand ona yürüdü ve oturdu, kalbini yatıştırarak dans eden alevleri izledi. Bu adamı daha önce, görülerde görmüştü. Mat ile Perrin’i düşündüğünde belirenlere benzeyen görülerde.

Arkadaşlarını düşününce renkler belirmedi. Bu tuhaftı, ama bir şekilde, beklenmedik de değildi. Diğer sandalyede oturan adama dair görüntüler, Perrin ve Mat’le ilgili olan görüntülerden farklıydı. Bir şekilde daha elle tutulur, daha gerçekti. Bu görüntüler sırasında, Rand neredeyse elini uzatıp bu adama dokunabilirmiş gibi hissediyordu. Bunu yaparsa olacaklardan korkuyordu.

Adamla yalnızca bir sefer karşılaşmıştı. Shadar Logoth'ta. Yabancı Rand'ın hayatını kurtarmıştı ve Rand sık sık onun kim olduğunu merak etmişti. Şimdi, bu mekânda, sonunda biliyordu.

"Sen öldün," diye fısıldadı. "Seni öldürdüm."

Adam bakışlarını ateşten ayırmadan güldü. Pek az neşe barındıran kaba, alçak sesli bir kahkahaydı. Rand eskiden bu adamı Ba'alzamon olarak biliyordu –Karanlık Varlık için kullanılan bir isim– ve onu öldürerek, Gölge'yi sonsuza dek alt ettiğine inanmıştı aptalca.

"Öldüğünü gördüm," dedi Rand. "*Callandor*'u göğsüne sapladım. Isha..."

"Adım bu değil," diye sözünü kesti adam alevleri izlemeye devam ederek. "Artık Moridin olarak biliniyorum."

"İsim önemsiz," dedi Rand öfkeyle. "Sen öldün ve bu yalnızca bir düş."

"Yalnızca bir düş," dedi Moridin gülerek. "Evet." Adam yalnızca kol yenlerinde kırmızı işlemeler bulunan siyah ceket ve pantolon giymişti.

Moridin sonunda ona baktı. Ateşin alevleri köşeli yüzüne ve kırpmadan bakan gözlerine parlak kırmızı ve turuncu ışık düşürüyordu. "Neden hep böyle sızlanıyorsun? Yalnızca bir düş. Pek çok düşün uyanık dünyadan daha gerçek olduğunu bilmiyor musun?"

"Sen öldün," diye tekrarladı Rand inatla.

"Sen de öyle. Ben de *senin* ölmeni izledim, bilirsin. Fırtına gibi saldırmak, mezarını işaretlemek için koca bir dağ yaratmak. Ne kadar da kibirli."

Lews Therin –sevdiği herkesi öldürdüğünü öğrenmesinin ardından– Tek Güç çekerek kendini yok etmiş, aynı süreçte Ejderdağı'nı yaratmıştı. Bu olaydan bahsedilince Rand'ın zihni hep acı ve öfke ulumalarıyla dolardı.

Ama bu sefer sessizlik vardı.

Moridin dönüp ısısız alevleri izlemeye devam etti. Rand kenarda, şömine taşlarında hareket sezdi. Taşlardaki çatlakların içinde zar zor görülebilen, titreşen gölge parçaları. Kor kızıl sıcak, tıpkı eriyen taş gibi, arkada parlıyordu ve o gölgeler çılgınca hareket ediyordu. Rand uzaktan uzağa tırmalama sesleri duydu. Sıçanlardan geldiğini fark etti. Taşların arkasında, diğer yanda kısılı kalan korkunç ısıyla kavrulan sıçanlar vardı. Pençeleriyle tırmalıyor, yanmaktan kurtulmaya çalışarak çatlakları pençeliyorlardı.

O minik ellerden bazıları neredeyse insansı görünüyordu.

Yalnızca bir düş, dedi Rand kendi kendine ısrarla. Yalnızca bir düş. Ama Moridin'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Rand'ın düşmanı hâlâ yaşıyordu. Işık! Diğerlerinden kaçı daha geri dönmüştü? Öfkeyle sandalyenin kollarını kavradı. Belki dehşete düşmeliydi, ama bu yaratıktan ve efendisinden kaçmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Rand'ın içinde korkuya yer kalmamıştı. Aslında, korkması gereken Moridin'di, çünkü karşılaştıkları son seferde Rand onu öldürmüştü.

"Nasıl?" diye sordu Rand.

"Uzun zaman önce, sana Yüce Efendi'nin kaybettiğin aşkını sana geri getireceğine dair söz verdim. Ona hizmet eden birini kolaylıkla geri getiremez mi sence?"

Karanlık Varlık'a verilen isimlerden biri de Mezarın Efendisi idi. Evet, Rand inkâr etmeyi dilese bile, bu doğruydu. Karanlık Varlık ölüyü diriltebilirken, düşmanlarının geri dönmesi onu neden şaşırtsındı ki?

"Hepimiz yeniden doğduk," diye devam etti Moridin, "Desen'e tekrar tekrar dokunduk. Şerateşi görenler dışında, ölüm efendim için engel değildir. Şerateşle ölenler onun nüfuzunun dışındadırlar. Onları hatırlayabilmemiz bile şaşırtıcı."

Demek diğerlerinden bazıları gerçekten ölmüştü. Anahtar şerateşti. Ama Moridin Rand'ın düşlerine nasıl girmişti? Rand her sene bunu engelleyen örgüler koyardı. Moridin'e baktı ve adamın gözlerinde tuhaf bir şey fark etti. Aklarında minik kara benekler yüzüyor, aylak bilyelin süpürdüğü kül zerreleri gibi ileri geri uçuşuyordu.

"Yüce Efendi deliliğini de yok edebilir, biliyorsun," dedi Moridin.

"Son aklı başındalık armağanın bana teselli getirmedi," dedi Rand bu sözlerle kendini şaşırtarak. Bu Lews Therin'in anısıydı, kendisinin değil. Ama Lews Therin kafasının içinden gitmişti. Tuhaf bir biçimde Rand her şeyin akışkan göründüğü bu yerde daha istikrarlı hissediyordu. Onu oluşturan parçalar birbirine daha iyi uyuyordu. Kusursuzca değil elbette, ama hatırladığından daha iyi.

Moridin alçak sesle hıhladı, ama hiçbir şey söylemedi. Rand alevlere döndü ve onların kıvranıp titreşmesini izledi. Alevler buluta benzer şekiller oluşturuyordu, ama bunlar iskeletsi, başsız bedenlerdi; sırtları acıyla bükülüyor, bir an ateşte kıvranıyor, sonra bir ışık çakmasıyla yok oluyorlardı.

Rand bir süre düşünerek ateşi izledi. Biri onları görse, bir kış günü şöminenin sıcaklığını paylaşan iki eski dost olduklarını sanırdı. Ama alevler

ısı vermiyordu ve Rand bir gün bu adamı bir daha öldürecekti. Ya da onun ellerinde ölecekti.

Moridin parmaklarını sandalyede tıkırdattı. “Neden buraya geldin?”

Buraya gelmek mi? diye düşündü Rand şokla. Onu Moridin getirmemiş miydi?

“Çok yorgun hissediyorum,” diye devam etti Moridin gözlerini yumarak. “Sen misin, yoksa ben mi? Yaptığı şey yüzünden Semirhage’i boğabilirim.”

Rand kaşlarını çattı. Moridin delirmiş miydi? Ishamael onu en son gördüğünde kesinlikle delirmiş gibi görünüyordu.

“Savaşma zamanımız gelmedi,” dedi Moridin elini Rand’a doğru sallayarak. “Git. Beni rahat bırak. Birbirimizi öldürürsek bize ne olacağını bilmiyorum. Yakında Yüce Efendi seni yakalayacak. Onun zaferi kesin.”

“Daha önce başarısız oldu, yine başarısız olacak,” dedi Rand. “Onu *yeneceğim.*”

Moridin yine aynı neşesiz kahkahayla güldü. “Belki yenersin,” dedi. “Ama bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun? Bir düşün. Zaman Çarkı tekrar tekrar dönüyor. Çağlar tekrar tekrar dönüp geliyor ve insanlar Yüce Efendi ile savaşıyor. Ama bir gün o kazanacak ve kazandığında, Çark duracak.

“İşte bu yüzden onun zaferi kesin. Ben bu Çağ’da olacağını düşünüyorum, ama olmazsa, o zaman bir başkasında. Sen muzaffer olduğunda, bu yalnızca bir başka savaşa yol açıyor. O muzaffer olduğunda, her şey sona erecek. Senin için umut olmadığını göremiyor musun?”

“Seni onun tarafına geçmeye ikna eden bu mu oldu?” diye sordu Rand. “Her zaman düşüncelerle dolu oldun Elan. Seni mantığın yok etti, değil mi?”

“Zafere giden yol yok,” dedi Moridin. “Tek yol Yüce Efendi’yi izlemek ve her şey sona ermeden önce bir süreliğine hüküm sürmek. Diğerleri aptal. Sonsuzluklar boyunca büyük ödüller arıyorlar, ama sonsuzluklar olmayacak. Yalnızca şimdi, son günler var.”

Yine güldü ve bu sefer kahkahasında coşku vardı. Gerçek zevk.

Rand ayağa kalktı. Moridin onu ihtiyatla süzdü, ama doğrulmadı.

“Kazanmanın bir yolu her zaman vardır Moridin,” dedi Rand. “Onu öldürmeye kararlıyım. Karanlık Varlık’ı öldüreceğim. Bırak Çark onun daimi lekesi olmadan dönsün.”

Moridin tepki vermedi. Hâlâ alevlere bakıyordu. “Biz birbirimize bağlandık,” dedi Moridin sonunda. “Buraya bu şekilde geldin sanırım, ama bu bağı ben de anlamıyorum. Sözlerindeki aptallığın muazzamlığını anlayabildiğini sanmıyorum.”

Rand öfkelendi, ama onu bastırdı. Onu kışkırtmasına izin vermeyecekti. “Göreceğiz.”

Tek Güç’e uzandı. Çok uzaklardaydı. Rand onu yakaladı ve *saidin*’den bir iple çekilirmiş gibi alınıp götürüldüğünü hissetti. Oda kayboldu. Tek Güç de öyle ve Rand derin bir karanlığa daldı.

Rand sonunda uykusunda kıvranmayı bıraktı ve Min onun tekrar başlamayacağını umarak nefesini tuttu. Odanın köşesindeki koltukta battaniyeye sarınmış, bacaklarını altına alıp oturmuş, kitap okuyordu. Yanındaki sehpada küçük bir lamba titreşip dans ediyor, küflü kitap yığınını aydınlatıyordu. *Düşen Yapraktaşları, Sözler ve Yorumlar, Geçmiş Anıtlar.* Çoğu tarihçelerdi.

Rand yumuşak bir sesle içini çekti, ama kıpırdamadı. Min nefesini bıraktı ve koltuğuna yerleşti. Pelateos’un *Düşünceler*’inde kaldığı yeri parmağıyla işaretlemişti. Kepenkler gece için kapatılmış olsa da, rüzgârın çamların arasında içini çektiğini duyabiliyordu. Odada o garip yangının duman kokusu vardı hâlâ. Aviendha’nın hızlı düşünmesi sayesinde potansiyel bir felaket basit bir rahatsızlığa dönüşmüştü. Bunun karşılığında ödüllendirildiğinden değil. Bilgeler onu hâlâ bir tüccarın son katırı kadar çok çalıştırıyordu.

Bir süredir kampta birlikte yaşıyorlardı, ama Min ona konuşabilecek kadar yaklaşamamıştı. Diğer kadın hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. O akşam, *oosquai* paylaşırken birbirlerinin yanında biraz daha rahat hissetmişlerdi. Ama bir gün dost olmak için yeterli değildi ve Min paylaşma konusunda kesinlikle rahat hissetmiyordu.

Min gözleri kapalı, sırtüstü yatmakta olan Rand’a baktı yine. Nefesleri şimdi daha düzenliydi. Sol kolunu battaniyelerin üzerine çıkarmıştı ve kesik olduğu görülüyordu. Min yan tarafındaki yaralar varken nasıl uyuduğunu hiç anlamıyordu. Onları düşünür düşünmez acıyı hissedebiliyordu –zihninin arkasındaki, Rand’ın tortop olmuş duygularının bir parçasıydı. Acıyı görmezden gelmeyi öğrenmişti. Öğrenmek zorundaydı. Onun için çok, çok daha güçlü olmalıydı. Rand’ın buna nasıl dayandığını bilmiyordu.

O Aes Sedai değildi –Işık'a şükür– ama bir şekilde, Rand'la bağ kurmuştu. Hayret vericiydi; onun nerede olduğunu, dalgın olup olmadığını hissedebiliyordu. Tutku anları dışında, Rand'ın duygularının onu boğmasını engelleyebiliyordu genellikle. Ama hangi kadın o anlarda duygularına kapılmak istemezdi ki zaten? Bağ varken özellikle... esrik bir deneyimdi. Min'in hem kendi arzusunu hem de Rand'ın ona duyduğu arzu olan kavurucu ateş fırtınasını hissedebiliyordu.

Bu düşünceyle yüzü kızardı ve Min dikkatini dağıtmak için *Düşünceler*'i açtı. Rand'ın uykuya ihtiyacı vardı ve Min onun uyumasına izin verecekti. Dahası, hoşuna gitmeyen sonuçlarla karşılaşıyor olmasına rağmen, çalışması gerekiyordu.

Bu kitaplar Herid Fel'e, Rand'ın Cairhien'deki okuluna katılan iyi huylu, yaşlı âlime aitti. Min, Fel'in dalgın konuşma tarzını ve karmaşık –ama bir şekilde parlak– keşiflerini hatırlayarak gülümsedi.

Herid Fel ölmüştü, Gölgedölleri tarafından paramparça edilmişti. Bu kitaplarda bir şey keşfetmişti, Rand'a söylemeyi planladığı bir şey. Son Savaş ve Karanlık Varlık'ın zindanındaki mühürler hakkında bir şey. Fel bilgiyi aktarmadan hemen önce öldürülmüştü. Belki yalnızca bir tesadüftü; belki de kitapların onun ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama belki de vardı. Min yanıtları bulmaya kararlıydı. Rand için, Herid'in kendisi için.

Düşünceler'i bıraktı ve bin sene öncesinden kalma bir eser olan *Yıkıntılar Arasında Düşünceler*'i aldı. Kaldığı yeri küçük bir kâğıt parçasıyla işaretlemişti; Herid'in cinayetten kısa süre önce Rand'a gönderdiği, artık yıpranmış olan notla. Min notu ellerinde evirip çevirdi ve tekrar okudu.

İnanç ve düzen güç verir. İnşa etmeden önce enkazı temizlemek lazım. Bir daha görüştüğümüzde açıklarım. Kızı getirme. Fazla güzel.

Adamın kitaplarını okuyarak düşüncelerinin nasıl bir sıra izlediğini takip edebileceğini düşünmüştü. Rand Karanlık Varlık'ın zindanını nasıl mühürleyebileceği hakkında bilgi istemişti. Fel, Min'in keşfettiğini düşündüğü şeyi bulmuş olabilir miydi?

Min başını iki yana salladı. Bilimsel bir gizemi çözmeye çalışmak *Min'e* mi düşmüştü? Ama başka kim vardı ki? Kahverengi Ajah'tan biri daha uygun olabilirdi, ama onlara güvenilebilir miydi? Rand'a yemin

edenler bile, Rand'dan sır saklamanın onun çıkarına olduğuna karar verebilirdi. Rand'ın kendisi fazla meşguldü, zaten son zamanlarda kitap okuyamayacak kadar sabırsızdı. Geriye Min kalıyordu. Min Rand'ın ne yapması gerektiği konusunda bazı bilgi kırıntıları toparlamaya başlamıştı, ama daha bilmediği çok şey vardı. Yaklaştığını hissediyordu, ama keşfettiklerini Rand'a açıklama fikri onu endişelendiriyordu. Rand nasıl tepki verecekti?

İçini çekerek kitabı taradı. Onca insan arasında, kendisinin bir adam için deli divane olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ama işte buradaydı, her gittiği yerde onu takip ediyor, onun ihtiyaçlarını kendisininkilerin önüne koyuyordu. Kamptaki bazıları ne derse desin, bu Min'in Rand'ın evcil hayvanı olduğu anlamına gelmiyordu. Rand'ı onu sevdiği için takip ediyordu ve Rand'ın aşkına karşılık verdiğini –gerçek anlamda– hissedebiliyordu. Yavaş yavaş onu kaplayan haşinliğe rağmen, hayatındaki öfkeye ve kasvete rağmen, Rand onu seviyordu. Bu yüzden Min ona yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Bu tek bilmecenin, Karanlık Varlık'ın zindanının nasıl mühürleneceği sorusunun çözülmesine yardım edebilse, yalnızca Rand için değil, dünya için de bir şey yapmış olurdu. Kamptaki askerlerin onun değerini bilmemesinin ne önemi vardı? Herkesin onu önemsiz bulması belki daha iyiydi. Rand'ı öldürmeye gelen bir suikastçı Min'i görmezden gelebileceğini düşünürdü. Katil adayı kısa zamanda Min'in kol yenlerine sakladığı hançerleri keşfederdi. Min hançer fırlatma konusunda Thom Merrilin kadar iyi değildi, ama adam öldürmeyi biliyordu.

Rand uykusunda döndü, ama sonra tekrar sakinleşti. Min onu seviyordu. Bunu yapmayı kendi seçmemişti, ama yüreği –ya da Desen, Yaratıcı, bu tür konulara karar veren her kimse o– onun adına karar vermişti. Ve şimdi elinden gelse de duygularını değiştirmek istemezdi. Eğer bu tehlike anlamına geliyorsa, kamptaki adamların bakışlarına tahammül etmek anlamına geliyorsa, onu... başkalarıyla paylaşmak anlamına geliyorsa...

Rand yine kıpırdandı. Bu sefer inledi, gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. Elini başına kaldırdı. Bir şekilde, ilk uyuduğu zamana göre daha bitkin görünüyordu. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı ve göğsü çıplaktı. Uzun süre o şekilde oturdu, sonra kalktı ve kepenkli pencereye gitti.

Min kitabı kapadı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun koyun çobanı? Daha iki saat bile uyumadın!"

Rand kepenkleri ve pencereyi açtı, ötedeki karanlık geceyi gözler önüne serdi. Bir esinti lamba alevini titreştirdi.

"Rand?" diye sordu Min.

Rand yanıt verirken sesini zar zor duyabildi. "O kafamın içinde. Düş sırasında gitmişti. Ama şimdi geri geldi."

Min koltuğuna gömülme dürtüsüne direndi. Işık, Rand'ın deliliğini duymaktan nefret ediyordu. *Saidin*'i temizlediğinde, lekenin getirdiği deliliğin de geçeceğini ummuştu. "O?" diye sordu sesi titremeden konuşmaya çalışarak. "Şeyin... Lews Therin'in sesi mi?"

Rand döndü. Pencerenin dışındaki bulutlu gece göğü yüzünü çerçeveliyordu, lambanın düzensiz aydınlığı hatlarını gölgede bırakıyordu.

"Rand," dedi Min kitabı kenara koyup, pencerenin yanında ona katılarak. "Biriyle konuşman gerek. Her şeyi içinde biriktiremezsin."

"Güçlü olmak zorundayım."

Min onun kolunu çekerek, onu kendine dönmeye zorladı. "Beni uzak tutmak güçlü olduğun anlamına mı geliyor?"

"Seni uzak tutmuyorum..."

"Evet, tutuyorsun. Orada, o Aiel gözlerinin ardından bir şeyler dönüyor. Rand, işittiklerin yüzünden seni sevmeyi bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Korkarsın."

"Ah," dedi Min kollarını kavuşturarak. "Demek ben kırılgan bir çiçeğim, öyle mi?"

Rand ağzını açtı ve eskiden yaptığı gibi söyleyecek söz aradı. Macera yaşamaya çıkmış basit bir koyun çobanı olduğu zamanlarda yaptığı gibi. "Min, güçlü olduğunu biliyorum. Bildiğimi biliyorsun."

"O zaman içinde sakladıklarına dayanacak kadar güçlü olduğuma güven," dedi Min. "Hiçbir şey yokmuş gibi davranamayız." Kendini devam etmeye zorladı. "Leke sende iz bıraktı. Bıraktığını biliyorum. Ama onu benimle paylaşamazsan, kiminle paylaşabilirsin?"

Rand elini saçlarından geçirdi, sonra döndü ve odayı adımlamaya başladı. "Her şey kavrulsun Min! Düşmanlarım zayıflığımı öğrenirse onları kullanır. Kör hissediyorum. Karanlıkta, tanımadığım bir yolda koşuyorum. Yolda kırıklar olup olmadığını, kahrolası şeyin bir uçurumda bitip bitmediğini bilmiyorum!"

Min Rand geçerken elini onun koluna koyarak onu durdurdu. "Anlat bana."

"Delirdiğimi düşünürsün."

Min hıhladı. “*Şimdiden* senin yün kafalı bir aptal olduğunu düşünüyorum. Bundan daha kötü olabilir mi?”

Rand ona baktı. Yüzündeki gerginlik biraz geçmişti. Yavaşça iç geçirerek yatağın kenarına olurdu. Bu bir ilerlemeydi.

“Semirhage haklıydı,” dedi Rand. “Ben... bazı şeyler duyuyorum. Bir ses. Lews Therin’in, Ejder’in sesini. O benimle konuşuyor, çevremdeki dünyaya tepki veriyor. Bazen *saidin*’i elimden almaya çalışıyor. Ve... ve bazen başarıyor. O çılgın, Min. Deli. Ama Tek Güç’le yapabildikleri inanılmaz.”

Gözlerini uzaklara dikmişti. Min ürperdi. Işık! Rand kafasının içindeki sesin Tek Güç kullanmasına izin mi veriyordu? Bunun anlamı neydi? Beyninin deli kısmının kontrolü ele geçirmesine izin verdiği mi?

Rand başını iki yana salladı. “Semirhage bunun yalnızca delilik, zihnimin bir oyunu olduğunu iddia ediyor, ama Lews Therin bazı şeyleri biliyor –benim bilmediğim şeyleri. Tarih hakkında, Tek Güç hakkında şeyler. Beni birleşen iki kişi olarak gösteren bir görün vardı. Bu, Lews Therin’in ve benim iki ayrı kişi olduğumuz anlamına geliyor! İki insan, Min. O *gerçek.*”

Min onun yanına gidip oturdu. “Rand. O *sensin.* Ya da sen osun. Tekrar Desen’e dokundun. O anılar ve yapabildiğin şeyler, senin önceki kimliğinin kalıntıları.”

“Hayır,” dedi Rand. “Min, o deli ve ben değilim. Dahası, o başarısız oldu. Ben olmayacağım. Yapmayacağım Min. Onun yaptığı gibi sevdiklerime zarar vermeyeceğim. Ve Karanlık Varlık’ı yendiğimde, kısa süre sonra geri dönüp yine bize dehşet salabilecek durumda bırakmayacağım onu.”

Üç bin sene ‘kısa bir süre’ miydi? Min kolunu ona doladı. “Fark eder mi?” diye sordu. “Eğer bir başkası olsa da, bunlar eski anılar da olsa, bilgi yine de işine yarıyor.”

“Evet,” dedi Rand yine uzaklara dalmış gibi. “Ama Tek Güç kullanmaya korkuyorum. Bunu yaptığım zaman *onun* kontrolü ele geçirmeye çalışması riskine giriyorum. Ona güvenilemez. Karısını öldürmek istememişti, ama bu onu öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyor. Işık... Ilyena...”

Hepsine aynı şey mi olmuştu? Her biri aklının başında olduğunu, korkunç şeyleri yapanın içlerindeki *diğer* kişi olduğunu mu iddia etmişti?

“Artık bitti Rand,” dedi Min ona sarılarak. “Bu ses her ne ise, artık daha kötü olmayacak. *Saidin* temizlendi.”

Rand karşılık vermedi, ama gevşedi. Min gözlerini yumarak onun sıcaklığının zevkini çıkardı, özellikle de pencereyi açık bıraktığı için.

“Ishamael yaşıyor,” dedi Rand.

Min’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Ne?” Tam da rahat hissetmeye başlamışken!

“Düşler Dünyası’nda onu ziyaret ettim,” dedi Rand. “Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır. Yalnızca bir kâbus değildi, delilik de değildi. Gerçekti ve bunu nereden bildiğimi açıklayamam. Bana güvenmen gerekecek.”

“Ishamael,” diye fısıldadı Min. “Onu öldürmüştün!”

“Evet,” dedi Rand. “Tear Taşı’nda. O geri döndü. Yeni bir yüzü ve yeni bir adı var, ama o. Bunun olacağını düşünmüş olmalıydık; Karanlık Varlık böylesine faydalı araçları mücadele etmeden bırakmaz. O mezarın ötesine ulaşabiliyor.”

“O zaman nasıl kazanacağız? Öldürdüğümüz herkes geri geliyorsa...”

“Şerateş,” dedi Rand. “Onları sonsuza dek öldürüyor.”

“Cadsuane dedi ki...”

“Cadsuane’in ne dediği *umurumda* değil,” diye hırladı Rand. “O benim danışmanım ve bana öğüt veriyor. Yalnızca öğüt. *Ben* Yenidendoğan Ejder’im ve nasıl savaşacağımıza *ben* karar veririm.” Durdu ve derin bir nefes aldı. “Her neyse, Terkedilmişlerin geri dönmesi fark etmez. Karanlık Varlık’ın bize kimleri ya da neleri gönderdiği fark etmez. Sonunda, eğer mümkün olursa, onu yok edeceğim. Olmazsa, o zaman en azından zindanını o kadar sıkı mühürleyeceğim ki, dünya onu unutabilecek.”

Min’e baktı. “Bunun için... sese ihtiyacım var Min. Lews Therin bir şeyler biliyor. Ya da... ya da *ben* bir şeyler biliyorum. Hangisi doğru olursa olsun, bilgi orada. Bir açıdan, Karanlık Varlık’ın lekesi onu yok edecek, çünkü Lews Therin’e ulaşmamı sağlayan o oldu.”

Min kitaplarına baktı. Herid’in küçük notu hâlâ *Yıkıntılar Arasında Düşünceler*’in derinliklerinden ona bakıyordu. “Rand,” dedi. “Karanlık Varlık’ın zindanının mühürlerini yok etmen gerek.”

Rand kaşlarını çatarak ona baktı.

“Bundan eminim,” dedi Min. “Bunca zamandır Herid’in kitaplarını okuyordum ve ‘enkazı temizlemek’ derken bunu kastettiğinden eminim.” Karanlık Varlık’ın zindanını yeniden inşa edebilmek için, onu ilk önce açman gerekecek. Delik’te açılan kısmı temizlemen gerekecek.”

Onun inanmamasını beklemişti. Rand başını sallamakla yetinerek onu şok etti. “Evet,” dedi. “Evet, bu kulağa doğru geliyor. Çok kişinin bunu işitmek isteyeceğinden kuşkuluyum. –Eğer o mühürler kırılırsa ne olacağını bilmenin yolu yok. Eğer onu kontrol altında tutmayı başaramazsam...”

Kehanetler Rand’ın kazanacağını söylemiyordu. Yalnızca savaşacağını söylüyordu. Min yine ürperdi –kahrolası pencere!– ama Rand ile göz göze geldi. “Kazanacaksın. Onu yeneceksin.”

Rand içini çekti. “Bir deliye mi inanç besliyorsun Min?”

“Sana inanç besliyorum koyun çobanı.” Aniden Rand’ın başının çevresinde imgeler döndü. Min, yeni olmadıkları sürece, genellikle onları görmezden gelirdi, ama şimdi onları seçebiliyordu. Karanlıkta yok olan ateş böcekleri. Bir cenaze ateşinin önünde üç kadın. Çakan ışıklar, karanlık, gölge, ölüm işaretleri, taçlar, yaralar, acı ve umut. Rand al’Thor’un çevresinde, her tür fiziksel fırtınadan daha güçlü bir bora.

“Ne yapacağımızı hâlâ bilmiyoruz,” dedi Rand. “Mühürler o kadar kırılgan ki, onları ellerimle bile kırabilirim, ama sonra ne olacak? Onu *nasıl* durduracağım? Kitapların bunun hakkında bir şey söylüyor mu?”

“Anlamak zor,” diye itiraf etti Min. “İpuçları –eğer öyleyseler– belirsiz. Aramaya devam edeceğim. Söz veriyorum. Senin için yanıtlar bulacağım.”

Rand başını salladı ve Min bağda onun güvenini hissedince şaşırdı. Son zamanlarda bu, korkutucu ölçüde nadir bir duyguydu, ama Rand önceki gecelerde olduğundan daha yumuşak gibiydi. Hâlâ taştan farksızdı, ama belki de birkaç çatlak oluşmuştu, Min’i içeri almaya razıydı. Bu da bir başlangıçtı.

Min ona daha sıkı sarıldı ve gözlerini yine yumdu. Bir başlangıçtı, ama o kadar az zaman kalmıştı ki! İş görmek zorundaydı.

Aviendha yanan mumu dikkatle koruyarak, sırığa takılmış feneri yaktı. Fenerin fitili titreşerek tutuştu ve çevresindeki çayırı aydınlattı. Çadır sıralarında askerler horlayarak uyuyordu. Soğuk bir akşamdı, havada ayaz vardı ve uzakta dallar takırdıyordu. Yalnız bir baykuş öttü. Aviendha bitkindi.

Çayırı elli kez geçmiş, feneri yakmış, sonra söndürmüş, koşarak çayırı geçmiş, mumu malikânede yakmış, alevi koruyarak dikkatle geri yürümüş, feneri yine yakmıştı.

Bu cezalar bir ay daha sürerse, muhtemelen bir ıslaktopraklı kadar deli olurdu. Bilgeler bir gün uyanır, onu yüzmeye giderken, yarısı dolu bir su

tulumu taşırken, hatta zevk için at binerken bulurdu! Aviendha içini çekti. Daha fazla düşünemeyecek kadar bitkindi. Sonunda uyumak için kampın Aiel kısmına döndü.

Arkasında biri duruyordu.

Aviendha irkildi, eli hançerine gitti, ama Amys olduğunu fark edince gevşedi. Tüm Bilgeler arasında yalnızca o –eski bir Mızrağın Kızı'ydı– Aviendha'ya belli etmeden yaklaşabilirdi.

Bilge ellerini önünde kavuşturmuş, dikiliyordu. Kahverengi şalı ve eteği rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu. Özellikle soğuk bir esinti Aviendha'nın tüylerini diken diken etti. Amys'in gümüş saçları gece ışığında neredeyse hayaletsi görünüyordu; esintiyle uçan bir çam iğnesi saçlarına konmuştu. "Cezalarına büyük bir... adanmışlıkla yaklaşıyorsun çocuğum," dedi Amys.

Aviendha bakışlarını indirdi. Eylemlerinden bahsedilmesi onun için utanç vericiydi. Zamanı mı tükeniyordu? Bilgeler sonunda ondan vazgeçmeye mi karar vermişti? "Lütfen Bilge. Yalnızca görevin gerektirdiğini yapıyorum."

"Evet, öyle yapıyorsun," dedi Amys. Uzandı ve elini saçlarında gezdirdi, çam iğnesini buldu ve ölü otların üzerine bıraktı. "Ama bazen de yapmıyorsun. Bazen Aviendha, yaptığımız şeyler için o kadar endişeleniriz ki, durup yapmadıklarımızı düşünmeyiz."

Aviendha karanlık olduğu için memnundu, utançla kızardığını gizliyordu. Uzakta bir asker akşam çanını çaldı; on bir kez hüzünle çalan yumuşak, metalik bir çınlama. Amys'in yorumlarına nasıl karşılık verebilirdi? Doğru bir cevap yok gibiydi.

Kampın ötesinde bir ışık çakması Aviendha'yı kurtardı. Hafifti, ama karanlıkta fark etmesi kolaydı.

"Ne?" diye sordu Bilge, Aviendha'nın bakışlarını fark edip, o tarafa dönerek.

"Işık," dedi Aviendha. "Yolculuk yerinden geldi."

Amys kaşlarını çattı. Sonra ikisi o tarafa gitti. Kısa süre sonra kampa yaklaşan Damer Flinn, Davram Bashere, küçük bir Saldaea ve Aiel koruma grubu ile karşılaştılar. İnsan Flinn gibi bir yaratık hakkında ne düşünebilirdi? Leke temizlenmişti, ama bu adam –ve pek çok başkası– bu olmadan önce yönlendirmeyi öğrenmek için gelmişti. Aviendha bunu yapmak yerine Köreden'in kendisini kucaklamayı tercih ederdi, ama adamlar güçlü silahlar olduklarını kanıtlamışlardı.

Küçük grup telaşla, yalnızca uzakta titreşen meşalelerin ve bulutla kaplı gökyüzünün ışığıyla aydınlatılmış malikâneye seğirtirken Amys ve Aviendha kenara çekildiler. Seanchanları karşılamak için gönderilen gücün büyük kısmı Bashere'in adamlarından oluşsa da, grupta pek çok Kız da vardı. Amys içlerinden biriyle, Corana denen yaşlıca bir kadınla göz göze geldi. Kadın grubun gerisinde kaldı. Karanlıkta anlamak zordu, ama endişeli görünüyordu. Belki de öfkeli.

"Ne haberler var?" diye sordu Amys.

"İstilacı bu Seanchanlar," dedi Corana tükürürcesine, "*Car'a'carn*'la bir görüşme daha yapmayı kabul ettiler."

Amys başını salladı. Ama Corana işitilir şekilde burnunu çekti. Kısa saçları soğuk rüzgârda karışıyordu.

"Konuş," dedi Amys.

"*Car'a'carn* barış için fazla çabalıyor," diye yanıt verdi Corana. "Bu Seanchanlar ona kan davası başlatmak için yeterli sebep verdi, ama o onlara yaltaklanıyor. Bir yabancının ayaklarını yalamaya gönderilmiş eğitimli bir köpek gibi hissediyorum."

Amys Aviendha'ya baktı. "Sen buna ne diyorsun Aviendha?"

"Kalbim onun sözlerine katılıyor Bilge. Ama *Car'a'carn* bazı konularda aptal olsa da, şu anda aptallık etmiyor. Kafam onunla aynı fikirde ve bu durumda, ben kafamın dediğini yapardım."

"Sen bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye terslendi Corana. Kısa süre öncesine kadar Kızlardan olan Aviendha'nın anlaması gerektiğini ima edermiş gibi, *sen* sözcüğünü vurgulamıştı.

"Hangisi daha önemli Corana?" diye yanıt verdi Aviendha çenesini kaldırarak. "Bir başka Kız'la yaptığın tartışma mı, yoksa klanının düşmanlarıyla arasındaki kan davası mı?"

"Klan önce gelir elbette. Ama bunun ne önemi var?"

"Seanchanlar savaşılmayı hak ediyor," dedi Aviendha, "ve onlardan barış istenilmesinin acı verdiği konusunda haklısın. Ama daha büyük bir düşmanımız olduğunu unutuyorsun. Köreden'in kendisiyle tüm insanlar arasında kan davası var ve bizim görevimiz uluslar arasındaki düşmanlıklardan daha büyük."

Amys başını salladı. "Günü gelince, Seanchanlara mızraklarımızın ağırlığını göstermek için yeterince zaman olacak."

Corana başını iki yana salladı. "Bilge, bir ıslaktopraklı gibi konuşuyorsun. Onların kehanetlerinden ve hikâyelerinden bize ne? Rand

al’Thor’un *Car’a’carn* olarak görevi ıslaktopraklılara karşı görevinden çok daha büyük. O bizi zafere *götürmeli.*”

Amys sarışın Mızrağın Kızı’na sert sert baktı. “Shaido gibi konuştun.”

Corana bir an onunla göz göze geldi, sonra çöktü ve yüzünü çevirdi. “Affedersin Bilge,” dedi sonunda. “Sana *toh* edindim. Ama Seanchanların kampında Aieller olduğunu bilmelisin.”

“Ne?” diye sordu Aviendha.

“Tasmalanmışlardı,” dedi Corana, “tıpkı ehli Aes Sedaileri gibi. Bizim gidişimiz şerefine ganimet gibi teşhir ediliyorlardı sanırım. Aralarında pek çok Shaido tanıdım.”

Amys usulca tısladı. Shaido ya da değil, Aiellerin *damane* olarak tutulması ciddi bir hakaretti. Ve Seanchanlar tutsaklarıyla gösteriş yapıyorlardı. Hançerini kavradı.

“Şimdi ne diyorsun?” Amys Aviendha’ya baktı.

Aviendha dişlerini gıcırdattı. “Aynısını Bilge, ama bunu itiraf etmektense dilimi kesmeyi yeğlerdim.”

Amys başını salladı ve bakışlarını Corana’ya çevirdi. “Bu hakareti görmezden geleceğimizi düşünme Corana. İntikam zamanı *gelecek.* Bu savaş bittiği zaman, Seanchanlar ok fırtınamızı, mızraklarımızın ucunu hissedecek. Ama ancak *sonrasında.* Git, iki klan şefine bana anlattıklarını anlat.”

Corana başını salladı –Amys’e karşı edindiği *toh*’u daha sonra, yalnız kaldıklarında ödeyecekti– ve yanlarından ayrıldı. Damer Flinn ve diğerleri malikâneye varmıştı bile; Rand’ı uyandıracaklar mıydı? Şu anda uyuyordu. Ama Aviendha gece cezası sırasında, kaçınmayı tercih edeceği duygular hissetmesi olasılığına karşı, bağı susturmuştu. En azından, başkalarıyla ilgili olduklarında kaçınmayı tercih ediyordu.

“Mızraklar arasında bu konuda tehlikeli konuşmalar dolaşacak,” dedi Amys düşünceli bir biçimde. “Saldırı çağrıları, *Car’a’carn*’ın barış çabalarından vazgeçmesi talepleri olacak.”

“Reddettiği zaman onun yanında kalacaklar mı?” diye sordu Aviendha.

“Elbette kalacaklar,” dedi Amys. “Onlar Aiel.” Aviendha’ya baktı. “Fazla zamanımız yok çocuğum. Belki de seni şımartmaktan vazgeçmemiz gerekiyordur. Yarından itibaren senin için daha iyi cezalar düşüneceğim.”

Beni şımartmak mı? diye düşündü Aviendha, Amys’in uzaklaşmasını izlerken. *Daha faydasız ve daha küçük düşürücü şeyler bulamazlar herhalde!*

Ama Amys'i hafife almamak gerektiğini öğreneli çok olmuştu. İçini çekerek çadırına doğru koşmaya başladı.

16
Beyaz Kule'de

"Çömezin ne diyeceğini merak ediyorum. Söyle bana Egwene al'Vere, sen olsan durumu nasıl idare ederdin?"

Egwene, bir elinde iki kollu fındıkkıran, diğerinde yuvarlak bir ceviz; kabuk dolu çanaktan başını kaldırdı. Orada bulunan Aes Sedailer ilk defa onunla konuşuyorlardı. Üç Beyaz'a hizmet ettiği sürenin bir zaman israfı olacağını düşünmeye başlamıştı.

O akşamki mekân Beyaz Kule'nin üçüncü katında, duvara gömülü küçük bir balkondu. Temsilciler yalnızca pencereli değil, balkonlu odalar da talep edebiliyordu, normal Aes Sedailer için –işitilmemiş olmasa da– olağan olmayan bir şey. Bu balkon küçük bir kule biçimindeydi; kenarında yuvarlak, sağlam bir taş duvar uzanıyordu, yukarıdan benzer bir duvar çıkıntısı sarkıyordu. İkisi arasında epey boşluk vardı ve balkonun gördüğü doğu manzarası, uzakta Kardeşkatili'nin Hançeri'ne kadar tırmanan tepeler oldukça güzeldi. Berrak bir günde uzaktaki Hançer'in kendisi bile görülebiliyordu.

Balkonda serin bir rüzgâr esti. Bu kadar yüksekte rüzgâr temizdi ve aşağıdaki şehrin pis kokusuyla kirlenmemişti. Balkonun iki yanında, üç parçalı yaprakları ve yapışan dalları ile iki kıvrımlı diksarmaşık bitmiş ve dalları taşların iç tarafını kaplamıştı, onun neredeyse ormanın derinliklerinde bir yıkıntı gibi görünmesine sebep oluyordu. Beyazların kısmında Egwene'in beklemediği kadar çok süs bitkisi vardı, ama Ferane'in biraz kendini beğenmiş olduğu söyleniyordu. Muhtemelen balkonunun bu kadar farklı görünmesi kadının hoşuna gidiyordu, ama kural gereği, Kule'nin parıl parıl siluetini bozmamak için sarmaşıklarını budaması gerekiyordu.

Üç Beyaz alçak bir masanın çevresinde, hasır sandalyelerde oturuyorlardı. Egwene önlerinde, sırtı açık havaya ve manzaraya dönük, hasır bir taburede oturmuş, diğerleri için ceviz kırıyordu. Bu işi yapabilecek bir sürü hizmetkâr ve mutfak çalışanı vardı. Ama bu, Aes Sedailerin fazla aylaklık ettiğini düşündükleri çömezlerin zamanlarını doldurmak için buldukları türden işlerdendi.

Egwene kendisine ceviz kırdırmanın yalnızca bir numara olduğunu düşünmüştü. Bir saat boyunca görmezden gelindikten sonra bundan o kadar emin olamamaya başlamıştı, ama şimdi üç kadın da ona bakıyordu. Egwene içgüdülerinden kuşku etmemiş olmalıydı.

Ferane bir Domanlının bakır tenine ve bir Beyaz için tuhaf olsa da, bir Domanlının mizacına sahipti. Kısa boyluydu, yüzü elma şeklindeydi ve siyah, parlak saçları vardı. Kızıl kahverengi elbisesi inceydi, ama edepliydi; belinde, şu anda sırtında olan şalıyla aynı renkte geniş beyaz bir kuşak vardı. Elbise işlemeliydi ve kumaşı, belki bilinçli bir şekilde, kadının Domanlı soyuna işaret ediyordu.

Diğer ikisi, Miyasi ve Tesan, başka renk elbiselerin Ajahlarına ihanet olacağından korkarmış gibi, beyazlara bürünmüşlerdi. Bu fikir tüm Aes Sedailer arasında gittikçe daha yaygın oluyordu. Tesan Tarabonluydu; siyah saçları örülmüş, boncuklarla süslenmişti. Boncuklar beyaz ve altın renkteydiler; yukarıdan ve aşağıdan tutulup çekilmiş gibi görünen bir yüzü çevreliyordu. Kadın hep, bir şey hakkında endişeleniyormuş gibi görünüyordu. Ama belki de içinde yaşadıkları zaman yüzündendi. Işık biliyordu ya, hepsinin endişelenmesi gereken pek çok şey vardı.

Miyasi daha sakindi. Demir grisi saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Aes Sedai yüzü, o saçların bu kadar kırlaşması için gereken seneleri yansıtmıyordu. Uzun boylu ve tombuldu; cevizlerinin titizlikle ayıklanmış olmasını tercih ediyordu. Ceviz parçaları ya da parçalar istemiyordu, yalnızca zarar görmemiş yarımlar istiyordu. Egwene yeni kırdığı bir cevizin yarısını dikkatle kabuğundan çıkardı, sonra kadına uzattı. Küçük kahverengi yumru minik bir hayvanın beyniymiş gibi kırışık ve girintili çıkıntılıydı.

“Ne sormuştun Ferane?” diye sordu Egwene bir ceviz daha kırıp, kabuğu ayaklarının dibindeki kovaya atarak.

Beyaz, Egwene’in yakışıksız yanıtı karşısında hafifçe kaşlarını çattı. Bu ‘çömez’in nadiren varsayılan konumuna göre hareket ettiği gerçeğine hepsi alışmaya başlamıştı. “Dedim ki,” dedi Ferane serinkanlılıkla, “*sen*

Amyrlin'in yerinde olsaydın ne yapardın. Bunu eğitiminin bir parçası olarak düşün. Ejder'in yeniden doğduğunu biliyorsun; Son Savaş'ın olabilmesi için Kule'nin onu kontrol etmesi *gerektiğini* biliyorsun. Sen onu nasıl idare ederdin?"

İlginç bir soru. Pek 'eğitim' gibi gelmiyordu. Ama Ferane'in ses tonu, Elaida'dan yakınabilmesi için izin verdiğini de ima etmiyordu. O seste Egwene'e yönelik çok fazla küçümseme vardı.

Diğer iki Beyaz sessiz kaldı. Ferane bir Temsilci'ydi ve diğerleri ona saygı gösteriyorlardı.

Elaida'nın Rand konusunda başarısız olduğundan bahsettiğimi sık sık duydu, diye düşündü Ferane'in çelik siyahı gözlerine bakarak. *Demek öyle. Bir sınav, öyle mi?* Bunu çok dikkatle ele alması gerekecekti.

Egwene bir başka cevize uzandı. "İlk önce, onun köyüne bir grup Aes Sedai gönderirdim."

Ferane tek kaşını kaldırdı. "Ailesini sindirmek için mi?"

"Elbette hayır," dedi Egwene. "Onları sorgulamak için. Bu Yenidendoğan Ejder kim? Öfkeli biri mi, tutkulu bir adam mı? Yoksa dikkatli ve ihtiyatlı, sakin bir adam mı? Çayırlarda yalnız kalmayı tercih eden biri mi, yoksa diğer gençlerle kolaylıkla arkadaş olabiliyor mu? Onu bir meyhanede mi, yoksa bir atölyede bulmanız mı daha olası?"

"Ama *sen* onu zaten tanıyorsun," diye araya girdi Tesan.

"Ben tanıyorum," dedi Egwene cevizi kırarak. "Ama farazi bir durumdan bahsediyoruz." *Gerçek dünyada Yenidendoğan Ejder'i şahsen tanıdığımı hatırlasanız iyi olur. Bu Kule'de başka kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıdığımı.*

"Senin sen olduğunu varsayalım," dedi Ferane. "Onun da senin çocukluk arkadaşın Rand al'Thor olduğunu."

"Pekâlâ."

"Söyle bana," dedi Ferane öne eğilerek. "Saydığın adamlar arasında, Rand al'Thor'a en çok uyanı hangisi?"

Egwene duraksadı. "Hepsi," dedi parçalanan bir cevizi bir çanaktaki diğerlerinin üzerine atarak. Miyasi ona dokunmazdı, ama diğerleri o kadar titiz değildi. "Eğer ben ben, Ejder de Rand olsaydı, onun –arada bir keçi inatlı olsa da– bir erkek için mantıklı biri olduğunu biliyor olurdum. Eh, çoğu zaman. Daha da önemlisi, onun içten içe iyi bir adam olduğunu biliyor olurdum. Bu yüzden, bir sonraki adımım ona rehberlik önermek için Aes Sedailer göndermek olurdu."

“Ya o onları reddederse?” diye sordu Ferane.
“O zaman casus gönderirdim,” dedi Egwene, “ve eskiden tanıdığım adamın değişip değişmediğini anlamak için izlerdim.”
“Sen bekler ve casusluk ederken, o bölgeyi dehşete boğar, kargaşa çıkarır, bayrağıyla ordular toplardı.”
“Ondan istediğimiz de bu değil mi?” diye sordu Egwene. “İstesek bile *Callandor*’u almasının engellenebileceğini sanmıyorum. Cairhien’de düzeni sağlamayı, Tear ve Illian’ı tek bir önderin altında birleştirmeyi başardı. Andor’la da iyi ilişkiler kurmuş gibi.”
“Şu Aiellere boyun eğdirmesinden bahsetmeye bile gerek yok,” dedi Miyasi uzanıp bir avuç ceviz alarak.
Egwene ona keskin bir bakış fırlattı. “Kimse Aiellere *boyun eğdiremez.* Rand onların saygısını kazandı. O sırada yanındaydım.”
Miyasi, eli ceviz çanağında, donakaldı. Başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı, çanağı aldı ve sandalyesine çekildi. Balkonda serin bir rüzgâr eserek sarmaşıkları salladı. Ferane sarmaşıkların bu bahar gerektiği kadar yeşermediğinden yakınıyordu. Egwene ceviz ayıklama işine geri döndü.
“Öyle görünüyor ki,” dedi Ferane, “sen olsan, onun dilediği gibi kargaşa ekmesine izin verirdin.”
“Rand al’Thor bir ırmak gibidir,” dedi Egwene. “Heyecanlanmadığı zaman sakin ve durgundur, ama çok sıkıştırıldığı zaman öfkeli ve ölümcül bir akıntıya dönüşür. Elaida’nın ona yaptığı, Manetherendrelle’i altmış santim genişliğinde bir kanyona sığdırmaya çalışmaktan farksızdı. Bir adamın mizacını anlamak için beklemek aptalca değildir, bir zayıflık işareti de değildir. Bilgi edinmeden eyleme geçmek deliliktir ve Beyaz Kule kaldırdığı fırtınayı hak ediyor.”
“Belki,” dedi Ferane. “Ama sen olsan, bilgi topladıktan ve bekleme zamanı geçtikten sonra, durumla nasıl başa çıkacağını henüz söylemedin.” Ferane öfkesiyle tanınırdı, ama o anda sesi Beyazlar arasında olağan olan soğukluğu taşıyordu. Duygusuzca konuşan, dış etkilere aldırmadan mantığıyla düşünen birinin soğukluğuydu.
Sorunlara yaklaşmanın en iyi yolu bu değildi. İnsanlar bir dizi kural ya da sayıdan daha karmaşıktı. Mantığın bir zamanı vardı, doğru, ama duyguların da zamanı vardı.
Rand, Egwene’in kendine düşünme izni vermediği bir sorundu –her seferinde tek bir sorunla uğraşması gerekiyordu. Ama aynı zamanda, ileriyi

düşünerek plan yapması da gerekiyordu. Yenidendoğan Ejder'le nasıl başa çıkacağını düşünmezse, sonunda kendini Elaida'nınki kadar kötü bir durumda bulurdu.

Rand artık tanıdığı adam değildi. Ama içindeki kişiliğin özü aynı olmalıydı. Egwene Aiel Kıraçları'nda birlikle yolculuk ettikleri aylarda onun öfkesini görmüştü. Bunlar Rand'ın çocukluğunda pek sık ortaya çıkmamıştı, ama şimdi, derinlerde bir yerde saklanmış olması gerektiğini görebiliyordu. Aniden öfkeli bir mizaca sahip olmuş değildi; yalnızca, İki Nehir'de onu kızdıracak şeyler olmamıştı.

Onunla birlikte yolculuk ettiği aylarda, Rand her adımda daha da sertleşmiş gibiydi. Olağanüstü baskı altındaydı. İnsan böyle bir adamla nasıl başa çıkabilirdi? Dürüst olmak gerekirse, Egwene'in en ufak fikri yoktu.

Ama bu konuşma Rand'la ne yapacakları konusunda değildi aslında. Ferane'in Egwene'in nasıl bir kadın olduğunu anlamaya çalışması hakkındaydı.

"Rand alThor kendini bir imparator olarak görüyor," dedi Egwene. "Ve sanırım artık öyle de. Belli bir yöne itilip kakıldığını düşünürse kötü tepki verir. Onu ben idare etmek zorunda olsam, onu şereflendirmek için bir heyet gönderirdim."

"Şatafatlı bir alay mı?" diye sordu Ferane.

"Hayır," dedi Egwene. "Ama çok gösterişsiz bir heyet de değil. Bir Gri'nin önderliğinde, bir Yeşil ve bir Mavi'nin de bulunduğu, üç kişilik bir grup. Rand eski ilişkileri yüzünden Mavilere olumlu bakıyor. Yeşiller genellikle Kızılların zıddı olarak algılanır; onu ehlileştirmek değil, onunla çalışmak istediğimizi gösteren incelikli bir işaret. Gri, beklenen bir Ajah olacağı için, ama aynı zamanda bir Gri gönderildiği zaman, bunun ardından ordular değil, pazarlıklar geleceği anlamına geldiği için."

"İyi mantık," dedi Tesan başını sallayarak.

Ferane o kadar kolay ikna olmadı. "Geçmişte buna benzer heyetler başarısız oldu. Elaida'nın kendi heyetinin başında bir Gri'nin olduğunu sanıyorum."

"Evet, ama Elaida'nın heyeti temelden kusurluydu," dedi Egwene.

"O nedenmiş peki?"

"Ah, bir *Kızıl* tarafından gönderildiğinden elbette," dedi Egwene bir ceviz kırarak. "Yenidendoğan Ejder'in zamanında Kızıl Ajah'tan birini Amyrlin seçmedeki mantığı anlayamıyorum. Bu Ejder'le Kule arasında düşmanlık yaratmaya yazgılı görünmüyor mu?"

“Bu sorunlu zamanlarda bir Kızıl’a ihtiyaç duyulduğu da düşünülebilir,” diye karşı çıktı Ferane, “çünkü Kızıllar yönlendirebilen adamlarla başa çıkma konusunda en deneyimli Ajah’tır.”

“‘Başa çıkmak’, ‘birlikte çalışmak’ ile aynı şey değil,” dedi Egwene. “Yenidendoğan Ejder’in başıboş dolaşmasına izin verilmemeliydi, ama Beyaz Kule ne zamandan beri insanları *kaçırıp* bizim istediğimizi yapmaya zorlar oldu? Biz herkesten daha incelikli ve dikkatli olarak bilinmez miyiz? Başkalarını yapmaları gereken şeyi yapmaya ikna etmekle, ama bunun kendi fikirleri olduğunu düşünmelerine izin vermemizle övünmez miyiz? Geçmişte ne zaman kralları kutulara kapadık ve itaatsizlik ettikleri için onları dövdük? Neden şimdi –Işık aşkına, hem de bu zamanlarda– incelikli uygulamalarımızı bir kenara bıraktık ve basit kabadayılara dönüştük?”

Ferane bir ceviz seçti. Diğer iki Beyaz huzursuzluk içinde bakışıyordu. “Sözlerinde sağduyu var,” diye itiraf etti Temsilci sonunda.

Egwene fındıkkıranı kenara koydu. “Rand al’Thor içten içe iyi bir adam, ama rehberliğe ihtiyaç duyuyor. Bunlar, en incelikli olmamız gereken günler. Onun Aes Sedailere herkesten daha çok güvenmesi, öğütlerimizi dayanak alması sağlanmalı. Dinlemenin ne kadar bilgece olduğu gösterilmeli ona. Bunun yerine, ona kendisi yaramaz bir çocukmuş gibi davranacağımız gösterildi. Yaramazlık yapsa bile, bizim onu böyle gördüğümüzü düşünmesine izin verilmemeli. Beceriksizliğimiz yüzünden bazı Aes Sedaileri tutsak aldı ve Asha’manlarının başka Aes Sedailerle *bağ kurmasına* izin verdi.”

Ferane dimdik oturdu. “O rezaletten bahsetmemek en iyisi.”

“Nedir bu?” dedi Tesan şok içinde, elini göğsüne kaldırarak. Bazı Beyazlar çevrelerindeki dünyaya asla dikkat etmiyor gibiydi. “Ferane? Sen bunu biliyor muydun?”

“Ben... bu söylentiyi duymuştum,” dedi Miyasi. “Eğer doğruysa, bir şeyler yapılmalı.”

“Evet,” dedi Egwene. “Ne yazık ki, şu anda al’Thor’a odaklanamayız.”

“Dünyanın karşısındaki en büyük sorun o,” dedi dar suratlı Tesan öne eğilerek. “İlk önce onu halletmeliyiz.”

“Hayır,” dedi Egwene. “Başka meseleler var.”

Miyasi kaşlarını çattı. “Son Savaş yaklaşırken, ben daha önemli meseleler göremiyorum.”

Egwene başını iki yana salladı. “Şu anda Rand’la uğraşırsak, milin kırık olduğu gerçeğini görmezden gelerek arabasına bakan ve neden araba

yatağında satacak ürünü olmadığını merak eden bir çiftçiye benzeriz. Arabayı zamanı gelmeden doldurursan, arabayı bozarsın ve başlangıçtakinden daha kötü bir duruma düşersin."

"Tam olarak neyi ima ediyorsun?" diye sordu Tesan.

Egwene Ferane'e baktı.

"Anlıyorum," dedi Ferane. "Beyaz Kule'deki bölünmüşlükten bahsediyorsun."

"Çatlak bir taş, bir binanın temeli için iyi midir?" diye sordu Egwene. "Lime lime olmuş bir halat paniğe kapılmış bir atı tutabilir mi? Mevcut durumda, *biz* Yenidendoğan Ejder'in kendisini idare etmeyi nasıl umabiliriz?"

"O zaman neden Amyrlin Makamı olduğun konusunda ısrar ederek bölünmeyi dayatıyorsun? Kendi mantığına karşı çıkıyorsun."

"Benim Amyrlin Makamı üzerindeki hakkımdan vazgeçmem Kule'yi birleştirir mi?" diye sordu Egwene.

"Faydası olurdu."

Egwene tek kaşını kaldırdı. "Bir anlığına, iddiamdan vazgeçerek, asi hizbi Beyaz Kule'ye yeniden katılmaya ve Elaida'nın önderliğini kabul etmeye ikna ettiğimi varsayalım." *Bunun* ne kadar mümkün olduğu konusunda ne düşündüğünü anlatmak için kaşlarını daha da kaldırdı. "Ayrılıklar giderilmiş olur muydu?"

"Biraz önce olacağını söyledin," dedi Tesan kaşlarını çatarak.

"Öyle mi dedim?" dedi Egwene. "Aes Sedailer koridorlarda yalnız yürümeye korkarak koşturmayı bırakır mıydı? Farklı Ajahlardan kadınlar koridorlarda birbirlerine düşmanlıkla bakmayı bırakır mıydı? Saygısızlık etmek istemem ama, kim olduğumuzu, kime sadık olduğumuzu vurgulamak için şallarımızı devamlı takma ihtiyacı hissetmekten vazgeçer miydik?"

Ferane bakışlarını kısaca beyaz saçaklı şalına indirdi.

Egwene öne eğilerek sözlerine devam etti. "Kuşkusuz Beyaz Kule'deki tüm kadınlar içinde en çok siz Ajahların birlikte çalışmasının önemini görebiliyorsunuzdur. Farklı yeteneklere ve ilgi alanlarına sahip kadınları belli Ajahların içinde toplamamız gerekiyor. Ama birlikte çalışmayı reddetmemiz mantıklı geliyor mu?"

"Bu... üzücü gerilime Beyazlar sebep olmadı," dedi Miyasi hafifçe hıhlayarak. "Fazla duygusal davranan diğerleri yarattı bunu."

"Mevcut yönetim kadrosu sebep oldu," dedi Egwene, "Aes Sedaileri yalıtmanın normal olduğunu, daha Aes Sedaileri yargılanmadan

Muhafızlarını öldürmenin sorun olmadığını öğreten bir yönetim. Bir Aes Sedai'nin şalını almanın, onu bir Kabuledilmiş'e indirgemenin, tüm bir Ajah'ı *dağıtmanın* sorun olmadığını öğreten bir yönetim. Yenidendoğan Ejder'i kaçırıp hapsetmek kadar tehlikeli bir şeye, Salon'a danışmadan karar verilmesine ne dersiniz? Aes Sedailerin bu kadar korkması ve endişelenmesi beklenmedik bir şey mi? Başımıza gelenler tamamen *mantıklı* değil mi?"

Üç Beyaz sustular.

"Ben boyun eğmeyeceğim," dedi Egwene. "Bunu yapmam bizi bölünmüş halde bırakacaksa değil. Elaida'nın Amyrlin *olmadığını* savunmaya devam edeceğim. Eylemleri bunu kanıtladı. Karanlık Varlık'la savaşılmasına yardım etmek mi istiyorsunuz? Eh, ilk adım Yenidendoğan Ejder'le başa çıkmaya çalışmak olmamalı. İlk adım diğer Ajahlardan Aes Sedailere elimizi uzatmak olmalı."

"Neden biz?" dedi Tesan. "Diğerlerinin eylemleri bizim sorumluluğumuz değil."

"Siz tamamen suçsuz musunuz?" diye sordu Egwene öfkesinin sesine biraz sızmasına izin vererek. Aes Sedailerin hiçbiri mi sorumluluk kabul etmeyecekti? "Siz Beyazlar, bu yolun nereye gittiğini görmüş olmalıydınız. Evet, Siuan ve Maviler de hatasız değil –ama Siuan'ı indirmenin ve sonra Elaida'nın Mavi Ajah'ı dağıtmasına izin vermenin ne kadar hatalı olduğunu *siz* görebilmeliydiniz. Dahası, kendi Ajahınızın pek çok üyesinin de Elaida'nın Amyrlin yapılmasında rol oynadığına inanıyorum."

Miyasi hafifçe büzüldü. Beyazlar Alviarin'in ve onun Elaida'nın Vakanüvisi olarak başarısızlığa uğramasının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Beyaz'ı görevinden uzaklaştırdığı için Elaida'nın aleyhine dönmek yerine, onları utandırdığı için kendi Ajahlarının üyesinin aleyhine dönmüş görünüyorlardı.

"Ben hâlâ bunun Grilerin işi olduğunu düşünüyorum," dedi Tesan, ama biraz önceki kadar emin görünmüyordu. "Onlarla konuşmalısın."

"Konuştum," dedi Egwene. Sabrı tükenmeye başlamıştı. "Bazıları benimle konuşmayı reddediyor ve beni cezaya göndermeye devam ediyor. Diğerleri bu bölünmenin onların hatası olmadığını söylüyor, ama biraz ısrar edince yapabileceklerini yapmayı kabul ediyorlar. Sarılar çok sağduyulu ve bence Kule'deki sorunları iyileştirilmesi mümkün bir yara olarak görmeye başladılar. Hâlâ pek çok Kahverengi Aes Sedai üzerinde çalışıyorum – sorunlar onları o kadar büyülemiş ki, onlar hakkında endişelenmek

akıllarına gelmiyor. Pek çok Kahverengi'yi, bölünme örnekleri aramak üzere tarihçeleri incelemeye gönderdim. Renala Merlon'un hikâyesine rastlayacaklarını umuyorum. Bağlantıyı yapmak kolay olmalı, belki buradaki sorunlarımızın çözülebileceğini görmeye başlarlar.

"Tuhaftır, en inatçılar Yeşiller çıktı. Pek çok açıdan tıpkı Kızıllar gibi olabiliyorlar. Bu can sıkıcı, çünkü beni aralarından biri gibi kabul etmeleri gerekirdi. Geriye yalnızca Kule'den sürülen Maviler ve Kızıllar kalıyor. Son Ajah'ın Aes Sedailerinin önerilerime sıcak bakacağından kuşkuluyum."

Ferane düşünceler içinde arkasına yaslandı. Tesan elindeki üç cevizi unutmuş, Egwene'e bakıyordu. Miyasi şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerle demir grisi saçlarını kaşıdı.

Egwene çok mu fazla bilgi vermişti? Aes Sedailer Rand al'Thor'a çok benziyorlardı; yönlendirildiklerini öğrendiklerinde, bundan hoşlanmıyorlardı.

"Şok geçirdiniz," dedi. "Ne, Kule dağılıp giderken çoğunun yaptığı gibi boş mu oturayım sizce? Bu beyaz elbise bana zorla giydirildi ve ben onun temsil ettiği şeyi kabul etmiyorum, ama onu kullanacağım. Bugünlerde çömez beyazı içinde bir kadın, bir Ajah kısmından diğerine geçebilen pek az kişiden biri. Birinin Kule'yi birleştirmek için çalışması gerek ve en iyi seçim benim. Dahası, bu benim görevim."

"Ne kadar... mantıklısın," dedi Ferane yaşı belirsiz alnı kırışarak.

"Teşekkür ederim," dedi Egwene. Haddini aştığı için mi endişelenmişlerdi? Aes Sedaileri yönlendirdiği için kızmışlar mıydı? Soğukkanlılıkla, onu yeniden cezalandırmaya mı karar vermişlerdi?

Egwene bir heyecan dalgası hissetti. Son birkaç gün içinde yalnızca engellerle karşılaşmıştı. Aptal Yeşiller! Amyrlin olarak kabul edildiği zaman çok aptal hissedeceklerdi.

"Sarı Ajah'tan Suana yakında üçünüzü yemeğe davet edecek," dedi Egwene. En azından, Egwene onu dürttüğünde yapacaktı Suana teklifi. "Kabul edin ve yemeğinizi gözler önünde, belki Kule bahçelerinden birinde yeyin. Birbirinizin arkadaşlığınızdan keyif alırken görülün. Sonra bir Kahverengi Aes Sedai'yi sizi davet etmeye ikna etmeye çalışacağım. Diğer Aes Sedailer sizi başka Ajahlarla görüşürken görsün."

"Yeterince basit," dedi Miyasi. "Pek az çaba gerekiyor, ama potansiyel kazanç çok."

"Göreceğiz," dedi Ferane. "Çekilebilirsin Egwene."

Egwene bu şekilde gönderilmekten hoşlanmıyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu. Yine de, kadın adını kullanarak Egwene'e saygı göstermişti. Egwene ayağa kalktı ve sonra –büyük dikkatle– Ferane'e başıyla selam verdi. Tesan ile Miyasi güçlü tepki vermediler, ama ikisinin gözleri de hafifçe irileşti. Egwene'in asla diz kırmadığı Kule'de artık iyi biliniyordu. Ve şok edici şekilde, Ferane de başını hafifçe eğerek selamına yanıt verdi.

"Beyaz'ı seçersen Egwene al'Vere," dedi kadın, "bil ki burada sana kucak açılacak. Bugünkü mantığın bu kadar genç biri için olağanüstüydü."

Egwene gülümsemesini gizledi. Daha dört gün önce, Bennae Nalsad Egwene'e Kahverengiler arasında bir yer önermişti ve Suana'nın ısrarla ona Sarı'yı önermiş olması Egwene'i hâlâ şaşırtıyordu. Fikrini değiştirmeye neredeyse ikna edeceklerdi onu –ama bunun sebebi daha çok şu anda Yeşillere kızgın olmasıydı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama Amyrlin'in tüm Ajahları temsil ettiğini hatırlamalısınız. Ama tartışmalarımız zevkliydi. Umarım gelecekte size katılmama yine izin verirsiniz."

Bunun ardından Egwene çekildi. Geçerken, balkonun hemen içinde nöbet tutan, Ferane'in tıknaz, çarpık bacaklı Muhafızına geniş geniş gülümsedi. Kule'nin beyaz kısmından çıkana ve Katerine'i koridorda beklerken bulana kadar gülümsemeye devam etti. Kızıl, aynı gün daha önce Egwene'i izlemekle görevlendirilen iki kadından biri değildi. Kule söylentileri, Vakanüvis gizemli bir görevde kaybolduğundan beri Elaida'nın Katerine'e gün geçtikçe daha fazla bağımlı olduğunu söylüyordu.

Katerine'in keskin yüzünde de gülümseme vardı. Bu iyi bir işaret değildi. "Al," dedi kadın berrak sıvı dolu tahta bir kupayı uzatarak. Egwene'in bu akşamki çatalkök alma zamanı gelmişti.

Egwene yüzünü buruşturdu, ama kupayı aldı ve içindekileri içti. Ağzını mendiline sildi, sonra koridorda yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun peki?" diye sordu Katerine.

Kadının sesindeki kendini beğenmişlik Egwene'in duraksamasına sebep oldu. Kaşlarını çatarak döndü. "Bir sonraki dersim..."

"Artık derslerin olmayacak," dedi Katerine. "En azından, şimdiye dek aldığın türden olmayacak. Örgüler konusundaki becerilerinin bir çömez için etkileyici olduğu konusunda herkes hemfikir."

Egwene kaşlarını çattı. Onu yine Kabuledilmiş mi yapacaklardı? Elaida'nın ona daha fazla özgürlük tanıyacağından kuşkuluydu. Odasında pek az zaman geçiriyordu, bu yüzden daha geniş bir oda sahibi olması önemsizdi.

“Hayır,” dedi Katerine aylak aylak şalının saçaklarıyla oynayarak. “Öğrenmen gerekenin tevazu olduğuna karar verildi. Amyrlin Aes Sedailere diz kırmayı aptalca reddettiğini öğrendi. Onun görüşüne göre, bu senin dikbaşlı mizacının son simgesi ve bu yüzden yeni türden dersler alacaksın.”

Egwene bir an korktu. “Ne tür dersler?” dedi sesini sakin tutarak.

“Gündelik işler ve çalışmalar,” dedi Katerine.

“Zaten tıpkı çömezler gibi, gündelik işler yapıyorum.”

“Beni yanlış anlıyorsun,” dedi Katerine. “Bundan sonra, *tek* yaptığın bu işler olacak. Hemen mutfağa gideceksin –her öğleden sonranı orada çalışarak geçireceksin. Akşamları yer sileceksin. Sabahları başbahçıvana gideceksin ve bahçelerde çalışacaksın. Hayatın bu olacak, her gün bu üç şeyi yapacaksın –her biri için beşer saat– ta ki aptalca gururundan vazgeçene ve üstlerine diz kırmayı öğrenene kadar.”

Egwene’in sahip olduğu pek az özgürlüğün sonuydu. Katerine’in gözlerinde sevinç vardı.

“Ah, anlaman için söylüyorum,” dedi Katerine. “Artık Aes Sedaileri kendi dairelerinde ziyaret etmek yok, zaten hâkim olduğun örgüleri çalışarak onların zamanlarını boşa harcamayacaksın. Artık tembellik yok; bunun yerine çalışacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Egwene’i endişelendiren, işlerin zorluğu değildi –her gün yaptığı işlere aldırmıyordu. Onu yıkacak olan, diğer Aes Sedailerle temasının kesilmesiydi. Beyaz Kule’yi nasıl birleştirecekti? Işık! Bu bir felaketti.

Dişlerini sıktı ve duygularını bastırdı. Katerine ile göz göze gelerek, “Pekâlâ. Gidelim,” dedi.

Katerine gözlerini kırpıştırdı. Bir sinir krizi ya da en azından bir tartışma beklediği açıktı. Ama zamanı değildi. Egwene mutfakların olduğu yöne dönerek Beyazların kısmını geride bıraktı. Bu cezanın ne kadar etkili olduğunu anlamalarına izin veremezdi.

Yürürken paniğini bastırdı. Kule’nin içlerindeki geniş koridorlara, duvarlardaki destekleri üzerinde lambalar dizilmişti. Uzun, kıvrımlı lambalar, taş tavana minik alevler fışkırtan yılan başlarına benziyordu. Egwene bununla başa çıkabilirdi. Bununla başa çıkacaktı. Onu yıkamayacaklardı.

Belki birkaç gün çalışmalı, alçakgönüllülük öğrenmiş gibi davranmalıydı. Elaida’nın talep ettiği reveransları yapmalı mıydı? Basit bir şeydi, aslında. Tek bir kez diz kırdıktan sonra, daha önemli görevlerine geri dönebilirdi.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, bu sonuncusu olmaz. Tek bir kez diz kırarsam, yenilmiş olurum.* Pes etmek Elaida'ya Egwene'in yıkılabileceğini kanıtlamış olurdu. Diz kırmak, yok olmakla son bulacak bir düşüşün başlangıcı olurdu. Elaida sonra da Egwene'in Aes Sedailerin unvanlarını kullanması gerektiğine karar verebilirdi. Sahte Amyrlin, daha önce etkili olduğunu bilerek, Egwene'i çalıştırmaya devam ederdi. Egwene orada da mı boyun eğecekti? Sahip olduğu inanılırlığın unutulması, ezilip Kule koridorlarındaki seramiklere karışması ne kadar zaman alırdı?

Boyun eğmeyecekti. Dayaklar davranışlarını değiştirmemişti, gündelik işler de değiştirmemeliydi.

Mutfaklarda üç saat çalışmak ruh haline hiç iyi gelmedi. Mutfaklar Hanımı iri yarı Laras, Egwene'i fırına benzeyen ocaklardan birini ovmakla görevlendirmişti. Pis işti, düşünmeye yardımcı olmuyordu. Bu durumdan kurtulmanın yolu olduğundan değil.

Egwene topuklarının üzerinde çöktü, kolunu kaldırdı ve alnını sildi. Kolunu indirdiğinde islenmişti. Hafifçe içini çekti. Çok fazla kül solumamak için ağzını ve burnunu ıslak bir bez parçasıyla örtmüştü. Nefesi yüzünde sıcak ve boğucuydu, derisi terden yapış yapış olmuştu. Yüzünden düşen ter damlaları isle kararmıştı; bez parçasının ardından tekrar tekrar yanmış külün donuk, kabuklu kokusunu alabiliyordu.

Ocak, yanmış kırmızı tuğlalardan oluşan kare şeklinde geniş bir yapıydı. İki yanı açıktı ve emekleyerek içine girilebilecek kadar genişti –Egwene'in yaptığı şey de buydu. Duman yollarının ve bacanın içinde siyah birikintiler oluşmuştu ve bacayı tıkamamaları ya da yemeklerin içine düşmemeleri için ovulup temizlenmeleri gerekiyordu. Yemek odasının dışında Egwene Katerine ile Lirene'in gevezelik ettiğini ve gülüştüklerini duyabiliyordu. Kızıllar zaman zaman başlarını içeri uzatıyordu, ama asıl denetçisi odanın diğer yanında tencere ovmakta olan Laras'tı.

Egwene görevleri için bir iş elbisesi giymişti. Eskiden beyaz olan elbise çömezler tarafından sık sık ocak temizlemek için kullanılmıştı ve is kumaşın liflerine işlemişti. Kumaş gri lekelerle gölgelenmişti.

Egwene belini ovaladı, elleri ile dizleri üzerinde çöktü ve ocağın içine emekledi. Küçük, tahta bir spatula kullanarak tuğlaların arasından kül parçaları kazıdı, sonra onları toparladı ve kenarları beyaz gri tozla kaplamış pirinç kovalara attı. İlk işi yerdeki bütün külleri kovalara doldurmak olmuştu. Elleri isten o kadar kararmıştı ki, ne kadar ovalarsa ovalasın onları

temizleyemeyeceğinden korkuyordu. Dizleri ağrıyordu ve bu, düzenli sabah dayakları yüzünden hâlâ ağrıyan poposu için tuhaf bir tamamlayıcı gibi geliyordu.

Egwene işine devam ederek spatulasıyla tuğlaların kararmış bir kısmını kazıdı. Ocağın köşesine bıraktığı fener içeriyi pek az aydınlatıyordu. Tek Güç kullanmak için can atıyordu; ama dışarıdaki Kızıllar yönlendirdiğini sezerdi ve Egwene öğleden sonra verdikleri çatalkökün özellikle koyu olduğunu, en ufak sızıntı bile yönlendiremediğini fark etmişti. Aslında, o kadar güçlüydü ki, uykusu gelmişti ve bu, çalışmasını zorlaştırıyordu.

Hayatı böyle mi olacaktı? Bir ocağın içine tıkılmış, dünyadan uzakta, kimsenin görmediği tuğlaları kazıyarak mı yaşayacaktı? Herkes onu unutursa Elaida'ya karşı çıkamazdı. Sessizce öksürdü, ses ocağın içinde yankılandı.

Bir plana ihtiyacı vardı. Tek çözüm yolu Kara Ajah'ı ortaya çıkarmaya çalışan Aes Sedaileri kullanmakmış gibi görünüyordu. Ama onları nasıl ziyaret edecekti? Aes Sedailerden eğitim alma bahanesi olmadan, diğer Ajahların kısımlarına girerek Kızıl bakıcılarından kaçmanın yolu yoktu. Bir şekilde, çalışırken gizlice uzaklaşabilir miydi? Yokluğu fark edilirse, muhtemelen kendini *daha da kötü* bir durumda bulurdu.

Ama bu el işlerinin hayatını doldurmasına izin veremezdi! Son Savaş yaklaşıyordu, Yenidendoğan Ejder serbestçe dolaşıyordu ve Amyrlin Makamı elleri ve dizleri üzerinde çökmüş, ocak temizliyordu! Egwene dişlerini sıktı ve öfkeyle kazıdı. İs o kadar uzun süredir burada pişiyordu ki, taşın üzerinde parlak siyah bir tabaka oluşturmuştu. Egwene asla tamamını çıkaramazdı. Yerinden düşmeyeceğinden emin olacak kadar temizlemesi yeterli olacaktı.

Parlak tabakanın üzerinde, ocağın diğer ucunda bir gölgenin yansımasını gördü. Egwene hemen Kaynak'a uzandı –ama elbette hiçbir şey bulamadı. Çatalkök zihnini bulandırmışken değil. Ama ocağın dışında *kesinlikle* biri vardı, çömelmiş, dikkatle hareket ediyordu...

Egwene spatulayı bir eliyle kavradı ve diğerini yavaşça uzatarak kül süpürmek için kullandığı fırçayı aldı. Sonra hızla döndü.

Laras ocağın içine baktığı yerde donakaldı. Mutfaklar Hanımı'nın üzerinde büyük beyaz bir önlük vardı ve o da birkaç is lekesiyle lekelenmişti. Kadının tombul yuvarlak yüzü pek çok kış görmüştü; saçlarına kır düşmüştü ve gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı. Bu şekilde

eğilirken çenesinin altında ikinci, üçüncü, dördüncü bir çene oluşuyordu. Kalın parmaklı eliyle ocağın ağzını kavramıştı.

Egwene gevşedi. Neden birinin gizlice ona yaklaştığından o kadar emin hissetmişti ki? Bu, onu kontrol etmeye gelen Laras'tı sadece.

Ama kadın neden bu kadar sessizce hareket etmişti? Laras gözlerini kısarak yan tarafa baktı. Sonra bir parmağını dudaklarına götürdü. Egwene yine gerildi. Neler oluyordu?

Laras ocağın önünde geriledi ve Egwene'in izlemesini işaret etti. Mutfaklar Hanımı hafif adımlarla hareket ediyordu, Egwene'in yapabileceğini düşünmediği kadar sessiz. Yardımcı aşçılar ve yamaklar mutfağın diğer kısımlarında şamata yapıyorlardı, ama hiçbiri görüş alanında değildi. Egwene ocaktan dışarı süründü, spatulayı kemerine taktı ve ellerini elbisesine sildi. Bezi yüzünden çekti ve temiz, issiz havayı içine çekti. Derin bir nefes aldı ve Laras ona sert sert bakarak parmağını yine dudaklarına götürdü.

Egwene başını salladı ve Laras'ın peşinden mutfaklardan çıktı. Birkaç dakika sonra o ve Egwene kilerde duruyordu. İçeride güçlü bir tahıl ve eski peynir kokusu vardı. Seramikler burada yerlerini daha dayanıklı olan tuğlalara bırakmışlardı. Laras birkaç çuvalı kenara itti, sonra yerin bir kısmını çekip açtı. Tahta bir kapaktı, yerin bir parçası gibi görünmesi için üzerine ince tuğlalar yapıştırılmıştı. Kapak açılınca, kilerin altında, küçük, taş duvarlı bir oda ortaya çıktı. Bir insanı barındırabilecek kadar genişti, ama uzun boylu bir adam sıkışmış hissederdi.

"Bu geceye kadar burada bekle," dedi Laras alçak sesle. "Seni şu anda çıkaramam. Kule tilki görmüş bir avlu dolusu tavuk kadar huzursuzken olmaz. Ama gecenin geç saatlerinde çöp çıkarılacak ve seni onu götüren kızların arasına saklarım. Bir rıhtım işçisi seni küçük bir kayığa götürecek ve ırmağın karşı kıyısına taşıyacak. Nöbetçiler arasında arkadaşlarım var; başka tarafa bakacaklar. Diğer yakaya vardığında ne yapacağın sana kalmış. Seni kuklaları yapan o aptalların yanına dönmeni tavsiye etmem. Bütün bunlar geçip gidene kadar saklanacak bir yer bul, sonra geri dön ve baştaki her kimse, seni geri alıp almayacağını öğren. Gidişe bakılırsa, o kişi Elaida olmayacak..."

Egwene şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Ee," dedi şişman kadın. "Gir bakalım."

"Ben..."

“Gevezelik etmeye zaman yok!” dedi Laras, asıl konuşan kendisi değilmiş gibi. Çevreye bakınmasına ve ayağını yere vurmasına bakarak, sinirli olduğu açıktı. Ama aynı zamanda, bu tür şeyleri daha önce yaptığı da açıktı. Beyaz Kule’deki basit bir aşçı neden gizli işler çevirme konusunda bu kadar yetenekliydi? Egwene’i kuşatılmış, tahkimat yapılmış bir şehirden çıkarma konusunda neden bu kadar becerikliydi? Ve neden mutfaklarda bir ok deliği vardı? Işık! Onu nasıl açmıştı?

“Benim için endişelenme,” dedi Laras, Egwene’i süzerek. “Ben başımın çaresine bakabilirim. Mutfaktaki herkesi senin çalıştığın yerden uzak tutarım. O Aes Sedailer seni yalnızca yarım saatte bir kontrol ediyorlar –ve daha biraz önce kontrol ettiklerine göre, tekrar bakmaları zaman alacaktır. Kontrol ettiklerinde, hiçbir şey bilmediğimi söylerim ve herkes senin gizlice mutfaklardan kaçtığını varsayar. Seni kısa zamanda şehirden çıkarırım ve kimse bir şey anlamaz.”

“Evet,” dedi Egwene sonunda konuşmayı başararak, “ama *neden?*” Min ile Siuan’a yardım ettikten sonra, Laras’ın bir kaçağa daha yardım etmek istemeyeceğini düşünmüştü.

Laras ona baktığında, kadının gözlerinde bir Aes Sedai’ninki kadar büyük bir kararlılık vardı. Egwene bu kadını kesinlikle göz ardı etmişti! O gerçekte kimdi?

“Bir genç kızı yıkmalarında rol oynamayacağım,” dedi Laras sertçe. “O dayaklar utanç vericiydi! Aptal Aes Sedailer. Bunca senedir sadakatle hizmet ediyorum, ama şimdi bana seni hiç durmadan, zorlayabildiğimce zorlamam gerektiğini söylüyorlar. Eh, bir kıza bir şeyler öğretmek değil, onu ezmek amaçlandığı zaman anlarım. Benim mutfaklarımda buna izin vermeyeceğim. Böyle bir şey yapabileceğini düşündüğü için Işık Elaida’yı kavursun! Seni idam etsin ya da çömez yapsın, umurumda değil. Ama bu, yani seni yıkmaya çalışması, kabul edilemez!”

Kadın ellerini kalçalarına dayadı ve önlüğünden bir un bulutu kalktı. Tuhaf bir biçimde, Egwene kendini teklifi düşünürken buldu. Siuan’ın onu kurtarma önerisini reddetmişti, ama şimdi kaçarsa, asilerin kampına kendi kendini kurtarmış biri olarak dönebilirdi. Bu, kurtarılmış olmaktan çok daha iyi olurdu. Bütün bunlardan, dayaklardan, angaryalardan uzaklaşabilirdi.

Ne yapmak için? Dışarıda oturup, Kule’nin yıkılmasını izlemek için mi?

“Hayır,” dedi Laras’a. “Çok naziksin, ama kabul edemem. Üzgünüm.”

Laras kaşlarını çattı. “Şimdi, beni dinle...”

“Laras,” diye sözünü kesti Egwene, “Mutfaklar Hanımı bile olsa, kimse bir Aes Sedai’nin karşısında bu ses tonuyla konuşamaz.”

Laras duraksadı. “Aptal kız. Sen Aes Sedai değilsin.”

“Sen kabul etsen de etmesen de, gidemem. Beni o deliğe bizzat tıkmayı düşünmüyorsan –bağırmamam için ağzımı tıkaman, beni bağlaman ve ırmağın karşı kıyısına kadar şahsen eşlik etmen gerekir– işime dönmeme izin vermeni öneririm.”

“Ama neden?”

“Çünkü,” dedi Egwene dönüp ocağa bakarak. “Birinin onunla mücadele etmesi gerek.”

“Bu şekilde mücadele edemezsin,” dedi Laras.

“Her gün bir çatışma,” dedi Egwene. “Boyun eğmeyi reddettiğim her günün bir anlamı var. Elaida ve onun Kızıllarından başka bilen olmasa bile, yine de bir şeydir. Küçük bir şey, ama dışarıdan yapabileceğimden daha fazlası. Gel. Daha iki saatlik işim var.”

Döndü ve ocağa yürümeye başladı. Laras gizli odasının kapağını gönülsüzce kapadı, sonra ona katıldı. Kadın şimdi yürürken çok gürültü çıkarıyordu. Tezgâhlara çarpıyordu ve ayak sesleri tuğlaların üzerinde yankılanıyordu. İstediği zaman o kadar sessiz olabilmesi ilgi çekiciydi.

Karda ölü bir tavşanın kanı kadar kırmızı bir kumaş çakması mutfaklardan geçti. Kırmızı etekli, kenarları sarıyla çevrilmiş bir elbise giyen Katerine onu görünce Egwene donakaldı. Kırmızı dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini kısmıştı. Egwene ile Laras’ın uzaklaştığını görmüş müydü?

Laras yerinde dondu.

“Neyi yanlış yaptığımı şimdi anlıyorum,” dedi Egwene çabucak Mutfaklar Hanımı’na, kilerde durdukları yerin yakınında olan ikinci ocağı süzerek. “Bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Artık daha dikkatli olurum.”

“Dikkatli ol tabii,” dedi Laras şokunu üzerinden atarak. “Yoksa Çömezler Sorumlusu’nun gönülsüz pataklamalarının yanında *gerçek* cezanın nasıl bir şey olduğunu görürsün. Şimdi işine bak.”

Egwene başını salladı ve ocağa doğru seğirtti. Katerine elini kaldırarak onu durdurdu. Egwene’in yüreği güm güm atıyordu.

“Gerek yok,” dedi. “Amyrlin çömezin bu gece akşam yemeğinde ona hizmet etmesini emretti. Amyrlin’e bir günlük çalışmanın bu çocuk kadar aptalcasına inatçı birini kırmaya yetmeyeceğini söyledim, ama ısrar etti.

Sanırım tevazunu kanıtlaman için sana ilk şans veriliyor çocuğum. O şansı kullanmanı öneririm."

Egwene kararmış ellerine ve kirli elbisesine baktı.

"Hadi, koş," dedi Katerine. "Yıkan ve temizlen. Amyrlin bekletilmez."

Yıkanmak, ocağı temizlemek kadar zor oldu. İs ellerini de elbisesi gibi derinlemesine kirletmişti. Egwene neredeyse bir saatini ılık su dolu bir küvette yıkanarak, insan içine çıkabilecek duruma gelmeye çalışarak geçirdi. Tırnakları tuğlalara sürtünmekten çentik çentik olmuştu ve saçlarını her duruladığında bir kova dolusu is çıkıyor gibiydi.

Ama yıkanma fırsatı bulduğuna memnundu. Banyo yapmak için nadiren bu kadar zaman bulabiliyordu; normalde çabucak ovunmaktan daha fazlası için zaman ayıramıyordu. Küçük, gri seramikli banyo odasında durulanıp ovalanırken, bir sonraki adımını düşündü.

Kaçma fırsatını reddetmişti. Bu, gördüğü yegâne Aes Sedailerle, yani Elaida ve Kızıllarla çalışmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Ama onlara hatalarını göstermeyi başarabilecek miydi? Hepsini birden kefaret ödemeye yollayıp, hepsinden kurtulabilmeyi diledi.

Ama hayır. O Amyrlin'di; o, Kızıllar dahil bütün Ajahları temsil ediyordu. Onlara, Elaida'nın Mavilere davrandığı gibi davranamazdı. Ona en düşmanca yaklaşan onlardı, ama bu daha büyük bir meydan okuma anlamına geliyordu yalnızca. Egwene Silviana ile biraz ilerleme kaydetmiş gibiydi. Lirene Doirellin de Elaida'nın ciddi hatalar yaptığını itiraf etmemiş miydi?

Belki Kızıllardan başkalarını da etkileyebilirdi. Koridorlarda her zaman başka Aes Sedailere rastlıyordu. Aralarından biri konuşmak için ona yaklaşırsa, Kızıllar onu sürükleyip uzaklaştıramazdı. Görgü kurallarına uyarlardı ve bu Egwene'e diğer Aes Sedailerle biraz görüşmek için bir fırsat verirdi.

Ama Elaida'nın kendisine nasıl davranacaktı? Sahte Amyrlin'in Egwene'in sinmek üzere olduğunu düşünmesine izin vermek akıllıca olur muydu? Yoksa direnme zamanı mı gelmişti?

Egwene banyosu bittiğinde çok daha temiz ve çok daha güvenli hissediyordu. Savaşı ciddi bir biçimde kötüye gitmişti, ama yine de savaşabilirdi. Islak saçlarını telaşla taradı, üzerine yeni bir çömez elbisesi geçirdi –yumuşak, temiz kumaş tenine ne kadar da hoş değiyordu!– ve çıkıp bakıcılarına katıldı.

Kadınlar ona Amyrlin'in dairesinin kapısına kadar eşlik etti. Egwene yolda pek çok Aes Sedai grubunun yanından geçti ve onlar görsün diye, dimdik durmaya özen gösterdi. Bakıcıları onu Kule'deki Kızıllara ait olan kısımdan geçirdiler. Yerdeki seramikler kırmızı ve kömür rengi bir desene dönüştü. Burada daha fazla insan dolaşıyordu, şalları içinde kadınlar, göğüslerinde Tar Valon Alevi'ni taşıyan hizmetkârlar. Tek bir Muhafız yoktu; bu Egwene'e her zaman tuhaf gelmişti, çünkü Kule'nin diğer kısımlarında onları görmek çok olağandı.

Uzun bir tırmanış ve birkaç dönüş sonrası, Elaida'nın dairesine geldiler. Egwene düşünmeden eteklerini düzeltti. Yürüyüş sırasında Elaida'ya son seferinde yaptığı gibi sessizlikle yaklaşması gerektiğine karar vermişti. Onu daha da fazla kızdırmak, daha fazla sınırlanmasına sebep olmaktan başka işe yaramazdı. Egwene kendini küçültmeyecekti, ama Elaida'ya hakaret etmek için özel çaba da göstermeyecekti. Bırak kadın ne istiyorsa onu düşünsün.

Kapıyı bir hizmetkâr açtı ve Egwene'i içeriye, yemek odasına aldı. Egwene orada bulduğu manzara karşısında şok geçirdi. Elaida'yı yalnız ya da belki Meidani eşliğinde bulacağını varsaymıştı. Yemek odasının kadınlarla dolu olmasını hiç beklememişti. Beş kişi vardı, Kızıl ve Mavi dışında her Ajah'tan bir kişi. Ve her biri Temsilci'ydi. Gizli Kara Ajah avcıları olan Yukiri ve Doesine oradaydı. Ferane de oradaydı, ama kadın Egwene'i görünce şaşırdı; Beyaz bu yemeği önceden bilmiyor muydu, yoksa yalnızca bahsetmekten mi kaçınmıştı?

Yeşil Ajah'tan Rubinde, Egwene'in görüşmeyi dilediği bir Aes Sedai'nin, Kahverengilerden Shevan'ın yanında oturuyordu. Shevan asi Aes Sedailerle pazarlık edilmesini destekleyenlerden biriydi ve Egwene onu Beyaz Kule'nin birleşmesine içten yardım etmeye ikna edebilmeyi umuyordu.

Masada Elaida'dan başka Kızıl yoktu. Bunun sebebi Kule'de Kızıl Temsilci bulunmaması mıydı? Belki de Elaida kendisi odadayken durumun dengeli olduğuna inanıyordu, çünkü kendisini hâlâ bir Kızıl olarak düşünmemesi gerektiği halde, o öyle düşünüyordu.

Uzun bir masaydı; kristal kadehler ışıldıyor, pas kırmızısı sarı renge boyanmış duvarların dibine dizilmiş süslü bronz ayaklı lambaların ışığını yansıtıyordu. Her kadın kendi Ajah renginde güzel bir elbise giymişti. Odada lezzetli etlerin ve buharda pişmiş havuçların kokusu vardı. Kadınlar

gevezelik ediyordu. Dost canlısı, ama zorlama tavırlarla. Gergindiler. Orada olmak istemiyorlardı.

Odanın karşısında, Doesine neredeyse saygılı bir tavırla Egwene’e başıyla selam verdi. Bu bir şeyin işaretiydi. ‘Buradayım, çünkü bu tür şeylerin önemli olduğunu söyledin,’ der gibiydi. Elaida tatmin dolu bir gülümsemeyle masanın başında oturuyordu. Üzerinde uzun kollu kırmızı bir elbise vardı. Korsesi ve kol yenleri kesilmemiş lal taşlarıyla süslenmişti. Hizmetkârlar ileri geri koşuşturuyor, şarap dolduruyor, yemek getiriyorlardı. Elaida neden Temsilcileri yemeğe davet etmişti? Bu Beyaz Kule’nin içindeki ayrılıkları gidermek için bir teşebbüs müydü? Egwene onu yanlış mı değerlendirmişti?

“Ah, güzel,” dedi Elaida, Egwene’i fark ederek. “Sonunda geldin. Gel buraya çocuğum.”

Egwene denileni yaparak odadan geçti, son birkaç Temsilci de onu fark etti. Varlığı bazılarının kafasını karıştırmış, diğerlerini meraklandırmış gibiydi. Egwene yürürken bir şeyi fark etti.

Bu tek akşam, uğruna çalıştığı her şeyi bir kalemde silebilirdi.

Buradaki Aes Sedailer onu uysallıkla Elaida’ya hizmet ederken görürse, Egwene onların gözlerinde saygınlığını kaybederdi. Elaida Egwene’in boyun eğdiğini ilan etmişti –ama Egwene aksini kanıtlamıştı. Burada, birazcık bile olsa, Elaida’nın iradesine boyun eğerse, bu kanıt olarak görülürdü.

Işık kadını kavursun! Neden Egwene’in etkilemeye çalıştığı bunca kadını davet etmişti? Basit bir tesadüf müydü? Egwene masanın başında sahte Amyrlin’e katıldı ve bir hizmetkâr ışıl ışıl kırmızı şarap dolu kristal bir sürahi uzattı ona. “Kadehimi dolu tutacaksın,” dedi Elaida. “Orada bekle, ama fazla yaklaşma. Bu akşamki cezandan kalan is kokusunu almamayı tercih ederim.”

Egwene dişlerini sıktı. İs kokusu mu? Bir saat boyunca ovalandıktan sonra mı? Bundan kuşkuluydu. Yandan bakınca, şarabını yudumlarken Elaida’nın gözlerinde beliren tatmin duygusunu görebiliyordu. Sonra Elaida sağında oturan Shevan’a döndü. Kahverengi, sırık gibi bir kadındı; sıska kolları ve köşeli bir yüzü vardı. Boğum boğum sopalardan yapılmış birine benziyordu. Düşünceli bakışlarla yemek sahibini inceliyordu.

“Söyle bana Shevan,” dedi Elaida. “Asilerle konuşmak gibi aptalca bir fikirde hâlâ ısrarcı mısın?”

Shevan karşılık verdi. “Aes Sedailere uzlaşma şansı verilmeli.”

“Uzlaşma şansları vardı,” dedi Elaida. “Dürüst olmak gerekirse, bir Kahverengi’den daha fazlasını beklerdim. İnatçı davranıyorsun, gerçek dünyanın nasıl işlediğinden hiç haberin yok. Meidani bile benimle aynı fikirde ve o bir Gri! *Onların* nasıl olduğunu bilirsin.”

Shevan, öncekinden daha da huzursuz görünerek, bakışlarını kaçırdı. Elaida’nın tek amacı bu kadınlara ve Ajahlarına hakaret etmekse, onları neden akşam yemeğine davet etmişti? Egwene izlerken Kızıl dikkatini Ferane’e çevirdi ve Rubinde’den yakındı. Yeşillerin Temsilcisi olan Rubinde de Elaida’nın konuşmalara son verme çabalarına direniyordu. Elaida konuşurken kupasını Egwene’e doğru kaldırdı ve parmağıyla tıkırdattı. Elaida birkaç yudum ancak almıştı.

Egwene dişlerini gıcırdatarak kupayı doldurdu. Diğerleri onu daha önce de iş yaparken görmüştü –Ferane için ceviz kırmıştı. Elaida onu bir şekilde kendini küçük düşürmeye zorlamazsa, bu onun saygınlığına zarar vermezdi.

Ama bu yemeğin amacı neydi? Elaida Ajahları bir araya getirmek için herhangi bir teşebbüste bulunuyormuş gibi görünmüyordu. Tam tersine, onunla fikir uyuşmazlığı içinde olanları göz ardı ederek, o ayrılıkları daha da derinleştiriyordu. Zaman zaman Egwene’in kupasını yeniden doldurmasını istiyordu, ama hiçbir zaman bir iki yudumdan daha fazlasını içmemiş oluyordu.

Egwene yavaş yavaş anlamaya başladı. Bu yemek Ajahlarla birlikte çalışma amaçlı değildi. Temsilcileri Elaida’nın yapmalarını istediği şeyleri yapmaya zorlamak içindi. Ve Egwene sırf teşhir edilmek üzere oradaydı! Bu diğerlerine Elaida’nın ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak içindi – diğerlerinin Amyrlin atadığı birini alabiliyor, üzerine çömez elbisesi geçirip her gün kefaret ödemeye yollayabiliyordu.

Egwene yine öfkelendiğini hissetti. Elaida duygularını altüst etmeyi neden her seferinde başarabiliyordu? Çorba kâseleri kaldırıldı ve dumanları tüten, buharda pişmiş tereyağlı havuçlar geldi. Havaya hafif bir tarçın kokusu karıştı. Egwene’e akşam yemeği verilmemişti, ama öyle hasta hissediyordu ki, yemek yemek umurunda bile değildi.

Hayır, diye düşündü kendini toplayarak. *Önceki gibi erken bitirmeyeceğim bunu. Dayanacağım. Ben Elaida’dan daha güçlüyüm. Onun deliliğinden daha güçlüyüm.*

Konuşmalar devam etti. Elaida, bazen bilinçli olarak, bazen farkında görünmeden, diğerlerine hakaretamiz yorumlar yapmaya devam etti. Diğerleri konuşmaları asilerden, tuhaf bir biçimde kapalı havalara çevirdi.

Shevan sonunda güneyde Aiellerin Seanchanlarla çalıştığı söylentilerinden bahsetti.

“Yine mi Seanchanlar?” dedi Elaida içini çekerek. “Onlar hakkında endişelenmeniz gerekmez.”

“Kaynaklarım aynı fikirde değil Anne,” dedi Shevan gergin bir şekilde. “Bence onların yaptıklarını dikkatle izlemeliyiz. Bazı Aes Sedailerin bu çocuğa onlarla ilgili deneyimlerini sormasını istedim. Bu konudaki deneyimi oldukça çok. Aes Sedailere ne yaptıklarını işitmen gerek.”

Elaida çınlayan, ezgili bir kahkaha attı. “Kuşkusuz çocuğun abartmayı ne kadar sevdiğini biliyorsundur!” Egwene’e baktı. “Arkadaşın al’Thor denen ahmak adına yalanlar mı yayıyorsun? Bu istilacılar hakkında neler anlatmanı istedi? Onun için çalışıyorlar, değil mi?”

Egwene yanıt vermedi.

“Konuş,” dedi Elaida kupasıyla işaret ederek. “Bu kadınlara yalan söylediğini söyle. İtiraf et, yoksa seni yine cezalandırırım kızım.”

Konuşmaması karşılığında alacağı ceza, Elaida’nın sözlerine karşı çıkılması karşısında kapılacağı öfkeye katlanmaktan daha iyiydi. Zafere giden yol sessizlikten geçiyordu.

Ama Egwene parlak beyaz Deniz Halkı porselenleri ve titreşen kırmızı mumlarla kurulmuş uzun maun masaya baktığında, beş çift gözün onu izlediğini gördü. Sorularını okuyabiliyordu. Egwene yalnızken onlarla cüretkâr bir şekilde konuşmuştu, ama dünyadaki en güçlü kadının karşısında iddialarını sürdürebilecek miydi? Egwene’in hayatını avuçlarında tutan bir kadının karşısında?

Egwene Amyrlin miydi? Yoksa yalnızca rol yapmaktan hoşlanan bir kız mı?

Işık seni kavursun Elaida, diye düşündü Egwene dişlerini sıkarak. Yanıldığını görüyordu. Sessizlik bu kadınların önünde onu zafere götürmeyecekti. *Bu işin nasıl ilerlediğini görmek hoşuna gitmeyecek.*

“Seanchanlar Rand için çalışmıyor,” dedi Egwene. “Ve onlar Beyaz Kule için ciddi bir tehlike oluşturuyorlar. Söyleyecek yalanlarım yok. Aksini söylemek Üç Yemin’e ihanet etmek olur.”

“Sen Üç Yemin’i etmedin,” dedi Elaida sertçe, ona dönerek.

“Ettim,” dedi Egwene. “Yemin Çubuğu elimde değildi, ama sözlerimi doğru kılan Çubuk değil. Yemini yüreğimde ettim ve benim için onlar daha kıymetli, çünkü beni onları tutmaya zorlayan hiçbir şey yok. Ve beni

bağlayan o yemin adına, sana tekrar söylüyorum. Ben bir Düşgörenim ve Seanchanların Beyaz Kule'ye saldıracağını gördüm."

Elaida'nın gözleri bir anlığına çakmak çakmak oldu ve çatalını öyle bir kavradı ki, parmakları bembeyaz kesildi. Egwene onun gözlerinin içine baktı ve sonunda Elaida yine güldü. "Ah, görüyorum ki her zamanki kadar inatçısın. Katerine'e haklı çıktığını söylemeliyim. Abartıların için cezalandırılacaksın çocuğum."

"Bu kadınlar benim yalan söylemediğimi biliyorlar," dedi Egwene sakin sakin. "Ve yalan söylemem için ısrar ettiğin her seferinde, onların gözlerinde kendini küçük düşürüyorsun. Düşüme inanmasan bile, Seanchanların bir tehdit olduğunu itiraf etmek *zorundasın.* Onlar çarpık bir *ter'angreal* kullanarak yönlendirebilen kadınları tasmalıyor ve silah olarak kullanıyor. O tasmayı boynumda hissettim. Bazen hâlâ hissediyorum. Kâbuslarımda."

Oda sessizleşti.

"Sen *gerçekten* aptal bir çocuksun," dedi Elaida, Egwene bir tehdit değilmiş gibi davranmaya çalışarak. Dönüp diğerlerinin gözlerine bakmalıydı. Bunu yapsa, gerçeği görürdü. "Eh, elimi zorladın. Önümde diz çöküp af dileyeceksin çocuğum. Şu anda. Aksi halde, seni yalnız başına hapsedeceğim. İstediğin bu mu? Ama dayakların kesileceğini sanma. Gündelik cezanı göreceksin, ama her birinden sonra hücrene atılacaksın. Şimdi, diz çök ve af dile."

Temsilciler bakıştılar. Artık geri adım atmak mümkün değildi. Egwene işin buraya gelmemiş olmasını *diliyordu.* Ama gelmişti ve Elaida kavga istemişti.

Ona bir darbe indirmenin zamanı gelmişti. "Peki, önünde eğilmezsem ne olacak?" diye sordu Egwene kadınla göz göze gelerek. "O zaman ne olacak?"

"Öyle ya da böyle, diz çökeceksin," diye hırladı Elaida, Kaynak'a kucak açarak.

"Üzerimde Güç mü kullanacaksın?" diye sordu Egwene. "Buna başvurman şart mı? Yönlendirmeden yetken yok mu?"

Elaida duraksadı. "Gereken saygıyı göstermeyenleri cezalandırmak haklarım dahilinde."

"Ve bu yüzden beni itaat etmeye *zorlayacaksın,*" dedi Egwene. "Kule'deki herkese de aynısını mı yapacaksın Elaida? Bir Ajah sana karşı çıktığında, dağıtılıyor. Biri seni kızdırdığında, onun Aes Sedai olma hakkını

elinden almaya çalışıyorsun. Bu iş sona ermeden, bütün Aes Sedailerin önünde eğilmesini isteyeceksin.”

“Saçmalık!”

“Öyle mi?” diye sordu Egwene. “Onlara yeni bir yemin ettirme fikrinden bahsettin mi? Her Aes Sedai tarafından Yemin Çubuğu tutularak edilecek, Amyrlin’e itaat etme ve onu destekleme yemininden?”

“Ben...”

“İnkâr et,” dedi Egwene. “Bunu söylediğini inkâr et. Yeminler buna izin verecek mi?”

Elaida donakaldı. Kara Aes Sedai olsa, Yemin Çubuğu’na rağmen inkâr edebilirdi. Ama her durumda, Meidani Egwene’in söylediklerini doğrulayabilirdi.

“Öylesine konuşuyordum,” dedi Elaida. “Yalnızca spekülasyon, sesli düşünceler.”

“Spekülasyonlarda genellikle doğruluk payı vardır,” dedi Egwene. “Sen Yenidendoğan Ejder’i bir kutuya kapadın. Biraz önce, bunca tanık önünde bana da aynısını yapmakla tehdit ettin. İnsanlar ona tiran diyor, ama bizim kanunlarımızı yok eden ve korkuyla hüküm süren sensin.”

Elaida’nın gözleri irileşti. Öfkelendiği açıktı. Kadın... şok olmuş görünüyordu. Dikbaşlı bir çömeze disiplin verirken, nasıl kendini bir dengiyle tartışır bulduğunu anlayamamış gibiydi. Egwene kadının bir Hava ipliği örmeye başladığını gördü. Bunu durdurması gerekiyordu. Bir Hava tıkacı bu tartışmaya son verirdi.

“Hadi,” dedi Egwene sakin sakin. “Beni susturmak için Güç kullan. Amyrlin olarak, güç kullanmaya başvurmadan, rakibini *konuşarak* itaat etmeye ikna edebilmen gerekmiyor mu?”

Egwene göz ucuyla Gri Aes Sedailerden ufak tefek Yukiri’nin bu yorum üzerine başını salladığını gördü.

Elaida öfkeden çakmak çakmak olmuş gözlerle Hava ipliğini bıraktı. “Basit bir çömezin savını çürütmem gerekmiyor,” diye terslendi Elaida. “Amyrlin’in senin gibi birine açıklamalar yapması gerekmez.”

“‘Amyrlin en karmaşık ilkeleri ve münazaraları anlar,’” diye ezberden tekrarladı Egwene. “‘Ama sonunda, o herkesin, hatta en düşük işçinin bile hizmetkârıdır.’” Bunu Kahverengi Ajah’tan terfi eden ilk Amyrlin Balladare Arandaille söylemişti. Ölmeden önceki son yazılarında bu sözleri kullanmıştı; bu yazılar onun hükmünü ve Kavarthen savaşları sırasında

yaptıklarını açıklıyordu. Arandaille kriz geçtikten sonra, yaptıklarını sıradan insanlara açıklamanın bir Amyrlin'in görevi olduğunu hissediyordu.

Elaida'nın yanında oturan Shevan takdirle başını salladı. Alıntı belirsizdi; Egwene Siuan'ın ona gizlice verdiği, eski Amyrlinlerin bilgeliği hakkındaki derslere şükretti. Söylediklerinin büyük kısmı gizli tarihçelerden geliyordu, ama Balladare gibi kadınlardan gelen pek çok değerli bilgi de vardı.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi Elaida tükürürcesine.

"Rand al'Thor'u yakaladığında onunla ne yapmayı planlıyordun?" dedi Egwene yorumu duymazdan gelerek.

"Benim..."

"*Bana* yanıt vermiyorsun," dedi Egwene kadınlarla dolu masaya doğru başını sallayarak, "*onlara* veriyorsun. Yaptıklarını açıkladın mı Elaida? Planların neydi? Yoksa sorduğum diğer sorulardan kaçındığın gibi, bu sorudan da mı kaçınacaksın?"

Elaida'nın yüzü kızarmaya başlamıştı, ama bir çabayla sakinleşti. "Son Savaş gelene kadar iyice kalkan koyup onu burada, Kule'de, güvende tutacaktım. Bu onun, pek çok ulusta yarattığı acıyı ve kargaşayı engelleyecekti. Onu kızdırma riskine değerdi."

"'Sabanın toprağı kırdığı gibi, o da insanların hayatlarını kıracak ve var olan her şey onun gözlerindeki ateşlerde kavrulacak,'" dedi Egwene. "'Adım attığı yerde savaş boruları çalınacak, kuzgunlar sesiyle beslenecek ve o kılıçtan bir taç takacak.'"

Elaida şaşkın şaşkın kaşlarını çattı.

"*Karaethon Döngüsü,* Elaida," dedi Egwene. "Rand'ı 'güvende' olması için hapsettiğinde, henüz Illian'ı almış mıydı? Kılıçtan Taç adını vereceği şeyi takmış mıydı?"

"Eh, hayır."

"Peki, Beyaz Kule'de saklanmışken kehanetleri nasıl yerine getireceğini sanıyordun?" dedi Egwene. "Kehanetlerin çıkarması gerektiğini söylediği savaşları nasıl çıkaracaktı? Ulusları nasıl kırıp, kendine bağlayacaktı? Kilit altına alınırsa, nasıl 'barış kılıcıyla halkını öldürecekti' ya da 'dokuz ayı kendine hizmet etmek üzere bağlayacaktı'? Kehanetler onun 'kösteksiz' olacağını söylemiyor mu? 'Geçerken bıraktığı kargaşadan' bahsetmiyorlar mı? Eğer o zincire vurulursa, nasıl herhangi bir şey olacaktı?"

"Ben..."

“Mantığın hayret verici Elaida,” dedi Egwene soğuk bir sesle. Bunun üzerine Ferane sinsi sinsi gülümsedi; muhtemelen yine Egwene’in Beyaz Ajah’a iyi uyum sağlayacağını düşünüyordu.

“Peh,” dedi Elaida, “anlamsız sorular soruyorsun. Kehanetler gerçekleşmek *zorundaydı*. Başka yolu yoktu.”

“Demek, onu bağlama teşebbüsünün başarısızlığa mahkûm olduğunu söylüyorsun.”

“Hayır, hiç de değil,” dedi Elaida yine kıpkırmızı kesilerek. “Bununla uğraşmıyor olmamız gerek –bu karar sana kalmış değil. Hayır, asiler ve *onların* Beyaz Kule’ye ne yaptıkları hakkında konuşmalıyız!”

Konuyu değiştirmek için iyi bir hamleydi, Egwene’i savunmaya geçmeye zorluyordu. Elaida o kadar da beceriksiz değildi. Yalnızca kibirliydi.

“Ben *onların* aramızdaki ayrılığı gidermeye çalıştığını görüyorum,” dedi Egwene. “Olanları değiştiremeyiz. Yanımdakiler onun yalıtılmasına Şifa vermenin bir yolunu bulmuş olsalar da, senin Siuan’a yaptıklarını değiştiremeyiz. İleriye bakmaktan ve yaraları tedavi etmek için elimizden geleni yapmaktan başka çaremiz yok. Sen ne yapıyorsun Elaida? Konuşmaları reddediyorsun, Temsilcileri çekilmeye zorlamaya çalışıyorsun. Senin olmayan Ajahlara hakaret ediyorsun.”

Sarılardan Doesine sessizce mırıldanarak onayladı. Bu Elaida’nın bakışlarını çekti ve tartışmanın kontrolünü kaybettiğini fark etmiş gibi, bir anlığına sustu. “Bu kadar yeter.”

“Korkak,” dedi Egwene.

Elaida’nın gözleri iri iri açıldı. “Ne *cüretle!*”

“Gerçeği söylemeye cüret ediyorum Elaida,” dedi Egwene sessizce. “Sen bir korkak ve diktatörsün. Sana Karanlıkdostu derdim, ama Karanlık Varlık’ın seninle ilişkilendirilmekten utanacağını düşünüyorum.”

Elaida ciyaklayarak bir anda Güç ördü ve Egwene’i duvara çarptı, ellerindeki şarap sürahisi düştü. Sürahi halının yanında, ahşap zemine düşerek kırıldı ve düşerken kana benzeyen sıvı masaya, masada oturanların yarısının üzerine döküldü, beyaz masa örtüsünü kırmızıya boyadı.

“*Bana* Karanlıkdostu mu diyorsun?” diye haykırdı Elaida. “Sensin Karanlıkdostu. Sen ve dışarıdaki, beni yapılması gereken işlerden alıkoymaya çalışan asiler.”

Örülmüş Hava’dan bir patlama Egwene’i yine duvara çarptı ve Egwene yere, sürahinin kırık parçalarının üzerine düşerek kollarını kesti. Bir düzine

sopa giysilerini yırtarak onu dövüyordu. Kollarından kan sızıyordu. Elaida onu döverken kan havaya sıçramaya, duvarı lekelemeye başladı.

“Elaida, kes şunu!” dedi Rubinde. Yeşil elbisesini hışırdatarak ayağa kalktı. “Delirdin mi?”

Elaida nefes nefese döndü. “Beni baştan *çıkarma* Yeşil!”

Sopalar Egwene’i dövmeye devam etti. Egwene sessizce tahammül etti. Bir çabayla doğruldu. Yüzünün ve kollarının şişmeye başladığını hissedebiliyordu. Ama Elaida’ya sakin sakin bakmayı başardı.

“Elaida!” diye bağırdı Ferane ayağa kalkarak. “Kule kanununu ihlal ediyorsun! Güç’ü bir Kule sakinini cezalandırmak için kullanamazsın!”

“Kule kanunu benim!” diye bağırdı Elaida. Parmağını Aes Sedailere uzattı. “Benimle alay ediyorsunuz. Ettiğinizi biliyorum. Arkamdan yapıyorsunuz. Beni gördüğünüzde bana saygı gösteriyorsunuz, ama neler söylediğinizi, neler fısıldadığınızı biliyorum. Sizi nankör ahmaklar! Sizin için yaptıklarımdan sonra! Size sonsuza dek tahammül edeceğimi mi sanıyorsunuz? Bu size örnek olsun!”

Hızla dönerek Egwene’e işaret etti ve onun sakin sakin onu izlemekte olduğunu görünce şok içinde geriledi. Elaida usulca inledi, sopalar inerken elini göğsüne kaldırdı. Örgüleri hepsi görebiliyordu. Egwene’in, ağzı Hava’yla tıkanmamış olduğu halde, bağırmadığını da görüyorlardı. Kollarından kan damlıyordu, bedeni onların gözlerinin önünde dövülüyordu, ama Egwene bağırmak için sebep bulamıyordu. Bunun yerine, bilgelikleri için sessizce Aiel Bilgelerine şükrediyordu.

“Peki,” dedi Egwene sakinlikle, “ne için örnek olacağım Elaida?”

Dayak devam etti. Ah, nasıl da canı acıyordu! Egwene’in gözlerinin kenarlarında gözyaşları oluştu, ama daha kötü hissediyordu. Çok daha kötü. Bu kadının sevdiği kuruma yaptıklarını düşündüğü her seferinde o acıyı hissediyordu. Gerçek acı yaralarından değil, Elaida’nın Temsilciler önündeki davranış tarzından geliyordu.

“Işık aşkına,” diye fısıldadı Rubinde.

“Burada bana ihtiyaç duyulmadığını diliyorum Elaida,” dedi Egwene usulca. “Keşke Kule sende görkemli bir Amyrlin bulsaydı. Keşke feragat edip senin hükmünü kabul edebilseydim. Keşke sen bunu hak etseydin. Bu, geride becerikli bir Amyrlin bırakmak anlamına gelecek olsa, idamı seve seve kabul ederdim. Beyaz Kule benden daha önemli. Sen de aynısını söyleyebilir misin?”

“İdam istiyorsun!” diye bağırdı Elaida sonunda konuşmayı başararak. “Eh, istediğin olmayacak! Ölüm senin için fazla iyi Karanlıkdostu! Seninle işim bitene kadar dayak yiyeceksin –herkes seni dayak yerken görecek. Ancak ondan sonra öleceksin!” Odanın kenarında ağızları bir karış açık, bakmakta olan hizmetkârlara döndü. “Askerleri çağırtın! Bu kadının bu Kule’nin en derin hücresine atılmasını istiyorum! Şehirde Egwene al’Vere’in Amyrlin’in lütfunu reddeden bir Karanlıkdostu olduğu ilan edilsin!”

Hizmetkârlar denileni yapmak için koşturdular. Sopalar inmeye devam ediyordu, ama Egwene uyuşmaya başlamıştı. Bayılacak gibi hissederek gözlerini yumdu –yaralarının derin olduğu sol kolundan çok fazla kan kaybetmişti.

Korktuğu gibi can alıcı noktaya gelmişlerdi. Egwene kozunu oynamıştı.

Ama hayatı için korkmuyordu. Bunun yerine, Beyaz Kule için korkuyordu. Duvara yaslandı. Düşünceleri soluyordu. Hüzne boğulmuştu.

Kule’nin içinde verdiği savaş, öyle ya da böyle, sona ermişti.

17
Kontrol Meselesi

“Dikkatli olmalısın,” dedi Sarene odanın içinden. “Amyrlin Makamı üzerinde nüfuzumuz var. Bize yardım edersen onu cezalarını azaltmaya ikna edebiliriz.”

Sorgu odasının dışındaki koridorda, rahat bir kütük sandalyede oturmakta olan Cadsuane Semirhage’in küçümser burnunu çekmesini açıkça duydu. Cadsuane sıcak tatlıyaprak çayını yudumladı. Koridor sade ahşaptandı, yere uzun beyaz kahverengi bir kilim serilmişti ve duvarlarda prizmaya benzeyen lambalar yanıyordu.

Koridorda onunla birlikte pek çok başkası vardı –Daigian, Erian, Elza. Semirhage’in kalkanını koruma sırası onlardaydı. Kamptaki, Cadsuane dışındaki her Aes Sedai nöbetleşe katkıda bulunuyordu bu işe. Görevi yalnızca düşük düzeyde Aes Sedailere yıkmak çok tehlikeliydi, yorulabilirlerdi. Kalkanın güçlü kalması gerekiyordu. Işık bilir Semirhage kurtulursa ne olurdu.

Cadsuane, sırtı duvara dönük, çayını yudumladı. Al’Thor, yalnızca Cadsuane’in seçtiklerinin değil, ‘onun’ Aes Sedailerine de Semirhage’i sorgulama fırsatı verilmesi konusunda ısrar etmişti. Cadsuane bunun onun yetkesini dayatmak için kullandığı bir yöntem mi olduğunu, yoksa bunu kendisinin –şimdiye dek– başarısız olduğu bir alanda onların başarılı olacağını gerçekten düşündüğü için mi yaptığından emin değildi.

Her durumda, bugün Semirhage’i Sarene’in sorgulamasının sebebi buydu. Tarabonlu beyaz düşünceli biriydi, senelerdir şal kazanan en güzel kadınlardan biri olduğundan tamamen bihaberdi. Beyaz Ajah’tan olduğundan, kayıtsızlığı beklenmedik değildi. Beyazlar Kahverengiler kadar dalgın olabiliyordu. Sarene Cadsuane’in dışarıda oturmuş, küçük bir

Ruh örgüsü kullanarak odayı dinlediğini de bilmiyordu. İnsanların genelde çömezken öğrendiği, basit bir numaraydı. Onu bu yeni keşfedilen, örgüleri içe alma numarasıyla birlikte kullanarak, Cadsuane orada olduğunu belli etmeden içerideki herkesi dinleyebiliyordu.

Dışarıdaki Aes Sedailer onun ne yaptığını görüyordu elbette, ama hiçbiri bir şey söylemedi. İkisi –Elza ile Erian– al'Thor denen oğlana sadakat yemini eden ahmaklardan olsa da, onun çevresinde dikkatle adım atıyorlardı; Cadsuane'in onları nasıl gördüğünü biliyorlardı. Aptal kadınlar. Bazen Cadsuane'in müttefiklerinin yarısının tek yaptığı onun işini zorlaştırmakmış gibi geliyordu.

Sarene içeride sorguya devam etti. Malikânedeki Aes Sedailerin çoğu sorgulamayı denemişti. Kahverengi, Yeşil, Beyaz ve Sarılar –hepsi başarısız olmuştu. Cadsuane henüz Terkedilmiş'i şahsen sorgulamamıştı. Diğer Aes Sedailer onu neredeyse efsanevi biri olarak görüyordu; Cadsuane'in beslediği bir şöhret. Beyaz Kule'den onyıllar boyunca uzak durmuş, çoğu kişinin onun öldüğünü varsaymasını sağlamıştı. Yeniden ortaya çıktığında, bu olay yaratmıştı. Sahte Ejder avlamaya hem gerekli olduğu için hem de yakaladığı her adam diğer Aes Sedailerin gözünde ününü attırdığı için çıkmıştı.

Yaptığı bütün çalışmalar bu son günler içindi. O al'Thor denen oğlanın her şeyi mahvetmesine izin verecekse, Işık onu kör etsindi!

Çayını yudumlayarak kaşlarını çattığını sakladı. Kontrolünü iplik iplik kaybediyordu. Eskiden olsa, Beyaz Kule'deki didişmeler gibi dramatik bir şey hemen dikkatini çekerdi. Ama o sorun üzerinde çalışmaya başlayamazdı. Yaratımın kendisi dağılıyordu ve bununla savaşmanın tek yolu, tüm çabalarını al'Thor'a yöneltmekti.

Ve adam Cadsuane'in ona yardım etme girişimlerine direniyordu. Adım adım içi taşlaşmış bir adama dönüşüyordu, kıpırtısız ve uyum sağlama yeteneğinden yoksun. Duygusuz bir heykel Karanlık Varlık'la yüzleşemezdi.

Patlayası oğlan! Ve şimdi bir de Semirhage vardı, ona karşı koymayı sürdürüyordu. Cadsuane içeri girip, kadınla yüzleşmeye can atıyordu, ama Merise Cadsuane'in soracağı soruları sormuştu bile ve o da başarısız olmuştu. Cadsuane diğerleri kadar etkisiz olduğunu kanıtlarsa, imajı daha ne kadar sağlam kalırdı?

Sarene yine konuşmaya başladı.

“Aes Sedailere bu şekilde davranmamalısın,” dedi Sarene sakin bir sesle.

“Aes Sedai mi?” diye karşılık verdi Semirhage gülerek. “Bu unvanı kendinizi tanımlamak için kullanmaya utanmıyor musunuz? Tıpkı kendine kurt diyen bir enik gibi!”

“Her şeyi bilmiyor olabiliriz, itiraf ediyorum, ama...”

“Hiçbir şey bilmiyorsunuz,” diye yanıt verdi Semirhage. “Anne babanızın oyuncaklarıyla oynayan çocuklarsınız siz.”

Cadsuane işaret parmağıyla çay fincanının kenarını tıkırdattı. Yine, kendisi ve Semirhage arasında benzerlikler bulmuştu –ve yine o benzerlikler onu içten içe ürpertiyordu.

Göz ucuyla, ince yapılı bir hizmetkâr kadının, Semirhage’in öğle yemeği için bir tabak kurufasulye ve buharda pişmiş kırmızıturp taşıyarak merdiveni tırmandığını gördü. Yemek zamanı gelmiş miydi? Sarene Terkedilmiş’i üç saattir sorguluyordu ve bütün bu süre içinde soruları düzgünce kısır döngülere dönüştürülmüştü. Hizmetkâr kadın yaklaştı ve Cadsuane içeri girmesini işaret etti.

Bir an sonra tepsi yere düştü. Ses üzerine Cadsuane ayağa fırlayarak *saidar*’a kucak açtı. Neredeyse odaya dalacaktı. Semirhage’in sesini duyunca duraksadı.

“Onu yemeyeceğim,” dedi Terkedilmiş her zamanki gibi kontrollü bir biçimde. “Yemek diye getirdiğiniz yaldan bıktım. Bana uygun bir şey getirin.”

“Eğer getirirsek,” dedi Sarene’in sesi fırsatın üzerine atlayarak, “sorularımıza yanıt verir misin?”

“Belki,” diye yanıt verdi Semirhage. “Canım ister mi, bakarız.”

Bir sessizlik oldu. Cadsuane, içeride konuşulanları duyamıyor olsalar da, şangırtıyı duyunca ayağa fırlamış olan kadınlara baktı. Onlara oturmalarını işaret etti.

“Git ve başka bir şey getir,” dedi Sarene odanın içinde hizmetçiye hitaben. “Ve bunu temizleyecek birini yolla.” Kapı açılıp kapandı ve hizmetçi hızla uzaklaştı.

Sarene devam etti. “Bir sonraki soru o yemeği yiyip yiyemeyeceğini belirleyecek.” Kararlı sesine rağmen, Cadsuane kadının hızlı hızlı konuştuğunu duydu. Yemek tepsisinin aniden düşmesi onu ürkütmüştü. Terkedilmişin yanında hepsi sinirliydi. İtaatkâr oldukları söylenemezdi, ama Semirhage’e bir miktar saygıyla yaklaşıyorlardı. Bunu nasıl yapmazlardı

ki? Kadın bir efsaneydi. İnsan böyle bir yaratığın –yaşamış en kötü varlıklardan birinin– huzurunda, en azından bir ölçü hayranlık duymadan bulunamazdı.

Bir ölçü hayranlık...

“Hatamız buydu,” diye fısıldadı Cadsuane. Gözlerini kırptı, sonra döndü ve odanın kapısını açtı.

Semirhage küçük odanın ortasında duruyordu. Hava’yla yeniden bağlanmıştı, muhtemelen tepsiyi düşürdüğü an örgüler örülmüştü. Pirinç tabak yerde yatıyordu, fasulyelerin suyu eski yer tahtalarına işliyordu. Bu odanın penceresi yoktu; eskiden depoydu ve Terkedilmiş için ‘hücreye’ dönüştürülmüştü. Sarene –siyah saçları boncuklarla örülmüştü, odaya izinsiz girilmesi karşısında güzel yüzüne şaşkın bir ifade gelmişti– Semirhage’in önünde bir sandalyede oturuyordu. Muhafızı, geniş omuzlu, soluk yüzlü bir adam olan Vitalien köşede duruyordu.

Semirhage’in başı bağlı değildi; gözleri Cadsuane’e kaydı.

Cadsuane kararını vermişti; kadınla şimdi yüzleşmesi gerekiyordu. Neyse ki, planladığı şeyin fazla hassasiyete ihtiyacı yoktu. Her şey tek bir soruya indirgeniyordu. Cadsuane olsa, kendi kendini nasıl yıkardı? Artık aklına geldiğine göre, çözüm kolaydı.

“Ah,” dedi Cadsuane saçmalık kabul etmeyen bir tavırla. “Görüyorum ki çocuk yemeğini reddetmiş. Sarene, örgüleri bırak.”

Semirhage kaşlarını çattı ve terslenmek için ağzını açtı, ama Sarene Hava örgülerini bırakırken Cadsuane Semirhage’i saçlarından yakaladı ve –kayıtsız bir tekmeyle– kadının ayaklarını yerden keserek, onu yere düşürdü.

Belki Güç kullanabilirdi, ama bu iş için kendi ellerini kullanmak *doğru* gelmişti. Muhtemelen ihtiyaç duymayacak olsa da, birkaç örgü hazırladı. Uzun boylu olmasına rağmen Semirhage ince yapılıydı ve Cadsuane’in kendisi her zaman sağlam yapılı olmuştu. Ayrıca, gördüğü muamele Terkedilmiş’i tamamen sersemletmişti.

Cadsuane kadının sırtına tek dizi üzerinde çöktü, sonra Terkedilmiş’in yüzünü yere dökülmüş yemeklere doğru bastırdı. “Ye,” dedi. “Yiyeceklerin boşa gitmesi hiç hoşuma gitmez çocuğum, özellikle de bu zamanlarda.”

Semirhage kekeledi ve Cadsuane’in anlamadığı halde küfür olduğunu varsaydığı birkaç laf sıraladı. Küfürlerin anlamları zamanın içinde kaybolup gitmişti. Biraz sonra küfürler kesildi ve Semirhage kıpırtısızlaştı. Mücadele etmedi. Semirhage’in bir tutsak olarak gücü, Aes Sedailerin onun karşısında

hissettiği korku ve saygıdan kaynaklanıyordu. Cadsuane'in bunu değiştirmesi gerekiyordu.

"Sandalyen, lütfen," dedi Sarene'e.

Beyaz şok içinde ayağa kalktı. Al'Thor'un kuralları dahilinde, kullanabildikleri her tür işkence yöntemini kullanmışlardı, ama onların her biri saygı içeriyordu. Semirhage'e tehlikeli bir güç ve saygın bir düşman olarak davranıyorlardı. Bu, kadının egosunu şişirmekten başka işe yaramıyordu.

"Yemeğini yiyecek misin?" diye sordu Cadsuane.

"Seni öldüreceğim," dedi Semirhage sakin sakin. "Tüm diğerlerinden önce. Onlara senin çığlıklarını dinleteceğim."

"Anlıyorum," diye yanıt verdi Cadsuane. "Sarene, dışarıdaki üç Aes Sedai'ye içeri girmelerini söyle." Cadsuane duraksayarak düşündü. "Koridorun diğer ucundaki odaları temizleyen hizmetçiler gördüm. Onları da getir."

Sarene başını salladı ve koşarak odadan çıktı. Cadsuane sandalyeye oturdu, sonra Hava örerek Semirhage'i yerden kaldırdı. Elza ve Erian merak içinde odaya baktılar. Sonra içeri girdiler, Sarene de arkalarından. Birkaç dakika sonra Daigian beş hizmetkârla birlikte içeri girdi: önlük takmış üç Domanlı, kütükleri cilalamaktan parmakları kahverengi lekelerle kirlenmiş sıska bir adam ve tek bir hizmetkâr oğlan. Mükemmel.

Onlar içeri girerken Cadsuane Hava ipliklerini kullanarak Semirhage'i dizinin üzerine yatırdı. Sonra Terkedilmiş'e dayak atmaya başladı.

Semirhage başta dayandı. Sonra küfretmeye başladı. Sonra tehditler yağdırdı. Cadsuane devam etti. Eli acımaya başlamıştı. Semirhage'in tehditleri acı ve öfke dolu bağırmalara dönüştü. Dayağın ortasında yemek getiren hizmetçi döndü ve Semirhage'in utancını daha da katladı. Aes Sedailer ağızları bir karış açık, olanları izliyordu.

"Şimdi," dedi Cadsuane birkaç dakika sonra, Semirhage'in acı feryatlarını keserek. "Yemeğini yiyecek misin?"

"Hayatın boyunca sevdiğin herkesi bulacağım," dedi Terkedilmiş gözlerinde yaşlarla, "sen izlerken onları birbirlerine yedireceğim. Ben..."

Cadsuane cıkladı ve yine başladı. Odadaki kalabalık hayret dolu bir sessizlik içinde izliyordu. Semirhage ağlamaya başladı –acıdan değil, küçük düşmüşlükten. Anahtar buydu. Semirhage acı ya da ikna yoluyla alt edilemezdi –imajı yok edilerek alt edilebilirdi. Bu, ona göre her tür cezadan daha kötüydü. Tıpkı Cadsuane için olacağı gibi.

Cadsuane birkaç dakika sonra durdu ve Semirhage'i tutan örgüleri çözdü. "Yiyecek misin?" diye sordu.

"Ben..."

Cadsuane elini kaldırdı ve Semirhage kucağından atladı, yerde süründü ve fasulyeleri yemeye başladı.

"Bu bir insan," dedi Cadsuane diğerlerine bakarak. "Yalnızca bir insan. Tıpkı bizler gibi. Sırları var, ama her küçük oğlan çocuğunun söylemeyi reddettiği sırları olabilir. Bunu unutmayın."

Cadsuane ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Sarene'in yanında duraksadı. Kadın büyülenmiş gibi, Terkedilmiş'in yerden fasulye yemesini izliyordu. "Yanında saç fırçası taşımaya başlamak isteyebilirsin," diye ekledi Cadsuane. "Senin ellerinde oldukça sert bir alete dönüşebilir."

Sarene gülümsedi. "Peki, Cadsuane Sedai."

Şimdi, diye düşündü Cadsuane odadan çıkarken, *al'Thor hakkında ne yapmalı?*

"Lordum," dedi Grady yıpranmış yüzünü ovalayarak, "anladığını sanmıyorum."

"O zaman sen bana açıkla," dedi Perrin. Bir yamaçta durmuş, mülteci ve asker kalabalığına bakıyordu. İnsanlar geceye hazırlanırken farklı tasarımlara sahip uyumsuz çadırlar –toprak rengi, tek tepeli Aiel çadırları; renkli, büyük Cairhien çadırları; iki tepeli çadırlar– dikiliyordu.

Umduğu gibi, Shaido Aielleri peşlerine takılmamıştı. Perrin'in ordusunun çekilmesine izin vermişlerdi, ama devriyeleri onların şehri incelemek üzere içeri girdiklerini söylüyordu. Her durumda, bu Perrin'in zamanı olduğu anlamına geliyordu. Dinlenmek için zaman, topallaya topallaya uzaklaşmak için zaman, bu mültecilerin çoğunu kapıyollar kullanarak nakletmek için zaman –öyle umuyordu.

Işık, çok kalabalıklardı. Binlerce insanı düzenleyip idare etmek bir kâbustu. Son birkaç günü sonsuz bir yakınma, itiraz, hüküm ve kâğıt seli içinde geçmişti. Balwer bu kadar çok kâğıdı nereden buluyordu? Perrin'e gelen pek çok kişiyi tatmin ediyor gibiydi. Hükümler ve anlaşmazlıkların çözülmesi, bir kâğıt parçasında özetlendiği zaman, onlara çok daha resmi geliyordu. Balwer Perrin'in bir mühre ihtiyaç duyduğunu söylemişti.

İşler dikkat dağıtıcıydı ve bu iyiydi. Ama Perrin sorunlarını çok uzun süre görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Rand onu kuzeye çekiyordu. Perrin'in Son Savaş'a yürümesi *şarttı.* Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama içinde hissettiği o sabit fikirlilik –hedefi dışında her şeyi görmezden gelmek– Faile'i ararken pek çok soruna sebep olmuştu. Bir şekilde, bir denge bulmalıydı. Bu insanlara önderlik etmeyi isteyip istemediğine kendi başına karar vermeliydi. İçindeki kurtla, savaşa girdiğinde ortalığı kasıp kavuran yaratıkla barış yapmalıydı.

Ama bütün bunları yapmadan önce, mültecileri evlerine götürmeliydi. Bu sorun oluyordu. "Dinlenecek zamanın oldu Grady," dedi Perrin.

"Yorgunluk yalnızca bir kısmı Lordum," dedi Grady. "Ama dürüst olmak gerekirse, *hâlâ* bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

Adam gerçekten de yorgun görünüyordu. Grady güçlü kuvvetli bir adamdı; onda bir çiftçinin yüzü ve huyları vardı. Perrin bu adamın görevini yapacağına, tanıdığı pek çok lorddan daha fazla güveniyordu. Ama Grady'yi ancak bir yere kadar zorlayabilirdi. Bu kadar çok yönlendirmek bir adama neler yapardı? Grady'nin gözlerinin altı torba torba olmuştu ve esmer tenine rağmen, yüzü solgundu. Hâlâ genç bir adam olmasına rağmen, saçlarına kır düşmüştü.

Işık, bu adamı çok çalıştırdım, diye düşündü Perrin. *Onu da, Neald'ı da.* Perrin bunun da sabit fikirliliğinin bir etkisi olduğunu görmeye başlamıştı. Aram'a yaptıkları, çevresindeki insanların öndersiz kalmasına izin vermesi... *Bunu telafi etmem gerek. Bütün bunlarla başa çıkabilmenin bir yolunu bulmam gerek.*

Eğer bunu yapmazsa, Son Savaş'a *varamayabilirdi.*

"Mesele şu Lordum." Grady kampı süzerek çenesini ovaladı yine. Muhtelif gruplar –Mayeneliler, Alliandre'nin askerleri, İki Nehirliler, Aieller, değişik şehirlerden gelmiş mülteciler– ayrı ayrı, kendi halkaları dahilinde kamp kurmuştu. "Evlerine dönmesi gereken yüz bin kadar insan var. En azından gidecek olanlar. Çoğu burada, sizinle, daha güvende hissettiklerini söylüyor."

"Bunu istemeye bir son verebilirler," dedi Perrin. "Ailelerinin yanında olmaları lazım."

"Ya aileleri Seanchan topraklarında olanlar?" Grady omuzlarını silkti. "İstilacılar gelmeden önce, bu insanların çoğu geri dönmekten mutlu olurdu. Ama şimdi... Eh, yiyecek ve koruma bulabildikleri bir yerde kalmaktan bahsedip duruyorlar."

"Gitmek isteyenleri gönderebiliriz yine de," dedi Perrin. "Onlar olmadan daha hafif yolculuk edebiliriz."

Grady başını iki yana salladı. “Mesele de bu Lordum. Adamın Balwer bize bir sayı verdi. Aynı anda iki adamın yan yana geçebileceği büyüklükte bir kapıyol açabilirim. Kapıdan geçmeleri bir saniye sürse... Eh, hepsini göndermek saatler alır. Sayıyı bilmiyorum, ama Balwer bu işin günler sürebileceğini iddia ediyor. Üstelik, tahmininin muhtemelen iyimser olduğunu söylüyor. Lordum, bu kadar yorgunken, bir kapıyolu ancak bir saat açık tutabilirim.”

Perrin dişlerini gıcırdattı. O rakamları Balwer’den bizzat alacaktı, ama içinde Balwer’in haklı olduğuna dair can sıkıcı bir his vardı.

“O zaman yürümeye devam ederiz,” dedi Perrin. “Kuzeye gideriz. Her gün, sen ve Neald kapıyollar yaparsınız ve insanların bir kısmını evlerine yollarsınız. Ama kendinizi yormayın.”

Grady başını salladı. Gözleri yorgunluktan çukurlaşmıştı. Belki de işleme başlamadan önce birkaç gün beklemek en iyisi olacaktı. Perrin Adanmış’a başını sallayarak gidebileceğini ifade etti ve Grady koşarak kampa döndü. Perrin yamaçta kalarak kampın muhtelif kısımlarını denetledi. İnsanlar akşam yemeğine hazırlanıyordu. Erzak dolu arabalar kampın ortasında duruyordu. Perrin erzakın onlar Andor’a ulaşmadan biteceğinden korkuyordu. Yoksa Cairhien’den mi dolanmalıydı? Rand’ı en son orada görmüştü, ama adamla ilgili imgeler her iki yerde de olabileceğini düşündürüyordu. Rand ve patlayası Kızıl Kartal bayrağı ile ilgili söylentilerin ardından Andor Kraliçesi’nin ona kucak açacağından kuşkuluydu.

Perrin şimdilik bu sorunu bir kenara bıraktı. Kamp sakinleşiyor gibiydi. Her çadır halkası akşam tayınını almak üzere merkezdeki erzak deposuna temsilciler gönderiyordu. Her grup kendi yemeklerinden sorumluydu; Perrin yalnızca malzeme dağıtımına göz kulak oluyordu. Bavin Rockshaw adlı bir Cairhienli olan levazım subayını bir arabanın arkasında, temsilcilerle ilgilenirken gördü.

Denetimden tatmin olan Perrin kampa döndü. Cairhien çadırlarının arasından geçerek, İki Nehirlilerin arasındaki kendi çadırlarına yollandı.

Artık keskinleşmiş duyularına alışmıştı. Gözlerinin sararması ile aynı zamanda gelmişlerdi. Çevresindeki insanların çoğu onları artık fark etmiyor gibiydi, ama Perrin yeni biriyle karşılaştığında davranışlardaki zıtlığı hatırlıyordu. Örneğin pek çok Cairhienli mülteci çadır dikme işine ara verdiler. Kendi aralarında, “Altıngöz,” diye fısıldaşarak onun geçmesini izlediler.

Perrin lakaptan fazla hoşlanmıyordu. Soyadı Aybara'ydı ve onu gururla taşıyordu. O soyadını bir sonraki nesle aktarabilecek pek az kişiden biriydi. Bunun sebebi Trolloclardı.

Yakındaki mülteci grubuna bir bakış fırlattı ve adamlar telaşla çadır kazıklarını dikme işine geri döndüler. Onlar bunu yaparken, Perrin bir çift İki Nehirlinin –Tod al'Caar ve Jori Congar'ın– yanından geçti. Onu gördüler ve yumruklarını kalplerine götürerek selam verdiler. Onlar için Perrin Altıngöz korkulacak değil, saygı duyulacak biriydi, ama yine de Berelain'in çadırında geçirdiği gece hakkında kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Perrin *o* olayın gölgesinden kurtulabilmeyi diliyordu. Adamlar Shaidolar karşısında kazandıkları zaferin ardından hâlâ hevesli ve enerji doluydular, ama çok da uzun olmayan bir süre önce Perrin aralarında hoş karşılanmadığını hissediyordu.

Yine de, bir anlığına, bu ikisi hoşnutsuzluklarını bir kenara bırakmış gibi göründü. Bunun yerine, selam verdiler. Perrin'in aralarında büyüdüğünü unutmuşlar mıydı? Jori'nin ağır diliyle dalga geçtiği, demirhaneye uğrayıp bir öpücük çalmayı başardığı kızlarla övündüğü zamanlar ne olacaktı?

Perrin başıyla selamlarına karşılık verdi. Geçmişi kurcalamanın faydası yoktu; özellikle de 'Perrin Altıngöz'e olan sadakatleri Faile'in kurtarılmasına yardımcı olduktan sonra. Ama onlardan uzaklaşırken, fazla keskin kulakları iki adamın birkaç gün önceki savaş ve onda oynadıkları rol hakkında gevezelik ettiklerini duydu. Biri hâlâ kan kokuyordu; çizmelerini temizlememişti. Muhtemelen kanlı çamurun farkında bile değildi.

Perrin bazen duyularının diğerlerininkinden daha iyi olduğundan kuşku ediyordu. O, diğerlerinin görmezden geldiği şeyleri fark ediyordu. Kan kokusunu nasıl almazlardı? Ya kuzeyden gelen soğuk dağ havasını? İki Nehir'den fersah fersah uzakta olmalarına rağmen, o hava ev gibi kokuyordu. Diğer adamlar biraz zaman ayırıp gözlerini kapasalar ve dikkat etseler, onun aldığı kokuları alabilirler miydi? Gözlerini açıp çevrelerindeki dünyaya daha dikkatli baksalar, kendi gözlerine de Perrin'in gözlerine dedikleri gibi 'keskin' derler miydi?

Hayır. Bu yalnızca hayaldi. Perrin'in duyuları gerçekten daha iyiydi; kurtlarla kardeşliği onu değiştirmişti. Bir süredir bu kardeşlik konusunda düşünmüyordu –Faile'e fazla odaklanmıştı. Ama gözleri konusunda mahcup hissetmeyi bırakmıştı. Gözleri onun bir parçasıydı. Onlar hakkında homurdanmanın faydası yoktu.

Ama savaşırken hissettiği o öfke... o kontrol kaybı. Onu gittikçe daha fazla endişelendiriyordu. Bu hissi ilk defa çok uzun zaman önce o gece, Beyazpelerinlerle savaşırken hissetmişti. Perrin bir süre için insan mı, yoksa kurt mu olduğunu bilememişti.

Ve şimdi –kurt düşüne yaptığı en son ziyaretlerden birinde– Çekirge'yi öldürmeye çalışmıştı. Kurt düşünde ölüm nihaiydi. Perrin o gün neredeyse kendini kaybedecekti. Bunu düşünmek eski korkuları, bastırdığı korkularını uyandırıyordu. Kurt gibi davranan ve bir kafese kapatılmış bir adamla ilgili korkularını.

Patikada yoluna devam etti ve kararlar vererek çadırına gitti. Faile'i kararlılıkla aramış ve tüm sorumluluklarından kaçındığı gibi, kurt düşünden de kaçınmıştı. Başka hiçbir şeyin önemli olmadığını iddia etmişti. Ama gerçeğin çok daha zor olduğunu biliyordu. Faile'e, onu çok sevdiği için odaklanmıştı, ama ayrıca, daha çok işine geldiği için yapmıştı bunu. Onu kurtarmak, önderlik etmenin verdiği huzursuzluk ve içindeki kurt ile kendisi arasındaki bulanık ateşkes gibi şeylerden kaçınmak için bir bahane olmuştu.

Faile'i kurtarmıştı, ama hâlâ bir sürü sorun vardı. Yanıtlar düşlerinde olabilirdi.

Geri dönme zamanı gelmişti.

18
Telaşlı Bir Mesaj

Kirli çamaşır dolu sepeti kalçasına dayamış yürümekte olan Siuan Aes Sedai kampına girer girmez donakaldı. Bu sefer sepettekiler kendi çamaşırlarıydı. Sonunda hem kendisininkini hem de Bryne'ınkileri yıkamak zorunda olmadığını fark etmişti. Neden çömezlerin onun çamaşırları için biraz zaman ayırmasına izin vermiyordu? Bugünlerde ortalıkta kesinlikle yeterince çömez vardı.

Ve o çömezlerin hepsi kampın ortasındaki çadırı çevreleyen tahta yürüyüş yoluna doluşmuştu. Kol kola duruyorlardı: her renkten kafayla biten beyaz bir duvar. Sıradan bir Salon toplantısı bu kadar ilgi çekmezdi. Bir şeyler oluyordu.

Siuan hasır sepeti bir ağaç kütüğünün üzerine bıraktı, sonra üzerine bir havlu çekti. Bir haftadır bir serpintiden daha şiddetli bir yağmur yağmamıştı, ama yine de o gökyüzüne güvenmiyordu. Rıhtımustasının gökyüzüne güvenme. Ders alınacak sözler. Bunun sonucu yalnızca bir sepet dolusu ıslak, kirli çamaşır olacak olsa bile.

Siuan toprak yolda seğirtti ve tahta yürüyüş yollarından birine çıktı. Kaba tahtalar ayaklarının altında hafifçe kaydı ve Siuan çadıra yaklaşırken gıcırdadı. Yürüyüş yollarını daha kalıcı bir şeyle, hatta belki parke taşı gibi daha pahalı bir malzemeyle değiştirme bahsi vardı.

Toplanmış kadınların arkasına ulaştı. Böylesine ilgi çeken en son Salon toplantısı, Asha'manların Aes Sedailerle bağ kurduğunun ve lekenin temizlendiğinin öğrenildiği toplantıydı. Işık izin verse de, onu *bu* boyutta bir sürpriz beklemiyor olsa! Sinirleri, Gareth kahrolası Bryne'la uğraşmak yüzünden yeterince gergindi. Ne olur ne olmaz diye adamın ona kılıç kullanmayı öğretmesine izin vermesini istemek. Siuan kılıçları hiçbir zaman

o kadar faydalı bulmamıştı. Dahası, silahlı, çılgın bir Aiel gibi savaşan Aes Sedai duyulmuş şey miydi? Gerçekten... o adam!

Geçmesine izin vermeleri için onların dikkatini çekmesinin gerekmesine sinirlenerek çömezleri ite kaka geçti. Çömezler bir Aes Sedai'nin aralarından geçtiğini fark eder etmez çekiliyorlardı elbette, ama o kadar dalmışlardı ki, yoldan çekilmeleri için çaba göstermek gerekiyordu. Siuan birkaç tanesini işlerine bakmadıkları için payladı. Tiana neredeydi? Bu kızları işlerinin başına yollamalıydı. Rand al'Thor'un kendisi kampta ortaya çıksa bile, çömezler derslerine devam etmeliydi!

Sonunda, çadırın yakınında, görmeyi beklediği kadını buldu. Sheriam, Egwene'in Vakanüvisi olarak, Amyrlin olmadan Salon'a giremezdi. Ve bu yüzden dışarıda beklemek zorundaydı. Muhtemelen bu, çadırında oturup için için kaynamasından daha iyiydi.

Alev saçlı kadın önceki haftalarda tombulluğunu biraz kaybetmişti. Gerçekten de yeni elbiseler ısmarlaması gerekiyordu; eski elbiseleri üzerinden sarkmaya başlamıştı. Yine de, istikrarlı olmasa da, sükûnetini geri kazanmaya başlamış görünüyordu. Belki onu rahatsız eden her neyse, artık geçmişti. Kadın baştan beri, bir şeyi olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

"Balık bağırsağı," diye homurdandı Siuan bir çömez kazayla onu dirseklediğinde. Siuan kıza dik dik baktı, kız başını eğerek uzaklaştı, çömez ailesi de gönülsüzce peşinden gitti. Siuan Sheriam'a döndü. "Ee, ne olmuş? Seyis uşaklarından biri Tear Kralı mı çıktı?"

Sheriam tek kaşını kaldırdı. "Elaida Yolculuğu öğrenmiş."

"Ne?" diye sordu Siuan, çadırın içine bakarak. Oturaklar Aes Sedailerle doluydu. Grilerden olan sıska Ashmanaille onlara hitap ediyordu. Bu toplantı neden Aleve Mühürlü olarak yapılmıyordu?

Sheriam başını salladı. "Ashmanaille Kandor'dan vergi toplamaya gittiğinde öğrendik." Egwene'in Aes Sedailerinin başlıca gelir kaynaklarından biri vergilerdi. Yüzyıllar boyunca, her krallık Tar Valon'a benzer şekilde bağışlarda bulunmuştu. Beyaz Kule artık bu gelir kaynağına bağımlı değildi –başkalarının cömertliğine ihtiyaç duymayan bir şekilde, kendi kendine idare etmek için çok daha iyi yöntemleri vardı. Yine de, vergiler asla geri çevrilmiyordu ve pek çok Sınırboyu krallığı hâlâ eski âdetlere bağlıydı.

Beyaz Kule kırılmadan önce, Ashmanaille'in görevlerinden biri bu bağışları takip etmek ve ayda bir Amyrlin adına teşekkür mesajları

göndermekti. Beyaz Kule'nin bölünmesi ve Yolculuğun keşfedilmesi Egwene'in Aes Sedaileri için temsilciler gönderip vergileri şahsen toplamayı kolaylaştırmıştı. Kandor'un başkâtibi, vergiler gönderildiği sürece, iki Beyaz Kule'den hangisini desteklediğine aldırmıyordu ve parayı doğrudan Ashmanaille'e teslim etmekten memnundu.

Tar Valon kuşatması Elaida'ya gidebilecek vergilerin asilere yönlendirilmesini ve Bryne'ın askerlerinin maaşlarının ödenmesi için kullanılmasını kolaylaştırmıştı. Kaderin çok hoş bir cilvesi. Ama hiçbir deniz sonsuza dek sakin kalmazdı.

"Başkâtip oldukça kızgındı," dedi Ashmanaille saçmalık kabul etmez sesiyle. "'Bu ayki paranızı ödedim zaten,' dedi bana. 'Onu daha bir gün önce gelen kadına verdim. Kadın Amyrlin'den bir mektup taşıyordu ve mektup gerektiği gibi mühürlenmişti. Parayı *yalnızca* Kızıl Ajah'tan birine vermemi söylüyordu.'"

"Bu Elaida'nın Yolculuğu öğrendiği anlamına gelmiyor," dedi Romanda çadırın içinden. "Kızıl Aes Sedai Kandor'a başka yollardan gitmiş olabilir."

Ashmanaille başını iki yana salladı. "Kapıyol açılırken görmüşler. Başkâtip bir hesap hatası fark etmiş ve biraz daha para vermek için Elaida'nın temsilcisinin peşinden bir yazman göndermiş. Adam gördüğü şeyi *kusursuz* bir biçimde tarif ediyor. Havada, karanlık bir delikten geçen atlar. Onu öyle şaşırtmış ki, nöbetçileri çağırmış –ama nöbetçiler geldiğinde Elaida'nın temsilcileri çoktan gitmişmiş. Adamı bizzat sorguladım."

"Tek bir adamın sözüne güvenmekten hoşlanmıyorum," dedi grubun önünde oturan Moria.

"Başkâtip ondan parayı alan kadını ayrıntılı olarak tarif etti," dedi Ashmanaille. "Nesita olduğundan eminim. Belki Kule'de olup olmadığını öğrenebiliriz. Bu bize bir kanıt daha vermiş olur."

Diğerleri itiraz etti, ama Siuan dikkatle dinlemeyi bıraktı. Belki de bu onların dikkatini başka yere çekmek için planlanmış çok akıllıca bir şaşırtmacaydı, ama buna inanma riskine giremezlerdi. Işık! Omuzlarının üzerinde bir baş taşıyan tek kişi kendisi miydi?

En yakındaki çömezi yakaladı. Muhtemelen göründüğünden daha büyük olan, ufak tefek bir kızdı –öyle olmalıydı, çünkü dokuzundan büyük görünmüyordu. "Bir ulağa ihtiyacım var," dedi Siuan kıza. "Lord Bryne'ın kampta kalan habercilerinden birini getir. Ona haber göndereceğim. *Çabuk.*"

Kız ciyakladı ve koşarak uzaklaştı.

“O da neydi?” diye sordu Sheriam.

“Hayatlarımızı kurtarıyorum,” dedi Siuan çömez kalabalığına dik dik bakarak. “Tamam!” diye hırladı. “Alık alık baktığınız yeter! Bu fiyasko yüzünden dersleriniz ertelenmişse, o zaman yapacak iş bulun. On saniye sonra hâlâ bu yürüyüş yollarında dikiliyor olan bütün çömezler öyle bir ceza alacaklar ki, sayı saymayı unutacaklar!”

Bu bir beyaz sel yarattı, kadınlar aileler halinde telaşla uzaklaştılar. Birkaç dakika sonra, Sheriam ve Siuan’la birlikte yalnızca küçük bir Kabuledilmiş grubu kalmıştı. Siuan onlara baktığında büzüldüler, ama Siuan hiçbir şey söylemedi. Kabuledilmiş olmanın ayrıcalıklarından biri, daha fazla özgürlüğünüz olmasıydı. Dahası, Siuan kimseye çarpmadan hareket edebildiği sürece halinden memnundu.

“Neden bu toplantı Aleve Mühürlü yapılmadı?” diye sordu Sheriam’a.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti kadın büyük çadırın içine bakarak. “Eğer doğruysa, ürkütücü bir haber.”

“Eninde sonunda olacaktı,” dedi Siuan, ama içinde fırtınalar kopuyordu. “Yolculuğun bulunduğu haberi yayılıyor olmalı.”

Ne oldu? diye düşündü. *Egwene’i yıkamadılar, değil mi? Işık izin verse de, bu sırrı vermek zorunda kalan o değil de Leane olsun. Beonin. O olmalı. Kavrulsun her şey!*

Başını iki yana salladı. “Işık izin verse de Yolculuğu Seanchanlardan saklayabilsek. Beyaz Kule’ye saldırdıklarında, en azından bu avantaja sahip olmalıyız.”

Sheriam onu kuşkuyla süzdü. Çoğu Aes Sedai Egwene’in Düşgörmesine inanmıyordu. Aptallar –balık yakalamak istiyor, ama bağırsaklarını temizlemek istemiyorlardı. Bir kadını Amyrlin yapıp, sonra uyarılarını hafife almak olmazdı.

Siuan sabırsızlık içinde ayağını yere vurarak çadırın içindeki konuşmaları dinledi. Tam bir çömez daha göndermesinin gerekli olup olmayacağını merak ederken, Bryne’ın habercilerinden biri at sırtında çadıra geldi. Bindiği aksi hayvan beyaz çoraplı, gece karası bir attı ve binici dizginleri çekerken Siuan’a kişnedi. Habercinin saçları kısa kesilmişti ve üniforması düzgündü. O yaratığı yanında getirmesi gerekiyor muydu gerçekten?

“Aes Sedai?” diye sordu adam atının sırtında eğilip selam vererek. “Lord Bryne’a mesajınız mı var?”

“Evet,” dedi Siuan. “Ve *aceleyle* teslim edilmesini sağlayacaksın. Beni anladın mı? Hepimizin hayatı buna bağlı.”

Asker sertçe başını salladı.

“Lord Bryne’a söyle...” diye başladı Siuan. “Ona söyle kanatlara dikkat etsin. Düşmanımız buraya gelmek için kullandığımız yöntemi öğrendi.”

“İleteceğim.”

“Mesajı tekrarla,” dedi Siuan.

“Elbette Aes Sedai,” dedi ince adam yine eğilerek. “Sırf bilmeniz için söylüyorum, on seneden fazla süredir generalin emrinde ulak olarak çalışıyorum. Hafızam...”

“Sus,” diye sözünü kesti Siuan. “Bu işi *kaç zamandır* yaptığın umurumda değil. Hafızanın ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Kaderin bir cilvesiyle, *aynı mesajı* daha önce binlerce kez iletmen istenmiş olsa bile umurumda değil. Mesajı bana tekrarlayacaksın.”

“Şey, peki Aes Sedai. Lord General’e kanatlara dikkat etmesini söyleyeceğim. Düşmanımız buraya gelmek için kullandığımız yöntemi öğrendi.”

“Güzel. Şimdi git.”

Adam başını salladı.

“Hemen!”

Adam o korkunç atı şaha kaldırdı ve pelerinini arkasında savurarak dörtnala kamptan çıktı.

“O da neydi?” diye sordu Sheriam Salon’un içinde olanlardan dönerek.

“Uyandığımızda kendimizi Elaida’nın ordusu tarafından kuşatılmış bulmayacağımızdan emin oluyorum,” dedi Siuan. “İddiaya girerim generalimizi, düşmanımızın en büyük taktik avantajımızı elimizden aldığına dair uyarmayı akıl edebilen tek kişi benimdir. Kuşatma buraya kadar.”

Sheriam bunu hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çattı. Bu konuda yalnız değildi. Ah, bazıları Bryne’ı hatırlar, daha sonra generale haber göndermeyi planlardı. Ama pek çok kişi için buradaki felaket Elaida’nın artık ordularını gönderip onları kuşatabilecek olması ya da Bryne’ın kuşatmasının artık faydasız olması değildi. Onlar için felaket çok daha kişiseldi: gizli tutmaya çalıştıkları bilginin diğerlerinin ellerine düşmesi. Yolculuk *onlarındı* ve şimdi Elaida’nın ellerindeydi! Çok Aes Sedaice. Önce kızgınlık, sonra sonuçları düşünmek.

Ya da belki Siuan’ın kendisi kızgındı. Çadırın içinde biri sonunda toplantının Aleve Mühürlü olması çağrısı yapmayı akıl etmişti. Bu yüzden

Siuan geri çekildi, yürüyüş yolundan sıkışık toprağa indi. Çömezler onun bakışlarından kaçınmak için başlarını eğerek o yana bu yana kaçıştılar, ama diz kırmayı da ihmal etmediler. *Bugün zayıf rolü yapma konusunda pek başarılı değildim*, diye düşündü Siuan yüzünü buruşturarak.

Beyaz Kule dağılıyordu. Ajahlar önemsiz didişmelerle birbirilerini zayıflatıyorlardı. Burada, Egwene'in kampında bile, yaklaşan fırtınaya hazırlanmaktan çok politika oyunlarına zaman harcanıyordu.

Ve bu başarısızlıklardan kısmen Siuan sorumluydu.

Elaida ve onun Ajahı bu sorumlulukta aslanbalığının payına sahipti kesinlikle. Ama Siuan Ajahlar arasında işbirliğini teşvik etse Kule bölünür müydü? Elaida'nın çalışmak için *o kadar* zamanı olmamıştı. Kule'de beliren her ayrılık, Siuan'ın Amyrlin olduğu dönemdeki minik çatlaklardan doğmuştu. Beyaz Kule'deki hizipler arasında arabuluculuk yapabilseydi, bu kadınların kemiklerine güç katabilir miydi? Onları kanlı bir çılgınlığa kapılmış usturabalıkları gibi birbirlerinin aleyhine dönmekten alıkoyabilir miydi?

Yenidendoğan Ejder önemliydi. Ama Desen bu son günleri dokurken, ipliklerden yalnızca bir tanesiydi. Bunu unutmak çok kolaydı, o dramatik efsanevi figürü izlemek ve başka herkesi unutmak çok kolaydı.

İçini çekti, kirli çamaşırlarını aldı ve –alışkanlık gereği– her şeyin orada olup olmadığını kontrol etti. O bunu yaparken, yürüyüş yollarının birinde beyazlı biri ona yaklaştı. "Siuan Sedai?"

Siuan kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Önündeki çömez, kamptaki en tuhaf çömezlerden biriydi. Neredeyse yetmiş yaşında olan Sharina, bir ninenin yıpranmış, kırışık yüzüne sahipti. Kır saçlarını topuz yapmıştı ve eğilmeden yürüyor olsa da, üzerinde belirgin bir *ağırlık* olduğu kesindi. Onca şey görmüş, onca şey yapmış, onca sene geçirmişti. Ve Aes Sedailerin aksine, Sharina bütün o seneleri *yaşamıştı*. Çalışmış, aile sahibi olmuş, hatta çocuklarını gömmüştü.

Güç'te yeteneği çoktu. Olağanüstü çok; şalı kesinlikle takacaktı ve bunu yapar yapmaz, Siuan'dan çok daha yüksekte olacaktı. Ama şimdilik Sharina yerlere kadar reverans yapıyordu. Neredeyse kusursuz bir saygı gösterisi. Bütün çömezler arasında en az yakınan, en az sorun çıkaran ve en titizlikle çalışan kadın olarak biliniyordu. Bir çömez olarak, çoğu Aes Sedai'nin asla öğrenmediği –ya da şal takar takmaz unuttuğu– şeyleri anlıyordu. Gerektiği zaman nasıl mütevazı olunacağını, cezayı nasıl kabul edeceğini, ne zaman zaten biliyormuş gibi yapmak yerine öğrenmek gerektiğini. *Onun gibi*

birkaç düzine daha çömez olsaydı keşke, diye düşündü Siuan, *ve Elaida ve Romanda gibileri birkaç düzine az olsaydı.*

“Evet çocuğum?” diye sordu Siuan. “Ne var?”

“O çamaşırları kaldırdığınızı gördüm Siuan Sedai,” dedi Sharina. “Ve belki onu sizin için taşımam gerektiğini düşündüm.”

Siuan duraksadı. “Kendini yormanı istemem.”

Sharina hiç de çömezvari olmayan bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Bu yaşlı kollar daha geçen sene bundan iki kat ağır yükleri ırmağa götürüp geri getiriyor, bir yandan da üç torunu sırayla taşıyordu Siuan Sedai. Bana bir şey olmaz.” Kadının gözlerinde bir şey vardı, önerisinin arkasında bir şey olduğuna dair bir şey. Görünüşe göre bu kadının Şifa örgülerinden daha fazlasına yeteneği vardı.

Meraklanan Siuan yaşlı kadının sepeti almasına izin verdi. Patikada, çömezlerin çadırlarına doğru yürümeye başladılar.

“Böylesine basit görünüşlü bir bilginin bu kadar büyük bir çalkantı yaratması ilgi çekici, siz de öyle düşünmüyor musunuz Siuan Sedai?”

“Elaida’nın Yolculuğu öğrenmesi önemli bir bilgi.”

“Ama birkaç ay önce, o yönlendirebilen adam geldiğinde yapılan toplantı sırasında öğrenildiği söylenenler kadar önemli değil. Bunun bu kadar büyük olay yaratması tuhaf.”

Siuan başını iki yana salladı. “Kalabalıkların düşünüş tarzı ilk bakışta genellikle tuhaf gelir Sharina. Herkes hâlâ o Asha’man’ın ziyaretinden bahsediyor ve daha fazlasını dört gözle bekliyor. Bir açıdan, büyük bilgiler gizlice gelebilir, ama o zaman daha önemsiz bilgilerin bir endişe patlamasıyla karşılanmasına sebep olurlar.”

“İnsan bu gözlemi iyi şekilde kullanabilir sanırım.” Sharina yanlarından geçen bir çömez grubuna başını salladı. “Endişe yaratmak istiyorsa, demek istedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Siuan gözlerini kısarak.

“Ashmanaille ilk önce Lelaine Sedai’ye rapor verdi,” dedi Sharina alçak sesle. “Haberin duyulmasına izin verenin Lelaine olduğunu duydum. Salon’u toplantıya çağırırken bir çömez ailesinin işitebileceği mesafede, çok yüksek sesle söylemiş. Ayrıca, toplantının Aleve Mühürlü olması için yapılan ilk çağrıları engellemiş.”

“Ah,” dedi Siuan. “Demek *bu* yüzden!”

“Yalnızca işittiklerimi aktarıyorum elbette,” diye açıkladı Sharina çarpık çurpuk bir siyahağacın gölgesinde durarak. “Muhtemelen yalnızca aptallık.

Ah, Lelaine'in konumuna sahip bir Aes Sedai bilgi çömezlerin kulaklarına giderse, kısa zamanda meraklı kulaklara aktarılacağını biliyor olmalı."

"Ve Kule'de, her kulak meraklıdır."

"Kesinlikle Siuan Sedai," dedi Sharina gülümseyerek.

Lelaine toplantıyı sirke çevirmek istemişti –çömezlerin dinlemesini, kamptaki her Aes Sedai'nin tartışmaya katılmasını istemişti. Neden? Ve Sharina neden hiç de çömezvari olmayan fikirlerini Siuan'a açıyordu?

Yanıt açıktı. Kamptaki kadınlar ne kadar büyük tehdit altında hissederse –Elaida'yı ne kadar tehlikeli görürlerse– kararlı bir elin kontrolü ele geçirmesi o kadar kolay olacaktı. Aes Sedailer şimdi dikkatle korunan bir sır açığa çıktığı için kızgındılar, ama yakında Siuan'ın gördüğü tehlikeyi göreceklerdi. Kısa süre sonra korku olacaktı. Endişe. Tasa. İçerideki Aes Sedailer artık diledikleri zamanda, diledikleri yere Yolculuk edebildiklerine göre, kuşatma asla işe yaramazdı. Bryne'ın köprülerdeki ordusu işe yaramaz olmuştu.

Siuan tahmininde yanılmıyorsa, Lelaine bu sonuçları da herkesin görmesini sağlayacaktı.

"Bizi korkutmak istiyor," dedi Siuan. "Bir kriz istiyor." Akıllıcaydı. Siuan bunun geleceğini tahmin etmeliydi. Görmemiş olması –ve Lelaine'in planlarını haber almamış olması– aynı zamanda bir önemli gerçeği daha fısıldıyordu. Kadın Siuan'a göründüğü kadar çok güvenmiyor olabilirdi. Kahretsin!

Sharina'ya odaklandı. Kır saçlı kadın sabırla durmuş, Siuan öğrendikleri üzerine düşünürken bekliyordu.

"Bunu bana neden söyledin?" diye sordu Siuan. "Lelaine'in uşağı olmadığımı nereden biliyorsun?"

Sharina kaşlarını kaldırdı. "Lütfen Siuan Sedai. Bu gözler kör değil ve onlar Amyrlin'in düşmanlarını meşgul etmek için çok çalışan bir kadın görüyorlar."

"Güzel," dedi Siuan. "Ama yine de pek az ödül uğruna kendini teşhir ediyorsun."

"Pek az ödül mü?" diye sordu Sharina. "Affedersiniz Siuan Sedai, ama Amyrlin geri dönmezse sizce kaderim ne olur? Şimdi ne diyor olursa olsun, Lelaine Sedai'nin gerçek fikirlerini sezebiliyorum."

Siuan duraksadı. Lelaine şu anda Egwene'in sadık savunucusu rolünü oynuyor olsa da, bir süre önce, aşırı yaşlı çömezler konusunda o da başka

herkes kadar hoşnutsuzdu. Geleneklerin değişmesi pek az kişinin hoşuna giderdi.

Yeni çömezler çömez defterine yazıldığına göre, onları Kule'den kovmak çok zor olurdu. Ama bu, Aes Sedailerin yaşlı kadınları almaya devam edecekleri anlamına gelmiyordu. Bunun ötesinde, Lelaine'in –ya da Amyrlin Makamı'na her kim geçerse onun– geleneklere aykırı bir biçimde kabul edilen kadınların ilerleyişini geciktirmenin ya da engellemenin bir yolunu bulması olasılığı vardı. Buna Sharina da kesinlikle dahil olurdu.

"Amyrlin'in buradaki eylemlerinden haberi olmasını sağlayacağım," dedi Siuan. "Ödüllendirileceksin."

"Benim ödülüm Egwene Sedai'nin dönüşü olur Siuan Sedai. Dua edin de hızlı olsun. Bizi Kule'ye kabul ettiği an kaderimiz onunkine dolandı. Gördüklerimden ve hissettiklerimden sonra, eğitimime son vermeye hiç niyetim yok." Kadın sepeti kaldırdı. "Bunların yıkanıp getirilmesini istiyorsunuzdur herhalde?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Ben bir çömezim Siuan Sedai. Bu benim görevim. Aynı zamanda bir zevk." Yaşlı kadın saygıyla eğildi ve yaşına göre dinç adımlarla yürüyüş yolunda uzaklaştı.

Siuan onun uzaklaşmasını izledi, sonra bir başka çömezi durdurdu. Bryne'a bir haberci daha. Ne olur ne olmaz diye. *Acele et kızım,* diye düşündü Siuan, Egwene'e hitaben, Beyaz Kule'ye bakarak. *Kaderinki seninkine dolanmış olan tek kişi Sharina değil. Hepimiz senin ağına dolandık.*

19
Kumarlar

Kaos. Tüm dünya kaos içindeydi.

Tuon ellerini arkasında kavuşturmuş, Ebou Dar'daki sarayda, görüşme odasının balkonunda duruyordu. Saray bahçelerinde –şehirde pek çok yüzey gibi, beyaz badanalı parke taşlarıyla kaplıydı– altın ve siyah renklere bürünmüş bir grup Altaralı silahlı adam iki subayın bakışları altında saf tutmaya çalışıyordu. Onların ötesinde şehir merkezi yükseliyordu; renkli şeritlerle süslenmiş beyaz kubbeler, beyaz minarelerle birlikte yükseliyordu.

Düzen. Burada, Ebou Dar'da düzen vardı, hatta şehir dışındaki çadır ve araba kaplı alanlarda bile. Seanchan askerler devriye geziyor, huzuru koruyordu; Rahad'ı temizleme planları vardı. İnsanların fakir olması, kanunsuz yaşamaları için sebep –ya da bahane– değildi.

Ama bu şehir fırtınalı bir dünyada düzenli kalabilen minik, minicik bir köşeydi. İmparatoriçe öldükten sonra Seanchan'ın kendisi iç savaşla bölünmüştü. *Corenne* gelmişti, ama Artur Şahinkanadı'nın topraklarının yeniden fethi süreci, doğuda Yenidendoğan Ejder, kuzeyde Doman orduları tarafından engellendiğinden yavaş ilerliyordu. Tuon hâlâ Korgeneral Turan'dan haber bekliyordu, ama işaretler iyi değildi. Galgan sonucun onları şaşırtabileceğini savunuyordu, ama Tuon Turan'ın durumunu haber aldığı saatte siyah bir güvercin görmüştü. Alamet açıktı. Adam canlı dönmeyecekti.

Kaos. Tuon, sadık Karede'nin kan kırmızısı ve koyu –neredeyse siyah– renklerdeki kalın zırhı içinde dikildiği yere baktı. Uzun boylu bir adamdı, kare yüzü de üzerindeki zırh kadar katıydı. Bugün –Tuon'un Ebou Dar'a döndüğü gün– yanında iki düzine Ölümnöbeti Askeri, altı Ogier Bahçıvan vardı ve hepsi duvarların dibine dizilmişti. Yüksek tavanlı, beyaz sütunlu

odanın kenarlarında duruyorlardı. Karede kaosu seziyordu ve onun Tuon'u yeniden ele geçirmesine izin vermemeye kararlıydı. Kaos en çok, onun neleri etkileyip neleri etkilemeyeceği konusunda varsayımlarda bulunmaya başlarsanız ölümcül olurdu. Burada, Ebou Dar'da, Tuon'un canını almaya kararlı bir hizip biçiminde kendini göstermişti.

Tuon yürümeyi öğrendiği günden beri suikastlardan kaçıyordu ve hepsinden canlı kurtulmuştu. Onları bekliyordu. Bir açıdan, onlar sayesinde canlı hissediyordu. Sizi öldürmek için suikastçılar gönderilmese, güçlü olduğunuzu nereden anlayacaktınız?

Ama Suroth'un ihaneti... Öncellerin önderi hain olursa, bu gerçekten de kaos demekti. Dünyayı düzene kavuşturmak çok, çok zor olacaktı. Belki imkânsız.

Tuon sırtını dikleştirdi. İmparatoriçe olmasına seneler olduğunu düşünmüştü. Ama görevini yapacaktı.

Balkondan döndü ve onu bekleyen kalabalıkla yüzleşmek üzere görüşme odasına girdi. Kan'dan olan diğerleri gibi, o da İmparatoriçe'nin yasını tutmak için yüzünü küllerle boyamıştı. Tuon annesine pek sevgi beslememişti, ama bir İmparatoriçe için sevgi gerekli değildi. O düzen ve istikrar sağlardı. Tuon bunu, ağırlık omuzlarına çöktüğünde anlamaya başlamıştı.

Oda dikdörtgen şeklinde ve genişti, sütunların arasındaki şamdanlarla aydınlatılmıştı ve arkadaki geniş balkondan parlak güneş ışığı geliyordu. Tuon, parlak beyaz seramikleri tercih ettiğinden, odadaki kilimlerin kaldırılmasını emretmişti. Tavan, denizde balıkçılar, berrak havada martılar betimleyen resimlerle bezenmişti ve duvarlar yumuşak mavi renkteydi. On *da'covale*'den oluşan bir grup Tuon'un sağında, şamdanların önünde diz çökmüştü. İncecik kostümleri içinde emir bekliyorlardı. Suroth aralarında değildi. O işi Ölümnöbeti Askerleri ele almıştı; en azından kadının saçları uzayana kadar.

Tuon odaya girer girmez sıradan insanların tamamı dizleri üzerinde eğilerek alınlarını yere dokundurdular. Kandan olanlar diz çökerek başlarını eğdiler.

Da'covale'lerin karşısında, odanın diğer tarafında, kırmızı fon üzerinde gümüş şimşekler olan etekler giymiş Lanelle ve Melitene diz çökmüşlerdi. Tasmalı *damane*'leri başlarını eğerek diz çökmüşlerdi. Tuon'un kaçırılması pek çok *damane* için dayanılmaz olmuştu; onun yokluğunda avunmaz bir biçimde ağlamışlardı.

Görüşme sandalyesi göreceli olarak sadeydi. Kolları ve sırtı siyah kadife kaplı tahta bir sandalye. Tuon, kopkoyu deniz mavisi pilili elbise içinde, beyaz pelerini arkasında dalgalanarak gidip oturdu. O oturur oturmaz odadaki insanlar itaatkâr duruşlarından doğruldular –*da'covale*'ler dışında, onlar diz çökmeye devam ettiler. Selucia ayağa kalktı ve sandalyenin yanına geçti. Altın rengi saçlarının sağ tarafını örmüştü ve sol tarafı tıraşlanmıştı. Kan'dan olmadığından kül sürünmemişti, ama kolundaki beyaz bant –tüm İmparatorluk'ta olduğu gibi– İmparatoriçe'nin yasının tuttuğunu gösteriyordu.

Tuon'un sekreteri ve gizli Eli Yuril sandalyenin diğer yanına geçmişti. Ölümnöbeti Askerleri, kara zırhları güneş ışığında parlayarak, belli etmeden çevresini aldılar. Son zamanlarda özellikle koruyucu davranıyorlardı. Tuon, son olayları düşünerek, onları suçlayamıyordu.

İşte buradayım, diye düşündü, *kudretle kuşatılmışım,* damane*'ler bir yanda, Ölümnöbeti Askerleri diğer yanda. Ama Matrim'in yanında hissettiğimden daha güvende hissetmiyorum.* Onun yanında güvende hissetmesi ne tuhaftı.

Tam önünde, arkadan gelen açık balkondan yansıyan ışıkta, Kan'dan olanlar vardı ve aralarında en yüksek rütbelisi Kumandan General Galgan'dı. Adam bugün zırhını takmıştı. Göğüs plakası lacivertti, ama o kadar koyuydu ki, siyah sanılabilirdi. Bembeyaz saçlarının iki yanı tıraşlanmıştı, üstü sorguç biçimindeydi ve omuzlarına dek örülmüştü, çünkü adam Yüksek Kan'dandı. Yanında düşük Kan'ın iki üyesi vardı –Bayrak-Generali Najirah ve Bayrak-Generali Yamada– ve asil olmayan pek çok subay. Tuon'la göz göze gelmemeye dikkat ederek, sabırla bekliyorlardı.

Kan'ın başka üyelerinden bir grup, Tuon'un eylemlerine tanık olmak amacıyla, birkaç adım geride duruyorlardı. Sırım gibi Faverde Nothish ve Amenar Shumada başlarını çekiyordu. İkisi de önemliydi –tehlikeli olabilecek kadar önemli. Tuon düşerse, herhangi biri İmparatoriçe olabilirdi. Ya da İmparator.

Seanchan'daki savaş çabuk bitmeyecekti; ama bittiğinde, muzaffer olan kuşkusuz Kristal Taht'a da oturacaktı. O zaman Seanchan İmparatorluğu'nun, bir okyanusla bölünmüş, ama bir diğerini fethetme arzusunda birleşen iki önderi olacaktı. İkisi de diğerinin yaşamasına izin veremezdi.

Düzen, diye düşündü Tuon, mavi boyalı tırnağıyla siyah kolçağı tıkırdatarak. *Düzen benden yayılmalı. Fırtınaya tutulanlara sakin hava*

getireceğim.

“Selucia benim Gerçeksöyleyenim,” diye bildirdi odaya. “Kan arasında bilinsin.”

Bildiri bekleniyordu. Selucia kabul ederek başını eğdi, ama aslında Tuon’a hizmet etmek, onu korumak dışında herhangi bir konum istemiyordu. Bu konumu memnunlukla karşılamamıştı. Ama aynı zamanda dürüst ve doğrudandı; kusursuz bir Gerçeksöyleyen olacaktı.

En azından bu sefer, Tuon Gerçeksöyleyeninin Terkedilmişlerden biri olmadığından emin olabilirdi.

Falendre’nin hikâyesine inanıyor muydu bu durumda? İnanılırlık sınırlarını zorluyordu; Matrim’in karanlıkta saklanan hayali yaratıklarla dolu süslü hikâyelerine benziyordu. Diğer yandan, diğer *sul’dam* ve *damane*’ler Falendre’nin hikâyesini doğrulamıştı.

En azından bazı gerçekler açıktı. Anath, Suroth’la birlikte çalışıyordu. Suroth –ikna edilmesinin ardından– Terkedilmişlerden biriyle görüştüğünü açıklamıştı. Ya da en azından, onlardan biriyle görüştüğünü düşünüyordu. Terkedilmiş’in Anath olduğunu bilmiyordu, ama bu bilgiyi inanılır bulmuştu.

Terkedilmiş olsa da olmasa da Anath, Tuon kılığına girerek Yenidendoğan Ejder’le görüşmüştü. Sonra onu öldürmeye çalışmıştı. *Düzen*, diye düşündü Tuon yüzünü ifadesiz tutarak. *Ben düzeni temsil ediyorum.*

Tuon hızla, Gerçeksöyleyen olarak ek sorumluluğunun yanı sıra hâlâ Tuon’un sesi –ve gölgesi– olan Selucia’ya işaret etti. Ondan çok daha düşük olanlara emir verirken, Tuon sözleri Selucia’ya aktaracak, Selucia onları dile getirecekti.

“Onu içeri göndermen gerekiyor,” dedi Selucia tahtın yanında oturan *da’covale*’ye. Adam aşağılara kadar eğilerek alnını yere dokundurdu, sonra büyük odanın diğer ucuna seğirtti ve kapıyı açtı.

Altara Kralı, Mitsobar Evi’nin Yüksek Makamı Beslan, siyah saçları ve gözleri olan ince bir gençti. Altaralılar arasında olağan olan zeytin rengi tene sahipti, ama Kan’ın tercih ettiği giysileri giymeye başlamıştı. Bol, sarı pantolon, göğsünün yalnızca yarısına gelen yüksek yakalı ceket, altında sarı gömlek. Kan odanın ortasında açık bir geçiş yolu bırakmıştı. Beslan bakışlarını yere dikerek burada yürüdü. Tahtın önündeki dilekçe yerine geldiğinde dizleri üzerine çöktü ve iyice eğildi. Başındaki ince altın taç dışında, kusursuz bir sadık uyruk imgesi.

Tuon Selucia’ya bir jest yaptı.

“Kalkman isteniyor,” dedi Selucia.

Beslan kalktı, ama bakışlarını kaldırmadı. Adam iyi bir oyuncuydu.

“Dokuz Ayın Kızı kaybınız için baş sağlığı diliyor,” dedi Selucia ona.

“Ben de kaybı için ona baş sağlığı diliyorum,” dedi adam. “Seanchan halkının hissettiği büyük yangın karşısında benim acım yalnızca bir mum alevi.”

Adam kendini *fazla* küçük düşürüyordu. O bir kraldı; bu kadar eğilmesi gerekmiyordu. Sonuçta, Kan’dan olan pek çok kişiye denkti.

Tuon onun sırf yakında İmparatoriçe olacak kadının karşısında uysal davrandığını düşünebilirdi. Ama casuslar ve söylentiler aracılığıyla, adamın huyu hakkında çok şey öğrenmişti.

“Dokuz Ayın Kızı görüşmelere son vermenizin sebebini öğrenmek istiyor,” dedi Selucia, Tuon’un ellerinin nasıl oynadığına bakarak. “Halkınızın kralları ile görüşememesini can sıkıcı buluyor. Annenizin ölümü şok edici olduğu kadar trajikti de, ama krallığınızın size ihtiyacı var.”

Beslan eğildi. “Lütfen ona iletin, kendimi kendisinin üstünde bir konuma yükseltmenin uygun olacağını düşünmedim. Nasıl hareket edeceğim konusunda kararsızım. Hakaret etmek istemedim.”

“Bunun gerçek sebep olduğundan emin misiniz?” diye Seslendirdi Selucia. “Bize karşı bir isyan planladığınız ve başka görevlere zaman ayıramadığınız için olabilir mi?”

Beslan iri iri açılmış gözlerle başını kaldırdı. “Majesteleri, ben...”

“Daha fazla yalan söylemene gerek yok Tylin’in çocuğu,” dedi Tuon ona doğrudan. Oraya toplanmış Kan’dan şaşkınlık inlemeleri yükseldi. “General Habiger’e ve arkadaşın Lord Malalin’e söylediklerinden haberim var. Üç Yıldız’ın mahzenindeki sessiz toplantılarınızdan haberim var. Hepsini biliyorum Kral Beslan.”

Oda sessizleşti ve Beslan bir anlığına başını eğdi. Sonra, şaşırtıcı şekilde, ayağa kalktı ve doğrudan Tuon’un gözlerine baktı. Tuon deminki uysal gencin bunu yapabileceğini sanmıyordu. “İzin vermeyeceğim şeyler arasında halkımın...”

“Yerinde olsam dilimi tutardım,” diye sözünü kesti Tuon. “Zaten kum üzerinde duruyorsun.”

Beslan duraksadı. Tuon onun gözlerindeki soruyu görebiliyordu. Tuon onu idam etmeyecek miydi? *Seni öldürmek istesem*, diye düşündü, *çoktan ölmüş olurdun ve hançeri görmezdin bile.*

“Seanchan ayaklanmış durumda,” dedi Tuon onu süzerek. Adam sözleri karşısında şok olmuş göründü. “Ah, bunu görmezden geleceğimi mi sanıyordun, Beslan? İmparatorluğum çevremde yıkılırken ben yıldızlara bakmakla tatmin olmayacağım. Gerçek kabul edilmeli. Annem öldü. İmparatoriçe yok.

“Bununla birlikte, *Corenne* güçleri burada, okyanusun bu yakasında konumumuzu korumak için *fazlasıyla* yeterli ve buna Altara dahil.” Bir *kontrol,* bir *kararlılık* hissi vermeye çalışarak öne değildi. Annesi bunu her zaman yapabiliyordu. Tuon annesinin boyuna sahip değildi, ama o haleye ihtiyacı olacaktı. Diğerleri, sırf onun huzuruna girdiklerinde bile, daha güvende hissetmeliydi.

“Bu gibi zamanlarda,” diye devam etti Tuon, “isyan tehditlerine tahammül edilemez. Pek çok kişi İmparatorluk’un zayıflığında fırsat görecek ve onların bölücü didişmeleri –eğer kontrol altında tutulmazsa– hepimizin sonu olur. Bu yüzden katı olmalıyım. Çok katı. Bana meydan okuyanlara karşı.”

“O zaman neden,” dedi Beslan, “hâlâ yaşıyorum?”

“İsyanını planlamaya İmparatorluk’taki olaylar öğrenilmeden *önce* başladın.”

Adam şaşkınlık içinde kaşlarını çattı.

“İsyanına Suroth buradayken başladın,” dedi Tuon, “annen hâlâ kraliçeyken. O zamandan bu yana çok şey değişti Beslan. Çok şey. Bu gibi zamanlarda, büyük başarı potansiyeli vardır.”

“Güç hırsım olmadığını bilmelisiniz,” dedi Beslan. “Tek istediğim halkımın özgürlüğü.”

“Bunu biliyorum,” dedi Tuon, dirsekleri sandalyesinin kollarında, ellerini önünde kenetleyip tırnakları boyalı parmaklarını kıvırarak. “Hâlâ hayatta olmanın diğer sebebi de bu. Mevki hırsı için isyan etmedin, sırf cehaletten isyan ettin. Yanlış yönlendirildin ve bu, doğru bilgileri aldığında değişebileceğin anlamına geliyor.”

Adam kafası karışmış halde ona baktı. *Gözlerini indir, aptal. Küstahlıktan kamçılattırma kendini!* Beslan onun düşüncelerini duymuş gibi gözlerini kaçırdı, sonra yere dikti. Evet, Tuon bu adamı doğru değerlendirmişti.

Tuon’un konumu ne kadar da kararsızdı! Evet, orduları vardı –ama Suroth’un saldırganlığı yüzünden çoğu püskürtülmüştü.

Okyanusun bu yanındaki krallıkların hepsi eninde sonunda Kristal Taht'ın önünde eğilmek zorunda kalacaktı. Bütün *marath'damane*'ler tasmalanacak, bütün kral ve kraliçeler yeminleri edecekti. Ama Suroth durumu fazla zorlamıştı, özellikle de Turan'la ilgili fiyaskoda. Tek bir savaşta yüz bin adam kaybedilmişti. Delilik.

Tuon'un Altara'ya *ihtiyacı* vardı. Ebou Dar'a ihtiyacı vardı. Beslan halkı arasında çok seviliyordu. Annesinin gizemli bir biçimde öldürülmesinin ardından onun kellesini kazığa geçirmek... Eh, Tuon Ebou Dar'da istikrar sağlayacaktı, ama bunu başarmak uğruna cepheleri askersiz bırakmak istemezdi.

"Annenin ölümü bir kayıptı," dedi Tuon. "O iyi bir kadındı. İyi bir kraliçe."

Beslan'ın dudakları gerildi.

"Konuşabilirsin," dedi Tuon.

"Ölümü... açıklanamadı," dedi Beslan. İma açıktı.

"Öldürülmesine Suroth mu sebep oldu bilmiyorum," dedi Tuon sesini yumuşatarak. "Kendisi öyle olmadığını iddia ediyor. Ama konu araştırılıyor. Annenin ölümünün ardında Suroth'un olduğu ortaya çıkarsa, bizzat taht, sen ve Altara'dan özür dileyecek."

Kan'dan bir inleme daha yükseldi. Tuon bir bakışla onları susturdu, sonra Beslan'a döndü. "Annenin ölümü gerçekten büyük bir kayıp. Onun yeminlerine sadık biri olduğunu bilmelisin."

"Evet," dedi Beslan acı bir sesle. "Ve tahttan vazgeçti."

"Hayır," dedi Tuon sertçe. "Taht sana ait. Bahsettiğim cehalet buydu. Halkına önderlik etmek *zorundasın.* Bir kralları olmalı. Senin görevini senin adına yapmak için ne zamanım ne arzum var.

"Seanchanların ülkenize hâkim olmasının halkınızın tutsaklığı anlamına geldiğini varsayıyorsunuz. Bu doğru değil. Hükmümüzü kabul ettiklerinde daha özgür, daha güvende, daha güçlü olacaklar.

"Senden yukarıda oturuyorum. Ama bu, bu kadar itici bir fikir mi? İmparatorluğun kudretiyle, Ebou Dar dışında sınırlarınızı koruyabilecek, topraklarınızda kol gezebileceksiniz. Halkından bahsediyorsun, değil mi? Eh, senin için bir şey hazırlanmasını emrettim." Yana doğru başını salladı. Dal gibi bir *da'covale* deri bir çantayla öne çıktı.

"İçinde," dedi Tuon, "keşif kollarımın ve güvenlik güçlerimin toparladığı sayıları bulacaksın. Burayı işgalimiz sırasında işlenen suçlarla

ilgili raporları kendi gözlerinle görebilirsin. Dönüş *öncesini* ve *sonrasını* karşılaştıran raporlar ve belgeler bulacaksın.

“Ne öğreneceğini biliyorsun sanırım. İmparatorluk senin için bir kaynak Beslan. Güçlü, çok güçlü bir müttefik. Sana istemediğin tahtlar önererek sana hakaret etmeyeceğim. Seni halkın için istikrar, yiyecek ve koruma vadederek ikna edeceğim. Hepsinin karşılığında yalnızca sadakatini istiyorum.”

Beslan çantayı tereddütle kabul etti.

“Sana bir seçim öneriyorum Beslan,” dedi Tuon. “Dilersen idamı seçebilirsin. Seni *da’covale* yapmayacağım. Şerefle ölmene izin vereceğim ve yemin etmeyi reddettiğin, Seanchanları kabul etmemeyi seçtiğin için öldüğün ilan edilecek. Eğer bunu dilersen, izin veririm. Halkın meydan okuyarak öldüğünü öğrenecek.

“Ya da onlara daha iyi hizmet etmeyi seçebilirsin. Yaşamayı seçebilirsin. Bunu yaparsan Yüksek Kan’a yükseltilirsin. Öne çıkarsın ve yapman gerektiği gibi halkının üzerinde hüküm sürebilirsin. Halkının işlerini *yönetmeyeceğime* söz veririm. Uygun görüldüğü üzere, ordularım için kaynak ve adam talep ederim ve senin sözün benimkine karşı olamaz. Bunun dışında, Altara’daki hükmün mutlak olur. Kan’dan hiç kimsenin senin iznin olmadan halkına emir verme, zarar verme, onları hapsetme hakkı olmaz.

“Düşük Kan’a yükseltilmesi gerektiğini düşündüğün ailelerin bir listesini kabul ederim ve gözden geçiririm ve en az yirmisini yükseltirim. Altara okyanusun bu tarafında İmparatoriçe’nin kalıcı makamı olur. Bu şekilde, buradaki en güçlü krallık olur. Sen seç.”

Kenetlediği parmaklarını çözerek öne eğildi. “Ama şunu anla. Bize katılmayı seçersen, bana yüreğini vereceksin, yalnızca sözünü değil. Yeminlerini görmezden gelmene izin vermeyeceğim. Sana bu şansı verdim, çünkü senin güçlü bir müttefik olabileceğine inanıyorum, belki Suroth’un çarpık ağları yüzünden yanlış yönlendirildiğine inanıyorum.

“Karar vermek için bir günün var. İyi düşün. Annen bunun en iyi yol olacağını düşündü ve o bilge bir kadındı. İmparatorluk istikrar demek. İsyan yalnızca acı, açlık ve belirsizlik getirir. Bunlar yalnız kalınacak zamanlar değil Beslan.”

Tuon arkasına yaslandı. Beslan ellerindeki çantaya baktı. Çekilme arzusunu ifade etmek için eğildi, ama dalgınmış gibi, hareketleri sarsaktı.

“Gidebilirsin,” dedi Tuon ona.

Beslan kalktı, ama gitmek üzere dönmedi. O ellerine ve çantaya bakarken oda sessizleşti. Tuon onun yüzündeki mücadeleyi okuyabiliyordu. Huzurdan çıkmasına izin verildiği için, onu dışarı çıkarmak için bir *da'covale* yaklaştı, ama Tuon elini kaldırarak hizmetkârı durdurdu.

Tuon öne eğildi. Kan'ın pek çok üyesi ayak değiştirerek bekledi. Beslan çantaya bakıyordu. Sonunda kararlı bakışlarla başını kaldırdı. Sonra, yeniden diz çökerek herkesi şaşırttı.

"Ben, Mitsobar Evi'nden Beslan, şimdi ve o beni kendi isteğiyle salıverene kadar sonsuza dek, Dokuz Ayın Kızı ve onun aracılığıyla Seanchan İmparatorluğu'na sadakatimi ve hizmetimi adıyorum. Topraklarım ve tahtım onundur ve onları onun eline bırakıyorum. Işık'ın huzurunda buna yemin ediyorum."

Tuon gülümsedi. Beslan'ın arkasında, Kumandan General Galgan öne çıkarak Kral'a hitap etti. "Bunu yapmanın doğru yolu bu değil..."

Tuon bir jestle onu susturdu. "Bu halkın âdetlerimize uyum sağlamasını talep ediyoruz General," dedi. "Bizim de onların bazı âdetlerine uyum sağlamamız uygun olur." O yolların çoğuna uyum sağlamayacaklardı elbette. Ama bunu anlamasına izin verdiği için Anan Hanım'la yaptığı uzun sohbetlere minnettardı. Seanchanlar belki de, bu halka Seanchan itaat yeminleri ettirerek hata yapmışlardı. Matrim o yeminleri etmişti, ama zamanı geldiğinde pekâlâ göz ardı etmişti onları –ama Tuon'a verdiği sözleri tutacaktı ve adamları onun şerefli bir adam olduğu konusunda Tuon'u temin etmişti.

Bir yemini bir diğerinden daha öncelikli görmeleri ne garipti. Bu insanlar bir tuhaftı. Ama Tuon onlara hükmetmek için, onları anlamak zorundaydı –ve Seanchan'a dönüşünden önce güç toplamak için onlara hükmetmesi gerekecekti.

"Yeminin beni memnun etti Kral Beslan. Seni Yüksek Kan'a yükseltiyorum ve sana ve Evine, şimdi ve daima, Altara krallığı üzerinde hüküm hakkı veriyorum. İdare ve hükümet konusunda iraden yalnızca bizzat İmparatorluk Tahtı'nın altında olacak. Ayağa kalk."

Beslan titrek bacaklar üzerinde doğruldu. "*Ta'veren* olmadığınızdan emin misiniz Leydim?" diye sordu. "Çünkü buraya girerken bunu yapmayı beklemediğim kesin."

Ta'veren. Bu insanlar ve aptalca batıl inançları! "Senden memnunum," dedi Tuon ona. "Anneni çok kısa bir süre için tanıdım, ama onu oldukça

becerikli buldum. Onun kalan tek oğlunu idam etmek zorunda kalmak hoşuma gitmezdi."

Beslan başını sallayarak bunu takdir ettiğini ifade etti. Kenarda, Selucia gizlice işaret etti: *Bunu iyi idare ettin. Belki geleneksel değil, ama büyük incelikle hallettin.*

Tuon'un içini sıcak bir gurur duygusu doldurdu. Beyaz saçlı General Galgan'a döndü. "General. Benimle konuşmak için beklediğini biliyorum ve sabrın övgüye değer. Şimdi düşüncelerini dile getirebilirsin. Kral Beslan, sen çekilebilir ya da kalabilirsin. Krallığında yaptığım halka açık görüşmelere katılmak senin hakkın ve katılmak için izne ya da davete ihtiyacın yok."

Beslan başını salladı, eğildi, ama izlemek üzere odanın kenarına çekildi.

"Teşekkür ederim, En Yüksek Kız Evlat," dedi Galgan saygıyla, öne çıkarak. Dışarıda, koridorda duran *so'jhin*'lerine el etti. İçeri girdiler –önce Tuon'un önünde yere kapandılar–, sonra hemen bir masa kurdular ve üzerine pek çok harita bıraktılar. Bir hizmetkâr Galgan'a bir deste getirdi. Adam onu taşıyarak Tuon'a yaklaştı. Karede bir anda Tuon'un sağında, Selucia ise solunda belirdi, ama Galgan saygılı bir mesafeyi korudu. Eğildi ve elindeki şeyi yere açtı. Ortasından kıvrımlı bir çizgiyle bölünmüş çember deseni taşıyan kırmızı bir bayraktı. Çemberin yarısı siyah, yarısı beyazdı.

"Bu nedir?" diye sordu Tuon öne eğilerek.

"Yenidendoğan Ejder'in sancağı," dedi Galgan. "Bir haberciyle göndererek bir görüşme daha istedi." Başını kaldırdı –Tuon ile göz göze gelmedi, ama düşünceli, endişeli yüzünü gösterdi.

"Bu sabah kalktığımda," dedi Tuon, "gökyüzünde üç kuleye benzeyen bir desen ve havada, yüksekte, onların arasından geçen bir şahin gördüm."

Odada bulunan, Kan'dan pek çok kişi takdirle başlarını salladılar. Yalnızca Beslan'ın kafası karışmış görünüyordu. Bu insanlar alametleri bilmeden nasıl yaşıyorlardı? Desen'in onlara verdiği, kadere dair görüntüleri anlamayı istemiyorlar mıydı? Şahin ve üç kule, zor seçimlerin yaklaştığına dair alametti. Cüret gerektiğine işaret ediyorlardı.

"Yenidendoğan Ejder'in görüşme talebi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Tuon Galgan'a.

"Belki de bu adamla görüşmek akıllıca olmayacak En Yüksek Kız Evlat. Bu unvan üzerindeki hak iddiasından emin değilim. Bu sorunun ötesinde, bu zamanda İmparatorluk'un başka endişeleri yok mu?"

“Güçlerimizin neden geri çekilmediğini merak ediyorsun,” dedi Tuon. “Neden tahtı güvenceye almak için Seanchan’a dönmediğimizi.”

Adam başını eğdi. “Bilgeliğinize güveniyorum En Yüksek Kız Evlat.”

“Bu *gerçekten* Yenidendoğan Ejder,” dedi Tuon. “Yalnızca Yenidendoğan Ejder rolü yapan biri değil. Buna ikna oldum. Son Savaş başlamadan önce Kristal Taht’ın önünde eğilmeli. Bu yüzden kalmalıyız. Geri Dönüş’ün bu zamanda olması tesadüf değil. Burada bize ihtiyaç duyuluyor. Ne yazık ki, kendi ülkemizde ihtiyaç duyulduğundan daha fazla.”

Galgan yavaşça başını salladı. Seanchan’a geri çekilmeme konusunda Tuon’la aynı fikirdeydi; yalnızca, Tuon’un dönmeyi isteyeceğini varsaymıştı. Tuon kalacaklarını bildirerek adamın saygısını kazanmıştı. Galgan tahtı kendi adına ele geçirmeyi düşünmeyeceğinden değil. Büyük hırs sahibi olmayan bir adam Galgan’ın konumuna gelemezdi.

Bununla birlikte, Galgan hırslı olduğu kadar sağduyulu bir adam olarak tanınıyordu. En iyisi olacağını düşünmediği sürece saldırmazdı. Büyük başarı potansiyeli olduğuna, Tuon’u ortadan kaldırmanın İmparatorluk için daha iyi olacağına inanması gerekirdi. Hırslı bir ahmakla hırslı bir akıllı adam arasındaki fark buydu. İkincisi birini öldürmenin yalnızca bir başlangıç olduğunu anlardı. Tuon’un canını almak ve tahta oturmak, eğer Kan’ın geri kalanını düşman ederse, Galgan’a hiçbir şey kazandırmazdı.

Galgan harita masasına yürüdü. “Savaşı sürdürmeyi dilerseniz En Yüksek Kız Evlat, izin verin ordumuzun durumunu açıklayayım. En hırslı planlarımızdan biri Korgeneral Yulan tarafından hazırlanıyor.”

Galgan toplanan subaylara el etti ve düşük Kan’dan kısa boylu, esmer tenli bir adam öne çıktı. Adam kelliğini saklamak için siyah peruk takmıştı. Yaklaştı, Tuon’un önünde diz çöktü ve eğildi.

“Ayağa kalkman ve konuşman emredildi General,” diye Seslendirdi Selucia.

“En Yüksek Kız Evlat minnetimi bilmeli,” dedi Yulan ayağa kalkarak. Harita masasında, yardımcılarına bir haritayı Tuon’un göreceği şekilde kaldırmalarını işaret etti. “Arad Doman’daki aksaklıklara rağmen, bu toprakları yeniden ele geçirme süreci beklendiği gibi ilerledi. Dilediğimizden daha yavaş, ama büyük zaferler de kazandık. Bu krallıkların halkları komşu ulusları savunmak için toplanmıyor. Onları teker teker ele geçirme konusunda büyük başarı kazandık. Bizi yalnızca iki konu endişelendiriyor. İlki Rand al’Thor, Yenidendoğan Ejder. Kuzeyde ve

doğuda saldırgan bir birleştirme savaşı veriyor. Onu nasıl hizaya getireceğimiz konusunda En Yüksek Kız Evlat'ın bilgeliğine ihtiyacımız olacak.

"Diğer endişe konusu, Tar Valon olarak bilinen yerde toplanmış büyük sayıda *marath'damane*. Ebou Dar'ın kuzeyindeki büyük toprak parçasını yok etmek için kullandıkları büyük silahtan En Yüksek Kız Evlat'ın haberinin olduğunu sanıyorum."

Tuon başını salladı.

"*Sul'dam*'lar bunun eşini benzerini görmediler," diye devam etti Yulan. "*Damane* işi olduğunu varsayıyoruz. Doğru *marath'damane*'ler yakalanırsa, onlara öğretilebilecek bir şey. Bir anda bir yerden diğerine gidebilmek gibi –eğer doğruysa– öğrenmemiz *şart* olan bu harika beceri, ikinci bir büyük taktik avantaj olacak."

Tuon başını yine salladı. Tar Valon denen yeri gösteren haritayı inceliyordu. Selucia Seslendirdi: "En Yüksek Kız Evlat planlarınızı merak ediyor. Devam edin."

"En derin teşekkürlerimi ifade ederim," dedi Yulan eğilerek. "Hava Kumandanı olarak, Dönüş'e hizmet eden *raken* ve *to'raken*'lere kumanda etme şerefini taşıyorum. Düşman topraklarının yüreğine saldırmanın yalnızca mümkün değil, aynı zamanda son derece avantajlı olacağına inanıyorum. Henüz bu *marath'damane*'lerle savaşta karşı karşıya gelmedik, ama Yenidendoğan Ejder'in kontrol ettiği toprakların içlerine ilerlerken, kuşkusuz onlardan büyük sayılarla yüzleşeceğiz.

"Şu anda bize karşı güvende olduklarını varsayıyorlar. Şimdi saldırmak geleceği çok etkiler. Tasmaladığımız her *marath'damane* yalnızca kuvvetlerimiz için güçlü bir araç değil, aynı zamanda düşman açısından güç kaybı demek. İlk raporlar Beyaz Kule denen bu yerde yüzlerce *marath'damane* olduğunu iddia ediyor."

O kadar çok mu? diye düşündü Tuon. Böyle bir güç savaşın gidişini tamamen değiştirebilirdi. Doğru, Matrim'le birlikte yolculuk eden *marath'damane*'ler savaşlarda rol almayacaklarını söylüyordu. Gerçekten de, eskiden Aes Sedai olan *marath'damane*'ler –şimdiye dek– silah olarak faydasız çıkmıştı. Ama sözde yeminlerini çarpıtmanın bir yolu yok muydu? Matrim'in laf arasında söylediği bir şey olabileceğini düşündürmüştü. Tuon'un parmakları uçuşurcasına hareket etti.

"Dokuz Ayın Kızı onlara saldırmanın uygulanabilir olup olmadığını merak ediyor," diye Seslendirdi Selucia. "Mesafe büyük. Yüzlerce fersah."

“Daha çok *to’raken*’den oluşan bir güç kullanırız,” dedi General Yulan. “Keşif için de bir miktar *raken.* Ele geçirdiğimiz haritalarda pek az insanın yaşadığı geniş çayırlıklar gösteriliyor. Bunlar yolda dinlenme noktaları olarak kullanılabilir. Burada, Murandy üzerinden saldırabiliriz.” İkinci bir harita gösterdi ve yardımcıları onu havaya kaldırdı. “Ve Tar Valon’a güneyden yaklaşırız. Eğer En Yüksek Kız Evlat’ı memnun edecekse, geceleyin, *marath’damane*’ler uyurken saldırabiliriz. Hedefimiz olabildiğince çok *marath’damane* yakalamak.”

“Bunun gerçekten başarılabilir olup olmadığı merak ediliyor,” diye Seslendirdi Selucia. Tuon meraklanmıştı. “Böyle bir baskın için ne tür rakamlar kullanırız?”

“Kendimizi bu işe tamamen adarsak mı?” diye sordu Yulan. “Saldırı için seksen ila yüz *to’raken* toplayabileceğime inanıyorum.”

Seksen ila yüz *to’raken.* Bu durumda, geriye getirilecek *marath’damane*’ler için de yer bırakarak, donanımlarıyla birlikte üç yüz asker. Üç yüz asker, böyle bir baskın için büyük rakamdı, ama tuzağa düşmemek için hızla ve hafif bir biçimde hareket etmeleri gerekecekti.

“Eğer En Yüksek Kız Evlat’ı memnun edecekse,” dedi General Galgan yine öne çıkarak. “General Yulan’ın planının dikkate değer olduğuna inanıyorum. Büyük kayıp potansiyeli de içeriyor, ama böyle bir fırsat bir daha ele geçmez. Eğer savaşımızda ağırlık taşıyacak olurlarsa, o *marath’damane*’ler bizi sakatlayabilir. Eğer kullandıkları silahı, hatta büyük mesafeler aşma becerilerini ele geçirebilirsek... Eh, kazanacaklarımız, ordumuzdaki bütün *to’raken*’leri riske atmaya değer, derim.”

“Eğer En Yüksek Kız Evlat’ı memnun edecekse,” diye devam etti General Yulan. “Planımız Semavi Yumruk’tan yirmi manga –toplamda iki yüz birlik– ve zincir kurmuş elli tane *sul’dam* kullanmamızı gerektiriyor. Belki küçük bir grup Kanhançeri de uygun olabilir.”

Semavi Yumruk’un en seçkin üyeleri olan Kanhançerleri özel bir gruptu. Yulan ve Galgan bu eyleme gerçekten kendilerini adamışlardı! İnsan, çok ciddi olmadığı sürece, Kanhançerlerini işe karıştırmazdı, çünkü onlar gönderildikleri görevden geri dönmezlerdi. Görevleri, Yumruklar çekildikten sonra orada kalmak ve düşmana zarar vermekti –ellerinden geldiğince çok zarar. Onlardan bazılarını, mümkün olduğunca çok *marath’damane* öldürme emriyle Tar Valon’a yerleştirebilseler...

“Yenidendoğan Ejder bu baskına iyi tepki vermez,” dedi Tuon Galgan’a. “Bu *marath’damane*’lerle bağlantılı değil mi?”

“Bazı raporlara göre,” dedi Galgan, “diğerleri onun onlara karşı olduğunu söylüyor. Yine başkaları, onların onun piyonu olduğunu söylüyor. Bu alandaki istihbaratın kalitesizliği gözlerimi indirmeme sebep oluyor En Yüksek Kız Evlat. Yalanları gerçeklerden ayıramadım. Daha iyi istihbarat alana kadar, en kötüsünü, yani bu baskının onu çok kızdıracağını varsaymalıyız.”

“Peki, buna değer mi?”

“Evet,” dedi Galgan duraksamadan. “Eğer bu *marath’damane*’ler Yenidendoğan Ejder ile bağlantılıysa, o zaman şu anda, Yenidendoğan Ejder onları bize karşı kullanmadan önce saldırmak için daha büyük sebebimiz var demektir. Belki baskın onu kızdırır –ama aynı zamanda zayıflatır ve bu size onunla pazarlık etmek için daha iyi bir pozisyon verir.”

Tuon düşünceli düşünceli başını salladı. Kuşkusuz, alametin bahsettiği zor karar buydu. Ama seçim çok açık görünüyordu. Hiç de zor bir karar değil. Tar Valon’daki tüm *marath’damane*’ler tasmalanmak *zorundaydı* ve bu, tek bir güçlü darbeyle, Her Daim Muzaffer Ordu karşısındaki direnci zayıflatmak için mükemmel bir yoldu.

Ama alamet zor bir karardan bahsediyordu. Selucia’ya el etti. “Odada bu planı eleştiren var mı?” diye sordu Ses. “General Yulan ve adamlarının önerisine karşı çıkan?”

Odadaki Kan üyeleri bakıştılar. Beslan kıpırdandı, ama sessiz kaldı. Altaralılar kendi *marath’damane*’lerine tasma takılmasına itiraz etmemişlerdi; yönlendirebilenlere pek az güven besliyor gibiydiler. Aes Sedaileri yasaklama konusunda Amadicialılar kadar sağduyulu davranmamışlardı, ama onlara kucak da açmamışlardı. Beslan Beyaz Kule’ye saldırı düzenlenmesine karşı çıkmazdı.

Tuon arkasına yaslandı ve bekledi... Neyi? Belki de alametin bahsettiği karar bu değildi. Tuon baskının yapılması emrini vermek için ağzını açtı, ama o anda kapılar açılınca duraksadı.

Kapıyı koruyan Ölümnöbeti Askerleri bir an sonra kenara çekilerek koridorda hizmet eden *so’jhin*’lerden birini içeri aldı. Ma’combe adlı güçlü kollu adam yerlere kadar eğilirken, siyah örgüsü sağ omzunun üzerinden kaydı ve yere çarptı. “Dokuz Ayın Kızı’nı memnun edecekse, Korgeneral Tylee Khirgan görüşmek ister.”

Galgan şok olmuş görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Tuon ona.

“Onun geri döndüğünün farkında değildim En Yüksek Kız Evlat,” dedi adam. “Haddim olmayarak, onun konuşmasına izin verilmesini öneririm. En iyi subaylarımdan biridir.”

“Girebilir,” dedi Seslendirdi Selucia.

Beyaz cüppeli bir *da’covale*’nin ardından miğferini kolunun altına almış, zırhlı bir kadın girdi. Esmer tenliydi, kısa siyah saçları sıkı buklelerden oluşuyordu, uzun boylu ve inceydi. Şakaklarına ak düşmüştü. Plakasının üst üste binen pulları kırmızı, sarı ve mavi çizgiliydi ve kadın yürürken gıcırdıyorlardı. Kadın yalnızca düşük Kan’dandı –General Galgan’ın emri üzerine yeni terfi etmişti– ama *raken* aracılığı ile bu işten haberi olmuştu. Saçları, kafasının iki yanında bir parmak genişliğinde tıraşlanmıştı.

Tylee’nin gözleri yorgunluktan kızarmıştı. Yaydığı ter ve at kokusuna bakarak, şehre varır varmaz Tuon’u görmeye gelmiş olmalıydı. Arkasından onun kadar bitkin, bir tanesi büyük kahverengi bir çuval taşıyan pek çok genç asker girdi. Dilekçe –kare şeklinde kırmızı bir kumaş parçası– yerine gelince hepsi diz çöktü. Sıradan askerler alınlarını yere dokundurdular ve Tylee kendisi de aynısını yapacakmış, ama kendine hâkim olmuş gibi irkildi. Henüz Kan’dan olmaya alışmamıştı.

“Yorgun olduğun açık, savaşçı,” diye Seslendirdi Selucia. Tuon öne eğildi. “Çok önemli haberler getirdiğin varsayılıyor.”

Tylee tek dizi üzerinde doğruldu, sonra yana doğru işaret etti. Askerlerinden biri dizleri üzerinde doğruldu ve kahverengi çuvalı kaldırdı. Çuvalın dibi koyu renk, kabuk bağlamış bir sıvıyla lekelenmişti. Kan.

“Eğer En Yüksek Kız Evlat’ı memnun edecekse,” dedi Tylee bitkin bir sesle. Adama başını salladı. Adam çuvalı açarak yere bir şeyler boca etti. Pek çok hayvanın başı. Bir yabandomuzu, bir kurt ve... bir şahin mi? Tuon ürperdiğini hissetti. O şahin kafası insan başı kadar büyüktü. Belki daha büyük. Ama bunlar... doğru değildi. Başlar korkunç bir biçimde deforme olmuştu.

Yüzünü açıkça görebileceği şekilde yuvarlanmış olan şahin kafasının *insan* gözleri olduğuna yemin edebilirdi. Ve... diğer kafalar... onlarda da insan hatları vardı. Tuon ürpertisini bastırdı. Nasıl pis bir alametti bu?

“Bunun anlamı nedir?” diye sordu Galgan.

“En Yüksek Kız Evlat Aiellere karşı giriştiğim askeri seferden haberdardır sanırım,” dedi Tylee tek dizi üzerinde. Tylee bu çatışma sırasında *damane*’ler yakalamıştı, ama Tuon bundan daha fazlasını

bilmiyordu. General Galgan hikâyenin tamamını öğrenmek için merakla kadının dönüşünü bekliyordu.

“Bu sefer esnasında,” diye devam etti Tylee, “bana, hiçbiri yemin etmemiş, muhtelif uluslardan adamlar katıldı. Zaman olduğunda onlar hakkında eksiksiz bir rapor veririm.” Duraksadı, sonra başlara baktı. “Bu... yaratıklar... geri dönüşümüz sırasında, Ebou Dar’dan on fersah uzakta birliğime saldırdı. Ağır kayıp verdik. Başlara ek olarak pek çok eksiksiz leş getirdik. İnsan gibi iki ayak üzerinde yürüyorlardı, ama hayvana çok benziyorlardı.” Yine duraksadı. “Okyanusun bu yanında Trolloc dedikleri şeyler olduklarına inanıyorum. Buraya geldiklerine inanıyorum.”

Kaos. Kan’dan olanlar bunun inanmazlığı konusunda tartışmaya başladılar. General Galgan hemen subaylara devriye kolları organize etmelerini ve şehre düzenlenebilecek saldırılara karşı uyarmak için ulak göndermelerini emretti. Odanın yan tarafındaki *sul’dam*’lar öne çıkıp başları incelerken Ölümnöbeti Askerleri sessizce Tuon’u sararak fazladan bir savunma hattı daha oluşturdular ve herkesi –Kan’dan olanları, hizmetkârları, askerleri– aynı dikkatle izlemeye başladılar.

Tuon şok olması gerektiğini hissetti. Ama tuhaf bir biçimde, şok olmamıştı. *Demek Matrim bu konuda yanılmamış*, diye işaret etti gizlice Selucia’ya. O da Trollocların batıl inançtan başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Başlara yine baktı. İğrenç.

Selucia endişelenmiş görünüyordu. *Acaba onun söylediği ve bizim göz ardı etliğimiz başka şeyler var mıydı?*

Tuon duraksadı. *Ona sormalıyız. Onun geri gelmesini çok isterim.* Donakaldı; bu kadarını itiraf etmeyi istememişti. Ama kendi duygularını ilgi çekici buldu. Ne kadar saçma gelirse gelsin, onun yanında güvende hissetmişti gerçekten. Ve şimdi onun yanında olmasını diliyordu.

Bu kafalar onun hakkında çok az bilgisi olduğunu gösteren bir başka kanıttı. Gevezelik eden kalabalığı kontrol altına aldı. “Sessiz olacaksınız,” diye Seslendirdi Selucia.

Oda suskunlaştı, ama Kan’dan olanlar ve *sul’dam*’lar hâlâ altüst olmuş görünüyordu. Tylee başını eğerek diz çöküyordu hâlâ, kafaları taşıyan asker de yanında diz çökmüştü. Evet, kadının *eksiksiz olarak* sorgulanması gerekecekti.

“Bu haber pek az şeyi değiştirir,” diye Seslendirdi Selucia. “Son Savaş’ın yaklaştığını biliyorduk zaten. Korgeneral Tylee’nin açıklamaları

övgüye değer. Onu takdir edeceğiz. Ama bu, Yenidendoğan Ejder'e boyun eğdirmemizi *daha da* acil kılıyor."

Odada, General Galgan dahil pek çok kişi başını salladı. Beslan o kadar çabuk ikna olmamış gibiydi. O yalnızca rahatsız olmuş görünüyordu.

"Eğer En Yüksek Kız Evlat'ı memnun edecekse," dedi Tylee eğilerek.

"Konuşmana izin verildi."

"Son birkaç hafta içinde beni düşündüren pek çok şey gördüm," dedi Tylee. "Birliklerim saldırıya uğramadan önce bile endişeliydim. En Yüksek Kız Evlat'ın bilgeliği ve inayeti kuşkusuz onun benim gibi birinden daha ileriyi görmesine izin veriyordur, ama gelecek olanlarla karşılaştırıldığında, bu topraklardaki fetihlerimizin fazla kolay olduğunu düşünüyorum. Eğer cüret edebilirsem... Yenidendoğan Ejder'in ve onunla bağlantılı olanların düşman değil, müttefik olmasının daha iyi olacağına inanıyorum."

Gerçekten cüretli bir ifadeydi. Tuon boyalı tırnaklarıyla sandalyesinin kollarını tıkırdatarak öne eğildi. Düşük Kan'dan olan pek çok kişi, değil En Yüksek Kız Evlat, İmparatoriçe'nin ailesinden birinin huzurunda olduklarında öyle etkilenirlerdi ki, konuşmaya bile cesaret edemezlerdi. Ama bu kadın öneriler sunuyordu, öyle mi? Tuon'un açıkladığı isteğe aykırı öneriler.

"Zor bir karar her zaman her iki tarafın denk olduğu bir karar değildir Tuon," dedi Selucia aniden. "Belki, bu durumda, zor karar doğru olan, ama hata yapıldığını da ima eden bir karardır."

Tuon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. *Evet,* diye düşündü. *Selucia artık benim Gerçeksöyleyenim.* Kadının bu rolüne alışmak için zaman gerekecekti. Selucia'nın başkalarının yanında onun sözlerini düzelttiği ya da payladığı son seferden bu yana seneler geçmişti.

Ama Yenidendoğan Ejder'le şahsen görüşmek? Tuon'un onunla temas kurması gerekiyordu ve bunu planlamıştı da. Ama Beyaz Kule yıkıldıktan, ordularını yendikten sonra, kuvvetle gitmek daha iyi olmaz mıydı? Tuon Yenidendoğan Ejder'in Kristal Taht'a kontrollü koşullar altında getirilmesini, onun Tuon'un yetkesine boyun eğmek zorunda olduğunu anlamasını istiyordu.

Ama... Seanchanlar isyan halindeyken... Tuon'un burada, Altara'daki konumu ancak istikrar kazanıyorken... Eh, belki de biraz düşünmek için zaman ayırmak –biraz nefeslenmek ve elinde olanları güvenceye almak– Beyaz Kule'ye yapılacak saldırıyı geciktirmeye değerdi.

“General Galgan, Almoth Ovası’ndaki ve doğu Altara’daki güçlerimize *raken* gönderin,” dedi kararlılıkla. “Onlara çıkarlarımızı korumalarını, ama Yenidendoğan Ejder ile karşı karşıya kalmaktan kaçınmalarını söyleyin. Ve Yenidendoğan Ejder’in görüşme talebine karşılık verin. Dokuz Ayın Kızı onunla görüşecek.”

General Galgan başını sallayarak eğildi.

Dünyaya düzen getirilmesi gerekiyordu. Tuon bunu, gözlerini hafifçe indirerek ve Yenidendoğan Ejder’le görüşerek başarabilecekse, öyle olsundu.

Tuhaf bir biçimde, kendini bir kez daha Matrim’in hâlâ yanında olduğunu dilerken buldu. Görüşmeye hazırlanırken onun bu Rand al’Thor hakkında bildiklerini kullanabilirdi. *Hoşça kal seni meraklı adam,* diye düşündü balkondan kuzeye doğru bakarak. *Özgürlüğe tırmanabileceğinden daha derin bir derde sokma kendini. Sen artık Kuzgunlar Prensi’sin. Uygun davranmayı unutma.*

Her neredeysen.

20
Bozuk Yolda

“Kadınlar,” diye bildirdi Mat, atı Zar’ı pek az kullanılan tozlu yolda sürerken, “katırdan farksız.” Kaşlarını çattı. “Dur. Hayır. Keçi. Kadınlar *keçiden* farksız. Yalnız her bir kavrulası kadın kendini at sanıyor, hem de birer paha biçilmez yarış kısrağı. Beni anlıyor musun Talmanes?”

“Şiirsellikten yoksun, Mat,” dedi Talmanes piposuna tütün doldurarak.

Mat dizginleri silkeledi ve Zar yürümeye devam etti. Taş yolun iki yanına yüksek, üç iğneli çamlar dizilmişti. Bu eski yolu buldukları için şanslıydılar. Kırılış’tan önce yapılmış olmalıydı. Yolun üzerinde otlar bitmişti, pek çok yerde taşlar parçalanmıştı ve yer yer... eh, tamamen yok olmuştu.

Yolun kenarında ve taşların arasında çam filizleri yetişmişti: yukarıdaki kocaman babalarının minik kopyaları. Yol kaba olsa da genişti ve bu iyiydi. Mat’in yanında, hepsi atlı, yedi bin adam vardı ve Tuon Ebou Dar’a döndüğünden beri geçen bir haftaya yakın süre içinde hızla yolculuk etmekteydiler.

“Bir kadının karşısında mantık kullanmak imkânsız,” diye devam etti Mat gözlerini önünden ayırmadan. “Tıpkı... Eh, bir kadının karşısında mantık kullanmak, dostça bir zar oyununa oturmak gibi. Ama kadın oyunun kahrolası kurallarını kabul etmeyi reddediyor. Erkekler dersen, onlar hile yapar –ama bunu dürüstçe yapar. Ağırlıklı zarlar kullanırlar, bu yüzden şansının yaver gitmediğini sanırsın. Ve onun ne yaptığını görecek kadar akıllı değilsen, belki de paranı almayı hak ediyordur. O kadar.

“Ama bir kadın, seninle aynı oyuna oturur, gülümser ve oynayacakmış gibi görünür. Ama zar atma sırası geldiğinde, *kendi* zarlarını atar ve kendi

zarlarının altı yüzü de *boştur.* Tek bir nokta yoktur. Attığı zara baktıktan sonra gözlerini sana çevirir ve, ‘Açık ki ben kazandım,’ der.

“Sen kafanı kaşırsın ve zarlara bakarsın. Sonra kadına bakarsın, sonra yine zarlara. ‘Ama bu zarların noktaları yok,’ dersin.

“‘Evet, var,’ der kadın. ‘Ve her ikisi de bir geldi.’

“‘Bu kazanmak için ihtiyaç duyduğun atış,’ dersin.

“‘Ne tesadüf,’ diye yanıt verir, sonra paralarını toplamaya başlar. Sen de orada oturur, olanları kavramaya çalışırsın. Sonra bir şey fark edersin. Bir bir, kazanan atış *değildir!* Sen kendi sıran geldiğinde altı attığında değil. Bu, onun iki ikiye ihtiyacı olduğu anlamına gelir! Heyecanla, ona keşfettiğin şeyi açıklamaya çalışırsın. Ama bunun üzerine ne yapar, biliyor musun?”

“En ufak fikrim yok Mat,” diye yanıt verdi Talmanes, ince bir duman bulutu salmakta olan piposunu dişleyerek.

“Bunun üzerine uzanır,” dedi Mat, “zarlarının boş yüzlerini ovalar. Sonra, son derece ciddi bir ifadeyle der ki, ‘Üzgünüm. Zarların üzerinde leke vardı. *Aslında* iki iki geldiğini açık seçik görebiliyorsundur!’ Ve buna inanır da. Buna kahrolası inanır!”

“İnanılmaz,” dedi Talmanes.

“Ama o kadarla da kalmaz!”

“Ben de kalmayacağını düşünmüştüm Mat.”

“Senin bütün paranı avuçlar,” dedi Mat bir eliyle gösterip, diğeriyle eyerine yatırdığı *ashandarei*’i düzelterek. “Sonra odadaki bütün kadınlar gelir ve iki iki attığı için onu tebrik eder! Sen ne kadar çok yakınırsan, o lanet kadınlardan daha fazlası tartışmaya katılır. Bir anda azınlıkta kalırsın ve o kadınların her biri o zarların *açık seçik* iki iki gösterdiğini, çocuk gibi davranmayı bırakman gerektiğini açıklar sana. Her bir *kavrulası* kadın o ikileri görür! Senin kadınından –her ikisi de genç kızken senin kadınının ninesi diğer kadının ninesinin ballı kek tarifini çaldığı için– doğduğu andan beri nefret etmekte olan namus kumkuması kadın bile sana karşı çıkar.”

“Gerçekten de alçak yaratıklar,” dedi Talmanes ifadesiz, sakin bir sesle. Talmanes nadiren gülümserdi.

“İşleri bittiğinde,” diye devam etti Mat daha çok kendi kendine, “beş parasız, elinde bir sürü yapılacak iş, bir giyilecek giysi listesi ve feci bir baş ağrısı ile kalakalırsın. Orada oturup masaya bakarsın ve o zarların belki de iki gelmediğini düşünmeye başlarsın. Sırf aklının bir parçasını

koruyabilmek için. İşte, bir kadının karşısına mantıklı çıkmak böyle bir şey, sana söylüyorum.”

“Söyledin de. Uzun uzadıya.”

“Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?”

“Ah, Mat!” dedi Cairhienli. “Asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun.”

“Çok kötü,” diye mırıldandı Mat ona kuşkulu bir bakış fırlatarak. “Biraz gülmek hoşuma giderdi. Omzunun üzerinden arkaya baktı. “Vanin! Karanlık Varlık’ın irinli poposunun neresindeyiz?”

Şişman eski at hırsızı başını kaldırdı. Mat’in biraz arkasından geliyordu ve bölge haritasını açmış, eyerde okuyabilmek için bir tahtanın üzerine yatırmıştı. Adam sabahın yarısı boyunca o kahrolası şeyi incelemişti. Mat ondan onları sessizce Murandy’ye götürecek, aylar boyunca dağlarda kaybolmamalarını sağlayacak bir yol istemişti!

“Şu Köreden Zirvesi,” dedi Vanin, tombul parmağıyla çamların üzerinde zar zor görünen yassı zirveli bir dağı göstererek. “En azından ben o olduğunu sanıyorum. Sardlen Dağı olabilir.”

Yassı tepe pek dağa benzemiyordu; üzerinde hemen hemen hiç kar yoktu. Elbette, bu bölgede pek az ‘dağ’ etkileyiciydi, İki Nehir’deki Puslu Dağlar’a hiç benzemiyorlardı. Burada, Damona sıradağlarının kuzeyinde, arazi alçalıyor, bir dizi tepeye dönüşüyordu. Zor araziydi, ama insan kararlıysa aşılabilirdi. Ve Mat kararlıydı. Seanchanlar tarafından bir daha yerine mıhlanmamaya kararlıydı, onun orada olduğunu bilmesi gerekmeyen kimse tarafından görülmemeye kararlıydı. Şimdiye dek kasap çok bedel ödetmişti ona. Bu, celladın ilmeğinden farksız ülkeden çıkmak istiyordu.

“Eh,” dedi Mat, Zar’ın dizginlerini çekip Vanin’in yanına geçerek, “bu dağların hangisi o? Belki gidip yine Roidelle Efendi’ye sormalıyım.”

Harita, usta haritacıya aitti; sırf onun sayesinde bu yolu bulabilmişlerdi. Ama Vanin birliğin başını çeken kişi olma konusunda ısrar etmişti –harita çizmekle keşif yapmak aynı şey değildi. Tozlu bir haritacıyı önden gönderip, yolu göstermesini istemezsin, diye ısrar etmişti Vanin.

Aslında, Roidelle Efendi’nin rehberlik konusunda pek deneyimi yoktu. Adam bir âlimdi, akademisyendi. Bir haritayı size kusursuz bir biçimde açıklayabilirdi, ama nerede oldukları konusunda Vanin kadar kafası karışıktı, çünkü bu yol çok bağlantısız ve kırıktı, çamlar yol işaretlerini saklayacak kadar yüksekti ve tepelerin hepsi birbirine benziyordu.

Elbette, bir de Vanin'in haritacının varlığını bir tehdit olarak gördüğü gerçeği vardı. Sanki adam Mat ile Birlik'in rehberi olarak konumunu kaybetmekten endişeleniyordu. Mat şişman at hırsızından bu kadar duygusallık beklememişti. Kahrolası zamanın büyük kısmında yollarını kaybetmiyor olsalar, onu eğlendirebilirdi bile.

Vanin kaşlarını çattı. "Sanırım o Sardlen Dağı. Evet. Öyle olmalı."

"Ve bunun anlamı?.."

"Bunun anlamı, bu yolda ilerlemeye devam ediyoruz," dedi Vanin. "Bir saat önce de söylediğim gibi. Bir orduyu bu kadar yoğun çamların arasından geçiremeyiz, değil mi? Bu, taşların üzerinde kalmak anlamına geliyor."

"Yalnızca sordum," dedi Mat güneşe karşı şapkasının siperliğini gözlerinin üzerine çekerek. "Bir kumandanın bu tür şeyleri sorması lazım."

"Ben ileriden at sürmeliyim," dedi Vanin yine kaşlarını çatarak. Adam kaş çatmaya bayılıyordu. "Eğer bu Sardlen Dağı'ysa, bir iki saat ileride büyükçe bir köy olmalı. Onu bir sonraki yükseltiden görebilmeliyim."

"Git madem," dedi Mat. İleride keşif kolları vardı elbette, ama hiçbiri Vanin kadar iyi değildi. Cüssesine rağmen adam düşman kamplarına, görülmeden nöbetçilerin bıyıklarını sayabilecek kadar yaklaşabiliyordu. Muhtemelen yahnilerini de alıp kaçabilirdi.

Vanin başını iki yana sallayarak haritaya baktı yine. "Aslında," diye mırıldandı, "şimdi düşünüyorum da, belki de bu Favlend Dağı'dır..." Mat itiraz edemeden atını tırıs kaldırıp uzaklaştı.

Mat içini çekti ve Zar'ı topuklayarak Talmanes'e yetişti. Cairhienli başını iki yana salladı. Gergin biri olabiliyordu Talmanes. İlk tanıştıklarında Mat onun eğlenmeyi bilmeyen, haşin biri olduğunu varsaymıştı. Ama öyle olmadığını öğreniyordu. Talmanes haşin değildi, yalnızca ketumdu. Ama bazen asil adamın gözlerinde, sert ifadesine ve gülümsemeyen dudaklarına rağmen, dünyaya gülüyormuş gibi bir ifade oluyordu.

Bugün üzerinde altın kenarlı kırmızı ceket vardı ve Cairhien âdetince alnını tıraşlamış, pudralamıştı. Son derece saçma görünüyordu, ama Mat kimdi ki bunu yargılayacaktı? Talmanes'in korkunç bir moda anlayışı vardı, ama sadık bir subay ve iyi bir adamdı. Dahası, şarap zevki kusursuzdu.

"Öyle surat asma Mat," dedi Talmanes altın kenarlı piposunu çekiştirerek. Onu nereden bulmuştu ki? Mat pipoyu adamın elinde daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. "Adamlarının karınları tok, cepleri dolu ve daha yeni zafer kazandılar. Bir asker başka ne isteyebilir?"

“Bin adam gömdük,” dedi Mat. “Bu zafer sayılmaz.” Kafasının içindeki anılar –ona ait olmayanlar– gururlanması gerektiğini söylüyordu. Savaş *gerçekten* iyi gitmişti. Ama yine de, ona güvenmiş olanlar ölmüştü.

“Kayıplar her zaman olur,” dedi Talmanes. “Onların seni yiyip bitirmesine izin veremezsin Mat. Olur böyle şeyler.”

“Savaşmazsan kayıp da olmaz.”

“O zaman neden bu kadar sık savaşıyorsun?”

“Yalnızca kaçınamadığım zaman savaşıyorum!” diye terslendi Mat. Kan ve lanet küller, o *yalnızca* zorunlu olduğu için savaşıyordu. Onu kapana kıstırdıklarında! Neden her döndüğü yerde savaş buluyordu?

“Sen öyle diyorsan Mat,” dedi Talmanes piposunu ağzından çıkarıp, bilgiç bilgiç Mat’e doğru uzatarak. “Ama diken üzerindesin. Ve bunun sebebi kaybettiğimiz adamlar değil.”

Kavrulası asiller. Talmanes gibi, tahammül edebildikleriniz bile her zaman çok şey bildiklerini sanırdı.

Elbette, artık Mat de bir asildi. *Bunu düşünme*, dedi kendi kendine. Talmanes birkaç gün boyunca Mat’e ‘Ekselansları’ diye hitap etmiş, sonunda Mat kendini kaybedip adama bağırmıştı –Cairhienliler mevkiye çok önem veriyordu.

Mat, Tuon ile evlenmesinin anlamını ilk kavradığında gülmüştü, ama bu bir inanmazlık ve acı kahkahasıydı. Ve adamlar ona şanslı diyordu. Eh, neden şansı *bu* kaderden kaçmasına yardım etmemişti o zaman? Kahrolası Kuzgunlar Prensi! *Bunun* ne anlamı vardı?

Eh, şu anda adamları hakkında endişelenmesi gerekiyordu. Omzunun üzerinden arkaya bakarak süvari saflarını ve arkalarından gelen okçuları inceledi. İkisinden de binlerce vardı, ama Mat sancaklarını kaldırmalarını söylemişti. Bu arka yollarda yolcu görmeleri pek olası değildi, ama gören olursa, söylentinin yayılmasını istemiyordu.

Seanchanlar onu kovalar mıydı? O ve Tuon, ikisi de artık karşı saflarda olduklarını biliyorlardı ve Tuon Mat’in ordusunun neler yapabileceğini görmüştü.

Tuon onu seviyor muydu? Mat onunla evliydi, ama Seanchanlar normal insanlar gibi düşünmüyordu. Tuon Mat’in elinde tutsak kalmış, tutsaklığa tahammül etmiş, kaçmamıştı. Ama Mat, imparatorluk için en iyisi olacağına inanırsa kendisinin aleyhine hareket edeceğinden kuşku etmiyordu.

Evet, Tuon onun peşinden adamlar yollardı, ama kovalanma fikri Mat’i onun Ebou Dar’a sağ salim varamayacağı korkusu kadar

kaygılandırmıyordu. Biri Tuon'un kellesi için çok büyük bir para yığını vadetmişti. O Seanchan hain, Mat'in yok ettiği ordunun önderi. Adam yalnız mı çalışıyordu? Başkaları var mıydı? Mat Tuon'u nasıl bir şeyin içine bırakmıştı?

Sorular peşini bırakmıyordu. "Sence onun gitmesine izin vermem doğru muydu?" diye sorarken buldu Mat kendini.

Talmanes omuzlarını silkti. "Söz verdin Mat ve onu yanında tutmaya çalışsan o siyah zırhlı, kararlı bakışlı iri yarı Seanchan adam pek iyi tepki vermezdi."

"'Hâlâ tehlikede olabilir," dedi Mat neredeyse kendi kendine, geriye bakmaya devam ederek. "Onu gözümün önünden ayırmamalıydım. Aptal kadın."

"Mat," dedi Talmanes piposunu yine ona uzatarak. "Sana şaşıyorum. Niye, neredeyse kadının kocasıymış gibi davranıyorsun."

Bu Mat'i irkiltti. Zar'ın eyerinde döndü. "Ne dedin? Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey Mat," dedi Talmanes telaşla. "Yalnızca, onun için yanıp yakılmana bakarak, ben..."

"Ben yanıp yakılmıyorum," diye terslendi Mat şapkasını öne çekip eşarbı düzelterek. Ağır madalyon boynundan rahatça sarkıyordu. "Yalnızca endişeleniyorum. Hepsi bu. Kadın Birlik hakkında çok şey biliyor ve avantajlarımızı ele verebilir."

Talmanes piposunu çekiştirerek omuzlarını silkti. Bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Çam iğneleri rüzgârda uğulduyordu ve Mat zaman zaman arkadan, Aes Sedailerin küçük bir grup halinde yolculuk ettikleri yerden kadın kahkahaları duyuyordu. Birbirlerinden hoşlanmamalarına rağmen, başkalarının onları görebildiği yerlerde genelde çok iyi anlaşıyorlardı. Ama, Talmanes'e söylediği gibi, kadınlar yalnızca aleyhine birleşebilecekleri bir erkek yokken birbirlerine düşman oluyorlardı.

Güneşin yeri bulutlardaki parıltıdan belli oluyordu; Mat günlerdir saf güneş ışığı görmemişti. Tuon'u görmeyeli de o kadar olmuştu. İki olay kafasında iç içe geçmişti. Bir bağlantı var mıydı?

Kavrulası aptal, diye düşündü kendi kendine. *Şimdi de onun gibi düşünmeye, her küçük şeyde alametler okumaya, ne zaman yolundan bir tavşan geçse ya da bir at yellense simgeler ve anlamlar aramaya başlayacaksın.*

Bu tür kehanet tamamen saçmalıktı. Ama itiraf etmeliydi, artık ne zaman bir baykuşun iki kez öttüğünü duysa irkiliyordu.

"Sen hiçbir kadına âşık oldun mu Talmanes?" diye sorarken buldu kendini.

"Çok," diye yanıt verdi kısa boylu adam, piposuyla arkasında kıvrıla kıvrıla yükselen duman bulutları bırakarak.

"Aralarından biriyle evlenmeyi hiç düşündün mü?"

"Işık'a şükür, hayır," dedi Talmanes. Sonra, görünüşe göre, söylediklerini yeniden düşündü. "Demek istediğim, o sırada benim için doğru olmazdı Mat. Ama senin için iyi olacağından eminim."

Mat kaşlarını çattı. Tuon sonunda evlenmeye karar verdiyse, diğerlerinin duyamayacağı bir zamanda söyleyemez miydi?

Ama hayır. Kadın gitmiş, Aes Sedailer dahil herkesin önünde söylemişti. Bu, Mat'in sonu geldi demekti. Aes Sedailer sır saklama konusunda harikaydı, ama ancak bu söz konusu sırlar bir şekilde Matrim Cauthon'u utandırmıyor ya da onu zor duruma düşürmüyorsa geçerliydi. *O zaman* haberin bir günde tüm kampa yayılacağından, muhtemelen üç köy sonrasında bile duyulacağından emin olabilirdiniz. Şimdiye dek fersah fersah uzaktaki kendi kahrolası *annesi* bile duymuş olmalıydı.

"Ben kumardan vazgeçmiyorum," diye mırıldandı Mat. "İçkiden de."

"Daha önce söylemiştin," dedi Talmanes. "Hem de üç dört kez. Gece gizlice çadırına baksam, seni uykunda mırıldanırken bulacağımı sanıyorum. 'Kahrolası kumarı oynamaya devam edeceğim! Kavrulası, kahrolası kumarı ve içkiyi! Lanet içkim nerede? İçki üzerine kumar oynamak isteyen var mı?'" Adam bunu son derece ciddi bir yüzle söylemişti, ama diğer yandan, nereye bakacağınızı bilirseniz, gözlerinde bir gülümseme ifadesi vardı.

"Yalnızca herkesin bildiğinden emin olmak istiyorum," dedi Mat. "Kimsenin sırf şey yüzünden... bilirsin... onun yüzünden yumuşadığımı düşünmesini istemem."

Talmanes ona teselli edercesine baktı. "Sırf evlendiğin için yumuşamazsın Mat. Bazı Büyük Kumandanlar da evliydi sanırım. Davram Bashere kesinlikle evli. Rodel Ituralde de. Hayır, evlendiğin için yumuşamazsın."

Mat sertçe başını salladı. Bunun anlaşılmış olması iyiydi.

"Ama *sıkıcı* olabilirsin," dedi Talmanes.

"Tamam, bu kadar," diye bildirdi Mat. "Bulduğumuz ilk köyde meyhanede zar atmaya gidiyoruz. Sen ve ben."

Talmanes yüzünü buruşturdu. “Bu dağ köylerinde bulabileceğin üçüncü kalite şaraplarla mı? Lütfen Mat. Şimdi de bira içmeye başlamamı isteyeceksin.”

“İtiraz yok.” Mat aşina sesler duyunca omzunun üzerinden arkaya baktı. Olver –kulakları iki yanda sürahi sapları gibi çıkıntı yapıyordu ve küçük suratı Mat’in gördüğü en çirkin çocuk suratıydı– Rüzgâr’ın sırtında oturmuş, yanında, kemikli bir iğdiş atı süren Noal ile gevezelik ediyordu. Boğum boğum yaşlı adam Olver’in söylediklerine takdirle başını sallıyordu. Küçük çocuk şaşırtıcı ölçüde ciddiydi. Kuşkusuz Ghenjei Kulesi’ne girmek için en iyi yolun hangisi olduğu konusundaki teorilerinden birini açıklıyordu.

“Bak şuna,” dedi Talmanes. “Vanin geliyor.”

Mat döndüğü zaman ileride, taşlık yolda yaklaşan bir atlı gördü. Vanin, atının sırtına tünemiş bir karpuz gibi ayakları iki yana açık haliyle, her zaman o kadar saçma görünürdü ki! Ama adam at binmekten anlıyordu, buna şüphe yoktu.

“Gerçekten de Sardlen Dağı,” diye bildirdi Vanin kelleşmeye yüz tutmuş, terli alnını silerek yaklaştığında. “Köy hemen ileride; adı haritada Hinder Çeşmesi. Bunlar gerçekten iyi haritalar,” diye ekledi gönülsüzce.

Mat rahat bir nefes aldı. Son Savaş gelip geçene kadar bu dağlarda dolaşıp duracaklarını düşünmeye başlamıştı. “Harika,” diye başladı, “şimdi biz...”

“Köy mü?” diye sordu sert bir kadın sesi.

Mat içini çekerek döndüğü zaman üç atlının diğerlerini yara yara alayın önüne gelmekte olduğunu gördü. Talmanes gönülsüzce elini kaldırarak arkasındaki askerleri durdurdu. Aes Sedailer zavallı Vanin’in tepesine çöktü. Tombul adam, burada oturup Aes Sedailer tarafından sorgulanmaktansa, at çalarken yakalanıp idama gönderilmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu.

Üçlünün başını Joline çekiyordu. Eskiden olsa, Mat onu güzel bir kız diye tarif ederdi. İnce bir vücudu ve iri, davetkâr, kahverengi gözleri vardı. Ama o yaşı belirsiz Aes Sedai yüzü artık onun için bir uyarıydı. Hayır, artık Yeşil Aes Sedai’yi güzel olarak düşünmeye cüret edemezdi. Aes Sedaileri güzel olarak *düşünmeye* başlarsanız, iki cıklama sonunda kendinizi kadının avucunun içinde, emirlerine sıçrarken bulurdunuz. Ah, Joline Mat’i Muhafızı yapmak istediğini ima etmişti bile.

Mat onu patakladığı için kızgın mıydı hâlâ? Mat'i Güç'le incitemezdi elbette –madalyonu olmasa bile, çünkü Aes Sedailer çok özel durumlar dışında Güç'le öldürmemeye yeminliydi. Ama Mat aptal değildi. Aes Sedai yeminlerinin hançer kullanma konusunda hiçbir şey söylemediğini fark etmişti.

Joline'in yanında Sarılardan Edesina ve Kızıllardan Teslyn de vardı. Edesina, yaşı belirsiz yüzüne rağmen hoş görünüşlü bir kadındı, ama Teslyn ancak bir sopa kadar iştah açıcıydı. Keskin yüzlü Illianlı, tıpkı çok uzun süre yalnız bırakılmış yaşlı bir kedi gibi aksi ve kemikliydi. Ama Mat'in gördüğü kadarıyla kafası çalışıyordu ve Mat kadının bazen ona saygıyla davrandığını fark etmişti. Bir Kızıl'dan saygı. Kimin aklına gelirdi?

Yine de, o Aes Sedailerin öne çıkarken Mat'e nasıl baktıklarını görünce, ona hayatlarını borçlu olduklarını tahmin edemezdiniz. Kadınlar böyleydi işte. Bir tanesinin hayatını kurtarın, kaçınılmaz olarak kendi başına zaten kaçabileceğini ve dolayısıyla size hiçbir şey borçlu olmadığını iddia ederdi. Zamanın yarısında da, sözde planlarını bozduğunuz için sizi azarlardı.

Neden uğraşıyordu ki? Bugünlerden birinde akıllanacak, bir sonrakileri zincirleri içinde ağlarken bırakacaktı. Kavrulsundu!

"Ne dedin?" diye sordu Joline Vanin'e. "Sonunda nerede olduğumuzu belirlemeyi, becerebildin mi?"

"Hem de kahrolası iyi becerdim," dedi Vanin, sonra utanmadan kaşındı. Bravo adama. Mat gülümsedi, Vanin herkese aynı şekilde davranırdı. Aes Sedai olsalar da.

Joline, bir lordun malikânesinin tepesindeki canavar şekilli olukbaşı gibi dikilerek Vanin'in gözlerinin içine baktı. Vanin irkildi, sonra büzüldü, sonunda utanç içinde başını eğdi. "Demek istediğim, evet, belirledim Joline Sedai."

Mat gülümsemesinin solduğunu hissetti. *Kavrul Vanin!*

"Mükemmel," dedi Joline. "İleride bir köy olduğunu mu duydum? Sonunda, belki doğru düzgün bir han bulabiliriz. Cauthon'un serserilerinin yiyecek dediği bu 'tayın'dan başka bir şey yemek hoşuma gider."

"Bak şimdi," dedi Mat, "bu hiç de..."

"Caemlyn'den ne kadar uzaktayız Cauthon Efendi?" diye araya girdi Teslyn. Joline'i duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu. İkisi son zamanlarda sık sık birbirlerinin gırtlağına sarılıyor gibiydi –en soğuk yüzlü, en dost canlısı görünen şekilde elbette. Aes Sedailer didişmezdi. Mat bir seferinde onların 'münazaralarına' 'didişme' dediği için fırçalanmıştı.

Mat'in kız kardeşleri olduğu ve iyi bir didişmenin neye benzediğini bildiği gerçeğini boş ver.

"Biraz önce ne demiştin Vanin?" diye sordu Mat adama bakarak. "Caemlyn'den iki yüz fersah uzakta olduğumuzu mu?"

Vanin başını salladı. Plan ilk önce Caemlyn'e gitmekti, çünkü Estean ve Daerid'le buluşması, ihtiyaç duydukları bilgileri ve erzakı alması gerekiyordu. Bunun ardından, Thom'a verdiği sözü tutacaktı. Ghenjei Kulesi birkaç hafta daha bekleyecekti.

"İki yüz fersah," dedi Teslyn. "Varmamız ne kadar sürer bu durumda?"

"Eh, sanırım duruma bağlı," dedi Vanin. "Muhtemelen, yalnız olsam, sırayla binecek iki atla, tanıdık arazide, bir haftadan biraz fazla zaman içinde iki yüz fersah aşabilirim. Ama bozuk bir yol kullanarak tüm orduyu nakletmek? Yirmi gün derim. Belki daha fazla."

Joline Mat'e baktı.

"Birlik'i geride *bırakmıyoruz*," dedi Mat. "Bu bir seçenek değil Joline."

Kadın hoşnutsuz bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

"Kendi başınıza gidebilirsiniz istiyorsanız," dedi Mat. "Bu her biriniz için geçerli. Siz Aes Sedailer benim tutsaklarım değilsiniz; kuzeye gitmek şartıyla, dilediğiniz zaman bizden ayrılabilirsiniz. Sizin geri dönüp Seanchanların eline geçmeniz riskine girmem."

Görünürde tek bir Aes Sedai olmadan, sırf Birlik'le yolculuk etmek nasıl olurdu acaba? Ah, keşke.

Teslyn düşünceli görünüyordu. Joline ona baktı, ama Kızıl gitmek isteyip istemediğini hiç belli etmedi. Ama Edesina duraksadı, sonra Joline'e bakarak başını salladı. O gitmek istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Joline Mat'e kibirli bir havayla. "Senin kabalığından kurtulmak iyi gelecek Cauthon. Bize, diyelim ki, yirmi at hazırlat, gidelim,"

"Yirmi mi?" diye sordu Mat.

"Evet," dedi Joline. "Buradaki adamın yolculuğu mantıklı bir süre içinde yapabilmek için iki ata ihtiyaç duyacağını söyledi. Tahminen, at yorulduğunda at değiştirebilmek için."

"Ben iki Aes Sedai sayıyorum," dedi Mat öfkesi kabararak. "Bu *dört* at demek. *Bu* hesabı yapabilecek kadar akıllı olduğunu sanırdım Joline." Sonra, daha alçak sesle, ekledi. "Zar zor olsa da."

Joline'in gözleri irileşti ve Edesina'nın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Teslyn Mat'e şokla baktı. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kenarda, Talmanes piposunu indirdi ve alçak sesle ıslık çaldı.

“O madalyon seni arsız kılıyor Matrim Cauthon,” dedi Joline soğuk bir sesle.

“Ağzım beni arsız kılıyor Joline,” diye yanıt verdi Mat içini çekerek, bağcıkları gevşekçe bağlanmış gömleğin altındaki madalyonu yoklayarak. “Madalyon yalnızca dobra konuşmama sebep oluyor. Sanırım, ben adamlarıma yetecek kadar atı zar zor bulabilirken neden yirmi ata ihtiyaç duyduğunuzu açıklayacaktın.”

“Edesina ve benim için ikişer tane,” dedi Joline gerginlikle. “Eski *sul’dam*’lar için ikişer tane. Onları, senin küçük birliğin tarafından yozlaştırılmak üzere geride bırakacağımı düşünmedin herhalde, değil mi?”

“İki *sul’dam,*” dedi Mat iğnelemeyi umursamayarak. “Sekiz at eder.”

“Setalle için iki tane. Onun da bizimle birlikte bütün bunlardan uzaklaşmak isteyeceğini varsayıyorum.

“On.”

“Teslyn için iki tane,” dedi Joline. “Şu anda konu hakkında fikri olmasa da, kuşkusuz o da bizimle birlikte gelmek isteyecek. Ve eşyalarımızı taşımak için dört yük hayvanına ihtiyacımız olacak. Onların da sırayla yük taşıması gerek, bu yüzden dört tane de yedek olarak. Yirmi oldu.”

“Onları nasıl besleyeceksiniz?” diye sordu Mat. “O kadar hızlı yolculuk edecekseniz, atlarınızı otlatmak için zamanınız olmayacak. Zaten bugünlerde yiyebilecekleri bir şey yok.” Bu büyük sorun olmuştu; bahar otları bitmiyordu. Geçtikleri çayırlar düşen yapraklarla kahverengiydi, ölü kış otları kar yüzünden yamyassı olmuştu, yeni çimen ya da ot filizleri pek azdı. Atlar ölü yapraklar ya da kış otları ile beslenebiliyordu elbette, ama yabani geyikler ve diğer hayvanlar da ne bulabilirlerse yiyorlardı.

Toprak bir an önce çiçek açmaya karar vermezse... eh, onları zor bir yaz bekliyor demekti. Ama bu bambaşka bir sorundu.

“Bize yem vermeniz gerekecek elbette,” dedi Joline. “Ve hanlar için biraz para...”

“Peki, onca ata kim bakacak? Her gece her birini kaşağılayacak mısınız, nallarını kontrol edecek misiniz, yemlerinin gerektiği gibi ölçüldüğünden emin olacak mısınız?”

“Sanırım yanımızda birkaç asker götürebiliriz,” dedi Joline hoşnutsuz bir sesle. “Gerekli bir rahatsızlık.”

“*Gerekli* olan tek şey,” dedi Mat ifadesizce. “Adamlarımın istedikleri yerde kalması, bir *rahatsızlık* olarak gördükleri yerde değil. Hayır, onlar kalıyorlar –ve benden para alamazsınız. Gitmek istiyorsanız, adam başı

birer at ve eşyalarınızı taşımak için tek bir yük atı alabilirsiniz. Zavallı hayvanlar için size yem veririm ve size bu kadarını vermek bile yeterince cömert bir hareket olur."

"Ama adam başı birer atla, ordudan daha hızlı gidemeyiz!" dedi Joline.

"Bak şu işe," dedi Mat. Kadına sırtını döndü. "Vanin, git, Mandevwin'e haberi yaymasını söyle. Yakında kamp kuracağız. Daha öğleden sonra olduğunu biliyorum, ama Birlik'in o köyden tehditkâr algılanmayacak kadar uzak, ama birkaçımızın gidip havayı koklamasına yetecek kadar yakın durmasını istiyorum."

"Tamam," dedi Vanin kahrolası Aes Sedailere gösterdiği saygıdan eser olmayan bir sesle. Atını çevirdi ve alay boyunca ilerlemeye başladı.

"Vanin," diye seslendi Mat. "Mandevwin'in, 'birkaçımız' gidecek dediğimde, ben ve Talmanes önderliğinde çok küçük bir grubu kastettiğimi anlamasını sağla. O köyün eğlence arayan yedi bin asker tarafından işgal edilmesini istemiyorum! Köyde bir araba satın alacağım ve bulabildiğim kadar bira getireceğim, sonra onları askerler için geri göndereceğim. Kampta katı bir düzen istiyorum, kimse tesadüfen yolunu şaşırıp köye misafirliğe gitmeyecek. Anladın mı?"

Vanin sert bir ifadeyle başını salladı. Adamlara kamptan ayrılmalarına izin olmadığını bildiren kişi olmak hiçbir zaman eğlenceli olmazdı. Mat Aes Sedailere döndü. "Ee?" diye sordu. "Nazik önerimi kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

Joline burnunu çekmekle yetindi, sonra atını alay boyunca geri sürdü. Açık ki yalnız gitme fırsatını tepiyordu. Ne yazık. Muhtemelen yolun her adımında, düşündükçe Mat'i mutlu edecek bir şey olurdu. Ama Joline'in köyün birinde atlarına verecek yem bulması, böylece ekibinin daha hızlı gitmesini sağlaması üç gün alırdı.

Edesina atını sürüp gitti ve Teslyn de, Mat'e ilginç bir ifadeyle bakarak onu takip etti. Mat onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu hâlâ. Mat bakışlarını kaçırdı, sonra kendi kendine kızdı. Kadının ne düşündüğü neden umurunda olacaktı ki?

Talmanes ona bakıyordu. "Bu, yaptığın tuhaftı Mat," dedi adam.

"Ne?" dedi Mat. "Adamlar konusundaki kısıtlama mı? Birlik'tekiler iyi adamlar, ama zaman zaman başını belaya sokmayan asker görmedim, özellikle de bira bulabilecekleri bir yerde."

"Adamlardan bahsetmiyordum Mat," dedi Talmanes eğilip piposunu üzengiye vurarak. Küller atının arkasında uçuşarak taş yola düştü. "Aes

Sedailere nasıl davrandığından bahsediyorum. Işık, Mat, onlardan kurtulabilirdik! Ben yirmi at ve biraz parayı, iki Aes Sedai'den kurtulmak için iyi bir bedel olarak görürdüm."

"Beni itip kakmalarına izin vermeyeceğim," dedi Mat inatla, eliyle Birlik'in yürümesi emrini vererek. "Joline'den kurtulmak için bile. Kadın benden bir şey istiyorsa, bırak benden zorbalıkla almaya çalışmak yerine nezaketle istesin. Ben kucak köpeği değilim." Kavrulası, değildi işte! Ve bir koca gibi de davranmıyordu, o da her ne demekse.

"Onu gerçekten özlüyorsun," dedi Talmanes biraz şaşkın bir sesle, atları yan yana yürümeye başlarken.

"Sen ne geveliyorsun?"

"Mat, itiraf ediyorum, her zaman en incelikli adam değilsindir. Bazen mizah anlayışın fazla olgun oluyor, dilinin de yontulmaya ihtiyacı var. Ama açık açık kaba davrandığın ya da *bilinçli olarak* hakaret ettiğin nadirdir. Gerçekten sinirlerin bozuk, değil mi?"

Mat hiçbir şey söylemedi, şapkasının siperliğini yine aşağı çekmekle yetindi.

"Eminim ona bir şey olmayacak Mat," dedi Talmanes daha nazik bir sesle. "O imparatorluk ailesinden. Onlar kendi başlarının çaresine bakmayı bilirler. Ve ona göz kulak olan askerler de var. Ogierlerden bahsetmiyorum bile. Ogier savaşçılar! Böyle bir şey kimin aklına gelirdi? Ona bir şey olmaz."

"Bu sohbet sona erdi," dedi Mat mızrağını dikerek. Mızrağın sapını eyerinin yanındaki mızrak kayışına dayadı ve kıvrık ucunu yukarıdaki, görmediği güneşe doğru kaldırdı.

"Ben yalnızca..."

"Bitti," dedi Mat. "Başka tütünün yok, değil mi?"

Talmanes içini çekti. "Son tutamdı. İyi tütün –İki Nehir'de yetişen. Bir süredir bulabildiğim tek keseydi. Pipoyla birlikte, Kral Roedran hediye etmişti."

"Sana değer veriyor olmalı."

"İyi, dürüst bir işti," dedi Talmanes. "Ve feci sıkıcı. Seninle at sürmek gibi değil Mat. Kaba maba, geri dönmen iyi oldu. Ama Aes Sedailere yem hakkında söylediklerin beni endişelendirdi."

Mat başını salladı. "Erzak nasıl?"

"Az," dedi Talmanes.

“Köyde satın alabildiğimizi alırız,” dedi Mat. “Roedran’ın sana verdiklerinin ardından, kulaklarımızdan para fışkırıyor.”

Küçük bir köyde, tüm bir orduyu besleyecek kadar yiyecek bulmaları pek olası değildi. Ama haritalara bakarak, yakında daha kalabalık topraklara geleceklerdi. Bu bölgelerde, Birlik gibi hızlı bir güçle yolculuk ederken, her gün bir iki köyün yakınından geçerdiniz. Karnınızı doyurmak için toplayabildiğinizi toplar, geçtiğiniz her köyden satın alabildiğinizi alırdınız. Burada bir at arabası, orada bir öküz arabası dolusu erzak, bir çiftlikten bir iki kova elma. Yedi bin adam, besleyecek çok boğaz demekti, ama iyi bir kumandan bir avuç tahılı bile reddetmemesi gerektiğini bilirdi. Topladıklarınız birikirdi.

“Evet, ama köylüler satacak mı?” diye sordu Talmanes. “Seninle buluşmaya gelirken yolda insanları bize yiyecek satmaya ikna etmemiz epey zor oldu. Bugünlerde pek bulunmuyor gibi. Nereye gidersen git, ne kadar paran olursa olsun, yiyecek kıtlaşıyor.”

Harika. Mat dişlerini gıcırdattı, sonra bunu yaptığı için kendine sinirlendi. Eh, belki *gerçekten* sinirleri bozuktu. Ama Tuon yüzünden değil.

Her durumda, gevşemesi gerekiyordu. Ve ilerideki köy –ne demişti Vanin adına? Hinder Çeşmesi mi? “Üzerinde ne kadar para var?”

Talmanes kaşlarını çattı. “İki altın marka, bir kese gümüş kron. Neden?”

“Yeterli değil,” dedi Mat çenesini ovuşturarak. “İlk önce benim kişisel sandığımdan daha fazlasını çıkarmamız gerekecek. Belki hepsini götürürüz.” Zar’ı çevirdi. “Hadi, gel.”

“Dur, Mat,” dedi Talmanes dizginleri çekip onu takip ederek. “Ne yapıyoruz?”

“Nezaket gösterip meyhanede eğlenme önerimi kabul edeceksin,” dedi Mat. “Ve hazır gitmişken, erzakı da tamamlayacağız. Şansım yaver giderse, bunu bedavaya yapacağız.”

Egwene ya da Nynaeve orada olsaydı, ikisi de Mat’in kulaklarını çeker, ona hiç de öyle bir şey yapmayacağını söylerdi. Muhtemelen Tuon ona tuhaf tuhaf bakar, sonra Mat’i çizmelerine dek utandıracak bir şey söylerdi.

Talmanes’in iyi tarafı, adamın vurdumduymaz bir yüzle, gözlerinde yalnızca bir eğlenti ışıltısıyla atını topuklamasıydı. “Eh, o zaman bunu görmem lazım!”

21
Közler ve Küller

Perrin gözlerini açtı ve kendini havada asılı buldu.

Gökyüzünde debelenirken dehşete kapıldı. Yukarıda karanlık ve uğursuz bulutlar kaynıyordu. Aşağıda vahşi kahverengi otlarla kaplı bir ova rüzgârda dalgalanıyordu. İnsanlardan iz yoktu. Çadırlar, yollar, hatta ayak izleri bile yoktu.

Perrin düşmüyordu. Yalnızca orada asılı duruyordu. Düşünmeden, kollarını yüzermiş gibi hareket ettirdi. Paniğe kapılmıştı, yön duygusunu kaybetmiş olan zihni durumu kavramaya çalışıyordu.

Kurt düşü, diye düşündü. *Kurt düşündeyim. Buraya geleceğimi umarak uykuya dalmıştım.*

Kendini nefes alıp vermeye, çırpınmayı kesmeye zorladı, ama gökyüzünde, onlarca metre yüksekte asılıyken sakin olmak zordu. Aniden gri, kürklü bir şekil havada zıplayarak hızla önünden geçti. Kurt aşağıdaki çayıra doğru alçalarak rahatça kondu.

"Çekirge!"

Aşağı atla, Genç Boğa. Atla. Güvenli. Her zamanki gibi, kurdun gönderisi bir koku ve imgeler karışımı olarak geldi. Perrin onları yorumlamada gittikçe daha başarılı oluyordu –yeri temsil eden yumuşak toprak, atlama imgesi olarak esen rüzgâr, korkacak bir şey olmadığını göstermek için gevşeme ve sakinlik kokusu.

"Ama nasıl?"

Önceki zamanlarda, daha sütten yeni kesilmiş enik gibi burnunun dikine giderdin. Atla. Aşağı atla! Çok aşağıda, çayırda, Çekirge poposunun üzerine oturdu ve başını kaldırıp Perrin'e sırıttı.

Perrin dişlerini gıcırdattı ve inatçı kurda bir iki küfür sıraladı. Ona öyle geliyordu ki, ölen kurtlar fazlasıyla keçi inatlı oluyordu. Ama Çekirge haklıydı. Perrin daha önce burada atlamıştı, ama asla gökyüzünden değil.

Derin bir nefes aldı, sonra gözlerini yumdu ve kendini atlarken hayal etti. Aniden çevresinde bir patlama halinde hava akımı oldu, ama sonra ayakları yumuşak zemine bastı. Gözlerini açtı. Pek çok dövüşün yara izlerini taşıyan iri, gri kurt yanında yerde oturuyordu. Çevresinde, yabandarısı ve onların arasında, gökyüzüne doğru uzanan uzun ince ot demetleri ile kaplı engin çayırlar uzanıyordu. Sert saplar rüzgârda Perrin'in kollarına sürtünüyor, kaşındırıyordu. Otlar, kış boyunca samanlıkta kalmış çimen gibi, aşırı kuru kokuyordu.

Burada, kurt düşünde bazı şeyler geçiciydi; bir an yapraklar bir yığın halinde ayaklarının dibinde yatıyordu, ama bir sonrakinde gitmiş oluyordu. Her şey, tam olarak burada değilmiş gibi, hafifçe bayat kokuyordu.

Başını kaldırdı. Gökyüzü fırtınalıydı. Normalde bu mekânda bulutlar da başka şeyler kadar geçici olurdu. Hava tamamen bulutlu olabilirdi; sonra, göz açıp kapayana dek, aniden açılırdı. Bu sefer karanlık fırtına bulutları kaldı. Kaynıyor, dönüyorlardı ve aralarında şimşekler çakıyordu. Ama asla yere yıldırım düşmüyordu ve gürültü çıkarmıyorlardı.

Ovada tuhaf bir sessizlik vardı. Bulutlar tüm gökyüzünü kaplamışlardı ve bir uğursuzluk hissi veriyorlardı. Ve yok olmuyorlardı.

Son Av geliyor. Çekirge başını kaldırıp gökyüzüne baktı. *O zaman birlikte koşacağız. Bunun yerine uyumazsak.*

"Uyku mu?" dedi Perrin. "Son Av ne olacak?"

Geliyor, diye onayladı Çekirge. *Eğer Gölgekatili fırtınada düşerse, herkes sonsuza dek uyuyacak. Yaşarsa, o zaman birlikte avlanacağız. Sen ve ben.*

Perrin gönderilen imgeleri, kokuları, sesleri ve duyguları kavramaya çalışarak çenesini ovaladı. Ona pek anlaşılır gelmemişti.

Ama, eh, şu anda buradaydı. Gelmek istemişti ve alabiliyorsa, Çekirge'den bazı yanıtlar almaya karar vermişti. Çekirge'yi tekrar görmek güzeldi.

Koş, dedi Çekirge. Gönderisinde korku yoktu. Bu bir teklifti. Birlikte koşalım.

Perrin başını salladı ve otların arasında koşmaya başladı. Çekirge eğlenti duygusu göndererek yanında koştu. *İki bacak mı Genç Boğa? İki*

bacak yavaş! Bu gönderi, ayakları dolaşan, uzun aptal bacakları yüzünden tökezleyen adamlara dair bir imgeydi.

Perrin duraksadı. “Kendime hâkim olmalıyım Çekirge,” dedi. “Kurdun kontrolü ele geçirmesine izin verdiğimde... eh, tehlikeli şeyler yapıyorum.”

Kurt başını yana eğdi ve çayırda Perrin’in yanında koştu. İkisi dar bir av patikası bulup, o patika boyunca koşarken otlar çıtırdıyor, sürtünüyordu.

Koş, diye teşvik etti Çekirge. Perrin’in gönülsüzlüğüne şaştığı açıktı.

“Yapamam,” dedi Perrin durarak. Çekirge döndü ve birkaç sıçramada yanına geldi. Kafası karışmış kokuyordu.

“Çekirge, kontrolümü kaybettiğimde kendi kendimi korkutuyorum,” dedi Perrin. “İlk kez, kurtlarla karşılaşmamın ardından başıma geldi bu. Anlamama yardımcı olmalısın.”

Çekirge, çeneleri aralık, dili hafifçe dışarı sarkarak, ona bakmaya devam etti.

Bunu neden yapıyorum? diye düşündü Perrin başını iki yana sallayarak. Kurtlar insanlar gibi düşünmezdi. Çekirge’nin ne düşündüğünün ne önemi vardı?

Birlikte avlanacağız, dedi Çekirge.

“Seninle avlanmazsam ne olur?” dedi Perrin. Bu sözleri söylemek yüreğini burkuyordu. Ne kadar tehlikeli olursa olsun burayı, kurt düşünü seviyordu. İki Nehir’den ayrıldığından beri harika şeyler olmuştu.

Ama kontrolünü kaybedemezdi. Bir denge bulmak zorundaydı. Baltayı fırlatıp atmak bir fark yaratmıştı. Balta ve çekiç farklı silahlardı –biri *yalnızca* öldürmek için kullanılabiliyordu, diğeri ise ona bir seçenek tanıyordu.

Ama Perrin o seçimi iyi yapmalıydı. Kendine hâkim olmalıydı. Ve ilk adım, içindeki kurdu kontrol etmeyi öğrenmekmiş gibi görünüyordu.

Benimle koş Genç Boğa, dedi Çekirge. *Bu düşünceleri unut. Bir kurt gibi koş.*

“Yapamam,” diye yanıt verdi Perrin. Döndü ve ovayı taradı. “Ama bu mekânı bilmem gerek Çekirge. Onu nasıl kullanacağımı, nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerek.”

İnsanlar, diye düşündü Çekirge kayıtsızlık ve öfke kokuları yollayarak. *Hâkimiyet. Her zaman hâkimiyet.*

“Bana öğretmeni istiyorum,” dedi Perrin kurda dönerek. “Bu mekâna hâkim olmak istiyorum. Bunu nasıl yapacağımı öğretir misin bana?”

Çekirge poposu üzerinde oturdu.

“İyi,” dedi Perrin. “Öğretecek başka kurtlar bulurum.”

Döndü ve av patikasında yürümeye koyuldu. Burayı tanımıyordu, ama kurt düşünün öngörülemez olduğunu öğrenmişti. Bel yüksekliğinde otlarıyla ve porsukağacı kümeleriyle bu çayır her yerde olabilirdi. Nerede kurt bulacaktı? Zihniyle arandı ve burada çok daha zor olduğunu anladı.

Koşmak istemiyorsun. Ama kurt arıyorsun. Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun enik? Çekirge otların üzerinde, önünde oturuyordu.

Perrin homurdandı, sonra sıçrayarak, yüz metre öteye kondu. Normal bir adımmış gibi basmıştı ayağını yere.

Ve Çekirge önündeydi. Perrin kurdun sıçradığını görmemişti. Bir an bir yerde, bir sonrakinde ötekindeydi. Perrin dişlerini gıcırdattı ve yine zihniyle arandı. Başka kurtları. Uzakta bir şey sezdi. Daha fazla zorlanması gerekiyordu. Yoğunlaştı, bir şekilde gücünü topladı ve zihnini daha uzaklara yollamayı başardı.

Bu tehlikeli Genç Boğa, dedi Çekirge. *Buraya fazla kuvvetle geldin. Öleceksin.*

“Hep bunu söylüyorsun,” diye yanıt verdi Perrin. “Bana bilmek istediklerimi söyle. Nasıl öğreneceğimi göster.”

İnatçı enik, dedi Çekirge. *Burnunu ateşarısı inine sokmaya kararlı olmadığında gel.*

Bunun ardından bir şey Perrin’e çarptı: zihnini ittiren bir ağırlık. Her şey kayboldu ve Perrin fırtınaya kapılmış yaprak gibi döne döne kurt düşünden çıktı.

Faile kocasının yanında, uykusunda kıpırdandığını hissetti. Karanlık odada ona baktı; şiltenin üzerinde onun yanına uzanmıştı, ama uyumuyordu. Bekliyor, onun nefeslerini dinliyordu. Perrin uykulu uykulu mırıldanarak sırtüstü döndü.

Tam da huzursuz olacak geceyi buldu... diye düşündü Faile sinirle.

Malden’den bir hafta uzaktaydılar. Mülteciler doğrudan, az uzaktaki Jehannah Yolu’na giden bir suyolunun yakınında kamp kurmuştu –eh, kamplar demek daha doğru olurdu.

Son birkaç gündür işler oldukça iyi gidiyordu, ama Perrin Asha’manların hâlâ kapıyol açamayacak kadar yorgun olduğuna karar vermişti. Faile akşamı kocasıyla geçirmiş, ona onun neden kendisiyle evlendiğine dair pek çok önemli sebebi hatırlatmıştı. Perrin kesinlikle hevesliydi, ama gözlerinde tuhaf bir ifade de vardı. Tehlikeli bir ifade değil,

hüzünlü bir ifade. Ayrı oldukları süre içinde acı çekmişti. Faile bunu anlayabiliyordu. Onu düşündüren birkaç şey de vardı. İnsan her şeyin aynı olmasını bekleyemezdi ve Faile Perrin'in onu hâlâ sevdiğini anlayabiliyordu –onu şiddetle seviyordu. Bu yeterliydi, bu yüzden Faile daha fazla endişelenmiyordu.

Ama onun sırlarını ortaya çıkaracak bir tartışma planlıyordu. Bunun için birkaç gün bekleyecekti. Bir kocaya bir kadının onun yaptığı her şeyden memnun bir biçimde oturmayacağını hatırlatmak iyiydi, ama onun yine yanında olmasını takdir etmediğini de düşündürmemeliydi.

Tam tersine. Faile gülümsedi, döndü ve elini onun tüylerle kaplı göğsüne, başını onun çıplak omzuna koydu. Bu iri yarı, patır kütür, çığdan farksız adamı seviyordu. Onunla birlikte olmak, Shaidolardan kaçarak kazandığı zaferden bile daha tatlıydı.

Perrin'in gözleri kırpışarak açıldı ve Faile içini çekti. Onu ne kadar sevse de, bu gece uyumasını diliyordu! Onu yeterince yormamış mıydı?

Perrin ona baktı; altın rengi gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu, ama Faile bunun yalnızca bir ışık oyunu olduğunu biliyordu. Perrin onu yakınına çekti. "Berelain'le yatmadım," dedi boğuk bir sesle. "Söylentiler ne derse desin."

Sevgili, tatlı, *dobra* Perrin. "Yatmadığını biliyorum," dedi Faile onu teselli edercesine. Söylentileri duymuştu. Aes Sedaisinden hizmetçisine kadar, kampta konuştuğu her kadın dilini tutmaya çalışıyormuş gibi yapmıştı, ama aynı haberi ağzından kaçırmıştı. Perrin bir geceyi Mayene Başı'nın çadırında geçirmişti.

"Hayır, gerçekten," dedi Perrin sesinde bir yakarı tınısıyla. "Yapmadım Faile. Lütfen."

"Sana inanıyorum dedim."

"Ama sesin... bilmiyorum. Kavrulsun, kadın, kıskanıyormuş gibiydin."

Adam hiç mi öğrenmeyecekti? "Perrin," dedi Faile ifadesizce. "Seni baştan çıkarmam neredeyse *bir sene* aldı –hem de büyük güçlükle yapabildim bunu. Ve sırf, bir evlilik söz konusu olduğu için işe yaradı! Berelain seni idare etme becerisinden yoksun."

Perrin sağ elini kaldırdı ve şaşkın şaşkın sakalını kaşıdı. Sonra gülümsedi.

"Dahası," diye ekledi Faile ona sokularak, "sözleri söyledin. Ve ben sana güveniyorum."

"Yani kıskanmıyor musun?"

“Elbette kıskanıyorum,” dedi Faile onun göğsüne bir şaplak atarak. “Perrin, sana bunu açıklamadım mı? Bir kocanın karısının kıskandığını bilmeye *ihtiyacı* vardır, yoksa karısının onu ne kadar sevdiğini anlayamaz. En kıymetli bulduğun şeyi korursun. Dürüst olmak gerekirse, beni bu şekilde, her şeyi açıklamaya zorlarsan, geride hiçbir sırrım kalmayacak!”

Perrin son yorum üzerine yumuşak sesle hıhladı. “Bunun mümkün olduğundan kuşkuluyum.”

Perrin sessizleşti ve Faile onun yine uykuya dalacağını umarak gözlerini yumdu. Çadırın dışında devriye gezen askerlerin uzak gevezeliklerini duyabiliyordu. Nalbantlardan biri –Jerasid, Aemin ya da Falton– gecenin geç saatlerinde çalışıyor, atlardan birini bir sonraki günün yürüyüşüne hazırlamak için nal ya da çivi dövüyordu. O sesi yine duymak güzeldi. Aieller konu at olduğunda işe yaramazdı. Shaidolar yakaladıklarını ya salıvermişlerdi ya da yük atı olarak kullanmışlardı. Faile Malden’de geçirdiği günlerde pek çok güzel binek kısrağın araba çektiğini görmüştü.

Geri dönmenin tuhaf gelmesi normal miydi? Tutsak olarak iki aydan az süre geçirmişti, ama ona seneler gibi gelmişti. Sevanna için işe koşulduğu, gelişigüzel cezalandırıldığı seneler. Ama o süre onu yıkmamıştı. Tuhaf bir biçimde, o günlerde daha öncekinden daha asil hissetmişti.

Sanki, Malden’e kadar, bir leydi olmanın ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi. Ah, zaferlerden de payını almıştı. *Cha Faile*, İki Nehir halkı, Alliandre ve Perrin’in kampının üyeleri. Aldığı eğitimi kullanmış, Perrin’in bir önder olmayı öğrenmesine yardım etmişti. Bütün bunlar önemliydi, Faile’in annesiyle babasının onu olmak üzere eğittiği şeyi kullanması gerekmişti.

Ama Malden gözlerini açmıştı. Orada, ona daha önce kimsenin ihtiyaç duymadığı gibi ihtiyaç duyan insanlar bulmuştu. Sevanna’nın zalim diktatörlüğü altında, oyunlar oynamak için zaman bulamamıştı, hata yapacak yer yoktu. Küçük düşürülmüş, dayak yemiş, öldürülmesine ramak kalmıştı. Ve bu, bir leydi olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlamasını sağlamıştı. Perrin’e üstünlük tasladığı, onu –ve diğerlerini– onun iradesine boyun eğmeye zorladığı zamanları hatırladığı zaman vicdan azabı duyuyordu. Bir asil olmak, önden gitmek demekti. Diğerleri dövülmesin diye dayak yemekti. Fedakârlık etmek, ölümü göze almak, size güvenenleri korumak demekti.

Hayır, geri dönmek tuhaf gelmiyordu, çünkü Malden’i –önemli olan kısımlarını– yanında getirmişti. *Gai’shain*’ler arasından yüzlerce kişi ona

sadakat yemini etmişti ve Faile onları kurtarmıştı. Bunu Perrin aracılığıyla yapmıştı, ama Perrin gelmeseydi bile Faile planlar yapmıştı ve öyle ya da böyle kaçacak, bir orduyla geri dönüp ona sadakat yemini edenleri kurtaracaktı.

Bazı bedeller ödemişti. Ama, Işık izin verirse, onları bu gece, daha sonra halledecekti. Tek gözünü açtı ve Perrin'e baktı. Uyuyor gibiydi, ama nefesleri düzenli miydi? Kolunu çekip kurtardı.

"Başına her ne geldiyse, umurumda değil," dedi Perrin.

Faile içini çekti. Hayır, uyumuyordu. "Başıma gelenler mi?" diye sordu kafası karışarak.

Perrin gözlerini açtı ve çadırın tavanına baktı. "Shaidolar, seni kurtardığımda yanında olan adam. O her ne yaptıysa... hayatta kalmak için sen her ne yaptıysan. Sorun değil."

Onu rahatsız eden bu muydu? Işık! "Seni koca öküz," dedi Faile. Onun göğsünü yumruklayıp, Perrin'in homurdanmasına sebep oldu. "Sen ne diyorsun? Sana sadık kalmamamın sorun olmayacağını mı? Bu konuda, senin ihanet etmediğini üzerine basa basa söyleyecek kadar endişelendikten sonra mı?"

"Ne? Hayır, bu farklı Faile. Sen tutsaktın ve..."

"Ve kendi başımın çaresine bakamazdım, öyle mi? Sen *gerçekten* öküzün tekisin. Kimse bana dokunmadı. Onlar Aiel. Bir *gai'shain*'e zarar vermeye cüret etmeyeceklerini *biliyorsun.*" Bu tam olarak doğru değildi; Shaido kampında kadınlar sık sık taciz edilmişti, çünkü Shaidolar Aiel gibi davranmayı bırakmıştı.

Ama kampta diğerleri de vardı, Shaido olmayan Aieller. Rand'ı *Car'a'carn* olarak kabul etmeyen, ama Shaido yetkesini de kabullenmekte sorun yaşayan adamlar. Kardeşsizler şerefli adamlardı; kendilerini toplumdışı olarak adlandırsalar da, Malden'de eski âdetlere bağlı kalanlar yalnız onlardı. *Gai'shain* kadınların tehlikede olduklarını görünce, Kardeşsizler koruyabilecekleri kadınlar seçmiş ve korumuşlardı. Çabaları karşılığında hiçbir şey istememişlerdi.

Eh... bu doğru değildi. Çok şey *istemişlerdi*, ama hiçbir şey *talep etmemişlerdi.* Rolan, sözlerinde olmasa bile Faile'e karşı davranışlarında tam bir Aiel'di. Ama, Masema'nın ölümü gibi, Rolan'la ilişkisi de Perrin'in bilmesi gereken bir şey değildi. Rolan'ı öpmemişti bile, ama adamın arzusunu bir avantaj olarak kullanmıştı. Adamın onun ne yaptığını bildiğinden kuşkulanıyordu.

Perrin Rolan'ı öldürmüştü. Kocasının Kardeşsiz'in iyi bir adam olduğunu bilmesinin gerekmemesi için bir sebep de buydu. Perrin ne yaptığını öğrenirse, bu onu paramparça ederdi.

Perrin gevşedi ve gözlerini kapadı. Bu iki ay içinde değişmişti, belki Faile kadar çok değişmişti. Bu iyiydi. Sınırboyları'nda, Faile'in halkının bir deyişi vardı: 'Yalnızca Karanlık Varlık aynı kalır.' İnsanlar büyür ve gelişirdi; Gölge olduğu gibi kalırdı. Şer olarak.

"Yarın plan yapmamız lazım," dedi Perrin esneyerek. "Kapıyollar açıldığında, insanları gitmeye zorlayıp zorlamayacağımıza ve ilk önce kimin gideceğine karar vermeliyiz. Masema'ya ne olduğunu öğrenen oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Faile dikkatle. "Ama bir sürü eşyası çadırından kaybolmuş..."

"Masema eşyalara aldırmaz," diye mırıldandı Perrin sessizce, gözlerini açmadan. "Ama organizasyonunu yeniden kurmak için almış olabilir onları. Kaçmış *olabilir,* ama nereye, nasıl kaçtığını kimsenin bilmemesi tuhaf."

"Muhtemelen savaşı takip eden kargaşa sırasında gizlice ayrılmıştır."

"Muhtemelen," diye onayladı Perrin. "Acaba..." Esnedi. "Acaba Rand ne diyecek. Bu yolculuğun hedefi Masema'ydı. Onu bulup geri götürecektim, ama sanırım başarısız oldum."

"Ejder'in adına cinayet işleyen ve soygun yapan adamları yok ettin," dedi Faile, "ve Shaido önderliğinin yüreğini söktün. Seanchanlar hakkında öğrendiğin onca şeyden bahsetmiyorum bile. Bence Ejder burada başardıklarının, Masema'yı geri götürmekten çok daha önemli olduğunu düşünecek."

"Belki de haklısın," diye mırıldandı Perrin uykulu uykulu. "Kahrolası renkler... Uyurken seni izlemek istemiyorum Rand. Eline ne oldu? Işığın kör ettiği aptal, kendine daha iyi bakman lazım... Senden başka kimsemiz yok... Son Av geliyor..."

Faile son kısmı çıkaramadı. Neden Rand'ın elinin ava gitmesinden bahsediyordu? Bu sefer gerçekten uykuya mı dalıyordu?

Gerçekten de, Perrin biraz sonra hafif hafif horlamaya başladı. Faile sevgiyle başını iki yana sallayarak gülümsedi. Adam gerçekten de bazen tam bir öküz oluyordu. Ama Faile'in öküzüydü. Faile şilteden indi ve çadırda dolanarak bir sabahlık buldu, kemerini bağladı. Bir çift sandalet giydi, sonra çadır kapaklarının arasından süzüldü. Arrela ve Lacile, iki

Kız'la birlikte orada nöbet tutuyordu. Mızrağın Kızları ona başlarını sallayarak selam verdiler; onun sırrını saklayacaklardı.

Faile Kız nöbetçileri bıraktı, ama Arrela ile Lacile'i yanına alarak karanlığın içinde yürüdü. Arrela çoğu Kız'dan daha uzun boylu olan siyah saçlı, aksi tavırlı, Tearlı bir kadındı. Lacile kısa boylu, soluk ve çok inceydi ve zarif bir biçimde salına salına yürüyordu. Onlardan daha farklı kadınlar bulamazdınız belki, ama tutsaklıkları hepsini birleştirmişti. *Cha Faile*'in iki üyesi onunla birlikte yakalanmıştı ve *gai'shain* olarak Malden'e götürülmüştü.

Kısa bir süre yürüdükten sonra iki Kız daha aldılar –muhtemelen Bain ile Chiad onlarla konuşmuştu. Kamptan çıkarak, yan yana iki söğüt ağacının olduğu bir yere gittiler. Orada, hâlâ *gai'shain* beyazları giymekte olan iki kadın Faile'i karşıladı. Bain ve Chiad Mızrağın Kızları'ndandı, birincil-kardeşlerdi ve Faile için çok değerliydiler. Ona yemin etmiş olanlardan bile daha sadıktılar, ama ona yemin etmemişlerdi. Ancak Aiellerin başarabileceği bir zıtlıktı bu.

Faile ve diğerlerinin aksine, Bain ve Chiad, sırf onları tutsak alanlar yenildi diye beyaz giymekten vazgeçmezdi. Giysileri bir sene bir gün boyunca giyeceklerdi. Aslında, bu gece buraya gelmeleri –yakalanmadan önceki hayatlarını dikkate almaları– şereflerinin izin verdiği şeyleri zorluyordu. Bununla birlikte, Shaido kampında *gai'shain* olarak geçirdikleri zamanın hiç de normal olmadığını itiraf etmişlerdi.

Faile onları gülümseyerek karşıladı, ama onlara isimleriyle hitap ederek ya da Kızların el konuşmasını kullanarak onları utandırmadı. Yine de, Chiad'dan küçük bir bohça kabul ederken, "İyi misin?" diye sormadan da edemedi.

Chiad gri gözlü, güzel bir kadındı. Kısa, kızılımsı sarı saçları *gai'shain* cüppesinin başlığının altında gizlenmişti. Kadın soruyu duyunca yüzünü buruşturdu. "Gaul beni bulmak için tüm Shaido kampını aradı ve anlatılanlara göre mızrağıyla on iki *algai'd'siswai*'i yendi. Belki de, bütün bunlar bittikten sonra onun için bir gelin çelengi yapmam gerekiyordur."

Faile gülümsedi.

Chiad da gülümsemesine karşılık verdi. "Öldürdüğü adamlardan birinin Bain'i *gai'shain* alan biri çıkacağını beklemiyordu. Gaul'un ikimizin birden ona hizmet etmesinden mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Aptal adam," dedi ondan daha uzun boylu olan Bain. "Mızrağını sapladığı yere bakmamak tam da onun yapacağı şey. Yanlışlıkla birkaç

adamı daha öldürmeden doğru adamı öldüremez.” İki kadın gülüştüler.

Faile gülümsedi ve başını salladı; Aiellerin mizah anlayışı onu aşıyordu. “Bunları getirdiğiniz için çok teşekkür ederim,” dedi beze sarılı küçük bohçayı kaldırarak.

“Sorun değil,” dedi Chiad. “O gün çalışan çok el vardı, bu yüzden kolay oldu. Alliandre Maritha Kigarin ağaçların orada seni bekliyor. Bizim kampa geri dönmemiz lazım.”

“Evet,” diye ekledi Bain. “Belki Gaul yine sırtını ovmamızı ya da su getirmemizi ister. Sorduğumuz zaman kızıyor, ama *gai’shain*’ler ancak hizmet ederek şeref kazanabilir. Başka ne yapabiliriz ki?”

Kadınlar yine gülüştüler ve onlar beyaz cüppelerini savurarak geri koşarken Faile başını iki yana salladı. Sırf Sevanna’ya hizmet ettiği günleri hatırlattığı için, o tür giysileri giyme fikri onu ürpertiyordu.

Sıska Arrela ve zarif Lalice iki söğüdün dibinde ona katıldılar. Mızrağın Kızları geride kalarak, uzaktan izlediler. O ikisine, gölgelerden çıkan üçüncü bir Kız katıldı. Muhtemelen Alliandre’yi korumak üzere, Bain ve Chiad tarafından gönderilmişti. Faile siyah saçlı kraliçeyi ağaçların dibinde dururken buldu. Kırmızı elbisesi ve saçlarına dolanmış altın zincirlerle, yine bir leydi gibi görünüyordu. Kadın bir hizmetçi olarak yaşadığı günleri unutturmak istermiş gibi gösterişli bir kıyafet seçmişti. Alliandre’nin elbisesi, Faile’in kendi basit sabahlığının daha fazla farkında olmasına sebep oldu. Ama Perrin’i uyandırmadan yapabileceği bir şey yoktu. Arrela ve Lacile’in üzerinde yalnızca, *Cha Faile* arasında yaygın olan işlemeli pantolon ve gömlekler vardı.

Alliandre kapakları indirilmiş küçük bir fener taşıyordu. Fenerdeki aralıktan gelen ışık kadının genç yüzünü ve siyah saçlarını aydınlatıyordu. “Bir şey buldular mı?” diye sordu kadın. “Lütfen bulduklarını söyle.” Talepkâr biri olsa da, bir kraliçe için etkileyici ölçüde sağduyuluydu. Malden’de geçirdiği süre talepkârlığını yontmuş gibiydi.

“Evet.” Faile bohçasını kaldırdı. Dört kadın onun çevresini sardı ve Faile yere çömeldi. Fener kısa otların uçlarını aydınlatarak, alevin dilleri gibi parlamalarına sebep oldu. Faile bohçayı açtı. İçinde olağanüstü bir şey yoktu. Sarı ipekten küçük bir mendil. Kuş tüyü desenli, işlenmiş deriden bir kemer. Siyah bir peçe. Ve ortasına taş bağlanmış ince bir deri şerit.

“Bu kemer Kinhuin’e aitti,” dedi Alliandre kemeri göstererek. “Onu bu kemeri takarken görmüştüm. Şeyden önce...” Sesi solup gitti, sonra diz çöktü ve kemeri eline aldı.

“Peçe bir Kız’a ait,” dedi Arrela.

“Onlar farklı mı?” diye sordu Alliandre şaşkınlıkla.

“Elbette farklı,” dedi Arrela peçeyi eline alarak. Faile Arrela’nın koruyucusu olan Kız’la hiç tanışmamıştı, ama kadın, Rolan ve diğerleri kadar dramatik bir biçimde olmasa da, savaşta ölmüştü.

İpek parçası Jhoradin’e aitti; Lacile duraksadı, sonra onu ellerine aldı ve evirip çevirirken üzerinde bir damla kan buldu. Geriye yalnızca deri sicim kalıyordu. Rolan zaman zaman onu *cadin’sor*’unun altında, boynuna takmıştı. Faile onun için ne anlamı olduğunu ve o taş parçasının, kabaca kesilmiş turkuaz parçasının, bir önemi olup olmadığını merak etmişti. Onu eline aldı, sonra Lacile’e baktı. Şaşırtıcı şekilde, ince kadın ağlıyormuş gibi görünüyordu. Lacile iri yarı Kardeşsiz’in yatağına o kadar aceleyle girdiğinden, Faile adamla ilişkisinin sevgiden değil, gereklilikten kaynaklandığını düşünmüştü.

“Dört kişi öldü,” dedi Faile aniden ağzı kuruyarak. Resmi bir biçimde konuşmuştu, çünkü duygularını sesine yansıtmaması için en iyi yol buydu. “Onlar bizi korudular, bizi önemsediler. Düşmanımız olmalarına rağmen, onların yasını tutuyoruz. Ama onların Aiel olduklarını unutmayın. Bir Aiel için savaşta ölmekten çok daha kötü sonlar vardır.”

Diğerleri başlarını salladılar, ama Lacile Faile ile göz göze geldi. İkisi için farklıydı. Perrin –Faile ile Lacile’in bir Shaido tarafından hırpalandığı fikriyle kükreyerek– o ara sokaktan fırladığında, pek çok şey peş peşe olmuştu. Kargaşada Faile Rolan’ın dikkatini tam doğru anda dağıtmış, onun duraksamasına sebep olmuştu. Rolan bunu Faile için endişelendiğinden yapmıştı, ama o duraksama Perrin’in onu öldürmesini sağlamıştı.

Faile bunu bilinçli olarak mı yapmıştı? Hâlâ bilmiyordu. Aklından o kadar çok şey geçiyordu, Perrin’i görünce o kadar değişik duygulara kapılmıştı ki. Bağırmıştı ve... Perrin’in eliyle ölsün diye Rolan’ın dikkatini mi dağıtmaya çalıştığına karar veremiyordu.

Lacile için, böyle bir kararsızlık yoktu. Jhoradin önüne atlamış, onu arkasına çekmiş, saldırgana karşı silahını kaldırmıştı. Kadın onu sırtından hançerlemiş, hayatında ilk defa adam öldürmüştü. Hem de yatağını paylaştığı adamı.

Faile Kinhuin’i, onları koruyan bir başka Kardeşsiz’i öldürmüştü. Canını aldığı ilk adam değildi –arkadan vurduğu ilk kişi de değildi. Ama ilk defa onu dost olarak gören birini öldürmüştü.

Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Perrin yalnızca Shaidolar görmüştü, Kardeşsiz de yalnızca işgalci bir düşman görmüştü. Bu çatışma, Perrin ya da Kardeşsiz ölmeden sona ermezdi. Ne kadar bağırırsa bağırsın, adamları durduramazdı.

Ama bu, durumu daha da trajik hale getiriyordu. Faile gözleri Lacile gibi yaşarmasın diye kendini topladı. Rolan'a âşık olmamıştı ve çatışmada hayatta kalan kişi Perrin olduğu için memnundu. Ama Rolan *gerçekten* şerefli bir adamdı ve Faile onun ölümü kendi suçu olduğu için bir şekilde... kirlenmiş hissediyordu.

Böyle olmak zorunda değildi. Ama olmuştu. Babası sık sık bu tür durumlardan, sırf savaş meydanının yanlış yerinde karşı karşıya kaldığınız için sevdiğiniz insanları öldürmek zorunda kalmaktan bahsetmişti. Faile o zamanlar bunun ne anlama geldiğini hiç anlamamıştı. Geri dönüp tekrar yapması gerekse, aynı seçimleri yapardı. Perrin'i riske atamazdı. Rolan'ın ölmesi gerekiyordu.

Ama bu zorunluluk dünyayı daha hüzünlü bir yer yapmıştı.

Lacile burnunu çekerek sırtını döndü. Faile diz çöktü ve Chiad'ın bıraktığı bohçadan küçük bir yağ şişesi çıkardı. Deri sicimi aldı, taşı çekti, sonra sicimi bez bohçanın ortasına koydu. Üzerine yağ döktü, sonra bir çıra aldı, fenerde yaktı ve sicimi tutuşturdu.

Onun, turuncu tepeli minik yeşil mavi alevlerle yanmasını izledi. Yanık deri kokusu, yanan insan derisinin kokusuna şok edici ölçüde benziyordu. Gece durgundu, alevleri dağıtacak rüzgâr yoktu, bu yüzden serbestçe dans ediyorlardı.

Alliandre kemeri yağa buladı ve onu da tutuşturdu. Arrela aynısını peçe için yaptı. Sonunda Lacile mendili de ekledi. Hâlâ ağlıyordu.

Tek yapabildikleri buydu. Malden'den ayrılırlarkenki kargaşada cesetlerle ilgilenecek fırsatları olmamıştı. Chiad onları bırakmanın şerefsizlik olmadığını söylemişti, ama Faile'in bir şeyler yapması gerekiyordu. Rolan ve diğerlerini şereflendirmenin küçük bir yolunu bulması.

"Bizim elimizde de ölmüş olsalar," dedi Faile, "savaşta ölmüş de olsalar, bu dördü bize şeref gösterdi. Aiellerin dediği gibi, onlara büyük *toh*'umuz var. Bunun ödenebileceğini sanmıyorum. Ama onları hatırlayabiliriz. Kardeşsizler ve bir Kız, gerekmediği halde bize iyilik yaptılar. Diğerleri terk etmişken şereflerini korudular. Onlar ve bizim için bulunacak kurtuluş varsa, bu odur."

“Perrin’in kampında bir Kardeşsiz var,” dedi Lacile gözleri cenaze ateşlerinin alevlerini yansıtarak. “Adı Niagen; Mızrağın Kızları’ndan Sulin’in *gai’shain*’i. Ona gidip, onların bizim için yaptıklarını anlattım. O iyi bir adam.”

Faile gözlerini yumdu. Lacile muhtemelen bu Niagen denen adamın yatağına girdiğini kastediyordu. Bu *gai’shain*’lere yasak değildi. “Jhoradin’i bu şekilde geri getiremezsin,” dedi gözlerini açarak. “Yaptığın şeyi de geri çeviremezsin.”

“Biliyorum,” dedi Lacile kendini savunurcasına. “Ama onlar, bu korkunç duruma rağmen öyle onurlu ki. Onlarda bir şey vardı. Jhoradin beni Üç Kat Topraklar’a geri götürmek, karısı yapmak istiyordu.”

Ve sen bunu asla kabul etmezdin, diye düşündü Faile. *Etmeyeceğini biliyorum. Ama adam öldükten sonra, kaybettiğin fırsatı fark ettin.*

Eh, o kimdi ki başkalarına erdemlilik taslayacaktı? Bırak Lacile dilediğini yapsın. Eğer bu Niagen denen adam Rolan ve diğerlerinin yarısı kadar erkekse, o zaman belki Lacile onun yanında mutlu olurdu.

“Kinhuin bana göz kulak olmaya yeni başlamıştı,” dedi Alliandre. “Onun ne dilediğini biliyorum, ama bunu asla talep etmedi. Sanırım Shaidoların yanından ayrılmayı planlıyordu ve kaçmamıza yardım ederdi. Onu reddetsem bile, yine de bize yardım ederdi.”

“Marthea diğer Shaidoların yaptıklarından nefret ediyordu,” dedi Arrela. “Ama klanı için onlarla kaldı. Bu sadakat yüzünden öldü. Uğruna ölecek daha kötü şeyler de var.”

Faile minik cenaze ateşinin son közlerini izledi. “Ben Rolan’ın beni sevdiğini sanıyorum,” dedi. Hepsi buydu.

Dördü kalktılar ve kampa döndüler. Geçmiş, közlerden ve külden ibarettir, derdi eski bir Saldaea atasözü, eskiden var olan ateşin kalıntılarıdır onlar. O közler Faile’in arkasında uçuştu. Ama Rolan’ın turkuaz taşını sakladı. Vicdan azabından değil, yalnızca hatırlamak için.

Perrin kıpırtısız gecede uyanık yatıyordu. Çadırının kanvasının kokusu ve Faile’in eşsiz kokusu burnundaydı. Faile biraz önce orada olmasına rağmen, şimdi yoktu. Perrin uykuya dalmıştı ve o şimdi gitmişti. Belki tuvalete.

Karanlığa bakarak Çekirgeli kurt düşünü anlamaya çalıştı. Ne kadar çok düşünürse, kararlılığı o kadar büyüyordu. Son Savaş’a yürüyecekti –ve bunu yaptığında, içindeki kurdu kontrol edebiliyor olmak istiyordu. Ya onu

takip eden onca insandan kurtulmak ya da onların sadakatlerini kabul etmeyi öğrenmiş olmak istiyordu.

Vermesi gereken kararlar vardı. Kolay kararlar olmayacaktı, ama karar verecekti. Bir erkeğin zor şeyler yapması gerekirdi. Hayat böyleydi. Faile'in tutsak alınması olayını idare etmesinde yolunda gitmeyen buydu. Kararlar vermek yerine, onlardan kaçınmıştı. Luhhan Usta görse, hayal kırıklığına uğrardı.

Bu Perrin'i bir başka karara götürdü, en zor karara. Faile'in tehlikeye atılmasına izin vermesi gerekecekti, belki onu yine riske atacaktı. Bu bir karar mıydı? Böyle bir kararı *verebilir miydi?* Onu tehlikede düşünmek bile kusmak istemesine sebep oluyordu. Ama bir şey yapmak zorundaydı.

Üç sorun. Onlarla yüzleşecekti ve karar verecekti. Ama ilk önce onları enine boyuna düşünecekti, çünkü Perrin'in âdeti buydu. Ancak aptal bir erkek ilk önce düşünmeden karar verirdi.

Ama sorunlarıyla yüzleşme kararı ona biraz huzur verdi ve Perrin dönüp uykuya daldı.

22
Yapılabilecek Son Şey

Semirhage küçük odada tek başına oturuyordu. Sandalyesini almışlardı, ona fener ya da mum vermemişlerdi.

Bu kahrolası Çağ ve onun kahrolası halkı! Duvarlarda parlayan küreler için neler vermezdi. *Onun* zamanında tutsaklar ışıktan mahrum bırakılmazdı. Elbette ki, pek çok deneğini mutlak karanlıkta hapsetmişti, ama o farklıydı. Işık yoksunluğunun onların üzerindeki etkisini keşfetmek önemliydi. Onu tutsak eden bu sözde Aes Sedailerin onu karanlıkta tutmak için rasyonel bir sebebi yoktu. Sırf onu küçük düşürmek için yapıyorlardı.

Kollarını bedenine yapıştırarak tahta duvarın dibinde büzüldü. Ağlamadı. O bir Seçilmiş'ti! Kendini küçük düşürmek zorunda kalmışsa ne olmuş? Yıkılmamıştı.

Ama... aptal Aes Sedailer artık ona eskisi gibi bakmıyordu. Semirhage değişmemişti, ama onlar değişmişti. Bir şekilde, tek bir hamlede, kafasında paralis ağı taşıyan o lanet kadın hepsinin önünde Semirhage'in otoritesini darmadağın etmişti.

Nasıl? Nasıl kontrolünü bu kadar çabuk kaybetmişti? Kadının onu dizine yatırıp dövmesini hatırlayınca ürperdi. Hem de ne kayıtsızlıkla yapmıştı. Kadının sesindeki tek duygu hafif bir sinirdi. Semirhage'e –Seçilmişlerden birine!– dikkate değer biri değilmiş gibi davranmıştı. Semirhage buna, dayağın kendisinden daha fazla bozulmuştu.

Bu bir daha olmayacaktı. Semirhage bir dahaki sefere darbelere hazırlıklı olacaktı ve onlara önem vermeyecekti. Evet, bu işe yarardı. Değil mi?

Yine ürperdi. Öğrenme ve mantık adına yüzlerce, belki binlerce kişiye işkence etmişti. İşkence mantıklıydı. Bir insanı dilim dilim kesmeye

başladığınızda, onun yapısını birden çok şekilde öğreniyordunuz. Bu, pek çok durumda kullandığı bir ifadeydi. Genelde onu gülümsetirdi.

Bu sefer gülümsetmedi.

Neden ona acı veremiyorlardı? Kırık parmaklar, etinde kesikler, dirseklerinin iç tarafında közler. Semirhage hepsi için hazırlanmış, zihnini güçlendirmişti. İçinde küçük, hevesli bir parça onları dört gözle bekliyordu.

Ama bu? Yerden yemek yemeye zorlanmak? Ona huşuyla bakanların gözleri önünde çocuk muamelesi görmek?

Onu öldüreceğim, diye düşündü bir kez daha. *Tendonlarını teker teker sökeceğim. Güç kullanarak ona Şifa vereceğim ki, acıyı tecrübe etsin. Hayır. Hayır, ona* yeni *bir şey yapacağım. Hiçbir Çağ'da, hiç kimsenin tatmadığı bir ıstırap yaşatacağım ona!*

"Semirhage," dedi bir fısıltı.

Semirhage karanlığa bakarak donakaldı. Ses, soğuk bir rüzgâr kadar yumuşaktı, ama aynı zamanda keskin ve acıtıcıydı. Hayal mi etmişti onu? *O* burada olamazdı, değil mi?

"Büyük başarısızlığa uğradın Semirhage," diye devam etti ses usulca. Kapının altında hafif bir ışık vardı, ama ses hücrenin *içinden* geliyordu. Işık parladı ve kıpkırmızı olarak, önünde duran siyah pelerinli birinin eteklerini aydınlattı. Semirhage başını kaldırıp baktı. Kırmızı ışık ölü deri rengi, beyaz bir yüz gösteriyordu. Gözleri olmayan bir yüz.

Semirhage hemen dizlerinin üzerine çöktü ve eski tahtanın üzerinde yere kapandı. Şekil bir Myrddraal'e benzese de, çok daha uzun boylu ve çok, çok daha önemliydi. Semirhage Yüce Efendi'nin kendisiyle konuşurkenki sesini hatırlayarak ürperdi.

Shaidar Haran'a itaat ederken, bana itaat ediyorsun. Eğer itaatsizlik edersen...

"Oğlanı yakalayacaktın, onu öldürmeyecektin," diye fısıldadı şekil, tencereyle kapak arasından kaçan buhar gibi tıslarcasına. "Onun elini aldın, neredeyse canını da alacaktın. Kendini gösterdin ve değerli piyonlar kaybettin. Düşmanlarımız tarafından yakalandın ve onlar seni yıktı." Semirhage onun dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyordu. Shaidar Haran gülümsediğini gördüğü tek Myrddraal'di. Ama diğer yandan, onun gerçek bir Myrddraal olduğunu sanmıyordu.

Onun suçlamalarına karşılık vermedi. Bu şeklin önünde yalan söylenmez, hatta bahaneler öne sürülmezdi.

Aniden üzerindeki kalkan yok oldu. Semirhage'in nefesi kesildi. *Saidar* geri dönmüştü! Tatlı güç. Ama ona uzanırken duraksadı. Yönlendirirse dışarıdaki göstermelik Aes Sedailer hissederdi.

Uzun tırnaklı, soğuk bir el çenesine dokundu. Derisi ölü kösele hissi veriyordu. Semirhage'in yüzünü yukarı, kendi gözsüz bakışlarına doğru çevirdi. "Sana son bir şans verildi," diye fısıldadı solucansı dudaklar. "Sakın. Başarısız. Olma."

Işık soldu. Çenesindeki el çekildi. Semirhage dehşetiyle savaşarak, dizleri üzerinde kaldı. Son bir şans. Yüce Efendi başarısızlığı her zaman... yaratıcı şekillerde ödüllendirirdi. Semirhage'e daha önce benzer ödüller verilmişti ve onları tekrar almayı arzulamıyordu. Onların yanında, bu Aes Sedailerin hayal edebildiği her tür işkence ya da ceza çocuksu kalırdı.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı. El yordamı ile odada dolaştı. Kapıya ulaştı ve nefesini tutarak açmayı denedi.

Kapı açıldı. Semirhage menteşelerinin gıcırdamasına izin vermeden dışarı süzüldü. Dışarıda üç ceset sandalyelerinden düşmüş, yerde yatıyordu. Semirhage'in kalkanını koruyan kadınlar. Orada, önlerinde diz çökmüş biri daha vardı. Aes Sedailerden biri. Yeşillere bürünmüş, kahverengi saçlarını kuyruk yapmış bir kadın. Kadın başını eğmişti.

"Hizmet etmek için yaşıyorum Büyük Hanımefendi," diye fısıldadı kadın. "Zihnimde kaldırmanız istenen İçtepi olduğunu söylemem emredildi."

Semirhage tek kaşını kaldırdı; buradaki Aes Sedailer arasında Karalar olduğunu bilmiyordu. İçtepi kaldırmak insanı çok... pis etkileyebilirdi. İçtepi zayıf ya da incelikli olsa bile, onu kaldırdığınız zaman beyin ciddi zarar görebilirdi. İçtepi güçlüyse... eh, izlemesi epey ilginç olurdu.

"Bir de," dedi kadın beze sarılı bir şey uzatarak, "size bunu vermem gerekiyor." Bezi açtı ve donuk renkli metalik bir tasma ve iki bilezik ortaya çıktı. Hâkimiyet Şeridi. Kırılış sırasında yapılan araç, Semirhage'in bol bol kullandığı *a'dam*'la çarpıcı benzerlikler taşıyordu.

Bu *ter'angreal*'le, erkek bir yönlendiren kontrol altına alınabilirdi. Sonunda bir gülümseme Semirhage'in korkusunu aştı.

Rand Afet'i tek bir sefer ziyaret etmişti, ama bölge Afet'in eline geçmeden önce buraya sık sık geldiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Lews Therin'in anılarından. Kendisinin değil.

Saldaea çalılıklarının arasında at sürerlerken deli adam tıslamaya, öfkeyle mırıldanmaya başlamıştı. Kuzeye yaklaştıkça Tai'daishar bile huzursuz olmuştu.

Saldaea kara toprak ve çalılıklardan oluşan kahverengi bir manzaraydı. Aiel Kıraçları kadar çorak değildi, ama yumuşak, yeşil bir diyar olduğu da söylenemezdi. Evler olağandı, ama neredeyse kale gibi görünüyorlardı ve küçük çocuklar eğitimli savaşçılar gibi taşıyorlardı kendilerini. Lan bir seferinde ona, Sınırboyları'nda bir oğlanın kılıç taşımaya hak kazandığı zaman erkek olduğunu söylemişti.

"Burada yaptığımız şeyin işgal sayılabileceği hiç aklına geldi mi?" dedi Rand'ın solunda at süren Ituralde.

Rand, sağında, çalıların arasında at süren Bashere'e doğru başını salladı. "Yanımda onların kendi kanından birlikler getiriyorum," dedi. "Saldaealılar benim müttefikim."

Bashere kahkaha attı. "Kraliçe'nin bu şekilde göreceğinden kuşkuluyum dostum! Ona emrini sormayalı aylar oldu. Hah, şimdiye dek kellemi istediğini öğrensem şaşırmazdım."

Rand gözlerini önüne çevirdi. "Ben Yenidendoğan Ejder'im. Karanlık Varlık'ın güçlerine karşı yürümek işgal sayılmaz." Önlerinde, Kıyamet Dağları'nın başlangıcı olan tepeler yükseliyordu. Yamaçları isle kaplıymış gibi, karanlık bir görünüşleri vardı.

Bir başka kral kapıyol kullanarak sınırlarının içine elli bin asker bıraksa kendisi ne yapardı? Bu gerçekten savaş ilanıydı, ama Sınırboyları güçleri uzakta, Işık bilir ne yapıyordu ve Rand bu toprakları savunmasız bırakmayacaktı. Güneyde, atla bir saat uzakta, Ituralde'nin Domanlıları, kaynağı Dünyanın Sonu yaylalarında olan bir ırmağın kıyısında korunaklı bir kamp kurmuşlardı. Rand kamplarını ve saflarını denetlemişti. Bunun ardından Bashere, Rand'ın yukarı gidip Afet'i denetlemesini önermişti. Keşfe çıkanlar Afet'in ne kadar hızlı ilerlediğine şaşırdıklarını bildirmişlerdi ve Bashere, Ituralde ve Rand'ın kendi gözleriyle görmelerinin önemli olduğunu düşünmüştü. Rand aynı fikirdeydi. Bazen haritalar gözlerin görebildiği gerçeği aktaramıyordu.

Güneş ufukta, uykuyu özleyen bir göz gibi alçalıyordu. Tai'daishar yeri dövdü ve başını salladı. Rand elini kaldırarak grubu durdurdu –iki general, elli asker, bir o kadar Mızrağın Kızı ve kapıyol örmek üzere arkadan gelen Narishma vardı.

Kuzeyde, hafif eğimli bir yamaçta, geniş yapraklı otlardan bir demet ve güdük bir çalı rüzgârda sallanıyordu. Afet'in başladığı belli bir sınır yoktu. Orada bir otun üzerindeki leke, burada bir sapın hastalıklı rengi. Bireysel olarak her leke masumdu, ama çok fazla leke vardı, çok çok fazla. Yamacın tepesinde, lekesiz tek bitki yoktu. Hastalık Rand izlerken yayılıyordu sanki.

Afet'te kaypak bir ölüm hissi vardı. Bitkiler, ölümün sınırına kadar aç bırakılmış tutsaklar gibi, hayata zar zor tutunabiliyorlardı. Rand İki Nehir'de böyle bir şey görse, tüm ekini yakardı ve bu daha önce yapılmadığı için şaşırırdı.

Yanındaki Bashere uzun, siyah bıyıklarını sıvazladı. "Bunun birkaç fersah uzakta başladığını hatırlıyorum," dedi. "Üzerinden o kadar zaman geçmedi."

"Şimdiden sınır boyunca devriye gezen adamlarım var," dedi Ituralde. Hastalıklı manzaraya baktı. "Tüm raporlar aynı. Orası sessiz."

"Bu, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu konusunda yeterli uyarı olmalı," dedi Bashere. "Her zaman devriye gezenler ve savaşacak Trolloc baskınları vardır. Bu yoksa, o zaman onları korkutup kaçıracak, daha kötü bir şey var demektir. Solucanlar ya da kanböcekleri."

Ituralde tek kolunu eyerine yasladı ve başını iki yana sallayarak Afet'e bakmaya devam etti. "Bu tür şeylerle savaşma konusunda deneyimim yok. Yalnızca insanların nasıl düşündüğünü biliyorum, ama Trolloc baskın grupları erzak hatları oluşturmaz. Solucanların neler yapabildiğini ise yalnızca *hikâyelerde* duydum."

"Bashere'in subaylarından bazılarını sana danışman olarak bırakırım," dedi Rand.

"Bu işe yarar," dedi Ituralde, "ama onu burada bırakmanın daha iyi mi olacağını merak ediyorum. Askerleri bu bölgede devriye gezebilir. Arad Doman'da da benim birliklerimi kullanabilirsin. Alınma Lordum, ama bizi birbirimizin krallıklarında çalıştırmanın tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Rand. Tuhaf değildi, acı bir biçimde mantıklıydı. Bashere'e güveniyordu, Saldaealılar Rand'a iyi hizmet etmişti, ama onları kendi ülkelerinde bırakmak tehlikeliydi. Bashere Kraliçe'nin kuzeniydi. Ya kendi adamları ne olacaktı? Kendi halkları neden Edjeryeminli olduklarını sorduğunda nasıl tepki vereceklerdi? Ne kadar garip olursa olsun, Rand Saldaea topraklarında yabancı bir ordu bırakınca çok daha az şamata çıkacağını biliyordu.

Ituralde konusunda yürüttüğü mantık aynı ölçüde zalimdi. Adam ona yemin etmişti, ama insanların sadakati değişebilirdi. Burada, Afet'in yakınında, Ituralde ve birlikleri Rand'ın aleyhine dönmek için pek az fırsat bulabileceklerdi. Düşman bölgedeydiler ve Arad Doman'a hızla dönmek için Rand'ın Asha'manlarından başka çareleri yoktu. Buna karşın kendi ülkesinde bırakılırsa, Ituralde birlikler toplayabilir, belki koruma için Yenidendoğan Ejder'e ihtiyaç duymadığına karar verebilirdi.

Orduları düşman topraklarda tutmak çok daha güvenliydi. Rand bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu, ama eskiden olduğu adamla şimdi olduğu adam arasındaki ana farklardan biri buydu. O adamlardan yalnızca biri, ne kadar nefret ederse etsin yapılması gerekeni yapardı.

"Narishma," diye seslendi Rand. "Kapıyol."

Narishma'nın Tek Güç'ü kavradığını ve örmeye başladığını bilmek için dönüp bakması gerekmiyordu. Duygu Rand'ın içini gıcıkladı, baştan çıkarmaya çalıştı, ama Rand onunla savaştı. Midesini boşaltmadan Güç kavramak onun için gittikçe zorlaşıyordu ve Ituralde'nin önünde kusmak istemiyordu.

"Hafta sonunda yüz Asha'man alacaksın," dedi Rand Ituralde'ye hitaben. "Onları iyi kullanacağını tahmin ediyorum."

"Evet, tam olarak bunu yapabileceğimi düşünüyorum."

"Bir şey olursa, her gün rapor bekliyorum," diye yanıt verdi Rand. "Habercileri kapıyol aracılığıyla gönder. Dört gün içinde kampı toplayıp Bandar Eban'a geçeceğim."

Bashere homurdandı; Rand ilk defa bu hareketten bahsediyordu. Rand atını arkalarındaki geniş, açık kapıyola çevirdi. Kızların bazıları, her zaman yaptıkları gibi, önden geçmişlerdi bile. Narishma, çanlar bağlanmış iki siyah örgüsüyle, kapının yanında dikiliyordu. O da Asha'man olmadan önce Sınırboyluydu. Çok fazla puslu sadakat vardı. Narishma için hangisi önce geliyordu? Memleketi mi? Rand mı? Muhafızı olduğu Aes Sedai mi? Rand adamın sadık olduğundan epey emindi; Dumai Kuyuları'nda onu kurtarmaya gelenlerin arasında o da vardı. Ama en tehlikeli düşmanlar, güvenebileceğinizi varsaydıklarınızdı.

Hiçbirine güvenemezsin! dedi Lews Therin. *Bize bu kadar yaklaşmalarına asla izin vermemeliydik. Aleyhimize dönecekler!*

Deli adam yönlendirebilen erkeklerin yanında her zaman huzursuz oluyordu. Rand Lews Therin'in sayıklamalarını duymazdan gelerek Tai'daishar'ı dürtükledi, ama sesi duymak onu o geceye geri götürmüştü:

düşünde Moridin'i gördüğü geceye. O gece zihninde Lews Therin yoktu. Düşlerinin artık güvenli olmadığını bilmek Rand'ın midesini düğüm düğüm ediyordu. Sığınak olarak onlara güvenmişti. Kâbuslar onu ele geçirebiliyordu, doğru, ama onlar kendi kâbuslarıydı.

Moridin neden Shadar Logoth'ta, Sammael'le savaşırken ona yardım etmeye gelmişti? Nasıl bir çarpık ağ örüyordu? Rand'ın *kendi* düşünü işgal ettiğini iddia etmişti, ama bu yalnızca bir başka yalan olabilir miydi?

Onları yok etmem gerek, diye düşündü Rand. *Tüm Terkedilmişleri ve bu sefer bu işi kökünden halletmeliyim. Haşin olmalıyım.*

Yalnız, Min onun haşin olmasını istemiyordu. Rand, özellikle onu korkutmak istemiyordu. Min oyun oynamazdı; ona aptal diyebilirdi, ama yalan söylemezdi ve bu, Rand'ın da, *onun* olmasını dilediği adam olmak istemesine sebep oluyordu. Ama buna cüret edebilir miydi? Gülebilen bir adam, aynı zamanda Shayol Ghul'de yapılması gereken şeyle yüzleşebilecek adam olabilir miydi?

Yaşamak için ölmen gerek, idi üç sorusundan birinin yanıtı. Başarılı olursa, hatırası –mirası– o öldükten sonra yaşayacaktı. Çok rahatlatıcı bir düşünce değildi. Ölmek istemiyordu. Kim isterdi ki? Aieller ölümü aramadıklarını iddia ediyorlardı, ama geldiğinde ona kucak açıyorlardı.

Kapıyoldan geçerek, ezilmiş kahverengi toprağı kuşatan çam halkası ve uzun çadır sıraları ile, Arad Doman'daki mâlikaneye Yolculuk etti. Kendi ölümüyle yüzleşmek, kendi kanı kayalara dökülürken Karanlık Varlık'la savaşmak için haşin bir adam olmak gerekirdi. Kim bunun karşısında gülebilirdi ki?

Başını iki yana salladı. Lews Therin'in onun kafasının içinde olması da faydalı olmuyordu.

O haklı, dedi Lews Therin aniden.

O? diye sordu Rand.

Güzel kadın. Kısa saçlı olan. Mühürleri kırmamız gerekliğini söylüyor. O haklı.

Rand donakaldı. Tai'daishar'ın dizginlerini çekti ve atı almaya gelmiş olan seyisi görmezden geldi. Lews Therin'in onayladığını duymak...

Ondan sonra ne yapacağız? diye sordu Rand.

Öleceğiz. Öleceğimize söz vermiştin!

Yalnızca Karanlık Varlık'ı alt edersek, dedi Rand. *O kazanırsa bizim için hiçbir şey olmadığını biliyorsun. Ölüm bile yok.*

Evet... hiçbir şey, dedi Lews Therin. *Bu güzel olurdu. Acı yok, pişmanlık yok. Hiçbir şey.*

Rand bir ürperti hissetti. Eğer Lews Therin bu şekilde düşünmeye başlarsa... *Hayır,* dedi Rand, *hiçbir şey olmaz. Ruhumuz ona ait olur. Acı kötü, çok daha kötü olur.*

Lews Therin ağlamaya başladı.

Lews Therin! diye terslendi Rand zihninin içinde. *Ne yapacağız? Son seferinde Delik'i nasıl mühürledin?*

İşe yaramadı, diye fısıldadı Lews Therin. Saidin *kullandık, ama Karanlık Varlık'a dokundurduk. Tek yol buydu! Bir şeyin ona dokunması gerek, aralığı kapayacak bir şeyin, ama onu lekelemeyi başardı. Mühür zayıf!*

Evet, ama neyi farklı yapacağız? diye düşündü Rand.

Sessizlik. Rand bir süre oturdu, sonra Tai'daishar'ın sırtından aşağı kaydı ve endişeli seyisin onu alıp götürmesine izin verdi. Kızların kalanı geniş kapıyoldan geçiyordu. Bashere ile Narishma arkadan geldi. Rand onları beklemedi, ama Davram Bashere'in karısı Deira Bashere'in Yolculuk alanının dışında durduğunu fark etti. Uzun boylu, heykelsi kadının siyah saçlarının şakaklarına kır düşmüştü. Rand'ı dikkatle inceledi. Bashere Rand'a hizmet ederken ölürse bu kadın ne yapardı? Onu izlemeye devam mı ederdi, yoksa birlikleri Saldaea'ya geri mi götürürdü? Kadın kocası kadar sağlam iradeliydi. Belki daha fazla.

Rand kadının yanından geçerken başını sallayıp gülümsedi ve akşam kampının içinden geçip malikâneye yöneldi. Demek Lews Therin Karanlık Varlık'ın zindanını mühürlemeyi bilmiyordu. O zaman sesinin ne faydası vardı? Kavrulası, o Rand'ın pek az umudundan biriydi!

Buradaki çoğu kişinin kafası, onun uzun adımlarla yürüdüğünü gördüklerinde uzaklaşacak kadar çalışıyordu. Rand bu tür ruh hallerine kapılmadığı, basit bir çoban olduğu zamanları hatırlayabiliyordu. Yenidendoğan Ejder olan Rand bambaşka bir adamdı. Görev ve sorumluluk sahibi bir adamdı. Öyle olmak zorundaydı.

Görev. Görev bir dağ gibiydi. Eh, Rand bir düzine ayrı dağın arasında sıkışmış ve hepsi birden onu yok etmek için hareket ediyormuş gibi hissediyordu. Bu güçlerin arasında, duyguları basınç altında kaynıyor gibiydi. Arada bir patlamaları doğal değil miydi?

Malikâneye yaklaşırken başını iki yana salladı. Doğuda Puslu Dağlar vardı. Güneş batmak üzereydi ve dağlar kırmızı bir ışıkla boyanmıştı.

Ötelerinde, güneyde, tuhaf bir biçimde yakın, Emond Meydanı ve İki Nehir uzanıyordu. Bir daha asla görmeyeceği evi, çünkü orayı ziyaret ederse, düşmanları orayı sevdiğini anlardı. Rand onu duygusuz bir adam olarak görmeleri için çok çaba harcamıştı. Zaman zaman bu aldatmacanın gerçek olduğundan korkuyordu.

Dağlar. Görev gibi dağlar. Bu durumda, yalnızlık görevdi, çünkü güneyde bir yerde, o fazla yakın dağlarda, babası vardı. Tam. Rand onu uzun zamandır görmemişti. Tam onun babasıydı gerçekten. Rand buna karar vermişti. Doğal babasını, Janduin adlı Aiel klan şefini hiç tanımamıştı. Şerefli bir adam olduğu açık olsa da, Rand'ın ona baba deme gibi bir arzusu yoktu.

Zaman zaman Rand Tam'in sesini, bilgeliğini özlüyordu. Bunlar, Rand'ın en haşin olması gerektiğini bildiği zamanlardı, çünkü bir anlık zayıflık –yardım için babasına koştuğu an–, uğruna çalıştığı hemen her şeyi yok ederdi. Ve büyük olasılıkla Tam'in hayatının da sonu olurdu.

Rand Puslu Dağlar'a sırtını döndü ve giriş oluşturan kalın kanvası ittirip, öndeki yanık delikten malikâneye girdi. Yalnızdı. Yalnız olması *gerekiyordu.* Herhangi birine güvenmek, Shayol Ghul'e ulaştığında zayıf olma riski demekti. Son Savaş'ta kendinden başka kimseye güvenemeyecekti.

Görev. Tek bir insan kaç dağ taşıyabilirdi?

Malikânenin içi hâlâ duman kokuyordu. Lord Tellaen tereddütle –ama ısrarla– yangından yakınmıştı ve Rand, şer kabarcığı onun hatası olmasa da, sonunda adamın tazmin edilmesini emretmişti. Yoksa onun hatası mıydı? *Ta'veren* olmanın, insanların normalde söylemeyecekleri şeyleri söylemesine sebep olmaktan, kararsızların ittifaka katılmasını sağlamaya kadar, tuhaf etkileri vardı. Rand bir sorun odağıydı ve şer kabarcıkları da buna dahildi. Odak olmayı kendisi seçmemişti, ama malikânede kalmayı kendisi seçmişti.

Her durumda, Tellaen'e tazminat ödenmişti. Rand'ın ordularını fonlamak için harcadığı paranın yanında çok önemsizdi ve o bile, Arad Doman'a ve başka sorunlu bölgelere yiyecek getirmek için harcadığı paraların yanında küçük kalıyordu. Naipleri böyle giderse yakında Illian, Tear ve Cairhien'deki mülklerini iflas ettireceğinden korkuyordu. Rand onlara umurunda olmadığını söylememişti.

Dünyayı Son Savaş'a kadar götürecekti.

Peki, bundan başka mirasın olmayacak mı? diye fısıldadı bir ses kafasının arkasından. Lews Therin değil, kendi düşüncesi, küçük bir ses, onu Cairhien ve Andor'da okullar kurmaya teşvik eden kısmı. *Öldükten sonra yaşamak mı istiyorsun? Seni takip eden herkesi savaşa, kıtlığa ve kargaşaya mı götüreceksin? Yıkımla mı hatırlanacaksın?*

Rand başını iki yana salladı. Her şeyi düzeltemezdi? O yalnızca tek bir kişiydi. Son Savaş'ın ötesine bakmak aptalcaydı. O zamanki dünya hakkında endişelenemezdi, *yapamazdı*. Bunu yapmak için gözünü hedefinden ayırması gerekirdi.

Peki, hedef nedir? der gibiydi ses. *Hayatta kalmak mı, yoksa gelişmek mi? Bir başka Kırılış'ın temelini mi kuracaksın, yoksa bir başka Efsaneler Çağı'nın mı?*

Rand'ın verecek yanıtı yoktu. Lews Therin hafifçe uyanarak, anlamsızca bir şeyler geveledi. Rand merdiveni tırmanarak malikânenin ikinci katına çıktı. Işık, çok yorgundu.

Deli adam ne demişti? Karanlık Varlık'ın zindanındaki Delik'i mühürlerken *saidin* kullanmıştı. Bunun sebebi, o zamanda pek çok Aes Sedai'nin onun aleyhine dönmüş ve yanında yalnızca Yüz Yoldaş'ın kalmış olmasıydı –zamanının en güçlü erkek Aes Sedaileri. Kadın yoktu. Kadın Aes Sedailer onun planını fazla riskli bulmuştu.

Tekinsiz bir biçimde, Rand o olayları neredeyse hatırlayabilecekmiş gibi hissediyordu –olanları değil, öfkeyi, çaresizliği, kararı. Bu durumda, hata gücün eril yarısına ek olarak dişil yarısını da kullanmamış olması mıydı? Karanlık Varlık'ın karşı saldırıda bulunmasına ve *saidin*'i lekelemesine izin veren, Lews Therin'i ve Yüz Yoldaş'tan kalanların delirmesine sebep olan bu muydu?

O kadar basit olabilir miydi? Kaç Aes Sedai'ye ihtiyacı vardı? Aes Sedai'ye ihtiyacı var mıydı? Pek çok Bilge yönlendirebiliyordu. Kuşkusuz bundan daha fazlası olmalıydı.

Çocukların oynadığı bir oyun vardı: Yılanlar ve Tilkiler. Kazanmanın tek yolunun kuralları ihlal etmek olduğu söylenirdi. O zaman, ya diğer planı? Karanlık Varlık'ı öldürerek kuralları ihlal edebilir miydi? Bu onun, Yenidendoğan Ejder'in bile, düşünmeye cüret edebileceği bir şey miydi?

Koridorun gıcırdayan tahtalarını aştı ve odasının kapısını açtı. Min işlemeli yeşil pantolonu ve keten gömleği içinde kütük yatağın üzerinde yastıklara yaslanmış, lamba ışığı altında bir başka kitabı karıştırmaktaydı. Yaşlıca bir hizmetçi kadın ortalıkta dolaşıyor, Min'in akşam yemeğinin

tabaklarını topluyordu. Rand ceketini fırlatıp attı, kendi kendine iç geçirdi ve elini gerdi.

O yatağın kenarına otururken Min kitabını bıraktı. *Kırılış Öncesi Eserlerin Kapsamlı İncelemesi* başlıklı bir ciltti. Min doğrulup oturdu ve bir eliyle Rand'ın ensesini ovaladı. Hizmetkâr kadın çanakları şıngırdatarak topladı, eğilerek özür diledi ve hızla taşıma sepetine yerleştirdi.

"Yine kendini fazla zorluyorsun koyun çobanı," dedi Min.

"Mecburum."

Min Rand'ın ensesini sertçe çimdikledi ve Rand homurdanarak irkildi. "Hayır, değilsin," dedi Min Rand'ın kulağının dibinde. "Beni hiç dinlemedin mi? Son Savaş'a varamadan kendini tüketirsen ne faydan olur? Işık, Rand, aylardır güldüğünü duymuyorum!"

"Bu gerçekten de gülmenin zamanı mı?" diye sordu Rand. "Çocuklar aç kalır, adamlar birbirlerini katlederken mutlu olmamı mı istiyorsun? Trollocların hâlâ Yollar'ı kullandığını duyduğumda *kahkaha* mı atmalıyım? Terkedilmişlerin çoğu hâlâ orada bir yerde, beni öldürmenin en iyi yolunu planlarken ben mutlu mu olmalıyım?"

"Eh, hayır," dedi Min. "Elbette hayır. Ama dünyanın sorunlarının bizi yok etmesine izin veremeyiz. Cadsuane diyor ki..."

"Dur," diye terslendi Rand dönüp onunla yüzleşerek.

Kısa siyah saçları çenesinin altına kıvrılmış olan Min yatakta dizleri üzerinde doğruldu. Rand'ın ses tonu onu şok etmiş gibiydi.

"Cadsuane'in bununla ne ilgisi var?" diye sordu Rand.

Min kaşlarını çattı. "Yok."

"Sana ne söyleyeceğini söylüyordu," dedi Rand. "Beni etkilemek için seni kullanıyordu!"

"Ahmak olma," dedi Min.

"Benim hakkımda ne dedi?"

Min omuzlarını silkti. "Ne kadar katı olduğun hakkında endişeleniyor Rand, nedir bu?"

"Beni etkilemeye, beni yönlendirmeye çalışıyor," dedi Rand. "Seni kullanıyor. Ona neler anlattın Min?"

Min onu yine sertçe çimdikledi. "Bu ses tonundan hoşlanmadım sersem. Cadsuane'in senin danışmanın olduğunu sanıyordum. Onun yanında ne söylediğime neden dikkat edeyim?"

Hizmetçi çanakları şıngırdatmaya devam ediyordu. Neden kadın gitmiyordu ki? Bu, Rand'ın yabancılarının önünde yapmak istediği türden

bir tartışma değildi.

Min Cadsuane *için* çalışıyor olamazdı, değil mi? Rand Cadsuane'e hiçbir şekilde güvenemezdi. Eğer Min'i etkilemişse...

Rand yüreğinin burkulduğunu hissetti. *Min'den* şüphelenmiyordu, değil mi? Min her zaman dürüstlüğüne güvenebileceği biri olmuştu, onunla oyun oynamayan biri. Onu kaybederse ne yapardı? *Yak beni!* diye düşündü. *O haklı. Fazla haşin oldum. Beni sevdiğini* bildiklerimden *kuşkulanmaya başlarsam halim ne olacak? Deli Lews Therin'den bir farkım kalmayacak.*

"Min," dedi sesini yumuşatarak. "Belki de haklısın. Belki fazla ileri gittim."

Min rahatlayarak dönüp ona baktı. Sonra geriledi ve gözleri şokla irileşti.

Soğuk bir şey Rand'ın boynuna geçti.

Rand hemen dönerek elini boynuna kaldırdı. Hizmetkâr kadın arkasında duruyordu, ama kadın parıldıyordu. Hizmetçi kayboldu ve yerine esmer tenli, siyah gözlü, keskin yüzünde muzaffer bir ifade olan bir kadın geldi. Semirhage.

Rand metale dokundu. Aşırı soğuk, buz gibi metal derisine yaslanmıştı. Rand öfke içinde kılıcını siyah, ejder resimli kınından çıkarmaya çalıştı, ama bunu yapamadığını fark etti. Bacakları, inanılmaz bir ağırlıkla karşılaşmış gibi gerildi. Tasmayı tırmaladı –parmaklarını hâlâ hareket ettirebiliyordu– ama metal tek parça gibiydi.

Rand o anda dehşet hissetti. Semirhage ile göz göze geldi ve kadın geniş geniş gülümsedi. "Hâkimiyet Şeridi'ni boynuna geçirmek için çok uzun zamandır bekliyordum Lews Therin. Koşulların nasıl oluştuğu ne tuhaf, değil..."

Havada bir şey çaktı ve Semirhage bağıracak zamanı ancak buldu, sonra bir şey hançeri son anda saptırdı –bunun bir Hava örgüsü olduğunu varsaydı Rand, ama *saidar*'dan yapılan örgüleri göremiyordu. Yine de, Min'in hançeri Semirhage'in yanağında bir yarık bırakarak geçip gitti ve kapının ahşabına saplandı.

"Nöbetçiler!" diye bağırdı Min. "Kızlar, silahlarınıza! *Car'a'carn* tehlikede!"

Semirhage küfretti ve elini salladı. Min sustu. Rand endişe içinde kıvrandı, *saidin*'i kavramaya çalıştı, ama başaramadı. Bir şey onu engelliyordu. Min Hava örgüleriyle yataktan fırlatıldı ve ağzı kapatıldı.

Rand ona koşmaya çalıştı, ama yine yapamadığını gördü. Bacakları hareket etmeyi reddediyordu.

O anda odasının kapısı açıldı. Bir başka kadın telaşla içeri girdi. Bir şeyi kontrol edermiş gibi kapıdan dışarı baktı, sonra onu arkasından kapattı. Rand umutlandı, ama sonra kadın Semirhage'e katıldı ve Rand'ın boynundaki *a'dam*'ı kontrol eden diğer bileziği aldı. Rand'a kırmızı, sersem gözlerle baktı –sanki kafasına sert bir darbe almış gibi. Ama onun diz çöktüğünü görünce gülümsedi. "Demek sonunda kaderine geldin Rand al'Thor. Yüce Efendi ile yüzleşeceksin. Ve kaybedeceksin."

Elza. Elza Kara'ydı, kavrulası! Onun hanımının yanında durarak *saidar*'a kucak açtığını hissedince Rand'ın tüyleri diken diken oldu. Kollarında bileziklerle karşısına geçtiler. Semirhage son derece güvenli görünüyordu.

Rand Semirhage'e dönerek hırladı. Bu şekilde tuzağa düşürülmeyecekti!

Terkedilmiş yanağındaki kanayan yaraya dokundu, sonra kendi kendine cıkladı. Üzerinde kasvetli, kahverengi bir elbise vardı. Tutsak olduğu yerden nasıl kaçmıştı? Ve o kahrolası tasmayı nereden bulmuştu? Rand onu saklaması için Cadsuane'e vermişti. Kadın onun güvende olacağına *yemin etmişti!*

"Nöbetçiler gelmeyecek Lews Therin," dedi Semirhage dalgın dalgın, bilezikli elini kaldırarak; bilezik Rand'ın boynundaki tasmaya uyuyordu. "Bu odaya kulak misafiri olunmasın diye koruyucu örgüler koydum. Ben izin vermezsem hareket bile edemediğini göreceksin. Zaten denedin ve boşuna olduğunu anlamış olmalısın."

Rand çaresizce yine *saidin*'e uzandı, ama hiçbir şey bulamadı. Kafasının içinde, Lews Therin hırlamaya ve ağlamaya başladı ve Rand adama katılmak istediğini hissetti. Min! Ona ulaşmak zorundaydı. Yeterince güçlü olmak zorundaydı!

Kendini Semirhage ile Elza'ya doğru yürümeye zorladı, ama başkasının bacaklarıyla hareket etmeye çalışıyordu sanki. Tıpkı Lews Therin gibi kendi kafasının içinde kapana kısılmıştı. Küfretmek için ağzını açtı, ama bir gaklama dışında hiçbir şey çıkmadı.

"Evet," dedi Semirhage, "izinsiz konuşamazsın da. Ve bir daha *saidin*'e uzanmamanı öneririm. Deneyimi nahoş buluyorum. Daha önce Hâkimiyet Şeridi'ni sınadığımda, o Seanchan *a'dam*'larından çok daha zarif bir araç olduğunu gördüm. Onların *a'dam*'ları önleyici olarak mide bulantısına

güveniyor ve küçük bir miktar özgürlüğe izin veriyor. Hâkimiyet Şeridi çok daha fazla itaat gerektiriyor. Tam olarak benim istediğim gibi davranacaksın. Örneğin...”

Rand, bacakları onun isteği dışında çalışarak, yatakta ayağa kalktı. Sonra, kendi eli kalktı ve tam tasmanın üzerinde, kendi boğazını sıkmaya başladı. Nefesi kesildi ve sendeledi. Çılgınca *saidin*’e uzandı.

Acı buldu. Sanki yanan bir yağ fıçısına uzanmıştı, sonra alev alev sıvıyı kendi damarlarına çekmişti. Şok ve ıstırapla haykırarak tahta zemine yıkıldı. Acıyla kıvranıyordu, gözleri kararıyordu.

“Görüyorsun.” Semirhage’in sesi uzaktan geliyordu. “Ah, bunun ne kadar tatmin edici olduğunu unutmuşum.”

Bir milyon karınca etini kemiğine kadar oyuyormuş gibi bir acıydı. Rand kasları kasılarak kıvrandı.

Yine kutudayız! diye haykırdı Lews Therin.

Aniden, kutuya girmişti gerçekten. Onu ezen kara duvarları görebiliyordu. Vücudu tekrarlanan dayaklardan acıyordu, zihni delirmemek için çabalıyordu. Lews Therin tek yoldaşıydı. Rand’ın deli adamla ilk iletişim kurduğu zamanlardan biriydi. Lews Therin o günden kısa süre önce ona yanıt vermeye başlamıştı.

Rand Lews Therin’i kendisinin bir parçası olarak görmek istemiyordu. Deli olan parçası; sırf zaten işkence çekiyormuş gibi hissettiği için işkenceyle başa çıkabilen parçası. Daha fazla acı ve sıkıntı anlamsızdı. Zaten taşmış olan bir bardağı daha fazla dolduramazdınız.

Haykırmayı bıraktı. Acı hâlâ oradaydı, gözlerini yaşartıyordu, ama çığlıklar gelmiyordu. Her şey dinginleşmişti.

Semirhage, çenesinden kan damlayarak, çatık kaşlarla ona baktı. Rand’ın içinden bir başka acı dalgası geçti. O anda her kim idiyse.

Başını kaldırıp kadına baktı. Sessizlik.

“Sen ne yapıyorsun?” dedi kadın onu zorlayarak. “Konuş.”

“Bana daha fazlası yapılamaz,” diye fısıldadı Rand.

Bir acı dalgası daha. Acı onu şok etti ve içinde bir şey sızlandı, ama Rand dışarıdan görülebilecek bir tepki vermedi. Çığlıklarını içeride tuttuğu için değil, hiçbir şey hissedemediği için. Kutu, böğründeki kendi kanını yozlaştıran iki yara, dayaklar, küçük düşmek, üzüntüler ve kendi intiharı. Kendini öldürmesi. Bunu aniden, bütün açıklığıyla hatırladı. Bütün bunlardan sonra, Semirhage ona ne yapabilirdi ki?

“Büyük Hanımefendi,” dedi Elza, bir şey yüzünden hâlâ hafifçe sersem bakışlarla Semirhage’e dönerek. “Belki de şimdi biz...”

“Sessiz ol solucan,” dedi Semirhage ona tükürürcesine, çenesindeki kanı silerek. Kana baktı. “O hançerler iki kez kanımı tatmış oldu.” Başını iki yana salladı, sonra döndü ve Rand’a gülümsedi. “Sana başka hiçbir şey yapılamayacağını mı söylüyorsun? Kiminle konuştuğunu unutuyorsun Lews Therin. Acı benim uzmanlık alanım ve sen hâlâ bir çocuktan farksızsın. Senden on kat daha güçlü adamları yıktım. Ayağa kalk.”

Rand ayağa kalktı. Acı gitmemişti. Semirhage’in bir tepki alana kadar onu kullanmaya devam edeceği açıktı.

Rand onun sözsüz emrine uyarak döndü ve Min’in görünmez Hava halatlarının ucunda, yerin üzerinde asılı durduğunu gördü. Gözleri korkuyla çılgınlaşmıştı. Kolları arkasında bağlanmıştı ve ağzı Hava’dan örülmüş bir tıkaçla kapanmıştı.

Semirhage güldü. “Yapabileceğim başka bir şey olmadığını mı söylüyorsun?”

Rand *saidin*’i kavradı –kendi seçimiyle değil, Semirhage’inkiyle. Gücün kükremesi içini doldurdu ve yanında bir türlü açıklayamadığı garip mide bulantısını da getirdi. Elleri ve dizleri üzerine çöktü ve oda çevresinde sarsılıp dönerken midesini boşalttı.

“Ne tuhaf,” dediğini duydu Semirhage’in. Kadının sesi uzaktan geliyor gibiydi. Rand başını iki yana salladı. Hâlâ Tek Güç tutuyordu –*saidin* tutarken hep olduğu gibi onunla güreşiyordu, enerjinin akışını kendi iradesine göre büküyordu. Bir rüzgâr fırtınasını zincire vurmak gibiydi ve bu, güçlü ve sağlıklı olduğu zaman bile zordu. Şimdi ise neredeyse imkânsızdı,

Onu kullan, diye fısıldadı Lews Therin. *Fırsatımız varken onu öldür!*

Bir kadını öldürmeyeceğim, diye düşündü Rand inatla, zihninin arkasında bir anı parçasıyla. *Bu çizgiyi aşmayacağım...*

Lews Therin kükreyerek *saidin*’i Rand’dan kapmaya çalıştı, ama başarısız oldu. Aslında Rand, Semirhage’in izni olmadan adım atamadığı gibi, kendi isteğiyle yönlendiremiyordu.

Onun emriyle doğruldu. Mide bulantısı çekildi ve odanın sarsıntısı kesildi. Sonra Ruh ve Ateş’ten karmaşık örgüler örmeye başladı.

“Evet,” dedi Semirhage neredeyse kendi kendine. “Şimdi, hatırlayabilirsem... Bu işi erkeklerin yoluyla yapmak çok tuhaf.”

Rand örgüleri yaptı, sonra onları Min'e doğru ittirdi. "Hayır!" diye haykırdı bunu yaparken. "Bu olmaz!"

"Ah, demek anlıyorsun," dedi Semirhage. "Seni yıkmak o kadar da zor değilmiş."

Örgüler Min'e dokundu ve Min acıyla kıvrandı. Rand gözleri yaşlarla dolarak yönlendirmeye devam etti, karmaşık örgüleri onun vücuduna göndermeye devam etti. Örgüler yalnızca acı getiriyordu, ama bunu başarıyla yapıyorlardı. Semirhage Min'in ağız tıkacını açmış olmalıydı, çünkü Min ağlayarak haykırmaya başladı.

"Lütfen Rand!" diye yalvardı. "Lütfen!"

Rand durmaya çalışarak öfkeyle kükredi, ama yapamadı. Bağ aracılığıyla Min'in kendi yarattığı acısını *hissedebiliyordu.*

"Kes şunu!" diye bağırdı.

"Yalvar," dedi Semirhage.

"Lütfen," dedi Rand ağlayarak. "Lütfen, yalvarırım."

Rand aniden durdu ve işkence örgüleri dağıldı. Min inleyerek, acının şokuyla sersemlemiş bakışlarla havada asılı kaldı. Rand dönüp, Semirhage'e ve yanındaki daha ufak tefek Elza'ya baktı. Kara, hazırlıklı olmadığı bir şeye karışmış gibi, dehşete kapılmış görünüyordu.

"Şimdi," dedi Terkedilmiş, "baştan beri, Yüce Efendi'ye hizmet etmenin planlanmış olduğunu görüyorsun. Bu odadan çıkacağız ve beni hapseden o sözde Aes Sedailerin işini göreceğiz. Shayol Ghul'e gideceğiz ve seni Yüce Efendi'ye sunacağız. O zaman bu iş sona erebilir."

Rand başını eğdi. Bir çıkış yolu olmak zorundaydı! Semirhage'in onu kullanarak kendi adamlarını paramparça ettiğini hayal etti. Onların, kendisine zarar vermekten korkarak, saldırmaya korktuklarını hayal etti. Kendi sebep olacağı kan, ölüm ve yıkımı gördü. Ve bu onu ürpertti, içinin buz kesmesine sebep oldu.

Kazandılar.

Semirhage kapıya baktı, sonra Rand'a döndü ve gülümsedi. "Ama korkarım ilk önce onun işini görmemiz gerek. İşimize bakalım madem."

Rand döndü ve Min'e doğru yürümeye başladı. "Hayır!" dedi. "Söz verdin, yalvarırsam..."

"Ben hiçbir şeye söz vermedim," dedi Semirhage gülerek. "Çok şeker bir biçimde yalvardın Lews Therin, ama ben senin yakarılarını göz ardı etmeye kadar verdim. Ama *saidin*'i salabilirsin. Bunun daha kişisel olması gerekiyor."

Saidin söndü ve Rand gücün çekildiğini üzüntüyle hissetti. Çevresindeki dünya donuklaştı sanki. Min'e yaklaştı. Min yalvaran gözlerle ona baktı. Sonra Rand elini onun boğazına götürdü, kavradı ve sıkmaya başladı.

"Hayır..." diye fısıldadı Rand dehşet içinde, kendi eli onun isteği dışında Min'in solumasını engellerken. Min sendeledi ve Rand onun çabalamasını rahatça göz ardı ederek onu yere çökmeye zorladı. Onun tepesine dikildi, elini boğazına bastırdı, kavradı ve onu boğmaya başladı. Min yuvalarından uğramaya başlamış gözlerle ona baktı.

Bu oluyor olamaz.

Semirhage kahkaha attı.

Ilyena! diye feryat etti Lews Therin. *Ah, Işık! Onu öldürdüm!*

Rand daha sert sıktı, bastırmak için eğildi, parmakları Min'in derisini sıktı ve boğazına doğru gömüldü. Kendi yüreğini kavramıştı sanki ve çevresindeki dünya, Min dışında, her şey karardı. Parmaklarının altında onun nabzını hissedebiliyordu.

Onu öldürürken bile o güzelim kara gözler onu izliyor, onu seviyordu.

Bu oluyor olamaz!

Onu öldürdüm!

Ben deliyim!

Ilyena!

Bir çıkış yolu olmak zorundaydı! Olmak zorundaydı! Rand gözlerini yummak istiyordu, ama yapamıyordu. O buna izin vermezdi –Semirhage değil, Min. Min gözlerini onunkine dikmişti; yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı; siyah, kıvırcık saçları dağılmıştı. Öylesine güzeldi ki.

Rand *saidin*'i kavramak için çabaladı, ama yapamıyordu. Bütün iradesini kullanarak parmaklarını gevşetmeye çalıştı, ama onlar sıkmaya devam ettiler. Rand dehşeti hissetti, Min'in acısını *hissetti.* Min'in yüzü morardı, gözleri kırpıştı.

Rand feryat etti. *BU OLUYOR OLAMAZ! BUNU BİR DAHA YAPMAYACAĞIM!*

İçinde bir şey koptu. Soğudu, sonra o soğukluk kayboldu ve hiçbir şey hissedemedi. Ne tek bir duygu. Ne de öfke.

O anda tuhaf bir gücün farkına vardı. Görüş alanının hemen dışında çalkalanıp kaynayan bir su rezervuarı gibiydi. Zihniyle ona uzandı.

Rand'ın yüzünün önünde bulutlu bir yüz çaktı, hatlarını tam olarak seçemediği bir yüz. Yüz bir anda kayboldu.

Ve Rand kendini yabancı bir güçle dolu buldu. *Saidin* değil, *saidar* değil, ama başka bir şey. Daha önce hiç hissetmediği bir şey.

Ah, Işık, diye haykırdı Lews Therin aniden. *Bu imkânsız! Onu kullanamayız! Bırak onu! Elimizde tuttuğumuz şey ölüm, ölüm ve ihanet.*

Bu O.

Min'in önünde diz çökmüş olan Rand gözlerini kapadı; sonra tuhaf, yabancı gücü yönlendirdi. İçinde enerji ve yaşam kabardı, *saidin* gibi bir sel, ama ondan on kat daha tatlı ve yüz kat daha vahşi. Onu canlandırıyordu, daha önce hiç canlı *olmadığını* fark etmesine sebep oluyordu. Ona daha önce hayal bile edemeyeceği bir güç veriyordu. Choedan Kal'dan çekerken elinde tuttuğu güçle bile boy ölçüşebilirdi.

Rand coşku ve öfke içinde haykırdı ve Ateş ve Hava'dan muazzam mızraklar ördü. Örgüleri boynundaki tasmaya fırlattı, oda alevler ve eriyik metal parçalarıyla patladı. Rand her birini ayrı ayrı hissedebiliyordu. Boynundan fırlayan, ısısıyla havayı çarpıtan her metal kıymığını, bir duvara ya da yere çarparken peşinde sürüklediği dumanı hissedebiliyordu. Gözlerini açtı ve Min'i bıraktı. Min kesik kesik nefes aldı ve ağlamaya başladı.

Rand durdu ve damarlarında kor beyaz magma akarak döndü –tıpkı Semirhage'in ona işkence ettiği zaman gibiydi, ama bir şekilde tersiydi. Ne kadar acı verici olursa olsun, aynı zamanda saf esriklikti.

Semirhage şok olmuş görünüyordu. "Ama... bu imkânsız..." dedi. "Ben hiçbir şey hissetmedim. Sen yapamazsın..." Başını kaldırdı ve ona iri iri açılmış gözlerle baktı. "Gerçek Güç. Bana neden ihanet ettin Yüce Efendi? Neden?"

Rand elini kaldırdı ve anlamadığı bir güçle dolu olarak, tek bir örgü ördü. Elinden saf beyaz ışıktan bir çubuk, arındırıcı bir ateş fırladı ve Semirhage'in göğsüne çarptı. Semirhage bir ışık çakmasıyla gözden kayboldu ve Rand'ın görüş alanında yalnızca soluk bir iz bıraktı. Bileziği yere düştü.

Elza kapıya koştu. Bir başka ışık çubuğunun önünde kayboldu ve bir anlığına tüm vücudu ışığa dönüştü. Onun bileziği de yere düştü. Onları kullanan kadınlar kavrulmuş, Desen'den tamamen kaybolmuşlardı.

Sen ne yaptın? diye sordu Lews Therin. *Ah, Işık. Bunu yapmaktansa yine öldürmek daha iyiydi... Ah, Işık. Sonumuz geldi.*

Rand bir an daha gücün keyfini çıkardı, sonra –ne yazık ki– onu bıraktı. Onu tutmaya devam ederdi, ama çok bitkindi. Güç yok olduğunda Rand

uyuşmuş hissetti.

Ya da... hayır. Bu uyuşukluğun tuttuğu güçle hiçbir ilgisi yoktu. Döndü ve Min'e baktı. Min sessizce öksürüyor, boynunu ovuşturuyordu. Başını kaldırıp ona baktı. Korkmuş görünüyordu. Rand onun kendisini bir daha aynı gözle göreceğinden kuşkuluydu.

Yanılmıştı, gerçekten de Semirhage'in ona yapabileceği bir şey daha vardı. Rand çok sevdiği birini öldürmek üzere olduğunu hissetmişti. Daha önce, Lews Therin olarak yaptığında deliydi ve kendini kontrol edememişti. Ilyena'yı öldürmesini, tıpkı puslu bir düş gibi, zar zor hatırlayabiliyordu. Ne yaptığını ancak Ishamael onu uyandırdıktan sonra fark etmişti.

Nihayet, şimdi, sevdiği birini öldürürken izlemenin tam olarak nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Oldu," diye fısıldadı Rand.

"Ne?" diye sordu Min yine öksürerek.

"Bana yapılabilecek son şey," dedi Rand kendi sakinliğine şaşarak. "Artık benden her şeyi aldılar."

"Sen ne diyorsun Rand?" diye sordu Min. Boynunu yine ovaladı. Morluklar belirmeye başlamıştı.

Rand başını iki yana salladı. Dışarıdaki koridordan sonunda sesler gelmeye başlamıştı. Belki Asha'manlar Min'e işkence ederken yönlendirmesini sezmişti.

"Seçimimi yaptım Min," dedi Rand kapıya dönerek. "Benden esneklik ve kahkaha istedin, ama bu tür şeyler artık benim değil, veremem. Üzgünüm."

Eskiden, haftalar önce, güçlü olmaya karar vermişti –demirken çelik olmaya karar vermişti. Çelik fazla zayıftı anlaşılan.

Artık daha sert olacaktı. Nasıl yapacağını anlıyordu. Eskiden çelikti ve başka bir şey olacaktı. Bundan sonra *cuendillar* olacaktı. Uzun zaman önce, Tam'in ona aramasını öğrettiği boşluk gibi bir yere girmişti. Ama bu boşluğun içinde duygu yoktu. Hem de hiç.

Onu kıramayacak, bükemeyeceklerdi.

Olmuştu.

23
Havada Bir Çarpıklık

“Kadının hücresinde nöbet tutan Aes Sedailer?” diye sordu Cadsuane, Merise’in peşinden ayaklarını yere vura vura tahta basamakları tırmanırken.

“Neyse ki Corele ve Nesune hâlâ yaşıyor, ama son derece zayıf düşmüşler,” dedi Merise eteklerini kaldırıp onun peşinden koştururken. Narishma da, örgülerinin ucundaki çanlar usul usul çınlayarak, onları takip etti. “Daigian öldü. Diğer ikisinin neden canlı bırakıldığından emin değiliz.”

“Muhafızlar,” dedi Cadsuane. “Aes Sedaileri öldürürsen Muhafızları hemen anlardı –ve bir sorun olduğunu öğrenirdik.” Muhafızlar sorun olduğunu yine de fark etmeliydi –adamları sorgulayıp, ne hissettiklerini öğrenmek gerekiyordu. Büyük olasılıkla bir bağlantı vardı.

Daigian’ın yaşayan Muhafızı yoktu. Cadsuane o hoş Aes Sedai için üzüldü, ama duyguyu bir kenara bıraktı. Şimdi bunun için zaman yoktu.

“Diğer ikisi bir tür transa sokulmuştu,” dedi Merise. “Örgü kalıntısı göremedim, Narishma da öyle. Aes Sedaileri alarm verilmesinden hemen önce bulduk, sonra al’Thor’un yaşadığından ve düşmanlarımızın işinin görüldüğünden emin olur olmaz seni aramaya geldik.”

Cadsuane aksi aksi başını salladı. Tam da Bilgeleri çadırlarında ziyaret edecek zamanı bulmuştu! Sorilea ve onlardan küçük bir grup Narishma’nın arkasından geliyordu. Cadsuane, Aiel kadınların telaşlarından onu ezmesinden korktuğundan adımlarını yavaşlatmaya cesaret edemiyordu.

Merdivenin tepesine ulaştılar, sonra koridorda al’Thor’un odasına doğru seğirttiler. Rand başını bu kadar büyük belaya sokmayı nasıl başarmıştı? *Yine!* Hem, o patlayası Terkedilmiş hücresinden nasıl çıkmıştı? Biri ona yardım etmiş olmalıydı, ama bu, kamplarında bir Karanlıkdostu olduğu

anlamına geliyordu. İmkânsız değildi –Beyaz Kule'de Karanlıkdostları varsa, kuşkusuz burada da olabilirdi. Ama hangi Karanlıkdostu üç Aes Sedai'yi etkisiz hale getirebilirdi? Bu düzeyde bir yönlendirme kuşkusuz kamptaki bütün Aes Sedailerin ya da Asha'manların dikkatini çekerdi.

"Çay söz konusu muydu?" diye sordu Cadsuane Merise'e sessizce.

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," diye yanıt verdi Yeşil. "Diğer ikisi uyandığında daha fazlasını öğreneceğiz. Biz onları transtan uyandırır uyandırmaz bayıldılar."

Cadsuane başını salladı. Al'Thor'un kapısı açıktı ve Kızlar dışarıda yuvalarının kaybolduğunu öğrenmiş eşekarıları gibi dolanıyordu. Cadsuane onları suçladığını söyleyemezdi. Anlaşıldığı kadarıyla al'Thor olanlar hakkında pek az şey anlatmıştı. Aptal oğlan hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı! *Amma da kargaşa, Işık belasını versin,* diye düşündü Cadsuane Kızların yanından geçip odaya girerek.

Küçük bir Aes Sedai grubu odanın uzak tarafında kafa kafaya vermiş, sessizce konuşuyorlardı. Sarene, Erian, Beldeine –kampta, ölü ya da etkisiz hale getirilmemiş herkes. Elza dışında. Elza neredeydi?

Cadsuane içeri girdiğinde üçü başını salladı, ama Cadsuane onlara bakmadı bile. Min yatağın üzerinde oturmuştu; kızarmış gözler, dağınık saçlar ve soluk bir yüzle boynunu ovuşturuyordu. Al'Thor uzaktaki açık pencerenin yanında durmuş, eliyle arkasındaki kesik bileğini tutarak geceye bakıyordu. Ceketi kırışık bir halde yerdeydi ve Rand'ın üzerinde beyaz gömleği vardı. İçeri soğuk bir rüzgâr esiyor, kızıl altın saçlarını karıştırıyordu.

Cadsuane odayı taradı; arkasında, koridorda, Bilgeler Kızları sorgulamaya başladı. "Ee?" dedi Cadsuane. "Ne oldu?"

Min başını kaldırdı. Boynunda kırmızı lekeler vardı: morluk başlangıcı. Rand pencereden dönmedi. *Küstah çocuk,* diye düşündü Cadsuane odada ilerleyerek. "Konuş çocuk!" dedi. "Kampın tehlikede olup olmadığını bilmemiz gerek."

"Tehlike halledildi," dedi Rand yumuşak sesle. Sesindeki bir şey Cadsuane'in duraksamasına sebep oldu. O, Rand'da öfke ya da belki tatmin görmeyi bekliyordu. En azından bitkinlik. Bunun yerine, sesi soğuktu.

"Bunun anlamını açıklar mısın?" diye sordu Cadsuane.

Rand sonunda dönüp ona baktı. Cadsuane istemsizce bir adım geriledi, ama neden, bilemiyordu. Rand hâlâ aynı aptal oğlandı. Fazla uzun boylu, fazla özgüvenli, fazla kalın kafalı. Şimdi onda garip bir dinginlik vardı, ama

dinginliği karanlık bir taraf taşıyordu. İnsanın idama mahkûm olmuş bir adamda, ilmek boynuna geçmeden hemen önce gördüğü türden bir dinginlik.

“Narishma,” dedi Rand Cadsuane’in arkasına bakarak. “Senin için bir örgüm var. Onu ezberle, sana yalnızca bir kez göstereceğim.” Sonra al’Thor elini yan tarafa kaldırdı ve parmaklarının arasından parlak beyaz bir ateş çubuğu fırladı ve yerde yatan ceketine çarptı. Ceket bir ışık patlamasıyla yok oldu.

Cadsuane tısladı. “Sana o örgüyü asla kullanmamanı söylemiştim evlat! Bir daha *asla* yapmayacaksın. Beni duydun mu? Bu asla...”

“Terkedilmişlerle savaşırken kullanmamız gereken örgü bu Narishma,” dedi al’Thor, alçak sesi Cadsuane’in içine işledi. “Onları başka bir şeyle öldürürsek, yeniden doğuyorlar. Bu tehlikeli bir araç, ama yine de yalnızca bir araç. Tüm diğerleri gibi.”

“O yasak,” dedi Cadsuane.

“Ben olmadığına karar verdim,” dedi al’Thor sakin sakin.

“O örgünün ne yapabildiğine dair en ufak fikrin yok! Tıpkı bir çocuk gibi...”

“Şerateşin şehirleri yok ettiğini gördüm,” dedi al’Thor dalgın bakışlarla. “Onun arındıran alevleriyle binlerce kişinin Desen’den yanıp kaybolduğunu gördüm. Bana çocuk diyorsan Cadsuane, o zaman benden binlerce sene daha genç olan sizler nesiniz?”

Kadınla göz göze geldi. Işık! Ona ne olmuştu? Cadsuane düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “Demek Semirhage öldü?”

“Ölmüşten de kötü oldu,” dedi al’Thor. “Ve pek çok açıdan, çok daha iyi bana göre.”

“Pekâlâ o zaman. Sanırım işimize...”

“Bunu fark ettin mi Cadsuane?” dedi al’Thor yatakta duran, örtülerin neredeyse gizlediği metalik bir şeyi göstererek.

Cadsuane tereddütle o tarafa yürüdü. Sorilea okunması imkânsız bir ifadeyle baktı. Anlaşılan al’Thor bu ruh hali içindeyken konuşmaya karışmak istemiyordu. Cadsuane onu suçlayamazdı.

Cadsuane çarşafları geri çekti ve tanıdık bilezikleri ortaya çıkardı. Tasma yoktu.

“İmkânsız,” diye fısıldadı.

“Ben de öyle varsaymıştım,” dedi al’Thor o korkunç ölçüde sakin sesle. “Kendi kendime, sana teslim ettiğim aynı *ter’angreal* olamayacağını

söyledim. Onların korunduğuna ve gizlendiğine dair söz vermiştin.”

“Pekâlâ o zaman,” dedi Cadsuane sinirleri bozularak. “Demek bu mesele açıklığa kavuştu.”

“Evet. Odana birilerini yolladım. Söyle bana: Bilezikleri bu kutunun içinde mi saklıyordun? Onu odanda, yerde, açık halde bulduk.”

Bir Kız tanıdık meşe bir kutu getirdi. Aynı kutu olduğu açıktı. Cadsuane öfkeyle ona döndü. “Odamı aramışsın!”

“Bilgeleri ziyarete gittiğini bilmiyordum,” dedi al’Thor. Sorilea ve Amys’e saygıyla başını salladı ve iki kadın tereddütle karşılık verdiler. “Semirhage’in senden intikam almaya çalışacağından korktuğum için hizmetçileri seni kontrol etmeye yolladım.”

“Buna dokunmamaları gerekirdi,” dedi Cadsuane kutuyu Kız’dan alarak. “Çok girift örgülerle hazırlanmıştı.”

“Yeterince girift değil,” dedi al’Thor ona sırtını dönerek. Hâlâ karanlık pencerenin önünde, kampa bakarak duruyordu.

Oda sessizleşti. Narishma sessizce Min’in nasıl olduğunu soruyordu, ama al’Thor konuşmayı bırakınca o da sustu. Rand’ın eril *a’dam*’ın çalınmasından Cadsuane’in sorumlu olduğunu hissettiği açıktı, ama bu saçmalıktı. Cadsuane bildiği en iyi koruyucu örgüleri hazırlamıştı, ama Terkedilmişlerin o örgüleri aşacak neler bildiğini kim tahmin edebilirdi?

Al’Thor nasıl hayatta kalmıştı? Ve kutunun içindeki diğer şeylere ne olmuştu? Erişim anahtarı artık al’Thor’da mıydı, yoksa heykelciği Semirhage mi almıştı? Cadsuane sormaya cesaret edebilir miydi? Sessizlik sürdü. “Ne bekliyorsun?” diye sordu Cadsuane sonunda, toplayabildiğince cesaretle. “Benden bir özür mü bekliyorsun?”

“Senden mi?” diye sordu al’Thor. Sesinde espri yoktu, yalnızca aynı soğuk dinginlik vardı. “Hayır, bir taştan özür işitmenin daha olası olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman...”

“Seni gözümün önünden sürüyorum Cadsuane,” dedi Rand yumuşak bir sesle. “Bu geceden sonra yüzünü bir daha görürsem seni öldürürüm.”

“Rand, hayır!” dedi Min yatağın yanında ayağa kalkarak. Rand ona dönmedi.

Cadsuane bir anlık panik hissetti, ama onu öfkeyle kenara itti. “Ne?” diye sordu. “Bu aptallık evlat. Ben...”

Rand döndü ve bakışları yine Cadsuane’in sesinin solup gitmesine sebep oldu. Onda bir tehlike vardı, gözlerindeki gölge Cadsuane’in içine

yaşlı yüreğinin hissedebileceğini hiç düşünmediği kadar korku salıyordu. O izlerken Rand’ın çevresindeki hava sanki *çarpıldı* ve Cadsuane odanın daha da karardığını hissetti.

“Ama...” diye kekelerken buldu kendini. “Ama sen kadınları öldürmezsin. Bunu herkes bilir. İncineceklerinden korktuğundan Kızları bile tehlikeye süremiyorsun!”

“Bu eğilimi değiştirmek zorunda kaldım,” dedi al’Thor. “Bu geceden itibaren.”

“Ama...”

“Cadsuane,” dedi Rand yumuşakça, “seni öldürebileceğime inanıyor musun? Tam burada, şu anda, kılıç ya da Güç kullanmadan? Ben istesem, Desen’in çevremde bükülüp, kalbini durduracağına inanıyor musun? Tesadüf eseri?”

Ta’veren olmak o şekilde işlemezdi. Işık! İşlemezdi, değil mi? Rand Desen’in onun isteğiyle değişmesini sağlayamazdı, değil mi?

Ama, o gözlere bakarken, ona inandı. Her tür mantığa aykırı olarak, o gözlere baktı ve eğer gitmezse öleceğini anladı.

Kendinden nefret ederek, tuhaf bir zayıflıkla, yavaşça başını salladı.

Rand sırtını döndü ve pencereden dışarı baktı. “Yüzünü bir daha görmeyeyim. Asla, Cadsuane. Şimdi gidebilirsin.”

Cadsuane sersem sersem döndü –ve göz ucuyla, al’Thor’dan bir karanlığın yayıldığını, havayı daha da fazla çarpıttığını gördü. Ama ona döndüğünde kaybolmuştu. Dişlerini sıkarak çıktı.

“Hazırlanın. Ordularınızı da hazırlayın,” dedi al’Thor odada kalanlara, sesi yankılanarak. “Hafta sonuna kadar yola çıkacağım.”

Cadsuane elini başına kaldırdı ve yüreği gümleyerek, elleri terleyerek koridor duvarına yaslandı. Eskiden, inatçı, ama iyi yürekli bir oğlanla çalışıyordu. Biri o çocuğu almış, yerine bu adamı koymuştu, karşısına çıkan herkesten daha tehlikeli bir adamı. Günbegün, onlardan uzaklaşıyordu.

Ve o anda, Cadsuane’in ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu.

24
Yeni Bir Söz

İki gün süren at yolculuğunun ardından yorgun hisseden Gawyn Tar Valon'un güneybatısında, alçak bir sırtın üzerinde, Yürekli'nin sırtında oturuyordu.

Bu kırlar baharın gelişiyle yeşermiş olmalıydı, ama önündeki yamaçta yalnızca kış karının öldürdüğü kuru otlar vardı. Orada burada yükselen porsukağacı ve siyahağaç kümeleri kahverengi manzarayı bozuyordu. Gawyn yalnızca güdük kütükleri kalmış birkaç küme saydı. Bir savaş kampı, ağaçları yaşlı tahtakurtları gibi yer; onları oklar, ateşler, binalar ve kuşatma araçları için kullanırdı.

Gawyn esnedi –gece boyunca yolculuk etmişti. Bryne'ın savaş kampı buraya iyice yerleşmişti, bir hareketlilik ve canlılık vardı. Bu kadar büyük bir ordu en iyi durumda kargaşa üretirdi. Gawyn'in Delikanlıları gibi, atlı adamlardan küçük bir grup hafif yolculuk edebilirdi; öyle bir güç binlerce kişiye kadar genişleyebilir, ama yine de hafif kalırdı. Saldaealılar gibi usta binicilerin hareketliliklerini koruyarak yedi sekiz bin adamdan daha büyük grupları idare edebildikleri söyleniyordu.

Ama aşağıdaki gibi bir güç tamamen farklı bir canavardı. Muazzam, yayılmacı bir şeydi; merkezinde daha küçük bir kamp bulunan devasa bir kabarcık şeklindeydi. O kampta muhtemelen Aes Sedailer vardı. Bryne'ın Erinin Nehri'nin iki tarafındaki köprü köylerini tutan güçleri de vardı. Böylece adanın erzak hatlarını karadan kesmiş oluyorlardı.

Ordu, ağının hemen ötesindeki kelebeği gözleyen örümcek gibi Tar Valon'un yakınına çökmüştü. Birlikler girip çıkıyor, devriye geziyor, yiyecek satın alıyor, mesaj taşıyorlardı. Bazıları atlı, diğerleri yaya, düzinelerce ekip. Tıpkı bir kovana girip çıkan arılar gibi. Ana kampın doğu

tarafı barakalar, çadırlar ve bir ordunun etrafında dolaşan normal kamp takipçileri ile kalabalıktı. Yakında, ana savaş kampının sınırının hemen içinde, belki elli metre genişliğinde bir kazık çit, halka halinde yükseliyordu. Muhtemelen kumanda merkeziydi burası.

Gawyn, yaklaşırken Bryne'ın izcileri tarafından görüldüğünü biliyordu, ama onu durduran olmadı. Muhtemelen uzaklaşmaya çalışmadığı sürece durdurmazlardı. Düzgün gri pelerin, pantolon ve beyaz bağcıklı gömlek giymiş tek bir adam pek ilgi çekici değildi. Orduda iş arayan bir paralı asker olabilirdi. Yerel bir lorddan, bir devriye konusunda şikâyet için gelen bir haberci olabilirdi. Ordunun askerlerinden bile olabilirdi. Bryne'ın güçlerinin büyük kısmı üniformalı olsa da, pek çok başkası yalnızca ceketlerinin kolunda basit sarı bantlar taşıyorlardı, ama henüz gereken armaları ceketlerine dikecek paraları olmayabilirdi.

Hayır, orduya yaklaşan tek bir adam tehlike değildi. Ama *uzaklaşan* tek bir adam alarm sebebi olabilirdi. Kampa gelen tek bir adam dost, düşman ya da hiçbiri olabilirdi. Kampı inceleyen, sonra uzaklaşan bir adam kesinlikle casustu. Gawyn niyetini bildirmeden gitmeye kalkışmadığı sürece, Bryne'ın devriyeleri onu rahatsız etmezdi.

Işık, bir yatak ne çok hoşuna giderdi. İki huzursuz gece geçirmiş, her birinde, pelerinine sarınarak yalnızca birkaç saat uyuyabilmişti. Sinirli ve aksi hissediyordu, özellikle de Delikanlılar tarafından kovalanma endişesiyle bir hana girmeyi reddettiği için kendine karşı. Uykulu gözlerini kırpıştırdı ve Yürekli'yi yamaçtan aşağı mahmuzladı. Artık geri dönemezdi.

Hayır. Sleete'i Dorlan'da bıraktığı anda, artık geri dönmesi imkânsızdı. Delikanlılar şimdiye dek önderlerinin ihanetini öğrenmiş olmalıydı. Sleete onları aramakla zaman kaybetmesine izin vermezdi. Onlara bildiklerini anlatırdı. Gawyn kendini onların şaşıracağına ikna etmeye çalışıyordu, ama Elaida ve Aes Sedailer hakkında konuştuğunda bir kaş çatması ya da şaşkın bir bakıştan daha fazlasını almıştı.

Beyaz Kule onun sadakatini hak etmiyordu, ama Delikanlılar –artık onlara geri dönemezdi. Bu onu huzursuz ediyordu; kararsızlığını ilk defa büyük bir grup öğrenmişti. Siuan'ın kaçmasına yardım ettiğini kimse bilmiyordu. Egwene'le ilişkisinden de herkesin haberi yoktu.

Ama ayrılmak doğru karardı. Aylardır ilk defa, eylemleri içinden gelenlerle uyumluydu. Egwene dışında, *bu* inanabileceği bir şeydi.

Yüzünü ifadesiz tutarak kampa yaklaştı. Asi Aes Sedailerle çalışma fikrinden, adamlarını terk etme fikrinden nefret ettiği kadar çok nefret

ediyordu. Bu asiler Elaida'dan daha iyi değildi. Egwene'i Amyrlin, yani bir hedef yapanlar onlardı. Egwene! Yalnızca bir Kabuledilmiş. Bir piyon. Kule üzerindeki hak iddiaları başarısız olursa, kendileri cezadan kurtulabilirdi. Egwene ise idam edilirdi.

İçeri gireceğim, diye düşündü Gawyn. *Bir şekilde onu kurtaracağım. Sonra onun aklını başına getireceğim ve tüm Aes Sedailerden uzaklaştıracağım. Hatta belki Bryne'ın da aklını başına getiririm. Hep birlikte Andor'a geri döneriz ve Elayne'e yardım ederiz.*

Yenilenmiş bir kararlılıkla atını sürdü. Bitkinliği biraz dağılmıştı. Kumanda merkezine ulaşmak için kamp takipçilerinin arasından geçmesi gerekiyordu. Bunlar ordunun kendisinden daha kalabalıktı. Yemek pişiren aşçılar. Yemek servisi yapan ve bulaşıkları yıkayan kadınlar. Yiyecekleri taşıyan araba sürücüleri. Yiyecek taşıyan arabaları onaran arabacılar. Yiyecek taşıyan arabaları çeken atların nallarını yapan nalbantlar. Yiyeceği satın alan tüccarlar ve bunu organize eden levazım subayları. Askerlerden ve maaşlarından kâr etme amacındaki, daha az saygın tüccarlar. Aynı amacı güden kadınlar. Haber taşıyan ve bir gün kendilerinin de kılıç tutacağını uman oğlanlar.

Tam bir kargaşaydı. Her biri ayrı renk, şekil ve bakımsızlık düzeyinde bir çadır ve baraka yığını. Bryne gibi becerikli bir general bile kamp takipçilerine ancak bu kadar düzen dayatabiliyordu. Adamları huzuru büyük ölçüde koruyabilirdi, ama takipçileri askeri disipline zorlayamazdı.

Gawyn bütün bunların ortasından geçti ve kılıcını parlatmayı, ona tatlı çörek satmayı önerenleri duymazdan geldi. Fiyatlar düşük olmalıydı –burası askerlerden beslenen bir yerdi– ama savaş atı ve düzgün giysileri onun subay olduğunu anlatıyordu. Bir tane alırsa, diğerleri paranın kokusunu alacaktı ve Gawyn ona bir şeyler satmaya çalışan bir insan yığını ile kuşatılmış bulacaktı kendini.

Gözlerini önünden, ilerideki ordudan ayırmadı ve çağrıları duymazdan geldi. Çadırlar genel olarak düzenli sıralar halindeydi, ekip ve sancağa göre gruplanmıştı, ama bazı gruplar küçüktü. Gawyn düzeni görmeden tahmin edebilirdi. Bryne düzenden hoşlanırdı, ama sorumluluk dağıtmaya da çok inanırdı. Bryne subayların kamplarını diledikleri gibi yönetmelerine izin veriyordu ve bu daha az tekdüze, ama kendi kendini yönetme konusunda daha başarılı bir düzen yaratıyordu.

Gawyn doğrudan kazıklı çite yöneldi. Ama çevresindeki kamp takipçilerini görmezden gelmek kolay değildi. Ona yaptıkları çağrılar;

yemek, tuvalet, at ve ucuz parfüm kokuları havada asılıydı. Kamp bir şehir kadar kalabalık değildi, ama aynı zamanda o kadar bakımlı da değildi. Terle karışık, yemek ateşlerinin kokusuyla karışık, durgun suyla karışık yıkanmamış bedenler. Gawyn'in içinden burnunu mendille kapamak geçiyordu, ama bundan kaçındı. Bu onun, sıradan insanlara tepeden bakan şımarık bir asil gibi görünmesine sebep olurdu.

Pis koku, kargaşa ve bağırışlar ruh haline hiç yardımcı olmuyordu. Her seyyar satıcıya küfretmemek için dişlerini sıkmak zorunda kalıyordu. Önüne bir şekil fırladı ve Gawyn dizginleri çekti. Kadının üzerinde kahverengi etek, beyaz bluz vardı ve elleri kirliydi. "Çekil yoldan," diye terslendi Gawyn. Annesi böyle öfkeyle konuştuğunu duysa kızardı. Eh, annesi ölmüştü, hem de al'Thor'un ellerinde.

Önündeki kadın başını kaldırdı ve yoldan kaçtı. Açık renk saçlarını sarı eşarpla bağlamıştı ve hafifçe tombuldu. Gawyn kadın dönerken yüzünü gördü.

Donakaldı. O bir Aes Sedai yüzüydü! Yanlış anlaşılması imkânsızdı. Kadın eşarbını indirir, telaşla uzaklaşırken Gawyn şok içinde oturakaldı.

"Dur!" diye seslendi atını döndürerek. Ama kadın durmadı. Gawyn duraksadı ve kadının biraz ötede, tahta yalakların başında çalışan çamaşırcı kadınlara katıldığını görünce kolunu indirdi. Eğer kadın sıradan biri numarası yapmak istiyorsa, muhtemelen kendine has kahrolası Aes Sedai sebepleri vardı ve Gawyn'in onu teşhir etmesini takdir etmezdi. Pekâlâ. Gawyn sinirini zorla bastırdı. Egwene. Egwene'e odaklanması gerekiyordu.

Kumanda merkezinin kazık çitine geldiğinde hava fark edilir ölçüde düzeldi. Dört asker, parlak çelik miğferlerle, Bryne'ın üç yıldızını taşıyan benzer plaka zırhlarla, kargılarını yanlarında tutarak nöbet bekliyorlardı. Kapının yanında Tar Valon alevi taşıyan bir bayrak dalgalanıyordu.

"Askere alınmaya mı geldin?" diye sordu askerlerden biri Gawyn yaklaştığı zaman. İri yarı adamın sol omzunda taşıdığı kırmızı çizgi vardiya çavuşu olduğunu anlatıyordu. Adam kargı yerine kılıç taşıyordu. Plaka zırhı geniş gövdesine ancak oluyordu ve çenesi kızıl kıllarla diken dikendi. "Yüzbaşı Aldan'ı görmen gerek," dedi adam homurdanarak. "Kampın dışında, çeyrek tur uzakta, büyük mavi çadır. Kendi atın ve kılıcın var; maaşın iyi olur demektir." Adam ordu kampında, kazık çitin dışında uzak bir yeri gösterdi. Bu iş görmezdi. Gawyn içeride Bryne'ın sancağını görebiliyordu.

“Askere alınmak için gelmedim,” dedi Gawyn adamı daha iyi görebilmek için Yürekli’yi çevirerek. “Adım Gawyn Trakand. Acil bir konuda Gareth Bryne ile hemen görüşmem gerek.”

Asker tek kaşını kaldırdı. Sonra kendi kendine güldü.

“Bana inanmıyorsun,” dedi Gawyn ifadesiz bir sesle.

“Yüzbaşı Aldan ile konuşman gerek,” dedi adam tembel tembel, yine uzaktaki çadırı göstererek.

Gawyn sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve sinirini bastırdı. “Bryne’a haber yollarsan...”

“Sorun mu yaratacaksın?” diye sordu asker kabararak. Diğer adamlar kargılarını hazırladılar.

“Sorun yok,” dedi Gawyn sakin sakin. “Benim yalnızca...”

“Eğer kampımıza katılacaksan,” diye sözünü kesti asker öne çıkarak, “denileni yapman gerektiğini öğrenmen gerekecek.”

Gawyn adamla göz göze geldi. “Pekâlâ. Şu şekilde yapabiliriz. Muhtemelen daha hızlı olur.”

Çavuş elini kılıcına götürdü.

Gawyn ayağını üzengiden kurtardı ve eyerden kalktı. At sırtındayken adamı öldürmemek çok zor olurdu. Ayaklarını çamurlu zemine basarken kılıcını çıkardı, kın içe çekilen nefes gibi hışırdadı. Gawyn, ölümcül olmayan darbeler indirmeye yarayan Meşe Dallarını Sallıyor duruşunu aldı. Ustalar tarafından sık sık öğrencilerini eğitmek için kullanılırdı. Aynı zamanda, farklı silahlar kullanan büyük bir grup karşısında da çok etkiliydi.

Çavuş kılıcını kurtaramadan Gawyn ona çarptı, dirseğini adamın üzerine tam uymayan zırhın hemen altında karnına gömdü. Adam homurdanarak iki büklüm oldu, sonra Gawyn kılıcının kabzasıyla adamın başının yan tarafına vurdu –adam miğferini o şekilde yamuk takmaması gerektiğini biliyor olmalıydı. Sonra Gawyn İpeği Aralamak’a geçti ve ilk kargılı askerin işini gördü. Bir başka adam yardım çağrısı yaparken Gawyn’in kılıcı ilk kargılı askerin göğüs plakasını bir çınlama sesi eşliğinde yardı ve adamı gerilemeye zorladı. Gawyn adamın ayaklarını yerden keserek bitirdi, sonra Kıvrılan Rüzgâr’a geçti ve diğer iki adamın iki darbesini bloke etti.

Talihsiz bir durumdu, ama ayaktaki iki kargılı askerin butlarına vurmak zorunda kaldı. Onları yaralamaktan kaçınmak isterdi, ama dövüşler –hatta çok daha az yetenekli rakiplere karşı verilen bu tür dövüşler bile– ne kadar uzun sürerse o kadar öngörülemez olurdu. İnsanın savaş meydanını hızla ve

sağlamca kontrol altına alması gerekirdi ve bu, iki askeri –kanayan bacaklarını tutarak– yere düşürmek anlamına geliyordu. Çavuş kafasına aldığı darbeyle kendinden geçmişti, ama ilk kargılı asker sallanarak ayağa kalkıyordu. Gawyn adamın kargısını kenara tekmeledi, sonra çizmesini yüzüne dayadı ve onu geri devirerek burnunu kanattı.

Yürekli arkadan kişnedi, hıhlayarak yeri dövdü. Savaş atı dövüşü sezmişti, ama iyi eğitilmiş bir attı. Dizginleri bırakıldığında yerinde kalması gerektiğini biliyordu. Gawyn kılıcını pantolonunun paçasına sildi, sonra kınına soktu. Yaralı askerler yerde inliyordu. Gawyn Yürekli'nin burnunu okşadı ve dizginleri eline aldı. Gawyn'in arkasında, yakındaki kamp takipçileri geriledi, sonra kaçtı. Kazıklı çitin içinden bir grup asker ok çekerek yaklaştılar. Bu iyi değildi. Gawyn onlarla yüzleşmek için döndü ve kınının içindeki kılıcı kemerinden çekerek adamların önünde yere fırlattı.

"Silahsızım," dedi yaralı adamların seslerinin üzerinden. "Ve bu dördünün hiçbiri bugün ölmeyecek. Gidin generalinize, tek bir kılıç ustasının on yürek atışı için gereken sürede nöbetçilerini alt ettiğini söyleyin. Onun eski öğrencisiyim. Beni görmek isteyecektir."

Adamlardan biri öne fırlayarak Gawyn'in yerdeki kılıcını aldı. Bir başkası bir haberciye el etti. Diğerleri yaylarını indirmediler. Yerdeki kargılı askerlerden biri emekleyerek uzaklaşmaya başladı. Gawyn Yürekli'yi biraz döndürerek, askerler ok çekecek olursa atın arkasına saklanmaya hazırlandı. İşin bu noktaya gelmemesini tercih ederdi, ama ikisi arasında Yürekli'nin birkaç kısa yay okundan canlı kurtulması çok daha olasıydı.

Birkaç asker öne çıkıp yerdeki arkadaşlarına yardım etmeyi göze aldı. İri yarı vardiya çavuşu kıpırdanıyordu. Adam kendi kendine küfrederek doğrulup oturdu. Gawyn tehditkâr hareketler yapmadı.

Belki de adamlarla dövüşmek hata olmuştu, ama zaten çok fazla zaman harcamıştı. Egwene şimdiye dek ölmüş olabilirdi! O çavuş gibi bir adam yetkesini dayatmak istediğinde, yalnızca iki seçeneğiniz olurdu. Hiyerarşinin basamaklarını teker teker, yolunuza çıkan her askeri sizin önemli olduğunuza ikna ederek tırmanabilirdiniz. Ya da huzursuzluk çıkarırdınız. İkincisi daha hızlıydı ve kampta birkaç yaralı askere Şifa verecek yeterince Aes Sedai olduğu açıktı.

Sonunda, kazıklı çitten küçük bir grup adam çıktı. Üniformaları düzgün, duruşları tehlikeli, yüzleri yıpranmıştı. Başlarında şakaklarına kır düşmüş, güçlü, tıknaz yapılı bir adam vardı. Gawyn gülümsedi. Bizzat Bryne. Kumar işe yaramıştı.

Kumandan General, Gawyn'i süzdü, sonra hemen dönüp yerdeki adamlarını inceledi. Sonunda başını iki yana salladı. "Orada kalın," dedi adamlarına. "Çavuş Cords."

Tıknaz çavuş ayağa kalktı. "Efendim!"

Bryne Gawyn'e baktı. "Bir daha kapıya asil olduğunu iddia eden ve benimle görüşmek isteyen biri gelirse, içeri bir subay gönder. Hemen. Adamın iki aylık sakalı olsa ve ucuz bira koksa da umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," dedi çavuş kızararak. "Anlaşıldı efendim."

"Adamlarını revire götür çavuş," dedi Bryne, Gawyn'e bakmaya devam ederek. "*Sen*, benimle gel."

Gawyn dişlerini sıktı. Tıraş olmaya başladığından beri Gareth Bryne'dan böyle muamele görmemişti. Yine de, adamın memnun olmasını bekleyemezdi. Kazıklı çitin hemen içinde, muhtemelen seyis yamağı ya da ulak olan küçük bir çocuk gördü. Yürekli'yi gözleri iri iri açılmış olan çocuğa verdi ve atına iyi baktıklarından emin olmasını istedi. Sonra Gawyn kılıcını adamların birinden aldı ve Bryne'ın peşinden seğirtti.

"Gareth," dedi Gawyn ona yetişerek, "ben..."

"Dilini tut genç adam," dedi Bryne ona dönmeden. "Seninle ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Gawyn çenesini kapadı. Bu son derece gereksiz bir tepkiydi! Gawyn hâlâ Andor Kraliçesi'nin ağabeyiydi ve Elayne tahta oturabilirse Kılıcın İlk Prensi olacaktı! Bryne ona saygı göstermeliydi.

Ama Bryne yabandomuzu kadar inatçı olabilirdi. Gawyn dilini tuttu. Önünde iki nöbetçi bekleyen yüksek, sivri tepeli bir çadıra geldiler. Bryne eğilerek içeri girdi ve Gawyn de takip etti. Çadırın içi temiz ve düzenliydi, Gawyn'in beklediğinden daha fazla. Masaya rulo yapılmış haritalar ve düzenli kâğıt demetleri yığılmıştı ve köşedeki şilteler dikkatle dürülmüş, battaniyeler keskin açılarla katlanmıştı. Bryne'ın çadırını başkasının derleyip topladığı açıktı.

Bryne ellerini arkasında kavuşturdu. Dönerken plaka zırhı Gawyn'in yüzünü yansıttı. "Tamam. Burada ne işin olduğunu açıkla."

Gawyn sırtını dikleştirdi. "General," dedi, "yanıldığına inanıyorum. Artık öğrencin değilim."

"Biliyorum," dedi Bryne sertçe. "*Benim* eğittiğim çocuk asla dikkatimi çekmek için böyle çocuksu bir numara çevirmezdi."

“Vardiya çavuşu kavgacı davrandı ve bir aptalı memnun edecek sabrım yoktu. En iyi yol buymuş gibi geldi.”

“*Neyin* en iyi yolu?” diye sordu Bryne. “Beni kızdırmanın mı?”

“Bak,” dedi Gawyn, “belki aceleci davrandım, ama önemli bir işim var. Beni dinlemen gerek.”

“Ya dinlemezsem?” diye sordu Bryne. “Bunun yerine fazla kibirli ve çok az sağduyulu şımarık bir prensçik olduğun için seni kampımdan attırırsam?”

Gawyn kaşlarını çattı. “Dikkatli ol Gareth. Son karşılaştığımız zamandan bu yana çok şey öğrendim. Kılıcının benimkini eskisi kadar kolay yenemediğini göreceğini düşünüyorum.”

“Bundan kuşkum yok,” dedi Bryne. “Işık, çocuk! Her zaman yetenekli bir delikanlı oldun. Ama sırf kılıçta yeteneklisin diye, sözlerinin ağırlık taşımadığını mı düşünüyorsun? Dinlemeliyim, çünkü dinlemezsem beni öldürürsün, öyle mi? Seni bundan daha iyi eğittiğimi sanıyordum.”

Bryne, Gawyn onu görmeyeli yaşlanmıştı. Ama bu yaşlılık Bryne’ın belini bükmemişti –rahatça omuzlarına yerleşmişti. Şakaklarındaki kır artmıştı, gözlerinin çevresinde birkaç kırışık daha vardı, ama vücudu yeterince güçlü ve zayıf olduğundan, olduğundan çok daha genç görünüyordu. Gareth Bryne’a bakan biri ancak hayatının en iyi senelerini süren bir adam görürdü, daha yaşlı birini değil.

Gawyn öfkesini taşmaktan alıkoymaya çalışarak general ile göz göze geldi. Bryne sakin sakin karşılık verdi bakışlarına. Sağlam. Bir generalin olması gerektiği gibi. Gawyn’in olması gerektiği gibi.

Gawyn aniden kendinden utanarak bakışlarını kaçırdı. “Işık,” diye fısıldadı kılıcını bırakıp, elini başına kaldırarak. Aniden çok, ama çok yorgun hissetmişti. “Üzgünüm Gareth. Haklısın. Tam bir ahmak gibi davrandım.”

Bryne homurdandı. “Bunu söylediğini duymak güzel. Ben de sana ne olduğunu merak etmeye başlamıştım.”

Gawyn içini çekti, alnını sildi ve içecek serin bir şey olmasını diledi. Öfkesi eriyip gitmişti ve bitkin hissediyordu. “Zor bir sene oldu,” dedi, “ve buraya varabilmek için kendimi çok zorladım. Aklımı yitirmek üzereyim.”

“Bu konuda yalnız değilsin evlat,” dedi Bryne. Derin bir nefes aldı ve küçük bir servis sehpasına gidip, Gawyn için bir kupa içecek doldurdu. Yalnızca ılık çaydı, ama Gawyn minnetle aldı ve yudumladı.

“Bunlar, bir erkeği sınayan zamanlar,” dedi Bryne kendine bir fincan doldurarak. Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.
“Ne?” diye sordu Gawyn fincanına bakarak.
“Yok bir şey. Bu şeyden nefret ediyorum.”
“O zaman neden içiyorsun?” diye sordu Gawyn.
“Sözde sağlığım için,” diye homurdandı Bryne. Gawyn daha fazlasını soramadan, iri yarı general devam etti. “Ee, kumanda merkezime neden dövüşe dövüşe girmeye karar verdiğini söylemek için seni prangaya mı vurdurmam gerekiyor?”
Gawyn öne çıktı. “Gareth. Konu Egwene. Onu yakaladılar.”
“Beyaz Kule Aes Sedaileri mi?”
Gawyn telaşla başını salladı.
“Biliyorum.” Bryne içeceğinden bir yudum daha aldı, sonra yine yüzünü buruşturdu.
“Onu kurtarmaya gitmemiz gerek!” dedi Gawyn. “Senden yardım istemeye geldim. Bir kurtarma harekâtı düzenlemeyi planlıyorum.”
Bryne alçak sesle hıhladı. “Kurtarma harekâtı mı? Beyaz Kule’ye nasıl girmeyi düşünüyorsun? Aieller bile o şehre giremedi.”
“Onlar girmek istemedi,” dedi Gawyn. “Ama benim şehri ele geçirmem gerekmiyor, yalnızca küçük bir gücü içeri sokmak, sonra tek bir kişiyi çıkarmak istiyorum. Her kayada çatlak vardır. Bir yolunu bulacağım.”
Bryne fincanını kenara bıraktı. Gawyn’e baktı. Sert, yıpranmış yüzü bir asalet abidesiydi. “Ama bana şunu söyle evlat. Onu seninle birlikte dışarı çıkmaya nasıl ikna edeceksin?”
Gawyn irkildi. “Gelmekten memnun olacak. Neden gelmesin ki?”
“Çünkü onu kurtarmamızı yasakladı,” dedi Bryne ellerini yine arkasında kavuşturarak. “Ya da ben öyle anlıyorum. Aes Sedailer bana pek az şey anlatıyor. Kuşatmalarını idare eden bir adama daha fazla güveneceklerini sanırsın. Her durumda, Amyrlin bir şekilde onlarla iletişim kurabiliyor ve onu orada bırakmalarını emretti.”
Ne? Bu saçmalıktı! Açık ki kamptaki Aes Sedailer gerçekleri çarpıtıyordu. “Bryne, onu hapsettiler! Kulak misafiri olduğum Aes Sedailer her gün dayak yediğini söyledi. Onu idam edecekler!”
“Bilmiyorum,” dedi Bryne. “Haftalardır yanlarında ve onu henüz öldürmediler.”
“Onu öldürecekler,” dedi Gawyn telaşla. “Öldüreceklerini biliyorsun. Yendiğin düşmanını bir süreliğine askerlerinin önünde teşhir edersin belki,

ama sonunda onun ölüp gittiğini göstermek için kellesini kargıya geçirmen gerekir. Haklı olduğumu biliyorsun.”

Bryne ona baktı, sonra başını salladı. “Belki de biliyorum. Ama yine de yapabileceğim hiçbir şey yok. Yeminlerimle bağlıyım Gawyn. O kız bana söylemeden hiçbir şey yapamam.”

“Onun ölmesine izin mi vereceksin?”

“Yeminimi tutmak için gereken buysa, evet.”

Bryne bir yeminle bağlanmışsa... eh, Gareth Bryne’ın sözünden dönmesi, bir Aes Sedai’nin yalan söylemesinden daha olasıydı. Ama Egwene! Yapabileceği bir şey olmalıydı!

“Hizmet ettiğim Aes Sedailerle görüşmeni sağlamaya çalışacağım,” dedi Bryne. “Belki onlar bir şeyler yapabilir. Onları bir kurtarma harekâtı gerektiğine, Amyrlin’in bunu isteyeceğine ikna edebilirsen, o zaman bakarız.”

Gawyn başını salladı. Bu da bir şeydi. “Teşekkür ederim.”

Bryne kayıtsızca elini salladı. “Ama seni prangaya vurdurmam gerek. Hiçbir şey için olmasa bile, üç adamımı yaraladığın için.”

“Bir Aes Sedai onlara Şifa versin,” dedi Gawyn. “İşittiklerime bakarak, sana zorbalık edecek Aes Sedai eksikliği çekmiyormuşsun.”

“Peh,” dedi Bryne. “Askerin hayatı söz konusu olmadığı sürece kimseye Şifa vermeye ikna edemiyorum onları. Geçen gün adamlarımdan biri atından çok kötü düştü ve bana Şifa’nın ona pervasız olmayı öğreteceğini söylediler. ‘Acı başlı başına bir derstir,’ dedi lanet kadın. ‘Belki bir dahaki sefere at binerken arkadaşlarıyla dalga geçmez.’”

Gawyn yüzünü buruşturdu. “Ama bu adamlar için bir istisna yaparlar kuşkusuz. Ne de olsa, onları bir düşman yaraladı.”

“Göreceğiz,” dedi Bryne. “Aes Sedailer askerleri nadiren ziyaret ediyor. Onların ilgilenmeleri gereken kendi işleri var.”

“Dış kampta bir tane var,” dedi Gawyn dalgın dalgın, omzunun üzerinden arkaya bakarak.

“Genç bir kız mı? Siyah saçlı, yaşı belirsiz yüzlü?”

“Hayır, bu bir Aes Sedai’ydi. Yüzü *sayesinde* anlayabildim. Tombulcaydı ve saçları daha açık renkti.”

“Muhtemelen yalnızca Muhafız arıyordur,” dedi Bryne içini çekerek. “Bunu yapıyorlar.”

“Sanmıyorum,” dedi Gawyn omzunun üzerinden arkaya bir bakış fırlatarak. “Çamaşırcı kadınların arasında saklanıyordu.” Düşünürken,

kadının pekâlâ Beyaz Kule’ye sadık olanların casusu olabileceğini fark etti.

Bryne’ın kaş çatışı derinleşti. Belki onun da aklına aynı şey gelmişti. “Göster bana,” dedi çadır kapaklarına doğru yürüyerek. Kapakları kenara itti ve dışarıya, sabah ışığına çıktı. Gawyn de onu takip etti.

“Burada ne işin olduğunu açıklamadın Gawyn,” dedi Bryne düzenli kamptan geçerlerken. Generalleri geçerken askerler selam duruyordu.

“Sana söyledim,” dedi Gawyn elini rahatça kılıcının kabzasına koyarak. “Egwene’i o ölüm tuzağından kurtarmanın bir yolunu bulacağım.”

“Kampımda ne işin olduğunu sormadım. Neden bu bölgede olduğunu kastettim. Neden Caemlyn’e dönüp kız kardeşine yardım etmiyorsun?”

“Elayne’den haber almışsın,” dedi Gawyn durarak. Işık! Daha önceden sormalıydı! Gerçekten yorulmuştu. “Önceden senin kampında olduğunu duydum. Caemlyn’e mi döndü? O güvende mi?”

“Bizimle çok fazla kalmadı,” dedi Bryne. “Ama durumu iyi gibi.” Durdu ve Gawyn’e baktı. “Bilmediğini mi kastediyorsun?”

“Ne?”

“Eh, söylentiler güvenilir değildir,” dedi Bryne. “Ama çoğunu haberleri dinlemek için Caemlyn’e Yolculuk eden Aes Sedailere doğrulattım. Kız kardeşin Aslan Tahtı’nı ele geçirmiş. Öyle görünüyor ki, annenin geride bıraktığı kargaşanın büyük kısmını düzeltmiş.”

Gawyn derin bir nefes aldı. *Işık’a şükür,* diye düşündü gözlerini kapayarak. Elayne yaşıyordu. Elayne tahtı ele geçirmişti. Gözlerini açtı ve bulutlu gökyüzü biraz daha aydınlanmış gibi geldi. Yürümeye devam etti, Bryne da ona ayak uydurdu.

“Gerçekten bilmiyordun,” dedi Bryne. “Sen nerelerdeydin evlat? Sen artık Kılıcın İlk Prensi’sin ya da Caemlyn’e döndüğünde olacaksın! Yerin kardeşinin yanı.”

“İlk önce Egwene.”

“Bir yemin ettin,” dedi Bryne sertçe. “Benim önümde. Unuttun mu?”

“Hayır,” dedi Gawyn. “Ama Elayne tahta oturmuşsa, demek ki şu anda güvende. Egwene’i alıp Caemlyn’e götüreceğim. Orada ona göz kulak olabilirim. İkisine birden göz kulak olabilirim.”

Bryne hıhladı. “Seni bu ilkini yaparken izlemek isterdim,” dedi. “Ama yine de, neden Elayne tahtı ele geçirmeye çalışırken yanında değildin? Bundan daha önemli ne vardı yaptığın?”

“Ben... bir şeylere bulaştım,” dedi Gawyn önüne bakarak.

“Bulaştın mı?” diye sordu Bryne. “Bütün bunlar olduğu sırada sen Beyaz Kule’de...” Sustu ve sessiz kaldı. İkisi bir süre yan yana yürüdü.

“Aes Sedailerin Egwene’in yakalanmasından bahsettiğini nerede duydun?” diye sordu Bryne. “Onun cezalandırıldığını nereden biliyorsun?”

Gawyn hiçbir şey söylemedi.

“Kan ve lanet küller!” diye bağırdı Bryne. General nadiren küfrederdi. “Bana karşı yapılan baskınları yöneten kişinin fazla bilgili olduğunu *biliyordum!* Ben de kendi subaylarım arasında bilgi sızdıran birini arıyordum!”

“Artık fark etmez.”

“Buna ben karar veririm,” dedi Bryne. “Adamlarımı öldürüyordun. Bana karşı baskın düzenliyordun!”

“Asilere karşı baskın düzenliyordum,” dedi Gawyn sert bakışlarını Bryne’a çevirerek. “Kampına zorla girdiğim için beni suçlayabilirsin, ama Beyaz Kule’yi onu *kuşatan* bir güce karşı savunduğum için beni suçlayabilir misin gerçekten?”

Bryne sustu. Sonra başını sertçe salladı. “Pekâlâ. Ama bu seni düşman kumandan yapar.”

“Artık değil,” dedi Gawyn. “Kumandayı bıraktım.”

“Ama...”

“Onlara yardım ettim,” dedi Gawyn. “Artık etmiyorum. Burada gördüğüm hiçbir şey düşmanlarına dönmeyecek Bryne. Işık üzerine yemin ederim.”

Bryne hemen yanıt vermedi. Büyük olasılıkla yüksek rütbeli subaylara ait olan çadırların önünden geçerek kazık çite yaklaştılar. “Pekâlâ,” dedi Bryne. “Sözünden dönecek kadar değişmediğine güvenebilirim.”

“O yeminden dönmezdim,” dedi Gawyn sert bir sesle. “Döneceğimi nasıl düşünebilirsin?”

“Son zamanlarda beklenmedik yeminden dönme olayları ile karşılaştım,” dedi Bryne. “Sana inandığımı söyledim evlat. İnanıyorum da. Ama neden Caemlyn’e dönmediğini *hâlâ* açıklamadın.”

“Egwene Aes Sedailerin yanındaydı,” dedi Gawyn. “Bildiğim kadarıyla Elayne iyiydi. Burası bulunmak için iyi bir yer gibi geldi, ama Elaida’nın yetkesinden hoşlandığımdan da emin değildim.”

“Peki Egwene’le ne ilgin var?” diye sordu Bryne alçak sesle.

Gawyn onunla göz göze geldi. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Keşke bilseydim.”

Tuhaf bir biçimde, Bryne güldü. “Görüyorum. Ve anlıyorum. Gel, gördüğünü düşündüğün bu Aes Sedai’yi bulalım.”

“Onu gördüm Gareth,” dedi Gawyn kapıdan geçerlerken nöbetçilere başını sallayarak. Adamlar Bryne’a selam verdi, ama Gawyn’i bir karamızrağa bakarmış gibi izlediler. Bunda haklıydılar da.

“Ne bulabileceğimize bakalım,” dedi Bryne. “Yine de, Aes Sedailerin önderleri ile görüştükten sonra Caemlyn’e döneceğine dair söz vermeni istiyorum. Egwene’i bize bırak. Senin Elayne’e yardım etmen gerek. Andor’da olman gerekiyor.”

“Ben de aynısını senin için söyleyebilirim.” Gawyn kalabalık takipçi kampını inceledi. Kadın neredeydi?

“Söyleyebilirsin,” dedi Bryne kabaca. “Ama doğru olmazdı. Annen bunu halletti.”

Gawyn ona baktı.

“Beni çayıra saldı Gawyn. Beni sürdü ve ölümle tehdit etti.”

“İmkânsız!”

Bryne haşin görünüyordu. “Ben de aynı şekilde hissettim. Ama doğru. Söylediği şeyler... canımı yaktı Gawyn. Gerçekten canımı yaktı.”

Bryne daha fazlasını söylemedi, ama bu adam için ciltler dolusu konuşmadan farksızdı. Gawyn adamın durumu ya da emirleri hakkında tek bir ters laf ettiğini duymamıştı. Bryne Morgase’e sadıktı –bir hükümdarın ancak umut edebileceği türden bir şekilde sadıktı. Gawyn daha emin, yakınması daha az olası başka birini tanımıyordu.

“Bir tür entrikanın parçası olmalı,” dedi Gawyn. “Annemi bilirsin. Seni incittiyse, bir sebebi vardır.”

Bryne başını iki yana salladı. “Gaebril denen züppeye duyduğu aptalca aşktan başka sebep yoktu. Annenin aklı bir karış havadaydı, neredeyse Andor’un yıkımına sebep olacaktı.”

“Mümkün değil!” diye terslendi Gawyn. “Gareth, senin herkesten daha iyi bilmen gerek!”

“Bilmem gerek,” dedi Bryne sesini alçaltarak. “Keşke öyle olsaydı.”

“Bir başka amacı olmalı,” dedi Gawyn inatla. Öfkesinin yine kabardığını hissetti. Çevresinde, seyyar satıcılar ikisine baktılar, ama hiçbir şey söylemediler. Muhtemelen Bryne’a yaklaşmamak gerektiğini biliyorlardı. “Ama artık asla bilemeyeceğiz. O artık öldü. *Kahrolası* al’Thor! Onu tamamen ezeceğim günü dört gözle bekliyorum.”

Bryne Gawyn’e sertçe baktı. “Al’Thor Andor’u kurtardı evlat. Ya da bir insan ne kadar kurtarabilirse o kadar kurtardı.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedi Gawyn elini çekerek. “O canavardan nasıl övgüyle bahsedersin? O benim annemi *öldürdü!*”

“O söylentilere inanıp inanmadığımdan emin değilim,” dedi Bryne çenesini ovalayarak. “Ama inanılacak olursa, belki de Andor’a bir iyilik yapmıştır. Sonlara doğru durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun.”

“Kulaklarıma inanamıyorum,” dedi Gawyn elini kılıcına indirerek. “Onun adının bu şekilde kirletildiğini duymayacağım Bryne. Ciddiyim.”

Bryne onun gözlerinin içine baktı. Bakışları o kadar *katıydı* ki. Tıpkı granitten oyulmuş gözler gibi. “Ben her zaman doğruyu söylerim Gawyn. Bana kim meydan okursa okusun. İşitmek zor mu geliyor? Eh, yaşaması daha zordu. Şikâyet yaymanın hayrı yoktur. Ama oğlunun bilmesi gerek. Gawyn, annen Gaebril’e kucak açarak Andor’un aleyhine döndü. Onun tahttan indirilmesi *gerekiyordu.* Bunu bizim için al’Thor yapmışsa, ona teşekkür etmemiz gerek.”

Gawyn başını iki yana salladı. İçinde öfke ile şok güreşiyordu. Bu Gareth Bryne mıydı?

“Bunlar reddedilmiş bir âşığın sözleri değil,” dedi Bryne sert bir yüzle, duygularını kenara itermiş gibi. O ve Gawyn yürürken, Bryne alçak sesle konuşuyordu. Kamp takipçileri onlardan uzak duruyordu. “Bir kadının bir erkeği sevmeyi bırakmasını ve bir başkasına âşık olmasını anlarım. Evet, kadın olan Morgase’i affedebilirim. Ama Kraliçe olan Morgase? Krallığı o yılana verdi. Müttefiklerini dövdürdü ve hapse attırdı. Aklı yerinde değildi. Bazen, bir askerin kolu iltihaplandığında, adamın hayatını kurtarmak için kolu kesmek gerekir. Elayne’in başarılı olmasına sevindim ve bu sözleri söylemek beni üzüyor. Ama al’Thor’a duyduğun nefreti gömmen lazım. Sorun o değildi. Sorun annendi.”

Gawyn dişlerini sıktı. *Asla,* diye düşündü. *Al’Thor’u asla affetmeyeceğim. Bunun için değil.*

“O bakışın ardındaki niyeti görebiliyorum,” dedi Bryne. “Seni Andor’a göndermek için daha büyük bir sebep. Göreceksin. Bana güvenmiyorsan kız kardeşine sor. Onun ne dediğine bak.”

Gawyn sertçe başını salladı. Bu kadarı yeterdi. İleride kadını gördüğü yeri tanıdı. Uzaktaki çamaşırcı kadın sırasına baktı, sonra döndü ve o tarafa yürüdü. Tavuk dolu kafesleri olan ve yumurta satan iki tüccarın arasından geçti. “Bu taraftan,” dedi belki de fazla sert bir sesle.

Bryne'ın arkasından gelip gelmediğine bakmadı. General biraz sonra ona yetişti. Hoşnutsuz görünüyordu, ama sessizliğini korudu. Kalabalık, dolambaçlı bir patikada, kahverengilere ve donuk grilere bürünmüş insanların arasında yürüdüler ve kısa süre sonra, içinde suyun ağır ağır aktığı iki uzun tahta yalağın önünde diz çökmüş kadın sırasına vardılar. Uzak uçta duran adamlar yalaklara su döküyordu ve kadınlar sabunlu su dolu yalakta çamaşırları yıkıyor, sonra temiz su dolu olanda duruluyorlardı. Yerin bu kadar ıslak olmasına şaşmamak gerekirdi! En azından burası sabun ve temizlik kokuyordu.

Kadınlar kol yenlerini iyice sıyırmışlardı ve çoğu, çalışırken aylak aylak gevezelik ederek, giysileri yalakların içindeki çamaşır tahtalarına sürtüyorlardı. Hepsi Gawyn'in Aes Sedai'nin üzerinde gördüğü aynı kahverengilere bürünmüştü. Gawyn elini aylakça kılıcının kabzasına koyarak kadınları arkadan inceledi.

"Hangisi?" diye sordu Bryne.

"Bir dakika," dedi Gawyn. Düzinelerce kadın vardı. Gerçekten de gördüğünü sandığı kadını görmüş müydü? Neden onca yer içinde bu kampta bir Aes Sedai olsundu? Kuşkusuz Elaida casusluk etsin diye bir Aes Sedai göndermezdi; yüzleri tanınmalarını çok kolaylaştırıyordu.

Elbette, eğer tanıması o kadar kolaysa, neden şimdi göremiyordu onu?

Sonra onu gördü. Çevresindekilerle gevezelik etmeyen tek kadındı. Başını eğerek diz çökmüştü. Başına örttüğü sarı eşarp yüzünü gölgeliyordu. Kumaşın altından birkaç açık renk saç buklesi çıkmıştı. Kadının duruşu o kadar mütevazıydı ki, Gawyn neredeyse gözden kaçıracaktı onu, ama vücudunun şekli göze çarpıyordu. Tombuldu ve o eşarp, sıradaki tek sarı renkti.

Gawyn çalışan kadın sırası boyunca yürüdü. Pek çok kadın doğrularak ellerini beline koydu ve kesin ifadelerle, 'iri ayaklı ve sakar dirsekli askerlerin' kadınların yoluna çıkmaması gerektiğini bildirdiler. Gawyn onları görmezden geldi ve gidip sarı eşarplının yanında durdu.

Bu çılgınlık, diye düşündü Gawyn. *Tarihin hiçbir anında kendini bu duruşa zorlayan bir Aes Sedai görülmemiştir.*

Bryne yanına geldi. Gawyn eğildi ve kadının yüzünü görmeye çalıştı. Kadın daha da eğildi ve önündeki gömleği yalakta daha da sertçe çitiledi.

"Kadın," dedi Gawyn. "Yüzünü görebilir miyim?"

Kadın yanıt vermedi. Gawyn başını kaldırıp Bryne'a baktı. General tereddütle uzandı ve tombul kadının eşarbını geriye çekti. Eşarbın altındaki

yüz *belirgin bir biçimde* Aes Sedai'ydi, yanlış anlaşılması imkânsız yaşı belirsiz nitelik vardı. Kadın başını kaldırmadı. Çalışmaya devam etti.

"Ben işe yaramayacağını söylemiştim," dedi yakındaki cüsseli bir kadın. Ayağa kalktı ve sallana sallana yaklaştı. Üzerinde çadıra benzeyen yeşil kahverengi bir elbise vardı. "'Leydim,' dedim ona, 'dilediğini yapabilirsin, senin gibi birini reddedecek kadın değilim, ama biri seni fark eder,' dedim."

"Çamaşırcı kadınlardan sen sorumlusun," dedi Bryne.

İri yarı kadın kızıl buklelerini hoplatarak sertçe başını salladı. "Evet, ben sorumluyum general." Aes Sedai'ye döndü ve diz kırdı. "Tagren Hanım, seni uyardım. Işık beni yaksın, ama uyardım. Çok üzgünüm."

Tagren adlı kadın başını eğdi. Yanaklarındaki gözyaşları mıydı? Bu *mümkün* müydü? Neler oluyordu?

"Leydim," dedi Bryne kadının yanında çömelerek. "Sen Aes Sedai misin? Eğer öyleysen ve gitmemi emredersen, soru sormadan giderim."

İyi bir yaklaşımdı. Eğer gerçekten kadın Aes Sedai'yse, yalan söyleyemezdi.

"Ben Aes Sedai değilim," diye fısıldadı kadın.

Bryne kaşlarını çatarak Gawyn'e baktı. Kadının bunu söylemesinin ne anlamı vardı? Bir Aes Sedai yalan söyleyemezdi. O zaman...

Kadın yumuşak sesle konuştu. "Adım Shemerin. Eskiden Aes Sedai'ydim. Artık değilim. Şeyden beri değil..." Yine başını eğdi. "Lütfen. Bırakın da utancım içinde çalışayım."

"Peki," dedi Bryne. Sonra duraksadı. "Ama ilk önce kamptaki bazı Aes Sedailerle konuşmanı istiyorum. Seni onlara götürmezsem kulaklarımı koparırlar."

Shemerin adlı kadın içini çekti, ama ayağa kalktı.

"Hadi gel," dedi Bryne Gawyn'e. "Seninle de konuşmak isteyeceklerinden eminim."

25
Karanlık'ta

Sheriam tereddütle karanlık çadırının içine baktı, ama içeride hiçbir şey görmedi. Kadın tatminle kendi kendine gülümseyerek içeri girdi ve kapakları kapattı. Bu sefer işler oldukça iyi gidiyordu.

Elbette, hâlâ içeri girmeden önce çadırını kontrol ediyor, zaman zaman oraya saklanan kişiyi arıyordu. Asla sezemediği, ama her zaman sezmesi gerektiğini hissettiği kişiyi. Evet, Sheriam hâlâ kontrol ediyordu ve muhtemelen daha aylar boyunca kontrol edecekti –ama artık gerek yoktu. Onu cezalandırmak için bekleyen hayalet yoktu.

Kare şeklindeki küçük çadır içinde ayakta durulacak kadar genişti. Bir tarafında bir yatak, diğerinde bir sandık vardı. Bir çalışma masasına yetecek kadar boşluk ancak kalıyordu, ama masa koyacak olsa çadır o kadar sıkışık olurdu ki, hareket etmeyi imkânsız hale getirirdi. Dahası, yakında, Egwene'in kullanmadığı çadırda son derece kullanışlı bir çalışma masası vardı.

O çadırın bir başkasına verilmesi tartışılmıştı –her hafta daha fazla çadır getiriliyor olsa da, çoğu Aes Sedai'nin çadırlarını paylaşması gerekiyordu. Bununla birlikte, Amyrlin'in çadırı bir simgeydi. Egwene'in geri dönmesi umudu olduğu sürece, çadırı onu bekleyecekti. Avunmaz Chesa tarafından düzgün tutuluyordu. Sheriam kadını *hâlâ* hanımının tutsaklığı için ağlarken yakalıyordu. Eh, Egwene uzakta olduğu sürece çadır, uyumak dışında, işlevsel olarak Sheriam'ındı. Ne de olsa, bir Amyrlin'in Vakanüvisinin işlerle ilgilenmesi beklenirdi.

Sheriam yine gülümseyerek yatağına oturdu. O kadar da uzun olmayan bir süre önce, hayatı hayal kırıklığı ve acıdan oluşan bir kısır döngüydü. Artık bu bitmişti. Romanda sayesinde. Sheriam o aptal kadın hakkında

başka ne düşünürse düşünsün, Halima'yı –ve Sheriam'ın çektiği cezaları– kamptan kovan Romanda olmuştu.

Acı yine gelecekti. Verdiği hizmet acı ve ceza içeriyordu. Ama huzur zamanlarının tadını çıkarmayı öğrenmişti.

Zaman zaman çenesini kapalı tutabilmeyi ve soru sormamayı diliyordu. Ama soru sormuştu ve işte buradaydı. Vadedildiği gibi, sadakati ona güç getirmişti. Ama kimse onu acı konusunda uyarmamıştı. Sheriam sık sık Kahverengi Ajah'ı seçmiş ve bir yerlerde bir kütüphaneye kapanıp, kimseyle görüşmemiş olmayı diliyordu. Ama şimdi neredeyse oradaydı. Başka seçimlerin onu nereye götüreceğini merak etmek faydasızdı.

İçini çekti, sonra elbisesini çıkardı ve iç etekliğini değiştirdi. Bunu karanlıkta yaptı; mum ve gazyağı kısıtlıydı ve asilerin parası suyunu çekmekte olduğundan, Sheriam'ın elindekileri daha sonra kullanmak üzere esirgemesi gerekiyordu.

Karyolasına tırmandı ve battaniyeyi çekti. Yaptığı şeyler hakkında *vicdan azabı* çekecek kadar saf değildi. Beyaz Kule'deki her Aes Sedai ilerlemeye çalışırdı; hayat böyleydi! Avantaj kazanacağını düşünse diğer Aes Sedaileri sırtından bıçaklamayacak kadın yoktu. Sheriam'ın dostları yalnızca biraz daha... deneyimliydi bu konuda.

Ama neden günlerin sonu *bu zamanda* gelmek zorundaydı? Bağlantılı olduğu diğerleri ihtişamdan ve bu zamanda yaşadığı için büyük şeref duymaktan bahsediyordu, ama Sheriam aynı fikirde değildi. O Beyaz Kule'ye siyasette yükselmek için girmişti, ona garez besleyenleri cezalandırma gücüne sahip olmak için. Yenidendoğan Ejder'le nihai hesaplaşmaya bulaşmayı hiç istememişti ve Seçilmişlerle bir ilgisi olmasını *kesinlikle* istemiyordu!

Ama artık elinden hiçbir şey gelmezdi. En iyisi dayaklardan ve Egwene'in erdem taslayan gevezeliklerinden kurtulmanın tadını çıkarmaktı. Evet, kesinlikle...

Çadırının dışında büyük güç sahibi bir kadın duruyordu.

Sheriam gözlerini açtı. Yönlendirebilen diğer kadını, tüm diğer Aes Sedaileri hissettiği gibi hissedebiliyordu. *Lanet küller!* diye düşündü endişe içinde, gözlerini sıkı sıkı yumarak. *Yine mi!*

Çadır kapakları dalgalandı. Sheriam gözlerini açtı ve karyolasının tepesinde simsiyah bir şeklin durduğunu gördü; sallanan çadır kapaklarının arasından süzülen ay ışığı, şeklin siluetini çizmeye ancak yetiyordu. Doğal olmayan bir karanlığa bürünmüştü, arkasında siyah kumaştan şeritler

uçuşuyordu ve yüzü derin bir karanlıkla gizlenmişti. Sheriam inledi ve kendini yataktan aşağı atarak çadırın kanvas zeminine kapandı. Diz çökmesine ancak yetecek kadar yer vardı. Acının yine gelmesini bekleyerek büzüldü.

“Ah...” dedi hırıltılı bir ses. “Çok güzel. İtaatkârsın. Memnun oldum.”

Halima değildi. Sheriam Halima’yı hiç sezememişti. Kadın baştan beri *saidin* yönlendirmiş gibiydi. Aynı zamanda, Halima bu kadar... dramatik bir biçimde gelmezdi.

Ne büyük güç! Bunun Seçilmişlerden biri olması muhtemeldi. Ya bu ya da en azından Yüce Efendi’nin çok güçlü hizmetkârlarından biri, Sheriam’dan çok daha üstün biri. Bu onu iliklerine dek endişelendirdi ve Sheriam titreyerek eğildi. “Hizmet etmek için yaşıyorum Büyük Hanımefendi,” dedi Sheriam çabucak. “Önünüzde eğilme şerefine sahip olan ben, bu zamanlarda yaşadığım için...”

“Gevezeliği kes,” dedi şekil. “Bu kampta iyi bir konumun olduğunu anlıyorum?”

“Evet, Büyük Hanımefendi,” dedi Sheriam. “Ben Vakanüvis’im.”

Şekil burnunu çekti. “Bir avuç hırpani sözde Aes Sedai asinin Vakanüvisi. Ama fark etmez. Sana ihtiyacım var.”

“Hizmet etmek için yaşıyorum Büyük Hanımefendi,” diye tekrarladı Sheriam daha da endişelenerek. Bu yaratık ondan ne istiyordu?

“Egwene al’Vere. Makamdan indirilmeli.”

“Ne?” diye sordu Sheriam şaşkınlıkla. Sırtında Hava’dan bir kırbaç şakladı ve canı yandı. Aptal! Öldürülmek mi istiyordu? “Özür dilerim Büyük Hanımefendi,” dedi çabucak. “Patlamamı affedin. Ama Seçilmişlerden birinin emri üzerine Amyrlin’in terfisine yardım etmiştim!”

“Evet, ama onun... yetersiz bir seçim olduğu ortaya çıktı. Bir çocuğa ihtiyacımız vardı, bir çocuğun yüzüne sahip bir kadına değil. Makamdan indirilmeli. Bu aptal asi grubunun onu desteklemeyi bırakmasını sağlayacaksın. Ve *Tel’aran’rhiod*’daki kavrulası görüşmelere de son vereceksin. Nasıl oluyor da oraya bu kadar çok kişi girebiliyor?”

“*Ter’angreal*’lerimiz var,” dedi Sheriam tereddütle. “Çoğu kehribar plakalar şeklinde, diğerleri demir bir disk halinde. Sonra bir avuç da yüzük var.”

“Ah, uykuörenler,” dedi şekil. “Evet, onlar faydalı olabiliyor. Kaç tane var?”

Sheriam duraksadı. İçgüdüsü yalan söylemek ya da kaçamaklı yanıt vermekti –bu, şekil üzerinde kullanabileceği bir bilgiye benziyordu. Ama Seçilmişlerden birine yalan söylemek? Kötü bir seçim olurdu. “Yirmi tane vardı,” dedi Sheriam dürüstlükle. “Ama biri Leane denen kadının yanındaydı ve o yakalandı. Bize on dokuz tane kaldı.” Egwene’in Düşler Dünyası’ndaki toplantılarına yetecek kadar –Temsilciler ve Sheriam için birer tane.

“Evet,” diye tısladı şekil karanlığa bürünmüş halde. “Gerçekten de faydalı. Uykuörenleri çal ve onları bana ver. Bu güruhun Seçilmişlerin yürüdüğü yerde işi yok.”

“Ben...” *Ter’angreal* çalmak? *Bunu* nasıl becerecekti? “Hizmet etmek için yaşıyorum Büyük Hanımefendi.”

“Evet, öyle. Benim için bunu yaparsan ödülün büyük olacak. Beni hayal kırıklığına uğratırsan...” Şekil bir an düşündü. “Üç günün var. Ele geçirmeyi başaramadığın her uykuören için bir el ya da ayak parmağı kaybedeceksin.” Bunun ardından, Seçilmiş çadırın ortasında bir kapıyol açtı, sonra içinden geçerek kayboldu. Sheriam diğer yanda Beyaz Kule’nin tanıdık seramik kaplı koridorlarını gördü.

Uykuörenleri çalmak! On dokuzunu birden! Üç gün içinde? *Göklerdeki karanlık!* diye düşündü Sheriam. *Kaç tane olduğu konusunda yalan söylemeliydim! Neden yalan söylemedim?*

Dizleri üzerinde kaldı, uzun süre nefes alıp verdi ve kendini içinde bulduğu durumu düşündü. Huzur dönemi sona ermişti anlaşılan.

Kısa olmuştu.

“Yargılanacak elbette,” dedi Seaine. Yumuşak sesli Beyaz, Egwene’in hücresinde nöbet bekleyen iki Kızıl’ın bulduğu sandalyede oturuyordu.

Hücre kapısı açıktı ve Egwene içeride bir taburede oturuyordu –onu da Kızıllar bulmuştu. O iki nöbetçi, tombul Cariandre ve sert Patrinda, Kaynak tutarak ve Egwene’in kalkanını koruyarak, koridordan dikkatle izliyorlardı. Egwene’in fırlayıp özgürlüğe kaçmasını bekliyormuş gibi görünüyorlardı.

Egwene onları görmezden geldi. Hapiste geçirdiği iki gün hoş olmamıştı, ama onlara vakarla dayanacaktı. Onu kapısından içeri ışık girmeyen minik bir odaya kapamış olsalar da. Üzerindeki kanlı çömez elbisesini değiştirmesine izin vermeseler bile. Onu her gün Elaida karşısındaki davranışları yüzünden dövseler bile. Egwene eğilmeyecekti.

Kızıllar, gönülsüzce de olsa, Kule kanununa uyarak ziyaretçilere izin vermişti. Egwene ziyaretçisi olmasına şaşmıştı, ama onu ziyarete gelen tek kişi Seaine değildi. Pek çoğu Temsilci'ydi. İlginç. Yine de, Egwene habere açtı. Kule Egwene'in hapsedilmesine nasıl tepki vermişti? Ajahlar arasındaki bölünmüşlük hâlâ derin miydi? Çabaları o Ajahlar arasında köprüler kurulmasını sağlamış mıydı?

"Elaida Kule kanununu açık seçik ihlal etti," diye açıkladı Seaine. "Ve buna beş ayrı Ajah'tan beş Temsilci tanık oldu. Elaida mahkeme yapılmasını önlemeye çalıştı, ama başarısız oldu. Bununla birlikte, onun savlarına kulak verenler de oldu."

"Nedir o sav?" diye sordu Egwene.

"Senin Karanlıkdostu olduğun," dedi Seaine. "Ve bu yüzden, Elaida'nın seni Kule'den çıkardığı ve *ondan sonra* dövdüğü."

Egwene üşüdüğünü hissetti. Elaida bu sav için yeterince destek toplarsa...

"Savı kabul edilmeyecek," dedi Seaine yatıştırırcasına. "Burası birinin mahkûm edilmesi için kapısına Ejder Dişi çizilmesinin yeterli olduğu geri bir köy değil."

Egwene tek kaşını kaldırdı. O 'geri bir köy'de büyümüştü ve onlar, suçu ne olursa olsun, birini mahkûm etmek için söylentilerden daha fazlasını arayacak kadar aklı başında insanlardı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu suçlamayı kanıtlamak, Kule standartlarına göre zor," dedi Seaine. "Ve bu yüzden, Elaida'nın bunu mahkemede kanıtlamaya çalışmayacağını tahmin ediyorum –kısmen bunun nedeni senin kendi adına konuşmana izin vermek zorunda kalacak olması. Seni gizlemeyi tercih edeceğini tahmin ediyorum."

"Evet," dedi Egwene yakında bekleyen Kızılları süzerek. "Muhtemelen haklısın. Ama benim Karanlıkdostu olduğumu kanıtlayamayacaksa ve bu işin mahkemeye gitmesini engelleyemiyorsa..."

"Onu makamdan indirmek için yeterli bir suç değil," dedi Seaine. "Alabileceği en büyük ceza Salon'dan resmi olarak uzaklaştırılması ve bir aylık kefaret. Şalı alınmaz."

Ama saygınlığından çok şey kaybeder, diye düşündü Egwene. Cesaret vericiydi. Ama Elaida'nın onu gizleyemeyeceğinden nasıl emin olmalıydı? Elaida'yı baskı altında tutmalıydı –her gün minicik bir hücrede tıkılı yaşarken Işık kahredesi ölçüde zor bir şey! Şimdiye kadar fazla zaman geçmemişti, ama kaybettiği fırsatlar canını sıkıyordu.

“Mahkemeye katılacak mısın?” diye sordu Egwene.

“Elbette,” dedi Seaine sakin sakin, Egwene’in Beyaz’dan beklediği gibi. Bazı Beyazlar pür serinkanlılık ve mantıktı. Seaine bundan çok daha hararetliydi, ama yine de ketumdu. “Ben bir Temsilci’yim Egwene.”

“Karanlık Varlık’ın kıpırdanmasının etkilerini hâlâ görebildiğini varsayıyorum?” Egwene ürperdi ve Leane’in başına gelenleri hatırlayarak hücre zeminine baktı. Kendi hücresi Leane’inkinden çok daha çıplaktı, muhtemelen Karanlıkdostu olmakla suçlandığı için.

“Evet.” Seaine’in sesi yumuşadı. “Gittikçe kötüleşiyor gibi. Hizmetkârlar ölüyor. Yemekler bozuluyor. Kule’nin koca koca kısımları gelişigüzel değişiyor. İkinci mutfak dün gece altıncı kata gitti. Sarı Ajah kısmının büyük bir bölümü mahzene taşındı. Daha önce Kahverengilerde olduğu gibi ve o durumu *hâlâ* çözebilmiş değiliz.”

Egwene başını salladı. Odalar yer değiştirdikten sonra, odaları kaymamış olan birkaç çömez yirmi birinci ve yirmi ikinci katlara, eskiden Kahverengi Ajah kısmının olduğu yere gönderilmişti. Kahverengiler gönülsüzce o kanada taşınıyordu. Bu kalıcı bir değişiklik mi olacaktı? Eskiden, Aes Sedailer Kule’nin merkezinde yaşıyordu ve çömezlerle Kabuledilmişler kanatlarda kalıyordu.

“Bu şeyleri gündeme getirmelisin Seaine,” dedi Egwene usulca. “Aes Sedailere Karanlık Varlık’ın kıpırdandığını ve Son Savaş’ın yaklaştığını hatırlatmaya devam et. Dikkatlerini, bölünmek yerine birlikte çalışma gerekliliğine çek.”

Seaine’in arkasında, Kızıl Aes Sedailerden biri masanın üzerindeki mumu kontrol etti. Egwene’in ziyaretçi kabul etmesine izin verilen süre bitiyordu. Biraz sonra yine hücresine kapatılacaktı; Egwene arkasındaki değiştirilmeyen, tozlu samanın kokusunu alabiliyordu.

“Sıkı çalışmak *zorundasın* Seaine,” dedi Egwene Kızıllar yaklaşırken ayağa kalkarak. “Benim yapamadığımı yap. Diğerlerinden de aynısını yapmalarını iste.”

“Denerim,” dedi Seaine. Ayağa kalktı ve Kızılların Egwene’in taburesini almasını, sonra hücresine dönmesini işaret etmelerini izledi. Tavan, eğilmeden ayakta durmasını engelleyecek kadar alçaktı.

Egwene eğilerek gönülsüzce hücreye girdi. “Son Savaş geliyor Seaine. Unutma.”

Beyaz başını salladı ve kapı kapanarak, Egwene’i karanlığa hapsetti. Egwene oturdu. O kadar kör hissediyordu ki! Mahkemede ne olacaktı?

Elaida cezalandırılsa bile, Egwene’e ne yapacaklardı?

Elaida onu idam ettirmeye çalışacaktı. Ve dayanağı da vardı, çünkü Beyaz Kule’nin tanımlarına göre Egwene Amyrlin Makamı’nı taklit etmişti.

Katı olmalıyım, dedi Egwene kendi kendine karanlıkta. *Bu tencereyi ben ısıttım ve şimdi, Kule’yi korumak için bu gerekiyorsa, içinde kaynamalıyım.* Onun direnmeye devam ettiğini biliyorlardı. Onlara verebileceği tek şey buydu.

26
Taşta Bir Çatlak

Aviendha yola çıkmaya hazırlanan insanlarla dolu malikâne arazisini gözden geçirdi. Bashere'in adamları ve kadınları ıslaktopraklılar için iyi eğitilmişti ve çadırlarını kaldırır, araç gereçleri hazırlarken verimli bir biçimde çalışıyorlardı. Bununla birlikte, Aiellerle karşılaştırıldığında, diğer ıslaktopraklılar –asker olmayanlar– tam bir kargaşaydı. Kamp kadınları, yapılmamış bir iş, paketlenmemiş bir eşya bırakacaklarından eminmiş gibi, bir oraya, bir buraya koşuşturuyorlardı. Haberci çocuklar arkadaşlarıyla birlikte koşuyor, biri onlara iş vermesin diye meşgul *görünmeye* çalışıyorlardı. Sivillerin çadırları ve araç gereçleri yavaş yavaş paketlenip kaldırılıyordu, hepsini gidecekleri yere götürmek için atlara, arabalara ve araba sürücülerine ihtiyaçları olacaktı.

Aviendha başını iki yana salladı. Aieller yalnızca taşıyabilecekleri kadar eşya getirmişti ve savaş ekiplerinde yalnızca askerler ve Bilgeler vardı. Ve geniş bir sefer için mızraklardan daha fazlasına ihtiyaç duyulduğunda, tüm işçiler ve zanaatkârlar hızla ve verimli bir biçimde yol hazırlıkları yapmayı biliyordu. Bunda şeref vardı. Her bireyin kendisinin ve ona bağımlı olanların başlarının çaresine bakabilmelerini, klanı yavaşlatmamalarını gerektiren bir şeref.

Başını iki yana sallayarak işine geri döndü. Bugünlerde gerçekten şereften yoksun olanlar, çalışmayanlardı. Aviendha parmağını önündeki su kovasına batırdı, sonra elini kaldırdı ve ikinci kovanın üzerinde tuttu. Bir damla su damladı. Aviendha elini çekti ve aynısını yine yaptı.

Bu, anlamını hiçbir ıslaktopraklının anlamayacağı türden bir cezaydı. Onlar bunu yerde oturup, sırtını malikânenin kütük duvarına vererek yaptığı

kolay bir iş olarak görürdü. Elini ileri geri oynatarak, damla damla, bir kovayı boşaltıp diğerini doldurmak, onlara hiç de ceza gibi gelmezdi.

Bunun sebebi, ıslaktopraklıların çoğunun tembel olmasıydı. Onlar taş taşımak yerine kovalara su damlatmayı tercih ederdi. Ama taş taşımakta hareketlilik vardı –hareket zihin ve beden için iyiydi. Suyun yerini değiştirmek anlamsızdı. Faydasız. Aviendha'nın bacaklarını germesine ya da kaslarını çalıştırmasına izin vermiyordu. Üstelik bunu, kampın geri kalanı yürüyüş için çadırlarını toplarken yapıyordu. Böylelikle ceza on kat daha utanç verici oluyordu! Yardım etmediği her an *toh* kazanıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Suyun yerini değiştirmek dışında. Damla damla.

Bu onu kızdırıyordu. Sonra öfke onu utandırıyordu. Bilgeler duygularının onlara bu şekilde hâkim olmasına asla izin vermezdi. Sabırlı olmalı, neden cezalandırıldığını anlamaya çalışmalıydı.

Soruna yaklaşmaya çalışmak bile haykırmak istemesine sebep oluyordu. Zihninde aynı sonuçların üzerinden daha kaç defa geçebilirdi? Belki de çözemeyecek kadar kalın kafalıydı. Belki de Bilge olmayı hak etmiyordu.

Elini kovaya soktu, sonra bir damla su daha taşıdı. Bu cezaların ona yaptığından hoşlanmıyordu. Artık mızrak taşımasa da, o bir savaşçıydı. Cezadan korkmazdı, acıdan korkmazdı. Ama cesaretini yitireceğinden ve bir kumabakan kadar işe yaramaz olacağından gittikçe daha fazla korkuyordu.

Bilge olmak *istiyordu,* bunu çaresizce istiyordu. Bunu anladığında şaşırmıştı, çünkü uzun zaman önce mızrakları istediği kadar büyük bir tutkuyla herhangi bir şeyi isteyeceğini hiç düşünmemişti. Ama bu son aylarda Bilgeleri incelemişti ve onlara duyduğu saygı artmıştı, kendini onların dengi olarak kabul etmişti ve bu en tehlikeli günlerde Aiellerin güdülmesine yardım etmek istiyordu.

Son Savaş halkının hiç görmediği türden bir sınav olacaktı. Amys ve diğerleri Aielleri korumak için çalışıyordu ve Aviendha oturmuş, su damlaları taşıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu bir ses.

Aviendha irkildi. Başını kaldırarak hançerine uzandı. O kadar ani hareket etmişti ki, su kovalarını devirecekti neredeyse. Biraz uzaktaki binanın gölgesinde kısa, siyah saçlı bir kadın duruyordu. Min Farshaw kollarını kavuşturmuştu ve üzerinde gümüş işlemeli kobalt rengi bir ceket vardı. Boynuna bir eşarp sarmıştı.

Aviendha hançerini bırakarak oturdu. Şimdi de ıslaktopraklıların gizlice yaklaşmasına izin veriyordu, öyle mi? “Ben iyiyim,” dedi kızarmamaya çalışarak.

Sesi ve eylemleri, bu konuşmayla utandırılmak istemediğini anlatmalıydı, ama Min bunu fark etmemiş göründü. Kadın döndü ve kampa baktı. “Senin... yapman gereken bir şey yok mu?”

Aviendha bu sefer kızarmaktan alamadı kendini. “Yapmam gerekeni yapıyorum.”

Min başını salladı ve Aviendha kendini sakin nefes almaya zorladı. Bu kadına öfkelenmeyi göze alamazdı. Birincil-kardeşi, Min’e nazik davranmasını istemişti. Aviendha alınmamaya karar verdi. Min ne dediğini bilmiyordu.

“Seninle konuşabileceğimi düşündüm,” dedi Min kampa bakmaya devam ederek. “Başka kime gidebileceğimi bilmiyorum. Aes Sedailere güvenmiyorum. O da öyle. Onun artık kimseye güvendiğinden emin değilim. Belki bana bile.”

Aviendha yana baktı ve Min’in kampta dolaşan Rand al’Thor’u izlemekte olduğunu gördü. Rand al’Thor’un üzerinde siyah ceket vardı ve kızıl altın saçları akşam ışığında alev alev görünüyordu. Onunla görüşen Saldaealılara tepeden bakıyor gibiydi.

Aviendha önceki gece, Semirhage saldırdığında olanları duymuştu. Gölgeruhlulardan biri; Aviendha yaratığı öldürülmeden önce görmüş olduğunu diliyordu. Ürperdi.

Rand al’Thor savaşmış ve kazanmıştı. Çoğu zaman aptalca davransa da, becerikli –ve şanslı– bir savaşçıydı. Yaşayan başka kim o kadar çok Gölgeruhlu alt ettiğini iddia edebilirdi? Onda çok şeref vardı.

Savaşı onu, Aviendha’nın henüz anlamadığı şekillerde yaralı bırakmıştı. Aviendha onun acısını hissedebiliyordu. Semirhage’in saldırısı sırasında hissetmişti, ama bir kâbus olduğunu sanmıştı. Yanıldığını hemen fark etmişti. Hiçbir kâbus bu kadar korkunç olamazdı. O inanılmaz acının, o ıstırap dalgalarının, Rand’ın içindeki çılgınlığın yankılarını hâlâ hissedebiliyordu.

Aviendha alarm vermişti, ama yeterince hızlı değil. Hatası için Rand’a karşı *toh* edinmişti; cezaları bittiği zaman o işi de görecekti. Eğer cezası biterse.

“Rand al’Thor kendi sorunları ile başa çıkabilir,” dedi biraz daha su damlatarak.

“Bunu nasıl söylersin?” diye sordu Min ona bakarak. “Acısını hissedemiyor musun?”

“Her anını hissedebiliyorum,” dedi Aviendha dişlerini sıkarak. “Ama o kendi çileleriyle yüzleşmeli, ben benimkilerle. Belki bir gün o ve ben bizimkilerle birlikte yüzleşiriz, ama o zaman henüz gelmedi.”

İlk önce onun dengi olmalıyım, diye ekledi kafasının içinde. *Onun yanında ondan düşük biri olarak durmayacağım.*

Min onu süzdü ve Aviendha kadının ne görüntüler gördüğünü merak ederek ürperdi. Gelecek hakkındaki öngörüleri her zaman gerçekleşirdi.

“Beklediğim gibi değilsin,” dedi Min sonunda.

“Seni kandırdım mı?” dedi Aviendha kaşlarını çatarak.

“Hayır, o değil,” dedi Min küçük bir kahkahayla. “Demek istediğim, senin hakkında yanılmışım sanırım. Caemlyn’deki o geceden sonra ne düşüneceğimi bilemiyordum... eh, birlikte Rand’la bağ kurduğumuz gece. Sana yakın hissediyorum, ama aynı zamanda senden uzak.” Omuzlarını silkti. “Sanırım kampa geldiğin an gelip beni bulmanı bekliyordum. Tartışacak şeylerimiz vardı. Sen gelmeyince endişelendim. Belki de seni gücendirdiğimi düşündüm.”

“Bana karşı *toh*’un yok,” dedi Aviendha.

“Güzel,” dedi Min. “Hâlâ bizim bir tür... yüzleşme yaşayacağımızdan endişeleniyorum.”

“Bir yüzleşme neye yarar ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Min omuzlarını silkerek. “Aiel yolunun bu olduğunu düşünüyordum. Şeref üzerine bir dövüş için bana meydan okuyacağını sanıyordum. Rand uğruna.”

Aviendha hıhladı. “Bir erkek için dövüşmek? Kim böyle bir şey yapar ki? Bana karşı *toh*’un olsaydı, belki mızrak dansı yapmamızı talep edebilirdim –ama ancak bir Kız’san. Aynı zamanda, ancak ben de hâlâ Mızrağın Kızı olsaydım. Hançerle dövüşebilirdik, ama pek de adil bir dövüş olmazdı. Becerisi olmayan biriyle dövüşmekte ne şeref var ki?”

Min, Aviendha ona hakaret etmiş gibi kızardı. Ne kadar ilginç bir tepki. “Onu bilmem,” dedi Min kol yeninden bir hançer çıkarıp, parmakları arasında çevirerek. “Pek savunmasız sayılmam.” Hançeri diğer kol yeninde gözden kaybetti. Neden ıslaktopraklılar hançerleriyle böyle gösteriş yapıyorlardı ki? Thom Merrilin de yapardı aynısını. Min, bir sokak göstericisi gibi hançer gösterisi yaparken Aviendha’nın onun boğazını üç kez kesebileceğini anlamıyor muydu? Ama Aviendha hiçbir şey söylemedi.

Min'in becerisiyle gurur duyduğu açıktı ve kadını utandırmanın gereği yoktu.

“Bu önemsiz,” dedi Aviendha işine devam ederek. “Bana ciddi bir hakaret etmediğin sürece seninle dövüşmem. Birincil-kardeşim seni arkadaş olarak görüyor ve ben de aynısını yapmak isterim.”

“Tamam,” dedi Min kollarını kavuşturup Rand'a bakarak. “Eh, sanırım bu iyi bir şey. İtiraf etmeliyim, paylaşma fikri çok hoşuma gitmiyor.”

Aviendha duraksadı, sonra parmağını kovaya batırdı. “Benim de öyle.” En azından, çok iyi tanımadığı bir kadınla paylaşma fikri hoşuna gitmiyordu.

“O zaman ne yapacağız?”

“Olduğumuz gibi devam edeceğiz,” dedi Aviendha. “Sen dilediğin şeyi aldın ve ben başka şeylerle meşgulüm. Farklı bir zaman geldiğinde, sana bilgi veririm.”

“Bu... açık sözlü bir davranış,” dedi Min kafası karışarak. “Seni meşgul eden başka şeyler var, öyle mi? Parmağını su kovalarına batırmak gibi mi?”

Aviendha yine kızardı. “Evet,” diye terslendi. “Aynen öyle. Şimdi bana izin ver.” Ayağa kalktı ve kovaları bırakıp, yürüyüp gitti. Kendini kaybetmemesi gerektiğini biliyordu, ama elinde değildi. Cezasını tekrar tekrar gündeme getiren Min. Bilgelerin ondan ne istediğini çözmeyi başaramaması. Rand al'Thor'un durmaksızın kendini tehlikeye atması ve Aviendha'nın ona yardım etmek için kılını kıpırdatamaması.

Daha fazla dayanamayacaktı. Yumruklarını sıkıp açarak malikânenin kahverengileşmiş çayırını aştı. Rand'dan uzak duracaktı. Bugün bu şekilde devam ederse, Rand onun kırışık parmağını fark ederdi ve onu neden suya batırdığını sorardı! Bilgelerin ona ceza verdiğini anlarsa, muhtemelen düşüncesiz bir şey yapardı ve kendini aptal durumuna düşürürdü. Erkekler böyleydi, özellikle de Rand al'Thor.

Aviendha uzun adımlarla esnek zemini aştı. Çadırların durduğu yerde kahverengi otların üzerinde kare şeklinde düzlükler oluşmuştu. Aviendha oraya buraya seğirten ıslaktopraklıların arasından dolandı. Tahıl çuvallarını elden ele atarak iki koca ayaklı yük atının çektiği bir arabaya yükleyen asker sırasının yanından geçti.

Hareket halinde kalarak, patlamamaya çalışıyordu. Gerçek şuydu ki, Rand al'Thor kadar ‘düşüncesiz’ bir şey yapabilecekmiş gibi hissediyordu. Neden? Neden neyi yanlış yaptığını çözemiyordu? Kamptaki diğer Aieller onun kadar cahil görünüyordu, ama elbette onlar cezaları hakkında onunla

konuşmamıştı. Aviendha kendisi Kızken bu tür cezalara tanık olduğunu hatırlıyordu ve Bilgelerin işine karışmamak gerektiğini her zaman bilmişti.

Arabanın çevresinden dolandı ve kendini yine Rand al'Thor'a doğru giderken buldu. Rand Davram Bashere'in levazım subaylarından üçü ile konuşuyordu. Hepsinden bir baş uzundu. İçlerinden biri, uzun siyah bıyıkları olan bir adam, at sıralarını gösterdi ve bir şey söyledi. Rand Aviendha'yı gördü ve ona bakarak elini kaldırdı, ama Aviendha hemen döndü ve çayırın kuzeyindeki Aiel kampına yollandı.

Öfkesini –boş yere– bastırmaya çalışarak dişlerini gıcırdattı. Kendi kendine kızmaya hakkı yok muydu? Dünyanın sonu yaklaşmıştı ve o günlerini cezalandırılarak harcıyordu! İleride küçük bir Bilge grubu gördü – Amys, Bair ve Melaine. Kahverengi çadır paketlerinin yanında duruyorlardı. Uzun, dikdörtgen paketlere, omuz üzerinde kolaylıkla taşınsın diye, kayışlar bağlanmıştı.

Aviendha kovaların başına dönüp, iki kat fazla çalışmalıydı. Ama bunu yapmadı. Elinde sopayla çalıkedisi kovalayan çocuk gibi, öfkesi burnunda, uzun adımlarla Bilgelerin yanına yürüdü.

"Aviendha?" diye sordu Bair. "Cezanı bitirdin mi?"

"Hayır, bitirmedim," dedi Aviendha. Yumruklarını sıkarak önlerinde durdu. Rüzgâr gömleğini savuruyordu, ama Aviendha dalgalanmasına izin verdi. Telaşlı kamp işçileri –Aieller ve Saldaealılar– grubun uzağından geçtiler.

"Ee?" dedi Bair.

"Yeterince hızlı öğrenmiyorsun," diye ekledi Amys ak saçlı başını iki yana sallayarak.

"Yeterince hızlı öğrenmiyor muyum?" diye sordu Aviendha. "Öğrenmemi istediğiniz her şeyi öğrendim! Her dersi ezberledim, her gerçeği tekrarladım, her görevi yerine getirdim. Tüm sorularınızı yanıtladım ve her yanıtta onayla başınızı salladığınızı gördüm!"

Bir an onlara baktıktan sonra devam etti. "Yaşayan tüm Aiel kadınlardan daha iyi yönlendiriyorum," dedi. "Mızrakları geride bıraktım ve aranızdaki yerime kucak açtım. Görevimi yaptım ve her fırsatta şeref aradım. Ama siz bana ceza vermeye devam ediyorsunuz! Daha fazla tahammül etmeyeceğim. Ya bana benden ne istediğinizi söylersiniz ya da beni gönderirsiniz."

Onlardan öfke bekliyordu. Hayal kırıklığı bekliyordu. Onların basit bir çırağın Bilgeleri sorgulayamayacağını açıklamasını bekliyordu. En azından,

küstahlığı için daha büyük bir ceza bekliyordu.

Amys, Melaine ile Bair'e baktı. "Seni cezalandıran biz değiliz çocuğum," dedi sözcüklerini dikkatle seçerek. "Bu cezaları kendi elin veriyor."

"Her ne yaptıysam," dedi Aviendha, "beni *da'tsang* yapmanıza sebep olacak bir şey göremiyorum. Bana bu şekilde davranarak kendinizi utandırıyorsunuz."

"Çocuğum," dedi Amys onun gözlerine bakarak. "Bizim cezalarımızı ret mi ediyorsun?"

"Evet," dedi Aviendha yüreği güm güm atarak. "Reddediyorum."

"Haklarının bizimki kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu Bair eliyle yaşlı yüzünü gölgeleyerek. "Dengimiz olduğunu varsayıyorsun?"

Denkleri mi? diye düşündü Aviendha paniğe kapılarak. *Ben onların dengi değilim! Daha senelerce çalışmam gerek. Ben ne yapıyorum?*

Geri adım atabilir miydi? Af dileyip, *toh*'unu bir başka şekilde karşılayabilir miydi? Cezasına geri dönüp su taşımalıydı. Evet! Yapması gereken şey buydu. Gidip...

Bunun yerine, "Daha fazla çalışmak için sebep göremiyorum," derken buldu kendini. "Bu cezalardan başka bana öğretecek şeyiniz kalmadıysa, o zaman öğrenilebilecek her şeyi öğrendiğimi varsaymak zorundaydım. Size katılmaya hazırım."

Öfkeli bir inanmazlık patlaması bekleyerek dişlerini sıktı. Aklında ne vardı? Min'in aptalca konuşmalarının onu bu kadar kızdırmasına izin vermemeliydi.

Sonra Bair kahkahalarla gülmeye başladı.

Kadının ufak tefek boyuna uyumsuz kaçan, karnını hoplatan bir kahkahaydı. Melaine de ona katıldı. Güneş saçlı Bilge hamilelik dolayısıyla hafifçe şişmiş olan karnını tuta tuta güldü. "Seninkinden daha uzun sürdü Amys!" diye nida etti Melaine. "Gördüğüm en inatçı kız."

Amys'in yüz ifadesi sıradışı ölçüde yumuşaktı. "Hoş geldin kardeşim," dedi Aviendha'ya.

Aviendha gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Artık bizden birisin kızım!" dedi Bair. "Ya da yakında öyle olacaksın."

"Ama size meydan okudum!"

"Bir Bilge diğerlerinin onu ezmesine izin veremez," dedi Amys. "Eğer kardeşliğimizin gölgesine bir çırak gibi düşünerek gelirse, kendini asla

bizden biri olarak göremez."

Bair uzakta durmuş, Sarene ile konuşmakta olan Rand al'Thor'a baktı. "Bu Aes Sedaileri inceleyene kadar âdetlerimizin ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. En diptekiler köpek gibi sinip yaltaklanıyor ve kendilerini onlardan üstün sayanlar tarafından görmezden geliniyorlar. Herhangi bir iş başarmalarına şaşmak gerek!"

"Ama Bilgeler arasında da mevkiler var," dedi Aviendha. "Yok mu?"

"Mevki mi?" dedi Amys şaşkınlıkla. "Bazılarımız diğerlerinden daha şerefli. Bunu bilgelik, eylemler ve deneyimle kazanıyorlar."

Melaine bir parmağını kaldırdı. "Ama her Bilge'nin kendini çok iyi savunması önemlidir –hatta *yaşamsal* öneme sahiptir. Eğer haklı olduğuna inanıyorsa, ne kadar yaşlı ya da bilge olurlarsa olsunlar, diğer Bilgeler tarafından kenara itilmesine izin veremez."

"Hiçbir kadın, hazır olduğunu ilan edene dek, aramıza katılmaya hazır değildir," diye devam etti Amys. "Kendini bizim dengimiz olarak görmelidir."

"Bir ceza, sen kabullenmediğin sürece, gerçek bir ceza değildir Aviendha," dedi Bair gülümsemeye devam ederek. "Biz haftalar önce hazır olduğunu düşündük, ama sen inatla itaat etmeyi sürdürdün."

"Neredeyse kibirli olduğunu düşünmeye başlayacaktım çocuğum," diye ekledi Melaine sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Artık çocuk değil," dedi Amys.

"Ah, o hâlâ çocuk," dedi Bair. "Bir şey daha yapılana kadar."

Aviendha sersemlemiş hissediyordu. Onun yeterince hızlı öğrenmediğini söylemişlerdi. Kendini savunmayı öğrenmek! Aviendha diğerlerinin onu itip kakmasına asla izin vermemişti, ama bunlar 'diğerleri' değildi –onlar Bilge'ydi ve o çıraktı. Min onu kızdırmasa ne olacaktı? Min ne yaptığının farkında değildi, ama ona teşekkür etmesi gerekiyordu.

Bir şey daha yapılana kadar... "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Aviendha.

"Rhuidean," dedi Bair.

Elbette. Bir Bilge en kutsal şehri hayatı boyunca iki kez ziyaret ederdi. İlki çırak olduğunda, ikincisi tam bir Bilge olduğunda.

"Artık her şey farklı olacak," dedi Melaine. "Rhuidean eskisi gibi değil."

"Bu, eski âdetleri terk etmek için sebep değil," diye yanıt verdi Bair. "Şehir açık olabilir, ama kimse sütunların arasından geçecek kadar aptal

değil. Aviendha, sen...”

“Bair,” diye araya girdi Amys, “eğer senin için de uygunsa, ona ben söylemeyi tercih ederim.”

Bair duraksadı, sonra başını salladı. “Evet, elbette. Doğru olan da bu. Şimdi sana sırt dönüyoruz Aviendha. Bize, uzun bir yolculuktan dönen bir kız kardeş gibi gelene kadar seni görmeyeceğiz.”

“Tanıdığımızı unuttuğumuz bir kardeş,” dedi Melaine gülümseyerek. İkisi ona sırtını döndü, sonra Amys Yolculuk alanına yürümeye başladı. Aviendha peşinden seğirtti.

“Bu sefer giysilerini giyebilirsin,” dedi Amys, “çünkü bu senin konumunun işareti. Normalde, artık Yolculuğu bilmemize rağmen, şehre yaya olarak yolculuk etmeni önerirdim, ama sanırım bu durumda geleneklerin esnetilmesi en iyisi olacak. Yine de şehre doğrudan Yolculuk etmemelisin. Soğuk Kayalar Mezrası’na Yolculuk etmeni ve oradan Rhuidean’a yürümeni öneririm. Yolculuğun hakkında tefekküre dalmak için Üç Kat Topraklar’da zaman geçirmelisin.”

Aviendha başını salladı. “Orada bir su tulumu ve erzaka ihtiyacım olacak.”

“Mezrada hazır ve seni bekliyor,” dedi Amys. “Bu uçurumu daha erken atlamanı bekliyorduk. Sana verdiğimiz onca ipucunu düşünerek, günler önce atlamalıydın.” Aviendha’yı süzdü ve Aviendha bakışlarını yere indirdi.

“Utanmak için sebebin yok,” dedi Amys. “Bu yük bizim üzerimizde. Bair’in şakasına rağmen, iyi iş başardın. Bazı kadınlar cezaları yerine getirmek için aylar harcar ve ancak ondan sonra canına tak ettiğine karar verir. Sana sert davranmak zorundaydık çocuğum –hazır bir çırağa davranıldığını gördüğümden daha sert. Çok az zaman var!”

“Anlıyorum,” dedi Aviendha. “Ve... teşekkür ederim.”

Amys hıhladı. “Bizi *çok* yaratıcı olmaya zorladın. Harcadığın zamanı ve hissettiğin utancı hatırla; çünkü bu, onları bu kadere mahkûm edersen, her *da’tsang*’ın tanıyacağı utançtır. Ve onlar, sırf salıverilmelerini talep ederek bu kaderden kurtulamazlar.”

“Bir çırak eğitiminin ilk birkaç ayında hazır olduğunu iddia ederse ne yaparsınız?”

“Onu birkaç kez kamçılarız ve çukur açmaya yollarız, sanırım,” dedi Amys. “Bunun olduğunu hiç hatırlamıyorum. En yakını Sevanna’ydı.”

Aviendha diğer Bilgelerin neden Shaido kadını yakınmadan kabullendiklerini merak etti. Onun bildirisi yeterli olmuştu ve Amys ile

diğerleri onu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Amys şalını düzeltti. “Yolculuk alanını koruyan Kızların yanında seni bekleyen bir bohça var. Rhuidean’a vardığında, şehir merkezine git. Cam sütunları bulacaksın. Merkezlerine geç, sonra buraya dön. Şehre koşacağın günleri iyi kullan. Seni, bu tefekkür süresini bulabilmen için bu kadar zorladık. Büyük ihtimalle, bir süre için son fırsatın olacak.”

Aviendha başını salladı. “Savaş geliyor.”

“Evet. Sütunlardan geçtikten sonra hemen dön. *Car’a’carn*’ı nasıl idare edeceğimizi tartışmamız gerekiyor. O, dün geceden sonra... değişti.”

“Anlıyorum,” dedi Aviendha derin bir nefes alarak.

“Git,” dedi Amys, “ve geri dön.” Son sözleri vurguladı. Bazı kadınlar Rhuidean’dan canlı dönemiyorlardı.

Aviendha Amys ile göz göze geldi ve başını salladı. Amys pek çok açıdan ikinci bir anne olmuştu. Nadir bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Sonra Amys, tıpkı diğer ikisinin yaptığı gibi, Aviendha’ya sırtını döndü.

Aviendha derin bir nefes aldı ve ezilmiş otların üzerinden malikânenin önüne, Rand’ın sert bir ifadeyle levazım subayları ile konuşmakta olduğu yere baktı. Kesik kolunu arkasında tutuyordu ve diğer koluyla heyecanlı heyecanlı hareketler yapıyordu. Rand bu tarafa bakmıyordu, ama Aviendha ona gülümsedi.

Senin için döneceğim, diye düşündü.

Sonra koşarak Yolculuk alanına gitti, paketi aldı ve onu Soğuk Kayalar Mezrası’ndan güvenli bir uzaklığa götürecek bir kapıyol ördü. Mızrağın Kızı iken bildiği bir kayalığa gidecekti. Oradan mezraya koşabilir, yolda hazırlanabilirdi. Kapıyol Kıraç’ın aşina, kuru havasına açıldı.

Aviendha, son olaylar karşısında hissettiği sevinçle kapıyoldan geçti.

Şerefi geri dönmüştü.

“Küçük bir sukapısından geldim Aes Sedai,” dedi Shemerin çadırdaki diğerlerinin önünde başını eğerek. “Doğrusu, Kule’den ayrılıp şehre girdikten sonra o kadar zor olmadı. Köprülerin birini kullanmaya cesaret edemedim. Amyrlin’in ne yaptığımı öğrenmesine izin veremezdim.”

Romanda kollarını kavuşturmuş, onu izliyordu. Çadırı iki pirinç lambayla aydınlatılmıştı, lambaların ucunda alevler dans ediyordu. Altı kadın kaçağın hikâyesini dinledi. Romanda’nın onun toplantıyı haber almaması için yaptığı her şeye rağmen Lelaine de oradaydı. Romanda ince

Mavi'nin kamptaki statüsünün tadını çıkarmakla fazla meşgul olduğunu, böylesine önemsiz görünen bir olayla uğraşmak istemeyeceğini ummuştu.

Siuan yanındaydı. Eski Amyrlin, Lelaine'e midye gibi yapışmıştı. Romanda yalıtılmaya Şifa vermenin öğrenilmesinden çok memnundu –ne de olsa bir Sarı'ydı– ama bir parçası, Siuan'ın Şifa almamış olduğunu diliyordu. Uğraşacak bir Lelaine yokmuş gibi. Kamptaki çok kişi unutmuş görünse de, Romanda Siuan'ın sinsiliğini unutmamıştı. Güç'te o kadar yüksek olmamak, entrika çevirme yeteneğinin azalması anlamına gelmiyordu.

Sheriam da oradaydı elbette. Kızıl saçlı Vakanüvis, Lelaine'in yanında oturuyordu. Sheriam son zamanlarda içine kapanmıştı ve bir Aes Sedai'nin vakarını zar zor koruyordu. Aptal kadın. Onun konumundan indirilmesi gerekiyordu; bunu herkes görebiliyordu. Egwene geri dönerse –ve sırf Lelaine'in planlarını altüst etmek için bile olsa, Romanda dönmesi için dua ediyordu– o zaman bir fırsat doğardı. Yeni bir Vakanüvis.

Çadırdaki diğer kişi Magla'ydı. Romanda ve Lelaine Shemerin'i ilk kimin sorgulayacağı konusunda tartışmıştı –kontrollü bir biçimde elbette. Tek adil yolun birlikte yapmak olduğuna karar vermişlerdi. Shemerin Sarı olduğundan, Romanda toplantının kendi çadırında yapılmasını sağlayabilmişti. Lelaine'in peşinde yalnızca Siuan değil, bir de Sheriam'la gelmesi şok edici olmuştu. Ama yanlarında kaç kişi getirebileceklerini hiç konuşmamışlardı. Bu yüzden Romanda'nın yalnızca Magla'sı vardı. Kalın omuzlu kadın Romanda'nın yanında oturmuş, sessizce itirafı dinliyordu. Romanda bir başkasını mı çağırtmalıydı? Toplantıyı bunun için geciktirmek fazla aşikâr olurdu.

Bununla birlikte, bu gerçek bir sorgu değildi. Shemerin sorulara direnmeden, serbestçe konuşuyordu. Önlerinde, küçük bir taburede oturuyordu. Üzerine minder konmasını reddetmişti. Romanda kendini cezalandırmaya bu zavallı çocuk kadar kararlı başka kadın görmemişti.

Çocuk değil, diye düşündü Romanda. *O ne derse desin, tam Aes Sedai. İçimizden birini bu hale düşürdüğün için kavrul Elaida!*

Shemerin eskiden Sarı'ydı. Kavrulsun, hâlâ Sarı'ydı. Yaklaşık bir saattir konuşuyordu ve Beyaz Kule'nin durumu hakkında sorular yanıtlıyordu. Siuan ilk, kadının nasıl kaçtığını sormuştu.

"Lütfen size gelmeden kampta iş aradığım için beni affedin Aes Sedailer," dedi Shemerin başını eğerek. "Ama Kule'den, kanunu ihlal

ederek kaçtım. İzinsiz ayrılan bir Kabuledilmiş olarak, ben bir kaçağım. Bulunursam cezalandırılacağımı biliyordum.

“Tanıdık olduğu için bu bölgede kaldım ve ayrılamadım. Ordunuz geldiğinde, çalışma fırsatı gördüm ve o fırsatı kullandım. Ama lütfen, beni geri dönmeye zorlamayın. Tehlike oluşturmam. Normal bir kadın olarak yaşamaya çalışırım, yeteneklerimi kullanmamaya özen gösteririm.”

“Sen bir Aes Sedai’sin,” dedi Romanda sinirini sesine yansıtmamaya çalışarak. Bu kadının tavırları, Egwene’in Elaida’nın Kule’de sürdüğü güce aç hüküm hakkında söylediklerine epey ağırlık kazandırıyordu. “Elaida ne derse desin.”

“Ben...” Shemerin başını iki yana salladı. Işık! Kadın hiçbir zaman en vakur Aes Sedai olmamıştı, ama bu kadar düştüğünü görmek şok ediciydi.

“Bana şu sukapısından bahset,” dedi Siuan sandalyesinde öne eğilerek. “Onu nerede bulabiliriz?”

“Şehrin güneybatısında Aes Sedai,” dedi Shemerin. “Eleyan al’Landerin ve Muhafızının eski heykellerinin durduğu yerden doğuda, beş dakika yürüyüş mesafesinde.” Aniden endişelenerek duraksadı. “Ama küçük bir kapı. Bir orduyu geçiremezsiniz. Ben de, sırf orada yaşayan dilencilere göz kulak olmakla görevlendirildiğim için biliyordum.”

“Ben yine de harita istiyorum,” dedi Siuan, sonra Lelaine’e baktı. “En azından, bir haritamız olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Bu akıllıca bir fikir,” dedi Lelaine mide bulandırıcı ölçüde kurumlu bir sesle.

“Ben senin... durumun hakkında daha fazla bilgi istiyorum,” dedi Magla. “Elaida bir Aes Sedai’nin konumunu düşürmeyi nasıl *akıllıca* bulabilir? Egwene bu olaydan bahsetmişti ve o zaman da inanılmaz bulmuştum. Elaida’nın aklında ne vardı?”

“Ben... Amyrlin’in düşüncelerinin ne olduğunu bilemem,” dedi Shemerin. Elaida’ya Amyrlin demesi üzerine odadaki kadınlar ona o kadar da incelikli olmayan, dik bakışlarla karşılık verince büzüldü. Romanda onlara katılmamıştı. Çadırın kanvas zemininin altında küçük bir şey sürünüyor, bir köşeden odanın ortasına yürüyordu. Işık! Bu bir fare miydi? Hayır, fazla küçüktü. Belki bir cırcırböceği. Huzursuzca kıpırdandı.

“Ama kuşkusuz onu sinirlendiren bir şey yapmışsındır,” dedi Magla. “Böyle bir muameleyi hak eden bir şey?”

“Ben...” dedi Shemerin. Bir sebepten Siuan’a bakıp duruyordu.

Aptal kadın. Romanda Elaida'nın doğru şeyi yaptığını düşünecekti neredeyse. Shemerin'e asla şal verilmemeliydi. Elbette, onu Kabuledilmişliğe indirgemek durumu idare etmenin doğru yolu değildi. Amyrlin'e o kadar fazla güç verilmemeliydi.

Evet, kanvasın altında kesinlikle bir şey vardı ve kararlılıkla çadırın ortasına yürüyordu, dura kalka hareket eden minik bir yumru.

"Onun önünde zayıftım," dedi Shemerin sonunda. "Biz... dünyadaki olaylardan bahsediyorduk. Ben onları kaldıramıyordum. Bir Aes Sedai'ye yakışan bir duruşa sahip değildim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Lelaine. "Ona karşı entrika çevirmedin mi? Ona karşı çıkmadın mı?"

Shemerin başını iki yana salladı. "Sadıktım."

"Buna inanmayı güç buluyorum," dedi Lelaine.

"Ben ona inanıyorum," dedi Siuan kuru kuru. "Shemerin Elaida için çantada keklik olduğunu defalarca kanıtladı."

"Bu gerçekten de tehlikeli bir ilk," diye yorum yaptı Magla. "Ruhum kavrulsun, ama öyle."

"Evet," diye onayladı Romanda önündeki kanvas kaplı zemini izleyerek. "Zavallı Shemerin'i, Beyaz Kule'yi rütbe indirme fikrine alıştırmak için örnek olarak kullandığını tahmin ediyorum. Bu, gerçekten düşmanı olan kişilere karşı aynı yöntemi kullanmasını sağlayacak."

Bir sessizlik çöktü. Elaida gücünü korursa ve Aes Sedailer boyun eğerse, Egwene'i destekleyen Temsilciler listenin başında olacaktı.

"O bir fare mi?" diye sordu Siuan bakışlarını indirerek.

"Çok küçük," dedi Romanda. "Ve önemli değil."

"Küçük mü?" dedi Lelaine eğilerek.

Romanda kaşlarını çatarak o noktaya bir daha baktı. Gerçekten de büyümüş gibiydi. Aslında...

Yumru aniden sarsıldı ve kanvası ittirdi. Kanvas zemin yırtıldı ve –incir genişliğinde– kalın gövdeli bir hamamböceği delikten geçti. Romanda tiksintiyle geriledi.

Hamamböceği antenlerini sallayarak kanvasın üzerinde koştu. Siuan ona vurmak için ayakkabısını çıkardı. Ama çadırın zemini, yırtığın yakınında kaynıyordu. İkinci bir hamamböceği çıktı. Sonra bir üçüncüsü. Ve sonra, bir ağızdan püskürtülen aşırı sıcak çay gibi, bir hamamböceği dalgası fışkırdı. Koşan, tırmalayan, dışarı çıkma telaşlıyla birbirlerini iten yaratıklardan siyah ve kahverengi bir halı. Kadınlar tiksintiyle ciyaklayarak

taburelerini ve sandalyelerini devirip kalktılar. Bir an sonra Muhafızlar çadırdaydı; geniş omuzlu Rorik, Magla'ya; bakır tenli, taştan farksız Burin Shaeren, Lelaine'e bağlıydı. Çığlıklar üzerine kılıçlarını çekmişlerdi, ama hamamböceklerini görünce kalakaldılar. Pis böcek akınına bakarak dikildiler.

Sheriam sandalyesinin üzerine sıçradı. Siuan yönlendirdi ve yakınındaki yaratıkları ezmeye başladı. Romanda, bu kadar pis yaratıklar üzerinde olsa bile, öldürmek için Tek Güç kullanmaktan nefret ediyordu, ama o da kendini Hava yönlendirir, böcekleri sürü sürü öldürürken buldu, ama yaratıklar fazla çabuk boşanıyordu. Kısa süre sonra yer onlarla kaplanmıştı. Aes Sedailer çadırdan, kampın sessiz karanlığına çıkmak zorunda kaldı. Rorik çadır kapaklarını kapadı, ama bu böceklerin çıkmasını engellemedi.

Dışarıda, Romanda ne olur ne olmaz diye, saçlarında böcek olmadığından emin olmak için elini saçlarından geçirdi. Yaratıkların vücudunda dolaştığını hayal ederek ürperdi.

"Çadırda senin için değerli bir şey var mı?" diye sordu Lelaine dönüp çadıra bakarak. Lamba ışığında, duvarlarda koşturan gölgeli böcekleri görebiliyordu.

Romanda bir an için günlüğünü düşündü, ama çadır bu şekilde böcek istilasına uğradıktan sonra o sayfalara bir daha dokunamayacağını biliyordu. "Artık saklamak istediğim hiçbir şey yok," dedi Ateş örerek. "Yerine yenisi konulmayacak hiçbir şey yok."

Diğerleri de ona katıldı ve çadır alevlere boğuldu. Onlar yönlendirirken Rorik geriye sıçradı. Romanda böceklerin içeride patlayıp cızırdadığını duyduğunu sandı. Aes Sedailer ani sıcaklığın önünde gerilediler. Birkaç dakika içinde, tüm çadır cehenneme dönmüştü. Yakındaki çadırlardan kadınlar fırlayıp olanları izledi.

"Bunun doğal olduğunu sanmıyorum," dedi Magla yumuşak bir sesle. "Bunlar dört dikenli hamamböcekleri. Denizciler onları Shara'yı ziyaret eden gemilerde görür."

"Eh, Karanlık Varlık'tan gördüğümüz en kötü şey değil," dedi Siuan kollarını kavuşturarak. "Daha kötülerini de göreceğiz, buraya yazıyorum." Shemerin'i süzdü. "Gel, o haritayı senden istiyorum."

Rorik ve diğerleri ile birlikte oradan ayrıldılar. Diğerleri Karanlık Varlık'ın bu gece kampa dokunduğu konusunda herkesi uyaracaktı. Romanda durup çadırın yanmasını izledi. Biraz sonra çadır için için yanan kömürlere dönüşmüştü.

Işık, diye düşündü. *Egwene haklı. O geliyor. Hızla.* Ve kız şimdi hapisteydi; önceki gece Düşler Dünyası'nda Salon'la toplantı yapmıştı ve onlara Elaida'nın felaketle biten akşam yemeğini ve sahte Amyrlin'e hakaret etmesinin sonuçlarını anlatmıştı. Egwene kurtarılmayı hâlâ reddediyordu.

Meşaleler yakıldı ve başka şer işaretlerine karşı önlem olarak Muhafızlar ayaklandırıldı. Romanda duman kokusu alıyordu. Dünyada sahip olduğu her şeyden geriye kalan buydu.

Kule'nin bir olması gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun. Bunun olması için Elaida'nın önünde eğilmeye razı olur muydu? Son Savaş için birlik getirecekse, Kabuledilmiş elbisesini giyebilir miydi yine?

Karar veremiyordu. Ve bu onu, en az o koşturan hamamböcekleri kadar çok rahatsız ediyordu.

27
Çakırkeyif Beygir

Mat Aes Sedailer olmadan kamptan kaçamadı elbette. Lanet kadınlar.

Atını eski taş yolda sürüyordu. Birlik artık peşinden gelmiyordu. Ama arkasında üç Aes Sedai, iki Muhafız, beş asker, Talmanes, bir yük hayvanı ve Thom vardı. En azından Aludra, Amathera ve Egeanin gelmek için ısrar etmemişti. Bu grup bu haliyle de yeterince büyüktü.

Yolun kenarında nöbet bekleyen üç iğneli ağaçlardan çam kokusu yayılıyordu ve hava dağ ispinozlarının şakımalarıyla çınlıyordu. Gün batımına daha saatler vardı; Mat Birlik'i öğlene doğru durdurmuştu. Aes Sedai ve Muhafız grubunun biraz önünde at sürüyordu. Joline'e at ve para vermeyi reddettikten sonra, kadınlar onun bir puan daha kazanmasına izin vermemişti. Onu kendilerini köye götürmeye zorlayabilecekken değil. Orada en azından bir geceyi yumuşak yatakları ve sıcak banyoları olan bir handa geçirebilirlerdi.

Mat fazla yüksek sesle itiraz etmemişti. Birlik hakkında çene çalınmasından nefret ediyordu ve kadınlar, Aes Sedai olsalar bile, *gerçekten* dedikodu yapıyorlardı. Ama Birlik'in çalkantı yaratmadan köyden geçmesi zaten pek olası değildi. Seanchan devriyeleri bu dolambaçlı dağ patikalarına uğrayacak olursa... Eh, Mat'in Birlik'i istikrarlı bir biçimde kuzeye götürmesi gerekecekti, o kadar. Sızlanmanın faydası yoktu.

Dahası, havada temiz bir bahar esintisi vardı ve Zar'ı o yoldan aşağı sürerken yine iyi hissetmeye başlamıştı. Eski ceketlerinden birini, kahverengi kenarlı kırmızı ceketini, giymeye başlamıştı, düğmeleri iliklenmemişti ve altından eski taba rengi gömleği görünüyordu.

İşte *buydu.* Yeni köylere gitmek, hanlarda zar atmak, birkaç hizmetçi kızı çimdiklemek. Tuon'u düşünmeyecekti. Kahrolası Seanchanlar. Tuon'a

bir şey olmazdı, değil mi?

Hayır. Elleri zar atma arzusuyla neredeyse kaşınıyordu. Bir yerlerde bir köşeye oturup, sıradan insanlarla zar atmayalı çok olmuştu. Yüzleri daha kirli, dilleri daha kaba, ama herkes kadar iyi yürekli adamlardı. Çoğu asilden daha iyi.

Hemen önünde Talmanes at sürüyordu. Muhtemelen o Mat'ten daha iyi bir han diliyordu, zar atmak yerine bir iskambil oyununa katılmayı tercih ederdi. Ama fazla seçenekleri olmayabilirdi. Köy büyükçeydi, muhtemelen kasaba denebilecek kadar büyük, ama üç dört handan fazlası olmasa gerekti. Seçenekleri kısıtlı olacaktı.

Büyükçe, diye düşündü Mat. Kendi kendine sırıtarak şapkasını çıkardı ve kafasının arkasını kaşıdı. Hinder Çeşmesi'nde *yalnızca* üç dört han bulmayı bekliyordu ve bu onu 'küçük' bir kasaba yapıyordu. Ah, Mat Baerlon'un büyük bir şehir olduğunu düşündüğü zamanları hatırlıyordu ve muhtemelen orası Hinder Çeşmesi'nden daha büyük değildi!

Yanına bir at yanaştı. Thom yine o lanet mektuba bakıyordu. Fasulye sırığına benzeyen âşığın yüzü düşünceliydi, sözcüklere bakarken beyaz saçları rüzgârla dalgalanıyordu. O sözcükleri şimdiye dek bin kez okumamış gibi.

"Neden onu kaldırmıyorsun?" dedi Mat. Thom başını kaldırıp baktı. Âşığı köye gelmeye ikna etmek için epey konuşmak gerekmişti, ama Thom'un buna, biraz aklını dağıtmaya, ihtiyacı vardı.

"Ciddiyim Thom," dedi Mat. "Moiraine'i aramaya gitmeye can attığını biliyorum. Ama daha ayrılmamıza haftalar var ve o sözleri tekrar tekrar okumak sabırsızlanmana sebep olmaktan başka işe yaramıyor."

Thom başını salladı ve saygılı parmaklarla kâğıdı katladı. "Haklısın Mat. Ama bu mektubu aylardır taşıyorum. Onu paylaştıktan sonra ben... Eh, yalnızca işe koyulmak istiyorum."

"Biliyorum," dedi Mat ufka doğru bakarak. Moiraine. Ghenjei Kulesi. Mat binayı orada, yükselirken görebileceğini hissediyordu neredeyse. Yolu oraya çıkıyordu ve Caemlyn yoldaki duraklardan biriydi yalnızca. Moiraine hâlâ yaşıyorsa... Işık, bunun anlamı neydi? Rand nasıl tepki verirdi?

Kurtarma planı, Mat'in zar atarak iyi bir gece geçirmek istemesinin sebeplerinden biriydi. Thom'la birlikte kuleye girmeyi neden kabul etmişti ki? O kavrulası yılanlar ve tilkiler *–onları* yine görmeyi hiç istemiyordu.

Ama... Thom'un yalnız gitmesine de izin veremezdi. Durumda bir kaçınılmazlık vardı. Mat'in bir parçası baştan beri geri dönmesi ve o

yaratıklarla yeniden yüzleşmesi gerekeceğini biliyormuş gibi. Şimdiye dek onu iki kez alt etmişlerdi ve Eelfinn, kafasının içine yerleştirdiği o anıları kullanarak, beynine sicimler dolamıştı. Onlarla halletmesi gereken bir borç işi vardı, orası kesindi.

Mat Moiraine'i pek sevmezdi, ama Aes Sedai olmasına rağmen, onu onlara da bırakamazdı. Lanet küller. Orada kısılı kaldığını duysa, gidip Terkedilmişlerden birini kurtarma dürtüsü de hissederdi.

Ve... belki de vardı öyle bir tane. Lanfear da aynı kapıdan içeri düşmüştü. Kavrulsundu, onu da orada bulursa ne yapacaktı? Gerçekten onu da mı kurtaracaktı?

Sen aptalın tekisin Matrim Cauthon. Kahraman değil. Yalnızca aptal.

"Moiraine'e ulaşacağız Thom," dedi Mat. "Sana söz verdim. Yak beni. Onu bulacağız. Ama Birlik'i güvenli bir yere götürmemiz gerek ve bilgiye *ihtiyacımız* olacak. Bayle Domon kulenin nerede olduğunu bildiğini söylüyor, ama büyük bir şehre gidip, bu kule hakkındaki söylentileri ve hikâyeleri işitene kadar rahat etmeyeceğim. Birinin bir şeyler biliyor olması gerek. Dahası, erzaka ihtiyacımız olacak ve ihtiyaç duyduklarımızı bu dağ köylerinde bulacağımızdan kuşkuluyum. Mümkünse Caemlyn'e ulaşmamız gerek, ama belki yolda Dört Kral'da da dururuz."

Thom başını salladı, ama Mat onun Moiraine'i işkence gördüğü, kim bilir başka neler çektiği bir yerde kısılı bıraktığı için üzüldüğünü görebiliyordu. Thom'un parlak mavi gözlerinde dalgın bir bakış vardı. Neden o kadar önemsiyordu? Moiraine onun için sıradan bir Aes Sedai olmaktan başka ne anlam ifade ediyordu? Üstelik Thom'un yeğeninin ölmesine sebep olan Aes Sedailerden biri!

"Kavrulsun," dedi Mat. "Bu şekilde, bu tür şeyleri düşünmüyor olmamız gerek Thom! Zar ve kahkahalarla dolu güzel bir gece geçireceğiz. Muhtemelen bir iki şarkıya da zamanımız olur."

Thom başını salladı. İfadesi biraz aydınlanmıştı. Arp kutusunu atının arkasına bağlamıştı; onun o kutuyu açtığını görmek hoş olacaktı. "Akşam yemeğini kazanmak için yine top çevirmeyi düşünüyor musun çırak?" diye sordu Thom ışıldayan gözlerle.

"O kahrolası flütü çalmaya çalışmaktan iyidir," diye homurdandı Mat. "O konuda asla başarılı olmadım. Ama Rand hemen alışmıştı, değil mi?"

Mat'in kafasının içinde renkler döndü ve Rand'ın, bir odada tek başına oturan imgesine dönüştü. Bol işlemeli bir gömlek içinde, bacaklarını ayırmış, oturuyordu. Kırmızı siyah ceketini yanındaki kütük duvarın dibine

fırlatıp atmıştı. Rand, başı ağrıyormuş gibi, elini alnına götürmüştü. Diğer eli...

Diğer kol güdük bitiyordu. Mat bunu –birkaç hafta önce– ilk gördüğünde şok olmuştu. Rand elini nasıl kaybetmişti? Adam bu şekilde, kıpırdamadan dururken, canlı değilmiş gibi görünüyordu. Ama dudakları kıpırdıyordu, mırıldanıyor ya da homurdanıyor olmalıydı. *Işık,* diye düşündü Mat. *Kavrulası, kendine ne yapıyorsun?*

Eh, en azından Mat onun yakınında değildi. *Şansına sevin,* dedi kendi kendine. Son zamanlarda hayatı pek kolay olmamıştı, ama Rand'ın yanında da kalabilirdi. Elbette, Rand arkadaşıydı. Ama Mat, Rand delirdiğinde ve tanıdığı herkesi öldürdüğünde orada olmak istemiyordu. Dostluk vardı, bir de aptallık vardı. Son Savaş'ta birlikte savaşacaklardı elbette, bundan kaçış yoktu. Mat yalnızca savaş meydanının diğer tarafında, *saidin* kullanan deli adamlardan olabildiğince uzakta olmak istiyordu.

"Ah, Rand," dedi Thom. "O oğlan hayatını bir âşık olarak kazanabilirdi, garanti ederim. Belki daha genç başlasaydı, gerçek bir ozan bile olabilirdi."

Mat başını iki yana sallayarak imgeyi dağıttı. *Kavrul Rand. Beni rahat bırak.*

"Güzel günlerdi, değil mi Mat?" Thom gülümsedi. "Üçümüz, Arinelle nehri boyunca yolculuk ederken."

"Myrddraal bilinmeyen sebeplerden dolayı bizi kovalarken," diye ekledi Mat sertçe. O günler o kadar kolay olmamıştı. "Her döndüğümüz yerde Karanlıkdostları bizi sırtımızdan hançerlemeye çalışıyordu."

"*Gholam* ve Terkedilmişlerin bizi öldürmeye çalışmasından daha iyiydi."

"Karnına kılıç saplanmasındansa boynuna ilmek geçirmelerinin yeğ olduğunu söylemeye benziyor."

"En azından ilmekten kaçabilirsin." Thom uzun, beyaz bıyıklarını sıvazladı. "Kılıç sana saplandıktan sonra, yapabileceğin pek bir şey yoktur."

Mat duraksadı, sonra kendini gülerken buldu. Boynundaki eşarbı ovaladı. "Sanırım bu konuda haklısın Thom. Sanırım haklısın. Eh, neden bugünlüğüne bütün bunları unutmuyoruz? Geri döner, her şey eskisi gibiymiş gibi yaparız!"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum evlat."

"Elbette mümkün," dedi Mat inatla.

"Öyle mi?" diye sordu Thom eğlentiyle. "O eski Thom Merrilin'in tanıdığın en bilge, en güngörmüş adam olduğunu düşündüğün günlere geri

döneceksin, öyle mi? Alık köylüyü oynayacaksın ve ne zaman içinde bir handan daha fazlası olan bir köyden geçsek ceketime yapışacaksın, öyle mi?”

“Bak şimdi. O kadar da kötü değildim.”

“Aynı fikirde değilim Mat,” dedi Thom gülerek.

“Pek iyi hatırlamıyorum.” Mat yine kafasını kaşıdı. “Ama senden ayrıldıktan sonra Rand’la birlikte pekâlâ başımızın çaresine baktığımızı hatırlıyorum. En azından Caemlyn’e gelmeyi başardık. Senin kahrolası arpını da sağ salim sana getirdik, değil mi?”

“Gövdesinde birkaç çentik fark ettim...”

“Kavrul, hiç de öyle bir şey yoktu!” dedi Mat parmağını ona uzatarak. “Rand neredeyse o aletle *uyuyordu.* Bazı zamanlar öyle acıktık ki, bir sonraki kasabaya gitmek için lazım olmasa kendi botlarımızı kemirirdik. O zaman bile onu satmayı *aklına getirmedi.*” O günler Mat için, uzun süre paslanmaya bırakılmış demir bir kova gibi bulanık ve delik deşikti. Ama bazı şeyleri hatırlıyordu.

Thom güldü. “Geri dönemeyiz Mat. İyi de olsa kötü de. Çark döndü gitti. Ve ışıklar ölür, ormanlar kararır, fırtınalar gelir ve gökler delinirken o dönmeye devam edecek. Dönecek. Çark umut değildir, Çark aldırış etmez. Çark yalnızca vardır. Ama o döndüğü sürece, *insanlar* umut besleyebilir, insanlar aldırış edebilir. Çünkü ışık solduktan sonra, zamanla bir başkası aydınlanacaktır ve ortalığı kasıp kavuran her fırtına sonunda dinecektir. Çark döndüğü sürece. O döndüğü sürece...”

Mat Zar’ı bozuk yolda, özellikle derin bir yarığın çevresinden dolaştırdı. İleride, Talmanes korumaları ile gevezelik ediyordu. “Bunda şarkı tınısı var Thom.”

“Evet,” dedi Thom neredeyse içini çekerek. “Çoğunun unuttuğu eski bir şarkı. Üç versiyonuna rastladım. Ezgileri farklı, ama hepsinin sözleri aynı. Sanırım bu yöre getirdi aklıma; orijinal şiiri bizzat Doreille’in yazdığı söylenir.”

“Yöre?” dedi Mat şaşkınlıkla, üç iğneli yapraklara bakarak.

Thom düşünceler içinde başını salladı. “Bu yol eskidir Mat. Kadim. Muhtemelen Kırılış’tan önce de buradaydı. Buna benzer belirleyici öğeler şarkılara ve hikâyelere konu olur. Bu yöreye eskiden Kırık Tepeler dendiğini sanıyorum. Eğer bu doğruysa, eskiden Coremanda olan yerdeyiz, Kartal Yöresi’nin yakınında. İddiaya girerim, şu yüksek tepelere tırmansan, eski kaleleri bulabilirsin.”

“Peki, bunun Doreille’le ne ilgisi var?” diye sordu Mat huzursuzlukla. Doreille Aridhol Kraliçesi’ydi.

“Burayı ziyaret ederdi,” dedi Thom. “En güzel şiirlerinin bazılarını Kartal Yöresi’nde yazdı.”

Yak beni, diye düşündü Mat. *Hatırlıyorum.* Soğuk bir dağda, yüksek bir kalenin duvarlarının üzerinde dikilip kırık, parçalanmış, uzun ve dolambaçlı bir yola ve mor flamalar taşıyan adamlardan oluşan bir ordunun bir ok yağmuru altında yamaç yukarı saldırı düzenlediğini hatırlayabiliyordu. Kırık Tepeler. Balkonda bir kadın. Kraliçe’nin kendisi.

Ürperdi ve imgeyi aklından çıkardı. Aridhol uzun zaman önce, Manetheren bir güç merkeziyken yaşamış kadim uluslardan biriydi. Aridhol’ün başkentinin bir adı daha vardı. Shadar Logoth.

Mat yakut hançerin çekişini çok uzun zamandır hissetmiyordu. Ona bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmaya başlayacaktı neredeyse. Böyle bir şeyi unutmak mümkünse. Ama bazen kendi kanı kadar kırmızı olan o yakutu hatırlıyordu. Ve o eski hırs, o eski arzu yine içine sızıyordu...

Mat bu anıları bastırarak başını iki yana salladı. Kavrulsun, eğleniyor olması gerekiyordu!

“Ne günlerdi,” dedi Thom aylak aylak. “Bugünlerde yaşlı hissediyorum Mat, tıpkı rüzgârda kurusun diye asılmış, eskiden öylesine canlı olan renklerin izlerini taşıyan soluk bir kilim gibi. Bazen artık sana bir faydam var mı, merak ediyorum. Artık bana ihtiyacım yok gibi.”

“Ne? Elbette sana ihtiyacım var Thom!”

Yaşlı âşık onu süzdü. “Senin sorunun şu ki Mat, yalan söylemekte *başarılısın.* O diğer iki çocuğun aksine.”

“Ciddiyim! Yak beni, ama gerçekten sana ihtiyacım var. Keşke çekip gidebilsen ve eskiden yaptığın gibi hikâyeler anlatarak yolculuk etsen. Ama burada işler o kadar rahat işlemezdi ve senin bilgeliğini kesinlikle özlerdim. Yak beni, özlerdim işte. Bir adamın güvenebileceği dostlara ihtiyacı vardır ve ben sana canımı emanet ederim.”

“Niye Matrim,” dedi Thom başını kaldırarak. Gözleri eğlentiyle ışıldıyordu. “Morali bozuk olan bir adamın moralini düzeltmek? Onu, macera aramak için kaçıp gitmek yerine, kalıp önemli olan şeyi yapmaya ikna etmek? Bu alenen *sorumlu* bir davranış. Ne girdi senin içine?”

Mat yüzünü buluşturdu. “Evlilik sanırım. Yak beni, ama içkiyi ve kumarı bırakmayacağım!” Önlerinde at süren Talmanes döndü, Mat’e baktı ve sonra gözlerini devirdi.

Thom Talmanes’i izleyerek kahkaha attı. “Eh, evlat, moralini bozmak istemedim. Öylesine konuşuyorum işte. Bu dünyaya gösterecek birkaç şeyim var hâlâ. Moiraine’i gerçekten kurtarabilirsem... eh, göreceğiz. Dahası, birinin burada kalıp izlemesi, sonra bir gün, bütün bunları şarkı yapması gerekiyor. Bütün bunlardan birden fazla şarkı çıkar,”

Döndü ve heybesini karıştırdı. “Ah!” dedi yamalı, âşık pelerinini çıkararak. Onu havalı bir hareketle omuzlarına aldı.

“Eh,” dedi Mat, “bizim hakkımızda şarkı yazarken, Talmanes’le ilgili birkaç güzel dize yazarsan birkaç altın marka görebilirsin. Bilirsin, onun tek gözünün nasıl tuhaf yönlere baktığı ve nasıl keçi ağılı gibi koktuğu hakkında.”

“Bunu duydum!” diye seslendi Talmanes ileriden.

“Duymanı istedim zaten!” diye seslendi Mat ona.

Thom gülmekle yetindi. Pelerinini çekiştirerek, en iyi şekilde görünecek şekilde düzeltti. “Hiçbir söz veremem.” Biraz daha güldü. “Ama, izin verirsen Mat, sanırım köye vardığımda sizden ayrılacağım. Bir âşığın kulakları askerlerin yanında söylenmeyecek şeyler duyabilir.”

“Bilgi iyi olurdu,” dedi Mat çenesini ovalayarak. Yol ileride döndü; Vanin köyü dönemecin ötesinde bulacaklarını söylemişti. “Aylardır bir tünelde, dış dünyayı görmeden ve duymadan yolculuk ediyormuşum gibi hissediyorum. Yak beni, Rand’ın nerede olduğunu bilmek iyi olurdu. Sırf nereye gitmeyeceğimi bilmek için bile olsa.” Renkler döndü ve Rand’ı gösterdi –ama adam dışarıyı görmeyen bir odada duruyordu ve Mat’in onun nerede olabileceğine dair en ufak fikri yok.

“Çoğu zaman hayat o tüneldir, korkarım,” dedi Thom, “İnsanlar bir âşığın bilgi getirmesini bekler, bu yüzden biz de o bilgiyi çıkarır, biraz cilalarız –ama anlattığımız ‘haberlerin’ çoğu aslında bir demet hikâyedir ve çoğu durumda bin sene önceden kalmış şarkılardan daha az doğrudur.”

Mat başını salladı.

“Ve,” diye ekledi Thom, “saldırı için ipuçları bulup bulamayacağıma bakarım.”

Ghenjei Kulesi. Mat omuzlarını silkti. “İhtiyaç duyduğumuz şeyi Dört Kral’da ya da Caemlyn’de bulmamız daha olası.”

“Evet, biliyorum. Ama Olver bir bakmam için söz verdirdi. Noal’ı oğlanı oyalamakla görevlendirmemiş olsaydın, heybelerimi açtığımda onu orada bulmayı beklerdim. Oğlan gelmeyi gerçekten çok istiyordu.”

“Dans ve kumarla geçecek bir gece bir çocuk için uygun değil,” diye mırıldandı Mat. “Keşke kamptaki adamların oğlanı bir meyhanenin yapabileceğinden daha kötü yozlaştırmayacağına güvenebilseydim.”

“Eh, Noal oyun tahtasını çıkarınca ses çıkarmadan kampta kaldı.” Olver Yılanlar ve Tilkiler oyununu yeterince sık oynarsa, Aelfinn ile Eelfinnleri yenmek için gizli bir strateji bulabileceğine inanıyordu. “Çocuk hâlâ bizimle birlikte kuleye geleceğine inanıyor,” dedi Thom sessizce. “Üç kişiden biri olamayacağını biliyor, ama dışarıda bizi beklemeyi planlıyor. Belki çabuk çıkmazsak içeri dalıp bizi kurtarmayı. Gerçeği öğrendiğinde orada olmak istemem.”

“Ben de orada olmayı planlamıyorum,” dedi Mat. Ağaçlar ileride, yamaçlarında çayırların uzandığı küçük bir vadiye açılıyordu. Yamaçların arasına yüzlerce binadan oluşan bir kasaba sokulmuştu ve ortada dağdan inen bir çay akıyordu. Evler koyu yeşil taştandı, her birinin yüksek bir bacası vardı ve bacalardan duman çıkıyordu. Çatılar, muhtemelen çok karlı kışlarla başa çıkabilmek için, eğimliydi, ama şu anda yalnızca zirvelerde beyaz vardı. İşçiler çatılarda kışın zarar verdiği kiremitleri değiştirmekle meşguldü. Yamaçlarda keçiler ve koyunlar çoban çocukların gözetimi altında otluyordu.

Gün batımına daha saatler vardı, dükkânların önünde ve çitlerde çalışanlar da vardı. Diğerleri rahat adımlarla köyün sokaklarında geziniyordu. Küçük kasabada huzur verici bir çalışkanlık ve tembellik karışımı vardı.

Mat atını Talmanes’le askerlerin yanına çekti. “Bu güzel bir manzara,” dedi Talmanes. “Ben de dünyadaki bütün kasabaların ya dağıldığını ya mültecilerle dolduğunu ya da istilacıların yumruğu altında olduğunu düşünmeye başlamıştım. En azından bu kasaba durup dururken ortadan kaybolmayacak gibi...”

“Işık izin verse de öyle olsa,” dedi Mat ürpererek, Altara’da kaybolan kasabayı düşünerek. “Her neyse, birkaç yabancıyla uğraşmaya aldırmayacaklarını umalım.” Askerleri süzdü; beşi de Kızılkollardandı, Mat’in sahip olduğu en iyi adamlardan. “Siz beşinizden üçü Aes Sedailerle gidecek. Benimle aynı handa kalmak istemeyeceklerini tahmin ediyorum. Sabah buluşuruz.”

Askerler selam verdiler ve Joline Mat’e bakmamaya özen göstererek atının sırtında geçerken burnunu çekti. O ve diğerleri küçük bir grup halinde yokuşu inmeye başladılar. Mat’in üç askeri de peşlerinden gitti.

“Şuradaki bir hana benziyor,” dedi Thom köyün doğu yanında büyükçe bir binayı göstererek. “Beni orada bulabilirsiniz.” El salladı, sonra atını tırıs kaldırdı ve âşık pelerini arkasında dalgalanarak önden gitti. Önden gitmek, dramatik bir giriş yapmasını sağlayacaktı.

Mat Talmanes’e baktı ve adam omuzlarını silkti. İkisi, iki asker eşliğinde yokuşu indiler. Yoldaki dönemeç yüzünden güneybatıdan yaklaşıyorlardı. Köyün kuzeyinde, eski yol devam ediyordu. Eski ve bozuk bile olsa, böyle bir köyün yakınından bu kadar geniş bir yolun geçmesi tuhaf geliyordu. Roidelle Efendi onları doğrudan Andor’a götüreceğini iddia ediyordu. Anayol olarak kullanmak için fazla bozuktu ve artık büyük şehirlerden geçmiyordu, bu yüzden unutulmuştu. Ama Mat bu yolu buldukları için şükrediyordu. Murandy’ye giden anayollar Seanchanlarla doluydu.

Roidelle’in haritalarına göre, Hinder Çeşmesi bölgedeki muhtelif kasabalar ve malikâneler için keçi peyniri ve koyun eti üretiyordu. Köylüler yabancılara alışık olmalıydı. Gerçekten de, Thom’u ve onun âşık pelerinini gördüklerinde pek çok oğlan koşarak çayırlardan geldi. Thom bir hareketlenme yaratacaktı, ama bu tanıdık türden bir hareketlenme olacaktı. Bununla birlikte, Aes Sedaileri hatırlayacaklardı.

Ah, pekâlâ, diye düşündü Mat, o ve Talmanes çayırların arasından geçen yolda at sürerlerken. Neşesini kaybetmeyecekti, bu sefer Aes Sedailerin onu mahvetmesine izin vermeyecekti.

Mat ile Talmanes köye vardığında, Thom küçük bir kalabalık toplamıştı bile. Eyerinde dimdik oturuyor, sağ eliyle üç renkli top çevirirken güneydeki yolculuklarını anlatıyordu. Buradaki köylüler koyu renk, kadifemsi bir kumaştan yelekler ve yeşil pelerinler kullanıyordu. İnsanı sıcak tutacak cinsten giysilere benziyorlardı, ama yakından inceleyince, Mat çoğunun –pelerinler, yelekler ve pantolonların– yırtılmış ve dikkatle onarılmış olduğunu fark etti.

Çoğu kadından oluşan bir başka grup Aes Sedailerin çevresinde toplanmıştı. Güzel; Mat köylülerin korkmasını beklemişti. Thom’un çevresindekilerden biri Mat ile Talmanes’i tepeden tırnağa sözdü. Kalın kolları olan tıknaz bir adamdı. Soğuk bahar havasına rağmen keten gömleğinin kollarını dirseklerine dek sıyırmıştı. Kollarında sakalına ve kafasındaki buklelere uyan siyah, kıvırcık kıllar vardı.

“Sende lord tipi var,” dedi adam Mat’e yaklaşarak.

“O bir pr...” diye başladı Talmanes, ama Mat telaşla sözünü kesti.

“Vardır herhalde,” dedi Mat Talmanes’e bakarak.

“Adım Barlden, buranın muhtarıyım,” dedi adam kollarını kavuşturarak. “Gelip ticaret yapmakta özgürsünüz. Ama verecek çok şeyimiz olmadığını da bilin.”

“En azından peyniriniz vardır herhalde,” dedi Talmanes. “Peynir üretiyorsunuz, değil mi?”

“Satılanlardan ve bozulanlardan kalanlar bize lazım,” dedi Barlden. “Bugünlerde işler böyle.” Duraksadı. “Ama değiş tokuş edeceğiniz bez ya da kumaşınız varsa, sizi bir gün için besleyecek bir şeyler çıkarabiliriz.”

Bizi bir gün beslemek mi? diye düşündü Mat. *On birimizi birden mi?* Dönerken en az bir araba dolusu erzak götürmesi gerekiyordu, adamlarına söz verdiği biradan bahsetmeye bile gerek yoktu.

“Yine de sokağa çıkma yasağından haberiniz olmalı. Alışveriş yapın, ocaklarımızda ısının, ama bilin ki gece çökene kadar tüm yabancılar kasabadan çıkmak zorunda.”

Mat bulutla kaplı gökyüzüne baktı. “Ama yalnızca üç saat var!”

“Kurallarımız bunlar,” dedi Barlden sertçe.

“Saçmalık,” dedi Joline köylü kadınlara sırtını dönerek. Atını Mat’le Talmanes’e yaklaştırdı. Muhafızları –her zamanki gibi– peşinden geldi. “Barlden Efendi, bu aptalca yasağı kabul edemeyiz. Bu tehlikeli zamanlarda tereddüdünüzü anlayabiliyorum, ama kurallarınızın bizim için geçerli olmaması gerektiğini görebiliyorsunuzdur kuşkusuz.”

Adam kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Joline dudaklarını büzdü ve dizginleri tutan ellerini oynatarak Büyük Yılan yüzüğünün kolaylıkla görülmesini sağladı. “Bugünlerde Beyaz Kule’nin simgesi bu kadar mı anlamsız?”

“Beyaz Kule’ye saygı duyarız.” Barlden Mat’e baktı. Adam akılıydı. Bir Aes Sedai ile göz göze gelmek insanın kararlılığını zayıflatırdı. “Ama kurallarımız katıdır Leydim. Üzgünüm.”

Joline burnunu çekli. “Bu kural hancılarınızı epey kızdırıyordur herhalde. Yolculara oda kiralayamıyorlarsa nasıl geçinecekler?”

“Hanlar tazmin ediliyor,” dedi muhtar kabaca. “Üç saat. İşinizi görün ve yolunuza gidin. Buradan geçenlere dostça davranırız, ama kurallarımızın ihlal edilmesine gelemeyiz.” Bunun üzerine adam döndü ve gitti. Uzaklaşırken, balta taşıyan iri yarı adamlardan bir grup da ona katıldı. Tehditkâr bir biçimde değil. Odun kesmeye gitmişler de, tesadüfen o anda,

birlikte köye dönmüşler ve yine tesadüfen muhtar ile aynı yöne yürüyorlarmış gibi, kayıtsızca.

“Amma da karşılama,” diye mırıldandı Talmanes.

Mat başını salladı. O anda, zarlar kafasının içinde dönmeye başladı. *Kavrulsun!* Onları duymazdan gelmeye karar verdi. Zaten hiçbir işe yaramıyorlardı. “Gidip bir meyhane bulalım,” dedi Zar’ı topuklayarak.

“Hâlâ geceden faydalanmaya kararlısın, hı?” dedi Talmanes gülümseyip Mat’e katılarak.

“Göreceğiz,” dedi Mat elinde olmadan zarları dinleyerek. “Göreceğiz.”

Mat köyden ilk geçişinde üç han gördü. Anayolun bir ucunda bir tane vardı ve gece çökmemiş olmasına rağmen önünde iki parlak fener yanıyordu. O badanalı duvarlar ve temiz cam pencereler Aes Sedaileri, alevin güve çekmesi gibi çekerdi. Bu yolculuk eden tüccarların ve kendilerini bu tepelerde bulacak kadar talihsiz olan saygın insanların seçeceği handı.

Ama şu anda dışarlıklılar geceyi köyde geçiremiyordu. Bu yasak ne zamandır geçerliydi. Bu hanlar nasıl geçiniyordu? Hâlâ banyo ve yemek verebilirlerdi, ama oda kiralamadan...

Mat muhtarın hanların ‘tazmin edildiği’ yorumuna kanmamıştı. Köy için faydalı bir şey yapmıyorlarsa, neden onlara para vereceklerdi? Bu son derece tuhaftı.

Her durumda, Mat güzel hana ya da Thom’un seçtiği hana gitmedi. O han anayolda değildi, ama kuzeydoğuda, geniş bir caddenin üzerindeydi. Ortalama bir konuğun, gereğinden fazla harcama yapmak istemeyen erkek ve kadınların işini görürdü. Bina bakımlıydı; yatakları temiz, yemekleri tatminkâr olmalıydı. Yerliler arada bir içki içmek için uğrardı, özellikle de karılarının onları yakından gözlediğini hissettiklerinde.

Son hanı bulmak zor oldu, ama Mat onu nerede arayacağını biliyordu. Merkezden üç sokak uzakta, köyün batı köşesindeydi. Önüne tabela asılmamıştı; yalnızca pencerelerden birinin içine kondurulmuş, üzerine sarhoş bir at resmi oyulmuş bir tahta. Pencerelerin hiçbirinde cam yoktu.

İçeriden ışık ve kahkahalar geliyordu. Davetkâr bir tabela ya da hanın yakınında sokak lambası görmemek çoğu yabancıyı huzursuz ederdi. Bir handan çok meyhaneydi; Mat içeride bir bakır paraya kiralanabilen birkaç şilteden daha fazlasının olduğundan kuşkuluydu. Burası çalışan köylülerin kafa dağıtacağı bir yerdi. Akşam yaklaşırken, çoğu çoktan buraya gelmiş olmalıydı. Topluluk ruhu ve rahatlamak için gelinen bir yerdi;

arkadaşlarınızla bir çimdik tütün tüttürebileceğiniz, biraz zar atabileceğiniz bir yer.

Mat gülümsedi ve atından indi, sonra Zar'ı dışarıdaki direğe bağladı.

Talmanes içini çekti. “Muhtemelen içkilerini sulandırdıklarının farkındasındır, değil mi?”

“O zaman iki kat fazla içki ısmarlarız,” dedi Mat eyerinden birkaç para kesesi çözüp, ceketinin içindeki ceplere tıkarak. Askerlere, kalıp atlara göz kulak olmalarını işaret etti. Bir yük hayvanı para sandığını taşıyordu. Mat'in kişisel hazinesiydi o: Birlik'in maaşını kumarda riske atmazdı.

“Tamam o zaman,” dedi Talmanes. “Ama Dört Kral'a vardığımızda seninle birlikte doğru düzgün bir meyhaneye gideceğiz. Seni eğiteceğim Mat. Artık sen bir prenssin. İhtiyacın...”

Mat elini kaldırarak Talmanes'in sözünü kesti. Sonra direğe işaret etti. Talmanes yine içini çekti ve eyerden yere kaydı, sonra atını bağladı. Mat meyhane kapısına yaklaştı, derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Masaların çevresi adamlarla doluydu, pelerinlerini sandalyelerin üzerine ya da askılara asmışlardı. Yırtılmış ve yeniden dikilmiş yeleklerin düğmelerini çözmüş, kollarını sıyırmışlardı. Neden bu insanlar bu kadar güzel, ama yırtık ve yamalı giysiler giyiyorlardı? Bol bol koyunları vardı, bu yüzden yünleri de olmalıydı.

Mat tuhaflığı bir anlığına görmezden geldi. Bu mekândaki adamlar zar atıyor, yapış yapış masalarda kupa kupa bira içiyorlar, yanlarından geçen hizmetçi kadınların popolarına şaplak atıyorlardı. Bitkin görünüyorlardı, çoğunun gözleri yorgunluktan kapanıyordu. Ama bir günlük çalışmadan sonra bu, beklenen bir şeydi. Yorgun gözlere rağmen odada epey gevezelik vardı. Mırıltılar birbirini bastırıyordu. Mat içeri girerken birkaç kişi başını kaldırdı ve bazıları onun güzel giysilerini görünce kaşını çattı, ama çoğu kişi onlara aldırış etmedi.

Talmanes gönülsüzce takip etti, ama düşük düzeyde insanlarla aynı yerde bulunmaktan rahatsız olan türden bir asil değildi. Mat'in seçimlerinden yakınsa da, zamanında o da epey kalitesiz meyhane ziyaret etmişti. Bu yüzden Talmanes Mat kadar büyük bir hevesle, birkaç adamın oturduğu bir masaya sandalye çekti. Mat geniş geniş gülümsedi ve altın çıkararak oradan geçen hizmetçiye attı ve içki istedi. *Bu,* hem masaların çevresindekilerin hem de Talmanes'in dikkatini çekti.

“Sen ne yapıyorsun?” diye tısladı Talmanes Mat'e doğru eğilerek. “Sallana sallana buradan çıktığımız anda boğazımızın kesilmesini mi

istiyorsun?”

Mat gülümsemekle yetindi. Yakındaki masaların birinde bir zar oyunu sürüyordu. Kedi Pençesi gibi görünüyordu –ya da en azından, Mat’in oyunu ilk öğrendiği gece adı buydu. Ebou Dar’da ona Üçüncü Cevher diyorlardı, Cairhien’de ise Havadaki Tüyler. Amacı için en uygun oyundu. Oyunda yalnızca bir kişi zar atıyordu ve seyirciler onun atışları üzerine bahis oynuyorlardı.

Mat derin bir nefes aldı, sonra sandalyesini masaya çekti ve altın bir kronu masanın üzerine, bir bira kupasının bıraktığı ıslak halkanın tam ortasına şak diye vurdu. Halka izini bırakan kupa şu anda fare tüyü rengindeki saçlarının büyük kısmını kaybetmiş, kalanları da yakasına kadar uzatmış, kısa boylu bir adamın elindeydi. Adamın birası boğazına kaçtı.

“Ben de atabilir miyim acaba?” dedi Mat masada oturanlara.

“Ben... bunu karşılayabileceğimizden emin değilim,” dedi kısa, siyah sakalları olan bir adam. “Lordum,” diye ekledi kısa bir duraksamadan sonra.

“Benim altınıma karşılık senin gümüşün,” dedi Mat neşeyle. “Çok uzun zamandır iyi bir zar oyunu oynamadım.”

Meraklanan Talmanes sandalyesini masaya çekti. Mat’in bunu yaptığını, ortaya altın para koyup gümüş kazandığını daha önce de görmüştü. Mat’in şansı farkı telafi ediyordu ve hep üste çıkıyordu. Bazen bakıra karşı altın koyarak üste çıkıyordu. Bundan fazla para kazanmıyordu. Oyuna katılan adamların parasız kalması ya da oynamaktan vazgeçmesi fazla uzun sürmüyordu. Ve Mat bir avuç gümüşle, oyun arkadaşsız kalıyordu.

Bu işe yaramazdı. Ordunun bol bol parası vardı. Onların yiyeceğe ihtiyacı vardı, bu yüzden farklı bir şey deneme zamanı gelmişti. Adamların çoğu ortaya gümüş paralar koydu. Mat zarları ellerinde salladı ve attı. Neyse ki zarların birinin yüzünde tek bir nokta vardı, diğerinde ise iki. Mat kaybetmişti.

Talmanes gözlerini kırpıştırdı ve masanın çevresindeki adamlar mahcup ifadelerle Mat’e baktılar. Sanki kaybetmeyi beklemediği açık olan bir beye karşı bahis oynadıkları için utanmışlardı. İnsan bu şekilde kolayca başını belaya sokabilirdi.

“Bak hele şuna,” dedi Mat. “Sanırım siz kazandınız. Para sizin.” Masanın ortasına bir altın kron yuvarladı. Kurallar uyarınca bahse katılan adamlar arasında paylaşılacaktı.

“Bir oyuna daha ne dersiniz?” dedi Mat iki altın kron koyarak. Bu sefer daha fazla insan oyuna katıldı. Mat yine attı ve kaybetti. Talmanes öksürük krizine tutulacaktı neredeyse. Mat daha önce de oyun kaybetmişti –onun bile başına geliyordu. Ama art arda iki atış?

Mat iki kron yuvarladı ve sonra dört tane çıkardı. Talmanes elini onun koluna koydu. “Alınma Mat,” dedi alçak sesle. “Ama belki de durmalısın. Herkesin şansının kötü gittiği geceler olur. İçkilerimizi bitirelim ve gidip gece çökmeden ne erzak satın alabiliyorsak alalım.”

Mat yalnızca gülümsedi ve dört altın parasına karşı konulan paraların yığılmasını izledi. Bahis oynamak isleyen çok fazla insan olduğu için beşinci bir altın para koymak zorunda kaldı. Talmanes’i duymazdan geldi, zarları attı ve yine kaybetti. Talmanes inledi, sonra uzandı ve sonunda Mat’in siparişini getirmiş olan hizmetçi kızdan bir kupa aldı.

“Surat asma öyle,” dedi Mat usulca, kendi kupasına uzanıp kesesini elinde tartarken. “Benim islediğim de buydu.”

Talmanes kupasını indirerek tek kaşını kaldırdı.

“Eğer en iyisi bu olacaksa, istediğimde kaybedebiliyorum,” dedi Mat.

“Kaybetmek nasıl en iyisi olabilir?” diye sordu Talmanes, adamların Mat’in altınlarını nasıl paylaşacakları hakkında tartışmasını izlerken.

“Dur.” Mat birasını höpürdetti, Talmanes’in korktuğu kadar sulandırılmıştı. Mat masaya döndü ve birkaç altın para daha saydı.

Zaman geçtikçe, masanın çevresine daha fazla insan toplandı. Mat birkaç kere de kazanmaya özen gösterdi –gece boyunca kazanmadan önce biraz kaybetmesi gerekliği gibi; aksi halde durmaksızın kaybetmesi kuşku çekerdi. Ama kesesindeki paralar yavaş yavaş onun aleyhine bahis oynayan adamların ellerine geçti. Fazla zaman geçmeden meyhanede herkes suskunlaşmıştı, insanlar Mat’in çevresine toplanmış, onun aleyhine bahis oynamak için kendi sıralarını bekliyorlardı. Oğullar ve arkadaşlar, babalarını ve kuzenlerini yakalayıp Çakırkeyif Beygir’e getirmişlerdi –hanın adı buydu.

Bir noktada –Mat bir kupa bira daha beklerken zar atmaya ara vermişken– Talmanes onu kenara çekti. “Bu hoşuma gitmedi Mat,” dedi sağlam yapılı adam eğilerek, alçak sesle. Tıraşlı alnındaki pudra terden akmıştı. Adam terle birlikte pudrayı da siliyordu.

“Sana söyledim.” Mat sulu birasından bir yudum aldı. “Ne yaptığımı biliyorum.” Adamlar bir kenarda, peş peşe üç kupa bira içen birine

tezahürat yapıyordu. Hava ter ve çamurlu bira kokuyordu. Tahta zemine dökülen bira, otlaklardan gelenlerin botlarıyla ezilmişti.

“O değil,” dedi Talmanes tezahürat yapan adamlara bakarak. “Arada bir bana içki ısmarlayacak birkaç kuruşun kaldığı sürece paranı dilediğin gibi israf edebilirsin. Beni rahatsız eden bu değil.”

Mat kaşlarını çattı. “Nedir, o zaman?”

“Bu insanlarda doğru olmayan bir şey var Mat.” Talmanes omzunun üzerinden arkaya bakarak, çok alçak sesle konuşuyordu. “Sen oynarken ben bazılarıyla konuştum. Dünya umurlarında değil. Yenidendoğan Ejder, Seanchanlar, hiçbir şey. Hiç aldırış etmiyorlar.”

“Ee?” dedi Mat. “Onlar basit insanlar.”

“Basit insanlar *daha fazla* endişelenmeli,” dedi Talmanes. “Burada, orduların arasında kısılı kalmışlar. Ama ben konuştuğumda omuzlarını silkiyorlar, sonra biraz daha içki içiyorlar. Sanki onlar... eğlenmeye *fazla* odaklanmışlar. Sanki onlar için önemli olan tek şey bu.”

“O zaman kusursuzlar,” dedi Mat.

“Yakında hava kararacak,” dedi Talmanes pencereye bakarak. “Bir saat geçirdik, belki biraz daha fazla. Belki biz...”

O anda hanın kapısı çarpılarak açıldı ve iri yarı muhtar içeri girdi. Yanında, önceden ona eşlik eden adamlar vardı, ama baltalarını geride bırakmışlardı. Köyün yarısını meyhanede Mat ile kumar oynarken bulunca memnun olmuş görünmediler.

“Mat,” diye başladı Talmanes.

Mat elini kaldırarak onun sözünü kesti. “Biz de bunu bekliyorduk.”

“Öyle mi?” diye sordu Talmanes.

Mat gülümseyerek zar masasına döndü. Para keselerinin çoğunu harcamıştı, ama hâlâ birkaç atış için parası vardı –dışarıda bıraktıkları sayılmazsa elbette. Zarları aldı ve birkaç altın kron saydı ve kalabalık kendi paralarını masaya atmaya başladı –artık o paraların çoğu Mat’ten kazandıkları altınlardı.

Mat zar attı ve kaybetti. İzleyenler heyecanla bağırdılar. Barlden Mat’i dışarı atmak istiyormuş gibi görünüyordu –gerçekten de geç oluyordu ve gün batımına az kalmış olmalıydı– ama adam Mat’in bir avuç altın para daha çıkardığını görünce duraksadı. Açgözlülük herkesi kemirirdi ve fırsat oradan geçerken baştan çıkarıcı bir biçimde göz kırparsa, katı ‘kurallar’ bile esnetilebilirdi.

Mat yine zar attı ve kaybetti. Kalabalık kükredi. Muhtar kollarını kavuşturdu.

Mat kesesine uzandı ve havadan başka bir şey bulamadı. Çevresindeki adamlar hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bir tanesi 'zavallı genç beye şanssızlığını unutturmak için' içki ısmarladı.

İşte o mümkün değil, diye düşündü Mat gülümsemesini bastırarak. Ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Görüyorum ki geç oluyor," dedi odaya.

"Çok geç," diye araya girdi Barlden, kürk yakalı pelerinleri olan birkaç kötü kokulu keçi çobanını ittirip geçerek. "Gitmen lazım yabancı. Bu adamların haklarıyla kazandıkları paraları geri vermeye zorlayacağımı da sanma."

"Aklıma bile gelmez," dedi Mat biraz peltek bir dille. "Harnan, Delarn!" diye bağırdı. "Sandığı getirin!"

Bir an sonra iki asker yük atındaki küçük tahta sandığı taşıyarak içeri girdiler. Askerler onu masaya taşıyıp bırakırken meyhane sessizleşti. Mat hafifçe sallanarak anahtarı çıkardı, sonra sandığın kilidini açtı ve içindekileri teşhir etti.

Altın. Bol bol altın. Kişisel parasından geriye kalanların hemen hemen hepsi. "Bir zar daha atmaya zaman var," dedi Mat sersemlemiş odaya. "Katılan var mı?"

Adamlar paralarını atmaya başladılar ve Mat'in kaybettiği paraların büyük kısmı masaya yığıldı. Sandıktaki paraları karşılamaya yetmezdi. Mat çenesine dokunarak para yığınına baktı. "Bu yeterli olmaz dostlar. Dengesiz bir bahsi kabul edebilirdim, ama bu gece yalnızca bir kez daha atabileceksem, buradan bir şeylerle çıkma şansını isterim."

"Bundan başka paramız yok," dedi adamlardan biri, Mat'in yine de zarını atması için yapılan çağrıların ortasında.

Mat içini çekti, sonra sandığın kapağını kapadı. "Hayır," dedi. Barlden bile ışıldayan gözlerle izliyordu onu. "Ama." Mat duraksadı. "Buraya erzak için geldim. Sanırım değiş tokuş yapabiliriz. Kazandığınız paralar sizde kalabilir, ama erzak karşılığında bu sandığı koyarım. Adamlarım için yemek, birkaç fıçı bira. Ve hepsini taşıyacak bir araba."

"Yeterli zaman yok." Barlden kararmaya yüz tutmuş pencerelere baktı.

"Elbette var," dedi Mat öne eğilerek. "Bir kere daha atıp gideceğim. Söz veriyorum."

"Burada kuralları esnetmeyiz," dedi muhtar. "Bedeli çok yüksek."

Mat bahis oynayan adamların muhtara karşı çıkmalarını, bir istisna yapması için yalvarmalarını bekledi. Ama kimse sesini çıkarmadı. Mat aniden korkuya kapıldı. O kadar çok para kaybettikten sonra... onu dışarı atarlarsa...

Çaresizlik içinde sandığın kapağını açtı ve içindeki altın paraları gösterdi.

"Sana bira veririm," dedi hancı aniden. "Mardry, senin de bir araban ve atların var. Yalnızca bir sokak aşağıda."

"Evet," dedi kısa siyah saçlı ve küt yüzlü bir adam olan Mardry. "Ben de ortaya onu koyarım."

Adamlar neler sunabileceklerini söylemeye başladılar –kilerlerinden tahıl, mahzenlerinden patates. Mat muhtara baktı. "Gecenin çökmesine ne kadar zaman var, yarım saat mi? Neden ne toparlayabileceğimize bakmıyoruz? Kaybedersem köyün dükkânı da bundan bir parça alabilir. İddiaya girerim, geçirdiğimiz o kıştan sonra fazladan biraz para işinize yarar."

Barlden duraksadı, sonra para sandığına bakarak başını salladı. Adamlar sevinçle bağırarak koşuşturmaya başladılar. Araba getirildi, bira fıçıları çıkarıldı. Bir sürü adam evlerine ya da köy dükkânına koştu. Mat onların gitmesini izledi ve hızla boşalan meyhanede bekledi.

"Ne yaptığını görüyorum," dedi muhtar, Mat'e. O herhangi bir şey toparlamakta acele etmiyor gibiydi.

Mat sorarcasına ona döndü.

"Bu akşamın sonunda mucizevi bir kazanışla bizi kandırmana izin vermeyeceğim." Barlden kollarını kavuşturdu. "Benim zarlarımı kullanacaksın. Ve zar atarken yavaş hareket edeceksin. İnsanların anlattıklarına bakarak, burada epey oyun kaybettiğini biliyorum, ama üzerini ararsak birkaç çift zar bulacağımızı tahmin ediyorum."

"Üzerimi aramakta serbestsiniz," dedi Mat kollarını kaldırarak.

Barlden duraksadı. "Onları atmışsındır elbette," dedi sonunda. "İyi oyun. Bir lord gibi giyinmek ve kazanmak yerine kaybetmeni sağlayan hileli zarlar kullanmak. Sahte zarlarla altınlarını çarçur edecek kadar cüretli bir adam hiç görmemiştim."

"Hile yaptığımdan o kadar eminsen," dedi Mat, "neden buna izin veriyorsun?"

"Çünkü seni nasıl durduracağımı biliyorum," diye yanıt verdi muhtar. "Dediğin gibi, bu atışta benim zarlarımı kullanacaksın." Duraksadı, sonra

gülümseyerek Mat'in kullanmakta olduğu zarları masadan aldı. Onları attı. İki bir geldi. Adam yine attı ve sonuç yine aynı oldu.

"Daha iyi." Muhtar geniş geniş gülümsedi. "Bunları kullanacaksın. Aslında... atışı senin için ben yapacağım." Barlden'in yüzü, loş ışıkta, kötücül bir ifade kazandı.

Mat bir anlığına paniğe kapıldı.

Talmanes kolunu tuttu. "Tamam Mat," dedi. "Sanırım gitmeliyiz."

Mat elini kaldırdı. Zarları bir başkası atarsa şansı yine yaver gider miydi? Bazen şansı savaşta yaralanmasını engelliyordu. Bundan emindi. Değil miydi?

"At madem," dedi Barlden'e.

Adam şok oldu.

"Atışı sen yapabilirsin," dedi Mat. "Ama ben atmışım gibi sayılır. Kazanırsam, her şeyi alıp giderim. Kaybedersem, şapkamı ve atımı alıp giderim ve lanet sandık sizde kalabilir. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Mat el sıkışmak için elini uzattı, ama muhtar zarları elinde tutarak sırtını döndü. "Hayır," dedi. "Sana bu zarları değiştirmek için fırsat vermeyeceğim gezgin. Öne çıkıp bekleyelim. Sen de mesafeni koru."

Adamın dediğini yaptılar, meyhanenin bira kokulu havasından sokağa çıktılar. Mat'in askerleri sandığı getirdi. Barlden, değiş tokuş yapılamasın diye, sandığın açık kalmasını talep etti. Adamlarından biri sandığı karıştırdı, paraları ısırarak altınların gerçek olduğundan emin oldu. Mat kapıya yaslanarak bekledi. Araba getirildi ve meyhanenin içindeki adamlar bira fıçıları çıkarıp arabaya yüklemeye başladı.

O kahrolası bulutların arkasında güneş ufukta aydınlık bir pustan ibaretti. Mat beklerken muhtarın gittikçe sabırsızlandığını gördü. Kan ve lanet küller, adam amma da kural düşkünüydü! Eh, Mat ona gösterecekti, hepsine gösterecekti. Onlara...

Onlara neyi gösterecekti? Onu yenemeyeceklerini mi? Bu neyi kanıtlardı? Mat beklerken araba erzakla doldu ve Mat tuhaf bir vicdan azabı hissetmeye başladı.

Ben yanlış bir şey yapmıyorum, diye düşündü. *Adamlarımı beslemem lazım, değil mi? Bu adamlar hakça bahse giriyor, ben de hakça bahse giriyorum. Zarlar hileli değil. Aldatmaca yok.*

Şansı dışında. Eh, şansı onundu –tıpkı herkesin kendi şansı olduğu gibi. Bazıları müzik yeteneğiyle doğardı ve ozan ya da âşık olurdu. Yaratıcı'nın

onlara verdiğiyle para kazanmalarını kim kıskanıyordu? Mat'in de şansı vardı ve onu kullanıyordu. Bunda yanlış bir taraf yoktu.

Yine de, adamlar hana girerken, Talmanes'in fark ettiği şeyi görmeye başladı. Bu adamlarda bir çaresizlik vardı. Kumar oynamaya fazla mı hevesliydiler? Bahislerinde fazla mı pervasızdılar? Gözlerindeki, Mat'in bitkinlik sandığı bakış neydi? Günün sonunu kutlamak için mi içiyorlardı, yoksa gözlerindeki o korku dolu ifadeyi yok etmek için mi?

"Belki de haklısın," dedi Mat Talmanes'e. Adam güneşi muhtarınki kadar büyük bir endişeyle izlemekteydi. Güneşin son ışıkları sivri çatılı evlerin tepesinde ışıldıyor, toprak rengi kiremitleri koyu turuncuya boyuyordu. Güneş bulutların arkasında alev alevdi.

"O zaman gidebilir miyiz?" diye sordu Talmanes.

"Hayır," dedi Mat. "Kalıyoruz."

Ve zarlar kafasının içinde takırdamayı bırakmıştı. Öylesine ani, sessizlik öylesine beklenmedikti ki, Mat donakaldı. Yanlış kararı verdiğini düşündü.

"Yak beni, kalıyoruz," diye tekrarladı. "Şimdiye kadar hiç bahisten kaçmadım ve şimdi de kaçmayı düşünmüyorum."

Bir grup atlı, atlarının sırtında tahıl çuvallarıyla döndü. Biraz paranın insanları nasıl teşvik edebildiği şaşırtıcıydı. Daha fazla binici gelirken, küçük bir oğlan çocuğu koşarak geldi. "Muhtar," dedi Barlden'in mor yeleğini çekiştirerek. Yeleğin önünde üst üste binen, onarılmış yırtıklar vardı. "Annem diyor ki, yabancı kadınların banyosu bitmemiş. Onları acele ettirmeye çalışıyor, ama..."

Muhtar gerildi. Öfkeyle Mat'e baktı.

Mat hıhladı. "*O kadınları* acele ettirmek için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Onlara acele etmelerini söyleyecek olsam, katır gibi ayak direrler ve işleri iki kat uzun sürer. Başkası uğraşsın onlarla."

Talmanes yoldaki uzayan gölgelere bakıp duruyordu. "Yak beni," diye mırıldandı. "Eğer o hayaletler yine belirmeye başlarsa. Mat..."

"Bu başka bir şey," dedi Mat yeni gelenler tahıllarını arabaya atarken. "Farklı bir *his* veriyor."

Araba erzakla tıka basa dolmuştu; bu büyüklükte bir köy için iyi bir miktardı. Birlik'in ihtiyacı olan şeydi; yola devam etmelerine, bir sonraki kasabaya ulaşana kadar onları beslemeye yetecek kadar yiyecek. O yiyecekler sandıktaki para kadar etmezdi elbette, ama üç aşağı beş yukarı içeride zar oyununda kaybettiği para kadardı, özellikle araba ve atlar da

hesaba katılırsa. İyi yük atlarıydı, sağlam yapılıydılar ve derilerinin ve toynaklarının durumuna bakılırsa iyi bakılmışlardı.

Mat yeterli olduğunu söylemek için ağzını açtı, sonra muhtarın alçak sesle bir grup adamla konuştuğunu fark edince duraksadı. Altı kişiydiler, yelekleri hırpani ve eski püsküydü, siyah saçları bakımsızdı. Bir tanesi Mat'e işaret ediyordu ve elinde bir kâğıt tutuyordu. Barlden başını iki yana salladı, ama kâğıtlı adam daha ısrarlı bir biçimde işaret etti.

"Bak şimdi," dedi Mat alçak sesle. "Bu da ne?"

"Mat, güneş..." dedi Talmanes.

Muhtar sertçe işaret etti ve hırpani adam kıyın kıyın uzaklaştı. Erzak getiren adamlar kararmaya yüz tutmuş sokağı doldurmaktaydı. Sokağın ortasında durmaya özen gösteriyorlardı. Çoğu ufka bakıyordu.

"Muhtar," diye seslendi Mat. "Bu kadarı yeterli. Atışı yap!"

Barlden ona bakarak duraksadı, sonra elindeki zarlara, onları unutmuş gibi baktı. Çevresindeki adamlar endişe içinde başlarını salladılar ve adam yumruğunu kaldırarak zarları salladı. Muhtar sokağın karşı tarafından bakarak Mat ile göz göze geldi, sonra zarları aralarına, yere fırlattı. Sesleri fazla yüksek geliyordu, minik bir fırtına takırtısı, tıpkı birbirine çarpan kemikler gibi.

Mat nefesini tuttu. Zar atışları hakkında endişelenmeyeli uzun zaman olmuştu. Eğildi ve beyaz küplerin toprakta yuvarlanmasını izledi. Şansı bir başkasının atışına nasıl tepki verecekti?

Zarlar durdu. Dört dört. Kesinlikle kazanan bir atış. Mat rahat bir nefes aldı. Şakağından bir ter damlasının aktığını hissetti.

"Mat..." dedi Talmanes usulca. Mat başını kaldırdı. Yolda duran adamlar memnun olmuş görünmüyordu. Pek çoğu neşeyle tezahürat yaptı, ama arkadaşları muhtarın kazanan atışının, ödülü Mat'in alacağı anlamına geldiğini açıklayınca sustular. Kalabalık gerildi. Mat Barlden'in gözlerine baktı.

"Git," dedi iri yarı adam elini tiksinti içinde Mat'e doğru sallayıp, sırtını dönerek. "Ganimetini al ve buradan git. Bir daha da dönme."

"Pekâlâ," dedi Mat rahatlayarak. "Oyun için çok teşekkür ederiz öyleyse. Biz..."

"GİT!" diye bağırdı adam. Ufuktaki son gün ışığı huzmelerine baktı, sonra bir küfür salladı ve adamlara Çakırkeyif Beygir'e girmelerini işaret etmeye başladı. Bazıları oyalandı ve Mat'e şok ya da düşmanlıkla baktılar, ama muhtarın uyarısı üzerine onlar da alçak tavanlı hana girdiler. Adam

kapıları çekip kapadı ve Mat, Talmanes ve iki askeri sokakta tek başına bıraktı.

Aniden ortalık ürkütücü bir sessizliğe kavuştu. Sokakta tek bir köylü yoktu. En azından meyhanenin içinde gürültü olması gerekmez miydi? Kupa çınlamaları, kaybettikleri bahis üzerine homurdanmalar?

“Eh,” dedi Mat sesi sessiz evlerden yankılanarak. “Sanırım bu kadar.” Zar’ın yanına yürüyerek sinirli sinirli kıpırdanmaya başlamış olan atını sakinleştirdi. “Gördün mü Talmanes? Endişelenecek hiçbir şey yok.”

Ve o anda çığlıklar başladı.

28
Hinder Çeşmesi'nde Gece

"Kavrul Mat!" dedi Talmanes kılıcını kıvranan bir köylünün karnından çekerek. Talmanes hemen hemen *hiç* küfretmezdi. "İki kez kavrul, sonra bir daha kavrul!"

"Ben mi?" diye terslendi Mat dönerek. *Ashandarei*'i parlayarak parlak yeşil yelekler içinde iki adamın diz ardı kirişlerini düzgünce kesti. Adamlar toprak yola düştüler ve öfkeden iri iri açılmış gözlerle hırlayıp kekelediler. "Ben mi? Seni öldürmeye çalışan ben değilim Talmanes. Onları suçla!"

Talmanes kendini eyerine çekmeyi başardı. "Bize gitmemizi *söylediler.*"

"Evet," dedi Mat, Zar'ın dizginlerini yakalayıp, atı Çakırkeyif Beygir'den uzağa çekerek. "*Şimdi de* bizi öldürmeye çalışıyorlar. Onların görgüsüzlüğü için beni suçlayamazsın!" Köyün her yerinden ulumalar, çığlıklar ve bağırışlar yükseliyordu. Bazıları öfkeli, bazıları korkulu, diğerleri acılıydı.

Meyhaneden gittikçe daha fazla adam çıkıyordu. Hepsi homurdanıp bağırıyor, her biri çevresindeki herkesi öldürmek için elinden geleni yapıyordu. Bazıları Mat, Talmanes ve Mat'in Kızılkollarına saldırıyordu. Ama çoğu kendi arkadaşlarına saldırıyor, elleriyle derilerini, tırnaklarını yüzlerini yırtıyordu. İlkel bir beceriksizlikle savaşıyorlardı ve yalnızca birkaç tanesi silah olarak taş, kupa ya da tahta parçaları kullanmayı akıl edebiliyordu.

Bu basit bir meyhane kavgasından çok daha fazlasıydı. Bu adamlar birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı. Şimdiden sokakta yarım düzine ceset ya da ceset olmasına az kalmış adam vardı ve Mat'in hanın içinde görebildikleri, kavganın içeride de aynı ölçüde vahşi olduğunu gösteriyordu.

Mat, Zar’ı yanında çekerek erzak yüklü arabaya yanaşmaya çalıştı. Altın sandığı hâlâ sokakta duruyordu. Kavga eden adamlar yiyecekleri ve altını görmezden geliyor, yalnızca birbirlerine odaklanıyorlardı.

Talmanes ve iki askeri, Harnan ve Delarn, sinirle atlarını çekerek onunla birlikte gerilediler. Hezeyan içinde bir grup adam Mat’in diz ardı kirişlerini kestiği iki kişinin tepesine çöktü ve adamlar hareket etmeyi bırakana kadar kafalarını yere çarptılar. Sonra başlarını kaldırıp Mat ve adamlarına baktılar. Gözleri kana susamışlıkla puslanmıştı. Düzgün yelekler giymiş, saçlarını taramış adamların temiz yüzlerinde uyumsuz bir ifadeydi.

“Kan ve lanet küller,” dedi Mat eyerine tırmanarak. “Ata bin!”

Harnan ve Delarn’ın bir emre daha ihtiyacı olmadı. Küfürler ederek kılıçlarını kınlarına soktular ve atlarına bindiler. Köylüler öne atıldı, ama Mat ve Talmanes saldırıyı püskürttü. Mat onları yalnızca yaralamaya çalışıyordu, ama köylüler aldatıcı ölçüde güçlü ve hızlıydı. Mat sırf onu eyerden çekmelerini önleyebilmek için mücadele ederken buldu kendini. Küfretti ve gönülsüzce öldürücü darbeler indirmeye başladı. Adamlardan ikisinin ensesine vurdu. Zar çifte attı ve bir başkasının kafasına vurarak adamı yere devirdi. Biraz sonra Harnan ve Delarn da dövüşe katıldılar.

Köylüler gerilemiyordu. Çılgınca dövüşmeye devam ediyorlardı. Sonunda sekizi de yere düştü. Mat’in askerleri dehşetten iri iri açılmış gözlerle dövüşüyorlardı ve Mat onları suçlayamazdı. Sıradan köylülerin bu şekilde davrandığını görmek gerçekten de ürkütücüydü! İçlerinde bir gram insanlık kalmamış gibiydi. Yalnızca homurtular, tıslamalar ve çığlıklarla konuşuyorlardı. Yüzlerinde yalnızca öfke ve kana susamışlık vardı. Şimdi diğer köylüler –Mat’in adamlarına saldırmamış olanlar– gruplar oluşturuyor, kendilerinden daha küçük grupları sopalarla, pençelerle ve dişleriyle öldürüyorlardı. Sinir bozucuydu.

Mat izlerken bir beden meyhane penceresini kırarak dışarı uçtu. Ceset yere yuvarlandı. Boynu kırılmıştı. Diğer yanda, Barlden çılgın, neredeyse insanlıktan çıkmış gözlerle dikiliyordu. Adam gecenin içine doğru haykırdı, sonra Mat’i gördü ve –bir anlığına– onu tanıyacakmış gibi oldu. Sonra ifade kayboldu ve muhtar yine böğürdü, koşarak kırık pencereden dışarı atladı ve sırtları ona dönük iki adama saldırdı.

“Yürüyün!” dedi Mat. Bir grup köylü daha onları gördüğünde Zar’ı şahlandırdı.

“Altınlar!” dedi Talmanes.

“Kavrulsun altınlar!” dedi Mat. “Daha fazlasını kazanabiliriz ve bu erzak canımızı riske atmaya değmez. Yürüyün!”

Talmanes ve askerler atlarını çevirdiler ve sokakta dörtnala uzaklaştılar. Mat altınlarla arabayı geride bıraktı ve Zar’ı tekmeleyerek onlara katıldı. *Gerçekten* canlarını tehlikeye atmaya değmezdi –mümkün olursa, yarın onları almak için orduyu getirecekti. Ama ilk önce buradan canlı çıkmaları gerekiyordu.

Kısa süre atlarını dörtnala koşturdular ve Mat bir sonraki dönemeçte elini kaldırarak onları yavaşlattı. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Köylüler hâlâ geliyorlardı, ama dörtnala koşuları sayesinde geride kalmışlardı.

“Ben yine de seni suçluyorum,” dedi Talmanes.

“Senin savaşmaktan *hoşlandığını* sanıyordum,” dedi Mat.

“*Bazı* savaşları severim,” dedi Talmanes. “Savaş meydanındaki savaşı ya da güzel bir meyhane kavgasını. Bu... bu delilik.” Gerideki köylü grubu dört ayak üzerine çökmüştü ve tuhaf bir koşuyla hareket ediyordu. Talmanes gözle görülür bir biçimde ürperdi.

Görmelerine yetecek kadar ışık ancak vardı. Güneş batmıştı ve kalan ışığı da o dağlar ve gri bulutlar örtüyordu. Pek çok sokağın kenarına fenerler dizilmişti, ama onları yakan yok gibiydi.

“Mat, yaklaşıyorlar,” dedi Talmanes kılıcını hazır tutarak.

“Bu yalnızca bizim oynadığımız bahisle ilgili değil,” dedi Mat bağırışları ve çığlıkları dinleyerek. Hepsi köyden geliyordu. Yol kenarında, bir evin üst kat penceresinden iki çırpınan beden dışarı fırladı. İkisi de kadındı. Birbirilerini pençeleyerek, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştüler. Hareket etmeyi bıraktılar.

“Hadi gel,” dedi Mat, Zar’ı çevirerek. “Thom’u ve kadınları bulmalıyız.” Atlarını dörtnala, anacaddeye kavuşan bir yan sokakta koşturdular. Oluklarda dövüşen erkek ve kadınların yanından geçtiler. Yanakları kanlı şişman bir adam yolda tökezledi ve Mat adamı gönülsüzce ezdi. Kenarlarda dövüşen çok fazla adam vardı. Mat adamlarını zavallı aptalın çevresinden dolaştırma riskine sokamazdı. Mat dövüşen *çocuklar* bile gördü. Kendilerinden büyük olanların bacaklarını ısırıyor, kendi yaşıtları olanları boğuyorlardı.

“Koca kasaba çıldırmış,” diye mırıldandı Mat sertçe, dördü anacaddeye fırlar, güzel hana doğru dönerken. Aes Sedaileri alacaklar, sonra Thom’u almak için doğuya döneceklerdi, çünkü en uzaktaki han onun seçtiğiydi.

Ne yazık ki anacadde Mat'in geride bıraktığı sokaktan daha beterdi. Hava şimdi tamamen kararmıştı. Gerçekten de, karanlık buraya *fazla* çabuk çökmüş gibi geliyordu ona. Doğal olması imkânsızdı. Yol boyunca gölgeler kıvranıyor, şekiller dövüşüyor, gittikçe derinleşen karanlıkta çabalıyorlardı. O karanlıkta, birbiriyle dövüşenler tek bir yaratık gibi görünüyordu –bir düzine kolu olan, karanlıkta yüz ağızla haykıran korkunç canavarlar.

Mat Zar'ı mahmuzladı. Ortasına dalmaktan başka yapılacak şey yoktu.

"Işık," diye bağırdı Talmanes hana dörtnala giderlerken. "Işık!"

Mat dişlerini gıcırdattı ve Zar'ın üzerine eğildi, mızrağını yanına yapıştırdı ve kâbusun içine daldı. Kükremeler karanlığı sarsıyor, sokakta bedenler yuvarlanıyordu. Mat dehşet karşısında ürperdi ve alçak sesle küfretti. Gecenin kendisi onları ezmeye, boğmaya, karanlık ve ölüm yaratıkları yaratmaya çalışıyormuş gibiydi.

Zar ve diğer atlar iyi eğitimliydi ve dördü sokakta doğrudan koşturdu. Mat bacaklarına saldıran karanlık şekiller tarafından eyerden aşağı çekilmekten kıl payı kurtuldu. Haykırıp tıslıyorlardı, tıpkı derin, tuhaf bir denizde onu suya çekmeye çalışan boğulmuş yaratıklar alayı gibi.

Mat'in yanında, Delarn'ın atı aniden durdu, sonra karanlık şekillerden bir yığın atın önüne atladı. İğdiş at panikle şahlanarak Delarn'ı eyerden aşağı fırlattı.

Mat Zar'ı dizginledi ve adamın çığlıklarına döndü. Bir şekilde, çığlıklar çevrelerindeki ulumalardan daha belirgin ve daha *insansıydı*.

"Mat!" diye bağırdı Talmanes onların yanından geçerek. "Devam et! Duramayız!"

Hayır, diye düşündü Mat paniğini bastırarak. *Hayır, birini bunun içine terk etmeyeceğim.* Derin bir nefes aldı ve Talmanes'i duymazdan gelerek Zar'ı Delarn'ın düştüğü yerdeki karanlık insan yığınına sürdü. Alnından ter fışkırıyordu ve dörtnala koşunun rüzgârıyla soğuyordu. Çevresindeki inlemeler, çığlıklar ve tıslamalar tepesine çöktü sanki.

Mat kükredi ve kendini Zar'ın sırtından aşağı attı –kurtarmak istediği adamı ezme riskine girmeden atını yaklaştıramazdı. Karanlıkta savaşmaktan nefret ediyordu, kahrolası *nefret ediyordu* işte. Arada bir çakan dişler ve ölen ışığı yansıtan çılgın gözler dışında yüzlerini göremediği karanlık şekillere saldırdı. Aklına bir anlığına, karanlıkta Gölgedölü öldürdüğü bir başka gece geldi. Ama şimdi savaştığı şekiller bir Myrddraal'in zarafetine sahip değildi. Trollocların hareket kabiliyeti bile yoktu.

Bir anlığına Mat'e gölgelerle savaşıyormuş gibi geldi –titreşen ateş ışıklarının yarattığı, gelişigüzel, düzensiz gölgeler, ama ne yapacaklarını tahmin edemediği için daha ölümcül olan gölgeler. Hiç mantıklı gelmeyen saldırılarda kafasını kırdırmaktan kıl payı kurtuldu. Gündüz olsa, bu saldırılar gülünç gelirdi, ama neye vurduklarına ya da kimi incittiklerine aldırmayan bu karanlık erkek ve kadın güruhundan gelirken, saldırılar eziciydi. Mat kendini sırf hayatta kalmak için savaşırken buldu. *Ashandarei*'ini geniş yaylar halinde savuruyor, onu öldürmek kadar tökezletmek için de kullanıyordu. Karanlıkta bir şey hareket ederse, vuruyordu. Işık aşkına, Delarn'ı bu yığının içinde nasıl bulacaktı?

Biraz ötede bir gölge hareket etti ve Mat bir kılıç formunu hemen tanıdı. Tahılları Kemiren Sıçan mı? Bir köylü bunu bilemezdi. Aferin adama!

Mat dönerek iki kişiyi göğüslerinden biçti ve gölgeye doğru gitti. Peşinde homurtular ve acı ulumaları bıraktı. Delarn bir yığın insanın altında devrilmişti. Mat inkârla bağırdı, yerdeki bir cesedin üzerinden atladı ve mızrağını savurarak yere kondu. Vurduğu yerde gölgeler kanadı, kan yalnızca bir başka karanlık parçasıydı. Mat silahının arkasını kullanarak bir başkasını geri sürdü. Uzandı ve gölgelerden birini ayağa çekti ve birinin bir küfür mırıldandığını duydu. Delarn'dı.

"Hadi gel," dedi Mat adamı Zar'a doğru çekerek. At karanlıkta kişneyerek bıraktığı yerde bekliyordu. Saldıran adamlar hayvanları görmezden geliyor gibiydi ve bu talihliydi. Mat sendeleyen Delarn'ı ata doğru itti, sonra döndü ve onu kovalayacağından emin olduğu güruha saldırdı. Mat yine karanlıkta dans etti, tekrar tekrar vurdu, eyere tırmanabilmek için kalabalıktan sıyrılmaya çalıştı. Omzunun üzerinden arkaya baktığı zaman Delarn'ın Zar'ın sırtına tırmanmayı başarmış olduğunu gördü –ama asker kamburunu çıkarmış, bir yığın halinde oturuyordu. Yaraları ne kadar kötüydü? Adam dik duramıyor gibiydi. Kan ve lanet küller!

Mat mızrağını çevirerek saldırganlara döndü ve onları püskürtmeye çalıştı. Ama yaralanmak umurlarında değildi, Mat'in ne kadar tehlikeli olduğu umurlarında değildi. Gelmeye devam ediyorlardı! Onu kuşatıyorlardı. Her yönden saldırıyorlardı. Lanet küller! Döndüğü zaman karanlık bir şeklin arkadan atıldığını gördü.

Gecenin içinde bir şey, çok uzak bir ışığı yansıtarak çaktı. Mat'in arkasındaki karanlık şekil yere yığıldı. Bir çakma daha ve Mat'in

önündekilerden biri düştü. Aniden beyaz bir at hızla geçti ve havada bir başka hançer çakarak üçüncü bir adamı yere düşürdü.

“Thom!” diye seslendi Mat pelerini tanıyarak.

“Atına bin!” diye yanıt verdi Thom’un sesi. “Hançerlerim tükeniyor!”

Mat mızrağını savurarak iki köylü daha devirdi, sonra öne fırladı ve Thom’un onu koruyacağına güvenerek eyerine atladı. Gerçekten de arkasından birkaç acı feryat geldi. Bir an sonra yolda bir gürleme atların yaklaştığını ilan etti. Hayvanlar karanlık yığını yarar, köylüleri dağıtırken Mat kendini eyere çekti.

“Mat, seni aptal!” diye bağırdı Talmanes atlardan birinin üzerinden. Adam gecenin önünde zar zor görülebilen bir siluetten ibaretti.

Mat Talmanes’e minnetle gülümseyerek Zar’ı çevirdi ve Delarn’ı aşağı kaymak üzereyken yakaladı. Kızılkol yaşıyordu, zayıf da olsa çabalıyordu, ama yan tarafında ıslak bir leke vardı. Mat adamı önünde tuttu, karanlıkta dizginleri görmezden geldi ve Zar’ı dizleriyle yönetti. At sırtında savaşırken kullanılan emirleri bilmiyordu, ama o kahrolası anılar biliyordu ve Mat böylece Zar’ı itaat edecek şekilde eğitmişti.

Thom dörtnala yanından geçti, Mat Zar’ı döndürerek takip etti. Bir eliyle Delarn’ı tutuyor, diğeriyle mızrağını taşıyordu. Talmanes ve Harnan iki yanında at sürüyor, delilik koridorunun ortasında, caddenin sonundaki hana doğru at koşturuyorlardı.

“Hadi adamım,” diye fısıldadı Mat Delarn’a. “Dayan. Aes Sedailer hemen ileride. Onlar seni iyileştirir.”

Delarn bir şeyler fısıldadı.

Mat eğildi. “Ne dedin?”

“...Zar atıp duracağız gelene kadar zamanı,” diye fısıldadı Delarn. “Gölgelerin Jak’ı ile dans etmek için...”

“Harika,” diye mırıldandı Mat. İleride ışıklar vardı ve hana yaklaştıklarını görebiliyordu. Belki bu kavrulası köyde insanların beyinlerinin tersyüz olmadığı bir yer bulabilirlerdi.

Ama hayır. O ışık patlamaları tanıdıktı. Hanın ikinci kat pencerelerinde çakan ateş topları.

“Eh,” dedi Talmanes solundan, “öyle görünüyor ki Aes Sedailer hâlâ yaşıyor. Bu da bir şeydir.”

Hanın önünde, karanlıkta dövüşen şekiller toplanmıştı ve zaman zaman yukarıdaki pencerelerden gelen ışık çakmalarıyla aydınlanıyorlardı.

“Arkaya dolanalım,” diye öneride bulundu Thom.

“Yürüyün,” dedi Mat onlara, dövüşen şekillerinden yanından geçerek. Talmanes, Thom ve Harnan Zar’ın hemen peşinden geldi. Mat hanın çevresinden dolanırlarken, yumuşak toprakta bir deliğe ya da oyuğa denk gelmedikleri için şansına şükretti. Atlar kolaylıkla tökezleyip bacaklarını kırabilir, hepsini felakete yollayabilirlerdi.

Hanın arkası sessizdi. Mat dizginleri çekti. Thom atından aşağı atladı. Çevikliği, yaşı hakkındaki önceki yakınmalarını yalanlıyordu. Takip edilip edilmediklerini görmek için pozisyon alarak binanın yan tarafını gözledi.

“Harnan!” dedi Mat mızrağı ahırlara doğru uzatarak. “Kadınların atlarını al ve hazır et. Elinden geliyorsa eyerle, ama gerekirse eyersiz gitmemize hazır ol. Işık izin verirse çok uzağa gitmemiz gerekmez, köyden çıkmak ve bu çılgınlıktan kurtulmak için bir iki kilometre gitmemiz yeterli olur.”

Harnan karanlıkta selam çaktı, sonra atından indi ve ahırlara doğru koştu. Mat karanlıktan kimsenin fırlamayacağından emin olacak kadar bekledi, sonra hâlâ önünde tuttuğu Delarn’a hitaben konuştu. “Hâlâ ayık mısın?”

Delarn zayıfça başını salladı. “Evet Mat. Ama karnımdan yaralandım. Ben...”

“Aes Sedaileri alacağız,” dedi Mat. “Tek yapman gereken burada oturmak. Eyerde kal, tamam mı?”

Delarn yine başını salladı. Mat adamın hareketlerinin zayıflığı karşısında kaşlarını çattı, ama Delarn kararlı görünen bir hareketle Zar’ın dizginlerini aldı. Bu yüzden Mat *ashandarei*’ini hazır ederek eyerden aşağı kaydı.

“Mat,” dedi Delarn eyerden.

Mat döndü.

“Teşekkür ederim. Benim için geri döndün.”

“Bir adamı o durumda bırakmazdım,” dedi Mat ürpererek. “Savaş meydanında ölmek ayrı şey, ama orada, o karanlıkta ölmek... Eh, olmasına izin vermezdim. Talmanes! Bak bakalım, ışık bulabiliyor musun?”

“Üzerinde çalışıyorum,” dedi Cairhienli, hanın arka kapısının yanında. Orada asılı bir fener bulmuştu. Çakmak ve çeliği birkaç kez çakınca hanın arka avlusu küçük, yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Talmanes fenerin kapağını hemen kapayarak aydınlığın büyük kısmını gizledi.

Thom koşarak yanlarına geldi. “İzleyen yok Mat,” dedi.

Mat başını salladı. Fener ışığı altında Delarn'ın durumunun kötü olduğunu görebiliyordu. Karın yarasına ek olarak yüzünde çizikler, üniformasında yırtıklar vardı ve tek gözü şişip kapanmıştı.

Mat bir mendil çıkardı ve Zar'ın yanında durup, eyerdeki adama uzanarak, mendili yarasına bastırdı. "Bunu sıkı sıkı tut. Yara nasıl oldu? Silah kullanmıyorlar."

"Biri kılıcımı aldı," dedi Delarn inleyerek. "Eline alınca pekâlâ kullandı."

Talmanes hanın arka kapısını açmıştı. Mat'e baktı ve başını salladı. İçeride yol açıktı.

"Birazdan döneriz," diye söz verdi Mat Delarn'a. *Ashandarei*'ini gevşekçe tutarak kapıyla arasındaki kısa mesafeyi aştı ve Talmanes'le Thom'a başını salladı. Üçü içeri girdi.

Kapı mutfaklara açılıyordu. Mat karanlık odayı taradı. Talmanes onu dürtükleyerek yerdeki yığınları gösterdi. Fener ışığı on yaşlarındaki mutfak yamaklarını gösterdi. Boyunları burulmuş, yerde ölü yatıyorlardı. Mat bakışlarını kaçırdı, cesaretini topladı ve yavaşça odaya girdi. Işık! Daha çocuktu bunlar ve bu çılgınlıkta ölmüşlerdi.

Thom başını sertçe iki yana salladı. Hep birlikte yavaşça ilerlediler. Aşçıyı bir sonraki koridorda buldular. Hancıya benzeyen birinin başını yere çarpıyordu homurdanarak. En azından, beyaz önlüklü bir adamdı. Adam çoktan ölmüştü. Şişman aşçı, onlar koridora girer girmez, gözlerinde hayvansı bir öfkeyle Mat ve Talmanes'e döndü. Mat gönülsüzce vurdu ve adam uluyup, başkalarını getiremeden adamı susturdu.

"Merdivenlerde dövüşenler var," dedi Talmanes başını ileriye doğal sallayarak.

"İddiaya girerim hizmetkârların ayrı bir merdiveni vardır," dedi Thom. "Bu, böyle bir merdiven olacak kadar iyi bir yere benziyor."

Gerçekten de, arka taraftaki iki koridordan geçtikten sonra yukarıdaki karanlığa tırmanan dar, dingildek bir merdiven buldular. Mat derin bir nefes aldı, sonra *ashandarei*'ini hazır ederek merdiveni tırmanmaya başladı. Han yalnızca iki katlıydı ve ışık çakmaları ikinci kattan, ön taraftan geliyordu.

İkinci kata geldiler, kapıyı ittirip açtıkları zaman onları yanık etin ekşi kokusu karşıladı. Buradaki koridorlar tahtadandı, dokusu kalın beyaz bir boya tabakasının altında kalmıştı. Yerde koyu kestane rengi bir halı vardı. Mat, Talmanes ve Thom'a başını salladı ve –silahlarını hazırlayarak– merdivenden koridora fırladılar.

O anda onlara doğru bir ateş topu fırladı. Mat bir küfür salladı, kendini geriye fırlattı, Talmanes'e çarptı ve ateş topundan kıl payı farkla kurtuldu. Thom bir âşığın çevikliğiyle ateş topunun altında eğildi. Mat ve Talmanes merdivende geri yuvarlandılar.

"Lanet küller!" diye bağırdı Mat koridora. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Ardından, sonunda, Joline'in sesi. "Cauthon?" diye seslendi.

"Sen kim sandın!" diye bağırdı Mat ona.

"Bilmiyorum!" dedi kadın. "Silahlarınızla bir anda belirdiniz. Kendinizi öldürtmeye mi *çalışıyorsunuz?*"

"Biz sizi kurtarmaya *çalışıyoruz!*" diye bağırdı Mat.

"Kurtarılmaya ihtiyacımız varmış gibi mi görünüyoruz?" yanıtı geldi.

"Eh, hâlâ buradasınız, değil mi?" diye seslendi Mat.

Sessizlikle karşılandı bu.

"Ah, Işık aşkına," diye seslendi sonunda Joline. "Buraya gelecek misiniz?"

"Bana ateş topu atmayacaksın, değil mi?" diye mırıldandı Mat ve Thom ayağa kalkarken o koridora girdi. Talmanes de peşinden geldi. Üç Aes Sedai'yi koridorun diğer ucundaki geniş, güzel merdivenin başında buldu. Teslyn ve Edesina aşağıdaki, görünmeyen köylülere ateş topları fırlatmaya devam ediyordu. Saçları ıslaktı ve aceleyle giyinmişler gibi, elbiseleri dağınıktı. Joline'in üzerinde yalnızca bedenini saran beyaz bir sabahlık vardı. Yüzü sakindi, siyah saçları ıslaktı ve sağ omzundan öne sarkıyordu. Sabahlığın tepesi hafifçe aralanmıştı ve içeride sakladıklarını ima ediyordu. Talmanes alçak sesle ıslık çaldı.

"O bir kadın değil Talmanes," diye fısıldadı Mat uyarırcasına. "O bir Aes Sedai. Onu bir kadın olarak düşünme."

"Deniyorum Mat," dedi Talmanes. "Ama zor." Duraksadı, sonra ekledi. "Yak beni."

"Dikkatli ol, yoksa gerçekten yakar," dedi Mat şapkasını hafifçe öne çekiştirerek. "Aslında, biraz önce neredeyse yapıyordu bunu."

Talmanes içini çekti ve üçü koridoru geçerek kadınlara yaklaştı. Joline'in iki Muhafızı silahlarını çekmişler, banyonun hemen içinde duruyorlardı. Köşede yaklaşık bir düzine hizmetkâr bağlanmış halde duruyordu: iki genç kız –muhtemelen banyo yardımcıları– ve yelek ile pantolon giymiş pek çok adam. Anlaşıldığı kadarıyla Joline'in elbisesi şerit şerit kesilmiş, onları bağlamak için kullanılmıştı. İpek yün havlulardan daha

çok işe yarardı. Mat merdivenin tepesinin yakınında, Aes Sedailerin hemen altında, ateş değil kılıçla alt edilmiş cesetlerden bir yığın görebiliyordu.

Mat yaklaşırken Joline onu süzdü. İfadesi, bütün bunların bir şekilde *onun* hatası olduğunu ima ediyordu. Kadın sabahlığının önünü kapayarak kollarını kavuşturdu, ama Mat Talmanes'in alık alık bakmasından mı, yoksa tesadüf eseri mi olduğundan emin değildi.

"Gitmemiz lazım," dedi Mat kadına. "Tüm şehir çıldırdı."

"Gidemeyiz," dedi Joline. "Bu hizmetkârları güruha bırakamayız. Dahası, Tobrad Efendi'yi bulup, güvende olduğundan emin olmalıyız."

"Tobrad Efendi hancı mı?" diye sordu Mat. Merdivenden aşağı bir ateş topu uçtu.

"Evet," dedi Joline.

"Çok geç," dedi Mat. "Aşağıda adamın beyni duvarları süslüyor. Bak, dediğim gibi, *tüm köy* çıldırdı. O hizmetkârlar sizi öldürmeye çalıştı, değil mi?"

Joline duraksadı. "Evet."

"Bırakın onları," dedi Mat. "Onlar için hiçbir şey yapamayız."

"Ama şafağa kadar beklersek..." dedi Joline tereddütle.

"Sonra ne olacak?" dedi Mat. "O merdiveni tırmanmaya çalışan herkesi yakıp küle mi çevireceksiniz? Burada şamata yapıyorsunuz ve bu daha fazla insan çekiyor. Onları durdurmak için hepsini öldürmeniz gerek."

Joline diğer iki kadına baktı.

"Bak," dedi Mat. "Aşağıda yaralı bir Kızılkol var ve onu buradan canlı çıkarmaya kararlıyım. Buradaki insanlar için hiçbir şey yapamazsınız. Siz Güç kullanacak kadar tehlikede hissetmeden önce Muhafızlarınız merdivenin tepesindeki o grubu öldürmek zorunda kaldı sanırım. Ne kadar kararlı olduklarını biliyorsun."

"Tamam," dedi Joline. "Geleceğim. Ama iki hizmetkâr kızı getiriyoruz. Blaeric ve Fen onları taşıyabilir."

Mat içini çekti –başlarının belaya girmesi ihtimaline karşı Muhafızların kılıçlarının serbest kalmasını tercih ederdi– ama daha fazla konuşmadı. Talmanes ile Thom'a başını salladı ve Muhafızlar bağlanmış iki hizmetçiyi alıp omuzlarına atarken sabırsızlıkla bekledi. Bunun ardından, tüm grup hizmetkârların merdiveninden aşağı indi. Talmanes başı çekiyordu ve Mat arkadan geliyordu. Merdivenin dibindeki köylülerden, daha fazla ateş topu gelmediğini fark edince yarı öfkeli yarı sevinçli çığlıklar geldi. Gümlemeler ve bağırışlar geldi, ardından kapılar açıldı ve Mat kalabalığın önünde kalan

diğer hizmetkârları –banyoda bağlanmış halde bıraktıklarını– hayal ederek büzüldü.

Mat ve diğerleri hanın arka avlusuna çıktıklarında Delarn’ı Zar’ın yanında yerde buldular. Harnan yanında diz çökmüştü. Sakallı asker endişe içinde başını kaldırıp baktı. “Mat!” dedi. “Eyerden düştü. Ben...”

Edesina onun sözünü kesti, koşarak gidip Delarn’ın yanında diz çöktü. Gözlerini yumdu ve Mat madalyonunun soğuduğunu hissetti. Tek Güç’ün kadından sızıp adama girdiğini hayal ederek ürperdi. Bu da ölüm kadar kötüydü; lanet küller, öyleydi işte! Gömleğinin altındaki madalyonu kavradı.

Delarn gerildi, ama sonra inledi ve gözlerini kırpıştırarak açtı.

“Oldu,” dedi Edesina ayağa kalkarak. “Şifa onu zayıf bırakacak, ama tam zamanında ulaştım ona.”

Harnan, Işık onu kutsasın, atların hepsini toparlamış ve eyerlemişti. İyi adam. Kadınlar atlarına bindiler ve omuzlarının üzerinden hana baktılar.

“Sanki karanlık onları sarhoş ediyor,” dedi Thom, Mat Delarn’ın atına binmesine yardım ederken. “Sanki Işık’ın kendisi onları terk etmiş, geride yalnızca Gölge bırakmış...”

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi Mat, kendini Delarn’ın arkasında eyere çekerken. Asker o Şifa’dan sonra kendi başına at süremeyecek kadar zayıftı. Mat Muhafızların kendi atlarının önüne attıkları hizmetçi kızlara baktı. Kızlar, gözlerinde nefretle, bağlarıyla mücadele ediyorlardı. Mat döndü ve Talmanes’e başını salladı. Adam feneri bir eyer sırığına bağladı. Cairhienli fenerin kapağını açarak hanın ahır avlusunu ışığa boğdu. Kuzeye, avludan karanlığa giden bir yol vardı. Ordudan uzağa gidiyordu, ama aynı zamanda köyden çıkıp doğrudan tepelere yöneliyordu. Bu Mat için yeterliydi.

“Yürüyün,” dedi Zar’ı tekmeleyip kaldırarak. Grup peşine düştü.

“Sana gitmemiz gerektiğini söylemiştim,” dedi Talmanes Mat’in solundan, omzunun üzerinden arkaya bakarak. “Ama sen bir kez daha zar atmak için kalmak zorundaydın.”

Mat arkasına bakmadı. “Benim suçum değil Talmanes. Kalmanın köylülerin birbirlerinin gırtlağını sökmeye başlamalarına sebep olacağını nereden bilecektim?”

“Ne?” diye sordu Talmanes ona bakarak. “Geceyi orada geçireceğini söylediğinde insanlar *genelde* bu şekilde tepki vermiyor mu?”

Mat gözlerini devirdi, ama grubu köyden çıkarırken içinden gülmek gelmiyordu.

Saatler sonra, Mat karanlık yamaçta bir kaya çıkıntısının üzerine oturmuş, Hinder Çeşmesi'ne bakıyordu. Köy karanlıktı. Tek bir ışık bile yanmıyordu. Neler olduğunu anlamak imkânsızdı, ama o yine de izliyordu. Yaşadıkları şeylerden sonra bir adam nasıl uyuyabilirdi?

Eh, askerler uyuyordu. Delarn'ı suçlayamazdı. Bir Aes Sedai'nin Şifası insanın gücünü tüketebilirdi. Mat de zaman zaman o buz gibi ürpertiyi hissetmişti ve deneyimi tekrarlamaya niyeti yoktu. Talmanes ve Harnan'ın Şifa gibi bir bahaneleri yoktu, ama onlar askerdi. Askerler uyuyabildikleri yerde uyumayı öğrenirdi ve o geceki deneyim onları Mat kadar rahatsız etmemiş gibiydi. Ah, olayların ortasındayken endişelenmişlerdi, ama artık bu atlattıkları bir savaş daha demekti onlar için. Canlı çıktıkları bir savaş daha. Bu, Harnan'ın yatmaya hazırlanırlarken şakalar yapmasına ve gülümsemesine sebep olmuştu.

Ama Mat'in değil. Tüm bu deneyimde tuhaf bir *yanlışlık* vardı. Sokağa çıkma yasağı bir şekilde bunun olmasını önlemek için miydi? Mat köyde kalarak onca ölüme mi *sebep olmuştu?* Kan ve lanet küller. Dünyada mantıklı gelen hiçbir yer kalmamış mıydı?

"Mat, evlat," dedi Thom ona katılarak. Aşina aksamasıyla yürüyordu. Kolu kırılmıştı, ama Edesina onun irkildiğini görene ve Şifa vermekte ısrar edene kadar söylememişti. "Uyumalısın." Artık ay –bulutların arkasında– yükselmişti ve bu yüzden Mat'in Thom'un endişeli olduğunu görmesine yetecek kadar ışık vardı.

Grup yolun bir yanındaki küçük bir çukurda durmuştu. Çukur, köyü gören bir yerdeydi ve daha önemlisi, Mat ve diğerlerinin kaçmak için kullandıkları yola bakıyordu. Dik bir yamaçtaydı ve bu, aşağıdan gelen birinin yaklaşması için tek yoldu. Tek bir nöbetçi kampa gizlice gelmeye çalışanları rahatça görebilirdi.

Aes Sedailer çukurun arka tarafına uzanmışlardı, ama Mat onların uyuduğunu sanmıyordu. Joline'in Muhafızları, ne olur ne olmaz diye, rulo yapılmış şilteler getirmeyi akıl etmişlerdi. Muhafızlar böyleydi işte. Mat'in adamlarının yalnızca pelerinleri vardı, ama bu onları uyumaktan alıkoymamıştı. Talmanes, bahar serinliğine rağmen, hafif hafif horluyordu bile. Mat ateş yakmalarını yasaklamıştı. Ateşe ihtiyaç duyacakları kadar soğuk değildi ve onları arayan biri için işaret olurdu.

“Ben iyiyim Thom,” dedi Mat kayanın üzerinde ona yer açarak. Âşık oturdu. “Asıl uyuması gereken sensin.”

Thom başını iki yana salladı. “Yaşlanmak hakkında fark ettiğim iyi bir şey, vücudunun uykuya eskisi kadar ihtiyaç duymaması. Ölmek büyümek kadar çok enerji gerektirmiyor sanırım.”

“Yine başlama,” dedi Mat. “Orada benim sıska popomu nasıl kurtardığını hatırlatmama gerek var mı? Önceden seni endişelendiren neydi? Artık sana *ihtiyaç* duymadığım mı? Bugün yanımda olmasan, beni aramaya gelmesen, o köyde ölürdüm. Delarn da öyle.”

Thom, gözleri ay ışığı altında ışıldayarak sırıttı. “Tamam Mat,” dedi. “Bir daha söylemem. Söz veriyorum.”

Mat başını salladı. İkisi bir süre kayanın üzerinde oturarak köye baktılar. “Beni rahat bırakmayacak Thom,” dedi Mat sonunda.

“Ne?”

“Bütün bunlar,” dedi Mat yorgunlukla. “Kahrolası Karanlık ve onun dölleri. İki Nehir’deki o geceden beri beni kovalıyorlar ve onları hiçbir şey durduramadı.”

“Bunun sebebinin o olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Başka ne olabilir ki?” diye sordu Mat. “Sessiz köylüler vahşi delilere dönüşüyor. Bu Karanlık Varlık’ın işi, biliyorsun.”

Thom sessiz kaldı. “Evet,” dedi sonunda. “Sanırım öyle.”

“Hâlâ peşimdeler,” dedi Mat öfkeyle. “O lanet *gholam* orada bir yerde, biliyorum, ama o yalnızca bir parçası. Myrddraaller, Karanlıkdostları, canavarlar ve hayaletler. Beni kovalıyor, avlıyorlar. Bu iş başladığından beri bir felaketten kurtulup bir başkasına dalıyorum, başımı suyun üzerinde tutmakta zorlanıyorum. Bir yerlerde zar atıp içki içebileceğim bir deliğe ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyorum, ama bu durdurmayacak. Hiçbir şey durduramayacak.”

“Sen *ta’veren*’sin, evlat,” dedi Thom.

“Ben istemedim. Yak beni, keşke hepsi gidip Rand’ın başına tebelleş olsalar. O bundan hoşlanıyor.” Başını iki yana sallayarak oluşan imgeyi dağıttı. Rand yatağında uyuyordu ve Min yanına kıvrılmıştı.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Thom.

Mat duraksadı. “Keşke öyle düşünebilseydim,” diye itiraf etti. “Her şey daha kolay olurdu.”

“Yalanlar uzun vadede işini kolaylaştırmaz. Tam olarak doğru kişiye – genelde bir kadındır bu– ve tam olarak doğru zamanda söylenmemişse.

Onları kendi kendine söylediğinde daha fazla sorun yaratırlar.”

“Bu insanlara bela getirdim. Köyde.” Kampın arka tarafına, iki Muhafızın oturmuş, hâlâ bağlı olan hizmetçilerin başında nöbet bekledikleri yere baktı. Kızlar çabalamaya devam ediyordu. Işık! Gücü nereden buluyorlardı? İnsanlık dışı bir şeydi.

“Bunun senden kaynaklandığını düşünmüyorum Mat,” dedi Thom düşünceli düşünceli. “Ah, sorunların peşini bırakmadığı konusunda seninle aynı fikirdeydim –Karanlık Varlık’ın kendisi peşinde gibi. Ama Hinder Çeşmesi... eh, ortak odada otururken, kulağıma bir şeyler çalındı. Önemli gelmedi. Ama şimdi düşününce, insanlar bunu *bekliyordu* gibi geliyor. Ya da öyle bir şey.”

“Nasıl bekliyor olabilirler?” dedi Mat. “Eğer bu daha önce de olsaydı, hepsi ölmüş olurdu.”

“Bilmiyorum,” dedi Thom düşünceli düşünceli. Sonra aklına bir şey geldi. Pelerininin içini karıştırdı. “Ah, unutmuşum. Belki de seninle olanlar arasında bir bağlantı vardır. Bunu fazla sarhoş bir adamdan almayı başardım.” Âşık bir kâğıt parçası çıkardı ve Mat’e uzattı.

Mat kaşlarını çatarak kâğıdı aldı ve açtı. Soluk ay ışığında eğilerek kâğıda baktı ve kâğıdın üzerindekileri görmeyi başardığında homurdandı – sözcükler yoktu; başında şapkasıyla, Mat’in çok düzgün bir resmiydi. Boynunda tilkibaşı madalyonu bile vardı. Lanet küller.

Sinirini kendine sakladı. “Yakışıklı adammış. Burnu iyi, dişleri düzgün, şapka da havalı.”

Thom hıhladı.

“Bazı adamların muhtara bir kâğıt gösterdiklerini gördüm,” dedi Mat çizimi katlayarak. “Üzerinde ne olduğunu görmedim, ama iddiaya girerim bunun aynısıdır. Bunu aldığın adam bu konuda ne dedi?”

“Kuzeyde bir köydeki yabancı kadın onları dağıtıyor, seni görenlere ödül vadediyormuş. Adam kâğıdı bir arkadaşından almış, bu yüzden kadının tarifini ya da kasabanın adını veremiyor. Ya arkadaşı ödülü kendine saklamak istediğinden ona anlatmamış ya da adam hatırlayamayacak kadar sarhoştu.”

Mat kâğıdı ceketinin cebine tıktı. Sahte şafağın ışığı doğuda parlamaya başlamıştı. Bütün gece oturmuştu, ama yorgun hissetmiyordu. Yalnızca... tükenmiş hissediyordu. “Ben geri dönüyorum,” dedi.

“Ne?” diye sordu Thom şaşkınlıkla. “Hinder Çeşmesi’ne mi?”

Mat başını sallayarak ayağa kalktı. “Hava ışır ışımaz. Benim...”

Boğuk bir küfür sözünü kesti. Hızla dönerek *ashandarei*'e uzandı. Thom göz açıp kapayana dek iki hançer çekmişti. Küfreden, Joline'in Saldaealı Muhafızı Fen'di. Adam kılıcı elinde ayakta durmuş, çevresine bakınıyordu. Blaeric Aes Sedai'nin yanında dikiliyordu. Kılıcını çekip gardını almıştı ve tetikteydi.

"Ne?" diye sordu Mat aksi aksi.

"Tutsaklar," dedi Fen.

Mat Muhafızların yanındaki yumruların yerlerinde olmadığını fark ederek irkildi. Küfrederek koştu. Talmanes'in horlamaları kesildi. Adam uyandı ve doğrulup oturdu. Joline'in elbisesinden kesilmiş bağlar yerdeydi, ama hizmetçi kızlar yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Mat başını kaldırarak.

"Ben..." Siyah saçlı Muhafız afallamış gibiydi. "En ufak fikrim yok. Biraz önce buradaydılar!"

"Uykuya mı daldın?" diye sordu Mat.

"Fen asla öyle bir şey yapmaz," dedi Joline sakin bir sesle, şiltesinin üzerinde doğrulup oturarak. Üzerinde hâlâ yalnızca sabahlığı vardı.

"Evlat," dedi Thom, "ikimiz de o kızları yalnızca bir dakika önce gördük."

Talmanes küfretti ve iki Kızılkol'u uyandırdı. Delarn çok daha iyi görünüyordu. Ayağa kalkarken Şifa'nın sebep olduğu zayıflık onu rahatsız etmiyor gibiydi. Muhafızlar kızları aramak istedi, ama Mat aşağıdaki köye döndü. "Yanıtlar orada," dedi Mat. "Thom, sen benimlesin. Talmanes, sen kadınlara göz kulak ol."

"Bizim 'göz kulak olunmaya' ihtiyacımız yok Matrim," dedi Joline aksi aksi.

"İyi," diye terslendi Mat. "Thom, sen benimlesin. Joline, sen askerlere göz kulak ol. Her durumda, hepiniz burada kalıyorsunuz. Şu anda herkes için endişelenemem."

Onlara itiraz etme şansı vermedi. Mat ve Thom birkaç dakika sonra atlarına binmiş, yoldan aşağı, Hinder Çeşmesi'ne sürüyorlardı.

"Evlat," dedi Thom, "ne bulmayı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Mat. "Bilsem, aramak için o kadar heves etmezdim."

"Bu adil," dedi Thom yumuşak sesle.

Mat tuhaflıkları hemen gördü. Batı otlağındaki keçiler. Şafak ışığında tam olarak seçemiyordu, ama biri onları güdüyor gibiydi. Köyde ışıklar mı

yanmaya başlamıştı? Bütün gece tek ışık görmemişti! Zar'ı hızlandırdı ve Thom da sessizce takip etti.

Köye varmaları neredeyse bir saat sürdü –Mat kampı çok yakında kurma riskine girmek istememişti ve karanlıkta ordunun bulunduğu yere giden bir yol aramaya da gönülsüz hissetmişti. Hanın avlusuna vardıklarına saat hâlâ çok erkendi, ama hava iyice aydınlanmıştı. Kahverengi ceketli iki adam, Mat ve diğerleri ayrıldıktan sonra menteşelerinden kırıldığı anlaşılan arka kapı üzerinde çalışıyordu. Mat ile Thom avluya girdiklerinde adamlar başlarını kaldırıp baktılar ve biri endişe içinde şapkasını çıkardı. İkisi de tehditkâr bir harekette bulunmadı.

Mat Zar'ı yavaşlatıp durdurdu. Adamlardan biri diğerine fısıldadı ve diğer adam koşarak içeri girdi. Bir an sonra beyaz önlüklü, kelleşmeye yüz tutmuş bir adam kapıdan çıktı. Mat solduğunu hissetti.

"Hancı," dedi Mat. "Yak beni, seni ölü gördüm!"

"Muhtara gitsen iyi olacak evlat," dedi hancı çalışan adamlardan birine. Mat'e baktı. *"Çabuk."*

"Şahinkanadı'nın kahrolası sol elinin aşkına burada neler oluyor?" diye sordu Mat. "Bütün bunlar bir tür sapkın gösteri miydi? Sen..."

Han kapısından bir baş uzandı ve hancının arkasından Mat'e baktı. Tombul yüzlü, kıvırcık, sarı saçlı biriydi. Mat bu adamı, aşçıyı, son gördüğünde, adamın karnını deşmek ve boğazını kesmek zorunda kalmıştı.

"Sen!" dedi parmağını uzatarak. "Seni ben *öldürdüm!*"

"Sakin ol evlat," dedi hancı. "İçeri gir, sana biraz çay ikram edelim ve..."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum hayalet," dedi Mat. "Thom, bunu sen de görüyor musun?"

Âşık çenesini ovaladı. "Belki de adamı dinlemeliyiz Mat."

"Hayaletler ve ruhlar," diye mırıldandı Mat Zar'ı çevirerek. "Hadi gel." Zar'ı yürüttü ve hanın önüne dolandılar. Thom da peşinden gitti. Burada içeride pek çok işçi gördü. Kova kova beyaz boya taşıyorlardı. Aes Sedailerin ateşlerinin binaya hasar verdiği yerleri onarmak için muhtemelen.

Thom Mat'i kenara çekti. "Hiç böyle şey görmedim Mat," dedi. "Neden ruhlar duvarları boyamak ve kapıları onarmak istesinler?"

Mat başını iki yana salladı. Delarn'ı kurtarmak için köylülerle savaştığı yeri görmüştü. Aniden Zar'ı durdurdu. Thom küfretti ve atını çevirip geri geldi.

“Ne?” diye sordu Thom. Mat işaret etti. Yerde ve yol kenarındaki taşların üzerinde kan lekeleri vardı. “Delarn’ı yaraladıkları yer,” dedi.

“Tamam,” dedi Thom. Çevrelerinde, sokaktan adamlar geçiyor, onlarla göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Mat ile Thom’un uzağından geçiyorlardı.

Kan ve lanet küller, diye düşündü Mat. *Yine bizi kuşatmalarına sebep oldum. Ya saldırırlarsa? Lanet aptal!*

“Kan var işte,” dedi Thom. “Sen ne bekliyordun?”

“Kanın geri kalanı nerede Thom?” diye hırladı Mat. “Burada bir düzine adam öldürdüm ve kanadıklarını gördüm. Sen üç tanesini hançerlerinle devirdin. *Kan* nerede?”

“Kayboluyor,” dedi bir ses.

Mat Zar’ı çevirdiği zaman iri yarı, kolları kıllı muhtarın yol üzerinde, biraz ötede durduğunu gördü. Adam zaten yakında olmalıydı; işçilerin onu bu kadar çabuk getirmiş olması imkânsızdı. Elbette, bu köyde işlerin nasıl gittiğine bakarak, kim bunu kesin olarak bilebilirdi ki? Barlden, üzerinde pek çok yeni yırtık olan bir pelerin ve gömlek giymişti.

“Kan kayboluyor,” dedi adam bitkin bir sesle. “Onu hiçbirimiz görmedik. Uyandığımız zaman kan gitmiş oluyor.”

Mat köye bakınarak duraksadı. Evlerden çocuklarını tutan kadınlar bakıyordu. Erkekler çoban asası ya da kazma taşıyarak tarlalara gitmişlerdi. Mat ve Thom’un çevresindeki endişe havası dışında, bu köyde kötü bir şeyler olduğunu anlamak imkânsızdı.

“Sizi incitmeyeceğiz,” dedi muhtar, Mat’e sırtını dönerek. “Bu yüzden o kadar endişeli görünmenize gerek yok. En azından gün batana kadar. İstersen sana bir açıklama yaparım. Ya gelip dinle ya da git. Umurumda değil. Yeter ki köyümü rahatsız etmeyi bırak. Yapacak işimiz var. Sayende, normalinden daha fazla iş.”

Mat Thom’a baktı ve Thom omuzlarını silkti. “Dinlemenin bir zararı olmaz,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedi Mat Barlden’i süzerek. “*Deli, cani dağ köylüleri* tarafından kuşatılmış olmanın bir zarar olmayacağını düşünüyorsan.”

“Gidiyor muyuz, o zaman?”

Mat başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır. Yak beni, altınlarım hâlâ onlarda. Hadi gel, adamın ne diyeceğine bakalım.”

“Aylar önce başladı,” dedi muhtar pencerenin yanında durarak. Malikânesinin içindeki basit, ama düzenli bir oturma odasındaydılar. Perdeler ve halı açık yeşil, neredeyse öküzgözü yapraklarının rengindeydi. Ahşap duvar panelleri açık kahverengiydi. Muhtarın karısı kurutulmuş tatlımeyveden yapılmış bir çay getirmişti. Mat çay içmemeyi tercih etmişti ve sokak kapısının yanında, duvara yaslanıyordu. Mızrağı yanında duruyordu.

Barlden’in karısı anaç bir havası olan, hafifçe tombul, kısa boylu, kahverengi saçlı bir kadındı. Çay için bir çanak balla mutfaktan geldi, sonra Mat’in duvara yaslandığını görünce duraksadı. Mızrağı süzdü, sonra çanağı masaya bıraktı ve geri döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Mat Thom’a bakarak. O da oturmayı reddetmişti. Yaşlı âşık kollarını kavuşturmuş, mutfak kapısının yanında duruyordu. Mat’e başını salladı; kadın kapıyı dinlemiyordu. Birinin yaklaştığını duyarsa işaret verecekti.

“*Bizim* yaptığımız bir şey mi, yoksa Karanlık Varlık’ın zalim bir laneti mi, emin değiliz,” dedi muhtar. “Bu senenin başlarında, Abram Bayramı’ndan hemen önce, normal bir gündü. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir özel tarafı yoktu. Havalar bozulmuştu, ama henüz kar gelmemişti. Çoğumuz ertesi gün, hiç üzerinde durmadan normal işlerimize devam etti.

“Tuhaflıklar küçüktü, anlarsınız. Burada kırık bir kapı, birinin giysilerinde hatırlamadığı bir yırtık. Ve kâbuslar. Onları hepimiz paylaşıyorduk, ölüm ve cinayet konusunda kâbuslar. Birkaç kadın konuşmaya başladı ve önceki gece yataklarına yattıklarını hatırlamadıklarını fark ettiler. Yataklarında sağ salim, rahat rahat uyandıklarını hatırlıyorlardı, ama yatağa *girdiklerini* pek az kişi hatırlayabiliyordu. Hatırlayanlar da erkenden, gün batmadan yatanlardı. Kalanlarımız için gece bir bulanıklıktan ibaretti.”

Sustu. Mat Thom’a baktı, ama Thom yanıt vermedi. Mat o mavi gözlerdeki ifadeden, adamın hikâyeyi ezberlediğini anlayabiliyordu. *Eğer beni türkülerine katacaksa,* doğru *öğrense iyi olur,* diye düşündü Mat kollarını kavuşturarak. *Şapkamı da dahil etmeli. Bu çok iyi bir şapka.*

“O gece meradaydım,” diye devam etti muhtar. “İhtiyar Garken’ın kırık çitleri onarmasına yardım ediyordum. Sonra... hiçbir şey. Bir bulanıklık. Ertesi gece kendi yatağımda, karımın yanında uyandım. İyi uyuyamamışız gibi yorgun hissediyorduk.” Durdu, sonra alçak sesle ekledi: “Ben de kâbuslar görmüştüm. Belli belirsizdiler ve soluyorlardı. Ama canlı bir imge

hatırlıyorum. İhtiyar Garken ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu. Vahşi bir hayvan tarafından öldürülmüş gibi görünüyordu.”

Barlden Mat’in karşısında, doğu duvarındaki pencerenin yanında durdu ve dışarı baktı. “Ama ertesi gün Garken’ı görmeye gittim ve o iyiydi. Çiti onarmayı bitirdik. Söylentileri ancak köye döndüğümde duydum. Ortak kâbuslar, gün batımındaki saatlerin hatırlanmaması. Toplandık ve enine boyuna konuştuk. Sonra yine oldu. Güneş battı ve tekrar doğduğunda yine yatakta, yorgun ve kâbuslarla dolu bir zihinle uyandım.” Ürperdi ve masaya gidip kendine bir fincan çay doldurdu.

“Gece ne olduğunu bilmiyoruz,” dedi muhtar çayına bir kaşık bal katıp karıştırarak.

“Bilmiyor musunuz?” diye sordu Mat. “Ben size geceleri neler olduğunu *anlatabilirim.* Siz...”

“Ne olduğunu bilmiyoruz,” diye sözünü kesti muhtar sertçe başını kaldırarak. “Bilmek de istemiyoruz.”

“Ama...”

“Bilmemiz *gerekmiyor* yabancı,” dedi muhtar sertçe. “Hayatlarımızı mümkün olduğunca yaşamaya çalışacağız. Çoğumuz erkenden, gün batmadan yatıyoruz. Böylece hatırladıklarımızda boşluk olmuyor. Yatağa gidiyoruz ve aynı yatakta uyanıyoruz. Kâbuslar oluyor, bazen evlerimizde hasar buluyoruz, ama hiçbiri onarılması imkânsız değil. Diğerleri meyhaneye gitmeyi ve gün batarken içmeyi tercih ediyor. Bunda da iyi bir taraf var sanırım. Ne kadar içersen iç, eve dönme konusunda hiç endişelenmen gerekmiyor. Her seferinde sağ salim kendi yatağında uyanıyorsun.”

“Bundan tamamen kaçınabilirsiniz,” dedi Thom yumuşak bir sesle. “Hiçbir şey değişmemiş gibi davranamazsınız.”

“Öyle yapmıyoruz.” Barlden çayından bir yudum aldı. “Kurallarımız var. *Sizin* görmezden geldiğiniz kurallar. Gün batımından sonra ateş yakmıyoruz –gece, mücadele edecek kimse yokken yangın çıkmasını istemiyoruz. Gün batımından sonra köye yabancıları kabul etmiyoruz. Bu dersi çabuk öğrendik. Gece çöktükten sonra burada kısılı kalan ilk dışarlıklılar fıçıcı Sammrie’nin akrabalarıydı. Ertesi sabah evinin duvarlarında kan bulduk. Ama kız kardeşi ve ailesi onlara verdiği yataklarda sağ salim uyuyordu.” Muhtar durdu. “Artık onlar da aynı kâbusları görüyor.”

“O zaman gidin,” dedi Mat. “Bu lanet yerden ayrılın ve başka bir yere gidin!”

“Denedik,” dedi muhtar. “Ne kadar uzağa gidersek gidelim hep burada uyanıyoruz. Bazıları kendi canlarını almayı denedi. Cesetleri gömdük. Ertesi sabah yataklarında uyandılar.”

Oda sessizleşti.

“Kan ve lanet küller,” diye fısıldadı Mat. Üşüdüğünü hissediyordu.

“Geceden canlı çıktınız,” dedi muhtar yine çayını karıştırarak. “Kan lekesi görmediğimden, kurtulamadığınızı varsaydım. Nerede uyanacağınızı merak ediyorduk. Handaki odaların çoğunda artık köyümüzün bir parçası haline gelen yolcular kalıyor. İnsanların nerede uyanacağını biz seçemiyoruz. Kendiliğinden oluyor. Boş bir yatakta biri kalıyor ve ondan sonra her sabah orada uyanıyor.

“Her durumda, sizi kendi aranızda olanlar hakkında konuşurken duyduğumda, sizin kurtulmuş olmanız gerektiğini anladım. Geceyi açık seçik hatırlıyorsunuz. Bize katılanlar yalnızca kâbus görür. Kendinizi şanslı sayın. Yolunuza gitmenizi ve Hinder Çeşmesi’ni unutmanızı öneririm.”

“Yanımızda Aes Sedailer var,” dedi Thom. “Onlar size yardımcı olmak için bir şeyler yapabilir. Beyaz Kule’ye söyleyebiliriz, onlar...”

“Hayır!” dedi Barlden sertçe. “Durumla nasıl başa çıkacağımızı öğrendiğimizden beri hayatlarımız o kadar kötü değil. Üzerimizde Aes Sedai gözleri istemiyoruz.” Sırtını döndü. “Neredeyse grubunuzu geri çevirecektik. Bazen, yolcuların bizim kurallarımıza uymayacağını hissettiğimizde bunu yapıyoruz. Ama yanınızda Aes Sedailer vardı. Onlar sorular sorar, meraklanırlar. Sizi geri çevirirsek onların kuşkulanacağından ve zorla köye gireceklerinden endişelendik.”

“Gün batımında köyden ayrılmaya zorlamak onları daha da fazla meraklandırdı,” dedi Mat. “Ve banyo hizmetçilerinin onları *öldürmeye* çalışması da sır saklamak için iyi bir yöntem değil.”

Muhtar soldu. “Bazıları... eh, burada kısılı kalmanızı dilediler. Aes Sedailer buraya bağlanırsa, hepimiz için bir çıkış yolu bulacaklarını düşündüler. Hepimiz aynı fikirde değiliz. Her durumda, bu *bizim* sorunumuz. Lütfen, siz... gidin yeter.”

“İyi.” Mat doğruldu ve mızrağını aldı. “Ama ilk önce, bana *bunların* nereden geldiğini söyle.” Cebindeki kâğıdı, kendi yüzünün resmini çıkardı.

Barlden kâğıda baktı. “Bunların yakındaki köylere de dağıtılmış olduğunu göreceksiniz,” dedi. “Biri seni arıyor. Dün gece Ledron’a

söylediğim gibi, ben konuklarımızı satma işinde değilim. Sırf ödül almak için seni kaçırıp, gece burada tutacak değildim."

"Beni kim arıyor?" diye tekrarladı Mat.

"Kuzeydoğuda, yirmi fersah kadar uzakta, Trustair adlı küçük bir köy var. Söylentilere bakılırsa, biraz para istiyorsan, resimdekine benzer bir adam hakkında haber götürüyormuşsun. Ya da diğeri hakkında. Trustair'de, Sıkılı Yumruk adlı bir hana gidersen, seni arayan kişiyi bulabilirsin."

"Diğer resim?" diye sordu Mat kaşlarını çatarak.

"Evet. İri yarı, sakallı bir adam. Dibindeki not altın rengi gözleri olduğunu söylüyor."

Mat Thom'a baktı. Adam çalı kaşlarından birini kaldırdı.

"Kan ve lanet küller," diye mırıldandı Mat ve şapkasının yan tarafını aşağı çekti. Onu ve Perrin'i kim arıyordu, ne istiyorlardı? "Sanırım biz gideceğiz," dedi. Barlden'e baktı. Zavallı adam. Bu bütün köy için geçerliydi. Ama Mat bu konuda ne yapabilirdi ki? Bir kazanabileceğiniz savaşlar vardı, bir de başkasına bırakmanız gereken savaşlar.

"Altınların dışarıdaki arabada," dedi muhtar. "Kazandıklarından almadık. Erzak da orada." Mat ile göz göze geldi. "Biz burada sözümüzü tutarız. Başka şeyler kontrolümüz dışında, özellikle de kurallarımıza kulak asmayanlar için. Ama sırf yabancı diye bir adamı soyacak değiliz."

"Ne kadar da iyisiniz," dedi Mat ifadesizce, kapıyı çekip açarak. "Size iyi günler öyleyse. Gece geldiğinde benim öldüreceğimden daha fazla insan öldürmemeye çalışın. Thom, geliyor musun?"

Âşık, eski yara izi yüzünden hafifçe aksayarak gidip ona katıldı. Mat Barlden'e baktı. Adam odanın ortasında, sıyrılmış kol yenleriyle duruyor, çay fincanına bakıyordu. O fincanın içinde daha sert bir şeyler olduğunu diliyormuş gibiydi.

"Zavallı adam," dedi Mat, sonra Thom'un peşinden sabah ışığına çıktı ve kapıyı arkasından çekip kapattı.

"Senin resimlerini dağıtan kişinin peşine düşeceğiz herhalde?" diye sordu Thom.

"Aynen öyle," dedi Mat, *ashandarei*'ini Zar'ın eyerine bağlayarak. "Zaten köy Dört Kral yolunda. Sen arabayı sürebilirsen, atını ben çekerim."

Thom başını salladı. Muhtarın evini inceliyordu.

"Ne?" diye sordu Mat.

"Yok bir şey evlat," dedi âşık. "Yalnızca... eh, hüzünlü bir hikâye. Dünyada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Burada Desen'de bir pürüz var.

Kasaba geceleyin dağılıyor ve sonra her sabah dünya her şeyi başa alarak işleri yoluna koymaya çalışıyor."

"Eh, daha açık sözlü olmaları gerek," dedi Mat. Thom ve Mat muhtarla konuşurken köylüler erzak yüklü arabayı çekmişlerdi. Arabaya iki sağlam yapılı, geniş toynaklı, açık kahverengi yük atı bağlanmıştı.

"Daha açık sözlü mü?" diye sordu Thom. "Nasıl? Muhtar haklı, gerçekten de bizi uyarmaya çalıştılar."

Mat homurdandı ve açık sandığa yürüyüp altınlarını kontrol etti. Muhtarın dediği gibi oradaydılar. "Bilmiyorum," dedi. "Bir uyarı levhası falan koyabilirlerdi. Merhaba. Hinder Çeşmesi'ne hoş geldiniz. Gün batımından sonra kalacak olursanız, gece sizi öldüreceğiz ve *lanet* yüzünüzü yiyeceğiz. Turtalarımızı deneyin. Martna Bailey her gün taze taze pişiriyor."

Thom gülmedi. "Tatsız bir espri evlat. Bu kasabada dalga geçilmeyecek kadar çok trajedi var."

"Komik," dedi Mat. Erzak ve arabayı karşılayacağına inandığı kadar para saydı. Bir an duraksadıktan sonra on gümüş kron daha ekledi. Hepsini bir yığın halinde muhtarın kapısına bıraktı, sonra sandığı kapadı. "İşler ne kadar çok trajik olursa, benim o kadar gülesim geliyor."

"Bu arabayı gerçekten de alacak mıyız?"

"Yiyeceğe ihtiyacımız var," dedi Mat sandığı arabanın arkasına bağlayarak. Bira fıçılarının yanında pek çok beyaz peynir tekerleği ve yarım düzine koyun bacağı yatıyordu. Yemekler güzel kokuyordu ve Mat'in midesi gurulduyordu. "Hakkımla kazandım." Yoldan geçen köylülere baktı. Dün onları ilk kez gördüğünde, adımlarındaki yavaşlığın dağ köylülerinin tembel doğasından ileri geldiğini düşünmüştü. Şimdi, bambaşka bir sebep olduğunu anlıyordu.

İşine döndü ve atların koşumlarını kontrol etti. "Arabayı ve atları alma konusunda da hiç kötü hissetmiyorum. Bu köylülerin gelecekte pek fazla yolculuk edeceklerini sanmıyorum..."

29
Bandar Eban'a Giderken

Moiraine Damodred benim zayıflığım yüzünden öldü.

Rand devasa kapılardan geçip Bandar Eban'a girerken Tai'daishar'ı yürüme hızına yavaşlattı. Aieller önden, maiyeti arkasından geliyordu. Kapılara şehrin mührünün oyulduğu söyleniyordu, ama açık olduklarından onları göremiyordu.

Murandy tepelerinde kellesini uçurduğum o isimsiz Karanlıkdostu. Yanındakilerin nasıl göründüğünü unuttum, ama o kadının yüzünü asla unutmayacağım.

Listeyi kafasından geçiriyordu. Artık neredeyse gündelik bir ayin olmuştu, onun elleriyle öldürdüğü ya da onun eylemleri yüzünden ölen kadınların isimleri. Şehrin içindeki sokak sıkı topraktandı ve yol kavşaklarında tekerlek izleri birbirlerini kesiyordu. Burada toprak Rand'ın alışık olduğundan daha hafifti.

Colavaere Saighan ben onu dilenciye döndürdüğüm için öldü.

Domanlıların yanından geçti. Kadınlar incecik elbiseler içindeydi, erkeklerin ince bıyıkları ve rengârenk ceketleri vardı. Buradaki yolların kenarlarına tahta kaldırımlar yapılmıştı ve insanlar onların üzerine doluşmuş, izliyordu. Rand bayrakların ve sancakların rüzgârda çırpındığını duyabiliyordu. Şehirde onlardan çok var gibiydi.

Liste hep Moiraine'le başlıyordu. En çok o isim canını yakıyordu, çünkü onu kurtarabilirdi. Kurtarmalıydı. Moiraine onun uğruna kendisini feda ettiği için Rand kendinden nefret ediyordu.

Bir çocuk kaldırımdan inip sokağa koşacak oldu, ama babası onu elinden yakaladı ve kalabalığın arasına çekti. İnsanların bazıları öksürüp

mırıldanıyordu, ama çoğu sessizdi. Rand'ın sıkı toprakta yürüyen birliklerinin sesi o sessizlikte gök gürültüsü gibi geliyordu.

Lanfear yine dirilmiş miydi? Ishamael geri dönebiliyorsa, o da dönmüş olabilir miydi? Bu durumda, Moiraine'in ölümü boşa olmuştu ve Rand'ın korkaklığı daha da can yakıcıydı. Bir daha asla. Liste kalacaktı, ama yapılması gerekeni yapmayacak kadar zayıf olmayacaktı bir daha.

Kaldırımdaki insanlar tezahürat yapmıyordu. Eh, Rand özgürlük dağıtmak için gelmemişti. Yapılması gerekeni yapmak için gelmişti. Belki Graendal'ı burada bulurdu; Asmodean kadının kırsalda olduğunu söylemişti, ama bu uzun zaman önceydi. Eğer onu bulursa, belki işgalinin vicdan azabını hafifletirdi.

Artık vicdanı var mıydı? Karar veremiyordu.

Cosaida Chareenlerinden Liah'yı, kendi iyiliği için olduğuna inanarak ben öldürdüm. Tuhaf bir biçimde, Lews Therin de onunla birlikte adları saymaya başladı; kafasının içinde garip bir yankı.

İleride, büyük bir Aiel grubu şehir meydanında durmuş, onu bekliyordu. Meydanın ortasında at şeklinde bakır çeşmeler köpüklü bir dalganın üzerinden atlıyordu. Çeşmenin önünde atlı bir adam, çevresinde şeref muhafızları ile bekliyordu. Sağlam yapılı, kare yüzlü, derisi kırışmış, kır saçlı bir adamdı. Alnı, Cairhien askerleri arasında yaygın olan moda uyarınca tıraşlanıp pudralanmıştı. Dobraine güvenilir bir adamdı, en azından bir Cairhienli ne kadar güvenilir olabiliyorsa o kadar.

Demir Dağ Taardadlarından Sendara, Dumanlı Su Miagomalarından Lamelle, Kızıl Tuz Goshienlerinden Andhilin.

Ilyena Therin Moerelle, dedi Lews Therin iki isim arasında. Rand ses etmedi. En azından deli adam yine çığlık atmıyordu.

"Lord Ejder," dedi Dobraine rahatça, Rand'a eğilerek yaklaşırken. "Bandar Eban şehrini ellerinize teslim ediyorum. Emrettiğiniz gibi düzen sağlandı."

"Senden tüm ülkede düzen sağlamanı istedim Dobraine," dedi Rand alçak sesle. "Tek bir şehirde değil."

Asil adam hafifçe büzüldü.

"Benim için Tüccarlar Konseyi'nden birini yakaladın mı?" diye sordu Rand.

"Evet," dedi Dobraine. "Milisair Chadmar. Şehrin kaosundan son kaçanlardan." Adamın gözleri hevesliydi. Her zaman güvenilir bir adam olmuştu, ama bu bir aldatmaca mıydı? Rand son zamanlarda insanlara

güvenmekte güçlük çekiyordu. En güvenilir görünenler, en dikkatli olması gerekenlerdi. Ve Dobraine Cairhienliydi. Rand oyunlar oynamaktan hoşlanan Cairhienlilerin tekine bile güvenmeye cesaret edebilir miydi?

Moiraine Cairhienliydi. Ona güveniyordum. Genellikle.

Belki Dobraine Rand'ın Arad Doman kralı olarak onu seçmesini umuyordu. Adam Cairhien naibiydi, ama pek çok diğeri gibi o da Rand'ın Güneş Tahtı için Elayne'i düşündüğünü biliyordu.

Eh, Rand bu krallığı Dobraine'e verebilirdi. Adam çoğundan daha iyiydi. Rand adama başını sallayarak yolu göstermesini istedi. Dobraine isteneni yaparak, Aiellerle birlikte geniş bir yan sokağa döndü. Rand içinden listeyi sayarak devam etti.

Buradaki binalar yüksek ve kare şeklindeydi. Üst üste yığılmış kutulara benziyorlardı. Çoğunda balkonlar vardı ve balkonlar da aşağıdaki kaldırımlar gibi tıka basa doluydu.

Rand'ın listesindeki her isim ona acı veriyordu, ama o acı artık tuhaf, uzak bir şeydi. Duyguları... Semirhage'i öldürdüğü günden beri farklıydı. Semirhage ona vicdan azabını ve acısını gömmeyi öğretmişti. Kadın onu zincire vurmayı düşünmüştü, ama bunun yerine ona güç vermişti.

Rand listeye onun ve Elza'nın isimlerini ekledi. Orada olmaya hakları yoktu. Semirhage bir kadından çok canavardı. Elza da ona ihanet etmişti; baştan beri Gölge'ye hizmet ediyordu. Ama Rand yine de isimleri ekledi. Rand onların öldürülmeleri konusunda diğerleri kadar sorumluydu. Hatta daha fazla. Moiraine'i kurtarmak için Lanfear'ı öldürmeye gönülsüz davranmıştı, ama yeniden yakalanmamak için Semirhage'i şerateşle öldürüp, varoluştan silmişti.

Eyerinde, bir kesede taşıdığı şeyi yokladı. Pürüzsüz bir heykelcikti. Cadsuane'e hizmetkârlarının heykelciği kadının odasından aldığını söylememişti. Cadsuane sürüldüğüne göre, asla söylemeyecekti de. Kadının hâlâ maiyetinin peşinden geldiğini, yüzünü bir daha göstermemesi emrinin sınırlarını zorladığını biliyordu. Ama Cadsuane Rand'ın emrettiği gibi yapıyordu ve bu yüzden Rand üzerinde durmuyordu. Onunla konuşmayacaktı ve kadın da onunla konuşmayacaktı.

Cadsuane bir araçtı ve o araç etkisiz olmuştu. Rand onu kenara attığı için pişman değildi.

Soğuk Zirve Miagomalarından Mızrağın Kızı Jendhilin, diye düşündü. Lews Therin de onunla birlikte mırıldandı. Liste fazla uzundu. Rand ölene kadar daha da uzayacaktı.

Ölüm artık onu endişelendirmiyordu. Sonunda, Lews Therin'in bütün bunların bitmesi feryatlarını anlamaya başlamıştı. Rand ölmeyi hak ediyordu. Bir adamın bir daha asla doğmamasını sağlayacak kadar güçlü bir ölüm var mıydı? Sonunda listenin sonuna geldi. Eskiden, isimleri unutmamak için kendi kendine tekrarlıyordu. Artık bu imkânsızdı; istese de onları unutamazdı. Onları, kendisinin ne olduğunu hatırlamak için tekrarlıyordu.

Ama Lews Therin'in ekleyecek bir ismi daha vardı. *Elmindreda Farshaw,* diye fısıldadı.

Rand Tai'daishar'ın dizginlerini çekti ve Aieller, Saldaealı süvariler ve kamp hizmetkârlarından oluşan alayı sokağın ortasında durdurdu. Dobraine beyaz aygırının üzerinde sorarcasına döndü.

Onu öldürmedim! diye düşündü Rand. *Lews Therin, o yaşıyor. Onu öldürmedik! Her durumda, suç Semirhage'teydi.*

Sessizlik. Rand parmaklarının onun derisini nasıl sıktığını hissedebiliyordu hâlâ; kudretsiz, ama aynı zamanda son derece güçlü. Eylemlerinin ardında Semirhage olsa bile, Min'i uzaklara gönderip koruyamayacak kadar zayıf olan Rand'dı.

Onu göndermemişti. Zayıf olduğu için değil, içindeki bir parça artık aldırış etmediği için. Min'e değil –onu deli gibi seviyordu ve her zaman sevecekti. Ama ölüm, acı ve yıkımın onu takip ettiğini, onları bir pelerin gibi peşinde sürüklediğini biliyordu. Min burada ölebilirdi, ama onu gönderirse, yine de tehlikede olacaktı. Rand'ın düşmanları onun Min'i sevdiğini tahmin ediyordu muhtemelen.

Güvenlik yoktu. Min ölürse, onu da listeye ekleyecekti ve acısını çekecekti.

Neden durduğu sorgulanamadan yine harekete geçti. Tai'daishar'ın nalları rutubetten gevşeyen toprak sokakları dövdü. Buraya sık sık yağmur yağıyordu; Bandar Eban kuzeybatının en büyük limanıydı. Güneydekiler kadar büyük bir şehir olmasa da, aynı ölçüde etkileyiciydi. Tahtadan inşa edilmiş kare ev sıraları ikinci ve üçüncü katlarda çıkıntı yapıyordu. Çocukların oyun blokları gibi, katlara bölünmüş kusursuz kareler halinde üst üste yığılmışlardı. Şehri dolduruyorlar, hafif bir eğimle geniş limana doğru iniyorlardı.

Şehrin en geniş olduğu yer limandı. Okyanusu içecekmiş gibi, ağzını ardına dek açmış bir insan kafası gibi görünüyordu. Rıhtımlar hemen hemen boştu; Deniz Halkı gemilerinden –üç direkli yelkenliler– ve trol

teknelerinden başka demir atmış gemi yoktu. Limanın büyüklüğü, gemiler olmayınca, oranın daha da ıssız görünmesine sebep oluyordu.

Bandar Eban'da her şeyin yolunda olmadığını gösteren ilk işaret buydu.

Hemen hemen boş liman dışında, şehrin en çarpıcı tarafı bayraklardı. Ne kadar mütevazı olursa olsun her binaya dikilmiş ya da asılmışlardı. O bayrakların çoğu o binada yapılan işi ilan ediyordu –Caemlyn'de basit, tahta bir tabelanın yapacağı gibi. Bayraklar çoğundan daha gösterişliydi, parlak renklere sahiptiler ve binaların üzerinde rüzgârda dalgalanıyorlardı. Çoğu binanın yanından, onlara uyan, duvar halılarına benzeyen bayraklar sarkıyordu ve parlak harflerle her dükkânın sahibini, usta zanaatkârını ya da tüccarını ilan ediyordu. Evlerde bile, içinde yaşayan ailenin isimlerini açıklayan bayraklar vardı.

Bakır tenli, siyah saçlı Domanlılar parlak giysileri tercih ediyordu. Doman kadınları, utanç verici ölçüde ince elbiseleriyle ünlüydüler. Domanlı genç kızların küçük yaşlardan itibaren erkekleri yönlendirme sanatı konusunda eğitilerek evlenme çağına hazırlandıkları söyleniyordu.

Onların yol kenarlarında dikilip izlemelerini görmek, Rand'ı karanlık düşüncelerinden sıyırmaya yetmeliydi. Belki bir sene önce olsa alık alık bakardı, ama artık onlara bakmıyordu bile. Aslında, Doman halkının bu şekilde bir araya toplandıklarında çok daha az çarpıcı olduğunu düşündü. Yabanotlarının arasında bir çiçek görülecek manzaradır, ama her gün çiçek tarhlarının yanından geçiyorsanız, hiçbiri dikkatinizi çekmez.

Ne kadar dalgın olursa olsun, kıtlığın izlerini görebiliyordu. Yüzleri süzülmüş çocuklar, yanakları çökmüş yetişkinler. Bu şehir birkaç hafta önce kargaşa içindeydi, ama Dobraine ve Aieller düzeni sağlamıştı. Binaların bazılarında özensizce onarılmış pencereler ya da kırık tahtalar vardı. Bayrakların bazılarının yırtıldığı ve alelacele dikildiği açıktı. Kanun uygulanıyordu, ama kanunsuzluk hâlâ taze bir anıydı.

Rand'ın grubu merkezdeki yol kavşağına geldi. Kocaman, dalgalanan bayraklar buranın Arandi Meydanı olduğunu ilan ediyordu. Dobraine alayı doğuya çevirdi. Cairhienlinin yanındaki Aiellerin çoğu, *siswai'aman* olduklarını anlatan kırmızı baş bantları takmıştı. Ejderin Mızrakları. Rhuarc yirmi bin Aiel'in şehrin çevresinde ve yakındaki kasabalarda kamp kurmasını sağlamıştı; şimdiye dek Domanlılar bu Aiellerin Yenidendoğan Ejder'i izlediklerini öğrenmiş olmalıydı.

Rand Deniz Halkı gemilerinin –sonunda– güneyden tahılla gelebildiklerine memnun olmuştu. Bir umut, düzenin sağlanmasında

Dobraine ve Aieller kadar işe yarardı.

Alay şehrin zengin mahallesine döndü. Rand evlerin daha şatafatlı olduğu yeri nerede bulacağını biliyordu: rıhtımlardan mümkün olduğunca uzak, ama yine de şehir duvarlarından rahat bir mesafe uzakta. Rand zenginleri haritaya bakmadan bulabilirdi. Şehrin yerleşimi o mekânı talep ediyordu neredeyse.

Bir at Rand'ın yanına yanaştı. Rand başta Min olduğunu varsaydı –ama hayır, Min arkada, Bilgelerin yanında at sürüyordu. Min artık ona farklı gözle mi bakıyordu, yoksa Rand'a mı öyle geliyordu? Min onun yüzünü her gördüğünde boğazındaki parmaklarını mı hatırlıyordu?

Yanına gelen Merise'ti. Sakin, boz bir at sürüyordu. Aes Sedailer Rand'ın Cadsuane'i sürgüne göndermesine çok kızmışlardı. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Aes Sedailer çok sakin ve kontrollü görünmekten hoşlanırdı, ama Merise ve diğerleri Cadsuane'e, köyü ziyaret eden bir kralın karşısındaki bir hancı kadar yaltaklanıyordu.

Tarabonlu kadın bugün şalını takarak, Yeşil Ajah'la bağlantılı olduğunu ilan etmeyi tercih etmişti. Belki de yetkesini dayatma çabasıyla takmıştı onu. Rand içten içe göğüs geçirdi. Bir yüzleşme beklemişti, ama yolculuğun bunu herkesin öfkesi dinene kadar geciktireceğini ummuştu. Cadsuane'e bir açıdan saygı duyuyordu, ama ona hiç güvenmemişti. Başarısızlığın sonuçları olmalıydı ve onun işini gördükten sonra çok rahatlamıştı. Artık kadının iplerine dolanmayacaktı.

En azından daha az ipe dolanacaktı.

"Bu sürgün tam bir saçmalık Rand al'Thor," dedi Merise önemsemezce. Onu, belki zorla bir şeyler yaptırmak daha kolay olsun diye, bilinçli olarak mı kızdırmaya çalışıyordu? Aylarca Cadsuane'le uğraştıktan sonra, bu kadının soluk taklidi neredeyse komikti.

"Ondan af dilemelisin," diye devam etti Merise. "Bizimle birlikte yolculuk etmeye tenezzül etti, ama senin anlamsız kısıtlamaların yüzünden bu sıcakta pelerin kullanıp, başlığını takmak zorunda kalıyor. Kendinden utanmalısın."

Yine Cadsuane. Rand onun emrinde boşluk bulmasına izin vermemeliydi.

"Ee?" diye sordu Merise.

Rand başını çevirdi ve Merise'in gözlerine baktı. Son birkaç saat içinde şok edici bir şey öğrenmişti. İçindeki kaynayan öfkeyi bastırarak –*cuendillar* olarak– uzun süredir kavrayamadığı bir şey anlamıştı.

İnsanlar öfkeye tepki vermiyorlardı. Taleplere tepki vermiyorlardı. Sessizlik ve sorular çok daha etkiliydi. Gerçekten de, tam eğitimli bir Aes Sedai olan Merise bu ifadenin önünde büzüldü.

Rand ifadesine duygu katmadı. Öfkesi, kızgınlığı, tutkusu... hâlâ orada, içinde gömülüydü. Ama onu buzla kaplamıştı, soğuk ve kıpırtısızdı. Semirhage'in ona gitmeyi öğrettiği yerin –boşluk gibi olan, ama çok daha tehlikeli yerin– buzuydu.

Belki de Merise onun içindeki donmuş öfkeyi sezebiliyordu. Ya da belki diğer şeyi seziyordu, o... gücü kullandığı gerçeğini. Lews Therin uzaktan uzağa ağlamaya başladı. Rand ne zaman Semirhage'in tasmasından kaçmak için yaptığı şeyi düşünse, deli adam bunu yapıyordu.

"Yaptığın şey aptalca bir hamleydi," diye devam etti Merise. "Sen..."

"Yani benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Rand usulca.

Taleplere sessizlikle, meydan okumalara sorularla karşılık ver. Ne kadar çok işe yaradığı şaşırtıcıydı. Merise sustu, sonra gözle görülür bir biçimde ürperdi. Bakışlarını Rand'ın eyerindeki keseye çevirdi. Rand orada küre tutan küçük adam heykelini taşıyordu. Rand dizginleri gevşekçe tutarak keseyi yokladı.

Heykelcikle gösteriş yapmıyordu. Onu yalnızca taşıyordu, ama Merise ve diğerlerinin çoğu, dilerse kullanabileceği neredeyse sınırsız gücü biliyordu. Bu herkesin bildiğinden daha büyük bir silahtı. Onunla, Rand dünyayı bile yok edebilirdi belki. Ve heykelcik sakin sakin eyerinde oturuyordu. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Ben... Hayır, öyle düşünmüyorum," diye itiraf etti Merise. "Her zaman değil."

"Sence başarısızlıklar cezalandırılmamalı mı?" diye sordu Rand yine yumuşak bir sesle. Neden öfkesinin kontrolünü kaybetmişti ki? Bu küçük sıkıntılar onun öfkesine, gazabına değmezdi. Biri onu çok fazla rahatsız ederse, tek yapması gereken onu bir mum gibi söndürmekti.

Tehlikeli bir düşünce. Onun düşüncesi miydi? Yoksa Lews Therin'in mi? Yoksa... düşünce... bir başka yerden mi gelmişti?

"Kuşkusuz çok haşin davrandın," dedi Merise.

"Çok haşin mi?" diye sordu Rand. "Onun hatasını anlıyor musun Merise? Neler olabileceğini düşündün mü? Neler olması *gerektiğini?*"

"Ben..."

“Her şeyin sonu Merise,” diye fısıldadı Rand. “Yenidendoğan Ejder Karanlık Varlık’ın kontrolünde. İkimiz, aynı tarafta savaşıyoruz.”

Kadın sustu, sonra, “Evet,” dedi. “Ama sen de hatalar yaptın. Benzer bir felaketle sonuçlanabilirlerdi.”

“Ben hatalarımın bedelini ödüyorum,” dedi Rand yüzünü çevirerek. “Onları her gün ödüyorum. Her saat. Her nefeste.”

“Ben...”

“Yeter.” Sözcüğü bağırarak değil, sessizce söyledi. Gözlerini gözlerine dikerek hoşnutsuzluğunu kadının tüm gücüyle hissetmesini sağladı. Merise aniden eyerinde çöktü ve iri iri açılmış gözlerle ona baktı.

Yan taraftan yüksek bir çatırtı ve ardından ani bir gümbürtü geldi. Çığlıklar havayı yardı. Rand korkuyla döndü. Seyircilerle dolu bir balkon desteklerinden kurtulmuş, sokağa düşmüş, kayaya çarpan fıçı gibi kırılmıştı. Ama sesler sokağın her iki yanından gelmişti. Rand kaşlarını çattı ve döndü; *ikinci* bir balkon da –ilkinin hemen karşısındaki– düşmüştü.

Merise soldu, sonra atını telaşla çevirdi ve yaralılara yardım etmeye gitti. Diğer Aes Sedailer de düşenlere Şifa vermeye koşuyordu.

Rand Tai’daishar’ı dürterek yürüttü. Bu Güç’le yapılmış değildi, *ta’veren* doğasının olasılıkları değiştirmesi yüzünden olmuştu. Nereyi ziyaret ederse etsin, olağanüstü ve gelişigüzel olaylar oluyordu. Doğumlar, ölümler, düğünler ve kazalar çoğalıyordu. Rand onları görmezden gelmeyi öğrenmişti.

Ama bu kadar... şiddetli... bir olay nadiren görülüyordu. Yeni güçle bağlantısından kaynaklanmadığından emin olabilir miydi? Rand’ın ulaştığı, kullandığı ve zevk aldığı o görünmeyen, ama baştan çıkarıcı güç kuyusundan? Lews Therin yaptıklarının imkânsız olması gerektiğini düşünüyordu.

İnsanoğlunun Karanlık Varlık’ın zindanına delik açmalarının asıl sebebi güçtü. Yönlendirmek için yeni bir enerji kaynağı, tıpkı Tek Güç gibi, ama farklı. Yabancı, garip ve engin potansiyele sahip. O güç kaynağı Karanlık Varlık’ın kendisi çıkmıştı.

Lews Therin sızlandı.

Rand’ın erişim anahtarını yanında taşımasının bir sebebi vardı. Onu yaratılmış en büyük *sa’angreal*’lerden birine bağlıyordu. Rand o gücü kullanarak, Nynaeve’in yardımıyla, *saidin*’i temizlemişti. Erişimi anahtarı hayal edilmesi imkânsız bir ırmağa, okyanus kadar engin bir boraya ulaşmasını sağlamıştı. Tecrübe ettiği en büyük şeydi.

İsimsiz gücü kullandığı ana kadar.

O diğer güç ona sesleniyor, ona şarkı söylüyor, onu baştan çıkarıyordu. Onca güç, onca ilahi güç. Ama onu dehşete de düşürüyordu. Ona dokunmaya cüret edemezdi, bir daha olmazdı.

Bu yüzden anahtarı taşıyordu. İki enerji kaynağı arasında hangisinin daha tehlikeli olduğundan emin değildi, ama ikisi de onu çağırdığı sürece, ikisine de direnebilirdi. Tıpkı dikkatini çekmek için bağıran iki kişi gibi, sesleri birbirlerini boğuyordu. Şimdilik.

Dahası, ona bir daha tasma takmalarına izin vermeyecekti. Erişim anahtarı Semirhage'e karşı yardım etmezdi ona –ne kadar büyük olursa olsun, Tek Güç'ün hazırlıksız yakalanan bir adama faydası olmazdı– ama belki gelecekte işine yarardı. Eskiden olsa, onun sunduğu güçten korkarak onu yanında taşımaya cesaret edemezdi. Artık bu tür zayıflıklara tahammülü yoktu.

Hedefi seçmek kolaydı; geniş, görkemli bir malikânenin arazisine beş yüz kadar Cairhienli silahlı adam kamp kurmuştu. Aiellerin de orada çadırları vardı –ama onlar yakındaki binalara ve çatılara da yerleşmişti. Aieller için belli bir yerde kamp kurmak, orayı korumakla aynı şeydi, çünkü dinlenen bir Aiel devriye gezen sıradan bir askerden iki kat tetikte olurdu. Rand güçlerinin büyük kısmını şehrin dışında bırakmıştı; Rand'ın adamları için duvarların içinde kalacak yer ayarlama işini Dobraine ve kâhyalarına bırakacaktı.

Rand Tai'daishar'ı durdurdu, sonra yeni evini inceledi.

Bizim evimiz yok, diye fısıldadı Lews Therin. *Biz onu yok ettik. Yaktık, tıpkı ateşe atılmış kum gibi erittik.*

Malikâne kütük evden kesinlikle daha iyiydi. Geniş arazisi demir kapılarla sınırlanmıştı. Çiçek tarhları boştu –bu bahar çiçekler büyümekte duraksıyordu– ama çimenlik Rand'ın gördüğü çoğundan daha yeşildi. Eh, daha çok sarı ve kahverengiydi, ama yeşil kısımlar da vardı. Bahçıvanlar büyük çaba harcıyordu ve çabaları çimenliğin kenarlarındaki, hayvan biçiminde kesilmiş Aryth porsukağacı sıraları biçiminde kendini gösteriyordu.

Malikânenin kendisi bir saraydan farksızdı; şehirde krala ait bir saray da vardı elbette. Ama Tüccarlar Konseyi'nin evlerinden daha gösterişsiz olduğu söyleniyordu. Malikânenin tepesinde dalgalanan bayrak parlak altın rengi ve siyahtı ve buranın Chadmar Evi'nin konağı olduğunu ilan ediyordu. Belki bu Milisair diğerlerinin gidişini fırsat olarak görmüştü. Eğer

öyleyse, kazandığı tek gerçek fırsat, Rand tarafından tutsak alınmak olmuştu.

Malikâne arazisinin kapıları açık duruyordu ve Rand'ın maiyetindeki Aieller çoktan içeri dalmış, topluluk ya da klan üyelerine katılıyorlardı. Rand'ın emir ve talimatlarını beklememeleri sinir bozucuydu, ama Aieller Aiel'di işte. Beklemelerini önerse, sanki harika bir şaka yapmış gibi, kahkahayla karşılanırdı. Rüzgârı ehlileştirmek, onların ıslaktopraklı gibi davranmasını sağlamaktan daha kolaydı.

Bu aklına Aviendha'yı getirdi. Kız aniden nereye gitmişti? Rand bağ aracılığıyla onu hissedebiliyordu, ama his soluktu –kız çok uzaklardaydı. Doğuda. Orada, Kıraç'ta ne işi vardı?

Başını iki yana salladı. Kadınları anlamak zordu. Bir Aiel kadını anlamak on kat daha zordu. Rand onunla biraz zaman geçirmeyi ummuştu, ama kız ondan kaçınmaya özen gösteriyordu. Eh, belki de uzak durmasına sebep olan Min'in varlığıydı. Aviendha'nın kaçması daha iyiydi. Rand'ın düşmanlarının henüz ondan haberi yoktu.

Tai'daishar'ı kapılardan geçirdi, araba yolundan geçerek malikâneye yöneldi. Atından indi, heykelciği kayışından aldı ve ceketinin geniş cebine attı. Cebi, heykelciğin sığması için yeni genişlettirmişti. Atını bir seyise teslim etti –malikânenin kendi hizmetkârlarından, yeşil ceket ve onun altına bembeyaz bir gömlek giymiş, kabarık yakası ve manşetleri olan bir adam. Malikânenin hizmetkârları Rand'ın, malikânenin eski sakinine korumasını bağışladığına göre, mekânı kendisininmiş gibi kullanacağı konusunda tembihlenmişlerdi.

Binanın merdivenlerine tırmanırken Dobraine de ona katıldı. Bina bembeyaz badanalıydı, öndeki merdiven sahanlığının iki yanına ahşap sütunlar sıralanmıştı. Rand ön kapıdan içeri girdi. Pek çok sarayda yaşamış olmasına rağmen yine de etkilendi. Ve tiksindi. Malikânenin ön kapılarının arkasında bulduğu şatafatı gören biri, şehir halkının açlıktan kırıldığını asla tahmin edemezdi. Girişin ötesinde çok sinirli hizmetkârlardan bir sıra dikiliyordu. Rand onların korkusunu hissedebiliyordu. İnsanın yaşadığı yere Yenidendoğan Ejder'in gelmesi gündelik bir olay değildi.

Rand binici eldivenini kolunun altına sıkıştırıp çıkardı, sonra kemerine taktı. "O nerede?" diye sordu hizmetkârlara göz kulak olan Beralna ve Riallin adındaki iki Kız'a dönerek.

"İkinci kat," dedi Kızlardan biri. "Çay yudumluyor, ama eli öyle titriyor ki, porseleni kıracak."

“Ona tutsak olmadığını söyleyip duruyoruz,” dedi diğer Kız. “Yalnızca gitmesi yasak.”

İkisi de bunu gülünç buluyordu. Rand yana baktı. Rhuarc ona katılmak üzere geliyordu. Uzun boylu, alev saçlı klan şefi, ışıldayan avizesi ve süslü vazoları ile, tüm odayı süzdü. Rand onun ne düşündüğünü biliyordu. “Beşte birini alabilirsiniz,” dedi. “Ama yalnızca bu mahallede yaşayan zenginlerden.”

Bu iş böyle yapılmazdı; Aiellerin herkesten beşte bir almasına izin vermeliydi. Ama Rhuarc itiraz etmedi. Çeteler ve kabadayılarla savaşmış olmalarına rağmen, Aiellerin Bandar Eban’ı alması gerçek bir fetih değildi. Belki de onlara hiçbir şey vermemeliydi. Ama buna benzer malikâneler düşünülünce, burada, en azından zenginler arasında, Aieller için ayrılabilecek bir servet vardı.

Kızlar bunu beklemişler gibi başlarını salladılar, sonra, muhtemelen kendi paylarını seçmeye başlamak için, koşarak uzaklaştılar. Dobraine onları endişeyle izledi. Cairhienli pek çok seferde Aiellerin beşte birlerini almalarına tahammül etmişti.

“Onların kervan nöbetçilerini uykuda bulan eşkıyalar gibi yağma yapmasına neden izin verdiğini hiç anlamıyorum,” dedi Corele odaya girerken, yüzünde bir gülümseme vardı. Etkileyici eşyaları görünce tek kaşını kaldırdı. “Ne kadar da şirin bir yermiş. Askerlerin bahar goncalarını ezmesine izin vermek gibi, değil mi?”

Merise’i başından attıktan sonra, onunla uğraşmak için şimdi de Corele’i mi göndermişlerdi? Kadın hoş bir ifadeyle Rand’la göz göze geldi, ama Rand o bakışlarını kaçırıp dönene kadar bakmaya devam etti. Bunun Aes Sedailer üzerinde hiç işe yaramadığı zamanları hatırlıyordu.

Dobraine’e döndü. “Burada iyi iş çıkardınız,” dedi lorda. “Benim dilediğim kadar geniş bir bölgede düzen sağlayamamış olsanız da. Silahlı adamlarını topla. Narishma’ya sizin için Tear’a açılan bir kapıyol yapması talimatı verildi.”

“Tear mı Lordum?” diye sordu Dobraine şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Rand. “Darlin’e söyle, habercilerle başımı ağrıtmayı bıraksın. Güçlerini toplamaya devam edecek; doğru zamanın geldiğine karar verdiğimde onu Arad Doman’a getireceğim.” Bu, Dokuz Ayın Kızı ile görüşmesinden sonra olacaktı. O görüşme çok şeyi belirleyecekti.

Dobraine biraz hayal kırıklığına uğramış göründü. Yoksa yalnızca Rand mı öyle yorumluyordu? Dobraine’in yüz ifadesi nadiren değişirdi. Bu

krallık hakkındaki umutlarının solup gittiğini mi düşünüyordu? Rand'a karşı entrika mı çeviriyordu? "Peki Lordum. Hemen yola çıkmam bekleniyor sanırım?"

Dobraine ondan kuşku etmemiz için hiç sebep vermedi bize. Hatta Elayne'in Güneş Tahtı'na oturması için destek bile topladı!

Rand adamdan çok uzun zaman uzak kalmıştı. Ona güvenmesine izin vermeyecek kadar uzun. Ama şimdilik onu buradan uzaklaştırmak en iyisiydi; buraya yerleşmek için çok fazla zamanı olmuştu ve Rand Cairhienlilerin siyasi oyunlardan kaçınacağına güvenmezdi.

"Evet, bir saat içinde gidiyorsun," dedi Rand. Dönüp zarif beyaz merdiveni tırmandı.

Dobraine her zamanki gibi metin duruşuyla selam verdi ve ön kapıdan çıktı. Hemen itaat etmişti. Ağzından tek bir şikâyet çıkmamıştı. Gerçekten iyi bir adamdı. Rand öyle olduğunu biliyordu.

Işık, bana neler oluyor? diye düşündü Rand. *Bazı insanlara güvenmem gerek. Değil mi?*

Güvenmek mi?.. diye fısıldadı Lews Therin. *Evet, belki ona güvenebiliriz. O yönlendiremiyor. Işık, asıl kendimize güvenemeyiz...*

Rand dişlerini sıktı. Alsalam bulunamazsa krallığı Dobraine'e vererek ödüllendirecekti adamı. Ituralde tahtı istemiyordu.

Düz ve geniş merdiven bir sahanlıkla bitiyor, sonra ikiye ayrılıyor, dönerek ikinci kata çıkıyor, iki yandan aynı sahanlığa kavuşuyordu. "Bana bir görüşme odası lazım olacak," dedi Rand aşağıda kalan hizmetkârlara. "Birde taht. Hemen."

On dakikadan az süre sonra, Rand ikinci katta gösterişli bir biçimde döşenmiş bir odada oturmuş, tüccar Milisair Chadmar'ın ona getirilmesini bekliyordu. Süslü beyaz ahşap sandalyesi tam olarak bir taht sayılmazdı, ama iş görürdü. Belki Milisair de onu görüşmelerde kullanmıştı. Oda bir taht odası biçiminde döşenmiş gibiydi. Hafifçe yükseltilmiş bir kürsüde oturuyordu. Hem kürsü hem de yer, köşedeki kaideler üzerinde duran Deniz Halkı porselenlerine uyan süslü desenlere sahip yeşil kırmızı kilimlerle kaplıydı. Arkasındaki dört geniş pencere –her biri yürüyerek içinden geçebileceği kadar büyüktü– odaya bulutlu gökyüzünün ışığını alıyordu. Rand bir kolunu dizlerine dayayarak sandalyesinde öne eğilirken gün ışığı sırtına düşüyordu. Heykelcik hemen önünde yerde duruyordu.

Kısa süre sonra Milisair Chadmar Aiel nöbetçilerin yanından geçip odaya girdi. Üzerinde şu ünlü Doman elbiselerinden biri vardı. Vücudunu

boyundan ayak parmaklarına dek kaplıyordu, ama neredeyse şeffaftı ve her kıvrımına yapışıyordu –kadında onlardan epey vardı. Elbise koyu yeşildi ve kadın boynuna inciler asmıştı. Kıvırcık siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve bukleler yüzünü çevreliyordu. Rand kadının bu kadar genç olmasını beklememişti. Otuzlarında ancak gösteriyordu.

Onu idam etmek yazık olacaktı.

Yalnızca bir gün oldu, diye düşündü kendi kendine, *beni izlemeyi reddettiği için bir kadını idam etmeyi düşünmeye başladım bile. İdamı hak eden suçluları idam etme fikrine bile dayanamadığım günler hatırlıyorum. Ama yapılması gereken yapılmalıydı.*

Milisair'in derin reveransı, onun yetkesini kabul ettiğini ima eder gibiydi. Ya da belki elbisesinin vurguladıklarını daha iyi görmesi içindi. Tam da Domanlılardan beklenecek bir davranış. Kadın açısından ne yazık ki, Rand'ın kadınlarla zaten nasıl halledeceğini bilemediği bir sürü sorunu vardı.

"Lord Ejder," dedi Milisair reveransından doğrularak. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Kral Alsalam'dan en son ne zaman haber aldın?" diye sordu Rand. Bilinçli olarak, kadına odadaki sandalyelerden birine oturma izni vermedi.

"Kral mı?" diye sordu kadın şaşırarak. "Haftalar oldu."

"En son mesajı getiren haberciyle konuşmam gerek," dedi Rand.

"Onu bulabileceğimizden emin değilim." Kadın allak bullak olmuş gibiydi. "Şehirdeki her habercinin geliş gidişlerini takip etmiyorum Lordum."

Rand öne eğildi. "Bana yalan mı söylüyorsun?" diye sordu usulca.

Kadının ağzı, belki de onun açık sözlülüğü yüzünden, şokla açık kaldı. Domanlılar Cairhienli gibi değildi –onlar siyasi sinsilikle doğuyordu sanki– ama yine de incelikli bir halktı. Özellikle de kadınları.

Rand ne incelikli ne de sinsiydi. O fatihe dönüşmüş bir koyun çobanıydı ve Aiel kanı taşısa da, yüreğinde bir İki Nehirliydi. Kadın her ne politika oyunlarına alışık olursa olsun, Rand üzerinde etkili olmayacaktı. Onun oyunlara tahammülü yoktu.

"Ben..." dedi Milisair ona bakarak. "Lord Ejder..."

Kadın ne saklıyordu? "Ona ne yaptın?" diye sordu Rand tahmin yürüterek. "Haberciye?"

"Kral'ın nerede olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyordu," dedi Milisair çabucak. Sözcükler ağzından dökülüyordu sanki. "Sorgucularım oldukça

titiz çalıştı."

"Öldü mü?"

"Ben... Hayır Lord Ejder."

"O zaman onu bana getirteceksin."

Kadın daha da soldu ve yan tarafa baktı; belki de içgüdüyle kaçış yolu arıyordu. "Lord Ejder," dedi tereddütle bakışlarını yine ona çevirerek. "Artık burada olduğunuza göre, belki Kral... saklanmaya devam eder. Belki onu aramaya gerek yoktur."

O da kralın öldüğünü düşünüyor, diye düşündü Rand. *Bu onu risk almaya zorladı.*

"Alsalam'ı bulmak gerek," dedi Rand, "en azından başına ne geldiğini öğrenmeliyiz. Kaderini bilmeliyiz ki, yeni bir kral seçebilesiniz. Bu şekilde oluyor, değil mi?"

"Bir an önce taç giyeceğinizden eminim Lord Ejder," dedi kadın hemen.

"Buranın kralı ben olmayacağım," dedi Rand. "Haberciyi bana getir Milisair. Belki o zaman yeni kralın taç giymesini görecek kadar yaşarsın. Gidebilirsin."

Kadın duraksadı, sonra reverans yaptı ve çekildi. Rand Min'in dışarıda Aiellerle birlikte durmuş, tüccarın çıkmasını izlediğini gördü. Onunla göz göze geldi. Kız rahatsız olmuş görünüyordu. Milisair hakkında bir şeyler mi görmüştü? Neredeyse onu çağıracaktı, ama kız hızla uzaklaşıp gözden kayboldu. Kenarda, Alivia onun gidişini merakla izliyordu. Eski *damane* son zamanlarda uzak duruyordu. Doğru zamanı bekliyor, Rand'ın ölmesine yardım etme yazgısını gerçekleştirene kadar oyalanıyor gibiydi.

Rand kendini ayakta buldu. Min'in gözlerindeki o bakış. Rand'a kızgın mıydı? Boynuna sarılan elini, onu yere bastıran dizini mi hatırlıyordu?

Sandalyeye oturdu. Min bekleyebilirdi. "Tamam," dedi Aiellere hitaben. "Bana yazmanlar ve kâhyalar getirin. Rhuarc ve Bael de gelsin. Şehirden kaçmamış, isyanlarda öldürülmemiş şehir ileri gelenlerini de getirin. Tahıl dağıtım planlarının üzerinden geçmeliyiz."

Aieller ulaklar gönderdi ve Rand sandalyesine yerleşti. İnsanların beslenmesini, düzeni ve Tüccarlar Konseyi'nin toplanmasını sağlayacaktı. Hatta yeni bir kral seçtirecekti.

Ama *aynı zamanda,* Alsalam'ın nereye gittiğini öğrenecekti. Çünkü içgüdüleri Graendal'ı bulmak için en iyi yolun bu olduğunu söylüyordu. En iyi ipucu.

Graendal’ı bulursa, tıpkı Semirhage gibi, onu da şerateşle öldürecekti. Ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

30
Eski Öğüt

Gawyn babasını çok az hatırlıyordu –adam ona doğru düzgün babalık yapmamıştı– ama Caemlyn sarayının bahçelerinde bir günü çok iyi hatırlıyordu. Gawyn küçük bir havuzun kenarında durmuş, suya taş atıyordu. Taringail yanında genç Galad'la Gül Yolu'nda yanından geçmişti.

Sahne Gawyn'in hafızasında hâlâ canlıydı. Açmış güllerin ağır kokusu. Havuzdaki gümüş dalgacıklar, suya attığı küçük taştan kaçan balıklar. Babasını gözlerinin önüne getirebiliyordu. Uzun boylu, yakışıklı, saçları hafifçe dalgalı. Galad o zaman bile dimdik duran, ciddi bir delikanlıydı. Birkaç ay sonra Galad Gawyn'i aynı havuzda boğulmaktan kurtaracaktı.

Gawyn babasının sözlerini asla unutmayacaktı. Taringail Damodred hakkında başka ne düşünürse düşünsün, bu öğüt doğruydu. "İki tür insana *asla* güvenemezsin," diyordu adam Galad'a geçerlerken. "İlki sevimli kadınlar. İkincisi ise Aes Sedailer. Her iki özelliğe sahip bir kadınla karşılaşırsan Işık yardımcın olsun oğlum."

Işık yardımcın olsun oğlum.

"Bu konuda Amyrlin'in açık isteğine karşı çıkılmasına izin veremem, o kadar," dedi Lelaine ciddiyetle, masasının üzerindeki küçük kavanozda mürekkep karıştırarak. Hiçbir adam, onları ne kadar büyülemiş olursa olsun, güzel kadınlara güvenmezdi zaten. Ama Taringail'in söylediklerini pek azı fark ederdi –sevimli bir kız, tıpkı sıcak görünmeyecek kadar soğumuş bir köz gibi, çok çok daha tehlikeli olabilirdi.

Lelaine güzel değildi, ama sevimliydi, özellikle de gülümserken. İnce ve zarifti, saçlarında tek bir kır tel yoktu, yüzü ovaldi, dudakları dolgundu. Kadın Gawyn'e, o sinsiliğe sahip bir kadına göre fazla cazip gözlerle bakıyordu. Ve biliyormuş gibi görünüyordu. Dikkat çekecek kadar çekici

olduğunu, ama erkeklerin ihtiyatla yaklaşmasına sebep olacak kadar baş döndürücü olmadığını anlıyordu.

Tehlikeli türden bir kadındı. Gerçek hissi veren bir kadın, erkeklerin onun dikkatini çekebileceğini düşünmesine sebep olacak türden bir kadın. Egwene gibi, onunla zaman geçirmek isteyeceğiniz türden sevimli değildi. Bu kadının gülümsemesi, kemerinizdeki ve çizmenizdeki bıçakları saymak, içlerinden hiçbirinin sizin dikkatiniz dağınıkken sırtınıza saplanmadığından emin olmak istemenize sebep olan türdendi.

Gawyn kadının düz tepeli mavi çadırının gölgesindeki yazı masasının yanında duruyordu. Oturması söylenmemişti ve Gawyn de oturmak için izin istememişti. Bir Aes Sedai'yle, özellikle de önemli bir Aes Sedai'yle konuşmak için aklı başında ve ağırbaşlı olmak gerekiyordu. Ayakta durmayı tercih ederdi. Belki tetikte kalmasına yardımcı olurdu.

"Egwene sizi korumaya çalışıyor," dedi Gawyn kızgınlığını kontrol altına almaya çalışarak. "Bu yüzden onu kurtarmaya çalışmamanızı istedi. Açık ki kendinizi tehlikeye atmanızı istemiyor. Kusur derecesinde fedakârdır." *Öyle olmasa,* diye ekledi içinden, *onu Amyrlin Makamı numarası yapmaya zorlamanıza izin vermezdi.*

"Güvende olduğundan çok emin görünüyor," dedi Lelaine kalemini mürekkebe batırarak. Bir parşömene yazı yazmaya başladı; birine bir not. Gawyn nezaket gösterip notu okumaktan kaçındı, ama kadının hareketlerinin hesaplanmış olduğunu fark etti. Gawyn, kadının tüm dikkatini ona vermesini hak edecek kadar önemli değildi. Bu hakareti fark etmemiş görünmeyi seçti. Bryne'ı zorlamak işe yaramamıştı; bu kadın üzerinde daha da etkisiz olurdu.

"Endişelerinizi yatıştırmaya çalışıyor Lelaine Sedai," dedi bunun yerine.

"İnsanlardan epey anlarım genç Trakand. Ben Egwene'in tehlikede hissettiğini düşünmüyorum." Kadın başını iki yana salladı. Parfümü elma çiçeği kokuyordu.

"Sizden kuşku etmiyorum," diye yanıt verdi Gawyn. "Ama belki onunla *nasıl* iletişim kurduğunuzu bilsem, daha iyi anlayabilirdim. Eğer ben..."

"Bunu sormaman gerektiği konusunda uyarıldın çocuğum," dedi Lelaine yumuşak, ezgili bir sesle. "Aes Sedai işlerini Aes Sedailere bırak."

Egwene ile nasıl iletişim kurduklarını sorduğunda neredeyse bütün Aes Sedailer aynı yanıtı vermişti. Gawyn kızgınlıkla dişlerini sıktı. Ne beklemişti ki? Tek Güç kullanmayı gerektiriyordu. Beyaz Kule'de bu kadar

zaman geçirdikten sonra, Güç'ün neler yapıp neler yapamayacağı konusunda hâlâ çok fazla fikri yoktu.

"Yine de," diye devam etti Lelaine, "Amyrlin oldukça güvende olduğunu düşünüyor. Shemerin'in anlattıkları Egwene'in bize anlattıklarını destekliyor ve doğruluyor. Elaida güçten o kadar deliye döndü ki, asıl Amyrlin'i tehdit olarak görmüyor."

Kadının söylemediği şeyler vardı. Gawyn o kadarını anlayabiliyordu. Egwene'in şu andaki durumu hakkında onlardan asla doğru düzgün bir yanıt alamıyordu. Egwene'in hapse atıldığına, bir çömez kadar serbestçe dolaşmasına izin verilmediğine dair söylentiler duymuştu. Ama bir Aes Sedai'den bilgi almak, kayaları çalkalayıp tereyağı yapmaya çalışmaktan farksızdı!

Gawyn bir nefes aldı. Öfkesine teslim olamazdı. Bunu yaparsa, Lelaine'in dinlemesini *asla* sağlayamazdı. Ve ona ihtiyacı vardı. Bryne Aes Sedailerden izin almadan kılını kıpırdatmazdı ve Gawyn'in anlayabildiği kadarıyla o izni ancak Lelaine ya da Romanda'dan alabilirdi. Herkes o ikisinden birini dinliyor gibiydi.

Neyse ki, Gawyn onları birbirlerine karşı kullanabileceğini anlamıştı. Ne zaman Romanda'yı ziyaret edecek olsa, hemen Lelaine'den bir davetiye geliyordu. Elbette, onu görmeye bu kadar hevesli olmalarının Egwene'le pek ilgisi olmuyordu. Kuşkusuz bu konuşma da birazdan o yöne sapacaktı.

"Belki de haklısınız, Lelaine Sedai," dedi farklı bir taktik deneyerek. "Belki Egwene *gerçekten de* güvende olduğuna inanıyordur. Ama yanılmış olması mümkün değil mi? Elaida'nın *Amyrlin* olduğunu iddia eden bir kadının Beyaz Kule'de başıboş dolaşmasına izin verdiğine gerçekten inanıyor musunuz? Yakaladığı rakibini idam etmeden önce teşhir etmek için yaptığı açık."

"Belki," dedi Lelaine yazmaya devam ederek. Akıcı, süslü bir el yazısı vardı. "Ama yanılıyor bile olsa, Amyrlin'e saygı göstermem gerekmez mi?"

Gawyn yanıt vermedi. Elbette kadın Amyrlin'in iradesine karşı çıkabilirdi. Aes Sedai politikalarını, bunu devamlı yaptıklarını bilecek kadar anlıyordu. Ama bunu söylemek hiçbir işe yaramazdı.

"Yine de," dedi Lelaine dalgın dalgın. "Belki Salon'a sunabilirim. Amyrlin'i yeni bir dilekçeyi dinlemeye ikna edebiliriz. Yeni bir sav kurabiliyor muyuz, bakalım."

"Bakalım", "Belki yapabiliriz" ya da "Ne yapılacağını düşüneyim". Asla kesin bir söz değil; yarım ağızla verilen her söz, kolay kaçış sağlaması

için bol bol kaz yağıyla yağlanmış oluyordu. Işık, Gawyn Aes Sedai yanıtlarından bıkmış usanmıştı!

Lelaine başını kaldırıp ona baktı ve bir gülümseme bahşetti. “Şimdi, senin için bir şey yapmayı kabul ettiğime göre, belki sen de benim için bir şey yapmaya razı olursun. Belki bilirsin, büyük başarılar ancak pek çok katılımcının katkısıyla gerçekleşir.”

Gawyn içini çekti. “Ne gerekiyorsa söyleyin Aes Sedai.”

“Raporlara bakılırsa, kız kardeşin Andor’da kendini hayranlık verici bir biçimde ortaya koymuş,” dedi Lelaine, Gawyn’le görüştüğü son üç seferde tıpatıp aynı sözleri söylememiş gibi. “Ama tahtı güvenceye almak için birkaç kişinin ayağına da bastı. Sence Traemane Evi’nin meyve bahçeleri hakkındaki politikası ne olacak? Annenin yönetimi altında, toprak vergisi rejimi Traemane Evi’ne *epey* iltimas geçiyordu. Elayne bu özel ayrıcalığı geri mi çeker, yoksa onu ona direnenlerin ağzına bir parmak bal çalmak için mi kullanır?”

Gawyn iç çekecekken kendini tuttu. Konu hep Elayne’e dönüyordu. Gawyn ne Lelaine’in ne de Romanda’nın Egwene’i kurtarmakla gerçekten ilgilendiğini düşünüyordu –onun yokluğunda artan nüfuzları ikisini de çok mutlu etmişti. Hayır, Gawyn’le, Aslan Tahtı’nın yeni kraliçesi yüzünden görüşüyorlardı.

Gawyn Mavi Ajah’tan bir Aes Sedai’nin elma bahçesi vergi oranları ile neden ilgileneceğini düşünüyordu. Lelaine parasal çıkar peşinde olamazdı; bu Aes Sedailerin âdeti değildi. Ama etki peşinde olmalıydı, Andor’un asil evleri ile olumlu bir bağlantı kurmak için bir yol. Gawyn yanıt vermeyi reddetti. Bu kadına neden yardım edecekti ki? Bunun ne faydası olurdu?

Ama... kadının Egwene’in kurtarılmasına yardımcı olmayacağından *emin* olabilir miydi? Bu görüşmeleri Lelaine için faydalı kılmazsa, kadın onunla görüşmeyi bırakır mıydı? Gawyn kamptaki –ne kadar küçük olursa olsun– tek nüfuz kaynağını kaybeder miydi?

“Eh,” dedi, “kardeşimin annemden daha katı olacağını düşünüyorum. Meyve üreticilerine iltimas verilmesinin artık geçerli bir sebebi olmadığını düşünmüştür hep.”

Lelaine’in söylediklerini parşömenin dibine not aldığını görebiliyordu. Mürekkep ve tüy kalem çıkarmasının asıl sebebi bu muydu?

Olabildiğince dürüstçe yanıt vermekten başka seçeneği yoktu, ama *çok fazla* bilgi için kendisine baskı yapmalarına izin vermeme konusunda da dikkatli olmalıydı. Pazarlık yapmak için elinde Elayne ile bağlantısından

başka bir şey yoktu ve uzun sürmesi için Aes Sedailere faydasını azar azar kullanmalıydı. Bu canını sıkıyordu. Elayne pazarlık malzemesi değildi, onun kız kardeşiydi.

Ama ondan başka bir şey de yoktu elinde.

"Anlıyorum," dedi Lelaine, "peki, kuzeydeki kiraz bahçeleri? Son zamanlarda pek verimli değiller ve..."

Gawyn başını iki yana sallayarak çadırdan çıktı. Lelaine bir saat boyunca onu Andor vergi oranları hakkında sorgulamıştı. Ve Gawyn bir kez daha, ziyaretiyle faydalı bir şey başardığından emin değildi. Bu gidişle Egwene'i asla kurtaramayacaktı!

Her zamanki gibi, çadırın dışında, onu iç kampa kadar geçirecek beyazlı bir çömez bekliyordu. Bu seferki çömez kısa boylu, tombul bir kadındı ve beyazlara bürünmek için biraz fazla yaşlı görünüyordu.

Gawyn kadının onu Aes Sedailerin kampından geçirmesine izin verdi ve kadın onun emredildiği gibi gittiğinden emin olmak için başına dikilen bir nöbetçi gibi değil, yalnızca bir rehbermiş gibi davrandı. Bryne haklıydı; kadınlar Beyaz Kule'nin küçük bir taklidi olan köylerinde dolaşan gereksiz insanlar –özellikle de askerler– istemiyorlardı. Kaldırımlarda beyaz elbiselere bürünmüş kadın gruplarının yanından geçti. Onu, en dost canlısı insanların bile yabancılara gösterdiği o hafifçe güvensiz ifadeyle süzüyorlardı. İpek de giymiş olsalar yün de, her zamanki kadar özgüvenli Aes Sedailerin yanından geçti. Asker kampındakinden çok daha düzenli görünen işçi kadın gruplarının yanından geçti. Onlar da neredeyse birer Aes Sedai havasıyla yürüyorlardı. Sanki *asıl* kampa girmelerine izin verildiğinde, onlar da bir miktar yetke kazanmışlardı.

Bütün bu gruplar, ortak alanı oluşturan, ezilmiş otlarla kaplı bir meydandan geçip gidiyorlardı. Gawyn'in bu kampta öğrendiği en kafa karıştırıcı şey Egwene ile ilgiliydi. Buradaki insanların onu *gerçekten* Amyrlin olarak gördüğünü fark etmeye başlamıştı. Egwene başkalarının sinirini üzerine çekmek için bir kukla değildi yalnızca, Elaida'yı kızdırmak için hesaplı bir hakaret değildi. Egwene onlar için gerçekten Amyrlin'di.

Açık ki, asiler kontrol edebilecekleri birini istedikleri için seçilmişti. Ama ona bir kukla gibi davranmıyorlardı –hem Lelaine hem de Romanda ondan saygıyla bahsetmişti. Egwene'in yokluğu, bir güç boşluğu yarattığından, avantajdı. Bu yüzden Egwene'i bir yetke kaynağı olarak

kabul ediyorlardı. Onun daha birkaç ay önce yalnızca bir Kabuledilmiş olduğunu bir tek kendisi mi hatırlıyordu?

Egwene gerçekten boyunu aşan bir işe kalkışmıştı. Bununla birlikte, bu kamptaki insanları etkilemeyi de başarmıştı. Seneler önce, kendi annesinin Andor'da başa gelmesine benziyordu.

Ama neden onu kurtarmalarına izin vermiyordu? Yolculuk yeniden keşfedilmişti –işittiklerine bakarak, onu yeniden keşfeden Egwene'di! Onunla konuşması gerekiyordu. O zaman kaçmak istememesinin başkalarını tehlikeye atma gönülsüzlüğünden mi kaynaklandığını, yoksa başka bir sebebi mi olduğunu anlayabilirdi.

Aes Sedai ve ordu kampları arasındaki yerde Yürekli'nin kösteğini çözdü, çömez nöbetçisine başıyla selam verdi, sonra eyere tırmandı ve güneşin nerede olduğuna baktı. Atını doğuya, ordu çadırları arasında bir patikaya çevirdi ve tırıs kaldırdı. Lelaine'e bir başka randevusu olduğunu söylerken yalan söylememişti; Bryne'la görüşmeye söz vermişti. Elbette, Gawyn Lelaine'den kaçmak için bir yola ihtiyaç duyduğundan Bryne'la görüşme ayarlamıştı. Bunu ona Bryne öğretmişti: Geri çekilmeni önceden planlamak, korkmak anlamına gelmezdi. Yalnızca iyi bir strateji demekti.

Yaklaşık bir saat at sürdükten sonra, Gawyn eski öğretmenini buluşmayı planladıkları yerde buldu: kamp dışındaki karakollardan birinde. Bryne, Gawyn'in Delikanlılardan kaçtığını saklamak için bahane olarak kullandığına benzer bir denetim yapıyordu. General koca burunlu doru iğdiş atına binerken Gawyn çimlerin ve soluk bahar otlarının arasından geçerek yaklaştı. Karakol hafif eğimli bir yamaçta, bir çukurdaydı ve kuzeyi çok iyi görüyordu. Askerler generallerinin huzurunda saygıyla duruyorlardı ve Gawyn'e karşı hissettikleri düşmanlığı belli etmiyorlardı. Gawyn'in onlara karşı düzenlenen başarılı saldırıları yönettiği duyulmuştu. Bryne gibi bir strateji uzmanı becerisi için Gawyn'e saygı duyabilirdi, ama bu adamlar Gawyn'in birliklerinin arkadaşlarını öldürdüğünü görmüştü.

Bryne atını çevirdi ve Gawyn'e başıyla selam verdi. "Geç kaldın evlat."

"Ama beklediğin kadar değil, değil mi?" dedi Gawyn, Yürekli'nin dizginlerini çekerek.

"Hiç de değil," dedi sağlam yapılı adam gülümseyerek. "Aes Sedaileri ziyaret ediyordun."

Gawyn bunun üzerine sırıttı ve ikisi atlarını çevirip, açık tepelerin üzerinden kuzeye yöneldiler. Bryne Tar Valon'un batısındaki tüm karakolları denetlemeyi planlıyordu, uzun at yolculukları gerektiren bir

görevdi, bu yüzden Gawyn de ona eşlik etmeyi önermişti. Oyalanacak başka işi yoktu; askerlerin pek azı onunla kılıç çarpıştırmak istiyordu ve kabul edenler de Gawyn'i 'kazara' incitmek için çok fazla uğraşıyorlardı. Aes Sedailer onun dürtüklemelerine ancak bir yere kadar tahammül ediyordu ve son zamanlarda Gawyn'in içinden taş oyunu oynamak geçmiyordu. Fazla sinirliydi, Egwene için endişeleniyordu ve ilerleme kaydedemediği için canı sıkılıyordu. Gerçek şuydu ki, oyunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı zaten –annesi gibi değildi. Bryne, savaş stratejilerini öğrenmesinin bir yöntemi olarak, Gawyn'in yine de taş oyunu üzerinde çalışması için ısrar ediyordu.

Tepeler sarı otlar ve minik mavi yaprakları, boğum boğum dalları olan tarlakuşu çalıları ile kaplıydı. Tepeleri kaplayan yabançiçekleri olmalıydı, ama teki bile açmamıştı. Manzara hastalıklı görünüyordu –yer yer sarı, başka yerlerde beyazımsı mavi ve sert kıştan sonra tekrar yeşermemiş olan kahverengi çalılarla doluydu.

"Bana görüşmenin nasıl geçtiğini anlatacak mısın?" diye sordu Bryne at sürerlerken. Bir birlik, şeref muhafızı olarak peşlerinden geliyordu.

"Bunu da tahmin ettiğine iddiaya girerim."

"Ah, bilmiyorum," dedi Bryne. "Olağandışı bir dönemden geçiyoruz ve tuhaf olaylar sıradan hale geldi. Belki de Lelaine bir süreliğine entrika çevirmeyi bırakmıştır ve seni gerçekten dinlemiştir."

Gawyn yüzünü buruşturdu. "Örgü örmeye başlamış Trolloc bulmanın, entrika çevirmeyi bırakmış Aes Sedai bulmaktan daha olası olduğunu düşünüyorum."

"Seni uyarmıştım sanırım," dedi Bryne.

Gawyn'in buna söyleyecek sözü yoktu, bu yüzden bir süre sessizlik içinde at sürerek, sağdaki uzak ırmağı geçtiler. O ırmağın karşı yakasında Tar Valon'un kulesi ve çatıları vardı. Bir hapishane.

"Sonunda geride bıraktığın askerler hakkında konuşmamız gerekecek Gawyn," dedi Bryne aniden, gözlerini önünden ayırmadan.

"Konuşulacak ne var, düşünemiyorum," dedi Gawyn. Bu pek de doğru değildi. Bryne'ın ne soracağını tahmin ediyordu ve o konuşmayı dört gözle beklediği söylenemezdi.

Bryne başını iki yana salladı. "Bilgiye ihtiyacım var evlat. Yerleri, sayıları, araçları. Doğudaki köylerin birini üs olarak kullandığını biliyorum, ama hangisi? Kaç adamın var ve Elaida'nın Aes Sedaileri onlara ne tür bir destek veriyor?"

Gawyn gözlerini önünden ayırmadı. “Ben Egwene’e yardım etmeye geldim. Bana güvenenlere ihanet etmek için değil.”

“Onlara ihanet ettin bile.”

“Hayır,” dedi Gawyn kararlılıkla. “Onları terk ettim, ama onlara ihanet etmedim. Ve etmeye de niyetim yok.”

“Ve benim potansiyel bir avantajı kullanmaktan vazgeçmemi bekliyorsun, öyle mi?” diye sordu Bryne ona dönerek. “Kafandakiler insanların hayatını kurtarabilir.”

“Ya da başka canlara mal olabilir,” dedi Gawyn, “diğer taraftan bakarsan.”

“Bu işi güçleştirme Gawyn.”

“Yoksa ne?” diye sordu Gawyn. “Beni sorguya mı alırsın?”

“Onlar için acı çekmeye razı mısın?”

“Onlar benim adamlarım,” dedi Gawyn basitçe. *En azından, öyleydiler.* Her durumda, koşullar ve savaş tarafından itilip kakılmaktan bıkmıştı. Beyaz Kule’ye sadakatini vermeyecekti, ama onu asilere de sunmayacaktı. Yüreği ve şerefi Egwene ve Elayne’e aitti. Ve eğer onlara veremezse, Rand al’Thor’u avlayarak ve onu öldürerek Andor’a –ve tüm dünyaya– verirdi.

Rand al’Thor. Gawyn Bryne’ın adamı savunmasından ikna olmamıştı. Ah, Bryne’ın söylediklerine inandığından emindi –ama adam yanılıyordu. Al’Thor gibi bir yaratığın karizmasına kapılmak en iyi insanların başına bile gelirdi. Adam Elayne’i bile kandırmıştı. Onlara yardım etmenin en iyi yolu bu Ejder denen adamı teşhir etmek ve ondan kurtulmaktı.

Bryne’a baktı ve adam yüzünü ondan çevirdi. Büyük olasılıkla hâli Delikanlılar hakkında düşünüyordu. Bryne’ın Gawyn’i sorguya alması pek olası değildi. Gawyn generali tanıyordu, onun şeref anlayışını çok iyi biliyordu. Bu olmayacaktı. Ama Bryne Gawyn’i hapse atmayı *düşünebilirdi.* Belki de ona bir şey sunmak akıllıca olurdu.

“Onlar genç Bryne,” dedi Gawyn.

Bryne kaşlarını çattı.

“Gençler,” diye tekrarladı Gawyn. “Eğitimleri yeni bitmiş. Egzersiz avlusuna aitler, savaş meydanına değil. Yürekleri iyi, becerileri sağlam, ama ben yanlarından ayrıldıktan sonra, artık senin için büyük bir tehdit değiller. Stratejini bilen bendim. Bensiz, baskınlarda güçlük yaşayacaklar. Saldırmaya devam ederlerse, kasapla randevularının çok uzak olmayacağını tahmin ediyorum. Benim o günü aceleye getirmeme ihtiyaçları yok.”

“Pekâlâ,” diye yanıt verdi Bryne. “Beklerim. Ama baskınları etkili olmaya devam ederse, bu soruyu benden yine duyacaksın.”

Gawyn başını salladı. Delikanlılar için yapabileceği en iyi şey asilerle Beyaz Kule’ye sadık olanlar arasındaki bu bölünmüşlüğü gidermekti. Ama bu, başarabilecekleri bir şeymiş gibi görünmüyordu. Belki Egwene’i kurtardıktan sonra yardım etmenin bir yolunu düşünebilirdi. Işık! Gerçekten savaşmayı düşünüyor olamazlardı, değil mi? Siuan Sanche’nin düşüşünü takip eden çatışma yeterince kötü olmuştu. Ordular burada, Tar Valon’un hemen dışında karşılaşırsa ne olurdu? Aes Sedai’ye karşı Aes Sedai, savaş meydanında Muhafız’a karşı Muhafız. Tam bir felaket.

“İş buna gelemez,” derken buldu kendini.

Atları çayırı aşarken Bryne Gawyn’e baktı.

“Saldıramazsın Bryne,” dedi Gawyn. “Kuşatma ayrı bir şey. Ama sana saldırı düzenlemelerini emrederlerse ne olacak?”

“Her zaman yaptığımı,” dedi Bryne. “İtaat ederim.”

“Ama...”

“Söz verdim Gawyn.”

“Peki, bu söz kaç ölüme bedel? Beyaz Kule’ye saldırmak felaket olur. Bu asi Aes Sedailer ne kadar gücenmiş hissederse hissetsin, kılıçla uzlaşma olmaz.”

“Bu kararı vermek bize düşmez,” dedi Bryne. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle Gawyn’e baktı.

“Ne?” diye sordu Gawyn.

“Senin için neden önemli olduğunu merak ediyorum. Senin yalnızca Egwene için burada olduğunu sanıyordum.”

“Ben...” Gawyn bocaladı.

“Sen kimsin Gawyn Trakand?” diye sordu Bryne ısrar ederek. “Gerçekte kime sadıksın?”

“Beni çoğundan daha iyi tanıyorsun Gareth.”

“Kim olman *gerektiğini* biliyorum,” dedi Bryne. “Muhafızlar tarafından eğitilmiş, ama hiçbir kadına bağlı olmayan Kılıcın İlk Prensi.”

“Ve ben bu değilim, öyle mi?” diye sordu Gawyn aksi aksi.

“Sakin ol evlat,” dedi Bryne. “Bunu hakaret olarak söylemedim. Yalnızca bir gözlem. Ağabeyin kadar sabit fikirli olduğunu biliyorum. Sanırım sende bunu görmüş olmalıydım.”

Gawyn yaşlanmaya yüz tutmuş generale döndü. Adam neden bahsediyordu?

Bryne içini çekti. “Bu çoğu askerin hiç yüzleşmediği bir durumdur Gawyn. Ah, düşünebilirler, ama bunun onlara işkence etmesine izin vermezler. Bu soru bir başkasına aittir, daha yüksek konuma sahip birine.”

“Ne sorusu?” diye sordu Gawyn şaşkınlıkla.

“Taraf seçmek,” dedi Bryne. “Ve, tarafını seçtikten sonra, doğru kararı verip vermediğine karar vermek. Piyadelerin bu seçimi yapması gerekmez, ama biz ordulara kumanda edenler... evet, sende bunu görebiliyorum. Kılıç yeteneğin büyük bir armağan. Onu ne için kullanacaksın?”

“Elayne için,” dedi Gawyn çabucak.

“Şu anda yaptığın gibi mi?” diye sordu Bryne eğlentiyle.

“Eh, Egwene’i kurtardıktan sonra.”

“Ya Egwene gitmezse?” diye sordu Bryne. “Gözlerindeki o bakışı biliyorum evlat. Egwene al’Vere hakkında da bir şeyler biliyorum. Biri zafer kazanana kadar bu savaş meydanını terk etmeyecek.”

“Onu alıp götüreceğim,” dedi Gawyn. “Andor’a.”

“Peki, onu *zorla* mı götüreceksin?” diye sordu Bryne. “Kampıma zorla girdiğin gibi mi? Sırf seninle anlaşmazlığa düşen insanları öldürme ya da cezalandırma yeteneğinle tanınan bir zorba ve kabadayı mı olacaksın?”

Gawyn yanıt vermedi.

“Kime hizmet ediyorsun?” dedi Bryne düşünceli düşünceli. “Bazen kendi becerimiz kendimizi korkutur. Onu kullanamayacaksan, öldürme yeteneği ne işe yarar? Boşa harcanmış bir beceri? Bir katil olmanın yolu? Koruma ve kollama gücü insanın gözünü yıldırır. Bu yüzden beceriyi adayacak birini ararsın, onu bilgece kullanacak birini. Karar verme gerekliliği, karar verdikten sonra bile seni kemirir. Soruyu genç adamlarda daha çok görürüm. Biz eski kurtlar, şöminenin yanında oturmaktan memnun oluruz. Biri bize savaşmamızı söylerse, işleri çok fazla karıştırmak istemeyiz. Ama genç adamlar... onlar merak eder.”

“Sen de bir zamanlar sorguluyor muydun?” diye sordu Gawyn.

“Evet,” dedi Bryne. “Birçok kez. Aiel Savaşı’nda Kumandan General değildim, ama erat-yüzbaşısıydım. O sırada defalarca merak ettim.”

“Aiel Savaşı’nda seçtiğin tarafı nasıl sorgularsın?” dedi Gawyn kaşlarını çatarak. “Onlar katliama geldiler.”

“Bizim için gelmediler,” dedi Bryne. “Onlar yalnızca Cairhien’i istiyordu. Elbette, başta bunu görmek hiç de kolay değildi, ama doğrusunu söylemek gerekirse, bazılarımız merak etti. Laman ölmeyi hak ediyordu.

Biz neden bunu engellemeye çalışırken ölecektik? Belki bu soruyu daha fazla insan sormalıydı.”

“O zaman yanıt nedir?” diye sordu Gawyn. “Nereye güvenebilirim? Kime hizmet etmeliyim?”

“Bilmiyorum,” dedi Bryne açık sözlülükle.

“O zaman neden soruyorsun?” diye terslendi Gawyn atının dizginlerini çekerek.

Bryne da kendi atını dururdu ve döndü. “Yanıtı bilmiyorum, çünkü bir yanıt yok. En azından, herkesin yanıtı kendine özeldir. Ben gençken, şeref için savaşıyordum. Zaman içinde insan öldürmenin o kadar da şerefli bir şey olmadığını fark ettim ve değiştiğimi anladım. Sonra, senin annene hizmet ettiğim için savaştım. Ona güveniyordum. O beni hayal kırıklığına uğratınca, yine merak etmeye başladım. Hizmet ederek geçirdiğim onca seneye ne olacaktı? Onun adına öldürdüğüm adamlara ne olacaktı? Bütün bunların ne anlamı vardı?”

Döndü ve dizginleri silkeleyerek atını yine harekete geçirdi. Gawyn Yürekli’yi tırıs kaldırarak ona yetişti.

“Neden Andor yerine burada olduğumu mu merak ediyorsun?” diye sordu Bryne. “Çünkü boş veremiyorum. Çünkü dünya değişiyor ve benim de onun bir parçası olmam gerekiyor. Çünkü Andor’daki her şey benden alınınca, sadakatimi adayacak yeni bir yere ihtiyacım vardı. Desen bu fırsatı bana verdi.”

“Ve sen, o fırsat orada olduğu için bu seçimi yaptın, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Bryne. “Aptal olduğum için yaptım.” Gawyn ile göz göze geldi. “Ama *kalmamın* sebebi doğru olmasıydı. Kırılan birleştirilmeli. Korkunç bir önderin bir krallığa neler yapabileceğini gördüm. Elaida’nın kendisiyle birlikte bu dünyayı da aşağı çekmesine izin verilemez.”

Gawyn irkildi.

“Evet,” dedi Bryne. “Onlara gerçekten inanmaya başladım. Aptal kadınlar. Ama Işık aşkına, Gawyn, haklılar. Burada yaptığım şey doğru. O haklı.”

“Kim?”

Bryne başını iki yana sallayarak mırıldandı. “Lanet kadın.”

Egwene mi? diye merak etti Gawyn.

“Beni neyin güdülediği senin için önemli değil evlat,” dedi Bryne. “Sen askerlerimden biri değilsin. Ama bazı kararlar vermen gerek. Gelecek

günlerde, bir tarafın olmalı ve onu neden seçtiğini biliyor olmalısın. Bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu.”

Atını tekmeleyerek hızlandırdı. Gawyn uzakta bir başka karakol gördü. Bryne ve askerleri ona yaklaşırken Gawyn geride kaldı.

Bir taraf seç. Ya Egwene *gerçekten* onunla gelmeyi reddederse?

Bryne haklıydı. Bir şey geliyordu. Havada kokusunu alabiliyordunuz, bulutların arasından süzülmeyi başaran zayıf güneş ışığında hissedebiliyordunuz. Uzaktan uzağa, kuzeyde, karanlık ufukta görünmeyen bir enerjinin çıtırtısı gibi sezebiliyordunuz.

Savaş, çatışma, çelişki ve değişim. Gawyn, değil kendisi için bir taraf seçmek, farklı tarafların hangileri olduğunu bile bilmediğini hissediyordu.

31
Lews Therin'e Bir Söz

Cadsuane, sıcağı görmezden gelme yeteneğini kısıtlayan rutubete rağmen pelerini takmış, başlığını kaldırmıştı. Başlığı indirmeye ya da pelerini çıkarmaya cesaret edemiyordu. Al'Thor'un sözleri çok açıktı; yüzünü görürse, idam edilecekti. Al'Thor'un yeni el koyduğu malikâneye sağ salim yerleştiğini bilse de, birkaç saatlik rahatsızlıktan kaçınmak için hayatını riske atmayacaktı. Oğlan sık sık beklenmediği ya da istenmediği yerde ortaya çıkıyordu.

Onun kendisini sürgüne göndermesine izin verecek değildi elbette. Bir erkek ne kadar çok güç sahibi olursa, onu ahmakça kullanması o kadar muhtemel oluyordu. Bir adama bir inek verirsen, ona özenle bakar, sütünü ailesini beslemek için kullanırdı. Ona on inek verirsen, kendini zengin saymaya başlardı –ve on ineğin de bakımsızlıktan ölmesine izin verirdi.

Ayaklarını vura vura kaldırımda yürüyerek, üst üste yığılmış kutulara benzeyen bayraklı binaların önünden geçti. Yine Bandar Eban'da olduğu için çok mutlu değildi. Domanlılara karşı değildi; yalnızca, pek kalabalık olmayan şehirleri tercih ediyordu. Kırsaldaki sorunlarla, mekân her zamankinden de sıkış tıkıştı. Al'Thor'un şehre geldiği söylentilerine rağmen mülteciler gelmeye devam ediyordu. Solundaki ara sokakta onlardan bir grup geçti; yüzleri kirden kararmış bir aile.

Al'Thor yiyecek vadetmişti. Bu vaat, aç ağızlar getiriyordu ve yiyeceklerini aldıktan sonra bile çiftliklerine dönmek istemiyorlardı. Kırsal bölgeler hâlâ kargaşa içindeydi ve buradaki yiyecek çok yeniydi. Mülteciler tahılın, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi bozulmayacağından emin olamıyorlardı. Hayır, kalıyorlar, şehri daha da kalabalık hale getiriyorlardı.

Cadsuane başını iki yana sallayarak kaldırımda yürümeye devam etti, bu sefil takunyalar tahtada takırdıyordu. Şehir, yaya trafiğinin sokakların çamurundan kaçınmasını sağlayan bu uzun, sağlam kaldırımlarıyla ünlüydü. Parke taşları bu sorunu önlerdi, ama Domanlılar dünyanın geri kalanından *farklı* olmakla övünürdü. Korkunç yemek araçları ile yenen sindirilmesi imkânsız ölçüde baharatlı yemekler. Dev bir limana kurulmuş, delişmen bayraklarla dolu bir başkent. Kadınlar üzerinde utanç verici elbiseler; erkeklerde uzun, ince bıyıklar ve Deniz Halkı'nınki kadar büyük bir küpe sevgisi.

Cadsuane geçerken yüzlerce bayrak rüzgârda çırpınıyordu. Cadsuane başlığını çıkarıp rüzgârı yüzünde hissetme dürtüsüne karşı dişlerini sıktı. Işık'ın lanetlediği okyanus havası. Normalde Bandar Eban soğuk ve yağmurlu bir yerdi. Nadiren bu kadar sıcak olurdu. Her durumda, rutubet korkunçtu. Kafası çalışan insanlar iç bölgelerde kalırdı.

Pek çok sokak yürüdü ve yol kavşaklarında çamurların içinden geçti. Onun fikrine göre kaldırımların çözülmesi imkânsız kusuru buydu. Yerliler hangi sokaklardan geçebileceklerini, hangilerinde çamurun derin olduğunu biliyorlardı, ama Cadsuane'in yoluna çıkan yol kavşaklarından geçmesi gerekiyordu. İşte bu yüzden, ayakkabılarının üzerine giymek için bu Tear tarzı takunyaları bulmuştu. Onları satan bir tüccar bulmak şaşırtıcı ölçüde zor olmuştu; Domanlıların onlarla ilgilenmediği açıktı ve yanından geçtiği insanların çoğu ya çamurda yalınayak yürüyordu ya da ayakkabılarını kirletmeden nereden geçebileceklerini biliyordu.

Rıhtımlara giden yolu yarıladığında, sonunda hedefine vardı. Binanın ahşap oyma ön cephesine çarparak dalgalanan güzel bayrak, hanın adının Rüzgârın İltiması olduğunu söylüyordu. Cadsuane içeri girdi ve çamurlu antrede takunyaları çıkardıktan sonra hana adım attı. Nihayet başlığını indirdi. Al'Thor tesadüfen bu hanı ziyaret etmeye karar verirse, onu asması gerekecekti, o kadar.

Hanın ortak odası bir meyhaneden çok bir kralın yemek salonu gibi döşenmişti. Masalara beyaz örtüler örtülmüştü ve cilalı ahşap zemin parlayana dek silinmişti. Duvarlara zevkli natürmort tablolar asılmıştı – barın arkasında bir meyve çanağı, karşısındaki duvarda çiçek dolu bir vazo vardı. Barın arkasındaki raflara dizilmiş şişeler daha çok şarap içindi, birkaç brendi ve başka içki şişeleri de vardı.

İnce yapılı hancı Quillin Tasil uzun boylu, oval yüzlü bir Andorluydu. Siyah saçlarının tepesi açılıyordu ve yanlarını kısa kestirmişti. Kısa sakalı

hemen hemen tamamen kırlaşmıştı. Lavanta rengi güzel ceketinin kol yenlerinden beyaz fırfırlı manşetler çıkıyordu, ama adam hancı önlüğü takmıştı. Genelde iyi bilgi getirirdi, ama aynı zamanda Cadsuane adına meslektaşları arasında soruşturma da yapardı. Gerçekten de çok faydalı bir adamdı.

Cadsuane içeri girerken adam ellerini bir havluya silerek gülümsedi. Bir masa gösterdi, sonra biraz şarap getirmek için bara gitti. Cadsuane otururken odanın diğer yanında iki adam tartışmaya başladı. Diğer müşteriler –uzak tarafta bir masaya oturmuş iki kadın ve bardaki iki adam– tartışmaya aldırış etmedi. İnsan Arad Doman'da zaman geçirirken sık sık alevlenen öfkeleri görmezden gelmeyi öğreniyordu. Domanlı adamlar volkanlar gibi, öfkesi burnunda olurdu. Çoğu insan bunun sebebinin Domanlı kadınlar olduğu konusunda hemfikirdi. Bu iki adam, Ebou Dar'da sıradan olduğu gibi düelloya başvurmadı. Bunun yerine birkaç dakika bağrıştılar, sonra birbirlerinin fikirlerini onaylamaya başladılar, sonra birbirlerine şarap ısmarlamak için ısrar etmeye başladılar. Kavgalar olağandı; ama nadiren kan dökülürdü. Yaralanmalar ticaret için iyi değildi.

Quillin bir kadeh şarapla yaklaştı –en iyi şaraplarından olmalıydı. Cadsuane adamdan asla bunu talep etmezdi, ama yakınmazdı da.

"Shore Hanım," dedi adam cana yakın bir sesle. "Keşke şehirde olduğunuzu daha önceden bilseydim! Bunu mektubunuzu aldığımda öğrendim!"

Cadsuane adamın uzattığı kupayı aldı. "Her tanıdığıma nerede olduğumu raporlama alışkanlığım yoktur Tasil Efendi."

"Elbette hayır, elbette hayır," dedi adam ve Cadsuane'in sert yanıtından alınmamış göründü. Cadsuane adamı asla kızdıramıyordu. Bu onu öteden beri meraklandırmıştı.

"Han iyi iş yapıyor gibi," dedi nazikçe. Adam döndü ve birkaç müşterisine baktı. Müşteriler parıl parıl zemin üzerinde, kusursuz masalarda oturmaktan rahatsız görünüyorlardı. Cadsuane insanları Rüzgârın İltiması'ndan uzak tutanın göz korkutucu temizlik mi, yoksa Quillin'in bir âşık ya da müzisyen tutmama ısrarı mı olduğunu merak ediyordu. Adam onların hanın havasını bozduklarını iddia ediyordu. Cadsuane izlerken, adam yeni bir müşterinin çamurlu ayaklarla içeri girdiğini fark etti. Cadsuane adamın parmaklarının yeri silme dürtüsüyle seğirdiğini görebiliyordu.

“Sen, oradaki,” diye seslendi Quillin adama. “İçeri girmeden önce ayakkabılarını siler misin lütfen?”

Adam donakaldı, kaşlarını çattı, ama denileni yapmak üzere geri döndü. Quillin içini çekti ve gelip Cadsuane’in masasına oturdu. “Dürüst olmak gerekirse Shore Hanım, son zamanlarda burası bana göre fazla kalabalık olmaya başladı. Bazen tüm müşterilerimi takip edemiyorum! Bazen insanlar benim onlarla ilgilenmemi beklerken, içki içmeden çıkıyorlar.”

“Birini tutabilirsin,” dedi Cadsuane. “Bir iki hizmetkâr kız.”

“Ne? Ve bütün eğlenceyi onlar yaşasın, öyle mi?” Adam çok ciddiydi.

Cadsuane şarabından bir yudum aldı. Gerçekten de kusursuz bir şaraptı, belki de –ne kadar iyi olursa olsun– bir hanın barında bulundurulması için fazla pahalı. İçini çekti. Quillin’in Domanlı karısı şehirdeki en başarılı ipek tüccarlarından biriydi; pek çok Deniz Halkı gemisi, onunla ticaret etmek için kadını özellikle arardı. Quillin yirmi sene boyunca karısının muhasebe defterlerini tuttuktan sonra emekli olmuştu. İkisi de zengindi.

Peki, adam parasıyla ne yapmıştı? Bir han açmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla, eskiden beri hayaliydi. Cadsuane çok fazla boş zamanı olan insanların garip meraklarını sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştı.

“Şehirde ne haberler var Quillin?” diye sordu küçük bir para kesesini masanın üzerinde adama doğru iterek.

“Hanımefendi, beni gücendiriyorsunuz,” dedi adam ellerini kaldırarak. “Paranızı alamam!”

Cadsuane tek kaşını kaldırdı. “Bugün oyun oynamak için zamanım yok Tasil Efendi. Parayı kendine istemiyorsan, fakirlere verirsin. Işık biliyor ya, bugünlerde şehirde onlardan çok var.”

Adam içini çekti, ama keseyi gönülsüzlükle cebine attı. Belki de bu yüzden ortak salonu boştu; para kazanmak istemeyen bir hancı tuhaf kaçıyordu. Bir sürü sıradan adam Quillin’i, tertemiz yerleri ve zevkli dekorasyonu kadar huzursuz edici buluyor olmalıydı.

Ama Quillin bilgi almak için *çok* iyiydi. Karısı dedikoduları onunla paylaşıyordu. Adam yüzüne bakarak, Cadsuane’in Aes Sedai olduğunu biliyordu elbette. En büyük kızı Namine Beyaz Kule’ye gitmiş, sonunda Kahverengileri seçmiş, oradaki kütüphanede çalışmaya başlamıştı. Domanlı bir kütüphaneci sıradışı değildi –Bandar Eban’daki Terhana kütüphanesi dünyanın en büyük kütüphanelerinden biriydi. Ama Namine’in dünyada olan bitenler konusundaki rahat, ama keskin kavrayışı Cadsuane’i meraklandırmıştı ve hali vakti yerinde ebeveynler bulmayı umarak kadının

bağlantılarını araştırmıştı. Beyaz Kule’de bir kızlarının olması, insanların Aes Sedailere olumlu bakmasını sağlardı. Bu onu Quillin’e götürmüştü. Cadsuane ona tamamen güvenmiyordu, ama adamı severdi.

“Şehirde ne haberler mi var?” diye sordu Quillin. Gerçekten, hangi hancı önlüğünün altına ipek işlemeli yelek giyerdi? İnsanların hanı tuhaf bulmasına şaşmamak gerekirdi. “Nereden başlamalı? Son zamanlarda takip edemeyecek kadar çok şey oluyor!”

“Alsalam’la başla,” dedi Cadsuane şarabını yudumlayarak. “En son ne zaman görüldü?”

“İnanılır tanıklar tarafından mı, yoksa söylentilere göre mi?”

“İkisini de anlat.”

“Daha bir hafta önce Kral’dan kişisel olarak haber aldıklarını söyleyen düşük yeldoğumlular ve tüccarlar oldu Leydim, ama ben bu tür iddiaları kuşkuyla karşılıyorum. Kral’ın... namevcut olduğunun anlaşılmasından kısa süre sonra, onun dileklerini bildiren sahte mektuplar ortaya çıkmaya başladı. Şahsen bizzat Kral’ın elinden çıktığına inandığım –en azından üzerindeki mührün gerçek olduğuna inandığım– epey emir gördüm. Kralı altı aydır kimsenin görmediğine inandığımı söyleyebilirim.”

“O zaman, nerede olduğunu bilen var mı?”

Hancı özür dileyen bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Onun ortadan kaybolmasında Tüccarlar Konseyi’nin parmağı olduğuna inandık bir süre. Kral’ı gözlerinin önünden ayırmadıklarını ve güneydeki sorunları düşünerek, Majesteleri’ni güvenli bir yere götürdüklerini varsaydık.”

“Ama?”

“Ama kaynaklarım,” –bu, adamın karısı anlamına geliyordu– “artık buna inanmıyor. Tüccarlar Konseyi son zamanlarda fazla dağınık, her üyesi Arad Doman’da, kendine ait olan payın çözülüp gitmesini önlemeye çalışıyor. Kral’ı onlar götürmüş olsa, şimdiye dek onu ortaya çıkarırlardı.”

Cadsuane tırnağıyla kupanın kenarına vurdu. Canı sıkılmıştı. O zaman, al’Thor’un Alsalam’ı Terkedilmişlerden birinin kaçırdığı iddiasında doğruluk payı olabilir miydi? “Başka?”

“Şehirde Aieller var Leydim,” dedi Quillin masadaki görünmez bir lekeyi silerek.

Cadsuane ona ifadesiz bir yüzle baktı. “Fark etmemiştim.”

Adam güldü. “Evet, evet, çok aşikâr sanırım. Ama bölgede tam olarak yirmi dört bin Aiel var. Bazıları Yenidendoğan Ejder’in onları buraya sırf gücünü ve yetkesini kanıtlamak için getirdiğini söylüyor. *Aiellerin* yiyecek

dağıttığı nerede duyulmuş? Şehirdeki fakirlerin yarısı dağıtılanları almaya gitmeye korkuyor. Aiellerin zehirlerinden bazılarını tahıllar üzerinde kullandıklarından korkuyorlar.”

“Aiel *zehirleri mi?*” Cadsuane bu söylentiyi hiç duymamıştı.

Quillin başını salladı. “Bazıları yiyeceklerin bozulmasının asıl sebebinin bu olduğunu iddia ediyor Leydim.”

“Ama Aieller gelmeden önce de yiyecekler bozuluyordu, değil mi?”

“Evet, evet, elbette,” dedi Quillin. “Ama bu kadar çok tahıl bozulurken bu tür şeyleri hatırlamak zor olabiliyor. Dahası, Lord Ejder geldikten sonra bozulma oranı arttı.”

Cadsuane şarabından bir yudum alarak kaşlarını çattığını sakladı. Al’Thor’un gelişinden sonra daha mı kötü olmuştu? Bu yalnızca söylenti miydi, yoksa gerçek mi? Kupasını indirdi. “Şehirde başka ne tür tuhaf olaylar var?” diye sordu dikkatle, neler keşfedeceğini görmek için.

“Sizin de kulağınıza çalındı mı?” dedi Quillin eğilerek. “İnsanlar onlardan bahsetmek istemiyor elbette, ama kaynaklarım bir şeyler duydu. Ölü doğan çocuklar, bir bereden daha kötüsüne sebep olmaması gereken düşüşler yüzünden ölen adamlar, alışveriş yaparken binalardan düşen taşlarla ölen kadınlar. Tehlikeli zamanlar bunlar Leydim. Dedikodu yaymaktan nefret ediyorum, ama sayıları kendi gözlerimle gördüm!”

Olaylar beklenmedik değildi. “Elbette, dengeler var.”

“Dengeler?”

“Yükselen evlilik oranları,” dedi Cadsuane elini sallayarak, “yaban hayvanlarıyla karşılaşan ama zarar görmeyen çocuklar, bir dilencinin evinin yer tahtalarının altında keşfedilen beklenmedik servetler. O tür şeyler.”

“Bu gerçekten güzel olurdu,” dedi Quillin gülerek. “Öyle dileyebilir, umut edebiliriz Leydim.”

“Bu tür hikâyeler duymadınız mı?” diye sordu Cadsuane şaşkınlıkla.

“Hayır Leydim. Dilerseniz soruşturabilirim.”

“Öyle yap.” Al’Thor *ta’veren*’di, ama Desen bir denge olayıydı. Rand’ın varlığının bir şehirde sebep olduğu her tesadüfi ölüme karşılık, her zaman mucizevi bir hayatta kalma olayı yaşanırdı.

Bu dengenin bozulması ne anlama geliyor olabilirdi?

Cadsuane Quillin’i belli konularda sorgulamaya devam etti. Listesinin başında Tüccarlar Konseyi’nin üyelerinin nerede olduğu vardı. Al’Thor denen çocuğun hepsini yakalamak istediğini biliyordu; onların nerede olduğu konusunda, Rand’ın sahip olmadığı bir bilgi edinirse, bu çok işine

yarayabilirdi. Quillin’den diğer büyük Doman şehirlerinin ekonomik durumlarını öğrenmesini, sınır ötesinden saldırı düzenleyen asiler ya da Tarabonlular konusunda haber edinmesini de istedi.

Gönülsüzce başlığını takıp, handan çamurlu akşama çıkarken, Quillin’in sözlerinin onu öncekine göre daha fazla soruyla baş başa bıraktığını anladı.

Yağmur yağacak gibiydi. Elbette, son zamanlarda hep öyle görünüyordu. Bulutlu ve kasvetli, kurşuni bir gökyüzü ve birbirine karışarak tekdüze bir pus oluşturan bulutlar. En azından önceki gece gerçekten yağmıştı; bir sebepten, yağmur bulutlu gökyüzünü daha dayanılır kılıyordu. Cadsuane’in her şey daha normalmiş gibi, daimi kasvet Karanlık Varlık’ın hareketlendiğine dair bir başka işaret değilmiş gibi davranmasına izin veriyordu. Karanlık Varlık insanları kuraklıkla kurutmuş, ani kışla dondurmuştu ve şimdi de salt hüzünle yok etmeye kararlıymış gibi görünüyordu.

Cadsuane başını iki yana salladı, ayağına sağlamca oturduğundan emin olmak için takunyalarını yere vurdu, sonra çamurlu kaldırıma çıkıp rıhtıma yöneldi. Bozulan yiyecekler konusundaki söylentilerin ne kadar doğru olduğunu görecekti. Al’Thor’u kuşatan tuhaf olaylar gerçekten daha yıkıcı olmuştu. Yoksa sonunda korktuğu şeyi görme izni mi veriyordu kendine?

Al’Thor. Gerçekle yüzleşmek zorundaydı: Onu idare etme işini eline yüzüne bulaştırmıştı. Elbette, al’Thor ne iddia ederse etsin eril *a’dam* konusunda hata yapmamıştı. Tasmayı her kim çalmışsa, son derece güçlü ve becerikli biriydi. Böyle bir şeyi başarabilen herhangi biri, Seanchanlardan bir başka eril *a’dam* daha alabilirdi. Muhtemelen Seanchanlarda onlardan çok vardı.

Hayır, *a’dam* aralarına güvensizlik sokmak için alınmıştı odasından; bundan emindi. Hatta belki, hırsızlık bir başka şeyi maskelemek içindi: heykelciğin yeniden al’Thor’un eline geçmesi. Oğlanın ruh hali o kadar kararmıştı ki, o heykelcikle ne tür yıkımlara yol açabileceğini bilmek imkânsızdı.

Zavallı, aptal çocuk. Terkedilmişlerden biri tarafından tasmalanmanın açısını çekmemeliydi; bu ona Aes Sedailer tarafından kafeslenip dövüldüğü zamanları hatırlatmaktan başka işe yaramazdı. Cadsuane’in işini daha da zorlaştıracaktı. Tamamen imkânsız kılmazsa.

Şimdi yüzleşmesi gereken soru buydu. Rand’ı kurtarmak imkânsız mıydı? Onu değiştirmek için çok mu geçti? Ve eğer öyleyse, Cadsuane ne yapmalıydı –yapabileceği bir şey var mıydı? Yenidendoğan Ejder’in Shayol

Ghul'de Karanlık Varlık'la karşılaşması gerekiyordu. Eğer bunu yapmazsa, her şey kaybedilirdi. Ama ya onun Karanlık Varlık'la karşılaşmasına izin vermek de aynı ölçüde felaket olursa?

Hayır. Cadsuane savaşı şimdiden kaybettiklerine inanmayı reddediyordu. Al'Thor'un yönünü değiştirmesi için yapabilecekleri bir şeyler olmalıydı. Ama ne?

Al'Thor aniden güç sahibi olan çoğu köylü gibi tepki vermemişti; bencil ya da cimri olmamıştı. Servet biriktirmemiş, çocuksu bir intikam duygusuyla gençliğinde ona kötülük yapanlara saldırmamıştı. Gerçekten de, pek çok kararı –tehlikeye atılmasını gerektirmeyen kararları– bilgeceydi.

Cadsuane kaldırımda yürümeye devam etti ve uyumsuzluk ölçüsünde parlak giysiler içindeki Domanlı mültecilerin yanından geçti. Zaman zaman ıslak kütüklerde oturan mültecilerin ve ara sokakların ağzında ya da binaların kullanılmayan cephelerinin önünde kendiliğinden gelişen kampların çevresinden dolanması gerekiyordu. Kimse ona yol vermiyordu. Örterseniz, bir Aes Sedai yüzü ne işe yarardı? Bu şehir fazla kalabalık olmuştu.

Cadsuane rıhtım kayıt memurunun adını yazan bir dizi flamanın yanında yavaşladı. Rıhtımlar hemen ilerideydi. Öncekine göre iki kat fazla Deniz Halkı gemisi vardı, çoğu Deniz Halkı gemilerinin en büyükleriydi. Aralarında, büyük olasılıkla kısa süre önceki büyük kaçış sırasında Ebou Dar'dan çalınan Seanchan gemilerinden dönüştürülmüş olanlar da vardı.

Rıhtımlar tahıl isteyen insanlarla doluydu. Kalabalıklar itişip kakışıyor, bağırıp çağırıyor, Quillin'in bahsettiği 'zehirler' konusunda hiç endişelenmiyormuş gibi görünüyordu. Elbette, açlık pek çok korkuyu alt ederdi. Rıhtım işçileri kalabalıkları kontrol altında tutuyordu; aralarında kahverengi *cadin'sor* giymiş Aieller de vardı. Mızrakları ellerinde, ancak Aiellerin yapabileceği gibi dik dik bakıyorlardı. Rıhtımlarda epey tüccar da var gibiydi, muhtemelen dağıtılanları saklayıp daha sonra satmayı umuyorlardı.

Rıhtımlar, al'Thor'un gelişinden beri her gün göründüğü gibi görünüyorlardı. Duraksamasına sebep olan neydi? Sırtında bir karıncalanma vardı, sanki...

Hızla döndüğü zaman bir alayın çamurlu sokakta yaklaşmakta olduğunu gördü, Al'Thor siyah aygırı üzerinde gururla oturuyordu. Giysileri de siyahtı ve yalnızca biraz kırmızı işleme vardı. Her zamanki gibi yirmi asker,

danışmanlar ve gittikçe büyüyen bir Domanlı dalkavuk grubu eşlik ediyordu ona.

Cadsuane sokaklarda onunla çok sık karşılaşıyor gibiydi. Kendini bir ara sokağa kaçmak yerine olduğu yerde kalmaya zorladı, ama yüzünü gölgelemek için başlığını biraz aşağı çekti. Al'Thor önünden geçerken onu tanıdığına dair işaret vermedi. Sık sık olduğu gibi, kendi huzursuz düşüncelerine dalmış gibiydi. Cadsuane ona bağırmak, hızlı hareket etmesi, Arad Doman tahtını güvenceye alması ve sonra yoluna devam etmesi gerektiğini söylemek istedi, ama dilini tuttu. Üç yüz seneye yaklaşan ömrünün Yenidendoğan Ejder'in ellerinde bir idamla son bulmasına izin vermeyecekti!

Rand al'Thor'un maiyeti geçti. Önceki gibi, ondan yüzünü çevirdiği zaman göz ucuyla onun çevresinde bir... karanlık... gördüğünü düşündü. Yukarıdaki bulutların gölgesine çok fazla benziyordu. Ona doğrudan baktığı zaman gölge kayboluyordu –aslında onu görmeye *çalıştığında* hiç seçemiyordu. Yalnızca onu dolaylı olarak ya da tesadüf eseri gördüğünde beliriyordu.

Yaşadığı seneler boyunca böyle bir şeyi ne görmüş, ne işitmişti. Onu Yenidendoğan Ejder'in çevresinde görmek Cadsuane'i dehşete düşürüyordu. Bu iş kendi gururunu aşmıştı, başarısızlıklarından çok daha büyük olmuştu. Hayır. *Eskiden beri* ondan çok daha büyüktü. Al'Thor'a rehberlik etmek, dörtnala giden bir ata yön vermek gibiydi. Açık denizdeki boralara yön vermek gibiydi!

Onun yolunu değiştirmeyi *asla* başaramayacaktı. Rand al'Thor Aes Sedailere güvenmiyordu ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Belki Min dışında, kimseye güvenmiyor gibiydi –ama Min Cadsuane'in onu işe karıştırma teşebbüslerine direnmişti. Kız neredeyse al'Thor kadar kötüydü.

Rıhtımları ziyaret etmek faydasızdı. Bilgi kaynaklarıyla konuşmak faydasızdı. *Bir an önce* bir şey yapmazsa, hepsinin sonu gelecekti. Ama ne yapmalıydı? Arkasındaki binaya yaslandı. Önündeki üçgen bayraklar kuzeyi göstererek dalgalanıyordu. Afet'i ve al'Thor'un nihai kaderini göstererek.

Aklına bir fikir geldi. Ona, büyük dalgaların arasında boğulmak üzere olan bir kadın gibi sarıldı. Ucunda ne olduğunu bilmiyordu, ama bu onun tek şansıydı.

Topukları üzerinde döndü ve başını eğerek, planı hakkında düşünmeye cesaret bile edemeden, geldiği yönde seğirtti. Kolaylıkla başarısızlığa

uğrayabilirdi. Al’Thor öfkesine Cadsuane’in korktuğu kadar kapılmışsa, ona bu bile yardımcı olamazdı.

Ama eğer gerçekten o kadar ileri gitmişse, o zaman ona *hiçbir şey* yardımcı olamazdı. Bu, Cadsuane’in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı anlamına geliyordu. Dünyanın kendisi dışında hiçbir şey.

Kalabalıkları ittirerek, bazen onlardan kaçınmak için sokağın çamuruna inerek yürüdü ve malikâneye geldi. Dobraine çekilene kadar onun silahlı adamlarının kaldığı yerde şimdi Aieller kamp kurmuştu. Her yere yayılmışlardı; bazıları malikâne arazisine, bazıları malikânenin bir kanadına, diğerleri yakındaki binalara.

Cadsuane Aiellere ait kanada yollandı ve onu durduran olmadı. Cadsuane Aieller arasında, diğer Aes Sedailere tanınmayan ayrıcalıklara sahipti. Sorilea ve diğer Bilgeleri kütüphanelerden birinde toplantı halinde buldu. Yerde oturuyorlardı elbette. Sorilea Cadsuane içeri girince ona başını salladı. Kadın tamamen kemikten oluşmuş gibiydi, zayıf ve köselemsiydi, ama onu kırılgan görmek imkânsızdı. Rüzgâr ve güneş yüzünden yıpranmış olmasına rağmen, yaşına göre fazla genç olan o yüzdeki o gözlerle değil. Bilgeler o kadar uzun yaşamalarına rağmen Aes Sedailerin yaşı belirsizliğini neden edinmiyorlardı? Bu, Cadsuane’in yanıtlayamadığı bir soruydu.

Başlığı indirdi ve Bilgelere katıldı. Minderlerden kaçınarak yere oturdu. Sorilea’nın gözlerine baktı. “Başarısız oldum,” dedi.

Bilge, o da aynı şeyi düşünmüş gibi başını salladı. Cadsuane sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı.

“Başarısızlık bir başkasının hatasıysa, başarısızlıkta utanç yoktur,” dedi Bair.

Amys başını salladı. “*Car’a’carn* tüm erkeklerden daha inatçı Cadsuane Sedai. Bize karşı *toh*’un yok.”

“Utanç ya da *toh,*” dedi Cadsuane, “yakında hepsi anlamsız olacak. Ama benim bir planım var. Bana yardım eder misiniz?”

Bilgeler bakıştılar.

“Nedir bu plan?” diye sordu Sorilea.

Cadsuane gülümsedi, sonra açıklamaya başladı.

Rand omzunun üzerinden bakarak Cadsuane’in telaşla uzaklaşmasını izledi. Kadın muhtemelen onun sokağın kenarında saklandığını fark etmediğini sanmıştı. Pelerini yüzünü gizliyordu, ama hantal takunyalarına

rağmen, o kendinden emin duruşu hiçbir şey gizleyemezdi. Telaşla uzaklaşırken bile kendine hâkim görünüyordu ve diğerleri, düşünmeden onun yolundan kaçışıyordu.

Kadın Rand'ın yasağıyla flört ediyor, bu şekilde şehirde takip ediyordu onu. Ama ona yüzünü göstermemişti ve bu yüzden Rand üzerinde durmuyordu. Muhtemelen onu sürgüne göndermek kötü bir hamle olmuştu, ama artık geri adım atamazdı. Gelecekte öfkesine hâkim olması gerekecekti. Göğsünün derinliklerinde buharlar saçan, ikinci bir yürek gibi atan öfkesini buzlara sarmalıydı.

Rıhtımlara döndü. Belki de yiyecek dağıtımını doğrudan denetlemesi için sebep yoktu. Bununla birlikte, herkes onun izlediğini bilirse tahılın gerçek ihtiyaç sahiplerine gitmesinin çok daha muhtemel olduğunu öğrenmişti. Bu, çok uzun zamandır kralsız yaşamış bir halktı; birinin duruma hâkim olduğunu görmeyi hak ediyorlardı.

İskeleye vardığı zaman Tai'daishar'ı rıhtımlara döndürdü ve acele etmeden yürüttü. Yanında at süren Asha'man'a baktı. Naeff'in güçlü, dikdörtgen şeklinde bir yüzü vardı ve bir savaşçının ince yapısına sahipti; Andor'da Kraliçe'nin Askerleri'ndeydi, ama sonra 'Lord Gaebril'in hükmü sırasında tiksinti içinde istifa etmişti. Naeff Siyah Kule'yi bulmuştu ve şimdi hem Kılıç hem Ejder taşıyordu.

Rand zamanla Naeff'in Aes Sedaisine dönmesine izin verecekti –bağ kuran ilk Asha'manlardan biriydi– ya da kadını ona getirecekti. Adam yakınında bir başka Aes Sedai bulunmasından hoşlanmıyordu, ama Yeşillerden Nelavaire Demasiellin Aes Sedailer arasında göreceli olarak hoş olanlardandı.

"Devam et," dedi Rand Naeff'e ilerlerlerken. Asha'man mesajlar taşıyor, Bashere'in yanındaki Seanchanlarla görüşüyordu.

"Şey, Lordum," dedi Naeff, "yalnızca içimde öyle bir his var, ama görüşme yeri olarak Katar'ı kabul edeceklerini sanmıyorum. Lord Bashere ya da ben gündeme getirdiğimiz zaman hep terslik çıkarıyorlar ve Dokuz Ayın Kızı'ndan yeni talimatlar istemeleri gerektiğini söylüyorlar. Ses tonları, 'talimatların' mekânın kabul edilemez olduğunu bildireceğini ima ediyor."

Rand usulca konuştu. "Katar tarafsız bölge. Ne Arad Doman'da ne de Seanchan topraklarının içlerinde."

"Biliyorum Lordum. Denedik. Yemin ederim denedik."

“Pekâlâ,” dedi Rand. “Bu konuda inat etmeye devam ederlerse, bir başka mekân seçerim. Yanlarına dön ve Falme’de görüşeceğimizi söyle.”

Arkasında, Flinn sessizce ıslık çaldı.

“Lordum,” dedi Naeff. “Bu Seanchan sınırının *çok* içinde.”

“Biliyorum,” dedi Rand Flinn’e bakarak. “Ama belli bir... tarihsel önemi var. Güvende olacağız; bu Seanchanlar şereflerine çok bağlı. Ateşkes bayrağı altında gidersek saldırmazlar.”

“Emin misiniz?” diye sordu Naeff sessizce. “Bana bakma tarzları hiç hoşuma gitmiyor Lordum. Gözlerinde küçümseme var. Her birinin. Küçümseme ve acıma, sanki ben hanın arkasında çöpleri karıştıran kayıp bir köpekmişim gibi. Yak beni, beni hasta ediyor.”

“O tasmalar ellerinin altında Lordum,” dedi Flinn. “Ateşkes bayrağı olsa da olmasa da, hepimizi birden bağlamak için kaşınıyorlardır.”

Rand gözlerini yumarak öfkeyi içinde tuttu, tuzlu deniz havasının esip geçtiğini hissetti. Gözlerini kara bulutlarla sınırlanmış bir gökyüzüne açtı. Boynundaki tasmayı, Min’i boğan ellerini düşünmeyecekti. O geçmişte kalmıştı.

O çelikten de sertti. O kırılmazdı.

“Seanchanlarla barış yapmak *zorundayız*,” dedi. “Görüş ayrılıklarına rağmen.”

“Görüş ayrılıkları mı?” diye sordu Flinn. “Ben buna görüş ayrılığı demezdim Lordum. Her birimizi köleleştirmek, hatta belki idam etmek istiyorlar. Bunlardan herhangi birini yapmanın bir *iyilik* olduğunu düşünüyorlar!”

Rand adamın gözlerine baktı. Flinn asi biri değildi, olabildiğince sadıktı. Ama yine de Rand onun omuzlarını kaldırarak başını eğmesine yol açtı. Muhalefete göz yumamazdı. Muhalefet ve yalanlar getirmişti tasmayı ona. Artık kabul etmeyecekti.

“Özür dilerim Lordum,” dedi Flinn sonunda. “Falme iyi bir seçim değilse kavrulayım! Korkuyla gökleri izlemelerine sebep olacaksınız.”

“Mesajı götür Naeff,” dedi Rand. “Bu işin hallolmasını istiyorum.”

Naeff başını salladı, atını çevirdi ve alaydan uzaklaştı. Bir grup Aiel koruma da ona katıldı. İnsan yalnızca çok iyi bildiği bir yerden Yolculuk edebilirdi. Bu yüzden Naeff rıhtımlarda kapıyol açamazdı. Rand atını sürmeye devam etti. Lews Therin’in sessizliği onu rahatsız ediyordu. Deli adam son zamanlarda olağanüstü mesafeliydi. Rand buna memnun olmalıydı, ama bunun yerine rahatsız hissediyordu. Bunun Rand’ın

dokunduğu isimsiz güçle ilgisi vardı. Deli adamın dehşet içinde kendi kendine ağladığını, kendi kendine fısıldadığını hâlâ sık sık duyabiliyordu.

"Rand?"

Rand döndü. Nynaeve'in atının yaklaştığını duymamıştı. Kadının üzerinde cüretkâr, yeşil bir elbise vardı. Doman standartlarına göre edepliydi, ama yine de İki Nehir'deki günlerinde giymeyi düşünmeyeceği kadar açıktı. *Onun da değişmeye hakkı var,* diye düşündü Rand. *İnsanların sürülmesini ve idam edilmesini emrettiğim gerçeği ile karşılaştırıldığında, açık bir elbise nedir ki?*

"Neye karar verdin?" diye sordu Nynaeve.

"Onlarla Falme'de görüşeceğiz," dedi Rand.

Nynaeve kendi kendine mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Rand.

"Ah, yalnızca senin yün kafalı bir ahmak olduğun hakkında bir şeyler," dedi Nynaeve ona meydan okuyan gözlerle bakarak.

"Falme'yi kabul edeceklerdir," dedi Rand.

"Evet," dedi Nynaeve. "Kusursuz bir biçimde ellerinde olacaksın."

"Beklemeyi göze alamam Nynaeve," dedi Rand. "Almamız gereken bir risk bu. Ama saldıracaklarından kuşkuluyum."

"Son seferde de mi kuşkuluydun?" diye sordu Nynaeve. "Elini aldıkları zaman?"

Rand kesik koluna baktı. "Bu sefer yanlarında Terkedilmişlerden birinin olması ihtimali düşük."

"Emin olabilir misin?"

Rand onunla göz göze geldi ve Nynaeve gözlerine bakmaya devam etti; bugünlerde pek az insanın başarabildiği bir şeydi bu. Rand sonunda başını iki yana salladı. "Emin olamam."

Nynaeve karşılık olarak burnunu çekti. Tartışmayı kazanmıştı. "Eh, çok dikkatli olmamız gerekecek. Belki Falme'yi *en son* ziyaret ettiğinde olanları hatırlamak onları huzursuz eder."

"Umarım öyle olur," dedi Rand.

Nynaeve kendi kendine bir şeyler daha mırıldandı, ama Rand yakalayamadı. Nynaeve asla ideal bir Aes Sedai olmayacaktı; duygularını ve özellikle öfkesini açıkça belli ediyordu. Rand bunu bir kusur olarak görmüyordu; en azından Nynaeve karşısında konumunu biliyordu. Kadın oyun oynama konusunda çok başarısızdı ve bu onu güvenilir kılıyordu. Rand ona güveniyordu. Güvendiği birkaç kişiden biriydi.

Ona güveniyoruz, değil mi? diye sordu Lews Therin. *Güvenebilir miyiz?*

Rand yanıt vermedi. Rıhtımları denetlemeyi bitirdi. Nynaeve yanında kaldı. Karanlık bir ruh hali içinde gibi görünüyordu, ama Rand neden olduğunu bilemiyordu. Cadsuane'i sürdükten sonra, baş danışmanı olarak Nynaeve aynı görevi yapabilirdi. Bu onu memnun etmiyor muydu?

Belki de Lan hakkında endişeleniyordu. Rand alayı şehrin ortasına geri götürürken, "Ondan haber aldın mı?" diye sordu.

Nynaeve'in gözleri kısıldı. "Kimden?"

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi Rand, her biri aynı ailenin çocuklarını barındıran bir dizi evin üzerinde dalgalanan kırmızı bayrakların önünden geçerlerken.

"Onun eylemleri seni hiç ilgilendirmez," dedi Nynaeve.

"Tüm dünya beni ilgilendirir Nynaeve." Ona baktı. "Sen de aynı fikirde değil misin?"

Nynaeve, kuşkusuz terslenmek için ağzını açtı, ama onunla göz göze gelince duraksadı. *Işık*, diye düşündü Rand onun yüzündeki endişeyi görünce. *Artık aynı şeyi Nynaeve'e de yapabiliyorum. Bana bakınca ne görüyorlar?* Gözlerindeki o bakış neredeyse kendisini de korkutacaktı.

"Lan iyi olacak," dedi Nynaeve bakışlarını kaçırarak.

"Malkier'e gitti, değil mi?"

Nynaeve kızardı.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Rand. "Henüz Afet'e varmadı, değil mi?" Görevi ve kaderi olarak gördüğü şeyi izlemek üzere serbest kalınca, Lan atını doğrudan Malkier'e sürerdi. Krallık –onun krallığı– onyıllar önce, o daha bebekken Afet tarafından yutulmuştu.

"İki üç ay daha," dedi Nynaeve. "Belki biraz daha fazla. Tek başına yapması gerekse bile, Geçit'te durmak için Shienar'a gidiyor."

"İntikam arıyor," dedi Rand yumuşak bir sesle. "'Savunulamayanın intikamını almak için.'"

"O görevini yapıyor!" dedi Nynaeve. "Ama... atılganlığı beni endişelendiriyor. Onu Sınırboyları'na götürmem için ısrar etti, ben de öyle yaptım, ama onu Saldaea'da bıraktım. Onun Geçit'ten mümkün olduğunca uzak olmasını istedim. Hedeflediği yere varabilmek için zor bölgelerden geçecek."

Rand Lan'in Geçit'e at sürdüğünü düşününce buz gibi bir ürperti hissetti. Adam ölümüne gidiyordu. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey

yoktu. “Üzgünüm Nynaeve,” dedi öyle hissetmese de. Son zamanlarda herhangi bir şey hissetmekte güçlük çekiyordu.

“Onu yalnız göndereceğimi mi sanıyorsun?” diye terslendi Nynaeve. “İkiniz de yün kafalısınız! Kendisi istemese de, bir ordusu olmasını sağladım.”

Nynaeve yapardı da. Belki de Lan’in adına Malkierlilerden kalanlara uyarı yollamıştı. Lan tuhaf bir karışımdı; Malkier bayrağını çekmeyi ya da onun kralı olarak yerini almayı reddediyordu, çünkü ulusundan kalanları ölümlerine götürmekten korkuyordu. Ama şeref adına aynı ölüme at sürmeye pekâlâ razıydı.

Benim yaptığım da bu mu? diye düşündü Rand. *Şeref adına kendi ölümüme mi gidiyorum? Ama hayır, bu farklı. Lan’in seçme şansı vardı.* Adamın kendi kaderi hakkındaki varsayımları ne olursa olsun, Lan’in öleceğini söyleyen kehanet yoktu.

“Yine de yardım işine yarar,” dedi Nynaeve huzursuzlukla. Yardım istemek onu her zaman huzursuz ederdi. “Ordusu küçük olacak. Trolloclara karşı çok uzun direnebileceklerinden kuşkuluyum.”

“Saldıracak mı?” diye sordu Rand.

Nynaeve duraksadı. “Söylemedi,” dedi. “Ama evet, sanırım saldıracak. Burada zaman harcadığını düşünüyor Rand. Oraya varır, bir ordu toplar ve Tarwin Geçidi’nde Trollocların toplandığını görürse... evet, sanırım saldırır.”

“O zaman, geride bıraktığı bizler olmadan gittiği için hak ettiğini bulur,” dedi Rand.

Nynaeve kaşlarını çatarak ona baktı. “Bunu nasıl söylersin?”

“Söylemek zorundayım,” dedi Rand yumuşak bir sesle. “Son Savaş yaklaştı. Belki de benim Afet’e saldırım Lan’inkiyle aynı zamanda olacak. Belki de değil.” Düşünceler içinde duraksadı. Eğer Lan ve her ne ordu topladıysa, Geçit’te çatışmaya girerse... belki bu dikkatleri dağıtırdı. Rand oraya saldırmazsa, bu Gölge’yi şaşırtırdı. Onların gözleri Lan üzerindeyken, hiç beklemedikleri bir yere saldırırdı.

“Evet,” dedi Rand düşünceler içinde. “Onun ölümü gerçekten işime yarayabilir.”

Nynaeve’in gözleri gazapla irileşti, ama Rand bunu görmezden geldi. İçinde, derinlerde, çok sessiz bir yer, arkadaşı için endişeleniyordu. O endişeyi görmezden gelmesi, susturması gerekiyordu. Ama o ses ona fısıldıyordu.

Seni dostu saydı. Onu terk etme...

Nynaeve öfkesine hâkim oldu. Bu Rand’ı etkiledi. “Bunu yine konuşacağız,” dedi ona sert bir sesle. “Belki sen Lan’i terk etmenin tam olarak ne anlama geldiği hakkında düşünme şansı bulduktan sonra.”

Rand Nynaeve’i, İki Nehir’deyken ona zorbalık eden aynı kavgacı Hikmet olarak düşünmekten hoşlanıyordu. Nynaeve her zaman, gençliği yüzünden insanların unvanını reddedeceğinden korkuyormuş gibi, gereğinden *fazla* çaba gösterirdi. Ama o zamandan bu yana çok büyümüştü.

Malikâneye vardılar. Bashere’in askerlerinden ellisi kapıların önünde bekliyordu. Rand aralarından geçerken aynı anda selam verdiler. Rand dışarıdaki Aiel kampından geçti, ahırlarda atından indi ve erişim anahtarını eyerindeki halkadan ceketinin, heykelcik için tasarlanmış, aşırı büyük cebine aktardı –ceketine düğmelenmiş bir keseye daha çok benziyordu. Küreyi havada tutan el cebin derinliklerinden uzanıyordu.

Taht odasına gitti. Kral’ın tahtı getirildikten sonra, ona başka isim vermeyecekti. Taht aşırı büyüktü; sırtında, başının üzerine gelen kısım ve kolçakları yaldızlanmış, mücevherlerle süslenmişti. Pörtlek gözler gibi çıkıntı yapıyorlar, tahta Rand’ın hiç hoşuna gitmeyen süslü bir zenginlik veriyorlardı. Taht sarayda değildi. Yerel tüccarlardan biri onu isyanlardan ‘koruyordu’. Belki de tahta gerçek anlamda da el koymak istemişti.

Rand şatafatına rağmen tahta oturdu. Cebindeki erişim anahtarı yan tarafını dürtüklemesin diye kıpırdandı. Şehrin ileri gelenleri onun hakkında ne düşüneceklerini bilemiyordu ve Rand böyle kalmasını tercih ediyordu. Kendine kral dememişti, ama orduları başkenti ele geçirmişti. Alsalam’ın yerini ona geri vermekten bahsediyordu, ama üzerinde hakkı varmış gibi tahta oturuyordu. Saraya taşınmamıştı. Onların merakta kalmasını istiyordu.

Aslında bir karar vermemişti. Çok şey bugünün raporlarına dayanıyordu. İçeri giren Rhuarc’a başını salladı; kaslı Aiel jeste karşılık verdi. Sonra Rand tahttan indi ve Rhuarc’la birlikte, yeşil halı kaplı kürsünün önüne serilmiş olan, sarmal renklerle bezenmiş yuvarlak kilimin üzerine oturdular. Bunu ilk yaptıklarında, Domanlı hizmetkarlar ve Rand’ın gittikçe büyüyen maiyetine dahil olanlar arasında epey çalkantı yaratmıştı.

“Bir tanesini daha bulduk ve yakaladık Rand al’Thor,” dedi Rhuarc. “Alamindra Cutren kuzey sınırının yakınında, kuzeninin arazisinde saklanıyordu; kadının kendi mülkünde öğrendiklerimiz bizi doğrudan ona götürdü.”

Tüccarlar Konseyi’nin dört üyesi elindeydi artık. “Ya Meashan Dubaris? Onu da yakalayabileceğinizi söylemiştin.”

“Ölmüş,” dedi Rhuarc. “Bir hafta önce, bir güruhun ellerinde.”

“Bundan emin misin? İzini kaybettirme amaçlı bir yalan olabilir.”

“Cesedi kendi gözlerimle görmedim,” dedi Rhuarc, “ama güvendiğim adamlar gördü ve kadının tarifine uyduğunu söylüyorlar. Takip ettiğimiz izin gerçek olduğundan, sağduyu ölçüsünde eminim.”

O zaman dördü yakalanmış, ikisi ölmüştü. Dört tane daha yakalarsa, Rand’ın elinde, yeni bir kral seçmelerini emretmesine yetecek kadar üye olurdu. Doman tarihindeki en etik konsey seçimi olmayacaktı; neden uğraşıyordu ki? Bir kral *atayabilirdi* ya da tahta kendisi geçebilirdi. Domanlıların neyi uygun bulacakları neden umurundaydı?

Rhuarc onu izliyordu; Aiel şefin bakışları düşünceliydi. Muhtemelen o da aynı şeyleri merak ediyordu.

“Aramaya devam et,” dedi Rand. “Arad Doman’ı kendim için almayı düşünmüyorum; gerçek kralı bulacağız ya da Tüccarlar Konseyi’nin toplanıp yeni bir kral seçmesini sağlayacağız. Karanlıkdostu olmasın da, kim olursa olsun.”

“Dediğin gibi olsun *Car’a’carn*,” dedi Rhuarc kalkmaya niyetlenerek.

“Düzen önemli Rhuarc,” dedi Rand. “Bu krallığı güvenceye almak için benim zamanım yok. Son Savaş’a az kaldı.” Küçük odanın arkasında, pek çok Kız’a katılmış olan Nynaeve’e baktı. “Ay sonuna kadar Tüccarlar Konseyi’nin dört üyesinin daha yakalanmasını istiyorum.”

“Ayak uydurması zor bir hız belirliyorsun Rand al’Thor,” dedi Rhuarc.

Rand ayağa kalktı. “Bana o tüccarları bul yeter. Bu insanların önderlere ihtiyacı var.”

“Ya kral?”

Rand kenara, Aiel nöbetçilerin dikkatli bakışları altında dikilmekte olan Milisair Chadmar’a baktı. Kadın... perişan görünüyordu. Eskiden parlayan simsiyah saçları topuz yapılmıştı. Açık ki, saçlarına bakım yapmak bu şekilde daha kolaydı. Elbisesi hâlâ zengindi, ama şimdi, onu çok uzun süre giymiş gibi kırışmıştı. Kadının gözleri kızarmıştı. Hâlâ güzeldi, ama bir tablonun kırıştırılıp, sonra masaya serildiğinde güzel olacağı gibi.

“Su ve gölge bulasın Rhuarc,” dedi Rand adamın çıkmasını ima ederek.

“Su ve gölge bulasın Rand al’Thor.” Uzun boylu Aiel çekildi, mızraklarından bazıları da takip etti. Rand derin bir nefes aldı, sonra

şatafatlı tahta çıkıp oturdu. Rhuarc'a hak ettiği saygıyla davranmıştı. Diğerleri... eh, *onlar da* hak ettikleri saygıyı göreceklerdi.

Rand öne eğilerek Milisair'e yaklaşmasını işaret etti. Kızlardan biri onu dürtükleyerek öne çıkmaya zorladı. Kadın Rand'ın onu önceden gördüğünden çok daha kuruntulu görünüyordu.

"Ee?" dedi Rand ona.

"Lord Ejder..." diye başladı kadın, orada duran Domanlı kâhyalardan ve hizmetkârlardan yardım istiyormuş gibi çevresine bakınarak. Ama onlar kadını görmezden geldiler; züppe Lord Ramshalan bile bakışlarını kaçırdı.

"Konuş, kadın," diye emretti Rand.

"Sorduğunuz haberci," dedi kadın. "Ölmüş."

Rand derin bir nefes aldı. "Peki, bu nasıl olmuş?"

"Onu izlemekle görevlendirdiğim adamlar," dedi kadın çabucak, "haberciye ne kadar kötü davrandıklarını bilmiyordum! Ah, ona günlerce su vermemişler ve ateşi yükselince..."

"Bir başka deyişle," dedi Rand, "ondan bilgi almayı başaramadınız, bu yüzden onu çürüsün diye zindanda bıraktınız ve ancak ben onu getirmenizi emrettiğim zaman hatırladınız."

Çok genç olan, Jalani adındaki Kız, *"Car'a'carn,"* dedi öne çıkarak. "Bu kadını eşyalarını toplarken bulduk. Şehirden kaçmayı düşünüyormuş gibiydi."

Milisair gözle görülür bir biçimde soldu. "Lord Ejder," dedi kadın. "Bir anlık zayıflık! Ben..."

Rand elini sallayarak onu susturdu. "Şimdi seni ne yapacağım?"

"İdam edilmesi gerek Lordum!" dedi Ramshalan hevesle öne çıkarak.

Rand kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Yanıt istememişti. O ince siyah Doman bıyıklarından uzatmış, leylek gibi bir adam olan Ramshalan, Saldaealı atalara işaret ediyor olabilecek belirgin bir burna sahipti. Mavi, turuncu ve sarı renklerde utanç verici bir ceketi vardı ve kol yenlerinden kabarık beyaz fırfırlar çıkıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Doman sosyetesi arasında bu tür şeyler modaydı. Adamın küpeleri evinin armasını taşıyordu ve boynuna uçan kuş biçiminde siyah bir ben yapıştırmıştı.

Rand ona benzer pek çok kişi tanımıştı; beyinden yoksun, ama çok fazla ailevi bağlantı sahibi saraylılar. Tıpkı İki Nehir'in koyun ürettiği gibi, asil hayatı bu tür insanlar üretiyordu. Ramshalan, burundan gelen sesi ve kendini Rand'a beğendirmek için diğerlerine ihanet etmeye bu kadar gönüllü olması yüzünden özellikle sinir bozucuydu.

Yine de, bu tür adamların da faydaları vardı. Arada bir. “Ne dersin Milisair?” dedi Rand düşünceli düşünceli. “Bu adamın önerdiği gibi, seni ihanetten astırmalı mıyım?”

Kadın ağlamadı, ama dehşet içinde olduğu açıktı. İri iri açılmış gözlerini kırpıştırmadan, titrek ellerini uzattı.

“Hayır,” dedi Rand sonunda. “Yeni bir kral seçilmesi için sana ihtiyacım var. Bulduğum konsey üyelerini idam etmeye başlarsam, kırlarda meslektaşlarını aramamın ne faydası olur?”

Kadın tuttuğu nefesini bıraktı ve omuzlarındaki gerginlik kayboldu.

“Onu Kral’ın habercisini kapadığı zindana kapatın,” dedi Rand Kızlara. “Sonunun aynı olmayacağından emin olun –en azından, onunla işim bitene kadar.”

Milisair çaresizlikle bağırdı. Aiel Kızları çığlıklar atan kadını sürükleyerek götürdüler, ama Rand onu aklından çıkarmıştı bile. Ramshalan kadının gidişini tatminle seyretti; kadının ona defalarca herkesin önünde hakaret ettiği açıktı. Bu, kadın lehine bir puandı.

“Tüccarlar Konseyi’nin diğer üyeleri,” dedi Rand memurlara. “Aralarında, Kral’la teması olan var mı?”

“En yenisi dört beş ay önce Lordum,” dedi Noreladim adındaki kısa boylu, koca göbekli adam. “Ama Alamindra’dan haberimiz yok, çünkü o daha yeni... keşfedildi.”

Belki kadında bilgi vardı, ama Rand kadının Alsalam’dan geldiğini iddia eden bir haberciden daha iyi bir ipucuna sahip olacağından kuşkuluydu. Ölmesine izin verdiği için kavrulsundu o kadın!

Eğer haberciyi Graendal göndermişse, dedi Lews Therin aniden, *ben de onu asla konuşturamazdım. Graendal İçtepi konusunda çok iyidir. Sinsi, çok sinsi.*

Rand duraksadı. İyi bir noktaya temas etmişti. Haberci *gerçekten* Graendal’ın İçtepisine maruz kalmışsa, kadının nerede olduğunu açıklaması olasılığı çok düşüktü. İçtepi ağı üzerinden kaldırılmazsa tabii, ama bu da Rand’ın yeteneklerinin ötesinde bir Şifa gerektirirdi. Graendal öteden beri izlerini iyice örtmeyi bilmişti.

Ama Rand onun bu ülkede olduğundan emin değildi. Bir haberci bulsa ve üzerinde İçtepi uygulandığını bilse, bu kadarı yeterli olurdu. “Kral’dan haber getirdiğini iddia eden biriyle konuşmam gerek,” dedi. “Şehirde, onunla görüşmüş olabilecek diğerleriyle.”

“Onları bulacağız Lord Ejder,” dedi Ramshalan resmiyetle.

Rand dalgın dalgın başını salladı. Naeff umduğu gibi Seanchanlarla görüşme ayarlarsa, Rand bundan kısa süre sonra Arad Doman'dan ayrılabilirdi. Onlara bir kral bırakmayı umuyordu, Graendal'ı bulup öldürmeyi umuyordu. Ama bu halka yiyecek vermesi ve Seanchanlarla barış yapması da onun için yeterliydi. Herkesin sorunlarını çözemezdi. Yalnızca kendisi Shayol Ghul'de ölene kadar erteleyebilirdi onları.

Ve böylece, o gittiği zaman dünyayı yine kırılmak üzere bırakırdı. Dişlerini sıktı. Düzeltemeyeceği şeyler hakkında endişelenerek çok fazla zaman harcamıştı zaten.

Bu yüzden mi Doman için bir kral belirlemeye direniyorum? diye düşündü. *Ben öldüğüm zaman onun yetkesini kaybedeceğinden ve Arad Doman'ın başladığı yere döneceğinden korktuğum için? Tüccarların desteğini alan bir kral bırakmazsam, ben öldüğüm anda krallığı Seanchanlara bırakmış olurum.*

Dengeleyecek çok fazla şey vardı. Çok fazla sorun. Hepsini birden düzeltemezdi. *Yapamazdı.*

"Bunu onaylamıyorum Rand," dedi Nynaeve. Kollarını kavuşturmuş, kapının yanında duruyordu. "Lan hakkındaki konuşmamız da daha bitmedi."

Rand elini önemsemezce salladı.

"O senin *dostun* Rand," dedi Nynaeve. "Işık! Ya Perrin ve Mat? Onların nerede olduğunu biliyor musun? Onlara ne oldu?"

Renkler Rand'ın gözlerinin önünde döndü ve Perrin'i Galad'la birlikle bir çadırın önünde dikilirken gösterdi. Perrin neden onca insan arasında *Galad*'la konuşuyordu? Ve Elayne'in üvey kardeşi ne zaman Beyazpelerinlere katılmıştı? Renkler değişti ve tanıdık bir şehrin sokaklarında at süren Mat'e dönüştü. Caemlyn mi? Thom da orada, yanındaydı.

Rand kendi kendine kaşlarını çattı. Perrin ve Mat'in çekişini hissedebiliyordu. İkisi de uzaktaydı. Sebep, onları bir araya çekmeye çalışan *ta'veren* doğalarıydı. İkisinin de Son Savaş'ta Rand'ın yanında olmaları gerekiyordu.

"Rand?" diye sordu Nynaeve. "Yanıt vermeyecek misin?"

"Perrin ve Mat hakkında mı?" diye sordu Rand. "Yaşıyorlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Rand içini çekerek başını iki yana salladı. "Ve o şekilde kalsalar iyi olacak. Bu iş bitmeden önce ikisini de ihtiyacım

olacak."

“Rand!” dedi Nynaeve. “Onlar senin arkadaşın!”

“Onlar Desen’de iplikler Nynaeve,” dedi Rand ayağa kalkarak. “Onları artık tanımıyorum ve onların da benim için aynı şeyi söyleyeceklerini tahmin ediyorum.”

“Hiç mi umurunda değiller?”

“Umurumda olmak mı?” Rand tahtın üzerinde durduğu yükseltilmiş platformun merdiveninden indi. “Son Savaş benim umurumda. Benim umurumda olan Işık’ın lanetlediği Seanchanlarla barış yapmak ve böylece onların didişmelerine bir son verip, asıl savaşa odaklanabilmek. Bunların yanında, benim küçük köyümden gelen iki oğlan anlamsız.”

Meydan okurcasına Nynaeve’e baktı. Ramshalan ve diğerleri onun bakışı ve Nynaeve arasında kalmak istemeyerek, sessizce gerilediler.

Nynaeve sessiz kaldı, ama yüzünde derin bir hüzün vardı. “Ah, Rand,” dedi sonunda. “Bu şekilde devam edemezsin. İçindeki bu sertlik, seni yıkacak.”

“Yapmam gerekeni yapıyorum,” dedi Rand öfkeye kapılarak. Seçimleri konusundaki şikâyetlerin hiç mi sonu gelmeyecekti?

“Bunun yapman gerekenlerle bir ilgisi yok Rand,” dedi Nynaeve. “Kendini mahvedeceksin. Sen...”

Rand’ın öfkesi kabardı. Hızla dönerek parmağını Nynaeve’e uzattı. “Sen de mi Cadsuane gibi sürülmek istiyorsun Nynaeve?” diye bağırdı. “Benimle oyun oynamanıza izin vermeyeceğim! Bununla işim bitti. Ben istediğim zaman öğüt ver. Başka zamanlarda bana *büyüklük taslama!*”

Nynaeve geriledi ve Rand dişlerini sıkarak öfkesini bastırdı. Elini indirdi, ama düşünmeden cebindeki erişim anahtarına uzanmaya başlamış olduğunu fark etti. Nynaeve’in gözleri iri iri açılmıştı. Rand elini zorla, yavaşça heykelcikten çekti.

Patlama onu şaşırtmıştı. Öfkesini kontrol edebildiğini sanıyordu. Onu bastırdı ve bunda şaşırtıcı ölçüde zorlandı. Döndü ve kapıyı sertçe açarak, uzun adımlarla odadan çıktı. Kızlar da onu izledi. “Bugün başka görüşme yapmayacağım,” dedi onu takip etmeye çalışanlara. “Gidin ve size söylediğim gibi yapın! Tüccarlar Konseyi’nin diğer üyelerine ihtiyacım var. Gidin!”

Dağıldılar. Yalnızca Aieller kaldı. Malikânede, kendisine ayırdığı odalara varana kadar onu korudular.

Biraz daha. İşleri biraz daha dengeli tutması yeterli olacaktı. Sonra bitecekti. Ve o sonu, Lews Therin kadar hevesle beklemeye başladığını anlamıştı.

Öleceğimize dair söz vermiştin, dedi Lews Therin, hıçkırıklar arasında.

Verdim, dedi Rand. *Öleceğiz.*

32
Gölge Irmakları

Nynaeve Bandar Eban’ın çevresindeki geniş duvarın üzerinde durmuş, kararmaya yüz tutmuş şehre bakıyordu. Duvar şehrin karaya bakan tarafındaydı, ama Bandar Eban bir yamaca kurulmuştu, bu yüzden onun üzerinden, şehrin ötesindeki okyanusu görebiliyordu. Gece sisi suların üzerinde yuvarlanıyor, simsiyah bir aynaya benzeyen denizin üzerinde asılı duruyordu. Sis çok yukarıdaki bulutların yansıması gibiydi. Bu bulutlar, Nynaeve’in göremediği bir ayın düşürdüğü hayaletsi inci ışıkla parlıyordu.

Sis şehre ulaşmıyordu; nadiren ulaşırdı. Okyanusun üzerinde asılı duruyor, çalkalanıyordu. Bir orman yangınının, görünmez engellerce durdurulmuş hayaleti gibi.

Nynaeve fırtınayı kuzeyde hissedebiliyordu hâlâ. Sokaklarda dolaşarak, bağıra çağıra herkesi uyarma dürtüsü hissetmesine sebep oluyordu. Mahzenlere kaçın! Yiyecek biriktirin, çünkü felaket çökecek! Ne yazık ki, bu fırtınaya karşı toprak yığmak ya da duvarları desteklemek bir işe yaramazdı. Bu tamamen farklı türden bir fırtınaydı.

Okyanusta sis, genelde rüzgâr habercisi olurdu ve bu gece de istisna değildi. Nynaeve şalına daha sıkı sarındı. Havada tuz kokusu vardı. Aşırı kalabalık bir şehrin kaçınılmaz kokularına karışıyordu. Atıklar, sıkışık bedenler, ateşlerin ve sobaların isi ve dumanı. İki Nehir’i özlüyordu. Oradaki rüzgârlar kışın soğuk olurdu, ama her zaman temizdiler. Bandar Eban’ın rüzgârları hafifçe *kullanılmış* hissi veriyordu.

İki Nehir’de ona yer olmayacaktı bir daha. Biliyordu ve bu bilgi içini yakıyordu. O artık Aes Sedai’ydi; artık kimliğinin bir parçasıydı, onun için eski Hikmet kimliğinden daha önemliydi. Tek Güç kullanarak, hâlâ ona bir mucize gibi gelen bir biçimde, insanlara Şifa verebiliyordu. Arkasında

Beyaz Kule'nin yetkesiyle, dünyadaki en güçlü bireylerden biriydi, onunla yalnızca diğer Aes Sedailer ve zaman zaman da krallar boy ölçüşebiliyordu.

Krallar demişken, kendisi de bir kralla evliydi. Bir krallığı olmayabilirdi, ama Lan *gerçekten* bir kraldı. Başka hiç kimse için olmasa bile, Nynaeve için öyleydi. İki Nehir hayatı Lan'e uymazdı. Ve, doğrusunu söylemek gerekirse, Nynaeve'e de uymazdı. Eskiden tek hayal edebildiği o basit hayat artık sıkıcı geliyordu ve onun için doyurucu olmazdı.

Yine de, özlem hissetmemek zordu, özellikle de gece sislerini seyrederken.

"İşte," dedi Merise gergin bir sesle. O, Cadsuane ve Corele durmuş, diğer yöne –güneybatıya, şehre ve okyanusa değil, doğuya– bakıyordu. Nynaeve gruba eşlik etmemeye karar verecekti neredeyse, çünkü Cadsuane'in sürgün edilmesinden kısmen Nynaeve'i sorumlu tuttuklarından kuşkusu yoktu. Bununla birlikte, hayaletlere tanık olma fikri fazla baştan çıkarıcıydı.

Nynaeve şehre sırtını döndü ve diğerlerini görmezden gelerek duvarın diğer yanına geçti. Corele ona baktı, ama Merise ve Cadsuane onu görmezden geldi. Bu Nynaeve'in işine geliyordu. Yine de, Sarı Ajah'tan Corele'in Nynaeve'i kabullenmekte o kadar acele etmemesi hâlâ canını sıkıyordu. Corele hoş ve yatıştırıcı bir kadındı, ama Nynaeve'in de Sarıların bir üyesi olduğunu kabullenmemekte ısrarlıydı. Eh, Egwene Beyaz Kule'yi ele geçirdiğinde kadın eninde sonunda fikir değiştirmek zorunda kalacaktı.

Nynaeve surların tepesindeki mazgalların arasından şehrin dışındaki karanlık manzarayı taradı. Bir süre öncesine kadar duvarların dibini dolduran barakaların kalıntılarını zar zor seçebiliyordu. Kırsaldaki bazıları gerçek, diğerleri abartı olan tehlikeler mültecilerin çoğunun şehir sokaklarına kaçmasına sebep olmuştu. Onlarla ve onların yanlarında getirdiği hastalık ve açlıkla uğraşmak, Rand'ın çok zamanını alıyordu hâlâ.

Ezilmiş gecekondu mahallesinin ötesinde yalnızca çalılar, güdük ağaçlar ve bir araba tekerleği olabilecek kırık, gölgeli bir tahta parçası vardı. Yakındaki tarlalar çıplaktı. Sürülmüş, ekilmiş, ama hâlâ çıplak. Işık! Neden ekinler büyümüyordu artık? Bu kış nereden yiyecek bulacaklardı?

Her durumda, şu anda aradığı şey bu değildi. Merise ne görmüştü? Nerede...

Sonra Nynaeve onu gördü. Okyanus sisinden bir parça gibi, yerin üzerinde minik bir parça parlak ışık sürükleniyordu. Işık büyüdü, minik bir fırtına bulutu gibi kabardı. Yukarıdaki bulutlar gibi, sedef rengi bir ışıkla

parlıyordu. Yürüyen bir adam şeklini aldı. Sonra ışıltılı sis başka şekiller doğurdu. Çok geçmeden, karanlık zeminde koca bir alay parlayarak, yaslı bir hızda yürüyordu.

Nynaeve ürperdi, sonra kendini sertçe payladı. Ölülerin ruhları olabilirlerdi, ama şimdiye dek tehlike oluşturmamışlardı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın kollarındaki diken diken olmuş tüyler yatışmadı.

Alay, ayrıntılarını seçebilmesi için fazla uzaktaydı. Şehrin bayrakları gibi akıp ışıldayan, parlak giysilere bürünmüş erkekler ve kadınlar vardı. Son zamanlarda ortaya çıkan hayaletlerin aksine, bu görüntülerin rengi yoktu, yalnızca solukluk vardı.

Bunlar garip, yabancı bir ışıktan oluşmuştu tamamen. Grupta, iri bir nesne taşıyan pek çok şekil vardı –iki yüz kişiye ulaşmışlardı. Bir tür tahtırevan mı? Yoksa... hayır. Bu bir tabuttu. Öyleyse, bu çok uzun zaman önce olmuş bir cenaze alayı mıydı? Bu insanlara ne olmuştu ve neden yaşayanların dünyasına geri gelmişlerdi?

Şehirdeki söylentiler alayın ilk, Rand'ın Bandar Eban'a gelmesini takip eden gece belirdiğini söylüyordu. Muhtemelen en güvenilir tanıklar olan duvardaki nöbetçiler huzursuz seslerle doğrulamışlardı bunu Nynaeve'e.

"Neden bu kadar şamata yapılıyor anlayamıyorum," dedi Merise Tarabon aksanıyla, kollarını kavuşturarak. "Artık hepimiz hayaletlere alıştık, değil mi? En azından bunlar insanların erimesine ya da patlayıp alev almasına sebep olmuyor."

Şehirdeki raporlar 'olayların' gittikçe sıklaştığına işaret ediyordu. Son birkaç gün içinde Nynaeve derisinden böcekler çıkarak ölen insanlara dair üç inanılır raporu araştırmıştı. Bir sabah adamın biri yatağında, yanıp tamamen kömür olmuş halde bulunmuştu. Adamın yatak örtüleri sapasağlamdı. Nynaeve cesedi kendi gözleriyle görmüştü.

Bu olaylara hayaletler sebep olmuyordu, ama insanlar görüntüleri suçlamaya başlamıştı. Rand'ı suçlamalarından daha iyiydi herhalde.

"Şehirdeki bu bekleyiş can sıkıcı," diye devam etti Merise.

"Bu şehirde geçirdiğimiz zamanın verimsiz olduğu kesin," diye onayladı Corele. "Yolumuza devam etmemiz gerek. Adamın Son Savaş'ın yakında başlayacağını ilan ettiğini duydunuz."

Nynaeve Lan için bir endişe sancısı, sonra Rand'a öfke duydu. Rand hâlâ saldırısını Lan'in Tarwin Geçidi'ne düzenleyeceği saldırı ile aynı zamana denk getirirse, düşmanlarının kafasını karıştıracağını düşünüyordu.

Lan’in saldırısı pekâlâ Son Savaş’ın başlangıcı olabilirdi. O zaman neden Rand ona yardım edecek askerler yollamıyordu?

“Evet,” dedi Cadsuane düşünceler içinde, “muhtemelen haklı.” Kadın neden o başlığı daima takıyordu? Rand’ın çevrede olmadığı açıktı.

“O zaman yolumuza devam etmek için daha da fazla sebebimiz var,” dedi Merise sertçe. “Rand al’Thor ahmağın teki! Arad Doman ise alakasız. Bir kralın olup olmaması? Ne fark eder?”

“Seanchanlar alakasız değil,” dedi Nynaeve burnunu çekerek. “Onlar ne olacak? Afet’e yürüyüp krallıklarımızı istila karşısında savunmasız bırakmamızı mı tercih ediyorsun?”

Merise tepki vermedi. Corele gülümsedi ve omuzlarını silkti, sonra Damer Flinn’e baktı. Adam arkalarında sırtını duvara vermiş, kollarını kavuşturmuştu. Köselemsi yaşlı adamın kayıtsız duruşu, hayalet alayını sıradışı bulmadığını anlatıyordu. Bugünlerde, haklı olabilirdi de.

Nynaeve, şehir duvarının çevresine yay çizerek yürüyen hayalet alayına baktı. Diğer Aes Sedailer konuşmalarına geri döndüler. Merise ve Corele fırsattan faydalanarak Rand’dan hoşnut olmadıklarını kendi tarzlarında –biri ekşi, diğeri cana yakın bir şekilde– ifade ettiler.

Bu, Nynaeve’in onu savunmak istemesine sebep oldu. Rand son zamanlarda zor ve değişken birine dönüşse de, Arad Doman’da gerçekten de önemli işleri vardı. Seanchanlarla Falme’deki görüşmesine az kalmıştı. Bunun ötesinde, Rand Doman tahtını doldurma konusunda endişelenmekte haklıydı. Ya, onun inanıyor göründüğü gibi, Graendal gerçekten buradaysa? Diğerleri Rand’ın Terkedilmiş konusunda yanıldığını düşünüyordu, ama Rand hemen hemen tüm diğer krallıklarda birer Terkedilmiş keşfetmişti. Arad Doman’da neden olmasındı? Kayıp bir kral; kargaşa, kıtlık ve çekişmelerle kaynayan bir ülke... Bunlar, insanın Terkedilmişlerden birinin yakınında bulduğu türden sorunlara benziyordu.

Diğerleri konuşmaya devam ettiler. Nynaeve gitmek için döndü ve bunu yaparken Cadsuane’in onu izlemekte olduğunu fark etti. Nynaeve duraksadı ve pelerinli kadına döndü. Meşale ışığı altında Cadsuane’in yüzü zar zor görülebiliyordu, ama Nynaeve gölgelerin içinde kadının yüzünü buruşturduğunu gördü. Cadsuane, Merise ile Corele’in yakınmalarından hoşlanmamış gibiydi. Nynaeve ve Cadsuane bir an bakıştılar; sonra Cadsuane sertçe başını salladı. Yaşlı Aes Sedai döndü ve Merise’in Rand hakkındaki tiradının ortasında yürüyüp gitti.

Diğer Aes Sedailer telaşla peşinden koşturdular. O bakışın anlamı neydi? Cadsuane diğer Aes Sedailere, sıradan bir katırdan daha fazla saygı hak etmiyorlarmış gibi davranmayı alışkanlık haline getirmişti. Ona göre tüm diğerleri çocuktu sanki.

Ama, eh, pek çok Aes Sedai'nin son zamanlarda nasıl davrandığı düşünülürse...

Nynaeve kendi kendine kaşlarını çatarak diğer yönde uzaklaştı ve geçerken sur nöbetçilerine başını salladı. Cadsuane'in baş sallaması kadının saygısından değildi muhtemelen. Cadsuane bunu yapmayacak kadar kendini beğenmiş ve kibirliydi.

O zaman Rand konusunda ne yapmalıydı? Adam Nynaeve'in yardımını istemiyordu –kimsenin yardımını istemiyordu– ama bu yeni bir şey değildi. İki Nehir'de bir koyun çobanıyken de inatçıydı ve babası da onun kadar kötüydü. Bu, Hikmet Nynaeve'i asla durdurmamıştı, bu yüzden Aes Sedai Nynaeve'i de durdurmayacaktı. O, Coplinler ve Congarlarla başa çıkmıştı; egosu şişmiş Rand al'Thor için de aynısını yapabilirdi. Onun yeni 'sarayına' gidip haddini bildirmeyi düşünüyordu.

Yalnız... Rand al'Thor sıradan bir Coplin ya da Congar değildi. İki Nehir'deki inatçı köylüler Rand'ın garip, tehditkâr halesine sahip değildi.

Nynaeve daha önce de tehlikeli adamlarla başa çıkmıştı. Kendi kocası Lan ava çıkmış bir kurt kadar tehlikeliydi ve, çoğu insandan saklamayı başarsa da, bir kurt kadar huysuz da olabiliyordu. Ama Lan ne kadar tehditkâr ve ürkütücü olursa olsun, Nynaeve'e el kaldırmaktansa kendi elini keserdi.

Rand farklıydı. Nynaeve surdan şehre inen merdivene geldi ve bir nöbetçinin aralarından birini eşlikçi olarak yanına alması önerisini reddederek basamakları inmeye başladı. Geceydi ve çevrede bir sürü mülteci vardı, ama savunmasız da sayılmazdı. Yine de bir başka nöbetçiden bir fener aldı. Işık yapmak için Güç kullanmak çevredekileri huzursuz ederdi.

Rand. Eskiden onu Lan kadar iyi huylu görüyordu. Kendini kadınları korumaya adaması, saflığıyla neredeyse gülünçtü. O Rand gitmişti. Onun Cadsuane'i sürdüğü an Nynaeve'in gözlerinin önüne geldi. Cadsuane'in yüzünü bir daha görürse onu gerçekten öldüreceğine inanmıştı ve o anı düşünmek hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Kuşkusuz kendi hayal gücünden kaynaklanıyordu, ama o anda, güneşin önünden bir bulut geçmiş gibi, oda gözle görülür bir biçimde *kararmıştı* sanki.

Rand al’Thor öngörülemez olmuştu. Birkaç gün önce Nynaeve’e patlaması bir başka örnekti. Elbette, ne derse desin, *onu* asla sürgüne göndermez ya da tehdit etmezdi. O kadar haşin değildi. Yoksa öyle miydi?

Taş merdivenin dibine geldi ve akşam trafiğinde çamurla kirlenmiş bir kaldırıma indi. Şalına sarındı. Sokağın diğer yanına insanlar büzülmüştü. Dükkân girişleri ve ara sokaklar rüzgâra karşı koruma sağlıyordu.

Nynaeve uzak bir grupta bir çocuğun öksürdüğünü duydu. Donakaldı, sonra öksürüğü yine duydu. Rahatsız bir sesti. Homurdanarak sokağı geçti, sonra mültecileri yara yara ilerledi. Elindeki fener uykulu insanlar gösteriyordu. Çoğu, Domanlıların bakır tenlerine sahipti, ama aralarında epey Tarabonlu da vardı. Ve... şunlar Saldaealı mıydı? İşte bu beklenmedikti.

Mültecilerin çoğu birkaç parça eşyalarının –orada bir tencere, burada bir yorgan– yanında, perişan battaniyelerin içinde yatıyordu. Küçük bir kızın bez bebeği belki eskiden güzeldi, ama tek kolunu kaybetmişti. Rand ülkelere boyun eğdirme konusunda kesinlikle etkiliydi, ama krallıkların tahıl yardımından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onların istikrara ihtiyacı vardı, onların inanabilecekleri bir şeye –birine– ihtiyacı vardı. Rand ikisini de sunmada gittikçe daha başarısız oluyordu.

O öksürüğün kaynağı neredeydi? Mültecilerin pek azı onunla konuşuyor ve sorularını yanıtlamakta tereddüt ediyorlardı. Nynaeve sonunda öksüren oğlanı buldu ve epey sinirlendi. Çocuğun annesiyle babası yataklarını iki tahta dükkânın arasına yapmıştı ve Nynaeve yaklaştığında baba ayağa kalkarak ona meydan okudu. Siyah, derbeder bir sakala ve belki eskiden Doman tarzında biçimlendirilmiş olan gür bıyıklara sahip hırpani bir Domanlıydı. Ceketi yoktu ve gömleği lime limeydi.

Nynaeve ona, Aes Sedai olmadan uzun zaman önce öğrendiği bir bakışla baktı. Gerçekten, erkekler ne kadar aptal olabiliyordu! Adamın oğlu ölmek üzereydi, ama adam şehirde, ona yardım edebilecek birkaç kişiden birine meydan okuyordu. Karısı daha sağduyuluydu, ki genelde de öyle olurdu zaten. Kadın elini kocasının bacağına dokundurdu ve adam ona baktı. Sonunda adam sessizce homurdanarak döndü.

Karısının hatlarını, yüzündeki kirin altından görmek zordu. Kir yanaklarında gözyaşları ile çizgi çizgi olmuştu; zor geceler yaşadığı açıktı.

Nynaeve, tepesine dikilen babayı görmezden gelerek çömeldi, sonra kadının kollarındaki çocuğun yüzündeki battaniyeyi çekti. Gerçekten de

çocuk sıska ve soluktu; gözleri, çocuk hayal görüyormuş gibi, titreşerek açıldı.

“Ne kadar zamandır öksürüyor?” dedi Nynaeve yanında taşıdığı keseden birkaç kurutulmuş bitki paketi çıkararak. Onlardan çok yoktu, ama iş görmek zorundaydılar.

“Bir hafta oldu Leydim,” diye yanıt verdi kadın.

Nynaeve sinirle cıkladı ve yakındaki teneke kupayı gösterdi. “Şunu doldur,” diye tersledi babayı. “Oğlan beyaz titreme ile bu kadar yaşadığı için şanslısınız; tedavi görmeden bu geceyi atlatamazdı muhtemelen.”

Baba önceki gönülsüzlüğüne rağmen aceleyle itaat etti ve kupayı yakındaki fıçıdan doldurdu. En azından, sık yağmurlar sayesinde, burada su eksikliği çekilmiyordu.

Nynaeve kupayı aldı, içine acem ve ateşotu kattı, sonra bir Ateş ipliği ördü ve suyu ısıttı. Su hafif hafif buhar saçmaya başladı ve baba biraz daha homurdandı. Nynaeve başını iki yana salladı; konu Tek Güç kullanımı olduğunda, Domanlıların pragmatik insanlar olduğunu duyardı hep. Şehrin geri kalanı gerçekten sinirlerini bozuyor olmalıydı.

“İç,” dedi oğlana, çömelerek. Beş Güç’ün tamamını kullanarak, düşünmeden, karmaşık bir Şifa örgüsü ördü. Yeteneği diğer Aes Sedailerin bazılarını hayrete düşürüyordu, ama diğerleri tarafından küçümseme ile karşılanıyordu. Her durumda, yaptıklarını nasıl yaptığını açıklayamasa da, yöntemleri işe yarıyordu. Yabani olmanın nimetlerinden ve lanetlerinden biri buydu; diğer Aes Sedailerin öğrenmekte güçlük çektiği şeyleri içgüdüyle yapabiliyordu. Bununla birlikte, Nynaeve öğrendiği bazı kötü alışkanlıkları unutmakta zorluk çekiyordu.

Oğlan, sersemlemiş olmasına rağmen, dudaklarına dokundurulan kupaya tepki verdi. Çocuk sıvıyı içerken Nynaeve’in Şifası üzerine serildi ve çocuk sertçe nefes alarak gerildi. Bitkilere ihtiyaç yoktu, ama Şifa’nın ardından ona güç vereceklerdi. Nynaeve Şifa verirken bitki de kullanma alışkanlığından kurtulmuştu, ama yine de onların kendilerine has bir yeri ve faydası vardı.

Baba tehdit edercesine çömeldi, ama Nynaeve parmaklarının uçlarını adamın göğsüne dayadı ve ittirdi. “Bırak, çocuk hava alsın.”

Oğlan gözlerini kırpıştırdı. Nynaeve çocuğun kendine gelmeye başladığını görebiliyordu. Çocuk zayıfça ürperdi. Nynaeve Şifa’nın ne kadar işe yaradığını anlamak için Araştırma yaptı. “Ateş düştü,” dedi başını sallayarak. Ayağa kalktı ve Tek Güç’ü salıverdi. “Birkaç gün çok iyi yemek

yesin; tariflerinizi rıhtım idarecilerine vereceğim. Size fazladan pay verecekler. Yiyeceği satmayın, yoksa kulağıma gelir ve çok kızarım. Anladınız mı?”

Kadın utanç içinde başını eğdi. “Biz asla...”

“Artık hiçbir şeyden emin değilim,” dedi Nynaeve. “Her durumda, dediklerimi yaparsanız çocuk yaşayacak. Bu gece kupadakini yudum yudum içirin. Ateş yine başlarsa, onu bana getirin. Ejder’in sarayında kalıyorum.”

“Peki Leydim,” dedi kadın. Kocası diz çökerek oğlanı kucağına aldı ve gülümsedi.

Nynaeve feneri alarak doğruldu.

“Leydim,” dedi kadın. “Teşekkür ederim.”

Nynaeve sırtını döndü. “Onu bana günler önce getirmiş olmanız gerekiyordu. İnsanların ne tür aptalca batıl inançlar yaydıkları umurumda değil. Aes Sedailer düşmanınız değil. Hasta tanıdıklarınız varsa, onlara bizi ziyaret etmelerini söyleyin.”

Kadın başını salladı. Kocası da sinmiş görünüyordu. Nynaeve uzun adımlarla ara geçitten sokağa çıktı. Onu bir hayranlık ve dehşet karışımı içinde izleyen insanların önünden geçti. Aptal insanlar! Şifa görmektense kendi çocuklarının ölmesine seyirci mi kalacaklardı?

Sokakta, Nynaeve kendi kendini sakinleştirdi. Bu oyalamaca fazla zamanını almamıştı ve –en azından bu gece– zamandan bol şey yoktu. Rand’la başa çıkma konusunda şansı pek de yaver gitmiyordu. Tek tesellisi, onun danışmanı olarak Cadsuane’in daha da kötü iş çıkarmış olmasıydı.

İnsan Yenidendoğan Ejder gibi bir yaratığı nasıl idare edebilirdi? Nynaeve eski Rand’ın orada, onun içinde bir yerde olduğunu biliyordu. Yalnız, o kadar çok dövülüp tekmelenmişti ki, saklanmış, bu haşin kimliğin hâkimiyeti ele geçirmesine izin vermişti. İtiraf etmek Nynaeve’e ne kadar zor gelse de, Rand’ı zorlamak bir işe yaramayacaktı. Ama, olağan dürtüklemelere yanıt vermeyecek kadar keçi inatlıysa, onun yapması gerekenleri yapmasını nasıl sağlayacaktı?

Nynaeve durdu. Fener ışığı önündeki boş sokağı aydınlatıyordu. Rand’la çalışmayı ve aynı zamanda ona ders vermeyi, onu eğitmeyi başaran bir kişi olmuştu. Cadsuane değil; onu yakalayan, kandıran ya da ona zorbalık eden diğer Aes Sedailer de değil.

O kişi Moiraine’di.

Nynaeve yürümeye devam etti. Hayatının son aylarında, Mavilerin hemen hemen tamamı Rand'a dalkavukluk etmişti. Moiraine Rand'ın onu danışman olarak kabul etmesi için onun emirlerine itaat etmeyi ve yalnızca sorulduğunda tavsiye vermeyi kabul etmişti. Yalnızca istendiğinde verilen tavsiyenin ne faydası olurdu ki? İnsanların en çok, istemedikleri tavsiyeyi işitmeleri gerekirdi!

Ama Moiraine başarılı olmuştu. Rand onun aracılığıyla Aes Sedai tiksintisini aşmaya başlamıştı. Rand Moiraine'i kabullenmiş olmasa, Cadsuane'in onun danışmanı olarak ilerleme kaydedeceği kuşkuluydu.

Eh, Rand'ın ne tür süslü unvanları olursa olsun, Nynaeve onun için aynısını yapacak değildi. Bununla birlikte, Moiraine'in başarısından öğrenebileceği bir şey vardı. Belki de Rand Moiraine'i kadının uysallığı koltuklarını kabarttığı için dinlemişti ya da belki yalnızca onu itip kakan insanlardan bıkmıştı. Onu kızdırıyor olmalıydılar. Nynaeve'in işini de zorlaştırıyorlardı, çünkü Rand'ın *asıl* onu dinlemesi gerekiyordu.

Nynaeve'i de o alakasız zorbalardan biri gibi görüyor olabilir miydi? Nynaeve ondan beklerdi.

Ona, aynı hedef için çalıştıklarını göstermesi gerekiyordu. Ona ne yapması gerektiğini söylemek istemiyordu; yalnızca aptal gibi davranmayı bırakmasını istiyordu. Ve, bunun ötesinde, yalnızca onun güvende olmasını istiyordu. Aynı zamanda insanların korktuğu değil saygı duyduğu bir önder olmasını istiyordu. Rand tiran olma yolunda olduğunu göremiyor gibiydi.

Kral olmak aslında İki Nehir'de muhtar olmaktan çok da farklı değildi. Muhtar saygı duyulan ve sevilen biri olmalıydı. Hikmet ve Kadın Kurulu, haddini aşanları cezalandırmak gibi, zor işleri yapabilirdi. Ama muhtarın sevilmesi gerekirdi. Bu uygar ve güvenli bir köy demekti.

Ama bunu Rand'a nasıl göstermeliydi? Nynaeve onu zorlayamazdı; Rand'ın onu dinlemesini bir başka şekilde sağlaması gerekiyordu. Kafasının içinde bir plan oluşmaya başladı. Malikâneye vardığında, ne yapacağı konusunda bir fikri vardı.

Malikâne kapısında Saldaealılar nöbet bekliyordu; Aieller Rand'a yakın kalmayı tercih ediyor, malikânenin odalarını ve koridorlarını koruyorlardı. Nöbetçi subay olan Haster Nalmat Nynaeve yaklaşırken eğildi; bazıları Aes Sedailere nasıl davranacaklarını hâlâ biliyorlardı. Kapının ardındaki bahçe düzenlenmiş ve süslenmişti. Nynaeve'in feneri çimenlerin üzerine, hayvan biçimlerinde budanmış ağaçların gölgesini düşürüyordu. Gölgeler fenerle

birlikte hareket ediyor, hayalet şekiller uzuyor, Nynaeve'in çevresindeki gecenin karanlığına karışıyordu. Tıpkı gölgeden ırmaklar gibi.

Malikânenin önünde daha da büyük bir Saldaealı asker grubu vardı; gerektiğinden çok daha fazla. Ne zaman erkekler nöbetçi olsa, arkadaşları da çevrelerinde toplanıyordu. Kuşkusuz dedikodu yapmak için. Nynaeve gruba yaklaştı ve pek çoğunun aylak aylak malikânenin sütunlarına yaslanmaktan vazgeçmesine sebep oldu.

"Aranızda şu anda nöbetçi olan kim?" diye sordu.

Gerçekten de, dokuz askerin üçü mahcup bakışlarla ellerini kaldırdılar.

"Harika," dedi Nynaeve feneri içlerinden birinin eline tutuşturarak. "Siz üçünüz, benimle gelin." Uzun adımlarla malikâneye girdi, üç asker de peşinden gitti.

Gecenin geç saatleriydi –hayalet alay yalnızca gece yarısı beliriyordu– ve malikâne uyuyordu. Girişteki girift avize söndürülmüştü ve koridorlar karanlıktı. Nynaeve hafızasını yoklayarak bir yön seçti ve o yönde yürüdü. Badanalı duvarlar burada da, malikânenin tüm diğer kısımlarında olduğu kadar kusursuzdu, ama süslenmemişlerdi. Nynaeve'in içgüdüsü doğru çıktı, çünkü biraz sonra küçük bir kilere girdi. Hizmetkârlar yiyecek tabaklarını burada hazırlıyor, sonra onları yemek salonuna götürüyorlardı. Seçtiği koridor malikânenin oturma odalarına gidiyordu; bir başka koridor da mutfaklara dönüyordu. Oda büyük sağlam bir tahta masa ve yüksek taburelerle döşenmişti. Bunlara kalın pantolonlu, yeşil beyaz keten gömlekler giymiş –Milisair evinin üniforması– zar atan adamlar oturmuştu.

Nynaeve içeri girince şok içinde başlarını kaldırdılar; adamlardan biri taburesini devirerek ayağa fırladı. Şapkasını çıkardı –Mat'in bile giymekten utanacağı çarpık, kahverengi bir şeydi. Yemekten önce parmağını pastaya daldırırken yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordu.

Adamların ne yaptığı Nynaeve'in umurunda değildi; malikâne hizmetkârlarını bulmuştu ve önemli olan buydu. "Dosunu görmem gerek," dedi başkâhya anlamına gelen yerel sözcüğü kullanarak. "Onu bana getirin."

Getirdiği askerler arkasından içeri girdi. Üçü de Saldaealıydı ve biraz hödük olsalar da, savaşmaktan anlayan adamlar gibi kasıla kasıla yürüyorlardı. Nynaeve bu basit hizmetkârların bir Aes Sedai'den daha ürkütücü bir şeye ihtiyaçları olduğundan kuşkuluydu, ama askerler daha sonra işe yarayacaktı.

“Dosun mu?” dedi şapkalı hizmetkâr sonunda. “Onun yerine kâhyayı ya da...”

“Dosun,” dedi Nynaeve. “Onu *hemen* bana getirin. Üzerine bir sabahlık almasına yetecek kadar zaman verin o kadar.” Parmağını askerlerden birine uzattı. “Sen, onunla git. Başka kimseyle konuşmadığından ya da kadına kaçma şansı vermediğinden emin ol.”

“Kaçmak mı?” diye ciyakladı adam. “Loral neden bunu yapmak istesin ki? O ne yaptı Leydim?”

“Umarım hiçbir şey yapmamıştır. Git!”

İki adam –bir hizmetkâr ve bir asker– telaşla çıktılar. Diğer üç hizmetkâr huzursuz ifadelerle masada kaldılar. Nynaeve kollarını göğsünde kavuşturdu ve planını düşündü. Rand, habercinin ölümü üzerine Doman kralı arayışının duvara tosladığına karar vermişti. Nynaeve o kadar emin değildi. Bu işe karışmış başkaları vardı ve birkaç yerinde soru çok aydınlatıcı olabilirdi.

Dosunun yanlış bir şey yapmış olması pek olası değildi. Ama Nynaeve onu getiren hizmetkârın yolda başkalarıyla konuşmasını istemiyordu; adamın içine bir tehlike duygusu salmak ve askeri onu susturmak için kullanmak en iyisiydi. Dakik olmasından bahsetmiyordu bile.

Öngörüsü etkili çıktı. Birkaç dakika sonra hizmetkâr, mavi sabahlık içinde saçı başı dağılmış, yaşlıca bir kadınla içeri girdi. Kadının başına telaşla doladığı kırmızı örtünün altından kır saçlar görünüyordu ve yaşlanmaya başlamış Domanlı yüzü endişeden bembeyazdı. Nynaeve üzüldü. Kadıncağız gecenin bir yarısı, bir Aes Sedai’nin onu hemen görmek istediğini söyleyen korkmuş bir hizmetkâr tarafından uyandırılınca kim bilir neler hissetmişti?

Saldaealı asker de peşlerinden girdi, sonra kapının yanına dikildi. Çarpık bacaklı ve tıknazdı; o uzun Saldaea bıyıklarından bırakmıştı. Diğer ikisi Nynaeve’in girdiği kapının yanında duruyorlardı. Kayıtsız havaları odayı daha da geriyordu. Nynaeve’in niyetini sezmiş gibiydiler.

“Sakin ol kadın,” dedi Nynaeve başını masaya doğru sallayarak. “Oturabilirsin. Siz diğerleri, koridora çıkın ve orada kalın. Kimseyle konuşmayın.”

Dört hizmetkârın teşvike ihtiyacı olmadı. Nynaeve askerlerden birine onları izlemesini ve denileni yaptıklarından emin olmasını söyledi. Saatin geç olması işine yarıyordu; hizmetkârların ve Rand’ın maiyetinin çoğu uyuduğundan, suçlu olabilecek kişiler anlamadan soruşturma yapabilirdi.

Hizmetkârların çıkması dosunu daha da huzursuz etti. Nynaeve boş taburelerden birine oturdu. Adamlar aceleden zarlarını unutmuşlardı, ama –elbette– paralarını almışlardı. Oda, pencere denizliğinde açık bir alevle yanan küçük bir lambayla aydınlatılmıştı.

“Adın Loral, değil mi?” diye sordu Nynaeve.

Dosun ihtiyatla başını salladı.

“Aes Sedailerin yalan söyleyemediğinin farkında mısın?”

Kâhya yine başını salladı. Çoğu Aes Sedai gerçekten yalan söyleyemezdi, ama teknik olarak Nynaeve yalan söyleyebilirdi, çünkü Yemin Çubuğu’nu hiç tutmamıştı. Diğerlerinin onu küçük görmesinin bir sebebi buydu. Haksız olarak. Yemin Çubuğu yalnızca bir formaliteydi; İki Nehir halkının dürüst olmak için *ter’angreal*’e ihtiyacı yoktu. “O zaman yanlış bir şey yaptığından kuşkulanmadığımı söylediğimde bana inanacaksın. Yalnızca yardımına ihtiyacım var.”

Kadın biraz rahatladı. “Ne tür yardıma ihtiyacınız var Nynaeve Sedai?”

“Benim tecrübelerime göre, başkâhya evde işlerin nasıl yürüdüğünü kâhyalardan, hatta mülkün sahiplerinden daha iyi bilir. Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?”

“Chadmar ailesine üç nesildir hizmet ediyorum,” dedi yaşlı kadın büyük gururla. “Bir nesle daha hizmet etmek isterdim, eğer Leydi...” Kadın sustu. Rand ‘Leydi’yi kendi zindanına kapattırmıştı. Bu, bir nesle daha hizmet etmek açısından iyi haber değildi.

“Evet, eh,” dedi Nynaeve huzursuz sessizliği bozarak. “Hanımınla ilgili talihsiz koşullar bu akşam işimin bir parçası.”

“Nynaeve Sedai,” dedi yaşlı kadın heveslenerek, “sizce onu serbest bıraktırabilir misiniz? Lord Ejder’in gözüne girmesini sağlayabilir misiniz?”

“Belki.” *Kuşkulu*, diye ekledi Nynaeve içinden, *ama her şey mümkün.* “Bu gece yapacaklarımın faydası olabilir. Hanımının zindana attırdığı haberciyi sen gördün mü?”

“Kral’ın gönderdiği haberciyi mi?” diye sordu Loral. “Onunla konuşmadım Aes Sedai, ama onu gördüm. Uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Bir Domanlı için tuhaf bir biçimde temiz tıraşlıydı. Koridorda yanından geçtim. Bir erkekte gördüğüm en güzel yüzlerden birine sahipti.”

“Sonra?” diye sordu Nynaeve.

“Eh, doğrudan Leydi Chadmar’la konuşmaya gitti ve sonra...” Loral sustu. “Nynaeve Sedai, hanımımın başını daha fazla belaya sokmak

istemiyorum ve...”

“Adam sorgulanmak üzere gönderildi,” dedi Nynaeve kısaca. “Budalalığa ayıracak zamanım yok Loral. Hanımının aleyhine kanıt aramak için gelmedim ve kime sadık olduğun umurumda değil. Söz konusu olan çok daha önemli meseleler var. Sorumu yanıtla.”

“Peki, Leydim,” dedi Loral solarak. “Ne olduğunu hepimiz biliyorduk elbette. Kral’ın adamlarından birini o şekilde sorgucuya göndermek doğru gelmiyordu. Özellikle de o adamı. Öylesine güzel bir yüzü yaralamak çok yazık.”

“Sorgucunun ve zindanın yerini biliyor musun?”

Loral duraksadı, sonra gönülsüzce başını salladı. Güzel. Kadın bilgi saklamak istemiyordu.

“O zaman gidelim,” dedi Nynaeve ayağa kalkarak.

“Leydim?”

“Zindana,” dedi Nynaeve. “Milisair Chadmar düşündüğüm kadar dikkatliyse, burada, malikânenin yakınlarında olmadığını varsayıyorum.”

“Biraz uzakta. Martının Ziyafeti’nde,” dedi Loral. “*Bu gece* mi gitmek istiyorsunuz?”

“Evet,” dedi Nynaeve, sonra duraksadı. “Sorgucuyu evinde ziyaret etmek istemezsem tabii.”

“Aynı yerdeler Leydim.”

“Harika. Gel.”

Loral’ın başka seçeneği yoktu. Nynaeve kadının –bir asker eşliğinde– giyinmek üzere odalarına dönmesine izin verdi.

Kısa süre sonra Nynaeve ve askerleri, dosunu –kazara, olanları başkasına haber vermesinler diye dört hizmetkârı da– binadan çıkarıyordu. Beşi de kesinlikle memnun görünmüyordu. Muhtemelen gecenin güvenli olmadığına dair batıl inançlı söylentilere inanıyorlardı. Nynaeve aynı fikirde değildi. Gece güvenli olmayabilirdi, ama diğer zamanlardan daha kötü değildi. Aslında, daha güvenli bile olabilirdi. Çevrede daha az insan olursa, yakındaki birinin aniden derisinden boynuzlarının çıkması, alevlere boğulması ya da bir başka korkunçluk ölçüsünde gelişigüzel biçimde ölmesi olasılığı daha düşük olurdu.

Malikâne arazisinden çıktılar. Nynaeve kararlı adımlarla yürüyor, ne kadar sinirli olduğunu diğerlerine belli etmediğini umuyordu. Kapıdaki askerlere başını salladı ve Loral’ın gösterdiği yöne yürüdü. Adımları tahta

kaldırımda gümlüyordu. Bulutlu gece göğü yukarıdaki ay ışığıyla hafifçe parlıyordu.

Nynaeve planını sorgulama lüksünü tanımadı kendisine. Belli bir yol izlemeye karar vermişti ve şimdiye kadar iyi gidiyordu. Doğru, Rand askerlere el koymasına ve sorun çıkarmasına kızabilirdi. Ama bazen, bulanık bir yağmur fıçısının dibinde ne olduğunu görmek için, suyu karıştırmanız ve dipteki şeyi yüzeye çıkarmanız *gerekirdi.* Bu kadar tesadüf fazlaydı. Milisair Chadmar haberciyi aylar önce hapsetmişti, ama adam Rand'ın onu çağırtmasından kısa süre önce ölmüştü. Şehirde, kralın nerede olduğuna dair bir şeyler bilen tek kişi oydu.

Tesadüfler olurdu. Bazen, aralarında düşmanlık olan iki çiftçiden birinin ineğinin geceleyin ölmesi yalnızca bir kazaydı. Bazen de, birazcık araştırma tam tersi olduğunu ortaya çıkarırdı.

Loral, grubu Martının Ziyafeti'ne doğru götürdü. Burası Martı Mahallesi olarak da biliniyordu. Balıkçıların avlarının ardından çöplerini attıkları yere yakın bir yerdi. Tüm aklı başında insanlar gibi, Nynaeve şehrin bu kısmından kaçınıyordu ve yaklaşırlarken burnu ona bunu tam olarak neden yaptığını hatırlattı. Balık bağırsağı kusursuz bir gübreydi, ama Nynaeve artıklardan gübre hazırlanan yerlerin kokusunu pek çok sokak uzaktan alabiliyordu. Mülteciler bile bu karanlık bölgeden kaçınıyorlardı.

Oldukça uzun bir yürüyüş oluyordu –anlaşılır bir biçimde, şehrin zengin mahallesi Martının Ziyafeti'nden uzaktı. Nynaeve uzun adımlarla yürüyor, gölgeli ara sokaklara ve binalara aldırış etmiyordu, ama yanındakiler –askerler dışında– endişe içinde onun çevresine toplaşıyorlardı. Saldaealılar ise ellerini yılankavi kılıçlarından ayırmıyor, aynı anda her yöne bakmaya çalışıyorlardı.

Nynaeve Beyaz Kule'den haber almış olmayı diliyordu. Egwene ya da diğerlerinden haber almayalı ne kadar olmuştu? Kör hissediyordu. Rand'la gitmekte ısrar etmesi onun kendi suçuydu. *Birinin* ona göz kulak olması gerekiyordu, ama bu, başka herkese göz kulak olamamak anlamına geliyordu. Kule hâlâ bölünmüş durumda mıydı? Egwene hâlâ Amyrlin miydi? Sokaklardaki haberlerin pek faydası olmuyordu. Her zamanki gibi, işittiği her söylentiye karşılık, onun aksini söyleyen başka iki söylenti oluyordu. Beyaz Kule kendi kendisiyle savaşıyordu. Hayır, Asha'manlarla savaşıyordu. Hayır, Aes Sedailer Seanchanlar tarafından yok edilmişti. Ya da Yenidendoğan Ejder tarafından. Hayır, bu söylentilerin tamamı Kule tarafından, düşmanlarını kandırıp saldırmaya zorlamak için yayılıyordu.

Özellikle Elaida ya da Egwene hakkında pek az şey söyleniyordu, ama iki Amyrlin hakkında karışık söylentiler vardı. Bu sorun yaratıyordu. İki Aes Sedai grubu da ikinci bir Amyrlin hakkında haberler yayılmasını istemezdi. Aes Sedailer arasındaki didişmelere dair hikâyeler hepsine zarar verirdi.

Loral bir süre sonra yürümeyi bıraktı. Dört hizmetkâr, kadının arkasında durdu ve endişeli ifadelerle birbirlerine sokuldular. Nynaeve Loral'a baktı. "Ee?"

"Orada Leydim." Kadın kemikli parmağıyla sokağın karşısındaki binayı gösterdi.

"Avizeci dükkânı mı?" diye sordu Nynaeve.

Loral başını salladı.

Nynaeve çarpık bacaklı Saldaealı askerlerden birini çağırdı. "Sen, bu beşine göz kulak ol ve başlarını derde sokmamalarını sağla. Siz diğer ikiniz, benimle gelin."

Sokağı geçmeye başladı, ama arkasında kaldırımdan inen ayak sesleri duymayınca kaşlarını çatarak döndü. Üç asker bir arada durmuşlar, tek fenere bakıyorlardı. Büyük olasılıkla bir fener daha getirmeyi akıl edemedikleri için kendi kendilerine küfrediyorlardı.

"Ah, Işık aşkına," diye terslendi Nynaeve elini kaldırıp Kaynak'a kucak açarak. Parmaklarının üzerinde bir ışık küresi ördü. Küre çevresinde, yere serin ve tekdüze bir ışık düşürdü. "Feneri bırakın."

İki Saldaealı dediğini yaparak onun peşinden seğirttiler. Nynaeve avizecinin kapısına gitti, sonra kulak misafiri olmak isteyebileceklere karşı bir koruma ördü ve kendisini, kapının ve iki askerin çevresine oturttu.

Askerlerden birine baktı. "Adın ne?"

"Triben, Leydim," dedi adam. Düzgünce biçimlendirilmiş kısa bir bıyığı ve alnında bir yara izi olan şahin suratlı bir adamdı. "O da Lurts," dedi diğer askeri göstererek. Adam iri yarı, duvar gibiydi. Nynaeve adamın süvari üniforması giydiğini görünce şaşırmıştı.

"Pekâlâ, Triben," dedi Nynaeve. "Kapıyı tekmeleyerek aç."

Triben onu sorgulamadı; çizmeli ayağını kaldırdı ve tekmeledi. Çerçeve kolaylıkla kırıldı ve kapı çarpılarak açıldı, ama Nynaeve koruma örgüsünü doğru yerleştirmişse, binada kimse duymamış olmalıydı. İçeriye baktı. Oda mum ve parfüm kokuyordu, tahta zeminde bir sürü leke vardı. Mum damlalarının izleri, mum temizlendikten sonra leke bırakırdı genellikle.

“Çabuk,” dedi askerlere. Koruma örgüsünü salıverdi, ama ışık küresini alıkoydu. “Lurts, dükkânın arka tarafına git ve ara sokağa göz kulak ol; kimsenin kaçmadığından emin ol. Triben, benimle gel.”

Lurts cüssesine göre şaşırtıcı bir hızla hareket ederek, arka odada pozisyon aldı. Nynaeve’in küresi mum fıçılarını ve köşede duran, yeniden eritilmek üzere birkaç kuruşa satılan mum dibi yığınlarını aydınlattı. Sağda bir merdiven vardı. Dükkânın önündeki küçük oyuk dükkânın vitriniydi ve içinde, standart beyaz çubuklardan parfümlü süslü tuğla mumlara kadar, boy boy, şekil şekil mum vardı. Loral buranın doğru yer olduğu konusunda yanılıyorsa...

Ama her iyi gizli operasyonun işyeri gibi görünen bir cephesi olurdu. Nynaeve hızla merdiveni tırmanırken tahta ağırlığının altında gıcırdadı. Bina dardı. Üst katta, o ve Triben iki oda buldular. Birinin kapısı aralıktı. Nynaeve ışık küresini soldurdu ve odanın içine kulak misafirlerine karşı bir koruma ördü. Sonra, peşinde şahin yüzlü Triben ile, içeri daldı. Adam kılıcını bir hışırtıyla kınından çekti.

Odada yalnızca tek bir kişi vardı, yerdeki şiltede uyuyan aşırı kilolu bir adam. Adamın battaniyeleri ayaklarının dibine toplanmıştı. Nynaeve birkaç Hava ipliği örerek tek bir rahat hareketle adamı bağladı. Adamın gözleri açılarak irileşti ve çığlık atmak için ağzını açtı, ama Nynaeve adamın dudaklarının arasına Hava sıkıştırarak ağzını tıkadı.

Triben’e döndü ve başını sallayarak, örgülerini bağladı. Bağlı adamı orada, olduğu yerde kıvranırken bıraktılar ve diğer odaya gittiler. Nynaeve kulak misafirlerine karşı bir örgü daha ördükten sonra odaya girdi. Bunu yaptığı iyi olmuştu –çünkü bu odadaki, göreceli olarak daha genç olan adamlar daha çabuk uyanmıştı. Biri dimdik oturdu ve Triben yer tahtalarını aşarken ciyakladı. Triben adamın karnına yumruk attı ve ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldu.

Nynaeve bir Hava ipliğiyle onu bağladı, sonra uykulu uykulu karyolasında doğrulmakta olan diğer genç adama da aynısını yaptı. İkisini kendine doğru çekti, ışık küresinin parlamasını sağladı ve adamları birkaç santim yükseğe astı. İkisi de Domanlıydı; siyah saçları, kaba yüzleri ve dudaklarının üzerinde ince bıyıkları vardı. İkisi de iç çamaşırları içindeydi. Çırak olmak için fazla yaşlı görünüyorlardı.

“Sanırım doğru yerdeyiz Nynaeve Sedai,” dedi Triben ikisinin çevresinden dolaşıp, Nynaeve’in yanında durarak.

Nynaeve tek kaşını kaldırarak ona baktı.

“Bunlar avizeci çırağı değil,” diye devam etti Triben. Kılıcını kınına soktu. “Avuçları nasırlı, ama ellerinde yanık yok. Kolları kaslı. Ve fazla büyükler. Soldaki adamın burnu en az bir kere kırılmış.”

Nynaeve daha dikkatli baktı; Triben haklıydı. *Bunu ben görmüş olmalıydım.* Yine de, yaş meselesini fark etmişti. “Sence hangisinin ağzındaki tıkacı açayım?” diye sordu kayıtsızca. “Ve hangisini öldüreyim?”

İki adam da iri iri açılmış gözlerle kıvranmaya başladı. Bir Aes Sedai’nin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyor olmalıydılar. Aslında, muhtemelen Nynaeve bunu ima etmemeliydi, ama bu tür özel zindancılar onu öfkelendiriyordu.

“Soldaki, konuşmaya daha hevesli görünüyor Leydim,” dedi Triben. “Belki bilmek istediklerinizi size söyler.”

Nynaeve başını salladı ve adamın ağzındaki tıkacı çıkardı. Adam hemen konuşmaya başladı. “Ne derseniz yaparım! Lütfen, karnımı böceklerle doldurmayın! Ben yanlış bir şey yapmadım, yemin ederim, ben...”

Nynaeve Hava tıkacını yine adamın ağzına tıktı.

“Çok fazla şikâyet ediyor,” dedi. “Belki diğeri susup, soru sorulduğunda konuşmayı bilir.” Onun tıkacını çıkardı.

Bu adam aşikâr dehşet içinde havada asılı duruyordu, ama hiçbir şey söylemiyordu. Tek Güç en haşin katillerin bile sinirlerini bozabilirdi.

“Zindana nasıl girebilirim?” diye sordu Nynaeve bu adama.

Adam hasta görünüyordu, ama muhtemelen Nynaeve’in zindanı istediğini tahmin etmişti zaten. Bir Aes Sedai’nin gece yarısından sonra bir dükkâna mum sattığı için dalması pek olası gelmiyordu.

“Yerdeki kapak,” dedi adam, “dükkânın ön tarafında, halının altında.”

“Harika,” dedi Nynaeve. Adamın ellerini bağlayan örgüleri düğümledi, sonra tıkacı geri taktı. Onları havada asılı bırakmadı –onları arkasından çekmek istemiyordu– bunun yerine kendi ayakları üzerinde yürümelerine izin verdi.

Triben’e diğer odadaki aşırı şişman adamı getirtti, sonra üçünü merdivenden indirdi. Aşağıda, kaslı Lurt dikkatle arkadaki geçidi izliyordu. Önünde, yerde bir genç oturuyordu. Nynaeve’in ışık küresi yüzünü aydınlattığında, sıradışı açık renk saçları ve elinde yanık izleri olan korkmuş bir Domanlı gördü.

“İşte, *bu* bir avizeci çırağı,” dedi Triben alnındaki yara izini kaşıyarak. “Muhtemelen öndeki bütün işi ona yaptırıyorlar.”

“Şuradaki battaniyelerin altında uyuyordu.” Lurts köşedeki gölgeli yığına doğru başını sallayarak Nynaeve’e katıldı. “Siz yukarı kata çıktıktan sonra ön kapıdan kaçmaya çalıştı.”

“Getir onu,” dedi Nynaeve. Küçük dükkânın ön tarafında, Triben kilimi kenara çekti, sonra kılıcının kenarını kullanarak tahtaların arasını dürtükledi ve sonunda altında bir şeye denk geldi –menteşeler olduğunu tahmin etti Nynaeve. Dikkatle biraz dürtükledikten sonra, kapak açıldı. Bir merdiven aşağıdaki karanlığa uzanıyordu.

Nynaeve öne çıktı, ama Triben elini kaldırdı. “Sizin önden gitmenize izin verirsem Lord Bashere beni kendi üzengilerimden asar Leydim,” dedi. “Aşağıda ne olduğunu bilmek imkânsız.” Delikten içeri atladı; kılıcı elinde, diğer elini kullanarak merdivenden aşağı kaydı. Aşağıda yere çarptı ve Nynaeve gözlerini devirdi. Erkekler! Lurts’e zindancıları izlemesini işaret etti, sonra aşağı inebilsinler diye ellerini çözdü. Onlara birer sert bakış fırlattı; sonra Triben’in havalı hareketleri olmadan merdivenden indi ve Lurts’ü zindancıları peşinden getirmek üzere yalnız bıraktı.

Işık küresini kaldırdı ve mahzeni inceledi. Duvarlar taştandı, bu Nynaeve’in yukarıdaki binanın ağırlığı hakkında daha az endişelenmesini sağladı. Zemin sıkı topraktandı ve karşısındaki duvarda tahta bir kapı vardı. Triben kapıyı dinliyordu.

Nynaeve başını salladı ve adam kapıyı çekip açarak, hevesle içeri daldı. Saldaealılar Aiellerin âdetlerini almaya başlamış gibiydi. Nynaeve de, ne olur ne olmaz diye Hava örgüleri örerek takip etti. Arkasında, asık suratlı zindancılar, Lurts’ün önünde merdiveni iniyordu.

Diğer odada görülecek çok şey yoktu. Kalın tahta kapıları olan iki zindan hücresi, yanında tabureler olan bir masa ve büyük tahta bir sandık. Şahin yüzlü Triben sandığı incelerken Nynaeve ışık küresini köşeye gönderdi. Adam kapağı kaldırdı, sonra tek kaşını kaldırarak bir sürü parlak bıçak çıkardı. Sorgulama aletleri. Nynaeve ürperdi. Haşin gözlerini arkasındaki zindancılara çevirdi.

Konuşan adamın ağzını çözdü. “Anahtarlar?” diye sordu.

“Sandığın dibinde,” dedi kabadayı. Şişman zindancı –aynı odayı paylaşmadığına göre grubun önderiydi kuşkusuz– ona öfkeli bir bakış fırlattı. Nynaeve onu havaya kaldırdı. “Beni kışkırtma,” diye hırladı. “Saat sağduyulu insanların uyanık olması için fazla geç.”

Triben’e başını salladı. Adam anahtarları çıkardı ve hücre kapılarını açtı. İlk hücre boştu; ikincisinde, üzerinde hâlâ, pis ama güzel bir Doman

elbisesi olan, saçı başı dağılmış bir kadın vardı. Leydi Chadmar kirliydi, derbederdi ve duvarın dibine kıvrılmıştı. Uykulu gözlerle bakıyordu, kapının açık olduğunu fark etmemiş görünüyordu. Nynaeve, o ana kadar çürük balık kokusunun bastırdığı bir koku aldı. İnsan dışkısı ve yıkanmamış beden kokusu. Büyük olasılıkla zindanı buraya. Martının Ziyafeti'ne kurmalarının sebebi buydu.

Nynaeve kadına nasıl muamele edildiğini görünce nefesini sertçe içine çekti. Rand buna nasıl izin verebilirdi? Kadının kendisi aynı şeyi başkalarına yapmıştı, ama bu Rand'ın onun düzeyine inmesini haklı çıkarmazdı.

Triben'e kapıyı kapamasını işaret etti; sonra odadaki taburelerden birine oturarak üç zindancıyı süzdü. Arkasında, Lurts çıkış yolunda nöbet tutuyor, gözünü zavallı çıraktan ayırmıyordu. Şişman zindancı hâlâ havadaydı.

Nynaeve'in bilgiye ihtiyacı vardı. Rand'dan sabah zindanı ziyaret etmek için izin isteyebilirdi, ama bunu yaparsa, adamlar ziyaretini haber alabilirdi. Nynaeve saklananı öğrenmek için hazırlıksız yakalama ve sindirme unsurlarına güveniyordu.

"Şimdi," dedi üçüne, "bazı sorular soracağım. Siz de yanıt vereceksiniz. Henüz size ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden bana karşı *tamamen* dürüst olmanın en iyisi olduğunu anlamalısınız."

Yerdeki ikisi, görünmez Hava örgülerinin ucunda havada süzülmekte olan adama baktılar. Başlarını salladılar.

"Size getirilen adam," dedi Nynaeve. "Kral'ın habercisi. İlk ne zaman geldi?"

"İki ay önce," dedi koca çeneli ve kırık burunlu olan kabadayı. "Tüm diğer tutsaklar gibi. Leydi Chadmar'ın malikânesinden mum dipleriyle birlikte bir çuvalın içinde geldi."

"Size ne talimat verildi?"

"Adamı hapsetmek," dedi diğer kabadayı. "Onu canlı tutmak. Fazla bilgimiz yoktu, şey, Leydi Aes Sedai. Sorgulama işlerini Jorgin yürütür."

Nynaeve başını kaldırıp şişman adama baktı. "Jorgin sen misin?"

Adam gönülsüzce başını salladı.

"Peki sana ne talimat verildi?"

Jorgin yanıt vermedi.

Nynaeve içini çekti. "Bak," dedi ona. "Ben bir Aes Sedai'yim ve verdiğim sözle bağlıyım. Bana bilmek istediklerimi söylersen, cinayet

zanlısı olmamanı sağlarım. Ejder siz üçünüze aldırış etmiyor, aksi halde hâlâ burada, bu küçük... mola yerinde olmazdınız hâlâ."

"Konuşursak bizi serbest bırakacak mısınız?" dedi şişman adam onu süzerek. "Söz verir misiniz?"

Nynaeve hoşnutsuz bir şekilde minik odaya baktı. Leydi Chadmar'ı karanlıkta bırakmışlardı ve çığlıkları boğmak için kapı kumaşla kaplanmıştı. Hücre karanlık, havasız ve sıkışık olmalıydı. Böyle bir yeri işleten adamlar, değil özgürlük, yaşamayı hak etmiyor sayılırdı.

Ama ilgilenilmesi gereken daha büyük bir hastalık vardı. "Evet," dedi Nynaeve. Sözcük diline acı geldi. "Ve bunu hak etmediğinizi biliyorsun."

Jorgin duraksadı, sonra başını salladı. "Beni yere indirin Aes Sedai. O zaman bütün sorularınızı yanıtlarım."

Nynaeve adamı yere indirdi. Adam bilmiyor olabilirdi, ama Nynaeve'in dayanak alabileceği pek az yetkesi vardı; yanıt almak için adamın kendi yöntemlerine başvuramazdı ve Rand'ın bilgisi olmadan hareket ediyordu. Nynaeve ona öğrendiklerini sunmazsa, muhtemelen Ejder onun bu işi kurcaladığını öğrense pek iyi tepki vermezdi.

Jorgin kırık burunlu kabadayıya, "Mord, bana bir tabure getir," dedi.

Mord onay için Nynaeve'e baktı. Nynaeve sertçe başını salladı. Jorgin tabureye oturdu ve ellerini kenetleyerek öne eğildi. Yan tarafının üzerinde dikilmiş kocaman bir böceğe benziyordu.

"Benden ne istediğinizi anlamıyorum," dedi adam. "Zaten her şeyi biliyor gibisiniz. Mekânımdan ve burada tutulan insanlardan haberiniz var. Bilinecek başka ne var ki?"

Mekân? Amma isim. "O beni ilgilendirir," dedi Nynaeve, adama Aes Sedailerin ilgi alanlarının sorgulanmaması gerektiğini ima ettiğini umduğu bir bakış fırlatarak. "Söyle bana, haberci nasıl öldü?"

"Vakur bir şekilde değil," diye yanıt verdi Jorgin. "Benim deneyimlerime göre, tüm insanlar gibi."

"Bana ayrıntı ver, yoksa kendini yine havada bulursun."

"Birkaç gün önce onu beslemek için hücre kapısını açtım. Ölmüştü."

"Onu en son ne zaman beslemiştin?"

Jorgin hıhladı. "Konuklarımı açlıktan öldürmem Leydi Aes Sedai. Yalnızca... bildiklerini açıklamaları için teşvik ederim onları."

"Peki haberciyi ne kadar teşvik etmiştin?"

"Onu öldürecek kadar değil," dedi zindancı kendini savunurcasına.

“Ah, hadi ama,” dedi Nynaeve. “Adam aylar boyunca senin elindeydi ve sözde bütün bu süre boyunca sağlıklıydı. Sonra, Yenidendoğan Ejder’in huzuruna çıkarılmadan önceki *gün,* aniden ölüyor, öyle mi? Sana af sözü verdim. Adamı öldürmen için sana kimin rüşvet verdiğini söyle, korunmanı sağlayayım.”

Zindancı başını iki yana salladı. “Öyle olmadı. Size söylüyorum, yalnızca öldü. Bazen olur.”

“Oyunlarından sıkıldım.”

“Bu bir oyun değil, kavrulası!” diye hırladı Jorgin. “Konuklarından birini öldürmek için rüşvet aldığı bilinen bir adamın bu meslekte çok ilerleyebileceğini mi sanıyorsun? Ona yalancı bir Aiel’den daha fazla güvenemezdin!”

Böyle bir adama *asla* ‘güvenilemezdi’, ama Nynaeve adamın son cümlesinin üzerinde durmadı.

“Bak,” dedi Jorgin, “adam zaten öldüreceğin türden bir tutsak değildi. *Herkes* Kral’ın nerede olduğunu öğrenmek istiyor. Bu konuda bilgi sahibi olan birini kim öldürür? O adam çok para ederdi.”

“Eğer ölmediyse,” diye tahmin yürüttü Nynaeve. “Onu kime sattın?”

“Ah, öldü,” dedi zindancı gülerek. “Eğer onu satmış olsaydım, ondan sonra fazla yaşamazdım. Benim işimi yaparken bu tür şeyleri çok çabuk öğreniyorsun.”

Nynaeve diğer iki kabadayıya döndü. “Yalan mı söylüyor?” diye sordu bir tanesine. “Yalan söylediğine dair kanıt verene yüz altın.”

Mord patronuna baktı, sonra yüzünü buruşturdu. “Yüz altına size kendi annemi satardım Leydim. Yak beni, satardım. Ama Jorgin doğruyu söylüyor. O ceset pekâlâ ölüydü. Ejder’in adamları hanımı bize getirdiğinde kontrol ettiler.”

Demek Rand bu olasılığı düşünmüştü. Ama Nynaeve’in elinde, bu adamların doğruyu söylediğine dair kanıt yoktu hâlâ. Eğer saklayacak bir şey varsa, onu derine gömmek için çok çabalarlardı. Farklı bir yol denemeye karar verdi.

“O zaman, Kral’ın nerede olduğu konusunda ne öğrendiniz?” dedi.

Jorgin içini çekti. “Lord Ejder’in adamlarına söylediğim gibi. Ondan önce de kendisi zindana düşmezden evvel Leydi Chadmar’a söylediğim gibi. Adam bir şey biliyordu, ama söyleyemiyordu.”

“Hadi ama,” dedi Nynaeve keskin araçlarla dolu sandığa bir bakış fırlatarak. Öfkesi kabarmadan bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. “Senin...

becerilerine... sahip bir adam? Ondan tek bir bilgi kırıntısı bile koparamadın mı?"

"Yalan söylüyorsam Karanlık Varlık alsın beni!" Zindancının yüzü, bu onun için bir gurur meselesiymiş gibi kızardı. "O adam kadar direnen hiç kimseyle *karşılaşmamıştım!* Onun gibi şirin bir adam fazla teşvik gerektirmeden konuşmalıydı. Ama konuşmadı. Bizim istediğimiz şey dışında her konuda konuştu!" Jorgin öne eğildi. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum Leydim. Yak beni, ama bilmiyorum! Sanki bir... güç dilini tutuyordu. Sanki konuşamıyordu. Konuşmak istemesine rağmen!"

İki kabadayı endişe içinde kendi kendilerine homurdandılar. Nynaeve'in soruları bam tellerine basmış gibiydi.

"Demek onu fazla zorladınız," diye tahmin yürüttü Nynaeve. "Ve bu yüzden öldü."

"Hepsini al, kadın!" diye hırladı zindancı. "Kan ve lanet küller! Onu ben öldürmedim! Bazen insanlar öylesine ölür."

Ne yazık ki, Nynaeve ona inanmaya başlamıştı. Jorgin bir Hikmet'in gözünün önünde on sene iş görse iyi olacak, sefil bir adamdı. Ama yalan söylemiyordu.

Muazzam planları buraya kadardı. Nynaeve içini çekti, ayağa kalktı ve ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Işık! Bu entrika Rand'ın, onun tavsiyelerini dinlemeye ikna olmak yerine, patlamasına sebep olacaktı. Nynaeve'in malikâneye dönüp uyuması gerekiyordu. Belki yarın Rand'a onun tarafında olduğunu göstermenin bir başka yolunu bulabilirdi.

Askerlere zindancıyla adamlarını yukarı götürmelerini işaret etti. Bunun ardından Hava örerek Milisair Chadmar'ın hücresinin kapısını kapadı. Nynaeve kadının içinde yaşadığı koşulların düzelmesini sağlayacaktı. Ne kadar aşağılık bir insan olursa olsun, kadına bu şekilde davranılmamalıydı. Rand'a açıkladığında anlaması gerekiyordu. Ah, Milisair o kadar solgun görünüyordu ki, o da titreme hastalığına yakalanıyor olabilirdi! Nynaeve dalgın dalgın hücre kapısındaki gözlem penceresine gitti, sonra kadının hasta olup olmadığından emin olmak için Ruh'tan bir Araştırma ördü.

Araştırma'ya başlar başlamaz donakaldı. Milisair'in bedenini bitkin bulmayı beklemişti. Hastalık, belki açlık bulmayı beklemişti.

Zehir bulmayı beklememişti.

Nynaeve aniden ayıldı ve küfrederek hücre kapısını açıp içeri daldı. Evet, Araştırma sayesinde açık seçik görebiliyordu. Tarchrot yaprağı. Nynaeve, uyutulması gereken bir köpeğe kendi elleriyle vermişti onu.

Kolaylıkla bulunabilen bir bitkiydi ve çok acı bir tadı vardı. Tadı nahoş olduğundan en iyi zehir değildi, ama sindirilmesi gerekiyordu.

Evet, kötü bir zehirdi –zehirlediğiniz kişi tutsağınız değilse ve ona verdiğiniz yemeği yemekten başka çaresi yoksa. Nynaeve Beş Güç'ü birden örerek Şifa başlattı, zehri boğdu ve Milisair'in bedenini güçlendirdi. Tarchrot yaprağı pek güçlü olmadığından göreceli olarak kolay bir Şifa'ydı. Onu ya çok kullanmanız gerekiyordu –Nynaeve'in köpek üzerinde yaptığı gibi– ya da etkili olması için defalarca vermeniz gerekiyordu. Ama bu şekilde yavaşça yaparsanız, öldürdüğünüz kişi doğal sebeplerden ölmüş gibi görünürdü.

Milisair güvende olduğunda, Nynaeve hücreden fırladı. “Durun!” diye bağırdı adamlara. “Jorgin!”

Geride kalmış olan Lurts şaşkın şaşkın döndü. Zindancı Jorgin'i kolundan tuttu ve çevirdi.

“Tutsağın yemeğini kim hazırlıyor?” diye sordu Nynaeve uzun adımlarla onlara doğru yürüyerek.

“Yemek mi?” diye sordu Jorgin kafası karışarak. “Bu Kerb'ün işlerinden biri. Neden?”

“Kerb?”

“Çocuk,” dedi Jorgin. “Önemli biri değil. Birkaç ay önce mülteciler arasında bulduğumuz bir çırak. Onu bulduğumuz için oldukça şanslıydık – son çırağımız kaçtı ve bu zaten işinde eğitimli...”

Nynaeve elini kaldırarak onu susturdu. Aniden endişeye kapılmıştı, “Çocuk! Çocuk nerede?”

“Biraz önce buradaydı...” dedi Lurts başını kaldırarak. “Şeyle gitti...”

Yukarıdan ani patırtılar geldi. Nynaeve küfretti ve Triben'e seslenerek, oğlanı yakalamasını istedi. Diğerlerini ittirip merdivene yöneldi ve tırmanmaya başladı. Parlak ışık küresi peşinde, yukarıdaki dükkâna çıktı. İki kabadayı odanın ortasında, şaşkın ifadelerle büzülüyorlardı ve bir Saldaealı asker kılıcını onlara çevirmişti. Adam soru dolu bakışlarla Nynaeve'e döndü.

“Çocuk!” dedi Nynaeve.

Triben dükkân kapısına baktı. Kapı açıktı. Nynaeve Hava örgüleri hazırlayarak sokağa fırladı.

Orada, Kerb adlı oğlanı çamurlu sokakta, malikâneden getirdiği dört zar sever hizmetkârın elinde gördü. Nynaeve kaldırımdan sokağa inerken adamlar çılgınca çabalayan çocuğun ayaklarını yerden kestiler. Son

Saldaealı kılıcı elinde, Nynaeve'in tehlikede olup olmadığını görmek için içeri dalmak üzereymiş gibi, kapıda duruyordu.

"Karanlık Varlık peşindeymiş gibi kapıdan fırladı Aes Sedai," dedi hizmetkârlardan biri. "Askeriniz sizin tehlikede olup olmadığınızı görmek için eve koştu, ama biz bu delikanlıyı kaçmadan yakalamamızın en iyisi olacağını düşündük. Ne olur ne olmaz diye."

Nynaeve sakinleşmek için nefes verdi. "İyi yaptınız," dedi. Genç zayıfça çabaladı. "Gerçekten çok iyi yaptınız."

33
Ejder'le Bir Konuşma

"Bu," dedi Rand, "önemli bir şeydir umarım."

Nynaeve döndüğü zaman Yenidendoğan Ejder'i oturma odasının kapısında dikilirken buldu. Üzerinde, kollarına siyah ejderler işlenmiş koyu kırmızı bir sabahlık vardı. Kesik kolu sol kol yeninin kıvrımlarına gizlenmişti. Saçları uykudan dağılmış olsa da, bakışları tetikteydi.

Her zamanki gibi, bir kral tavrıyla, uzun adımlarla oturma odasına girdi –gece yarısını çoktan geçmiş, yeni uyanmış olmasına rağmen, kendinden tamamen eminmiş gibi yürüyordu. Bazı hizmetkârlar bir demlik çay getirmişlerdi ve Rand kendine bir fincan doldururken Min arkasından odaya girdi. Üzerinde gecelik vardı; gecelikler Doman modasıydı ve Min'inki sarı ipektendi, dokuması Rand'ınkinden çok daha inceydi. Aiel Kızlar kapının yanında pozisyon aldılar ve her zamanki tuhaf şekilde tehlikeli, ama rahat tavırlarıyla dikildiler.

Rand fincanından bir yudum aldı. Onda, Nynaeve'in İki Nehir'den tanıdığı oğlanı görmek gittikçe zorlaşıyordu. Eskiden de mi çenesini o kararlı çizgilerle çıkarıyordu? Adımları ne zaman bu kadar kendinden emin, duruşu bu kadar talepkâr olmuştu? Bu adam neredeyse... Nynaeve'in eskiden tanıdığı adamın bir yorumu gibiydi. Ona benzeyecek şekilde taştan oyulmuş, ama kahramansı çizgileri abartılmış bir heykel gibi.

"Ee?" diye sordu Rand. "Bu kim?"

Genç çırak Kerb, odadaki minderli sıraların üzerinde, Hava'yla bağlanmış olarak oturuyordu. Nynaeve ona baktı, sonra Kaynak'a kucak açtı ve kulak misafirlerine karşı bir koruma ördü. Rand sert sert baktı ona. "Yönlendirdin mi?" diye sordu. Önlem almadan yönlendirildiğinde

sezebiliyordu; Egwene ve Elayne'in araştırmalarına göre, tüyleri diken diken oluyordu.

"Dinlenmememiz için," dedi Nynaeve sinmeyi reddederek. "Son baktığımda yönlendirmek için senin *iznine* ihtiyaç duymuyordum. Çok yüce ve kudretli oldun Rand al'Thor, ama bacak kadar çocukken poponu patakladığımı da unutma."

Eskiden, yalnızca öfkeyle kabarmasına sebep oluyor olsa da, bu Rand'ın tepkisini çekerdi. Şimdi Nynaeve'e bakmakla yetindi. Bazen en çok değişen, o gözlermiş gibi geliyordu.

Rand içini çekti. "Beni neden uyandırdın Nynaeve? Bu sıska, korkmuş delikanlı kim? Gecenin bu saatinde o mesajı başkası göndermiş olsa, onu kırbaçlansın diye Bashere'e yollardım."

Nynaeve Kerb'e doğru başını salladı. "Ben bu 'sıska, korkmuş delikanlının' kralın nerede olduğunu bildiğini düşünüyorum."

Bu Rand'ın dikkatini çekti. Min'in de. Min kendine bir fincan çay doldurmuş, duvara yaslanmıştı. Neden *evlenmiyorlardı?*

"Kral mı?" diye sordu Rand. "O zaman, Graendal'ın da yerini biliyor. Bunu nereden biliyorsun Nynaeve? Onu nerede buldun?"

"Milisair Chadmar'ı gönderdiğin zindanda," dedi Nynaeve onu süzerek. "Orası korkunç Rand al'Thor. Bir insana bu şekilde davranmaya hakkın yok."

Rand bu yoruma da kızmadı. Bunun yerine, Kerb'e yürüdü. "Sorgu sırasında bir şeyler mi duymuş?"

"Hayır," dedi Nynaeve. "Ama haberciyi onun öldürdüğünü düşünüyorum. Milisair'i zehirlemeye çalıştığını kesin olarak biliyorum. Ben kadına Şifa vermesem hafta sonuna kadar ölürdü."

Rand Nynaeve'e baktı ve Nynaeve onun anlattıklarını birleştirerek ne yaptığını anladığını *hissetti* neredeyse. "Siz Aes Sedailer," dedi Rand sonunda, "sıçanlarla çok ortak noktanız olduğunu fark ettim. Her zaman istenmediğiniz yerlere giriyorsunuz."

Nynaeve hıhladı. "Uzak dursam Milisair ölecekti ve Kerb serbest kalacaktı."

"Habercinin öldürülmesini kimin emrettiğini sormuşsundur herhalde?"

"Henüz değil," dedi Nynaeve. "Bununla birlikte, zehri eşyalarının arasında buldum ve hem Milisair hem de habercinin yemeklerini onun hazırladığını doğrulattım." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Rand,

sorularına yanıt *verebileceğinden* emin değilim. Ona Araştırma yaptım. Fiziksel olarak hasta olmasa da, orada... bir şey var. Zihninde."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rand yumuşak sesle.

"Bir tür engel," dedi Nynaeve. "Zindancı, haberci onun sorgusuna direnebildiği için şaşırmış ve sıkılmış görünüyordu. Bu adamda da, çok bilgi vermesini engelleyen bir tür engel olduğunu sanıyorum."

"İçtepi," dedi Rand. Çayını dudaklarına götürerek, kayıtsızca konuşmuştu.

İçtepi karanlık ve kötüydü. Nynaeve de hissetmişti onu; Moghedien'in ona ne yaptığını düşündüğünde, hâlâ ürperiyordu. Ve o yalnızca, bazı anıları yok eden, küçük bir şeydi.

"Pek az kişi İçtepi konusunda Graendal kadar yeteneklidir," dedi Rand düşünceli düşünceli. "Belki de aradığım kanıt budur. Evet... bu gerçekten de büyük bir keşif olabilir Nynaeve. O kadar büyük ki, bu bilgiyi nasıl edindiğini unutabilirim."

Rand sıranın çevresinden dolandı ve eğilip genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Bırak onu," diye emretti Rand Nynaeve'e.

Nynaeve denileni yaptı.

"Söyle bana," dedi Rand Kerb'e, "bu insanları zehirlemeni kim söyledi?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum!" diye ciyakladı oğlan. "Ben yalnızca..."

"Dur," dedi Rand usulca. "Seni öldürebileceğime inanıyor musun?"

Oğlan sustu ve –Nynaeve mümkün olabileceğine inanmasa da– mavi gözleri daha da irileşti.

"Ben söylersem," diye devam etti Rand o tekinsiz, usul sesle, "kalbinin atmayı bırakacağına inanıyor musun? Ben Yenidendoğan Ejder'im. Sırf isteyerek canını ya da ruhunu alabileceğime inanıyor musun?"

Nynaeve onu yine gördü: Rand'ın çevresindeki o karanlık lekeyi, Nynaeve'in orada olduğundan *tam olarak* emin olamadığı o haleyi. Çayını dudaklarına götürdü ve fazla beklemiş gibi, aniden acılaşmış ve bayatlamış olduğunu fark etti.

Kerb çöktü ve ağlamaya başladı.

"Konuş," diye emretti Rand.

Delikanlı ağzını açtı, ama yalnızca bir inleme çıktı. Rand'dan öyle büyülenmişti ki, gözlerine ter dolmasına rağmen gözlerini kırpmıyordu –ya da kırpamıyordu.

“Evet,” dedi Rand düşünceli düşünceli. “Bu gerçekten İçtepi Nynaeve. Graendal burada! *Haklıymışım.*” Nynaeve’e baktı. “Bildiklerini bize anlatabilmesi için İçtepi ağını çözmen, zihninden silmen gerekecek.”

“Ne?” diye sordu Nynaeve kulaklarına inanamayarak.

“Bu tür örgüler konusunda pek becerim yok,” dedi Rand elini sallayarak. “Denersen, senin İçtepi’yi kaldırabileceğini tahmin ediyorum. Bir açıdan Şifa’ya benziyor. İçtepi’yi yaratan örgüyü kullan, ama tersine çevir.”

Nynaeve kaşlarını çattı. Zavallı çocuğa Şifa vermek iyi bir fikir gibi geliyordu –ne de olsa, her yaraya Şifa verilmeliydi. Ama daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak, hem de Rand’ın önünde yapmak, pek cazip bir fikir değildi. Ya yanlış yapar ve bir şekilde oğlana zarar verirse?

Rand delikanlının karşısındaki minderli sıraya oturdu. Min gelip onun yanına çöktü. Yüzünü buruşturarak çayına bakıyordu. Onunki de Nynaeve’inki gibi aniden bozulmuştu anlaşılan.

Rand Nynaeve’e bakarak bekledi.

“Rand, ben...”

“Dene,” dedi Rand. “Tam olarak nasıl yapıldığını ben anlatamam sana, bir kadının nasıl yaptığını söyleyemem, ama sen akıllısın. Başarabileceğinden eminim.”

Rand’ın, kasıtsız olsa da, tepeden bakan ses tonu Nynaeve’i kızdırdı. Bu kadar yorgun olmanın da pek faydası olmuyordu. Dişlerini sıktı, Kerb’e döndü ve Beş Güç’ü birden ördü. Örgüleri görememesine rağmen Rand’ın gözleri bir o yana, bir bu yana kayıyordu.

Nynaeve delikanlının üzerine çok hafif bir Şifa serdi. Oğlan gerildi. Nynaeve ayrı bir Ruh hattı örerek, becerebildiğince narin bir biçimde kafasına Araştırma yaptı, zihnine kenetlenmiş örgüleri dürtükledi. Evet, şimdi görebiliyordu: Ruh, Hava ve Su ipliklerinden yapılmış karmaşık bir ağ. Delikanlının beynini kaplayan ağı zihin gözüyle görmek korkunçtu. Örgü parçaları, minik kancalar gibi, oraya buraya dokunuyor, beynin derinliklerine saplanıyordu.

Örgüyü tersine çevir, demişti Rand. Bu hiç kolay değildi. İçtepi ağını katman katman kaldırması gerekecekti ve eğer hata yaparsa, oğlanı kolaylıkla öldürebilirdi. Neredeyse vazgeçecekti.

Ama başka kim vardı ki? İçtepi yasaklanmış bir örgüydü ve Nynaeve, Corele ya da diğerlerinin deneyimi olduğundan kuşkuluydu. Nynaeve bırakırsa, Rand diğerlerini çağırtıp, onlardan yapmalarını isteyebilirdi.

Onlar da elleriyle ağızlarını kapayarak Nynaeve'e –kendini tam Aes Sedai sanan Kabuledilmiş'e– gülerek ona itaat ederlerdi.

Eh, Nynaeve yeni Şifa yöntemleri keşfetmişti! Tek Güç'teki lekenin temizlenmesine yardımcı olmuştu! Yalıtılmaya ve ehlileştirilmeye Şifa vermişti!

Bunu yapabilirdi.

Hızla çalışarak ilk İçtepi katmanının ayna tersini ördü. Güç'ün her iki kullanımı da aynıydı, ama oğlanın zihnine örülmüş olanın desen tersiydi. Nynaeve örgüsünü dikkatle, tereddütle yerleştirdi. Rand'ın dediği gibi, iki örgü puf diye yok oldu.

Nereden bilmişti? Nynaeve Semirhage'in onun hakkında söylediklerini düşünerek ürperdi. Bir başka hayatın anıları, Rand'ın bilmeye hakkının olmadığı anılar. Yaratıcı'nın onların geçmiş hayatlarını unutmalarına izin vermesinin bir sebebi vardı. Hiçbir insan Lews Therin Telamon'un başarısızlıklarını hatırlamak zorunda olmamalıydı.

Katman katman çalışmaya devam etti, yaralı bir bacaktaki sargıları kaldıran bir köy hekimi gibi İçtepi'yi soyup aldı. Yorucu bir işti, ama tatmin ediciydi. Her örgü bir hatayı düzeltiyor, delikanlıyı biraz daha iyileştiriyor, dünyada bir şeyi azıcık daha *doğru* kılıyordu.

Bir saat kadar sürdü ve zorlu işti. Ama Nynaeve başardı. Son İçtepi katmanı yok olurken, bitkinlikle içini çekti ve canını kurtarmak için bile olsa, tek bir iplik daha yönlendiremeyeceğini düşünerek Tek Güç'ü salıverdi. Sallanarak bir sandalyeye gidip çöktü. Min'in Rand'ın yanında, sıraya kıvrılıp uyumuş olduğunu fark etti.

Ama Rand uyumuyordu. Yenidendoğan Ejder, Nynaeve'in göremediği şeyler görüyormuş gibi izliyordu. Rand ayağa kalktı ve Kerb'e doğru yürüdü. Nynaeve o sersem haliyle, genç avizecinin yüzünü fark etmemişti. Kafasına güçlü bir darbe almış gibi, tuhaf bir boşluk vardı ifadesinde.

Rand tek dizi üzerine çöktü, gencin çenesini eline aldı ve gözlerinin içine baktı. "Nerede?" diye sordu yumuşak bir sesle. "O nerede?"

Genç ağzını açtı ve dudaklarının köşesinden salya aktı.

"O nerede?" diye tekrarladı Rand.

Kerb boş bakışlarla inledi, dili dudaklarını hafifçe araladı.

"Rand!" dedi Nynaeve. "Kes şunu! Ona ne yapıyorsun?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Rand sessizce ona bakmadan. "Bunu, o örgüleri çözerek sen yaptın Nynaeve. Graendal'ın İçtepileri güçlüdür – ama bazı açılardan kabadır. Zihni İçtepi'yle öyle doldurur ki, insanın

kişiliğini ve zekâsını siler, geride yalnızca onun doğrudan emirlerine göre çalışan bir kukla bırakır."

"Ama biraz önce iletişim kurabiliyordu!"

Rand başını iki yana salladı. "Zindandaki adamlara sorarsan, sana bu oğlanın kalın kafalı olduğunu ve onlarla nadiren konuştuğunu söyleyeceklerdir. Bu kafanın içinde gerçek bir insan yok, yalnızca İçtepi örgüsü katmanları var. Bu zavallı sefilin kişiliğini silmek ve yerine Graendal'ın dilekleri uyarınca hareket edecek bir yaratık getirmek için akıllıca tasarlanmış talimatlar. Onlarca kez gördüm."

Onlarca kez? diye düşündü Nynaeve ürpererek. *Sen mi gördün, yoksa Lews Therin mi? Şu anda sana hangi anılar hükmediyor?*

Midesi bulanarak Kerb'e baktı. Oğlanın gözleri, sandığı gibi sersemlediği için boş değildi; bundan daha boştular. Nynaeve gençken, Hikmet olarak rolünde yeniyken, ona arabadan düşmüş bir kadın getirmişlerdi. Kadın günlerce uyumuştu ve sonunda uyandığında, bakışları buna benziyordu. Kimseyi tanıdığına, bedeninin oluşturduğu kabukta ruh kaldığına dair en ufak işaret yoktu.

Bir hafta kadar sonra ölmüştü.

Rand yine Kerb'e hitaben konuştu. "Bir yer ismine ihtiyacım var," dedi. "Bir şey. İçinde direnmiş bir parça, onunla savaşmış bir zerre kalmışsa, intikamını alacağıma söz veriyorum. Bir yer ismi. O nerede?"

Oğlanın dudaklarından tükürük damladı. Dudaklar titrer göründü. Rand, gencin gözlerinin içine bakmaya devam ederek doğruldu. Kerb titredi, sonra iki sözcük fısıldadı.

"Natrin Tepesi."

Rand yavaşça nefes verdi, sonra Kerb'ü neredeyse saygılı bir hareketle bıraktı. Genç sıradan yere kaydı. Dudaklarından sızan salya halıya döküldü. Nynaeve küfrederek yerinden fırladı, sonra başı dönünce hafifçe sallandı. Işık, bitkin düşmüştü! Gözlerini yumarak dengesini buldu ve birkaç derin nefes aldı. Sonra çocuğun yanında diz çöktü.

"Zahmet etme," dedi Rand. "O öldü."

Nynaeve ölümü kendi adına doğruladı. Sonra başını sertçe Rand'a çevirip baktı. Ne hakla kendisi kadar bitkin görünüyordu? O hemen hemen hiçbir şey yapmamıştı ki! "Sen ne..."

"Ben hiçbir şey yapmadım Nynaeve. Sen İçtepi'yi kaldırdığın zaman, onu hayatta tutan tek şeyin Graendal'a duyduğu, derinlere gömülü öfke olduğunu tahmin ediyorum. Kendi kişiliğinden her ne kalmışsa,

verebileceği tek yardımın o iki sözcük olduğunu biliyordu. Ondan sonra, kendini bıraktı. Onun için yapabileceğimiz başka hiçbir şey yoktu."

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Nynaeve sıkıntıyla. "Ona Şifa verilebilirdi!" Ona yardım edebilmeliydi! Graendal'ın İçtepisini çözmek öylesine iyi, öylesine *doğru* gelmişti ki. Bu şekilde sona ermemeliydi!

Ürperdi. Kirlenmiş hissediyordu. Kullanılmış. Bilgi almak için öylesine korkunç şeyler yapan zindancıdan ne farkı kalmıştı? Dik dik Rand'a baktı. İçtepi'yi kaldırmanın neler yapabileceğini Nynaeve'e söyleyebilirdi!

"Bana öyle bakma Nynaeve." Rand kapıya yürüdü ve oradaki Kızlara gelip Kerb'ün cesedini almalarını işaret etti. Kızlar isteneni yaptılar ve cesedi alıp götürdüler. Rand bu sırada bir demlik daha çay istedi.

Rand geri döndü ve sıranın üzerinde uyuyan Min'in yanına oturdu; sıradaki yastıklardan birini onun başının altına koydu. Odadaki iki lambadan biri kısıktı ve bu Rand'ın yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu. "Ancak bu şekilde olabilirdi," diye devam etti. "Çark dilediği gibi dokur. Sen Aes Sedai'sin. Bu sizin düsturlarınızdan biri değil mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye terslendi Nynaeve, "ama bu senin eylemlerin için bir bahane değil."

"Hangi eylemler?" diye sordu Rand. "Bu adamı bana sen getirdin. Graendal üzerinde İçtepi kullandı. Şimdi de bu yüzden ben onu öldüreceğim –bu eylem yalnızca benim sorumluluğum olacak. Artık beni rahat bırak. Uyumaya çalışacağım."

"Hiç mi vicdan azabı duymuyorsun?" diye sordu Nynaeve.

Göz göze geldiler. Nynaeve kızgın ve çaresizdi, Rand ise... Rand'ın bugünlerde neler hissettiğini kim tahmin edebilirdi?

"Hepsinin acısını ben mi çekmeliyim Nynaeve?" diye sordu Rand sessizce, ayağa kalkarak. Hâlâ yüzünün yarısı karanlıktaydı. "İstiyorsan bu ölümün suçunu da bana yık. Pek çok ölümden yalnızca bir tanesi olacak. Ağırlık önemsiz hale gelene kadar, bir adamın üzerine kaç taş yığabilirsin? Sıcaklık anlamsız hale gelene kadar bir et parçasını ne kadar yakabilirsin? Bu oğlan için vicdan azabı duyarsam, diğerleri için de vicdan azabı duymam gerekir. Ve bu beni ezer."

Nynaeve loş ışıkta onu süzdü. Kesinlikle bir kral. O kadar çok savaş görmemiş olmasına rağmen bir asker. Nynaeve öfkesini bastırdı. Bütün bunların asıl amacı Rand'a ona güvenebileceğini kanıtlamak değil miydi?

"Ah, Rand," dedi sırtını dönerek. "Olduğun bu şey, içinde öfkeden başka duygu barındırmayan yürek. Seni yok edecek."

“Evet,” dedi Rand usulca.
Nynaeve şokla ona döndü.
“Hâlâ merak ediyorum,” dedi Rand Min’e bakarak, “neden hepiniz benim açık olanı göremeyecek kadar kalın kafalı olduğumu varsayıyorsunuz? Evet, Nynaeve. Evet, bu katılık beni yok edecek. Biliyorum.”
“O zaman neden?” diye sordu Nynaeve. “Neden sana yardım etmemize izin vermiyorsun?”
Rand başını kaldırıp baktı –Nynaeve’e değil, boşluğa. Bir hizmetkâr sessizce kapıyı çaldı. Üzerinde Milisair evinin beyaz ve orman yeşili renklerini taşıyordu. Kadın içeri girdi, yeni demliği bıraktı, eskisini aldı, sonra çekildi.
“Ben çok daha gençken,” dedi Rand yumuşak bir sesle, “Tam bana yolculukları esnasında duyduğu bir hikâyeyi anlatmıştı. Ejderdağı’ndan bahsetti. O zaman, onun orayı gerçekten gördüğünü, beni orada bulduğunu bilmiyordum. Yalnızca bir çobandım ve Ejderdağı, Tar Valon ve Caemlyn benim için neredeyse efsanevi yerlerdi.
“Ama o bana dağdan bahsetti. O kadar yüksek bir dağ ki, yanında bizim oradaki İkizboynuz Zirvesi cüce gibi kalıyor. Tam’in hikâyeleri Ejderdağı’nın zirvesine kimsenin tırmanamadığını iddia ediyordu. İmkânsız olduğu için değil... tepeye çıkmak bir insanın sahip olduğu tüm enerjiyi tüketeceği için. Dağ o kadar yüksekti ki, onu alt etmek bir insanı tamamen tüketen bir mücadele olurdu.”
Sustu.
“Ee?” diye sordu Nynaeve sonunda.
Rand ona baktı. “Anlamıyor musun? Hikâyeler hiçbir insanın dağa tırmanmadığını, çünkü bunu yaparsa geri dönüş yolculuğu için gereken güçten yoksun kalacağını iddia ediyordu. Bir dağcı dağı alt edebilir, zirveye ulaşabilir, başka hiçbir insanın görmediğini görebilirdi. Ama sonra ölürdü. En güçlü ve en bilge kâşifler bunu biliyordu. Bu yüzden asla tırmanmamışlardı. Hep tırmanmak istemişlerdi, ama beklemiş, bu yolculuğu bir başka zamana ertelemişlerdi. Çünkü son yolculukları olacağını biliyorlardı.”
“Ama bu yalnızca bir hikâye,” dedi Nynaeve. “Bir efsane.”
“Ben de öyleyim,” dedi Rand. “Bir hikâye. Bir efsane. Bundan sonra seneler boyunca çocuklara, yalnızca fısıltıyla anlatılacak bir hikâye.” Başını

iki yana salladı. “Bazen geri dönemezsin. Devam etmek zorundadır. Ve bazen, bu tırmanışın senin son tırmanışın olduğunu bilirsin.

“Hepiniz fazla katılaştığımı, böyle devam edersem kaçınılmaz olarak kırılıp parçalanacağımı iddia ediyorsunuz. Benden geriye, devam etmeme yetecek bir parça kalması gerektiğini varsayıyorsunuz. Tepeye ulaştığımda, geri inmem gerektiğini düşünüyorsunuz.

“Anahtar bu, Nynaeve. Şimdi anlıyorum. Bu işten canlı kurtulamayacağım, bu yüzden Son Savaş’tan sonra bana ne olabileceği konusunda endişelenmem gerekmiyor. Kendimi çekmem gerekmiyor, bu örselenmiş ruhtan geriye herhangi bir şey kurtarmam gerekmiyor. Ölmem gerektiğini biliyorum. Daha yumuşak, daha esnek olmamı dileyenler, başıma gelecekleri kabullenemeyenler.” Yine Min’e baktı. Nynaeve eskiden, Rand kıza bakarken gözlerinde sevgi görüyordu, ama bu sefer boştular. Aynı duygusuz yüzde.

“Bir yol bulabiliriz Rand,” dedi Nynaeve. “Kazanmanı sağlayacak, ama aynı zamanda yaşamana izin verecek bir yol vardır kuşkusuz.”

“Hayır,” diye hırladı Rand alçak sesle. “Beni yine o yola dönmeye teşvik etme. O yol yalnızca acıya çıkıyor Nynaeve. Ben... ben öldükten sonra dünyanın yaşamasına yardımcı olacak bir şeyler bırakmayı düşünüyordum, ama bu, yaşamaya devam etme çabasıydı. Kendimi şımartamam. Bu kahrolası dağa tırmanıp, güneşle yüzleşeceğim. Sizler de sonra geleceklerle başa çıkacaksınız. Bu şekilde olmak zorunda.”

Nynaeve itiraz etmek için ağzını açtı, ama Rand ona sert bir bakış fırlattı. “Bu şekilde olmak *zorunda* Nynaeve.”

Nynaeve ağzını kapadı.

“Bu gece iyi iş çıkardın,” dedi Rand. “Hepimizi bir ton sorundan kurtardın.”

“Bana güvenmeni istediğim için yaptım,” dedi Nynaeve, sonra hemen kendi kendine küfretti. Bunu neden söylemişti ki? Aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçıracak kadar mı yorulmuştu?

Rand başını sallamakla yetindi. “Sana güveniyorum Nynaeve. Herhangi birine ne kadar güvenebiliyorsam, o kadar; çoğuna güvendiğimden daha fazla. Benim dileklerime karşı olsa bile, benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünüyorsun ve bu kabul edebileceğim bir şey. Seninle Cadsuane arasındaki fark, senin beni gerçekten önemsemen. O yalnızca planları içindeki yerimi önemsiyor. Son Savaş’ın bir parçası olmamı istiyor. Sen

benim yaşamamı istiyorsun. Bunun için sana teşekkür ederim. Benim adıma düş kur Nynaeve. Artık benim düşünü kuramadığım şeylerin düşünü kur."

Min'i kaldırmak için eğildi; eksik eline rağmen başardı, bir kolunu onun altına soktu ve eliyle onu kavrayarak Min'i kaldırdı. Min kıpırdandı, sonra ona sokuldu. Uyandı ve yürüyebileceğini söyleyerek yakındı. Rand onu indirmedi; belki de Min'in sesindeki bitkinlikten dolayı. Nynaeve kızın çoğu gece uyumayıp kitap okuduğunu, kendini neredeyse Rand kadar yorduğunu biliyordu.

Rand Min'i taşıyarak kapıya yürüdü. "İlk önce Seanchanları halledeceğiz," dedi. "O toplantı için iyi hazırlan. Bundan kısa süre sonra Graendal'ın icabına bakacağım."

Sonra Nynaeve'i yalnız bıraktı. Titreşen lamba sonunda söndü ve yalnızca masadaki kaldı.

Rand onu yine şaşırtmıştı. Hâlâ yün kafalı bir aptaldı, ama şaşırtıcı ölçüde kendinin farkında bir yün kafalı aptaldı. Bir adam nasıl bu kadar çok şeyi anlayabilir, ama yine de bu kadar cahil olabilirdi?

Ve neden Nynaeve onun söylediklerine karşı bir sav geliştirememişti? Neden ona yanıldığını bağıramamıştı? *Her zaman* umut vardı. Rand bu en önemli duyguya boyun eğerek güç bulabilirdi –ama savaşlarının sonucu hakkında endişelenerek, sahip olduğu tüm sağduyuyu tehlikeye atıyordu.

Bir sebepten, Nynaeve düşüncelerini sözcüklere dökemiyordu.

34
Efsaneler

“Tamam,” dedi Mat, Roidelle’in en iyi haritalarından birini masasına açarak. Talmanes, Thom, Noal, Juilin ve Mandevwin sandalyelerini masanın çevresine çekmişlerdi. Mat, bölge haritasının yanına, orta büyüklükte bir kasabanın yerleşim planını açtı. Onlara Trustair’in haritasını çizecek bir tüccar bulmak zaman almıştı, ama Mat Hinder Çeşmesi’nden sonra bir kasabaya neyle karşılaşacağını bilmeden girmek istememişti.

Mat’in tentesi çam ormanının gölgesi altındaydı ve serin bir gündü. Zaman zaman rüzgâr esiyor, yukarıdaki dallardan ölü çam yaprakları yağıyor, yere düşerken bazıları çadırın tepesini tırmalıyordu. Dışarıda, askerler birbirlerine sesleniyordu ve öğle yemeği dağıtılırken tencereler tangırdıyordu.

Mat kasabanın haritasını inceledi. Aptal olmayı bırakma zamanıydı. Tüm dünya aleyhine dönmeye karar vermişti –kırsal dağ kasabaları bile bugünlerde ölüm kapanlarıydı. Bir gün bir bakacaktı, yol kenarındaki papatyalar onu yemek için çete kuruyor.

Hayalet Shiota kasabasına gömülen zavallı çerçiyi hatırlayınca duraksadı. O hayalet mekân yok olduğunda, geriye kelebekler ve çiçeklerle kaplı bir çimenlik kalmıştı. Aralarında papatyalar da vardı. *Yak beni,* diye düşündü Mat.

Eh, Matrim Cauthon gelişigüzel bir kır kasabasında ölmeyecekti. Bu sefer *plan* yapacaktı ve *hazır* olacaktı. Tatminle başını salladı.

“Han burada,” dedi Mat kasaba haritasını göstererek. “Sıkılı Yumruk. İki ayrı yolcu iyi bir han olduğu konusunda hemfikir; kasabadaki üç han arasında en iyisi. Beni arayan kadın nerede olduğunu saklamak için çaba

göstermemiş. Bu onun iyi korunduğunu düşündüğü anlamına geliyor. Korumaları olacağını bekleyebiliriz."

Mat Roidelle'in haritalarından bir tanesini daha çıkardı. Bu Trustair çevresindeki coğrafyayı daha iyi gösteriyordu. Kasaba bir çukura kurulmuştu ve yaylalardan inen derelerin beslediği küçük bir gölün yanında, alçak tepelerin arasındaydı. Gölde iyi alabalıklar olduğu anlatılıyordu, kasabalıların başlıca işi tuzlanmış alabalıktı.

"Burada üç hafif süvari birliği istiyorum," dedi Mat yukarı yamacı göstererek. "Ağaçların arasına saklanacaklar, ama gökyüzünü tamamen görecekler. Eğer kırmızı geceçiçeği patlarsa, doğrudan buradaki anayolu kullanarak yardıma gelecekler. Süvarilere destek kuvvet olarak kasabanın iki yanına yüz okçu yerleştireceğiz. Geceçiçeği yeşil olursa, süvariler girecek ve burada, burada ve burada anayolları tutacak."

Mat başını kaldırdı ve Thom'u gösterdi. "Thom, sen Haman, Fergin ve Mandevwin'i 'çırak' olarak al. Noal da uşağın olabilir."

"Uşak mı?" diye sordu Noal. Eksik dişli, gaga burunlu, boğum boğum bir adamdı. Ama babadan oğula geçmiş, savaşta çentilmiş eski bir kılıç kadar zorluydu. "Bir âşığın neden uşağa ihtiyacı olsun ki?"

"Tamam," dedi Mat. "O zaman hizmetkâr olarak da iş gören kardeşi olsun. Juilin, sen..."

"Bir dakika Mat," dedi Mandevwin göz bandının yakınını kaşıyarak. "Ben bir âşığın çırağı mı olacağım? Sesimin şarkı söylemeye uygun olduğundan emin değilim. Beni duymuşsundur herhalde. Ve tek gözüm olduğundan, top çevirme konusunda da başarılı olacağımdan kuşkuluyum."

"Sen yeni bir çıraksın," dedi Mat. "Thom yeteneksiz olduğunu biliyor, ama sana acıdığından yanına aldı, çünkü... annenle baban korkunç bir öküz ayaklanması sırasında öldüğünden beri yanında yaşadığın büyük halan karanfil hastalığına yakalandı ve delirdi. Sana masa artıklarını yedirmeye ve Marks adlı ev köpeğiymişsin gibi davranmaya başladı. Halbuki Marks sen daha yedi yaşındayken evden kaçmıştı."

Mandevwin kafasını kaşıdı. Saçlarına kır düşmüştü. "Ama çırak olmak için biraz yaşlı değil miyim?"

"Saçma," dedi Mat. "Senin yüreğin genç ve hiç evlenmediğinden –âşık olduğun tek kadın sepicinin oğluyla kaçtı– Thom'un gelişi her şeye yeniden başlamak için bir fırsat sundu sana."

"Ama ben büyük halamı bırakmak istemiyorum," diye itiraz etti Mandevwin. "Çocukluğumdan beri bakmış bana! Sırf kafası karıştı diye

dürüst bir adam yaşlı bir kadını bırakmaz."

"Büyük hala falan yok," dedi Mat çileden çıkarak. "Bu yalnızca bir masal, sahte adına eşlik edecek bir hikâye."

"Beni daha şerefli gösteren bir hikâyem olamaz mı?" diye sordu Mandevwin.

"Çok geç," dedi Mat. Masasının üzerindeki bir yığını karıştırarak el yazısı ile kaplı beş sayfalık bir demet aradı. "Artık değiştiremezsin. Gecenin yarısını senin hikâyen üzerinde çalışarak harcadım. Eldeki hikâyelerin en iyisi. Al, bunu ezberle." Mandevwin'e kâğıt demetini uzattı, sonra kâğıt yığınından bir başka demet aldı ve karıştırdı.

"Bu işi biraz abartmıyor muyuz evlat?" diye sordu Thom.

"Beni bir daha hazırlıksız yakalayamayacaklar Thom," dedi Mat. "Yak beni, ama bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Hazırlık yapmadan tuzağa düşmekten bıktım. Kendi kaderimi kontrol altına almayı ve sorundan soruna koşmaktan vazgeçmeyi planlıyorum. Kontrolü ele almanın zamanı geldi."

"Bunu neyle yapacaksın peki?" dedi Juilin.

"Hikâyeleri de olan girift gizli kimliklerle," dedi Mat, Thom ve Noal'a kendi sayfalarını vererek. "İşte bununla yapacağım."

"Ya ben?" diye sordu Talmanes. Sesi tamamen ciddi olsa da, gözlerindeki o ışıltı geri dönmüştü. "Tahmin edeyim Mat. Ben de bir zamanlar Aiellerin yanında eğitim görmüş gezgin bir tüccarım ve köye geldim, çünkü gölde babama hakaret eden bir alabalık yaşadığını öğrendim."

"Saçma," dedi Mat ona kendi sayfalarını uzatarak. "Sen bir Muhafız'sın."

"Bu biraz şüphe uyandırıcı," dedi Talmanes.

"*Zaten* şüphe uyandırıcı olman gerekiyor," dedi Mat. "Bir adamı iskambilde yenmek, o başka şey düşünürken daha kolaydır. Eh, sen bizim 'başka şeyimiz' olacaksın. Gizemli bir iş peşinde bir kasabadan geçen bir Muhafız çok dikkat çekecek kadar muhteşem bir olay olmayacak, ama ne aramaları gerektiğini bilenler için iyi bir şaşırtmaca olacak. Fen'in pelerinini kullanabilirsin. Onu ödünç almama izin vereceğini söyledi; o hizmetçilerin kaçmasına izin verdiği için vicdan azabı çekiyor."

"Elbette, onların öylesine *kaybolduklarını* ona söylemedin," diye ekledi Thom. "Bunu engellemenin yolu olmadığını da söylemedin."

“Ona söylemenin ne anlamı olurdu ki?” dedi Mat. “Geçmişe takılıp kalmanın faydası yok bana sorarsan.”

“Muhafız, öyle mi?” dedi Talmanes kendi sayfalarını karıştırarak. “Kaş çatışım üzerinde çalışmam gerek.”

Mat ona ifadesiz bir yüzle baktı. “Bu işi ciddiye almıyorsun.”

“Ne dedin? Bu işi ciddiye alan var mı ki?” Kavrulsundu o ışıltı. Mat gerçekten de bu adamın nükteden anlamadığını mı düşünmüştü? Anlıyordu, ama içinden. İnsanı en çok deli eden biçimde.

“Işık, Talmanes,” dedi Mat. “O kasabada bir kadın Perrin’le beni arıyor. Neye benzediğimizi o kadar iyi biliyor ki, kendi annemden daha iyi bir resim çizebiliyor. Karanlık Varlık omzunun üzerinden bakıyormuş gibi, tüylerimi ürpertiyor bu. Kavrulası mekâna gidemem, çünkü her bir kahrolası adam, kadın ve çocukta yüzümün resmi var ve bilgi karşılığında altın vadedilmiş!

“Şimdi, belki hazırlıklar konusunda biraz ileri gitmiş olabilirim, ama bu kişiyi, gecenin bir yarısı bir sürü Karanlıkdostunun –ya da daha kötüsünün– boğazımı kesmesini emredemeden bulmayı düşünüyorum. Anlaşıldı mı?”

Mat beş adamın gözlerinin içine teker teker baktı, başını salladı ve çadır girişine yöneldi, ama Talmanes’in sandalyesinin yanında duraksadı. Boğazını temizledi, sonra yarı mırıldandı: “Gizliden gizliye resim yapmaya bayılıyorsun ve kendini adadığın bu ölüm hayatından kaçmayı diliyorsun. Güneye gidiyorsun, ama daha doğrudan bir yol yerine Trustair’den geçmeyi tercih ettin, çünkü dağları seviyorsun. Senelerdir görmediğin, Andor’un güneyinde bir av gezisi sırasında ortadan kaybolan erkek kardeşinden haber almayı umuyorsun. Çok zor bir hayatın oldu. Dördüncü sayfayı oku.”

Mat aceleyle gölgeli öğlene çıktı, ama Talmanes’in gözlerini devirdiğini de gördü. Kavrulası adam! O sayfalarda kaliteli dram vardı!

Çamların arasından gökyüzünün bulutlu olduğunu görebiliyordu. Yine. Bu ne zaman sona erecekti? Mat başını iki yana sallayarak kamptan geçti ve ona selam verenlere, ‘Lord Mat’ diye seslenenlere başını salladı. Birlik bugün burada kalıyordu –kasabadan yarım gün uzakta, yalıtılmış, ormanlık bir tepedeydiler– ve saldırı için son hazırlıklarını yapıyorlardı. Buradaki üç iğneli çamlar yüksek, dalları yaygındı; gölgelerinde çok fazla çalı yetişmemişti. Çadırlar çamların çevresine toplanmıştı ve gölgeli, serin hava çam ve humus kokuyordu.

Mat kampı dolaşarak adamların işlerini kontrol etti, her şeyin verimli bir biçimde yapıldığından emin oldu. O eski anılar, Eelfinn’in verdiği anılar

kendi anılarına öyle karışmıştı ki, hangi içgüdülerin onlardan kaldığını, hangilerinin kendisinin olduğunu ayırt edemiyordu.

Yine Birlik'in arasında olmak güzeldi; Mat onları ne kadar özlediğini fark etmemişti. Adamların geri kalanıyla, Estean ve Daerid'in yönettiği birliklerle, bir araya gelmek iyi olacaktı. Onların işinin Mat'in emrindeki güçten daha kolay olduğunu diliyordu.

Turunu atarken, ilk süvarileri kontrol etti. Onlar kampın geri kalanından ayrıydı –atlılar her zaman kendilerini piyadelerden üstün görürdü. Bugün, sık sık olduğu gibi, at yemi konusunda endişeleniyorlardı. İyi bir süvari için atı her zaman önce gelirdi. Hinder Çeşmesi'nden buraya kadarki yolculuk atları zorlamıştı, özellikle de onları otlatabilecekleri çok yer bulamadıklarından. Bu bahar pek az şey yetişiyordu ve kıştan kalanlar da tuhaf ölçüde seyrekti. Atlar saman yemeyi reddediyordu. Sanki samanlar da, kilerlerdeki yiyecekler gibi bozulmuştu. Fazla tahılları yoktu; tahıl arabalarının ayak uyduramayacağı kadar hızlı hareket ettiklerinden, bulabildikleri ile beslenmeyi ummuşlardı.

Eh, bu konuda yapacak başka bir şey bulmaları gerekecekti. Mat süvarileri sorun üzerinde çalıştığına dair temin etti ve süvariler de ona inandı. Lord Mat onları hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Elbette, hayal kırıklığına uğrattıkları mezarlarında çürümekteydiler. Mat bayrağı açma talebini reddetti. Belki Trustair baskınından sonra açarlardı.

O anda yanında gerçek piyade yoktu; hepsi Estean ve Daerid'in yanındaydılar. Talmanes harekete ihtiyaç duyduklarını anlamış, üç süvari birliği ve yaklaşık dört bin atlı arbaletçi getirmişti. Mat sonra arbaletçileri denetledi ve duraksayarak iki ekibin kampın arkasında atış talimi yapmasını izledi.

Mat yüksek bir çamın yanında durdu ve gövdeye yaslandı. Çamın en alçaktaki dalları başının altmış santim üzerindeydi. Arbaletçiler nişan almayı değil, koordinasyon çalışıyorlardı. Çoğu savaşta gerçekten nişan almazdınız, bu yüzden arbaletler bu kadar çok işe yarardı. Uzun yay için gereken eğitimin onda biri yeterliydi. Gerçekten de uzun yay daha hızlıydı ve menzili daha uzundu, ama bir ömür boyu çalışmak istemiyorsanız, bu arbaletler onların işini görmek için iyiydi.

Dahası, arbaletin yeniden kurulması süreci safları birlikte atış yapma konusunda eğitmeyi daha kolay kılıyordu. Ekibin kumandanı uzak tarafta durmuş, elindeki çubuğu iki saniyede bir ağaca vurarak tempo veriyordu. Tahtanın her şaklaması bir emirdi. İlkinde arbaleti omza kaldırıyorlardı.

İkincide atış yapıyorlardı. Üçüncü de indiriyorlardı. Dördüncüde kuruyorlardı. Beşincide yine omza kaldırıyorlardı. Adamlar gittikçe daha iyi oluyorlardı –daha istikrarlı bir biçimde öldürmek için düzenli dalgalar halinde atış yapıyorlardı. Her dördüncü şaklamada ağaçlara bir ok dalgası salıyorlardı.

Bunlardan daha fazlasına ihtiyacımız var, diye düşündü Mat, eğitim atışları sırasında ne kadar çok okun kırıldığını fark ederek. Talim için, savaştan daha fazla cephane harcardınız, ama şu anda harcanan her ok, savaşta iki üç oka denkti. Adamlar gerçekten de gittikçe daha iyi oluyorlardı. Kanlısu Çağlayanları'nda savaşırken *bunlara* denk birkaç birliği olsa, belki Nashif dersini çok daha erken öğrenirdi.

Elbette, daha hızlı atış yapabilseler *daha* faydalı olurlardı. İşi yavaşlatan arbaletin kurulmasıydı. Kolun çevrilmesi değil, her seferinde arbaleti indirme gerekliliği. Sırf silahı çevirmek dört saniyeye mal oluyordu. Talmanes'in Murandy'deki bir mekanikçiden yapmayı öğrendiği yeni mekanizmalar ve kutular işi çok hızlandırmıştı. Ama mekanikçi mekanizmaları Caemlyn'de satmaya götürüyordu. Yolda başka kimlerin satın aldığını kim bilebilirdi? Kısa süre içinde, herkes edinebilirdi onları. Hem sizin hem düşmanlarınızın sahip olduğu bir avantajın değeri yoktu.

Bu kutular Altara'da Seanchanlara karşı Mat'in kazandığı başarıda büyük rol oynamıştı. Avantajdan vazgeçmek istemiyordu. Arbaletleri daha da hızlı yapmanın bir yolunu bulabilir miydi?

Düşünceler içinde, kampta birkaç şeyi daha kontrol etti –Birlik'e aldıkları Altaralılar yerlerine alışıyordu. At yemi ve belki arbalet oku dışındaki malzemeler iyi görünüyordu. Mat tatmin olarak, Aludra'yı aramaya gitti.

Kadın kampın arka tarafına, kayalık yamaçla bir yarığın yakınına yerleşmişti. Bu mekân Aes Sedailerin ve hizmetkârlarının kullandığı ağaçlıktan çok daha küçük olsa da, gözle görülür ölçüde daha korunaklıydı. Mat'in Aludra'ya ulaşmak için ağaçların arasına gerilmiş üç ayrı bez örtünün çevresinden dolanması gerekti. Örtüler Aludra'nın çalışma mekânını gizlemek içindi. Bayle Domon elini kaldırarak onu durdurdu ve Aludra girmesine izin verene kadar beklemek zorunda kaldı.

İnce, siyah saçlı Havai Fişekçi küçük kampının ortasında, bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Tozlar, kâğıt ruloları, not almak için bir yazı tahtası ve aletleri; çevresinde, yere serilmiş örtülerin üzerine düzgünce sıralanmıştı. Kadın artık saçlarını örmüyordu ve uzun saçları omuzlarına

dökülüyordu. Kadın bu haliyle, Mat’e tuhaf görünüyordu. Ama yine de güzeldi.

Kavrul Mat. Artık evlisin, dedi kendi kendine. Ama Aludra gerçekten güzeldi.

Egeanin de oradaydı, Aludra’nın üzerinde çalışabilmesi için bir geceçiçeği kabuğunu dik tutuyordu. Dolgun dudaklı Aludra konsantrasyonla kaşlarını çatmış, kabuğa hafif hafif vuruyordu. Egeanin’in siyah saçları uzuyor, kadının Seanchan asillerine daha az benzemesine sebep oluyordu. Mat hâlâ kadına nasıl hitap edeceğine karar verememişti. Kadın Leilwin olarak tanınmak istiyordu ve bazen Mat onu bu şekilde düşünüyordu. Sırf biri zorunlu olduğunuzu söyledi diye, adınızı değiştirmek aptalcaydı, ama Mat kadının Tuon’u kızdırmak istememesini anlıyordu. Oldukça inatçı biriydi Tuon. Mat kendini yine güneye bakarken yakaladı ve kendine hâkim oldu. Kan ve küller! Ona bir şey olmayacaktı.

Her durumda, Tuon artık gitmişti. O zaman Egeanin neden kendine Leilwin deme soytarılığını sürdürüyordu? Mat Tuon gittikten sonra ona bir iki kez adıyla hitap etmişti, ama sert bir azar işitmişti. Kadınlar! Hiç mantıklı değillerdi, özellikle de Seanchan kadınlar.

Mat, Bayle Domon’a baktı. Kaslı, sakallı Illianlı Aludra’nın kampının girişinde bir ağaca yaslanmıştı. Yanında, iki beyaz örtü dalgalanıyordu. Adam onu görünce elini uyarırcasına kaldırdı. Sanki bütün bu kamp Mat’in değilmiş gibi!

Ama Mat adamı itip geçmedi. Aludra’yı kızdırmayı göze alamazdı. Kadın ejder tasarımlarını bitirmek üzereydi ve Mat onları ele geçirmeye kararlıydı. Ama Işık, kendi kampında kontrol noktasından geçmek canını sıkıyordu!

Aludra başını işinden kaldırdı ve bir tutam saçı kulağının arkasına attı. Mat’i fark etti, sonra başını geceçiçeğine indirdi ve yine çekiciyle vurmaya başladı. Lanet küller! Bunu görmek Mat’in kadını neden daha sık ziyaret etmediğini hatırlatmıştı. Kontrol noktası yeterince kötüydü, ama kadının çekiçle patlayıcı bir şeyi dövmesi şart mıydı? Hiç mi kafası çalışmıyordu? Ama tüm Havai Fişekçiler böyleydi. Mat’in babasının diyeceği gibi, kafalarında birkaç tahta eksikti.

“Girebilir,” dedi Aludra. “Teşekkür ederim Domon Efendi.”

“Benim için bir zevk Aludra Hanım,” dedi Bayle, elini indirip cana yakın bir tavırla, Mat’e başını sallayarak. Mat ceketini düzeltti ve ilerledi. Arbaletleri sormayı düşünüyordu. Ama başka bir şey gözüne takıldı.

Aludra’nın yanında, yere, ayrıntılı çizimlerle kaplı düzenli sayfalar ve yanlarında rakamlar olan listeler yayılmıştı.

“Bunlar ejderin planları mı?” diye sordu Mat hevesle. Tek dizinin üzerine çöktü ve kâğıtlara dokunmadan inceledi. Aludra bu tür konularda tuhaf olabiliyordu.

“Evet.” Aludra hâlâ çekiçle vuruyordu. Biraz huzursuz bir ifadeyle onu süzdü. Tuon yüzünden olduğunu tahmin ediyordu Mat.

“Ya bu sayılar?” Mat kadının rahatsızlığını görmezden gelmeye çalıştı.

“Gereken malzemeler,” dedi kadın. Çekicini indirdi ve geceçiçeği silindirini her yönden inceledi. Leilwin’e bakarak başını salladı.

Lanet küller, ama sayılar büyüktü! Bir kömür dağı, sülfür ve... yarasa pisliği mi? Notlar, Puslu Dağlar’ın güney ucunda, yarasa pisliği üretimi konusunda uzmanlaşmış bir şehir olduğunu iddia ediyordu. Hangi şehir *yarasa pisliği* toplama konusunda uzmanlaşırdı ki? Bakır ve kalay da gerekiyordu, ama bir sebepten, yanlarında sayılar yoktu. Yalnızca küçük yıldız işaretleri.

Mat başını iki yana salladı. O görkemli geceçiçeklerinin yalnızca kâğıt, toz ve yarasa pisliğinden ibaret olduğunu bilseler, sıradan insanlar nasıl tepki verirlerdi? Havai Fişekçilerin meslekleri konusunda bu kadar ağzı sıkı olmasına şaşmamak gerekirdi. Bu yalnızca rekabeti önlemek için değildi. Süreç hakkında ne kadar çok şey bilirseniz, olayın kendisi o kadar az harika ve o kadar çok sıradan gelirdi.

“Çok malzeme var,” dedi Mat.

“Benden istediğin şey bir mucize Matrim Cauthon,” diye yanıt verdi kadın, geceçiçeğini Leilwin’e uzatıp, yazı tahtasını alarak. Öne bağlanmış sayfaya notlar aldı. “Bu mucizeyi, bir malzeme listesine dönüştürdüm. Bu da başlı başına bir mucize, değil mi? Biri güneşi avucuna bırakırsa, sıcaktan yakınmazsın.”

“Bana o kadar mümkün gelmiyor,” diye mırıldandı Mat daha çok kendi kendine. “Bu sayı maliyet mi?”

“Ben yazman değilim,” dedi Aludra. “Bunlar yalnızca tahmin. Elimden geldiğince hesap ettim, ama kalanları daha bilgili birinin yapması gerekecek. Yenidendoğan Ejder bu tür maliyetleri karşılayabilir.” Leilwin meraklı bir ifadeyle Mat’e baktı. Tuon yüzünden işler onunla da değişmişti. Ama Mat’in beklediği şekilde değil.

Rand’dan bahsedilince Mat’in gözlerinin önünde renkler döndü ve Mat içini çekerek başını iki yana sallayıp, renkleri dağıttı. Belki Rand bu tür

maliyetleri karşılayabilirdi, ama *Mat'in* karşılayamayacağı açıktı. Ah, bu kadar para bulabilmek için Andor kraliçesiyle zar atması gerekirdi!

Ama bu Rand'ın sorunuydu. Kavrulsun, Mat'in onun için yaşadıklarını takdir etse iyi olacaktı. "Buna insan gücü tahmini dahil değil," dedi Mat sayfaları yeniden tarayarak. "Bu proje için kaç dökümhane lazım olacak?"

"Elime ne kadar geçirebiliyorsam o kadar," dedi Aludra sertçe. "Bana vadettiğin de bu değil miydi? Andor'dan Tear'a kadarki bütün dökümhaneler."

"Sanırım," dedi Mat. Kadının bu sözü ciddiye almasını beklememişti. "Ya bakır ve kalay? Onların miktarları yok."

"Hepsine ihtiyacım var."

"Hepsi... Ne demek, *hepsi?*"

"Hepsi," diye tekrarladı Aludra basitçe ve sakinlikle, lapası için daha fazla bulutmeyve reçeli istermiş gibi. "Dünyanın Omurgası'nın bu yanında bulabildiğin her bakır ve kalay parçası." Duraksadı. "Belki de bu kulağa fazla hırslı geliyor."

"Kahrolası doğru, hırslı," diye mırıldandı Mat.

"Evet," dedi Aludra. "Ejder'in Caemlyn, Cairhien, Illian ve Tear'ı kontrol altına aldığını varsayalım. Bana o dört şehirdeki her bakır ve kalay madeni ve deposunu verebilirse, sanırım yeterli olur."

"Her depo," dedi Mat ifadesiz bir sesle.

"Evet."

"Dünyanın en büyük dört şehrindeki."

"Evet."

"Ve bunun yeterli olacağını 'sanıyorsun'."

"Öyle dediğimi sanıyorum Matrim Cauthon."

"Harika. Ne yapabileceğime bakarım. Hazır başlamışken, kahrolası Karanlık Varlık'ın gelip ayakkabılarını cilalamasını da ister misin? Belki Arthur Şahinkanadı'nı da mezarından çıkarırız ve senin için dans ettiririz."

Arthur Şahinkanadı'nın lafı geçince Leilwin Mat'e dik dik baktı. Aludra bir an sonra not almayı bitirdi, sonra dönüp Mat'e baktı. Yalnızca biraz düşmanca, ifadesiz bir sesle konuştu. "Ejderlerim savaşta büyük güç olacak. Sana verdiğim listenin fazla savurgan olduğunu iddia ediyorsun. Bunlar yalnızca ihtiyaçlar." Onu süzdü. "Yalan söyleyip, senden bu *kayıtsızlığı* beklemediğimi iddia etmeyeceğim Cauthon Efendi. Kötümserlik en sevdiğin arkadaşlarından biri, değil mi?"

“Bunu söylemene gerek yoktu,” diye homurdandı Mat çizimlere bakarak. “Onu doğru düzgün tanımam bile. En iyi durumda, tanıdık olduğumuz söylenebilir. Yemin ederim.”

Bunun üzerine Bayle hıhladı. Yüzündeki ifadeye bakarak, bunun eğlentiden mi, yoksa küçümsemeden mi kaynaklandığını anlamak zordu. Mat ona bakmadı. Aludra gözlerini ona dikmişti. Bir an için göz göze geldiler ve Mat muhtemelen kadına sert davrandığını fark etti. Belki de onun yanında huzursuz oluyordu. Birazcık. Tuon’dan önce birbirlerine yaklaşmışlardı. Aludra’nın gözlerinin arkasında saklı olan acı mıydı?

“Üzgünüm Aludra,” dedi. “Bu şekilde konuşmamalıydım.”

Kadın omuzlarını silkti.

Mat derin bir nefes aldı. “Bak, biliyorum ben... şey, Tuon’un nasıl...”

Kadın elini sallayarak onu susturdu. “Önemli değil. Benim ejderlerim var. Bana onları yaratma şansını getirdin. Artık başka meseleler önemli değil. Sana mutluluk dilerim.”

“Pekâlâ,” dedi Mat. Çenesini ovaladı, sonra içini çekti. Üzerinde durmamak en iyisiydi. “Her neyse, umarım bu işi halledebilirim. *Çok* kaynak istiyorsun.”

“Dökümhaneler ve malzemeler,” dedi Aludra, “ihtiyaç duyduğum şeyler. Ne fazla ne az. Burada, kaynak olmadan yapabileceğimi yaptım. Yine de denemek için haftalara ihtiyacım olacak –ilk önce tek bir ejder yapıp kontrol edeceğiz. Bu yüzden, bütün bunları toparlamak için biraz zamanın olacak. Ama bu iş çok zaman alacak ve sen hâlâ ejderlerin ne zaman gerekli olacağını söylemeyi reddediyorsun.”

“Sana benim de bilmediğim şeyleri söyleyemem Aludra,” dedi Mat kuzeye bakarak. Tuhaf bir çekiştirme hissediyordu, sanki biri iç organlarına bir balık oltası takmıştı ve hafif hafif –ama ısrarla– çekiyordu. *Rand, bu sen misin, kavrulası?* Renkler döndü. “Yakında Aludra,” derken buldu Mat kendini. “Zaman dar. Çok dar.”

Kadın, onun sesinde bir şey sezmiş gibi duraksadı. “Eh,” dedi. “Eğer durum buysa, taleplerim o kadar da savurgan değil, değil mi? Eğer dünya savaşa girerse, yakında ok başları ve at nalları için demirhanelere ihtiyaç olacak. Onları şimdi, benim ejderlerim için işe koşmak en iyisi. Seni temin ederim, bitirdiğimiz her ejder, savaşta bin kılıca bedel olacak.”

Mat içini çekti, ayağa kalktı ve şapkasını eğdi. “Tamam, o zaman,” dedi. “Bu adil. Rand’ın bunu önerdiğim anda beni kavurup küle çevirmediğini varsayarak, ne yapabileceğime bakacağım.”

“Aludra Hanım’a saygı göstermek akıllıca olur,” dedi Leilwin Mat’i süzerek, o ağır ve peltek Seanchan aksanıyla. “Ona karşı bu kadar küstah olmak yerine.”

“O içtenlikti!” dedi Mat. “En azından o son kısmı. Yak beni kadın. Bir adamın ne zaman içten olduğunu anlayamıyor musun?”

Kadın, bu cümlenin de bir tür alay mı olduğuna karar vermeye çalışıyormuş gibi, onu süzdü. Mat gözlerini devirdi. Kadınlar!

“Aludra Hanım çok yetenekli,” dedi Leilwin sertçe. “Bu planlarla sana nasıl bir armağan verdiğini anlamıyorsun. Ah, bu silahlar İmparatorluk’un elinde olsa...”

“Eh, onları İmparatorluk’a vermemeye bak Leilwin,” dedi Mat. “Bir sabah uyanıp, senin unvanını geri almak için bu planlarla birlikte kaçtığını öğrenmek istemiyorum!”

Kadın onun böyle bir şey düşünmesi karşısında gücenmiş gibi baktı, ama Mat’e mantıklı bir hareket olurmuş gibi geliyordu. Seanchanların tuhaf bir şeref anlayışı vardı –Tuon, eline bol bol fırsat geçmesine rağmen, bir kez bile ondan kaçmaya çalışmamıştı.

Elbette, Tuon en baştan itibaren onunla evleneceğini tahmin etmişti. O *damane*’nin Kehaneti vardı elinde. Kavrulsun, Mat bir daha güneye bakmayacaktı. Bakmayacaktı işte!

“Gemimi artık farklı rüzgârlar sürüklüyor Cauthon Efendi,” dedi Leilwin basitçe, ona sırtını dönüp Bayle’e bakarak.

“Ama Seanchanlarla savaşmamıza yardım etmiyorsun,” diye itiraz etti Mat. “Sanki sen...”

“Şu anda derin sularda yüzüyorsun evlat,” diye araya girdi Bayle yumuşak bir sesle. “Evet, aslanbalıkları ile dolu derin sular. Bu kadar çok çırpınmayı bırakmanın zamanı gelmiş olabilir.”

Mat ağzını kapadı. “Tamam madem,” dedi. İkisinin ona daha saygılı davranıyor olması gerekmiyor muydu? Mat bir tür yüksek Seanchan prensi falan değil miydi? Bunun Leilwin ya da sakallı denizci karşısında etkili olmayacağını biliyor olmalıydı.

Her durumda, *gerçekten* içtendi. Aludra’nın sözleri, başta ne kadar çılgınca gelirse gelsin, akla yatkındı. Pek çok dökümhaneyi işe koşmaları gerekecekti. Caemlyn’e ulaşmak için harcaması gereken haftalar şimdi daha çok canını sıkıyordu. Yolda geçecek haftalar, ejder yaparak geçmeliydi! Bilge bir adam uzun bir yürüyüş konusunda endişelenmenin faydası olmadığını öğrenirdi –ama Mat son zamanlarda hiç de bilge hissetmiyordu.

“Tamam,” dedi yine. Aludra’ya baktı. “Ama, tamamen farklı sebeplerden dolayı, bu planları yanımda götürmek ve güvende tutmak istiyorum.”

“Tamamen farklı sebepler mi?” diye sordu Leilwin ifadesiz bir sesle, bir hakaret daha ararmış gibi.

“Evet,” dedi Mat. “Sebep şu ki, Aludra o geceçiçeklerine yanlış bir şekilde vurduğu ve Tarwin Geçidi yolunun yarısına kadar uçtuğu sırada burada olmalarını istemiyorum.”

Aludra buna güldü, ama Leilwin yine alınmış göründü. Bir Seanchan’ı gücendirmemek zordu. Onları, bir de lanet Aielleri. Pek çok açıdan birbirlerinin zıddı, ama başka pek çok açıdan tıpatıp aynı olmaları tuhaftı.

“Planları alabilirsin Mat,” dedi Aludra. “Onları altınlarınla birlikte o sandıkta sakladığın sürece. Bu kampta, senin en çok özen göstereceğin tek nesne o.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Mat, eğilip sayfaları toparlayarak ve örtülü hakareti duymazdan gelerek. Daha yeni barışmamışlar mıydı? Kahrolası kadın. “Bu arada, neredeyse unutuyordum. Arbaletler hakkında bir şey biliyor musun Aludra?”

“Arbaletler mi?” diye sordu kadın.

“Evet,” dedi Mat sayfaları üst üste yığarak. “Onları daha hızlı kurmanın bir yolu olması gerektiğini düşünüyorum. Bilirsin, o yeni kranklar gibi, ama belki bir tür yay falan eklenerek. Belki silahı indirmeden çevirebileceğin bir krank.”

“Bu benim uzmanlık alanım değil Mat,” dedi Aludra.

“Biliyorum. Ama buna benzer konularda akıllısın ve belki...”

“Başkasını bulmak gerekecek,” dedi Aludra dönüp bir başka tamamlanmamış geceçiçeği alarak. “Ben çok meşgulüm.”

Mat şapkasının altına uzandı ve kafasını kaşıdı. “Bu...”

“Mat!” diye seslendi biri arkasından. “Mat, benimle gelmen gerek!” Mat döndü. Olver koşarak kampa girdi. Bayle elini uyarırcasına kaldırdı, ama Olver onun altından geçip gitti.

Mat doğruldu. “Ne?” diye sordu.

“Kampa biri geldi,” dedi Olver yüzünde heyecanlı bir ifadeyle. O yüz görülecek manzaraydı. Başına göre fazla iri kulaklar, ezik bir burun, fazla geniş bir ağız. Bu yaşta bir çocukta çirkinlik sevimliydi. Büyüdüğü zaman böyle bir şansı olmayacaktı. Belki kamptaki adamlar ona silah kullanmayı

öğreterek doğru şeyi yapıyorlardı. Öyle bir yüzle, çocuğun kendisini savunmayı bilmesi en iyisiydi.

“Dur, yavaş ol,” dedi Mat Aludra’nın planlarını kemerine tıkarak. “Biri mi geldi? Kim? Neden bana ihtiyacınız var?”

“Talmanes seni çağırmaya yolladı beni,” dedi Olver. “Kadının önemli biri olduğunu düşünüyor. Kadında senin resmin olan sayfalar varmış ve ‘ayırt edici’ bir yüzü varmış, o da ne demekse. Bu...”

Olver devam etti, ama Mat dinlemeyi bırakmıştı. Aludra ve diğerlerine başını salladı, sonra koşarak kamptan çıktı, örtülerin arasından geçip ormana daldı.

Orada, kısa bacaklı beyaz bir kısrağın üzerinde oturmuş, anaç havalı tombul bir kadın vardı. Kadının elbisesi kahverengiydi ve kır düşmüş saçlarını topuz yapmıştı. Bir grup asker çevresini almıştı. Talmanes ve Mandevwin, bir limanın girişini tıkayan iki taş sütun gibi, kadının tam önünde duruyordu.

Kadında Aes Sedai yüzü vardı ve atının yanında yaşlı bir Muhafız dikiliyordu. Tıknaz adamın saçları kırlaşmış olsa da, tüm Muhafızlardaki aynı tehlikeli havayı yayıyordu. Adam kollarını kavuşturmuş, Birlik’in askerlerini amansız bakışlarla süzüyordu.

Aes Sedai koşarak yaklaşan Mat’e gülümsedi. “Ah, çok hoş,” dedi ciddi bir şekilde. “Ayrıldığımızdan beri daha dakik olmuşsun Matrim Cauthon.”

“Verin,” dedi Mat koşudan dolayı hafifçe nefes nefese. Talmanes’e baktı. Adamın elinde, üzerinde Mat’in resmi bulunan bir sayfa vardı. “Trustair’de resimlerimi dağıtan birini mi buldun?”

Verin kahkaha attı. “Öyle de diyebilirsin.”

Mat ona döndü ve kadının koyu kahverengi Aes Sedai gözlerine baktı. “Kan ve lanet küller,” diye mırıldandı. “*Sendin*, değil mi? Beni arayan sendin!”

“Hem de epey zamandır,” dedi Verin hafif bir sesle. “Hem de istemediğim halde.”

Mat gözlerini yumdu. Karmaşık baskın planı buraya kadar. Kavrulsun! Ne kadar da iyi bir plandı! “Burada olduğumu nasıl öğrendin?” diye sordu gözlerini açarak.

“Bir saat önce nazik bir tüccar Trustair’de bana gelerek, seninle hoş bir görüşme yaptığını ve Trustair yerleşim şeması için ona epey para ödediğini anlattı. Sana bizzat gelip, zavallı kasabayı senin... meslektaşlarının baskınından kurtarayım dedim.”

“Bir saat önce mi?” dedi Mat kaşlarını çatarak. “Ama Trustair yarım gün uzakta!”

“Gerçekten de öyle.” Verin gülümsedi.

“Yak beni,” dedi Mat. “Yolculuğu biliyorsun, değil mi?”

Verin’in gülümsemesi genişledi. “Bu orduyla Andor’a ulaşmaya çalıştığını tahmin ediyorum Cauthon Efendi.”

“Duruma bağlı,” dedi Mat. “Bizi oraya götürebilir misin?”

“Çok kısa sürede,” dedi Verin. “Akşama adamların Caemlyn’de olur.”

Işık! Bu yürüyüş yirmi gün kısalacak mıydı? Belki Aludra’nın ejderlerinin üretimini yakında başlatabilirdi! Verin’i süzerek duraksadı ve kendini heyecanına hâkim olmaya zorladı. Aes Sedailer söz konusu olduğunda her zaman bir bedel olurdu.

“Sen ne istiyorsun?” diye sordu.

“Dürüst olmak gerekirse,” diye yanıt verdi Verin hafifçe içini çekerek. “Benim *istediğim* Matrim Cauthon, senin *ta’veren* ağından kurtulmak! Beni bu dağlarda ne kadar beklettin biliyor musun?”

“Beklettim mi?”

“Evet,” dedi Verin. “Gel, konuşacak çok şeyimiz var.” Dizginleri silkeleyerek atını kampa soktu ve Talmanes ile Mandevwin gönülsüzce kenara çekilerek onun geçmesine izin verdiler. Mat ikisine katıldı ve kadının doğrudan, yemek pişirmek için yakılmış ateşlere yönelmesini izledi.

“Bir baskın olmayacak galiba,” dedi Talmanes. Sesi hiç de üzüntülü değildi.

Mandevwin göz bandına dokundu. “Bu, zavallı yaşlı halama geri dönebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Senin zavallı yaşlı halan falan yok,” diye hırladı Mat. “Hadi gelin, kadının ne diyeceğine bakalım.”

“İyi,” dedi Mandevwin. “Ama bir dahaki sefere ben Muhafız olacağım, tamam mı Mat?”

Mat içini çekerek Verin’in peşinden seğirtti.

35
Bir Karanlık Halesi

Rand kapıyoldan geçer geçmez serin deniz rüzgârı yüzüne çarptı. O yumuşak, tüy gibi rüzgâr; yanında Falme şehrine saçılmış, sabah yahnilerini ısıtan bin ateşin kokularını getiriyordu.

Rand Tai'daishar'ı dizginledi. O kokuların yanlarında taşıdıkları anılara hazırlıksız yakalanmıştı. Dünyadaki rolü hakkında kararsız olduğu bir zamanın anıları. Rand ne kadar kaçınmaya çalışsa da, güzel ceketler giymek zorunda kaldığı için Mat'in onunla dalga geçtiği bir zamanın anıları. Şu anda arkasında dalgalanan bayraklardan utandığı bir zamanın anıları. Eskiden onları gizli tutma konusunda ısrar ederdi. Bunu yaparak kendi kaderinden saklanabilecekmiş gibi.

Alay onu bekliyordu; kayış tokaları gıcırdıyor, atlar kişniyordu. Rand Falme'yi yalnızca bir kere, kısaca ziyaret etmişti. O günlerde belli bir yerde çok uzun kalamıyordu. Rand o ayları ya kovalayarak ya da kovalanarak geçirmişti. Fain, Valere Borusu'nu ve Mat'in bağlı olduğu yakut hançeri taşıyarak oraya götürmüştü onları. Mat'i düşününce renkler yine çaktı, ama Rand onları görmezden geldi. Bu birkaç dakika için, şimdide değildi.

Falme Rand'ın hayatında bir dönüm noktasıydı. Tıpkı daha sonra, Aiellerin çıplak topraklarında *Car'a'carn* olduğunu kanıtladığı zaman olduğu gibi. Falme'den sonra saklanmayı, kimliği ile savaşmayı bırakmıştı. İlk defa orada bir katil olduğunu kabullenmişti, ilk defa orada çevresindekiler için nasıl bir tehlike oluşturduğunu anlamıştı. Hepsini geride bırakmaya çalışmıştı. Ama peşinden gelmişlerdi.

Falme'de, çoban çocuk yanmış, külleri saçılmış, bu okyanus rüzgârlarıyla dağılmıştı. O küllerden Yenidendoğan Ejder doğmuştu.

Rand Tai’daishar’ı mahmuzladı ve alay yine ilerlemeye başladı. Rand kapıyolun şehrin biraz dışında, bir umut *damane*’lerin göremeyeceği bir yerde açılmasını emretmişti. Elbette onu açan Asha’manları vardı –dolayısıyla kadınlar örgüleri göremiyordu– ama onlara Yolculuk konusunda en ufak ipucu vermek istemiyordu. Seanchanların Yolculuğu bilmemesi, en büyük avantajlarından biriydi.

Falme’nin kendisi, Aryth Okyanusu’na doğru uzanan küçük kara çıkıntısının –Tornan Burnu– üzerinde duruyordu. İki tarafındaki yüksek yamaçlar dalgaları kırıyor; yumuşak, uzak bir kükreme yaratıyordu. Şehrin koyu renk taş binaları yarımadayı bir nehir yatağındaki kayalar gibi kaplıyordu. Çoğu alçak, tek katlı binalardı –içinde yaşayanlar dalgaların yamaçları aşıp evlerini boğmasını beklermiş gibi, geniş yapılmışlardı. Buradaki çayırlar kuzeydekiler kadar kuru değildi, ama yenibahar otları, yapraklar topraktan başlarını uzattıklarına pişman olmuşlar gibi, sarı ve soluk görünmeye başlamışlardı.

Yarımada yamaç aşağı bir doğal limana iniyordu ve oraya sayısız Seanchan gemisi demirlemişti. Seanchan bayrakları dalgalanıyor, bu şehrin imparatorluğun bir parçası olduğunu ilan ediyordu; şehrin üzerinde, en yüksekte dalgalanan bayrağın üzerinde, pençesinde üç şimşek tutan, kanat açmış, uçan bir altın şahin vardı. Bayrağın saçakları maviydi.

Seanchanların okyanusun o tarafından getirdiği tuhaf yaratıklar sokaklarda, Rand’ın ayrıntıları göremeyeceği kadar uzakta yürüyorlardı. *Raken*’ler gökyüzünde uçuyordu; Seanchanların burada onlar için büyük bir ahırları olduğu açıktı. Tornan Burnu Arad Doman’ın hemen güneyindeydi ve bu şehir kuşkusuz Seanchanların kuzeye düzenledikleri seferler için ana karargâhtı.

O fetih bugün sona erecekti. Rand’ın barış yapması, Dokuz Ayın Kızı’nı ordularını geri çağırmaya ikna etmesi şarttı. O barış fırtınadan önceki sessizlik olacaktı. Rand halkını savaştan koruyor olmayacaktı; yalnızca başka bir yerde ölsünler diye esirgemiş olacaktı. Ama o, ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu.

Falme’ye doğru ilerlemeye devam ederlerken Nynaeve yanında yürüyordu. Düzgün, mavi beyaz elbisesi Doman modasına göre biçilmişti, ama çok daha kalın –ve çok daha mütevazı– bir malzemeden yapılmıştı. Kadın dünyanın her yerindeki modaları benimsiyor, ziyaret ettiği şehirlerden elbiseler giyiyordu, ama bunları kendi uyum anlayışına göre uyarlıyordu. Eskiden olsa Rand bunu eğlendirici bulabilirdi. Artık bu duygu

onun için mümkün görünmüyordu. İçinde yalnızca soğuk bir kıpırtısızlık vardı, donmuş bir öfke dağının zirvesindeki kıpırtısızlık.

Öfkeyi ve kıpırtısızlığı gerektiği sürece dengede tutacaktı. Buna zorunluydu.

“Böylece geri döndük,” dedi Nynaeve. Rengârenk *ter’angreal* takıları, düzgünce dikilmiş elbisesinin görüntüsünü bozuyordu.

“Evet,” dedi Rand.

“Buraya son gelişimizi hatırlıyorum,” dedi Nynaeve aylak aylak. “Öyle bir kargaşa, öyle bir çılgınlıktı ki. Ve sonunda, seni böğründeki o yarayla bulmuştuk.”

“Evet,” diye fısıldadı Rand. İyileşmeyen yaralarının ilkini burada, Ishamael ile şehrin üzerinde, göklerde savaşırken kazanmıştı. Onu düşünürken yara ısındı. Sıcak ve acı verici. Rand o acıyı eski bir dost gibi, hayatta olduğunu hatırlatan bir şey olarak görmeye başlamıştı.

“Seni havada gördüm,” dedi Nynaeve. “İnanmadım. Ben... yaraya Şifa verdim, ama o sırada hâlâ engellenmiş durumdaydım ve öfkelenemiyordum. Min yanından ayrılmıyordu.”

Min bugün onunla gelmemişti. Ona yakın kalmıştı, ama aralarında bir şey değişmişti –tıpkı Rand’ın korktuğu gibi. Min ona baktığı zaman, Rand’ın onu öldürmeye çalıştığı anı gördüğünü biliyordu.

Birkaç hafta önce, ne olursa olsun Min’in ona eşlik etmesini önleyemiyordu. Şimdiyse o hiç itiraz etmeden geride kalıyordu.

Soğukluk. Yakında sona erecekti. Üzüntü ya da pişmanlığa yer yoktu.

Aieller pusu olasılığına karşı önden koşuyordu. Çoğunun başında kırmızı baş bantları vardı. Rand pusudan endişelenmiyordu. Seanchanlar ona ihanet etmezdi, aralarında bir başka Terkedilmiş olmadığı sürece.

Rand uzandı ve belinde taşıdığı kılıca dokundu. Kıvrık bir kılıçtı, siyah kınına kırmızı ve altın renklerde yılankavi bir ejder resmedilmişti. Birden fazla sebepten dolayı, Rand’a Falme’ye son geldiği seferi hatırlatıyordu.

“İlk defa bu şehirde kılıçla adam öldürdüm,” dedi Rand yumuşak sesle. “Bundan hiç bahsetmedim. Bir Seanchan lorduydu, bir kılıç ustasıydı. Verin şehirde yönlendirmememi söylemişti, bu yüzden onunla kılıç kullanarak yüzleştim. Onu yendim. Öldürdüm.”

Nynaeve tek kaşını kaldırdı. “Demek balıkçıl damgasını taşımaya *gerçekten* hakkın var.”

Rand başını iki yana salladı. “Tanık yok. Mat ve Hurin başka yerde savaşıyordu. Beni dövüşten sonra gördüler, ama öldürücü darbeye tanık

olan olmadı."

"Tanığın ne önemi var?" diye payladı Nynaeve onu. "Bir kılıç ustasını yendin, demek ki sen bir kılıç ustasısın. Başkaları tarafından görülmesinin önemi yok."

Rand ona baktı. "Diğerleri görmeyecekse neden balıkçıl damgası taşıyacaksın Nynaeve?"

Kadın yanıt vermedi. İleride, şehrin hemen dışında, Seanchanlar siyah beyaz çizgili bir tente dikmişti. Açık kenarlı çadırın çevresinde yüzlerce *sul'dam* ve *damane* var gibiydi. *Damane*'ler ayırt edici gri elbiselerini giymişlerdi, *sul'dam*'ların üzerinde ise, göğüslerinde kırmızı mavi şimşek resimleri olan elbiseler vardı. Rand yanında yönlendirebilen birkaç kişiyi getirmişti: Nynaeve, üç Bilge, Corele, Narishma, Flinn. Doğuda konuşlandırdığı güçlerine başvurmadan bile erişebileceği yönlendirenlerin yalnızca bir kısmı.

Ama hayır, barış içinde gelmiş gibi görünmek için, yanında simgesel bir güç getirmesi daha iyiydi. Eğer bu görüşme savaşa dönerse, Rand'ın tek umudu kapıyol aracılığıyla hızla kaçmaktı. Ya bu... ya da savaşa son vermek için kendisinin bir şey yapması.

Önünde, küre tutan adam heykelciği eyerinden sarkıyordu. Onu kullanarak, yüz *damane* ile başa çıkabilirdi. İki yüz *damane*'ye de karşı koyabilirdi. *Saidin*'i temizlerken tuttuğu Güç'ü hatırlayabiliyordu. Şehirleri dümdüz edebilecek, ona karşı gelen herkesi yok edebilecek bir güçtü.

Hayır. İş buna varmayacaktı. İşin buna varmasını göze alamazdı. Kuşkusuz Seanchanlar ona saldırmanın felaketle sonlanacağını biliyorlardı. Rand, aralarında bir hainin onu yakalayıp öldürmeye çalıştığını bile bile, yeniden görüşmeye gelmişti onlarla. Onun içtenliğini göreceklerdi.

Ama eğer görmezlerse... Rand eğildi ve ne olur ne olmaz diye erişim anahtarını alıp, ceketinin aşırı geniş dış cebine koydu. Sonra, derin bir nefes alarak sakinleşti ve boşluğu aradı. Orada, Tek Güç'ü kavradı.

Mide bulantısı ve baş dönmesi onu yere yıkacak oldu. Rand sallandı, bacaklarıyla Tai'daishar'a tutundu, eliyle cebindeki erişim anahtarını kavradı. Dişlerini sıktı. Zihninin arkasında Lews Therin uyandı. Deli adam Tek Güç'ü tırmaladı. Çaresiz bir dövüş oldu, Rand sonunda kazandığında, kendini eyerine çökmüş halde buldu.

Ve yine kendi kendine mırıldanıyordu.

"Rand?" diye sordu Nynaeve.

Rand sırtını dikleştirdi. *Gerçekten* Rand'dı, değil mi? Bazen, böyle bir savaştan sonra, kim olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Sonunda Rand'ı, istilacıyı, bir köşeye itmiş ve Lews Therin mi olmuştu? Önceki gün öğlen vakti dairesinin köşesinde, kendi kendine Ilyena hakkında mırıldanarak ve ağlayarak uyanmıştı. Onun uzun sarı saçlarının yumuşaklığını ellerinde *hissedebiliyordu,* ona sarılmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordu. Onu ayaklarının dibinde, Tek Güç'le öldürülmüş halde gördüğünü hatırlayabiliyordu.

O kimdi?

Fark eder miydi?

"Sen iyi misin?" diye sordu Nynaeve yine.

"Biz iyiyiz." Rand sözcükler ağzından çıkana kadar çoğul konuştuğunu fark etmedi. Görüş alanı, hâlâ biraz bulanık olmakla birlikte, düzelmeye başlamıştı. Semirhage'in elini aldığı çatışmadan beri olduğu gibi, her şey azıcık çarpıktı. Artık bunu fark etmiyordu bile.

Sırtını dikleştirdi, sonra erişim anahtarını kullanarak birazcık daha güç çekti ve içini *saidin*'le doldurdu. Sebep olduğu mide bulantısına rağmen o kadar tatlıydı ki. Daha fazlasını çekmek geliyordu içinden, ama kendini tuttu. Zaten herhangi bir erkeğin yardımsız tutamayacağı kadar güç tutuyordu. Bu yeterliydi.

Nynaeve onun yanındaki heykelciğe baktı. Tepedeki küre hafif hafif parlıyordu. "Rand..."

"Yalnızca birazcık fazladan Güç tutuyorum. Önlem olarak..." Bir insan ne kadar çok Tek Güç tutarsa, ona kalkan koymak o kadar zor olurdu. Eğer *damane*'ler onu yakalamaya çalışırsa, onun direnci karşısında şok geçireceklerdi. Rand bir tam çembere bile direnebilirdi.

"Beni bir daha yakalayamayacaklar," diye fısıldadı. "Bir daha asla. Beni hazırlıksız yakalayamayacaklar."

"Belki geri dönmeliyiz," dedi Nynaeve. "Rand, onların öne sürdüğü koşullar altında görüşmemiz gerekmiyor. Bu..."

"Kalıyoruz," dedi Rand usulca. "Onlarla burada, şu anda başa çıkacağız." İleride, tentenin altında, bir kürsünün üzerindeki bir masanın başında oturan bir şekil görebiliyordu. Şeklin karşısında, aynı yükseklikte bir sandalye vardı. Bu Rand'ı şaşırttı; Seanchanlar hakkında bildiklerine bakarak, Kan'dan birinin karşısında denklik konusunda tartışmayı beklemişti.

Bu Dokuz Ayın Kızı mıydı? Bu çocuk? Yaklaşırlarken Rand kaşlarını çattı, ama şeklin aslında bir çocuk değil, yalnızca çok ufak tefek bir kadın olduğunu fark etti. Siyah giysilere bürünmüştü, teni Deniz Halkı'nınki kadar esmerdi. Yakından bakınca, Rand'ın kendi yaşında gösteriyordu.

Rand derin bir nefes aldı ve atından indi. Savaşın sona ermesinin zamanı gelmişti.

Yenidendoğan Ejder genç bir adamdı. Tuon'a bunu söylemişlerdi, ama yine de onu şaşırtmıştı.

Bu delikanlı onu neden şaşırtacaktı ki? Fatih kahramanlar genelde genç olurdu. İmparator'un büyük atası Arthur Şahinkanadı da fethine başladığında genç bir adamdı.

Fatihler, dünyaya hâkim olanlar, tıpkı fitili kısaltılmamış bir lamba gibi, kendilerini hızla tüketirlerdi. Rand'ın üzerinde siyah üzerine kırmızı ve altın işlemeli bir ceket vardı. İri siyah aygırından iner, tenteye yaklaşırken düğmeleri ışıldıyordu. Siyah ceketin kol yenlerinde kırmızı altın işlemeler vardı. Kol manşetlerine bakarak, eksik el oldukça aşikârdı. Ama bunun dışında, giysileri sadeydi. Sanki Rand dikkatleri yüzünden süslü giysilere çekmeye ihtiyaç duymuyormuş gibiydi.

Saçları gün batımı rengiydi, koyu kızıl. Azametli bir duruşu vardı – kararlı, güvenli adımlar; dümdüz ileri bakan gözler. Tuon bu şekilde yürüme, adım atma tarzında ödün vermeme konusunda eğitilmişti. Rand'ı kimin eğittiğini merak etti. Büyük olasılıkla onu kralların ve önderlerin âdetleri konusunda hazırlayan çok iyi öğretmenleri vardı. Ama raporlara göre bir kır köyünde, çiftçi olarak büyümüştü. Sıradan insanlar arasında saygı kazanması için dikkatle yayılmış bir hikâye olabilir miydi bu?

Rand, solunda bir *marath'damane* ile tenteye yaklaştı. Kadının üzerinde berrak bir günde gökyüzünün aldığı renkte bir elbise vardı ve bulutlara benzeyen bir kenar süsü ile çevrilmişti. Saçlarını tek bir siyah örgü halinde toplamıştı ve şatafatlı takılarla süslenmişti. Kadın bir şeye kızmış gibiydi, alnı kırışmıştı ve ağzı gergin bir çizgi halindeydi. Onun varlığı Tuon'u ürpertti. İnsan, Matrim'le yolculuk ettikten sonra, *marath'damane*'lere alışmış olacağını düşünürdü. Ama öyle olmamıştı. Onlar doğal değildi. Tehlikeliydiler. Tuon için tasmasız bir *damane*'nin yanında olmak, bir çimendişin ayak bileğine dolanmış, diliyle derisini gıdıklıyor olması kadar rahatsız ediciydi.

Elbette, eğer *marath'damane* huzursuz ediciyse, Ejder'in sağında yürüyen iki adam daha da huzursuz ediciydi. Çocukluktan yeni çıkmış gibi görünen biri, saçlarını örmüş ve uçlarına çanlar bağlamıştı. Diğeri, saçları kırlaşmış, derisi güneşten kararmış, yaşlı bir adamdı. Yaşları arasındaki farka rağmen, ikisi de savaşa alışık adamlar gibi kayıtsızca, kasıla kasıla yürüyordu. İkisinin üzerinde siyah ceketler vardı, yüksek yakalarında yaka iğneleri parlıyordu. Asha'man deniyordu onlara. Yönlendirebilen adamlar. Hemen öldürülmesi en iyi olacak iğrençlikler. Seanchan'da –beklenmedik bir üstünlük kazanmak için– bu *Tsorov'ande Doon*'u, bu Karanlıkruhlu Fırtınaları, eğitmeye çalışan birkaç kişi çıkmıştı. Ahmakların ölmesi uzun sürmemişti, kontrol etmeye çalıştıkları araçların kendileri öldürmüştü onları.

Tuon kendini hazırladı. Çevresinde, Karede ve Ölümnöbeti Askerleri gerildi. Bu gerilme belli belirsizdi –yanlarında sıkılan yumruklar, yavaşça alınan ve verilen nefesler şeklinde. Tuon onlara dönmedi, ama Selucia'ya gizlice bir jest yaptı.

"Sakinliğinizi koruyacaksınız," dedi Ses usulca adamlara.

Öyle yapacaklardı –onlar Ölümnöbeti Askerleri'ydi. Tuon yorum yapmak zorunda kalmaktan nefret etmişti, çünkü bu bakışlarını indirecekti. Ama bir aksaklık yaşanmasına izin vermeyecekti. Yenidendoğan Ejder ile görüşmek tehlikeliydi. Bundan kaçınmak imkânsızdı. Tentenin altında, iki yanında yirmi *damane* ve *sul'dam* varken bile. Arkasında Karede, Yüzbaşı Musenge ve yay menzilinde, üstü örtülü bir çatıdan onları izleyen bir okçu birliğine rağmen. Selucia, tıpkı yüksek kayaların üzerindeki bir jagwin gibi gerilmiş, saldırmaya hazır, sağında duruyordu. Bütün bunlara rağmen, Tuon risk altındaydı. Yenidendoğan Ejder bir evin içinde açıklanamaz bir biçimde tutuşmuş bir ateşti. Odaya zarar vermesini önleyemezdiniz. Yalnızca binayı kurtarmayı umabilirdiniz.

Rand doğrudan Tuon'un karşısındaki sandalyeye yürüdü ve Tuon'un onu kendisine denk bir yere oturtmasını sorgulamadan, geçip oturdu. Tuon diğerlerinin onun neden hâlâ yas küllerini kullandığını, neden İmparatoriçe olduğunu ilan etmediğini merak ettiğini biliyordu. Yas süresi bitmişti, ama Tuon tahta oturmamıştı.

Bu adam yüzündendi. İmparatoriçe kimseyle, Yenidendoğan Ejder ile bile, dengi olarak görüşemezdi. Ama Dokuz Ayın Kızı... bu adam *onun* dengi olabilirdi. Bu yüzden duraksamıştı. Yenidendoğan Ejder muhtemelen,

ne kadar geçerli bir sebebi olursa olsun, bir başkasının kendisini ondan daha yükseğe yerleştirmesine iyi tepki vermezdi.

Yenidendoğan Ejder otururken iki bulut arasında uzak bir şimşek çaktı. Halbuki Malai –hava durumu falına bakabilen bir *damane*– yakında yağmur olmadığı konusunda ısrar etmişti. Yağmursuz bir günde şimşek. *Hafif adımlar at,* diye düşündü alameti okuyarak, *ve ağzından çıkana dikkat et.* En aydınlatıcı alamet değildi. Biraz daha dikkatli adım atmaya çalışırsa havalanacaktı!

“Siz Dokuz Ayın Kızı’sınız,” dedi Yenidendoğan Ejder. Bu bir soru değil, bir gerçeğin ifadesiydi.

“Siz Yenidendoğan Ejder’siniz,” diye yanıt verdi Tuon. O arduvaz gibi gözlere bakarken, ilk izlenim konusunda yanıldığını düşündü. O genç bir adam değildi. Evet, bedeni bir gence ait olabilirdi. Ama o gözler... bunlar yaşlı gözlerdi.

Rand hafifçe öne eğildi. Ölümnöbeti Askerleri, deri giysilerini gıcırdatarak gerildiler. “Barış yapacağız,” dedi al’Thor. “Bugün. Burada.”

Selucia yumuşak sesle tısladı. Adamın sözleri bir talebe benziyordu. Tuon ona büyük saygı göstermiş, onu kendi düzeyinde oturtmuştu, ama İmparatorluk ailesinden birine emir verilmezdi.

Al’Thor Selucia’ya baktı. “Korumana rahatlayabileceğini söyleyebilirsin,” dedi kuru kuru. “Bu görüşme bir çatışmaya dönüşmeyecek. Buna izin vermeyeceğim.”

“O benim Sesim,” dedi Tuon dikkatle, “ve Gerçeksöyleyenim. Korumam sandalyemin arkasındaki adam.”

Al’Thor hafifçe hıhladı. Demek gözlem yeteneği güçlü bir adamdı. Ya da şanslı bir adam. Selucia’nın görevini pek az kişi doğru olarak tahmin etmişti.

“Barış diliyorsun,” dedi Tuon. “Bu... öneri... için koşulların var mı?”

“Bu bir öneri değil, bir gereklilik,” dedi al’Thor. Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. Bütün bu insanlar konuşmakta öylesine aceleciyken, al’Thor’unkinde bir *ağırlık* vardı. Tuon’a annesini hatırlatıyordu. “Son Savaş geliyor. Kuşkusuz halkın kehanetleri hatırlıyordur. Bu savaşı sürdürerek hepimizi tehlikeye atıyorsun. Güçlerim *–herkesin güçleri–* Gölge’ye karşı savaşta lazım olacak.”

Son Savaş Karanlık Varlık’la İmparatorluk’un güçleri arasında olacaktı. Kehanetler İmparatoriçe’nin Gölge’ye hizmet edenleri yeneceğini açıkça

gösteriyordu. Sonra Yenidendoğan Ejder'i, Işıkyiyen'le düelloya gönderecekti.

Adam kehanetlerin ne kadarını gerçekleştirmişti? Henüz kör olmuş görünmüyordu, demek ki bunun olmasına daha vardı. *Essanik Döngüsü*'ne göre, kendi mezarının başında durup ağlayacaktı. Yoksa bu kehanet ölülerin yürümesine mi atıfta bulunuyordu. Bu çoktan olmuştu. O ruhların bazılarının kendi mezarlarının üzerinde yürüdükleri kesindi. Bazen yazmalar çok açık olmuyordu.

Bu halk kehanetlerin çoğunu unutmuş görünüyordu. Tıpkı Dönüş'ü bekleme yeminlerini unuttukları gibi. Ama Tuon bunu söylemedi. *Ağzından çıkana dikkat et...*

"Yani, Son Savaş'ın yakın olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu.

"Yakın mı?" diye sordu al'Thor. "Bıçağını derinde kaydırırken pis nefesini ensene üfleyen bir suikastçı kadar yakın. Gece yarısı, çan on bir kere çaldıktan sonra, son çınlama kadar yakın. Yakın mı? Evet, yakın. Korkunç ölçüde yakın."

Adam deliliğe yakalanmış mıydı acaba? Eğer yakalanmışsa, bu işleri çok daha güçleştirecekti. Tuon onu inceleyerek delilik işaret aradı. Adam kendine hâkim görünüyordu.

Tenteden bir deniz rüzgârı geçti ve çadır bezini salladı, yanında çürük balık kokusu getirdi. Bugünlerde çok şey çürüyor gibiydi.

O yaratıklar, diye düşündü Tuon. *Trolloclar.* Onların görünüşü neyi kehanet ediyordu? Tylee onları yok etmişti ve devriyeler başkalarını bulamamıştı. Bu adamdaki gerginlik duraksamasına sebep oldu. Evet, Son Savaş yakındı, belki adamın dediği kadar yakındı. Bu, bu toprakları kendi bayrağı altında birleştirmek için daha da önemli bir sebepti.

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu *anlamalısın,*" dedi Yenidendoğan Ejder. "Neden benimle savaşıyorsun?"

"Biz Dönüş'üz," dedi Tuon. "Alametler varış zamanımızın geldiğini gösterdi. Bize övgü düzecek, Son Savaş'a ordular gönderecek, birleşmiş bir krallık bulmayı bekliyorduk. Bunun yerine, yeminlerini unutmuş, hiçbir hazırlık yapmamış, paramparça bir diyar bulduk. Savaşmamız gerektiğini nasıl göremezsin? Yolundan sapmış bir çocuğu cezalandırmak nasıl bir ebeveyni mutlu etmezse, sizi öldürmek de bizi memnun etmiyor."

Al'Thor kulaklarına inanamadı. "Size göre biz *çocuk* muyuz?"

"Bu yalnızca bir benzetme," dedi Tuon.

Adam bir an için oturdu, sonra eliyle çenesini ovaladı. Diğer elini kaybettiği için Tuon'u mu suçluyordu? Falendre bundan bahsetmişti.

"Bir benzetme," dedi adam. "Belki uygun bir benzetme. Evet, bu topraklar gerçekten de birlikten yoksundu. Ama ben o birliği sağladım. Kaynak yerleri zayıf belki, ama yeteri kadar dayanacak. Ben olmasam, sizin birleştirme amaçlı savaşınız övgüye değer olurdu. Ama şu anda dikkat dağıtıyorsunuz. Barış yapmak zorundayız. İttifakımız yalnızca benim hayatım sona erene kadar sürecek." Tuon'un gözlerinin içine baktı. "Bunun çok gecikmeyeceğine dair söz veririm."

Tuon geniş masanın başında, kollarını önünde kavuşturarak oturdu. Al'Thor kolunu uzatsa ona dokunamazdı. Düşünülünce komik bir önlem gibi gelse de, bu kasıtlıydı. Adam onu öldürmeye karar verirse eline ihtiyaç duymazdı. Bunu düşünmemek en iyisiydi.

"Eğer birleşmede fayda görüyorsan," dedi Tuon, "belki de topraklarını Seanchan bayrağı altında birleştirmeli, halkının yeminleri etmesini sağlamalı ve..." Al'Thor'un arkasında duran kadın, *marath'damane,* Tuon konuşurken gözlerini iri iri açtı.

"Hayır," dedi al'Thor, Tuon'un sözünü keserek.

"Ama kuşkusuz tek bir hükümdarın..."

"Hayır," dedi adam yumuşak, ama daha kararlı bir sesle. Daha tehlikeli bir sesle. "Sizin pis tasmalarınızla bir kişinin daha tasmalandığını görmeyeceğim."

"Pis mi? Yönlendirebilenlerle başa çıkmanın tek yolu bu!"

"Biz tasmalar olmadan yüzyıllar boyunca yaşamayı başardık."

"Siz..."

"Bu, geri atacağım bir konu değil," dedi al'Thor.

Tuon'un korumaları –Selucia dahil– dişlerini gıcırdattılar ve ellerini kılıçlarının kabzalarına götürdüler. Adam peş peşe iki kez Tuon'un sözünü kesmişti. Dokuz Ayın Kızı'nın. Nasıl bu kadar cüretkâr olabiliyordu?

Adam Yenidendoğan Ejder'di, bu yüzden. Ama sözleri aptallıktı. Tuon İmparatoriçe olduğunda, bu adam onun önünde eğilecekti. Kehanetler bunu gerektiriyordu. Kuşkusuz bu, onun krallıklarının İmparatorluk'a katılacağı anlamına geliyordu.

Tuon konuşmaların kontrolünü kaybetmişti. Okyanusun bu yanında *marath'damane*'ler hassas bir konuydu. Kadınları tasmalamanın mantığını anlıyorlardı muhtemelen, ama geleneklerden vazgeçmek zordu. Kuşkusuz bu yüzden bu konular hakkında konuşurken huzursuz oluyorlardı.

Konuşmayı başka yönlere çekmesi gerekiyordu. Yenidendoğan Ejder'in gardını indirmesine sebep olacak bir yöne. Onu inceledi. "Konuşmanın tek konusu bu mu olacak?" dedi. "Karşı karşıya oturup, fikir ayrılıklarımız hakkında mı konuşacağız?"

"Başka ne hakkında konuşabiliriz?" dedi al'Thor.

"Belki ortak noktalarımız vardır."

"O alanda, konuyla alakalı bir şeyler olduğundan kuşkuluyum."

"Öyle mi?" dedi Tuon. "Ya Matrim Cauthon?"

Evet, *bu* onu şok etti. Yenidendoğan Ejder gözlerini kırpıştırdı, ağzı hafifçe açık kaldı. "Mat mi?" dedi. "Mat'i tanıyor musun? Nasıl..."

"Beni kaçırdı," dedi Tuon. "Ve ta Altara'ya kadar sürükledi."

Yenidendoğan Ejder'in ağzı hâlâ açıktı, ama sonra kapadı onu. "Şimdi hatırlıyorum," dedi usulca. "Seni gördüm. Onun yanında. Seni o yüzle bağdaştıramamıştım. Mat... sen ne yaptın?"

Sen bizi gördün mü? diye düşündü Tuon kuşkuyla. Demek delilik kendini göstermeye başlamıştı. Bu onu yönlendirmeyi kolaylaştırır mı, yoksa zorlaştırır mıydı? Ne yazık ki, muhtemelen ikincisi geçerliydi.

"Eh," dedi al'Thor sonunda, "Mat'in kendine has sebepleri olduğundan eminim. Hep vardır. Ve ona o sırada çok *mantıklı* gelir..."

Demek Matrim Yenidendoğan Ejder'i tanıyordu gerçekten; Tuon için kusursuz bir kaynak olacaktı. Belki de bu yüzden Tuon'a gönderilmişti, Yenidendoğan Ejder hakkında bilgi edinebilsin diye. Bu konuda yardımcı olabilmesi için Matrim'i geri alması gerekecekti.

Matrim bundan hoşlanmayacaktı, ama sağduyu görecekti. O İlk Kuzgunlar Prensi'ydi. Yüksek Kan'a terfi etmesi, başını tıraşlaması ve *doğru* yaşam tarzını öğrenmesi gerekecekti. Tuon'a göre –kendi kendine açıklayamadığı sebeplerden dolayı– bunların hepsi maskaralıktı.

Onun hakkında soru sormaktan kendini alamadı. Kısmen bu konu al'Thor'un dengesini bozmuş göründüğünden ve kısmen de meraklandığından. "Bu Matrim Cauthon nasıl bir adamdır? İtiraf etmeliyim, onun üşengeç bir serseri olduğunu, ettiği yeminlerden kaçınmak için bahane bulmaya fazla hazır olduğunu düşündüm."

"Ondan bu şekilde bahsedemezsin!" Şaşırtıcı şekilde, sözler al'Thor'un sandalyesinin arkasında duran *marath'damane*'den gelmişti.

"Nynaeve..." diye başladı al'Thor.

"Beni susturmaya kalkma Rand al'Thor," dedi kadın kollarını kavuşturarak. "O senin de arkadaşın." Kadın Tuon'a baktı ve onunla göz

göze geldi. Onunla *göz göze gelmişti.* Bir *marath'damane*'yle!

Kadın sözlerine devam etti: "Matrim Cauthon tanıyıp tanıyacağınız en iyi adamlardan biridir Ekselansları ve ondan olumsuz bir biçimde bahsedilmesine kulak tıkamayacağım. Doğru doğrudur."

"Nynaeve haklı," dedi al'Thor gönülsüzce. "O iyi bir adamdır. Mat bazen biraz kaba görünebilir, ama insanın bulmayı umacağı en sağlam dosttur. Vicdanının onu yapmaya zorladığı şeyler konusunda *homurdandığı* doğrudur ama."

"O benim hayatımı kurtardı," dedi *marath'damane.* "Kimse beni kurtarmayı düşünmezken, o büyük tehlikeye atılarak, büyük bedeller ödeyerek beni kurtardı." Gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. "Evet, çok fazla içer ve kumar oynar. Ama ondan onu tanıyormuş gibi bahsetmeyin, çünkü tanımıyorsunuz. İçten içe, altın yüreklidir. Eğer ona zarar verdiyseniz..."

"Ona zarar vermek mi?" dedi Tuon. "*O beni* kaçırdı!"

"Eğer öyle yaptıysa, bir sebebi vardır," dedi Rand al'Thor.

Ne sadakat! Tuon bir kez daha, Matrim Cauthon hakkındaki görüşünü yeniden değerlendirmek zorunda kaldı.

"Ama bunun konuyla alakası yok," dedi al'Thor aniden ayağa kalkarak. Ölümnöbeti Askerleri'nden biri kılıcını çekti. Al'Thor ona dik dik baktı ve Karede hemen adama işaret etti. Adam utanç içinde, bakışlarını indirerek kılıcını kınına soktu.

Al'Thor avucunu masaya dayadı. Öne eğilerek, Tuon'un gözlerinin içine baktı. O yoğun, gri, çelik gibi gözlerden kim bakışlarını kaçırabilirdi? "Bunların hiçbirinin önemi yok. Mat'in önemi yok. Benzerliklerimizin ve farklılıklarımızın önemi yok. Önemli olan tek şey ihtiyaç. Ve benim sana *ihtiyacım* var."

Daha da eğilerek, Tuon'a tepeden baktı. Biçimi değişmemişti, ama aniden boyu otuz metre uzunluktaymış gibi görünmeye başlamıştı. Aynı sakin, delici sesle konuştu, ama şimdi onda bir tehdit vardı. Bir keskinlik.

"Saldırılarınıza son vermek *zorundasınız,*" dedi adam fısıldarcasına. "Benimle anlaşma imzalamalısınız. Bunlar talep değil. Bunlar benim iradem."

Tuon aniden kendini ona itaat etmeyi arzularken buldu. Onu memnun etmeyi. Bir anlaşma. Bir anlaşma kusursuz olurdu, ona buradaki topraklardaki hâkimiyetine istikrar kazandırma şansı verirdi. Seanchan'da düzeni nasıl sağlayacağını planlayabilirdi. Asker bulup eğitebilirdi. Pek çok

olasılık açılırdı ona. Sanki zihni aniden bir ittifakın tüm avantajlarını görmek, kusurların hepsini göz ardı etmek istemeye başlamıştı.

Tuon o kusurları aradı, bu adamla birlik yapmanın sorunlarını görmeye çalıştı. Ama bunlar zihninde akışkan hale gelmişlerdi ve kayıp gidiyorlardı. Onları yakalayıp, itirazlarını dile getiremiyordu. Tente sessizleşti, esinti dindi.

Ona neler oluyordu? Bir ağırlık göğsünü sıkıştırmış gibi, nefessiz kaldığını hissetti. Bu adamın iradesine boyun eğmek zorundaymış, aksi mümkün değilmiş gibi hissetti!

Al'Thor'un yüzünde haşin bir ifade vardı. Akşam ışığına rağmen yüzü gölgeliydi, tentenin altındaki başka her şeyden daha gölgeli. Hâlâ Tuon'un gözlerine bakıyordu ve Tuon çabuk çabuk, sık nefesler alıyordu. Görüş alanının kıyısında, adamın çevresinde bir şey gördüğünü sandı. Ondan yayılan siyah bir pus, karanlık bir hale. Çevresindeki havayı, aşırı sıcak gibi çarpıtıyordu. Boğazı sıkıştı, sözcükler oluşuyordu. Evet. Evet. Dediğini yapacağım. Evet. Yapmalıyım. Yapmalıyım.

"Hayır," dedi bir fısıltıyla.

Adamın yüzü karardı ve Tuon onun elini bastırmasında, parmaklarının kuvvetle titremesinde öfke gördü. Hem de fazlasıyla yoğun bir öfke.

"Benim ihtiyacım..." diye başladı al'Thor.

"Hayır," diye tekrarladı Tuon özgüveni artarak. "Önümde eğileceksin Rand al'Thor. Tersi olmayacak." Ne karanlık! Bir adam onu nasıl taşıyabilirdi! Adam dağ büyüklüğünde bir gölge düşürüyordu sanki.

Tuon bu yaratıkla ittifak yapamazdı. O için için kaynayan nefret onu dehşete düşürüyordu ve dehşet ona yabancı bir duyguydu. Bu adama dilediğini yapma özgürlüğü tanınamazdı. Onun kontrol altına alınması gerekiyordu.

Al'Thor ona bir an daha baktı. "Pekâlâ," dedi. Sesi buz gibiydi.

Hızla döndü ve arkasına bakmadan tenteden çıkıp gitti. Maiyeti de onu izledi; *marath'damane* dahil hepsi huzursuz görünüyordu. Sanki bu adamın kimliğinde neyi –ya da kimi– takip ettiklerinden onlar da emin değilmiş gibi.

Tuon nefes nefese, onun gidişini izledi. Ne kadar sarsıldığını diğerlerinin görmesine izin veremezdi. O, son anda, ondan korktuğunu bilmemeleri gerekiyordu. Adam atına binip, tepelerin ardında kaybolana kadar bekledi. Elleri hâlâ titriyordu. Konuşabileceğini sanmıyordu.

Tuon’un sakinleşmek için ihtiyaç duyduğu süre boyunca kimse konuşmadı. Belki onlar da kendisi kadar sarsılmıştı. Belki onun endişesini sezmişlerdi. Sonunda, al’Thor gittikten uzun zaman sonra, Tuon ayağa kalktı. Döndü ve toplanmış Kan üyelerine, generallere, askerlere ve korumalara baktı. “Ben İmparatoriçe’yim,” dedi yumuşak bir sesle.

Hepsi dizleri üzerine çöktüler, Yüksek Kan’dan olanlar bile önünde yere kapandılar.

Gereken tek tören buydu. Ah, Ebou Dar’da, geçit alayları ve divanlarla, resmi bir taç giyme töreni yapılacaktı. Kan’ın her üyesinin kişisel sadakat yeminini kabul edecekti ve gelenekler uyarınca, onun tahta çıkmasına karşı çıktığını hissettiği herhangi birini, herhangi bir sebep ileri sürmeden, kendi elleriyle öldürebilecekti.

Bütün bunlar ve daha fazlası olacaktı. Ama asıl taç giyme töreni, kendi ifadesiydi. Yas süresinin ardından, Dokuz Ayın kızı tarafından dile getirilmiş ifade.

Kalkmalarını söylediğinde kutlamalar başladı. Bir hafta kutlama yapılacaktı. Gerekli bir oyalamaca. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. Bir imparatoriçeye ihtiyacı vardı. Bu andan sonra her şey değişecekti.

Da’covale’ler kalkıp taç giymesine övgüler düzen şarkılar söylerken, Tuon General Galgan’a yaklaştı. “General Yulan’a haber iletin,” dedi yumuşak sesle. “Ona söyleyin, Tar Valon’daki *marath’damane*’lere saldırmaya hazırlansın. Yenidendoğan Ejder’e saldırmalıyız, hem de bir an önce. Bu adamın şimdiden sahip olduğundan daha fazla güce kavuşmasına izin veremeyiz.”

36
Tuon'un Ölümü

"Yolculuğuma Tear'da başladım," dedi Verin, Mat'in en iyi sandalyesine oturarak. Sandalye koyu renk cevizden yapılmıştı ve güzel, taba rengi bir minderi vardı. Tomas elini kılıcının kabzasına koyarak kadının arkasında pozisyon aldı. "Hedefim Tar Valon'a gitmekti."

"O zaman *buraya* nasıl geldin?" diye sordu Mat kuşkuyla, minderli sıraya oturarak. O şeyden nefret ediyordu; sıraya oturup da rahat etmek imkânsızdı. Minderler işe yaramıyordu. Bir şekilde, oturmayı *daha da* zorlaştırıyorlardı. Lanet şey deli ve şaşı Trolloclar tarafından tasarlanmış ve lanetlilerin kemiklerinden yapılmış olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

Sıranın üzerinde kıpırdandı. Neredeyse bir sandalye daha getirtecekti, ama Verin konuşmaya devam ediyordu. Mandevwin ve Talmanes çadırın hemen içindeydi. İlki kollarını kavuşturmuş dikilirken, ikincisi yerde oturmaktaydı. Thom odanın diğer yanında yere oturmuş, tartan bakışlarla Verin'i izliyordu. Hepsi Mat'in küçük görüşme çadırındaydı. Burayı subaylarla kısa görüşmeler yapmak için ayırmıştı. Mat Verin'i asıl çadırına götürmek istememişti, çünkü Trustair baskını planları hâlâ oraya yayılmış durumdaydı.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum Cauthon Efendi," dedi Verin gülümseyerek. Yaşlı Muhafızı sandalyesinin arkasında dikiliyordu. "Burada ne işim var? Buraya gelmeye kesinlikle niyetli değildim. Ama buradayım işte."

"Adeta kazayla gelmişsin gibi konuşuyorsun Verin Sedai," dedi Mandevwin. "Ama yüzlerce fersah mesafeden bahsediyoruz!"

"Artı," diye ekledi Mat, "Yolculuk yapabiliyorsun. Bu yüzden Beyaz Kule'ye gitmek istiyorsan, neden oraya Yolculuk edip işi bitirmedin?"

“İyi sorular,” dedi Verin.” Gerçekten öyle. Biraz çay alabilir miyim?”

Mat içini çekti ve kahrolası sıranın üzerinde yine kıpırdandı. Talmanes’e emri vermesini işaret etti. Talmanes ayağa kalktı ve emri vermek için bir anlığına dışarı çıktı, sonra geri dönüp oturdu.

“Teşekkür ederim,” dedi Verin. “Fena susamışım.” Kahverengi Ajah’tan Aes Sedailerde olağan olan o aşina, dalgın havaya sahipti. Mat, hafızasındaki boşluklar yüzünden, Verin’le ilk karşılaşmasını doğru düzgün hatırlamıyordu. Aslında, kadınla ilgili *tüm* anıları bulanıktı. Ama onda âlim mizacı olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Bu sefer, kadını incelerken, tavırları ona fazla abartılı geldi. Sanki Kahverengiler hakkındaki önyargılara güveniyor, onları kullanıyormuş gibi. Bir sokak göstericisinin üç kart oyunu ile köylü çocukları kandırması gibi.

Kadın onu süzdü. Dudaklarının köşesindeki o gülümseme de neyin nesiydi? Oyununu anladığınıza aldırmayan bir dolandırıcının gülümsemesiydi. Artık oyunu anladığınıza göre, ikiniz birden oyunun keyfini çıkartabilirdiniz ve belki birlikte bir başkasını kandırabilirdiniz.

“Ne kadar güçlü bir *ta’veren* olduğunun farkında mısın genç adam?” diye sordu Verin.

Mat omuzlarını silkti. “O tür şeyler için Rand’ı araman lazım. Cidden, onunla karşılaştırıldığında ben bir şey sayılmam.” Kahrolası renkler!

“Ah, Ejder’in önemini hafife almayı aklıma bile getirmem,” dedi Verin gülerek. “Ama ışığını onun gölgesine saklayamazsın Matrim Cauthon. En azından, kör olmayanların yanında. Başka zaman olsa, yaşayan en güçlü *ta’veren* olurdun kuşkusuz. Muhtemelen yüzyıllardır yaşamış en güçlüsü olurdun.”

Mat sıranın üzerinde kıpırdandı. Lanet küller, kıvranıyormuş gibi görünmesine sebep olmasından nefret ediyordu. Belki de ayağa kalkmalıydı. “Sen neden bahsediyorsun Verin?” dedi bunun yerine. Kollarını kavuşturdu ve en azından rahatmış *numarası* yapmayı denedi.

“Beni kıtanın öte yanından buraya nasıl çektiğini anlatıyorum.” Bir asker dumanları tüten bir fincan nane çayıyla içeri girince kadının gülümsemesi genişledi. Çayı minnetle aldı ve asker çekildi.

“Seni çektim mi?” dedi Mat. “*Sen beni* arıyordun.”

“Yalnızca Desen’in beni bir yere çektiğini belirledikten sonra.” Verin çayına üfledi. “Bu, sen ve Perrin anlamına geliyordu. Rand’ın suçu olamazdı, çünkü bu olasılığı kolaylıkla eleyebilirdim.”

“Rand mı?” diye sordu yeni bir renk çakmasını göz ardı ederek. “Onun yanında mıydın?”

Verin başını salladı.

“O... nasıl görünüyordu?” dedi Mat. “O... bilirsin...”

“Delirdi mi diye mi soruyorsun?” diye sordu Verin.

Mat başını salladı.

“Korkarım öyle,” dedi Verin hafifçe dudak bükerek. “Ama hâlâ kendine hâkim olabildiğini düşünüyorum.”

“Kahrolası Tek Güç,” dedi Mat gömleğinin altına uzanıp rahatlatıcı tilkibaşı madalyona dokunarak.

Verin başını kaldırdı. “Ah, ben genç al’Thor’un sorunlarının yalnızca Güç’ten kaynaklandığını sanmıyorum Matrim. Pek çok kişi onun huylarını *saidin*’e bağlamaktan hoşlanabilir, ama bunu yapmak, o zavallı çocuğun sırtına yıktığımız inanılmaz gerilimleri göz ardı etmek olur.”

Mat tek kaşını kaldırarak Thom’a baktı.

“Her durumda” –Verin çayını yudumladı– “insan lekeyi çok fazla da suçlayamaz, çünkü onu artık etkilemeyecek.”

“Etkilemeyecek mi?” diye sordu Mat. “Yönlendirmeyi bıraktı mı?”

Verin kahkaha attı. “Bir balığın yüzmeyi bırakması daha olası. Hayır, leke artık onu etkilemeyecek, çünkü leke artık yok. Al’Thor *saidin*’i temizledi.”

“Ne?” diye sordu Mat sertçe, doğrulup oturarak.

Verin çayını yudumladı.

“Sen ciddi misin?” diye sordu Mat.

“Oldukça,” diye karşılık verdi kadın.

Mat yine Thom’a baktı. Sonra ceketini çekiştirdi ve elini saçlarından geçirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Verin eğlentiyle.

“Bilmiyorum,” dedi Mat mahcup bir sırıtışla. “Sanırım yalnızca farklı bir şey, herhangi bir şey hissetmem gerektiğini düşündüm. Bütün dünya değişti, değil mi?”

“Öyle de diyebilirsin,” dedi Verin, “ama *saidin*’in temizlenmesinin bir gölete atılmış bir çakıl taşı gibi olduğunu söyleyebilirim. Dalgaların kıyıya ulaşması zaman alacak.”

“Çakıl taşı mı?” diye sordu Mat. “*Çakıl taşı* mı?”

“Eh, kaya desek de olur belki.”

“Bana sorarsan kahrolası bir dağ,” diye mırıldandı Mat. Korkunç sıraya yerleşti.

Verin güldü. Lanet Aes Sedailer. Böyle olmaları gerekiyor muydu? Muhtemelen ettikleri ve kimseye söylemedikleri bir başka yemin yüzündendi. Gizemli davranma yemini gibi bir şey. Mat ona baktı. “Neden güldün?” diye sordu sonunda.

“Yok bir şey,” dedi Verin. “Yalnızca, son birkaç gün içinde yaptıklarımın etkisini yakında hissedeceğini tahmin ediyorum.”

“Ne yaptın?”

“Eh,” dedi kadın. “Alakasız konular açılmadan önce bundan bahsediyorduk sanırım.”

“*Gerçek Kaynak*’ın kahrolası *temizlenmesinden* bahsediyorduk,” diye mırıldandı Mat. “Gerçekten.”

“Bazı ilgi çekici olaylar tecrübe ettim,” diye devam etti Verin, Mat’i duymazdan gelerek elbette. “Sen farkında olmayabilirsin, ama belli bir yerden Yolculuk etmek için, orada zaman geçirmen gerek. Normalde bir gece kalmak yeterli oluyor. Sonuç olarak, Ejder’den ayrıldıktan sonra yakındaki bir köye gittim ve bir handa oda tuttum. Yerleştim, odayı öğrendim ve sabah kapıyol açmak için hazırlık yaptım.

“Bununla birlikte, gecenin bir yarısı hancı geldi. Utana sıkıla, bir başka odaya geçmem gerektiğini açıkladı. Anlaşılan, üst katımdaki odada bir sızıntı keşfedilmiş ve birazdan tavanımdan akmaya başlarmış. İtiraz ettim, ama adam ısrar etti.

“Böylece, koridorun karşısındaki bir odaya geçtim ve *o* odayı öğrenmeye başladım. Tam onu kapıyol açmama izin verecek kadar öğrendiğimi hissetmeye başlamıştım ki, yine rahatsız edildim. Bu sefer hancı, utanç içinde, karısının sabah temizlik yaparken yüzüğünü o odada unuttuğunu söyledi. Kadın gece uyanmıştı ve çok üzülmüşü. Hancı –büyük yorgunluk içinde– özür dileyerek yine oda değiştirmemi istedi.”

“Ee?” diye sordu Mat. “Bunlar tesadüf Verin.”

Kadın tek kaşını kaldırarak ona baktı, sonra Mat sıranın üzerinde kıpırdanınca gülümsedi. Kavrulsun, Mat kıvranmıyordu!

“Odamı değiştirmeyi reddettim Matrim,” dedi Verin. “Hancıya odayı ben gittikten *sonra* arayabileceğini söyledim ve yüzük bulursam almayacağıma söz verdim. Sonra kapıyı kararlılıkla yüzüne kapadım.” Çayını yudumladı. “Birkaç dakika sonra handa yangın çıktı –şömineden bir köz yere yuvarlanmıştı ve sonunda her yer tutuşmuştu. Neyse ki herkes

kurtuldu, ama han yandı. Tomas ve ben yorgun argın, uykusuz bir halde bir sonraki köye gittik ve orada oda tuttuk."

"Ee?" dedi Mat. "Bana hâlâ tesadüfmüş gibi geliyor."

"Bu üç gün devam etti," dedi Verin. "Binanın dışında bir yeri öğrenmeye çalışırken bile rahatsız ediyorlardı beni. Birileri geçerken ateşi paylaşmak istiyor, bir ağaç kampa devriliyor, bir koyun sürüsü geçiyor, durup dururken fırtına çıkıyordu. Gelişigüzel olaylar mekânı öğrenmemi engelliyordu."

Talmanes hafifçe ıslık çaldı. Verin başını salladı. "Ne zaman bir bölgeyi öğrenmeye çalışsam, yolunda gitmeyen bir şey oluyordu. Kaçınılmaz olarak, bir sebepten yer değiştiriyordum. Bununla birlikte, belli bir yeri öğrenmek için hiçbir şey *yapmayacağıma*, kapıyol açmaya çalışmayacağıma karar verdikten sonra, hiçbir şey olmadı. Başkası olsa yoluna devam eder, şimdilik Yolculuk yapmaya çalışmaktan vazgeçerdi, ama mizacım gereği, kendimi bu olayı incelerken buldum. Oldukça düzenliydi."

Lanet küller. Bu, Rand'ın insanlara yaptığı türden bir şeydi. Mat'in değil. "Anlattıklarına bakarak, hâlâ Tear'da olmalıydın."

"Evet," dedi Verin, "ama kısa süre sonra çekişi hissetmeye başladım. Bir şey beni çekiştiriyordu. Sanki..."

Mat yine kıpırdandı. "Sanki biri içine kahrolası bir balık oltası takmış gibi mi? Ve çok uzakta durmuş hafif hafif –ama ısrarla– çekiyormuş gibi mi?"

"Evet," dedi Verin. Gülümsedi. "Ne akıllıca bir tarif."

Mat yanıt vermedi.

"Yolculuk etmek için daha sıradan yöntemler kullanmaya karar verdim. Yolculuğu kullanamamamın al'Thor'un yakınlığı ile bir ilgisinin olduğunu düşündüm. Ya da belki Karanlık Varlık'ın etkisi yüzünden Desen'in yavaş yavaş çözülmesinden kaynaklandığını. Kuzeye, Cairhien'e doğru giden bir tüccar kervanına katıldım. Kabul edilebilir bir ücret karşılığı kiralamaya gönüllü oldukları boş bir arabaları vardı. Yangınlar, ağlayan bebekler ve bir handan diğerine taşınmak yüzünden uykusuz geçen günlerin ardından oldukça yorgundum. Bu yüzden, korkarım gereğinden fazla uyudum. Tomas da uyudu.

"Uyandığımızda, kervanın Cairhien'e gitmek yerine kuzeybatıya döndüğünü fark ederek şaşırdık. Kervan başıyla konuştum ve adam son anda, taşıdığı malların Murandy'de Cairhien'den daha fazla para ettiği

haberini aldığını söyledi. Düşünürken, bu değişikliği bana söylemesi gerektiğini, ama aklından çıktığını söyledi."

Çayından bir yudum daha aldı. "O zaman belli bir yere yöneltildiğime ikna oldum. Çoğu kişi fark etmezdi sanırım, ama ben *ta'veren* doğasını inceledim. Kervan Murandy'ye doğru çok fazla ilerlememişti –yalnızca bir gün kadar– ama çekiştirme meselesi ile karışınca, bu kadarı yeterli olmuştu. Tomas'la konuştuk ve çekildiğimiz yere gitmekten kaçınmaya karar verdi. Süzülme, Yolculuk kadar üstün değildir, ama bu yöntemi kullanmak için bölgeyi bilmek de gerekmez. Bir kapıyol açtım, ama yolculuğumuzun sonuna geldiğimizde Tar Valon'a değil, Murandy'nin kuzeyinde küçük bir köye çıktık.

"Bu imkânsız olmalıydı. Bununla birlikte, düşününce, Tomas ve ben onun bir seferinde Trustair köyünde çıktığı bir av gezisinden sevgiyle bahsetmekte olduğunu ve benim kapıyolu o anda açtığımı fark ettik. Dikkatimin dağılmasına izin vermiş, yanlış yere odaklanmış olmalıyım."

"Ve işte buradayız," dedi Tomas kollarını kavuşturarak. Aes Sedai'nin arkasında dururken hoşnutsuz görünüyordu.

"Gerçekten de buradayız," dedi Verin. "Merak uyandırıcı, sen de öyle demez miydin genç Matrim? Kaza eseri buraya gelip, tam da ordun için kapıyol açacak birine ihtiyaç duyduğun anda yoluna çıkıyorum."

"Yine de tesadüf olabilir."

"Ya çekiştirme?"

Mat ne diyeceğini bilemedi.

"*Ta'veren*'ler tesadüflerle işler," dedi Verin. "Çok işine yarayacak atık bir malzeme bulursun ya da tam olarak doğru zamanda biriyle tanışırsın. Tesadüfler, tesadüfi olarak senin avantajına olacak şekilde çalışır. Yoksa fark etmedin mi?" Verin gülümsedi. "Üzerine zar atmak ister misin?"

"Hayır," dedi Mat gönülsüzce.

"Ama bir şey beni rahatsız ediyor," dedi Verin. "Yoluna *başka* kimse çıkmadı mı? Al'Thor'un Asha'manları kırsalı tarayarak yönlendirebilen adam arıyor. Bunun gibi kırsal bölgelerin listelerinin başında olduğunu tahmin ediyorum, çünkü bu tür yerlerde yönlendirebilen insanların fark edilmeden kalması daha olası. İçlerinden biri yoluna çıkıp, senin için kapıyol açabilirdi."

"Hayatta olmaz," dedi Mat ürpererek. "Birlik'ten kimseyi onların ellerine bırakmam."

"Andor'a bir anda varabilmek için bile mi?" diye sordu Verin.

Mat duraksadı. Eh, belki.

“Bazı sebeplerden dolayı *benim* burada olmam gerekiyordu,” dedi kadın düşünceler içinde.

“Ben yine de bütün bunlardan çok şey okuduğunu düşünüyorum,” diye yanıt verdi Mat kavrulası sıranın üzerinde yine kıpırdanarak.

“Belki öyle, belki değil. İlk önce, seni Andor’a götürmek karşılığında ücretimi belirlememiz gerek. Caemlyn’e gitmek istediğini varsayıyorum?”

“Ücret mi?” dedi Mat. “Ama seni buraya gelmeye Desen’in zorladığını düşünüyorsun! Neden benden ücret istiyorsun ki?”

“Çünkü,” dedi kadın bir parmağını kaldırarak, “seni beklerken –sen mi, yoksa Perrin mi olacağını bilmiyordum– sana başkasının veremeyeceği pek çok şey verebileceğimi fark ettim.” Elbisesinin cebine uzandı ve bazı kâğıt parçaları çıkardı. Birinde Mat’in resmi vardı. “Bunu nereden bulduğumu sormadın.”

“Sen Aes Sedai’sin,” dedi Mat omuzlarını silkerek. “Düşündüm ki sen... bilirsin, *saidar* ettirmişsindir.”

“*Saidar* mı ettirmişimdir?” diye sordu kadın ifadesiz bir sesle.

Mat omuzlarını silkti.

“Bu kâğıdı aldığım kişi Matrim...”

“Bana Mat de,” dedi Mat.

“Bu kâğıdı aldığım kişi *Matrim*, bir Karanlıkdostuydu,” dedi Verin. “Benim Gölge’nin hizmetkârlarından olduğumu düşünerek bana Terkedilmişlerden birinin bu resimlerdeki adamların öldürülmesini emrettiğini söyledi. Sen ve Perrin büyük tehlikedesiniz.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi Mat hissettiği ürpertiyi saklamaya çalışarak. “Verin, Karanlıkdostları İki Nehir’den ayrıldığım günden beri beni öldürmeye çalışıyor.” Duraksadı. “Yak beni, İki Nehir’den ayrıldığım günün *öncesinden* beri. Bu neyi değiştirir?”

“Bu farklı,” dedi Verin ciddileşerek. “İçinde bulunduğun tehlikenin düzeyi... Ben... Eh, büyük, çok büyük tehlikede olduğun konusunda anlaşalım. Takip eden birkaç hafta boyunca *çok* dikkatli olmanı öneririm.”

“Ben her zaman dikkatliyim,” dedi Mat.

“Eh, daha dikkatli ol,” dedi Verin. “Saklan. Riske girme. Bütün bu işler bitmeden gerekli olacaksın.”

Mat omuzlarını silkti. Saklanmak? Bunu yapabilirdi. Thom’un yardımıyla öyle bir kılık değiştirebilirdi ki, kendi kız kardeşleri bile

tanıyamazdı onu. “Bunu yapabilirim,” dedi Mat. “Çok basit bir ücret. Bizi Caemlyn’e götürmen ne kadar sürer?”

“Ücretim bu değildi Matrim,” dedi kadın eğlentiyle. “Bu bir öneriydi. Çok dikkatli dinlemen gerektiğini düşündüğüm bir öneri.” Resmin altından küçük, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıt bir damla kan kırmızı mumla mühürlenmişti.

Mat tereddütle aldı onu. “Bu nedir?”

“Talimatlar,” dedi Verin. “Sizi Caemlyn’de bırakmamın ardından onuncu gün onları yerine getireceksin.”

Mat kaşlarını çatarak boynunu kaşıdı, sonra mührü açacak oldu. “O güne dek açmayacaksın,” dedi Verin.

“Ne?” diye sordu Mat. “Ama...”

“Ücretim bu,” dedi Verin basitçe.

“Lanet kadın,” dedi Mat kâğıda bakarak. “Ne olduğunu bilmeden yemin etmem.”

“Talimatlarımı zor bulacağından kuşkuluyum Matrim,” dedi Verin.

Mat bir an kaşlarını çatarak mühre baktı, sonra ayağa kalktı. “Boş ver.”

Verin dudaklarını büzdü. “Matrim, sen...”

“Bana Mat de,” dedi Mat şapkasını minderden alarak. “Ve anlaşma yok dedim. Zaten yürüyerek yirmi günde Caemlyn’e varırım.” Çadır kapaklarını açtı ve dışarıyı gösterdi. “Bana ipler bağlamana izin vermeyeceğim kadın.”

Verin yerinden kıpırdamadı, ama kaşlarını çattı. “Ne kadar zor biri olabileceğini unutmuşum.”

“Bundan gurur duyuyorum,” dedi Mat.

“Ya ödün verirsek?” diye sordu Verin.

“O lanet kâğıtta ne olacağını söyleyecek misin?”

“Hayır,” dedi Verin. “Çünkü içindekileri yapmana ihtiyacım olmayabilir. Geri dönebilmeyi, mektubu senden geri alıp seni kendi yoluna yollayabilmeyi umuyorum. Ama eğer bunu yapamazsam...”

“O zaman ödün nedir?” dedi Mat.

“Mektubu açmamayı seçebilirsin,” dedi Verin, “Onu yak. Ama eğer bunu yaparsan, geri dönüşümün beklediğimden daha uzun sürmesi ihtimaline karşı Caemlyn’de elli gün beklersin.”

Bu Mat’i duraksattı. Elli gün, beklemek için uzun bir süreydi. Ama eğer kendi başına yolculuk etmek yerine bunu Caemlyn’de yapacaksa...

Elayne şehirde miydi? Elayne Ebou Dar’dan kaçtığından beri onun için endişeleniyordu. Eğer oradaysa, en azından Aludra’nın ejderlerinin

üretimini çabucak başlatabilirdi.
Ama elli gün? Beklemek? Ya bu ya da kahrolası mektubu açıp denileni yapacaktı, öyle mi? İki seçenek de hoşuna gitmiyordu. “Yirmi gün,” dedi.
“Otuz gün,” dedi kadın ayağa kalkarak. Sonra Mat’in itiraz etmesini önlemek için parmağını kaldırdı. “Bir *ödün* Mat. Aes Sedailer arasında, benim çoğundan daha esnek olduğumu göreceksin.” Elini uzattı.
Otuz gün. Mat otuz gün bekleyebilirdi. Elindeki mektuba baktı. Onu açmaya direnebilirdi ve otuz gün beklemek ona pek zaman kaybettirmezdi. Caemlyn’e tek başına ulaşması için gereken süreden biraz daha fazlaydı o kadar. Aslında, bu kahrolası iyi bir anlaşmaydı! Ejderlerin üretimini başlatmak için birkaç haftaya ihtiyacı vardı, ayrıca Ghenjei Kulesi ile yılanlar ve tilkiler hakkında bilgi edinmek için zamana ihtiyacı vardı. Thom yakınamazdı –Caemlyn’e ulaşmaları iki hafta sürecekken bunu yapamazdı.
Verin, yüzünde belli belirsiz bir endişe ifadesiyle onu süzdü. Ona ne kadar memnun olduğunu belli edemezdi. Bir kadına bunu belli edersen, sana ödetmenin bir yolunu bulurdu.
“Otuz gün,” dedi Mat gönülsüzce, Verin’in elini sıkarak, “ama otuz günün sonunda giderim.”
“Ya da on gün sonra mektubu açarsın,” dedi Verin, “ve ne diyorsa yaparsın. İkisinden biri Matrim. Söz mü?”
“Söz,” dedi Mat. “Ama lanet mektubu açmayacağım. Otuz gün bekleyeceğim, sonra kendi işime bakacağım.”
“Göreceğiz,” dedi Verin kendi kendine gülümseyerek ve Mat’in elini bırakarak. Mat’in resmini katladı, sonra cebinden küçük, deri bir çanta çıkardı. Onu açtı, resmi içine koydu ve bunu yaparken Mat kadının çantasının içinde, kendi elindekinin tıpatıp aynısı, katlanmış, mühürlenmiş kâğıt parçalarından bir yığın olduğunu fark etti. Onların amacı neydi?
Mektupları sağ salim cebine koyduktan sonra Verin bir parça yarı saydam taş –zambak şeklinde bir broş– çıkardı. “Kampını toplamaya başla Matrim. Kapıyolu en kısa zamanda açmam gerek. Ben de bir an önce Yolculuk etmeliyim.”
“Tamam.” Mat ellerindeki mühürlü, katlanmış kâğıda baktı. Verin neden bu kadar gizemli davranıyordu?
Kavrulsun! diye düşündü. *Açmayacağım. Açmayacağım işte.* “Mandevwin,” dedi. “Verin Sedai’yi kendi çadırına götür. Biz kampı toplarken orada beklesin. Neye ihtiyaç duyarsa getirmeleri için iki de asker görevlendir. Aynı zamanda, diğer Aes Sedailere onun burada olduğunu

bildir. Aes Sedailer Aes Sedai olduğundan, geldiğini duymak ilgilerini çekecektir muhtemelen."

Mat kâğıdı kemerine tıktı, sonra çıkacak oldu. "Bir de, biri şu kahrolası sırayı *yaksın.* Bunu buraya kadar taşıdığımıza inanamıyorum."

Tuon ölmüştü. Gitmiş, kenara atılmış, unutulmuştu. Tuon Dokuz Ayın Kızı'ydı. Artık tarihçelerde bir nottan ibaretti.

Fortuona imparatoriçeydi.

Fortuona Athaem Devi Paendrag kısa çimenlerin üzerinde başını eğerek diz çökmüş olan askerin alnını hafifçe öptü. Rutubetli Altara sıcağı yaz gelmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu, ama daha birkaç hafta önce yeşil ve yaşam dolu görünen çimenler güdüktü ve sararmaya başlamıştı. Otlar ve dikenler neredeydi? Son zamanlarda, tohumlar gerektiği gibi filizlenmiyordu. Tahıl gibi, onlar da bozuluyor, gerçekten canlanmadan ölüyorlardı.

Fortuona'nın önündeki asker beş kişiden biriydi. O beş kişinin arkasında, saldırı güçlerinin en seçkinleri olan Semavi Yumruk'un iki yüz üyesi duruyordu. Üstlerinde koyu renk siyah göğüs plakaları ve hafif ahşap ve deriden yapılmış, böcek biçiminde miğferler vardı. Hem miğferlere hem de göğüs plakalarına sıkılmış yumruk simgesi işlenmişti. Elli *sul'dam* ve *damane* çifti. Aralarında, Fortuona'nın bu ülküye bağışladığı Dali ve *sul'dam*'ı Malahavana da vardı. Bu önemli göreve kişisel bir şey bağışlama ihtiyacı hissetmişti.

Arkadaki ağıllarda yüzlerce *to'raken* dolanıyor, bakıcıları tarafından gelecek uçuşa hazırlanarak yürütülüyorlardı. *Raken* sürüsü zarif hareketlerle yukarıda süzülmeye başlamıştı bile.

Fortuona önündeki askere bakarak parmaklarını adamın alnına, öptüğü yere koydu. "Ölümün zafer getirsin," dedi yumuşak sesle, törensel sözleri söyleyerek. "Hançerin kan alsın. Çocukların son şafağa kadar sana övgü düzsün."

Adam başını biraz daha eğdi. Sıradaki diğer iki kişi gibi, o da siyah derilere bürünmüştü. Kemerinden üç hançer sarkıyordu ve pelerini ya da miğferi yoktu. Ufak tefek bir adamdı –Semavi Yumruk'un tüm üyeleri ufak tefek ve sağlam yapılı olurdu ve bu grubun yarıdan fazlası kadındı. *To'raken* görevlerine çıkanlar için ağırlık önemli bir meseleydi. Bir baskında, iki ufak tefek, eğitimli asker; ağır zırh içinde iri yarı, hantal birine yeğlenirdi.

Akşamın erken saatleriydi, güneş yeni yeni batmaya başlamıştı. Saldırı gücüne bizzat kumanda edecek olan Korgeneral Yulan uçuşu günün geç saatlerinde yapmanın en iyisi olacağını hissetmişti. Saldırıları karanlıkta başlayacaktı, böylece Ebou Dar'da ufku gözetliyor olabilecek kişilerden onları saklayacaktı. Ebou Dar'daki insanların yüzlerce *to'raken*'in havalandığını görmesi ne fark ederdi? Haber, kanat açmış *raken* kadar hızlı uçardı.

Ama düşmanları yapabiliyor olmaları gerekenden çok daha hızlı yolculuk edebiliyorlardı. *Ter'angreal,* örgü ya da güç veren başka bir şey olsun, açık bir tehlikeydi. Gizliliği kullanmak en iyisiydi. Tar Valon uçuşu günler alacaktı.

Fortuona beş kişilik sırada, bir sonraki askere geçti. Kadının siyah saçları örülmüştü. Fortuona, aynı törensel sözleri söyleyerek kadının alnını öptü. Bu beşi Kanhançeri idi. Her birinin taktığı simsiyah taş yüzük, onlara güç ve hız bahşeden özel bir *ter'angreal*'di ve karanlığa bürünmelerini, gölgelere karışmalarını sağlıyordu.

Ama inanılmaz yeteneklerinin bir bedeli de vardı, çünkü yüzük konağının canını soğuruyor, onları birkaç gün içinde öldürüyordu. Yüzüğü çıkarmak süreci biraz yavaşlatıyordu, ama bir kez çalıştırıldı mı –yüzüğü takarken üzerine kendi kanlarından bir damla damlatmaları gerekiyordu– süreç geri döndürülemezdi.

Bu beşi geri dönmeyecekti. Baskının sonucu ne olursa olsun geride kalacaklar, becerebildiklerince çok *marath'damane* öldüreceklerdi. Korkunç bir israftı –o *damane*'lerin tasmalanması gerekiyordu– ama onları Yenidendoğan Ejder'in ellerine bırakmaktansa öldürmek daha iyiydi.

Fortuona kısa sıradaki bir sonraki askere geçti, onu da öptü ve kutsadı.

Yenidendoğan Ejder'le görüştüğü günden beri çok şey değişmişti. Yeni adı bunun göstergelerinden yalnızca bir tanesiydi. Artık Yüksek Kan'dan olanlar bile önünde yere kapanıyordu. *So'jhin*'leri –Selucia dahil– saçlarını tıraşlamışlardı. Bundan sonra başlarının sağ yanını tıraşlayacaklar, sol yandaki saçları uzatarak öreceklerdi. Bundan sonra sol tarafta şapkalar takacaklardı.

Sıradan insanlar daha güvenli, daha gururlu bir biçimde yürüyorlardı. Yine bir imparatoriçeleri vardı. Dünyada bunca yanlış şey varken, bir şey yine doğru olmuştu.

Fortuona beş Kanhançeri'nin sonuncusunu öptü ve onları ölüme mahkûm eden, ama kahramanlık bahşeden sözleri söyledi. Yanında duran

Selucia'yla birlikte geri çekildi. General Yulan öne çıktı ve iyice eğildi. "İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, bilsin ki onu hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Biliniyor," dedi Selucia. "Işık sizi izlesin. Bilin ki Majesteleri, sonsuza dek yaşasın, bugün yeni bahar gülünün yere üç taç yaprağı düşürdüğünü gördü. Zaferinizin alameti verildi. Onu yerine getirin General, ödülünüz büyük olacaktır."

Yulan ayağa kalktı, yumruğunu göğsüne dayayarak, metali metale çarparak selam verdi. Askerlerini, beş Kanhançeri önde, *to'raken* ağıllarına götürdü. Birkaç dakika sonra yaratıkların ilki ağılın arkasındaki uzun çayırda, direkler ve flamalarla işaretlenmiş yerde koşarak havalandılar. Diğerleri de takip etti, bir filo, Fortuona'nın aynı anda gökyüzünde hiç görmediği kadar çok. Gün batımının son ışıkları ölürken, kuzeye yöneldiler.

Raken ve *to'raken* normalde bu şekilde kullanılmazdı. Çoğu baskında askerler belli bir merkeze bırakılırdı ve *to'raken*'ler orada beklerken askerler baskın yapıp geri dönerdi. Ama bu baskın yaşamsal öneme sahipti. Yulan'ın planı daha cüretkâr bir saldırı gerektiriyordu, benzeri görülmemiş bir saldırı. Sırtında *damane* ve *sul'dam*'lar taşıyarak havadan saldıran *to'raken*'ler. Yepyeni, cüretkâr bir taktiğin başlangıcı olabilirdi. Ya da felakete gidebilirdi.

"Her şeyi değiştirdik," dedi Fortuona yumuşak sesle. "General Galgan yanılıyor; bu Yenidendoğan Ejder'e pazarlık için daha olumsuz bir pozisyon vermeyecek. Onu aleyhimize çevirecek."

"Önceden bize karşı değil miydi?" diye sordu Selucia.

"Hayır," dedi Fortuona. "Biz ona karşıydık."

"Bir farkı mı var?"

"Evet," dedi Fortuona gökyüzünde zar zor görülebilen *to'raken* bulutunu izleyerek. "Var. Korkarım o farkın ne kadar büyük olduğunu çok yakında göreceğiz."

37
Bir Işık Gücü

Min sessizce oturarak Rand'ın giyinmesini izledi. Hareketleri gergin ve dikkatliydi, tıpkı bir sirkteki ip cambazı gibi. Bembeyaz gömleğin manşetlerini ağır, dikkatli hareketlerle ilikledi. Sağ manşet zaten iliklenmişti; hizmetkârları halletmişti onu.

Dışarıda akşam çöküyordu. Henüz tam olarak karanlık değildi, ama kepenkler geceye hazırlık olarak kapatılmıştı. Rand altın siyah ceketine uzandı; önce bir kolunu, sonra diğerini kol yenlerine soktu. Sonra düğmeleri teker teker ilikledi. Bunlar ona sorun çıkarmıyordu; tek eliyle çalışmaya alışıyordu. Düğme düğme. Bir, iki, üç, dört...

Min'in içinden çığlık atmak geçiyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Rand aynadan dönmedi. "Ne hakkında?"

"Seanchanlar."

"Barış olmayacak," dedi Rand ceketinin yakasını düzelterek. "Başarısız oldum." Ses tonu duygusuz, ama bir şekilde gergindi.

"Hayal kırıklığına uğraman normal Rand."

"Hayal kırıklığına uğramak anlamsız," dedi Rand. "Öfke anlamsız. Her iki duygu da gerçekleri değiştirmeyecek ve gerçek şu ki, Seanchanlar için harcayacak zamanım kalmadı. Son Savaş'a giderken Arad Doman'ı istikrarsız bırakmayı ve arkadan saldırıya uğramayı göze almamız gerekecek. İdeal koşullar değil, ama olması gereken bu."

Rand'ın üzerinde hava ışıldadı ve orada bir dağ belirdi. Rand'ın yanında görüler o kadar olağandı ki, Min yeni olmadıkları sürece kendini onları görmezden gelmeye zorluyordu –ama bazı günler hepsine bakıp, incelemeye zaman ayırıyordu. Bu yeniydi ve dikkatini çekmişti. Yüksek

dağın bir yanı patlamıştı ve yamacında düzensiz bir çukur vardı. Ejderdağı mı? Çok yüksekteki bulutların gölgesindeymiş gibi, karanlık gölgelere bürünmüştü. Bu tuhaftı; önceden, dağı gördüğü her seferde, bulutların kendilerinden daha yüksekte oluyordu.

Ejderdağı gölgeliydi. Gelecekte Rand için önemli olacaktı. Şu, göklerden inip dağın zirvesini aydınlatan minik bir ışık noktası mıydı?

Görü kayboldu. Min bazılarının anlamını bilse de, bu onu şaşırtmıştı. Kırmızı minderli sandalyesinde arkasına yaslanarak içini çekti. Kitapları yere saçılmıştı; kısmen Rand'daki aciliyet duygusunu sezdiğinden, kısmen de başka ne yapabileceğini bilmediğinden çalışmalarına gittikçe daha fazla zaman ayırıyordu. Kendi başının çaresine bakabildiğini düşünmekten hoşlanıyordu. Ve kendini Rand'ın son savunması olarak düşünmeye başlamıştı.

Min bir 'savunma hattı' olarak ne kadar faydalı olduğunu anlamıştı. Bir çocuk kadar faydalıydı! Aslında, bir engel olmuştu, Semirhage'in ona karşı kullanabileceği bir araç olmuştu. Rand onu göndermeyi önerdiğinde kızmış, bu aklına geldiği için bir güzel fırça çekmişti ona. Onu göndermek? Onu güvende tutmak için? Bu aptallıktı! O kendi başının çaresine bakabilirdi.

Öyle düşünmüştü. Şimdi onun haklı olduğunu görüyordu.

Bu onu üzmüştü. Bu yüzden kitaplarına gömülmüş, onun yoluna çıkmamaya çalışmıştı. Rand o gün değişmişti. Sanki içinde aydınlık bir şey sönmüştü. Yağı bitmiş bir lamba gibi tükenmiş, yalnızca kabuk kalmıştı. Rand artık ona farklı bir biçimde bakıyordu. O gözler Min'i incelerken, yalnızca bir yük mü görüyordu?

Min ürperdi ve bu düşünceyi kafasından çıkarmaya çalıştı.

Rand çizmelerini giydi, sonra rokalarını bağladı.

Ayağa kalktı ve giysi sandığına yasladığı kılıca uzandı. Kırmızı altın ejderli kın ışıkta parlıyordu. Âlimler gömülmüş heykelin altında ne kadar da tuhaf bir silah bulmuşlardı. Kılıç o kadar *eski* geliyordu ki! Rand bugün onu bir şeyin simgesi olarak mı takacaktı? Belki, savaşa gittiğinin bir işareti olarak?

"*Onun* peşine düşüyorsun, değil mi?" derken buldu Min kendini. "Graendal'ın?"

"Çözebildiğim sorunları çözmeliyim," dedi Rand eski kılıcı kınından çekip, keskin kenarını kontrol ederek. Kılıçta balıkçıl damgası yoktu, ama ince çelik, lamba ışığında parlıyor, katlanmış metalin kıvrımlı çizgilerini

gösteriyordu. Rand Güç'le dövüldüğünü iddia ediyordu. Kılıç hakkında, başkalarıyla paylaşmadığı şeyler biliyor gibiydi.

Rand ona bakarak kılıcı siyah kına geri soktu. "Çözebileceğin sorunları çöz, çözemediklerin için endişelenme. Bir zamanlar Tam'in öğrettiği bir şey. Arad Doman Seanchanlara karşı kendi başına direnmek zorunda kalacak. Buradaki insanlar için yapabileceğim son şey, Terkedilmişlerden birini topraklarından temizlemek."

"Seni bekliyor olabilir Rand," dedi Min. "Nynaeve'in bulduğu oğlanın bilinçli olarak yerleştirilmiş olabileceği aklına geldi mi? Keşfedilmek için, seni tuzağa düşürmek için?"

Rand duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "O gerçekti Min. Moghedien böyle bir numara düşünebilir, ama Graendal düşünemez. O izini sürmemden korkardı. Yerinin öğrenildiği haberi ona ulaşmadan, hızla hareket etmeliyiz. Hemen vurmalıyım."

Min ayağa kalktı.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu Rand şaşkınlıkla.

Min kızardı. *Ya Semirhage'le olduğu gibi, Graendal'la da işler yolunda gitmezse? Ya yine Rand'a karşı kullanılabilecek bir araç olursam?*

"Evet," dedi sırf kendine pes etmediğini kanıtlamak için. "Elbette geliyorum. Beni geride bırakabileceğini düşünme!"

"Aklıma bile gelmez," dedi Rand ifadesizce. "Gel."

Min daha fazla itiraz beklemişti.

Rand komodinden küre tutan adam heykelciğini aldı. *Ter'angreal*'i elinde evirip çevirerek inceledi, sonra meydan okurcasına Min'e baktı. Min hiçbir şey söylemedi.

Rand heykelciği ceketinin aşırı geniş cebine tıktı, sonra Güç'le dövülmüş kadim kılıç kemerinde, uzun adımlarla odadan çıktı.

Min Rand'ın peşinden seğirtti. Rand kapıyı koruyan iki Kız'a baktı. "Savaşa gidiyorum," dedi onlara. "Yirmiden fazla getirmeyin."

Kızlar kısa bir el konuşması yaptılar; sonra biri önden koşarak uzaklaşırken, diğeri koridorda Rand'ın peşine takıldı. Min güm güm atan bir yürekle, çizmeleri yer tahtaları üzerinde gürültü çıkararak Rand'ın yanında koşturdu. Rand daha önce de bu şekilde Terkedilmişlerle savaşmaya gitmişti, ama genelde plan yapmak için daha fazla zaman ayırırdı. Illian'a saldırmadan önce aylar boyunca Sammael karşısında manevralar yapmıştı. Graendal'la ne yapacağına karar vermek için tek bir günü olmuştu!

Min hançerlerini kontrol ederek kol yenlerinde olduklarından emin oldu, ama yalnızca sinirli olduğunda yaptığı bir şeydi. Rand koridorun sonuna ulaştı, sonra sakin bir yüz, hızlı ama telaşlı olmayan adımlarla merdiveni inmeye başladı. Ama sınırlanmış, sarılıp sarmalanmış, bir şekilde bağlanıp tek bir hedefe yönlendirilmiş bir fırtına gibiydi. Min onun, tıpkı eskiden olduğu gibi, patlayıp öfkesinden kurtulmasını ne çok isterdi! Rand o zamanlar onu çileden çıkarıyordu, ama asla korkutmuyordu. Şu anda, okuyamadığı o buz gibi gözlerin, o tehlikeli halenin korkuttuğu gibi değil. Semirhage olayından beri Rand ne pahasına olursa olsun 'yapması gerekeni' yapmaktan bahsedip duruyordu ve Min onun Seanchanları onunla ittifak yapmaya ikna edemediğinden, için için kaynadığını biliyordu. Bu başarısızlık ve kararlılık karışımı onu nereye götürecekti?

Geniş merdivenin dibinde Rand bir hizmetkârla konuştu. "Bana Nynaeve Sedai ve Lord Ramshalan'ı getir. Oturma odasına gelsinler."

Lord Ramshalan mı? Eskiden Leydi Chadmar'ın çevresinden olan şişman adam mı? "Rand," dedi Min sessizce, merdivenin dibine ulaşarak, "ne yapmayı planlıyorsun?"

Rand hiçbir şey söylemedi. Beyaz mermer girişten geçip oturma odasına girdi. Oda, beyaz zeminle zıtlık oluşturan koyu kırmızılarla döşenmişti. Rand oturmadı, ayakta kalıp kollarını arkasında kavuşturdu ve duvara asılmasını emrettiği Arad Doman haritasını incelemeye başladı. Eski harita orada, eskiden güzel bir yağlıboya tablonun olduğu yerde asılıydı ve tamamen yersiz kaçıyordu.

Haritada, güneydoğuda, küçük bir gölün köşesine siyah mürekkeple bir işaret konulmuştu. Rand Kerb'ün öldüğü sabahın ertesinde koymuştu onu oraya. Natrin Tepesi'ni işaretliyordu.

"Eskiden bir kaleydi," dedi Rand dalgın dalgın.

"Graendal'ın saklandığı şehir mi?" dedi Min onun yanına gelerek.

Rand başını iki yana salladı. "Orası bir şehir değil. Birilerini keşfe gönderdim. Uzun zaman önce, Puslu Dağlar'ı izlemek için ve Manetheren'in geçitlerden istilaya gelmesi ihtimaline karşı nöbet tutmak amacıyla inşa edilmiş tek bir yapı. Trolloc Savaşları'ndan beri askeri amaçla kullanılmamış; Manetheren adını hatırlamayan İki Nehir halkının istilasından endişelenmeye gerek yok."

Min başını salladı. "Ama Arad Doman gerçekten de İki Nehirli bir çoban tarafından istila edildi."

Eskiden bu yorum Rand'ı gülümsetirdi. Min onun artık bunu yapmadığını unutup duruyordu.

"Birkaç yüz yıl önce," dedi Rand gözlerini düşünceler içinde kısarak, "Arad Doman kralı Natrin Tepesi tahtı adına el koydu. Bundan bir süre önce Tornan Burnu'ndan, kendi krallığını kurmaya çalışan küçük bir asil aile tarafından ele geçirilmişti. Bu Almoth Ovası'nda zaman zaman olur. Doman kralı mekânı sevdi ve kaleyi saray olarak kullandı.

"Orada epey zaman geçirdi. Aslında, o kadar çok zaman geçirdi ki, tüccar düşmanları Bandar Eban'da çok fazla güç kazandı. Kral düştü, ama ardılı da kaleyi kullandı ve Kral'ın gevşemeye ihtiyaç duyduğu zamanlarda Taç'ın kullandığı popüler bir inziva yerine dönüştü. Bu uygulama son yüz yılda azaldı ve sonunda, elli sene kadar önce, Kral'ın uzak bir kuzenine bağışlandı. O zamandan beri bu aile tarafından kullanılıyor. Doman halkı Natrin Tepesi'ni unuttu."

"Alsalam dışında mı?" diye sordu Min.

Rand başını iki yana salladı. "Hayır. Onun kaleden haberi olduğundan kuşkuluyum. Ben bu tarihçeyi kraliyet arşivcisinden öğrendim. Adam mekânı kullanan ailenin adını bulabilmek için saatlerce araştırma yaptı. Eskiden zaman zaman şehirleri ziyaret etseler de, aylardır onlardan haber alınamıyormuş. Bölgedeki yeni çiftçiler sarayda kimse oturmuyormuş gibi göründüğünü söylüyor, ama eski sahibinin nereye gittiğini kimse bilmiyor. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu hiç düşünmemiş olmalarına şaşmış görünüyorlar."

Rand onu süzdü. "Bu tam da Graendal'ın güç merkezi olarak seçeceği türden bir yer. Bir mücevher –unutulmuş bir güç ve güzellik kalesi, kadim ve görkemli. Bandar Eban'a, Arad Doman'ın idare edilmesinde parmağı olmasına yetecek kadar yakın, ama savunulabilir ve yalıtılmış olmasına yetecek kadar uzak. Onu ararken bir hata yaptım –onun bahçeleri ve arazisi olan güzel bir malikâne isteyeceği varsaydım. Düşünmüş olmalıydım; o yalnızca güzellik değil, prestij koleksiyonu da yapar. Krallara layık muhteşem bir kale, zarif bir malikâne kadar uyar ona. Özellikle de burası artık bir kaleden çok saray olduğu için."

Girişten gelen ayak sesleri Min'in dikkatini çekti ve birkaç saniye sonra bir hizmetkâr Nynaeve'le sivri sakallı, ince bıyıklı züppe Ramshalan'ı içeri buyur etti. Adam bugün sakalının ucuna minik çanlar takmıştı ve yanağına, yine çan şeklinde, siyah kadifeden bir sahte ben yapıştırmıştı. Üzerinde yeşil mavi, kol yenleri sarkık, ipekli bir kıyafet vardı ve altından fırfırlı bir

gömlek görünüyordu. Moda Min'in umurunda değildi, ama adam saçma görünüyordu. Tüyleri karışmış bir tavus kuşu gibi.

"Lordum beni mi çağırdı?" dedi Ramshalan Rand'a doğru gösterişli bir biçimde eğilerek.

Rand haritadan dönmedi. "Sana bir bilmece Ramshalan," dedi. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Lütfen, tereddüt etmeyin Lordum!"

"O zaman bana şunu söyle: Benden daha akıllı olduğunu bildiğim bir düşmanı nasıl alt ederim?"

"Lordum?" Ramshalan, Rand'ın ilkini fark etmemiş olmasından korkarmış gibi, bir daha eğildi. "Kuşkusuz beni kandırmaya çalışıyorsunuz! Sizden daha zeki kimse olamaz."

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi Rand yumuşak bir sesle. "Karşımda, yaşamış en kurnaz insanlardan biri var. Mevcut düşmanım diğerlerinin zihinlerini, benim yarışamayacağım bir biçimde anlıyor. Bu durumda, onu nasıl yenerim? Onu tehdit ettiğim anda ortadan kaybolacak, hazırladığı muhakkak olan bir düzine başka saklanma yerinden birine kaçacaktır. Benimle çatışmaya girmekten kaçınacaktır, ama ani bir saldırıda kalesini yok edersem, onun gizlice kaçmasını göze almış olurum ve onun işini bitirip bitirmediğimi asla bilemem."

"Gerçekten de bu bir sorun Lordum," dedi Ramshalan. Kafası karışmış görünüyordu.

Rand, kendi kendine başını salladı. "Onun gözlerinin içine bakmam, ruhunu görmem, karşımdakinin bir tür şaşırtmaca değil, *onun* yüzü olduğunu bilmem gerek. Bunu, onu korkutup kaçırmadan yapmam gerek. Nasıl? Benden daha akıllı bir düşmanı, hazırlıksız yakalamanın imkânsız olduğu bir düşmanı, ama aynı zamanda benimle yüzleşmeye gönülsüz olan bir düşmanı *nasıl* öldürebilirim?"

Ramshalan bu sorular karşısında allak bullak olmuş görünüyordu. "Ben... Lordum, eğer düşmanınız o kadar akıllıysa, belki de en iyi yol *daha* akıllı birinin yardımını istemektir."

Rand ona döndü. "Mükemmel bir öneri Ramshalan. Belki ben de şimdi bunu yapmışımdır."

Adam kabardı. *Rand'ın onu bu yüzden çağırttığını sanıyor!* diye düşündü Min. Başını çevirip elini kaldırarak gülümsemesini saklamak zorunda kaldı.

“*Senin* böyle bir düşmanın olsaydı Ramshalan, ne yapardın?” diye sordu Rand. “Sabırsızlanıyorum. Bana yanıt ver.”

“İttifak yapardım Lordum,” dedi Ramshalan bir an bile duraksamadan. “O kadar güçlü birinin düşman değil dost olması en iyisi, derim.”

Ahmak, diye düşündü Min. *Eğer düşmanın o kadar kurnaz ve amansızsa, bir ittifak sırtında bir suikastçının hançeriyle biter.*

“Bir kusursuz öneri daha,” dedi Rand yumuşak sesle. “Ama ilk yorumun hâlâ kafamı kurcalıyor. Benden daha akıllı müttefiklere ihtiyacım olduğunu söyledin ve bu doğru. O zaman senin için gitme zamanı.”

“Lordum?” dedi Ramshalan.

“Benim elçim olacaksın,” dedi Rand elini sallayarak. Aniden odanın kenarında bir kapıyol havayı yardı ve yerdeki güzel kilimi biçti. “Doman’da kandoğumluların çoğu ülkenin değişik yerlerinde saklanıyor. Onların müttefikim olmasını isterdim, ama her birini teker teker aramak zaman alır. Neyse ki, sen buradasın ve benim adıma gidebilirsin.”

Fikir Ramshalan’ı heyecanlandırmış gibiydi. Min kapıyolun arkasında yüksek çamlar görebiliyordu ve diğer taraftaki hava soğuk ve ayazdı. Min döndü ve yine mavi beyazlara bürünmüş Nynaeve’e baktı. Aes Sedai konuşmaları tartan bakışlarla izliyordu ve Min Nynaeve’in ifadesinde kendi duygularını okuyabiliyordu. Rand’ın oyunu neydi?

“Bu kapıyolun ötesinde,” dedi Rand, “küçük bir Doman tüccar ailesinin oturduğu eski bir saraya giden bir yamaç bulacaksın. Seni göndereceğim pek çok yerin ilki. Benim adıma git ve kaleye hükmedenleri bul. Bak bakalım, beni desteklemeye razıları mı, hatta beni tanıyorlar mı? İttifak karşılığında onlara ödüller öner; akıllı olduğunu kanıtladığına göre, koşulları senin belirlemene izin veriyorum. Benim kafam bu tür pazarlıkları almıyor.”

“Peki Lordum!” dedi adam daha da şişinerek. Ama kapıyolu endişeyle süzüyordu. Çoğu kişi gibi, o da Tek Güç’e güvenmiyordu, özellikle de bir erkek tarafından kullanılıyorsa. Mümkün olsa, Leydi Chadmar gözden düştüğünde yaptığı gibi, hemen taraf değiştirirdi. Rand bunun gibi bir züppeyi Graendal’la görüşmeye göndererek neyi hedefliyordu?

“Git,” dedi Rand.

Ramshalan tereddütle kapıyola doğru birkaç adım attı. “Şey, Lord Ejder, eşlikçi olarak birilerini alabilir miyim?”

“Oradaki insanları korkutmaya gerek yok,” dedi Rand haritadan dönmeden. Kapıyoldan soğuk hava esiyordu. “Hemen git ve dön

Ramshalan. Sen dönene kadar kapıyolu açık bırakacağım. Sabrım sınırsız değil ve bu görev için başvuracağım pek çok kişi var."

"Ben..." Adam riskleri hesaplar göründü. "Elbette Lord Ejder." Derin bir nefes aldı ve kapıdan geçti. Adımları, bir su birikintisine giren ev kedisinin adımları gibi rahatsızdı. Min kendini adam için üzülürken buldu.

Ramshalan ormanda uzaklaşırken yerdeki çam iğneleri çıtırdıyordu. Ağaçların arasında bir esinti uğulduyordu; malikânenin rahat ortamında otururken işitmek için tuhaf bir sesti. Rand kapıyolu açık bıraktı. Hâlâ haritasına bakıyordu.

"Tamam Rand," dedi Nynaeve birkaç dakika sonra, kollarını kavuşturarak. "Bu nasıl bir oyun?"

"*Sen* olsan onu nasıl yenerdin Nynaeve?" diye sordu Rand. "Rahvin ya da Sammael gibi, onu benimle savaşmaya zorlayamam. Kolay kolay tuzağa da düşmez. Graendal insanları herkesten daha iyi anlar. Çarpık olabilir, ama kurnazdır ve onu hafife almamak gerek. Torhs Margin'in bu hatayı yaptığını hatırlıyorum ve sonunun nasıl olduğunu biliyorsun."

Min kaşlarını çattı. "Kim?" diye sordu Nynaeve'e bakarak. Aes Sedai omuzlarını silkti.

Rand onlara baktı. "Tarihte Kırık Torhs olarak tanındığını sanıyorum."

Min yine başını iki yana salladı. Nynaeve de ona katıldı. İkisinin de tarih bilgisi derin değildi, doğru, ama Rand bu ismi bilmeleri gerekirmiş gibi davranıyordu. Rand'ın yüzü sertleşti ve hafitçe kızararak yüzünü çevirdi. "Soru yine de geçerli," dedi gergin, ama yumuşak bir sesle. "Onunla nasıl savaşırdın Nynaeve?"

"Senin oyunlarını oynamak istemiyorum Rand al'Thor," diye yanıt verdi Nynaeve öfkeyle. "Ne yapacağına karar verdiğin açık. Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü yapmak üzere olduğum şey beni korkutmalı," dedi Rand. "Ama korkutmuyor."

Min ürperdi. Rand kapıda duran Kızlara başını salladı. Kızlar hafif adımlarla hareket ederek odayı aştılar, kapıyoldan içeri sıçradılar ve çam ormanına yayılarak çabucak gözden kayboldular. Yirmisi birden, Ramshalan kadar ses çıkarmamıştı.

Min bekledi. Kapıyolun diğer yanında, uzak güneş; gözlerden gizlenmiş, gölgeli orman zeminine akşam ışığı düşürüyordu. Birkaç dakika sonra beyaz saçlı Sulin görüş alanına girdi ve Rand'a başını salladı. Yol açıktı.

“Gel,” dedi Rand ve kapıyoldan geçti. Min takip etti, ama Nynaeve, koşmaya başlayarak, ondan önce kapıyola vardı.

Kahverengi çam iğnelerinden oluşan bir halıya adım attılar. Eriyen kış karının altındaki uzun uykuları sırasında kirlenmişlerdi. Dallar esintide birbirlerini dürtüklüyordu ve dağ havası esintinin düşündürdüğünden daha soğuktu. Min pelerini olmasını diledi, ama pelerin alacak zamanı yoktu. Rand ormanda dümdüz yürüyordu ve Nynaeve onun yanında koşarak alçak sesle konuşuyordu.

Nynaeve Rand’dan faydalı bir şey öğrenemeyecekti, Rand bu ruh hali içindeyken olmazdı. Bekleyip, onun neler açıklayacağına bakmaları gerekecekti. Min ağaçların arasında bazı Aieller gördü, ama yalnızca saklanmaya çalışmadıkları açık olan zamanlarda ve kısa bir an için. Islaktopraklardaki hayata alışmışlardı. Kıraç’ta yetişmiş bir halk, ormanda saklanmayı içgüdüleriyle nasıl biliyordu?

İleride ağaçlar açılıyordu. Min, hafifçe eğimli bir sırtın tepesinde durmuş olan Rand ile Nynaeve’e yetişmek için acele etti. Buradan ormanı görebiliyorlardı ve ağaçlar aşağıda yeşil kahverengi bir deniz gibi devam ediyordu. Toprakta üçgen şeklinde bir oyuğa birikmiş küçük bir dağ gölünün kıyılarında çamlar aralanıyordu.

Suyun üzerinde, kendine ait bir sırtın tepesinde, etkileyici beyaz bir yapı vardı. Dikdörtgen şeklinde ve yüksekti, üst üste yığılmış pek çok kule biçiminde yapılmıştı ve her biri bir alttakinden biraz daha inceydi. Bu saraya zarif bir şekil veriyordu –korunaklı, ama saraysı. “Çok güzel,” dedi nefes nefese.

“Bir başka zamanda yapılmıştı,” dedi Rand. “İnsanların bir binanın görkeminin ona güç verdiğine inandığı bir zamanda.”

Saray uzaktaydı, ama Min’in surlarda, kargılarını omuzlarına dayamış, göğüs plakaları akşam güneşini yansıtan nöbetçilerin yürüdüğünü seçmesine izin vermeyecek kadar uzakta da değil. Geçe kalmış bir avcı grubu atlarının sırtında kapıdan geçerek içeri girdi. Yük atlarına güzel bir erkek geyik bağlanmıştı. Bir grup işçi yakında devirdikleri ağacı kesiyorlar, muhtemelen ateş için odun hazırlıyorlardı. İki beyazlı hizmetkâr kadın, iki ucuna kovalar bağlanmış sırıklarla gölden su taşıyorlardı. Yapı boyunca, pencerelerde ışıklar yanıyordu. Tek bir muazzam binaya toplanmış yaşayan, çalışan bir malikâneydi.

“Sence Ramshalan yolunu bulmuş mudur?” dedi Nynaeve kollarını kavuşturarak. Etkilenmemiş görünmeye çalıştığı açıktı.

“Bunu onun gibi bir ahmak bile ıskalayamaz,” dedi Rand gözlerini kısarak. Heykelcik hâlâ cebindeydi. Min o şeyi geride bırakmış olduğunu diliyordu. Rand’ın onu yoklaması, okşaması Min’i huzursuz ediyordu.

“Demek Ramshalan’ı ölmeye yolladın,” dedi Nynaeve. “Bu neye yarayacak?”

“Onu öldürmeyecektir,” dedi Rand.

“Bundan nasıl emin olabilirsin?”

“Onun âdeti değil,” dedi Rand. “Onu bana karşı kullanabilecekken değil.”

“Adama anlattığın hikâyeye Graendal’ın inanmasını beklemiyorsun,” dedi Min. “Onu Doman lordlarının sadakatlerini sınamak için gönderdiğine?”

Rand başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır. Kadının bu hikâyenin bir kısmına inanmasını umuyorum, ama beklemiyorum. Onun hakkında söylediklerimde ciddiydim Min –o benden daha kurnazdır. Ve beni, benim onu tanıdığımdan çok daha iyi tanıdığından korkuyorum. Ramshalan’a İçtepi uygulayacak ve ondan tüm konuşmamızı öğrenecek. Ondan sonra, bu konuşmayı benim aleyhime kullanmak için bir yol bulacak.”

“Nasıl?” diye sordu Min.

“Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Akıllıca bir şey düşünecek, sonra Ramshalan üzerinde benim sezemeyeceğim kadar hafif bir İçtepi uygulayacak. Ben, adamı yakınımda tutup, ne yapacağına bakma ile onu yanımdan uzaklaştırma seçenekleri arasında kalacağım. Ama elbette, Graendal bunu da düşünmüş olacak ve ben ne yaparsam yapayım, onun diğer planlarını harekete geçirmiş olacağım.”

“Kulağa, kazanman imkânsızmış gibi geliyor,” dedi Nynaeve kaşlarını çatarak. Soğuğun hiç farkında değilmiş gibiydi. Aslında, Rand da öyle görünüyordu. Soğuğu ve sıcağı görmezden gelme ‘numarası’ nasıl bir şeyse, Min onu öğrenmeyi asla becerememişti. Bunun güçle bir ilgisi olmadığını öne sürüyorlardı, ama eğer öyleyse, neden yalnızca Rand ve Aes Sedailer yapabiliyordu? Aieller de soğuğa aldırmaz görünüyorlardı, ama onlar sayılmazdı. Sıradan insanları ilgilendiren şeyler onları asla rahatsız etmiyor gibiydi, ama en gelişigüzel ve en önemsiz şeyler konusunda çok alıngan olabiliyorlardı.

“Kazanamazsın mı dedin?” diye sordu Rand. “Yapmaya çalıştığımız şey bu mu? Kazanmak?”

Nynaeve tek kaşını kaldırdı. “Artık soruları yanıtlamıyor musun?”

Rand dönüp Nynaeve’e baktı. Rand’ın diğer tarafında duran Min Rand’ın yüzündeki ifadeyi göremiyordu, ama Nynaeve’in solduğunu gördü. Bu kadının kendi suçuydu. Rand’ın ne kadar diken üstünde olduğunu göremiyor muydu? Belki Min’in ürpertisinin tek kaynağı soğuk değildi. Rand’a yaklaştı, ama eskiden yaptığı gibi kolunu ona dolamadı. Rand sonunda Nynaeve’den döndüğünde, Aes Sedai –sanki Rand’ın bakışlarının ucunda asılıymış da bırakılmış gibi– hafifçe çöktü.

Rand bir süre konuşmadı ve bu yüzden, uzaktaki güneş ufka doğru alçalırken, sessizlik içinde beklediler. Gölgeler uzadı, parmaklar güneşten uzağa uzandı. Aşağıda, kale duvarlarının yanında, bir grup seyis atları çalıştırmak için yürütmeye başladı. Kale pencerelerinde daha fazla ışık yandı. Graendal’ın orada kaç hizmetkârı vardı? Yüzlerce olmasa bile, düzinelerce.

Çalıların içinde bir çatırtı Min’in dikkatini çekti; ardından küfürler geldi. Ses aniden kesilirken Min yerinde sıçradı.

Biraz sonra küçük bir Aiel grubu, saçı başı dağılmış, her yanına iğneler takılmış, dallar yüzünden çizilmiş Ramshalan’ı getirerek yaklaştı. Adam üstünü başını silkeledi, sonra Rand’a doğru bir adım attı.

Kızlar onu geride tuttular. Ramshalan başını yana eğerek onlara baktı. “Lord Ejder?”

“Etkilenmiş mi?” diye sordu Rand Nynaeve’e.

“Neden?” diye sordu Nynaeve.

“Graendal’ın dokunuşundan.”

Nynaeve Ramshalan’a yürüdü ve bir an ona baktı. Tısladı ve, “Evet,” dedi. “Rand, o ağır bir İçtepi altında. Burada çok örgü var. Avizecinin çırağı kadar kötü değil ya da belki daha incelikli.”

“Diyorum ki,” dedi Ramshalan, “Lord Ejder, neler oluyor? Şatodaki hanım çok dost canlısıydı –o bir müttefik Lordum. Ondan korkmanıza gerek yok! Çok zarif olduğunu söylemeliyim.”

“Öyle mi?” diye sordu Rand sessizce. Hava kararıyordu, güneş uzaktaki dağların arkasında batıyordu. Loş akşam ışığından başka tek ışık arkalarındaki açık kapıyoldan geliyordu. Kapıyol lamba ışığıyla parlıyordu; bu gölgeli ve soğuk mekândan sıcağa açılan davetkâr bir kapı.

Rand’ın sesi öyle soğuktu ki! Min’in daha önce işittiği her şeyden daha beter.

“Rand,” dedi onun koluna dokunarak. “Geri dönelim.”

“Yapmam gereken bir şey var,” dedi Rand ona bakmadan.

“Biraz daha düşün,” dedi Min. “En azından tavsiye al. Cadsuane’e sorabiliriz ya da...”

“Cadsuane beni bir kutuya kapadı, Min,” dedi Rand çok yumuşak bir sesle. Yüzü gölgelere boğulmuştu, ama Min’e döndüğünde gözleri açık kapıyolun ışığını yansıtıyordu. Turuncu ve kırmızı. Sesinde öfkeli bir tını vardı. *Cadsuane’den bahsetmemeliydim,* diye düşündü Min. Kadının adı, Rand’ın duygularını ortaya çıkaran pek az şeyden biriydi.

“Bir kutu Min,” diye fısıldadı Rand. “Cadsuane’in kutusunun duvarları görünmezdi, ama beni tutan tüm diğer kutulardan daha kısıtlayıcıydı. Dili, derime değen tüm diğer sopalardan daha acı vericiydi. Bunu artık anlıyorum.”

Rand Min’in dokunuşundan uzaklaştı.

“Bütün bunların amacı nedir?” diye sordu Nynaeve. “Bu adamı İçtepi’ye yakalanmak üzere yolladın. Bunun ona ne yapacağını *bile bile.* Bir başka adamın bu yüzden kıvranarak ölmesine izin vermeyeceğim! Kadın onu ne yapmaya zorlamış olursa olsun, onu kaldırmayacağım! Senin ölümüne yol açarsa senin suçun olacak.”

“Lordum?” diye sordu Ramshalan. Sesinde gittikçe artan dehşet Min’i huzursuz etti.

Güneş battı; Rand şimdi yalnızca bir siluetti. Kale, duvarlarda delikleri aydınlatan fenerlerle, siyah bir siluetten ibaretti. Rand çıkıntının ucuna gitti ve erişim anahtarını cebinden çıkardı. Erişim anahtarı hafif hafif parlamaya başladı, yüreğinden kırmızı bir ışık geliyordu. Nynaeve sertçe nefesini içine çekti.

“*Callandor* beni hayal kırıklığına uğrattığında ikiniz de yanımda değildiniz,” dedi Rand geceye doğru. “İki kez oldu. Bir seferinde onu bir ölüyü kaldırmak için kullanmaya çalıştım, ama kukladan bir beden elde edebildim yalnızca. Bir seferinde onu Seanchanları yok etmek için kullanmaya çalıştım, ama onların ordusu kadar kendi ordumda da kayba yol açtım.

“Cadsuane ikinci başarısızlığın *Callandor*’un kendisindeki bir kusurdan kaynaklandığını söyledi. Tek bir adam tarafından kontrol edilemez, anlıyor musunuz? Yalnızca o bir kutunun içindeyse işe yarar. *Callandor* beni gönüllü olarak boyun eğmeye zorlama amaçlı, baştan çıkarıcı bir tasma.”

Erişim anahtarı kristale benzeyen, daha da parlak bir renkle parladı. İçindeki ışık kızıldı, merkezi parlak ve ışıl ışıldı. Biri bir kan göletine parlayan bir kaya düşürmüş gibi.

“Ben sorularıma farklı bir yanıt görüyorum,” dedi Rand fısıltılı bir sesle. “*Callandor*’un beni hayal kırıklığına uğrattığı her iki seferde de, duygularım pervasızdı. Beni öfkenin güdülemesine izin verdim. Öfkemi öldüremem Min. O öfkeyi içimde tutmam gerek; Tek Güç yönlendirdiğim gibi yönlendirmem gerek onu. Her ölüm bilinçli olmalı. Kasıtlı.”

Min konuşamıyordu. Korkularını dile getiremiyor, onu durduracak sözleri bulamıyordu. Elinde tuttuğu parlak ışığa rağmen, bir şekilde Rand’ın gözleri gölgede kalmıştı. Rand sessiz bir patlamanın merkeziymiş gibi, o ışık çevresine gölgeler düşürüyordu. Min Nynaeve’e döndü; Aes Sedai, ağzı hafifçe açık kalmış, iri gözlerle izliyordu. O da söyleyecek söz bulamıyordu.

Min Rand’a geri döndü. Onu kendi elleriyle öldürmek üzereyken, ondan korkmuştu. Ama o sırada, onu inciten kişinin Rand değil Semirhage olduğunu biliyordu.

Ama –eli alev alev; gözleri öylesine yoğun, ancak duygusuz olan– bu Rand onu dehşete düşürüyordu.

“Bunu daha önce de yaptım,” diye fısıldadı Rand. “Bir zamanlar kadınları öldürmediğimi söylüyordum, ama bu bir yalandı. Semirhage’le karşılaşmadan uzun zaman önce bir kadını öldürdüm. Adı Liah’ydı. Onu Shadar Logoth’ta öldürdüm. Onu öldürdüm ve buna merhamet adını verdim.”

Önündeki kale saraya döndü.

“Beni affet,” dedi, ama Min’e hitaben değil gibiydi, “buna da merhamet dediğim için.”

Önünde, havada, imkânsız ölçüde parlak bir şey oluştu ve Min bağırarak geriledi. Havanın kendisi sanki çarpıldı, korku içinde Rand’dan uzaklaştı. Yerden toz kalktı ve Rand’ın çevresinde dönmeye başladı. Ağaçlar parlak beyaz ışığın altında inledi, çam iğneleri birbirinin üzerine tırmanan yüz bin böcek gibi cızırdadı. Min artık Rand’ı seçemiyordu, yalnızca alev alev, parlak bir ışık *gücü* vardı. Toplanan saf güç, kollarındaki tüyleri enerjisiyle diken diken etti. O anda, Min Tek Güç’ün ne olduğunu anlayabildiğini düşündü. Orada, önündeydi, Rand al’Thor denen adamda cisimleşmişti.

Ve sonra, bir iç çekişe benzeyen bir sesle, onu salıverdi. Saf beyazlıktan oluşan bir sütun fırladı ve sessiz gece göğünü kavurarak, bir dalga halinde aşağıdaki ağaçları aydınlatarak uçtu. Göz açıp kapayana kadar gidip uzaktaki kalenin duvarına çarptı. Taşlar, enerjinin gücünü içlerine

çekiyormuş gibi ışıdı. Tüm kale parladı, yaşayan ışığa dönüştü: yozlaşmamış enerjiden hayret verici, göz alıcı bir saray. Çok güzeldi.

Ve sonra gitti. Hiç var olmamış gibi, manzaradan –ve Desen'den– silindi. Onlarca metre yüksekliğindeki kalenin ve içinde yaşayanların tamamı.

Havada, şok dalgasına benzer bir şey Min'e çarptı. Fiziksel bir patlama değildi, Min'i sarsmadı, ama içini dışına çıkardı. Çevrelerindeki orman –hâlâ Rand'ın ellerindeki erişim anahtarının parıltısıyla aydınlanıyordu– çarpılıp sallanır gibi oldu. Sanki dünyanın kendisi ıstırapla inliyordu.

Duygu yok oldu, ama Min o gerilimi hâlâ hissedebiliyordu. O anda, sanki dünyanın maddesi dağılmak üzereymiş gibi geldi.

"Sen ne yaptın?" diye fısıldadı Nynaeve.

Rand yanıt vermedi. Devasa şerateş sütunu yok olduktan, geriye yalnızca parlayan erişim anahtarı kaldıktan sonra Min onun yüzünü yine görebilir olmuştu. Rand esriklik içindeydi, ağzı açık kalmıştı ve erişim anahtarını önünde zaferini kutlarmış gibi kaldırmıştı. Ya da saygı gösterirmiş gibi.

Sonra Rand dişlerini gıcırdatarak gözlerini iri iri açtı, büyük baskı altındaymış gibi dudakları aralandı. Işık bir kez çaktı, sonra hemen kayboldu. Her şey karardı. Min ani karanlıkta gözlerini kırpıştırarak gözlerinin alışmasını bekledi. Rand'ın kuvvetli imgesi hâlâ gözünün önündeydi. Gerçekten de düşündüğü şeyi mi yapmıştı? Koca bir kaleyi şerateşle yakıp yok mu etmişti?

Bütün o insanlar. Avdan dönen adamlar... su taşıyan kadınlar... duvarlardaki askerler... içerideki seyisler...

Hepsi *gitmişti*. Desen'den kaybolmuşlardı. Öldürülmüşlerdi. Sonsuza dek. Bunun dehşeti Min'in sallanarak gerilemesine, dik durabilmek için bir ağaca yaslanmak zorunda kalmasına sebep oldu.

Onca yaşam, bir anda sona ermişti. Ölmüşlerdi. Yok edilmişlerdi. Rand tarafından.

Nynaeve'den bir ışık geldi ve Min döndüğü zaman Aes Sedai'nin, elinin üzerindeki sıcak, yumuşak kürenin ışığıyla aydınlanmış olduğunu gördü. Gözleri kendilerine has bir ışıkla yanıyor gibiydi. "Kontrolden çıktın Rand al'Thor," dedi.

"Ben yapılması gerekeni yaparım," dedi Rand gölgelerin içinden. Sesi bitkindi. "Onu sına Nynaeve."

"Ne?"

“Soytarıyı,” dedi Rand. “İçtepi hâlâ orada mı? Graendal’ın dokunuşu gitti mi?”

“Biraz önce yaptığın şeyden nefret ediyorum,” diye hırladı Nynaeve. “Hayır. ‘Nefret’ sözcüğü yeterince güçlü değil. Yaptığın şeyden *tiksiniyorum.* Ne oldu sana?”

“Onu sına!” diye fısıldadı Rand tehlikeli bir sesle. “Beni kınamadan önce, günahlarımın kendi lanetlenmemin dışında bir şey başarıp başarmadığına bakalım.”

Nynaeve derin derin nefes aldı, sonra hâlâ Aiel Kızlarının elinde olan Ramshalan’a baktı. Nynaeve uzandı ve yoğunlaşarak adamın alnına dokundu. “Gitmiş,” dedi, “silinmiş.”

“O zaman o öldü,” dedi Rand karanlığın içinden.

Işık! diye düşündü Min, Rand’ın ne yaptığını fark ederek. *Ramshalan’ı ulak ya da yem olarak kullanmadı. Adamı Graendal’ın öldüğünü kendi kendine kanıtlamak için kullandı.* Şerateş birini Desen’den tamamen kavurmuştu, bu yüzden en yeni eylemlerinin bazıları hiç olmamış gibi olmuştu. Ramshalan Graendal’ı ziyaret ettiğini hatırlayacaktı, ama kadının İçtepisi artık yoktu. Bir açıdan, Ramshalan’ın ziyaretinden *önce* ölmüş gibi olmuştu.

Min boynunu; Rand’ın, boynuna sarılan elinin bıraktığı berelerin henüz solmadığı yeri yokladı.

“Anlamıyorum,” dedi Ramshalan ciyaklarcasına.

“Senden daha zeki biriyle nasıl savaşırsın?” diye fısıldadı Rand. “Yanıt basit. Masada, onun karşısında oturduğunu, onun oyununu oynamaya hazır olduğunu düşünmesini sağlarsın. Sonra tüm gücünle yüzüne yumruk atarsın. Bana iyi hizmet ettin Ramshalan. Lord Vivian ve Lord Callswell’in karşısında beni dilediğin gibi yönlendirebileceğini anlatarak böbürlenmeni affediyorum.”

Ramshalan şok içinde çöktü ve Kızlar onun dizleri üzerine çökmesine izin verdi. “Lordum!” dedi adam. “O gece çok fazla şarap içtim ve...”

“Sus,” dedi Rand. “Dediğim gibi, bugün bana iyi hizmet ettin. Seni idam etmeyeceğim. Güneyde, iki günlük yürüyüş mesafesinde bir köy bulacaksın.”

Bunun ardından Rand döndü; Min’in gözleri için, ormanda hışırdayan bir gölgeden ibaretti. Rand kapıya yürüdü ve öte yana geçti. Min onun peşinden seğirtti, Nynaeve de ardından. Kızlar sona kaldı ve sersemlemiş olan Ramshalan’ı ormanda diz çökmüş halde bıraktılar. Son Kız da

kapıyoldan geçtiğinde, kapı kayarak kapandı ve karanlıkta sızlanan Ramshalan'ın sesini kesti.

"Yaptığın şey bir rezalet Rand al'Thor," dedi Nynaeve kapıyol kapanır kapanmaz. "O sarayda düzinelerce, belki yüzlerce insan yaşıyor gibiydi!"

"Her biri Graendal'ın İçtepisi yüzünden aptala dönmüşlerdi," diye yanıt verdi Rand. "Kadın zihnini yok etmeden kimsenin yakınında yaşamasına izin vermiyor. Zindanda çalışmaya yolladığı çocuk, kadının evcil insanlarının gördüğü işkencenin yalnızca küçük bir kısmını görmüştü. Graendal onlara düşünme ya da harekete geçme yeteneği bırakmıyor –tek yapabildikleri diz çöküp ona hayran hayran bakmak, belki onun emriyle iş görmek. Onlara iyilik yaptım."

"İyilik mi?" diye sordu Nynaeve. "Rand, şerateş kullandın! Varoluştan silindiler!"

"Dediğim gibi," diye yanıt verdi Rand. "İyilik yaptım. Bazen kendime de aynı iyiliği yapabilmeyi diliyorum. İyi geceler Nynaeve. Uyuyabildiğin kadar uyu, çünkü Arad Doman'daki zamanımız bitti."

Min onun uzaklaşmasını izledi, peşinden koşmak istedi, ama kendini tuttu. Rand odadan çıktığında Nynaeve odadaki kahverengi sandalyelerden birine çöktü, içini çekerek başını eline dayadı.

Min'in içinden de aynısını yapmak geliyordu. Ne kadar tükendiğini o ana kadar anlamamıştı. Son zamanlarda, Rand'ın yakınında olmak bunu yapıyordu ona; Rand bu geceki kadar korkunç şeyler yapmadığı zaman bile.

"Keşke Moiraine burada olsaydı," diye mırıldandı Nynaeve yumuşak sesle, sonra bunu söylediğine kendisi de şaşmış gibi donakaldı.

"Bir şeyler yapmamız gerek Nynaeve," dedi Min Aes Sedai'ye bakarak.

Nynaeve dalgın dalgın başını salladı. "Belki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, ya o haklıysa?" diye sordu Nynaeve. "Yün kafalı bir aptal olsa da, ya gerçekten de kazanmak için böyle olması gerekiyorsa? Eski Rand Terkedilmişlerden birini öldürmek için insanlarla dolu koca bir kaleyi yok etmezdi."

"Elbette etmezdi," dedi Min. "O zamanlar öldürmek onu hâlâ *rahatsız ediyordu!* Nynaeve, onca hayat..."

"Peki, baştan beri bu kadar acımasız olsa kaç kişi hâlâ yaşıyor olurdu?" diye sordu Nynaeve bakışlarını kaçırarak. "Ramshalan'a yaptığı gibi, takipçilerini tehlikeye gönderebilseydi? Kimi öldüreceğine aldırmadan saldırabilseydi? Birliklerini Graendal'ın kalesine gönderse, kadının

takipçileri fanatik bir çabayla direnirdi ve sonunda ölürlerdi zaten. Ve kadın kaçmış olurdu.

"Yapması gereken şey bu olabilir. Son Savaş geldi gelecek Min. *Son Savaş!* Yapılması gereken şey uğruna fedakârlık yapmayan bir adamı Karanlık Varlık'la savaşmaya göndermeye cesaret edebilir miyiz?"

Min başını iki yana salladı. "Onu bu haliyle, gözlerindeki o bakışla göndermeye cesaret edebilir miyiz? Nynaeve, artık hiçbir şey umurunda değil. Onun için hiçbir şey Karanlık Varlık'ı yenmekten daha önemli değil."

"Biz de bunu yapmasını istemiyor muyuz?"

"Ben..." Min sustu. "Rand Terkedilmişler kadar kötü olursa kazanmak kazanmak olmaz... Biz..."

"Anlıyorum," dedi Nynaeve aniden. "Işık beni yaksın, ama anlıyorum ve haklısın. Yalnızca, bu sonuçların bana verdiği yanıtlardan hoşlanmıyorum."

"Ne sonuçları?"

Nynaeve içini çekti. "Cadsuane'in haklı olduğu sonucu," dedi. Kendi kendine konuşurcasına ekledi. "Dayanılmaz kadın." Ayağa kalktı. "Hadi gel. Onu bulup, planlarının ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

Min ayağa kalkarak Nynaeve'e katıldı. "Planları olduğundan emin misin? Rand ona karşı haşin davrandı. Belki de sırf Rand'ın onsuz çabalayıp başarısız olmasını izlemek için bizimle kalıyordur."

"Onun planları var," dedi Nynaeve. "O kadın söz konusu olduğunda güvenebileceğim bir şey varsa, o da entrika çevirdiğidir. Yalnızca, bize de söylemesi için ikna etmemiz gerekecek."

"Ya söylemezse?" diye sordu Min.

"Söyleyecek," dedi Nynaeve Rand'ın kapıyolunun halıyı biçtiği yere bakarak. "Ona bu geceyi anlattığımda söyleyecek. Kadından hoşlanmıyorum ve bu duygunun karşılıklı olduğunu tahmin ediyorum, ama Rand'ı ikimiz de tek başımıza idare edemeyiz." Dudaklarını büzdü. "Onu birlikte de idare edemeyeceğimizden endişeleniyorum. Gidelim."

Min onu izledi. Rand'ı 'idare etmek' mi? Bu da bir başka sorundu. Nynaeve ve Cadsuane onu *idare etme konusunda* o kadar çok endişeleniyorlardı ki, belki de ona *yardım etmenin* en iyisi olacağını göremiyorlardı. Nynaeve Rand'ı seviyordu, ama onu ihtiyaç içinde bir adam olarak değil, çözülmesi gereken bir sorun olarak görüyordu.

Böylece, Min Aes Sedai'yi izleyerek malikâneden çıktı. Karanlık avluya girdiler –Nynaeve bir ışık küresi yaptı– ve arkadan dolanıp, ahırı

geçtikten sonra kapı nöbetçisinin kulübesine doğru seğirttiler. Yolda Alivia'nın yanından geçtiler; eski *damane* hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Büyük olasılıkla Cadsuane ve diğerleri tarafından bir kez daha geri çevrilmişti –Alivia Aes Sedaileri ona yeni örgüler öğretmeye ikna etmek için epey zaman harcıyordu.

Sonunda kapı nöbetçisinin kulübesine vardılar –en azından Cadsuane adamı taşınmaya zorlayana kadar kapı nöbetçisinin kulübesi olan yere. Tek katlı, saz damlı, sarıya boyanmış, ahşap bir yapıydı. Pencerelerdeki kepenklerin arasından ışık sızıyordu.

Nynaeve yaklaştı ve sağlam meşe kapıyı çaldı; hemen Merise tarafından yanıtlandı. "Evet çocuğum?" diye sordu Yeşil, Nynaeve'i bilinçli olarak kışkırtmaya çalışırmış gibi.

"Cadsuane'le konuşmam gerek," diye hırladı Nynaeve.

"Cadsuane *Sedai*'nin şu anda seninle işi yok," dedi Merise kapıyı kapamaya yeltenerek. "Yarın gel. Belki o zaman seni görür."

"Rand al'Thor biraz önce insanlarla dolu koca bir sarayı şerateşle varoluştan sildi," dedi Nynaeve kulübenin içindekilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ben de yanındaydım."

Merise donakaldı.

"Onu içeri al," dedi Cadsuane'in sesi. Merise gönülsüzce kapıyı açtı. Min içeride Cadsuane'in Amys, Bair, Melaine ve Sorilea ile birlikte, yer minderleri üzerinde oturmakta olduğunu gördü. Kulübenin ön odası –ana oda– yerdeki basit kahverengi bir halıyla döşenmişti ve halının büyük kısmı oturan kadınların altında kalmıştı. Arkada, gri bir taş şömine sakin bir ateşle yanıyordu, odun tükenmek üzereydi ve alevler küçülmüştü. Köşedeki taburenin üzerinde bir demlik çay duruyordu.

Nynaeve Bilgelere bakmadı bile. Kulübeye daldı ve Min de tereddütle takip etti.

"Bize bu olayı anlat çocuğum," dedi Sorilea. "Dünyanın çarpıldığını buradan hissettik, ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyorduk. Karanlık Varlık'ın işi olduğunu düşündük."

"Size anlatırım," dedi Nynaeve, sonra derin bir nefes aldı, "ama planlarınızın bir parçası olmak istiyorum."

"Göreceğiz," dedi Cadsuane. "Yaşadığın deneyimi anlat."

Min odanın yanındaki tahta tabureye çöktü ve Nynaeve Natrin Tepesi'nde olanları anlattı. Bilgeler dudaklarını birbirine bastırarak dinlediler. Cadsuane zaman zaman başını sallıyordu. Yüzü dehşetle dolu

olan Merise taburedeki demlikten fincanları doldurdu –kokusuna bakarak Tremalking siyah çayıydı–, sonra onu ateşin yanına astı. Nynaeve ayakta dikilerek sözlerini bitirdi.

Ah, Rand, diye düşündü Min. *Bu senin içini parçalıyor olmalı.* Bağ aracılığıyla onu hissedebiliyordu; Rand'ın duyguları çok soğuktu.

"Bu haberi bize getirmen akıllıca çocuğum," dedi Sorilea Nynaeve'e. "Çekilebilirsin."

Nynaeve'in gözleri öfkeden irileşti. "Ama..."

"Sorilea," dedi Cadsuane Nynaeve'in sesini keserek. "Bu çocuk planlarımızda işe yarayabilir. Hâlâ al'Thor denen çocuğa yakın; oğlan bu akşam onu yanında götürecek kadar güvenmiş ona."

Sorilea diğer Bilgelere baktı. Yaşlı Bair ve güneş saçlı Melaine başını salladı. Amys kuşkulu görünüyordu, ama itiraz etmedi.

"Belki," dedi Sorilea. "Ama itaatkâr olabilir mi?"

"Evet?" diye sordu Cadsuane Nynaeve'e. Hepsi Min'i görmezden geliyor gibiydi. "Olabilir misin?"

Nynaeve'in gözleri hâlâ öfkeyle iri iri açılmıştı. *Işık,* diye düşündü Min. *Nynaeve mi? Cadsuane ve diğerlerine* itaat edecek, *öyle mi? Kadın onlara patlamak üzere!*

Nynaeve bembeyaz bir yumrukla örgüsünü çekiştirdi. "Evet Cadsuane Sedai," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Olabilirim."

Bilgeler onun bu sözlerini duyunca şaşırmış göründüler, ama Cadsuane, bu yanıtı beklemiş gibi, yine başını salladı. Nynaeve'in bu kadar... eh, sağduyulu olmasını kim beklerdi?

"Otur çocuğum," dedi Cadsuane elini sallayarak. "Bakalım emirlere itaat edebiliyor musun? Eldekiler arasında kurtarılabilecek tek kişi sen olabilirsin." Bu Merise'in kızarmasına sebep oldu.

"Hayır Cadsuane," dedi Amys. "Tek o değil. Egwene'de de çok şeref var."

Diğer iki Bilge başlarını salladılar.

"Plan nedir?" dedi Nynaeve.

"Senin rolün..." diye başladı Cadsuane.

"Dur," dedi Nynaeve. "Benim rolüm mü? Ben tamamını bilmek istiyorum."

"Biz sana anlatmaya hazır olduğumuzda öğreneceksin," dedi Cadsuane sertçe. "Senin lehine konuştuğuma pişman etme beni."

Nynaeve, çakmak çakmak gözlerle, ağzını kapadı. Ama onlara terslenmedi.

“Senin rolün,” diye devam etti Cadsuane, “Perrin Aybara’yı bulmak.”

“Bu ne işe yarayacak?” diye sordu Nynaeve ve sonra, “Cadsuane Sedai,” diye ekledi.

“Bu bizi ilgilendirir,” dedi Cadsuane. “Perrin son zamanlarda güneyde yolculuk ediyordu, ama tam olarak nerede olduğunu bulamıyoruz. Al’Thor denen çocuk nerede olduğunu biliyor olabilir. Bizim adımıza öğren. Belki o zaman bunun anlamını açıklarım.”

Nynaeve gönülsüzce başını salladı ve diğerleri Desen’in tamamen çözülmeden ne kadar şerateş gerilimine dayanabileceğini tartışmaya başladılar. Nynaeve sessizlik içinde dinledi. Cadsuane’in planı hakkında bir şeyler öğrenmeyi umduğu açıktı, ama pek fazla ipucu yok gibiydi.

Min yarım kulakla dinliyordu. Plan ne olursa olsun, birinin Rand’a göz kulak olması gerekiyordu. Kendisi ne derse desin, bugün yaptığı şey onu içten içe mahvediyor olmalıydı. Onun Son Savaş’ta ne yapacağı hakkında endişelenen bol bol insan vardı. Min’in görevi Rand’ın Son Savaş’a sağ salim, aklı başında ve ruhu tek parça halinde ulaşmasını sağlamaktı.

Bir şekilde.

38
Tel’aran’rhiod’da Haber

“Egwene, sağduyu göster,” dedi Siuan. *Tel’aran’rhiod*’a girmek için kullandığı *ter’angreal* yüzük yüzünden hafifçe saydamdı. “O hücrede çürürken kime faydan olur? O akşam yemeğinde yaptıklarından sonra Elaida seni asla bırakmaz.” Siuan başını iki yana salladı. “Anne, bazen gerçekle yüzleşmen gerekir. Bir ağı ancak bir yere kadar onarırsın. Sonra onu bir kenara atıp yeni bir tane örmen gerekir.”

Egwene bir ayakkabıcı dükkânının ön kısmını oluşturan odanın köşesinde, üç bacaklı bir taburede oturuyordu. Ne olur ne olmaz diye Beyaz Kule’nin içinde bir yer yerine gelişigüzel bu dükkânı seçmişti. Terkedilmişler Egwene ve diğerlerinin Düşler Dünyası’nda yürüdüğünü biliyorlardı.

Siuan’ın yanında Egwene daha rahat, daha kendi gibi davranabiliyordu. İkisi de Egwene’in artık Amyrlin olduğunu ve Siuan’ın ondan daha düşük mevkide olduğunu anlıyorlardı, ama aynı zamanda, aralarında bir bağ vardı. İkisinin de görev yaptığı konumdan dolayı bir yoldaşlık duygusu. Tuhaf bir biçimde, o bağ dostluğa benzer bir şeye dönüşmüştü.

O anda Egwene arkadaşını boğabilirdi. “Bunu konuşmuştuk,” dedi kararlılıkla. “Kaçamam. Hapiste geçirdiğim –ama yıkılmadığım– her gün Elaida’nın hükmü için bir darbe demektir. Eğer mahkemeden önce kaybolursam, uğruna çalıştığımız her şeyi mahveder bu!”

“Mahkeme düzmece olacak Anne,” dedi Siuan. “Olmasa bile, ceza hafif olacak. Bana anlattıklarına bakarsan, seni döverken kemik kırmadı –ah, yaralanmamışsın bile.”

Bu doğruydu. Egwene kırık camlardan dolayı kanamıştı, Elaida’nın kırbaçları yüzünden değil.

“Salon’un resmi kınaması bile onun saygınlığına zarar verecektir,” dedi Egwene. “Benim direncimin, hapse atılmaktan dolayı yıkılmayı reddetmemin bir anlamı var. Temsilciler ziyaret ediyor beni! Eğer kaçacak olursam, Elaida karşısında pes etmişim gibi görünür.”

“Seni Karanlıkdostu ilan etmedi mi?” diye sordu Siuan anlamlı anlamlı.

Egwene duraksadı. Evet, Elaida bunu yapmıştı. Ama kanıtı yoktu.

Kule kanunu karmaşıktı, doğru cezaları ve yorumları bulmak zor olabiliyordu. Üç Yemin Elaida’nın Tek Güç’ü silah olarak kullanmasını önlerdi, demek ki Elaida yaptığı şeyin kuralları ihlal etmediğini *düşünmüştü.* Ya planladığından daha ileri gitmişti ya da Egwene’i bir Karanlıkdostu olarak görüyordu. Kendini savunmak için her iki savı da kullanabilirdi; ikincisi suçunu büyük ölçüde giderirdi, ama ilkini kanıtlamak daha kolaydı.

“Seni mahkûm ettirmeyi başarabilir,” dedi Siuan. Aynı şeyleri düşündüğü açıktı. “İdama mahkûm edilebilirsin. O zaman ne olacak?”

“Bunu başaramayacak. Karanlıkdostu olduğuma dair kanıtı yok ve bu yüzden Salon buna asla izin vermez.”

“Ya yanılıyorsan?”

Egwene duraksadı. “Pekâlâ. Eğer Salon idam edilmeme karar verirse, beni götürmenize izin veririm. Ama o zamana kadar olmaz Siuan. O zamana kadar olmaz.”

Siuan hıhladı. “Buna fırsatın olmayabilir Anne. Elaida onları sindirirse, hızla hareket edecektir. Kadının cezaları fırtına kadar hızlı olabilir, seni hazırlıksız yakalayabilir. *Bunu* kesin olarak biliyorum.”

“Eğer bu olursa,” dedi Egwene vurgulayarak, “ölümüm zafer olur. Ben değil, Elaida pes etmiş olur.”

Siuan, “Direk kadar inatçı,” diye mırıldanarak başını iki yana salladı.

“Bu tartışma bitti Siuan,” dedi Egwene sertçe.

Siuan içini çekti, ama başka bir şey söylemedi. Oturamayacak kadar enerjik görünüyordu. Odanın diğer yanındaki tabureyi görmezden geldi ve gidip Egwene’in sağındaki dükkân vitrininin önünde dikildi.

Ayakkabıcı dükkânı işlek bir yere benziyordu. Sağlam tezgâh odayı ikiye bölüyordu. Arkadaki duvarda düzinelerce ayakkabı alabilecek büyüklükte bir bölme vardı. Bazen bunların içinde deri ya da kanvastan yapılmış, bağcıkları önünden sarkan ya da tokaları *Tel’aran’rhiod*’un hayalet ışığında parlayan sağlam iş ayakkabıları görülüyordu. Ama Egwene ne zaman duvara baksa, ayakkabılar değişiyor, bazıları yok oluyor, yenileri

beliriyordu. Gerçek dünyada ayakkabılar o gözlerde çok uzun kalmıyor olmalıydı, çünkü düşler dünyasında yalnızca belirsiz izler bırakıyorlardı.

Dükkânın ön yarısı müşterilerin kullanması için taburelerle doluydu. Arka duvardaki ayakkabıların farklı tasarım ve desenleri, ayrıca ölçü almak için deneme ayakkabıları vardı. Bir müşteri dükkâna girer, deneme ayakkabılarını giyer, sonra bir tarz seçerdi. Ayakkabıcı –ya da daha büyük olasılıkla yardımcıları– sipariş üzerine bir çift ayakkabı yapardı. Öndeki geniş cam vitrin, beyaz harflerle ayakkabıcının adının Naorman Mashinta olduğunu ilan ediyordu ve adın yanına daha küçük boyda, 'üç' sayısı yazılmıştı. Bu, dükkânı işleten üçüncü nesil Mashinta'ydı. Kasabalılar arasında olağan bir şey. Aslında, Egwene'in hâlâ İki Nehir'in etkisi altında olan parçası, üçüncü ya da dördüncü çocuk olmadığı sürece insanın baba mesleği yerine bir başkasını seçmesini tuhaf buluyordu.

"Aşikâr olanı hallettiğimize göre," dedi Egwene, "ne haberler var?"

"Şey," dedi Siuan, pencereye yaslanıp tekinsiz ölçüde boş Tar Valon sokağına bakarak. "Kampa eski bir tanıdığın geldi."

"Gerçekten mi?" diye sordu Egwene dalgın dalgın. "Kim?"

"Gawyn Trakand."

Egwene irkildi. Bu imkânsızdı! Gawyn isyan sırasında Elaida'nın hizbinin tarafını tutmuştu. Asi tarafa geçmiş olamazdı. Yakalanmış mıydı? Ama Siuan bu şekilde dile getirmemişti.

Egwene bir anlığına, onun fısıldadığı vaatlerin gücüne yakalanmış, titreyen bir kıza dönüştü. Ama Amyrlin biçiminde kalmayı başardı ve düşüncelerini o ana dönmeye, kendini kayıtsız bir biçimde yanıt vermeye zorladı. "Gawyn?" diye sordu. "Ne tuhaf. Onu orada bulacağım aklıma gelmezdi."

Siuan gülümsedi. "İyi idare ettin," dedi. "Ama fazla duraksadın ve onu sorduğunda, fazla ilgisizdin. Bu, seni okumayı kolaylaştırdı."

"Işık kör etsin seni," dedi Egwene. "Bu da mı testti? Gerçekten gelmedi mi?"

"Yeminlere hâlâ uyuyorum, teşekkür ederim," dedi Siuan gücenerek. Egwene, yalıtılıp şifa verilmesinin sonucu olarak Siuan'ın Üç Yemin'in etkisinden kurtulduğunu bilen pek az kişiden biriydi. Ama, Egwene gibi, o da yalan söylememeyi tercih ediyordu.

"Her durumda," dedi Egwene, "beni sınama zamanının geçtiğini sanırdım."

“Karşına çıkan herkes seni sınıyor olacak Anne,” dedi Siuan. “Sürprizlere hazırlıklı olmalısın; her an biri, nasıl tepki vereceğini görmek için sana böyle bir şey fırlatabilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Egwene soğuk bir sesle. “Ama gerçekten de hatırlatmana gerek yok.”

“Yok mu?” dedi Siuan. “Bu bana biraz, Elaida’nın söyleyeceği bir şeymiş gibi geldi.”

“Bu haksızlık!”

“Kanıtla,” dedi Siuan kendini beğenmişlikle.

Egwene kendini sakin olmaya zorladı. Siuan haklıydı. Yakınmaktansa tavsiye almak iyiydi, özellikle de iyi bir tavsiyeyse. “Haklısın elbette,” dedi Egwene eteklerini düzelterek ve aynı zamanda yüzündeki kızgınlığı silerek. “Bana Gawyn’in gelişini anlat.”

“Çok şey bilmiyorum,” diye itiraf etti Siuan. “Aslında dün söylemeliydim, ama görüşmemiz kısa kesildi.” Artık daha sık görüşüyorlardı –Egwene’in hapiste geçirdiği her gece– ama dün onlar konuşmayı bitiremeden bir şey Siuan’ı uyandırmıştı. Asi kampında, canlanıp insanları boğmaya çalışan bir şer kabarcığı raporlanmıştı. Biri Aes Sedai, üç kişi ölmüştü.

“Her neyse,” diye devam etti Siuan, “Gawyn benim işitebileceğim pek bir şey söylemedi. Sanırım yakalandığını duyduğu için burada. Muhteşem bir şamatayla geldi, ama şimdi Bryne’ın kumanda merkezinde kalıyor ve düzenli olarak Aes Sedaileri ziyaret ediyor. Adamın aklında bir şey var; ikide bir gidip Romanda ve Lelaine’le konuşuyor.”

“Bu rahatsız edici.”

“Eh, kampta onların güç sahibi olduğu açık,” dedi Siuan. “Sheriam ve diğerlerinin yetkeyi koparıp aldıkları zamanlar dışında. Sensiz işler pek de iyi gitmiyor; kampın bir öndere ihtiyacı var. Aslında, aç bir balıkçının av özlemesi gibi, önderlik özlüyoruz. Aes Sedailer düzen arayan insanlar. Bu...”

Kendini engelledi. Büyük olasılıkla Egwene’i onu kurtarmalarına izin vermeye zorlayacaktı. Egwene’e baktı, sonra sözlerine devam etti. “Eh, geri döndüğünde, bu hepimiz için iyi olacak Anne. Ne kadar uzun süre uzak kalırsan, hizipler o kadar güçleniyor. Artık kampın ortasından geçen çizgiyi görebiliyorsun adeta. Bir yanda Romanda, diğerinde Lelaine ve taraf tutmak istemeyen, gittikçe küçülen bir dilim.”

“Bir bölünmeyi daha göze alamayız,” dedi Egwene. “Kendi aramızda olmaz; Elaida’dan daha güçlü olmalıyız.”

“En azından bizim bölünmüşlüğümüz Ajah temelli değil,” dedi Siuan kendini savunurcasına.

“Hizipler ve ayrılıklar,” dedi Egwene ayağa kalkarak. “İç savaşlar ve didişmeler. Biz bundan daha iyiyiz Siuan. Salon’a söyle, onlarla görüşmek istiyorum. Belki iki gün içinde. Yarın sen ve ben yine görüşeceğiz.”

Siuan tereddütle başını salladı. “Pekâlâ.”

Egwene onu süzdü. “Akıllıca olmayacağını mı düşünüyorsun?”

“Öyle değil,” dedi Siuan. “Kendini ne kadar zorladığın hakkında endişeleniyorum. Amyrlin’in gücünü hesaplı kullanmayı öğrenmesi gerek; daha öncekilerden bazıları büyüklük kapasitesinden yoksun oldukları için değil, o kapasiteyi aşırı kullandıkları, yürümeleri gereken yerde koştukları için başarısız oldular.”

Egwene, Siuan’ın kendisinin de Amyrlin Makamı olarak görev süresini aşırı hızlı çalışarak geçirdiğine işaret etmedi. Siuan’ın da kendisini fazla yorduğu ve bunun sonucu olarak düştüğü öne sürülebilirdi. Bu tür bir yoğunluğun tehlikelerini, o yoğunluk yüzünden tükenmiş birinden daha iyi kim bilebilirdi?

“Tavsiyeni takdir ediyorum kızım,” dedi Egwene. “Ama gerçekten, endişelenecek bir şey yok. Günlerim yalnızlık içinde geçiyor ve arada bir yediğim dayaklar onun tuzu biberi oluyor. Geceleri yaptığımız bu görüşmeler hayatta kalmamı sağlıyor.” Ürpererek bakışlarını kaçırdı ve pencereden dışarıya, kirli ve boş sokağa baktı.

“Dayanmak zor mu?” diye sordu Siuan yumuşak sesle.

“Hücre o kadar dar ki, iki karşı duvara aynı anda dokunabiliyorum,” dedi Egwene. “Çok uzun da değil. Uzandığımda, sığmak için dizlerimi kırmak zorunda kalıyorum. Ayağa kalkamıyorum, çünkü tavan öyle alçak ki, eğilmem gerekiyor ve acı çekmeden oturamıyorum, çünkü artık dayaklar arasında bana Şifa vermiyorlar. Saman eski ve kaşındırıyor. Kapı kalın ve aralıklardan içeri yeterince ışık girmiyor. Kule’nin buna benzer hücreleri olduğunu bilmiyordum.” Siuan’a baktı. “Tam Amyrlin olduğumda, bu oda ve benzerleri kaldırılacak, kapılar sökülecek ve hücrelerin kendileri tuğla ve betonla doldurulacak.”

Siuan başını salladı. “Bundan emin oluruz.”

Egwene yine yüzünü çevirdi ve utanç içinde, elbisesinin, mızraklar ve sırtındaki yayla birlikte, bir Aiel Kızının *cadin’sor*’una dönüşmesine izin

verdiğini fark etti. Derin bir nefes alarak giysileri değiştirdi. “Hiç kimse bu durumda tutulmamalı,” dedi, “hatta...”

Egwene’in sesi solup gidince Siuan kaşlarını çattı. “Neydi o?”

Egwene başını iki yana salladı. “Şimdi aklıma geldi. Rand için de böyle olmuş olmalı. Hayır, daha da kötü. Anlatılanlara göre benim hücremden daha küçük bir kutuya kapatılmış. En azından ben akşamları seninle gevezelik ederek geçirebiliyorum. Onun kimsesi yoktu. Yediği dayakların bir anlamı olduğu inancından yoksundu.” Işık izin verse de, buna onun kadar uzun tahammül etmesi gerekmese. Egwene’in hücreye kapatılmasının üzerinden yalnızca birkaç gün geçmişti.

Siuan sustu.

“Yine de,” dedi Egwene, “benim *Tel’aran’rhiod*’um var. Gündüz vücudum tutsak, ama geceleri ruhum özgür. Ve dayandığım her gün Elaida’nın kanun *olmadığının* kanıtı. Beni yıkamayacak. Diğerlerinden aldığı destek aşınıyor. Bana güven.”

Siuan başını salladı. “Pekâlâ,” dedi ayağa kalkarak. “Amyrlin sensin.”

“Elbette öyleyim,” dedi Egwene dalgın dalgın.

“Hayır Egwene,” dedi Siuan. “Bunu yürekten söyledim.”

Egwene şaşkınlıkla döndü. “Ama sen bana hep inandın!”

Siuan tek kaşını kaldırdı.

“En azından,” dedi Egwene, “hemen hemen başından beri.”

“Her zaman potansiyelin olduğuna inandım,” diye düzeltti Siuan. “Eh, sen bu inancı boşa çıkarmadın. En azından bir kısmını. Yeteri kadarını. Bu fırtına nasıl eserse essin, bir şeyi kanıtladın. Oturduğun makamı *hak ettin.* Işık, kızım, Artur Şahinkanadı’nın zamanından beri bu dünyanın bildiği en iyi Amyrlin olabilirsin!” duraksadı. “Benim için bunu itiraf etmenin kolay olmadığını da hatırla.”

Egwene gülümseyerek Siuan’ın kolunu tuttu. Ah, Siuan’ın gözleri gururdan yaşarmış gibi görünüyordu neredeyse! “Benim tek yaptığım kendimi bir hücreye kapattırmak.”

“Ve bunu bir Amyrlin gibi yaptın Egwene,” dedi Siuan. “Ama geri dönmeliyim. Bazılarımız günlerini senin gibi boş boş geçiremiyor. Gerçek uykuya ihtiyacımız var, yoksa bayılıp çamaşır suyuna düşeriz.” Yüzünü buruşturarak Egwene’in ellerinden sıyrıldı.

“Ona söyle...”

“Duymamış olayım,” dedi Siuan parmağını Egwene’e doğru sallayarak. Biraz önce Egwene’in Amyrlin olarak duruşunu övdüğünü unutmuş

muydu? “Söz verdim ve o sözden dönmektense balık bağırsağı olurum.”

Egwene gözlerini kırpıştırdı. “Seni buna zorlamak aklıma bile gelmez,” dedi. Siuan’ın gölgeli şeklinin saçlarında şimdi parlak kırmızı bir kurdele olduğunu görünce gülümsemesini sakladı. “Git, madem.”

Siuan sertçe başını salladı, sonra oturdu ve gözlerini yumdu. Yavaşça *Tel’aran’rhiod*’dan soldu.

Egwene biraz önce Siuan’ın durduğu yere bakarak duraksadı.

Muhtemelen normal düşe dönüp, zihninin dinlenmesine izin verme zamanı gelmişti. Ama normal düşlere dönmek, uyanmaya yaklaşmak demekti ve uyandığı zaman o sıkışık zindana ve onun havasız karanlığına dönecekti. Egwene Düşler Dünyası’nda biraz daha kalmaya can atıyordu. Elayne’in düşlerini ziyaret edip bir görüşme talep etmeyi düşündü... ama hayır, Elayne’in kendi *ter’angreal*’ini çalıştırabildiğini varsayarsa, bu çok fazla zaman alırdı. Bugünlerde Elayne bunu nadiren yapabiliyordu.

Egwene kendini Tar Valon’dan ayrılırken buldu. Ayakkabıcı dükkânı kayboldu.

Asi Aes Sedai kampında belirdi. Ziyaret etmek için aptalca bir yerdi belki de. Düşler Dünyası’nda Karanlıkdostları ve Terkedilmişler varsa, tıpkı Egwene’in *Tel’aran’rhiod*’da Amyrlin’in çalışma odasını ziyaret edip kadının planlarına dair ipucu aradığı gibi, onlar da bu kampı inceleyerek bilgi arıyor olabilirlerdi. Ama Egwene’in buraya gelmesi gerekiyordu. Nedenini sorgulamadı; yalnızca doğru olduğunu hissediyordu.

Kamptaki sokaklar çamurluydu ve geçen arabaların tekerlekleri oyuklar açmıştı. Eskiden yalnızca bir çayır olan mekân Aes Sedailer tarafından ele geçirilmiş ve... bir şeye dönüştürülmüştü. Bryne’ın, çevrelerinde kamp kurmuş askerleriyle, kısmen bir savaş mekânına. Kısmen bir kasabaya, ama hiçbir kasaba bu kadar çok Aes Sedai, çömez ve Kabuledilmiş barındırmazdı. Kısmen de Beyaz Kule’nin zayıflığına adanmış bir anıta.

Egwene kampın anayolunda yürüdü. Otlar ezilip çamura dönüşmüş, sonra çamur ezilip yol olmuştu. Kenarına kaldırımlar yapılmıştı ve ötedeki düz arazi çadırlarla kaplanmıştı. Tesadüfen *Tel’aran’rhiod*’a uğrayan tek tük insanlar dışında kimse yoktu. Burada, güzel yeşil elbise içinde bir kadın. Belki düş gören bir Aes Sedai, ama büyük olasılıkla kendini kraliçe olarak hayal eden bir hizmetçi. Orada, beyazlı bir kadın –çömez olamayacak kadar yaşlı, tel tel sarı saçları olan bir kadın. Artık yaşın önemi yoktu. Çömez defteri uzun zaman önce herkese açılmış olmalıydı. Beyaz Kule herhangi bir güç kaynağını geri çeviremeyecek kadar zayıflamıştı.

Her iki kadın da belirdikleri gibi kayboldular. Düşgörenlerin pek azı *Tel'aran'rhiod*'da uzun kalırdı; daha uzun kalmak için ya Egwene'inki gibi özel bir yetenek ya da Siuan'ın kullandığı yüzüğe benzer bir *ter'angreal* gerekiyordu. Üçüncü bir yol vardı. Yaşayan bir kâbusa yakalanmak. Ama Işık'a şükür, bu sonuncusundan hiç görülmüyordu.

Kampın bu kadar terk edilmiş görünmesi tuhaftı. Egwene *Tel'aran'rhiod*'da insan görünmemesinden ürkmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Ama bir şekilde bu kamp farklıydı. Tüm askerler savaş meydanında katledildikten sonra bir savaş kampının görüneceği gibi görünüyordu. Terk edilmiş, ama yine de orada yaşanmış olduğunu anlatan bayrakları olan bir kamp. Egwene Siuan'ın bahsettiği çizgiyi görebildiğini hissediyordu. Çadırlar yeni bitmiş çiçekler gibi birbirlerine sokulmuştu.

Bireyler yokken, onların anlattığı düzenleri ve sorunları görebiliyordu. Egwene Beyaz Kule'de Ajahlar arasındaki ayrılıklar için Elaida'yı suçlayabilirdi, ama Egwene'in kendi Aes Sedaileri de bölünmeye başlamıştı. Eh, üç Aes Sedai bir araya geldiğinde ikisi ittifak kurardı. Kadınların plan ve hazırlık yapmaları sağlıklıydı; kendi türlerinden olanlara rakip değil, düşman diye bakmaya başlamaları sorundu.

Ne yazık ki Siuan haklıydı. Egwene uzlaşma umudu için çok fazla zaman harcayamazdı. Beyaz Kule Elaida'yı makamından indirmezse ne olacaktı? Ya, Egwene'in kaydettiği ilerlemeye rağmen, Ajahlar arasındaki ayrılık asla giderilemezse? O zaman ne olacaktı? Savaşacaklar mıydı?

Bir seçenek daha vardı, kimsenin gündeme getirmediği bir seçenek: uzlaşma çabalarını geçici olarak bir kenara bırakmak. İkinci bir Beyaz Kule kurmak. Bu, Aes Sedaileri bölünmüş halde bırakmak anlamına gelirdi, belki sonsuza dek. Egwene bu fikirle ürperdi ve derisi düşünceye isyan ederek kaşındı.

Ama ya başka seçeneği olmazsa? Bunun sonuçlarını düşünmesi gerekiyordu ve onları ürkütücü buluyordu. Aes Sedailerin kendisi bir olmazsa, Kandaşları ya da Bilgeleri Aes Sedailere bağlanmaya nasıl ikna edebilirlerdi? İki Beyaz Kule karşıt güçlere dönüşürdü, rakip Amyrlinler ulusları kendi amaçları için kullanmaya çalışırken insanların önderleri şaşkına dönerdi. Müttefikler ve düşmanlar Aes Sedailere duydukları hayranlığı yitirirlerdi ve krallar yönlendirme yeteneğine sahip kadınlar için kendi merkezlerini kurmaya başlayabilirlerdi.

Egwene cesaretini toplayarak çamurlu yolda yürüdü. Önünden geçtiği çadırlar değişiyor, Düşler Dünyası'nın tuhaf geçiciliğiyle kapakları açılıyor,

sonra kapanıyor, sonra yine açılıyordu. Egwene Amyrlin etolünün boynunda belirdiğini hissetti. Kurşundan yapılmış gibi ağırdı.

Beyaz Kule Aes Sedailerini kendi tarafına çekecekti. Elaida düşecekti. Ama eğer bunlar olmazsa... o zaman Egwene halkı ve dünyayı Tarmon Gai'don karşısında korumak için gerekeni yapacaktı.

Kamptan çıktı. Çadırlar, yoldaki çukurlar ve boş sokaklar kayboldu. Bir kez daha, zihninin onu nereye götüreceğinden emin değildi. Düşler Dünyası'nda bu şekilde yolculuk etmek –ona *ihtiyacın* yol göstermesine izin vermek– tehlikeli olabilirdi, ama çok aydınlatıcı da olabilirdi. Bu durumda, bir nesne değil bilgi arıyordu. Ne bilmesi, ne görmesi gerekiyordu?

Çevresi bulandı, sonra yine netleşti. Küçük bir kampın ortasında duruyordu. Kampın ortasında, önünde, bir çukurun içinde bir ateş için için yanıyordu ve minik bir duman bulutu kıvrıla kıvrıla gökyüzüne yükseliyordu. Bu tuhaftı. Genelde ateş *Tel'aran'rhiod*'a yansımayacak kadar geçici olurdu. Dumana ve çukurun çevresine dizilmiş pürüzsüz ırmak taşlarına rağmen ateşte gerçek alevler yoktu. Egwene başını kaldırdı ve aşırı karanlık, fırtınalı gökyüzüne baktı. O sessiz fırtına Düşler Dünyası'ndaki düzensizliklerden biriydi, ama son zamanlarda o kadar olağan hale gelmişti ki, artık fark etmiyordu bile. Bu mekânda herhangi bir şeye düzenli denebilir miydi?

Bir şokla, çevresinde rengârenk arabaları fark etti: yeşil, kırmızı, turuncu ve sarı arabalar. Biraz önce burada mıydılar? Hayaletsi akkavaklardan oluşan bir ormanın içinde, geniş bir açıklıktaydı. Çalılar yoğundu ve sıska yabanotları düzensiz kümeler halinde başlarını kaldırmışlardı. Sağında ot bürümüş bir yol dolana dolana gidiyordu; renkli arabalar ateşin çevresinde halka olmuşlardı. Minik binalar gibi çatıları ve duvarları olan kutumsu araçların yan tarafları renkli resimlerle süslenmişti. Öküzler Düşler Dünyası'na yansımazdı, ama ateşin çevresinde ve arabaların oturaklarında tabaklar, fincanlar ve kaşıklar belirip kayboluyordu.

Bu Gezginlerin, Tuatha'anların, kampıydı. Neden burası? Egwene aylak aylak ateş çukurunun çevresinde yürüdü, arabalara baktı. Boyaları yenilenmişti, çatlak ya da leke yoktu. Bu kervan, Egwene ve Perrin'in uzun süre önce ziyaret ettiği kervandan çok daha küçüktü, ama hemen hemen aynı hissi veriyordu. Egwene flütleri ve davulları duyar gibi oluyor, ateş çukurundaki ışıltıların dans eden kadın ve erkeklerin gölgeleri olduğunu hayal edebiliyordu. Gökyüzü bu kadar kasvetliyken, rüzgâr bu kadar

uğursuz haberlerle doluyken Tuatha’anlar hâlâ dans ediyor muydu? Savaşa hazırlanan bir dünyada onlar için hangi mekân kalmıştı? Trolloclar Yaprağın Yolu’na aldırmazdı. Bu Tuatha’an grubu Son Savaş’tan saklanmaya mı çalışıyordu?

Egwene, ateşe doğru çevrilmiş bir arabanın basamaklarına oturdu. Bir an için elbisesinin yeşil yünlü, basit İki Nehir elbiselerinden birine dönüşmesine izin verdi. Gezginleri ziyaret ederken üzerinde olan elbiseye benziyordu. O var olmayan alevlere bakarak hatırladı ve düşündü. Aram’a, Raen’e ve Ila’ya ne olmuştu? Büyük olasılıkla bir yerlerde, tam da buna benzeyen bir kampta güvendeydiler ve Tarmon Gai’don’un dünyaya ne yapacağını görmek için bekliyorlardı. Egwene, Perrin’in asık suratlı, kınayan bakışları altında Aram’la cilveleşip dans ettiği o günleri düşünerek gülümsedi. Daha kolay zamanlardı onlar; ama Tenekeciler kendilerine her zaman daha kolay zamanlar yaratıyor gibiydiler.

Evet, bu grup hâlâ dans ediyordu. Şarkılarını bulsa da bulmasa da, Trolloclar dünyayı kasıp kavursa da veya Yenidendoğan Ejder onu yok etse de, Desen’in kavrulup gittiği güne kadar da dans edeceklerdi.

Egwene o en kıymetli şeyleri gözden mi kaybetmişti? *Neden* Beyaz Kule’yi ele geçirmek için bu kadar çok çaba gösteriyordu? Güç için mi? Gurur için mi? Yoksa gerçekten dünya için en iyisinin bu olacağına inandığı için mi?

Bu savaşı verirken kendisini mi tüketecekti? O Mavi’yi değil Yeşil’i seçmişti –ya da seçecekti. Aralarındaki fark yalnızca Yeşillerin direnip savaşmasından hoşlanması değildi; Mavilerin *fazla* odaklanmış olduklarını düşünüyordu. Hayat tek bir ülküden daha karmaşıktı. Hayat yaşamak hakkındaydı. Düş görmek, gülmek ve dans etmek hakkında.

Gawyn Aes Sedai kampındaydı. Egwene Yeşil’i saldırgan kararlılığı için seçtiğini söylemişti –Savaş Ajahı’ydı. Ama daha gizli, daha dürüst bir parçası, kararında Gawyn’in de etkisi olduğunu itiraf ediyordu. Yeşil Ajah arasında, bir kadının Muhafızı ile evlenmesi olağandı. Egwene Gawyn’i Muhafız olarak alacaktı. Ve kocası olarak.

Onu seviyordu. Onunla bağ kuracaktı. Yüreğinin bu arzuları dünyanın kaderinden daha az önemliydi, doğru, ama yine de önemliydi.

Egwene basamaklardan kalkarken elbisesi yine gümüş beyaz Amyrlin elbisesi oldu. Bir adım attı ve dünyanın değişmesine izin verdi.

Beyaz Kule’nin önünde duruyordu. Bakışlarını kaldırdı, onları narin –ama yine de güçlü– kulede gezdirdi. Gökyüzü siyah bir kargaşa halinde

kaynıyordu, ama bir şey Kule'den tam Egwene'in üzerine bir gölge düşürüyordu. Bu bir tür görü müydü? Kule'nin yanında cüce gibi kalıyordu ve onu kendisi taşıyormuş gibi, onun ağırlığını hissediyordu. O duvarları ittiriyor, çatlayıp yıkılmalarını engelliyordu.

Uzun süre, kaynayan gökyüzünün ve Kule'nin kusursuz silindirinin üzerine düşürdüğü gölgenin altında durdu. Tepesine bakarak, onun düşmesinin zamanının gelip gelmediğine karar vermeye çalıştı.

Hayır, diye düşündü yine. *Hayır, henüz değil. Birkaç gün daha.*

Gözlerini yumdu, sonra karanlığa açtı. Bedeni aniden acıyla patladı. Poposu yediği kırbaçlardan dolayı kızarmıştı, küçük odada kıvrılarak yatmak zorunda kalmasından dolayı kolları ve bacakları tutulmuştu. Hücre eski saman ve küf kokuyordu ve Egwene burnu alışmış olmasa, kendi yıkamamış bedeninin pis kokusunu da duyacağını biliyordu. İnlemesini bastırdı –dışarıda, nöbet bekleyen ve üzerindeki kalkanı koruyan kadınlar vardı. Yakınmalarını, inleme biçiminde bile olsa, onların duymasına izin veremezdi.

Doğrulup oturdu. Üzerinde, Elaida'nın verdiği akşam yemeğinde giydiği çömez elbisesi vardı hâlâ. Elbisenin kol yenleri kurumuş kanla katılaşmıştı ve Egwene hareket ederken çıtırdıyor, derisine sürtünüyorlardı. Egwene susamıştı; ona asla yeterince su vermiyorlardı. Ama o yakınmıyordu. Bağırmıyor, ağlamıyor, yalvarmıyordu. Acıya rağmen kendini doğrulup oturmaya zorladı ve hisleri karşısında kendi kendine gülümsedi. Bağdaş kurdu, sonra arkasına yaslandı ve –teker teker– kollarındaki kasları gerdi. Sonra ayağa kalktı ve eğilerek sırtını ve omuzlarını gerdi. Sonunda sırtüstü yattı ve bacaklarını havaya kaldırarak gerdi, ağrıyla irkildi. Esnekliğini korumalıydı. Acı bir şey değildi. Beyaz Kule'nin içinde bulunduğu tehlikeyle karşılaştırılınca hiçbir şey.

Egwene bağdaş kurarak oturdu ve derin derin nefes alarak, bu odaya kapatılmayı *istediğini* tekrarladı kendine. İsterse kaçabilirdi, ama kalıyordu. Kalarak Elaida'nın saygınlığına zarar veriyordu. Kalarak bazılarının eğilmeyeceğini, Beyaz Kule'nin düşüşünü sessizce kabullenmeyeceğini kanıtlıyordu. Bu tutsaklığın bir anlamı vardı.

Kafasının içinde tekrarladığı sözler, bu hücrede bir gün daha geçirme fikrinin doğurduğu panik duygusunu biraz dindiriyordu. Her gece gördüğü, aklını başında tutan düşler olmasa ne yapardı? Yine zavallı Rand'ın kutuya kapatılmasını düşündü. O ve Egwene artık bir şey paylaşıyordu. İki

Nehir'de geçen çocukluklarının ötesinde bir şey. İkisi de Elaida'nın cezalarının acısını çekmişti. Ve bu ikisini de yıkmamıştı.

Beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Öğlen civarında kapıları açacaklar, onu dışarı sürükleyecekler, döveceklerdi. Cezayı Silviana vermiyordu. Dayak atmak bir ödül olarak görülüyordu, bütün günlerini zindanlarda onun başında nöbet bekleyerek geçiren Kızıl Aes Sedailere bir ödül.

Dayaktan sonra Egwene hücreye geri dönecekti ve ona bir çanak tatsız lapa verilecekti. Her gün aynıydı. Ama Egwene yıkılmayacaktı, özellikle de gecelerini *Tel'aran'rhiod*'da geçirebildiği için. Aslında, pek çok açıdan, orada –özgür ve hareketli olarak– geçirdiği zaman onun günleriydi ve karanlıkta hareketsiz geçirdiği bu zamanlar ise geceleriydi. Kendi kendine böyle söyledi.

Sabah yavaş yavaş geçti. Sonunda demir anahtarlar eski kilitte tangırdadı. Kapı açıldı. Dışarıda iki ince Kızıl Aes Sedai'nin silueti duruyordu. Işık Egwene'e o kadar yabancıydı ki, yüz hatlarını seçemiyordu. Egwene hiç direnmemiş olmasına rağmen, Kızıllar onu kabaca kollarından yakaladılar. Onu dışarı çekip yere fırlattılar. Egwene bir tanesinin beklenti içinde kendi elinde şaklattığı kırbacın sesini duydu ve darbelere hazırlandı. Tıpkı dün olduğu gibi, onun kahkahalarını duyacaklardı.

"Dur," dedi bir ses.

Egwene'i tutan kollar gerildi. Egwene, yanağını soğuk seramik zemine yaslayarak kaşlarını çattı. O ses... Katerine'indi.

Egwene'i tutan Aes Sedailer yavaşça kavrayışlarını gevşettiler ve onu ayağa kaldırdılar. Egwene lambaların parlak ışığında gözlerini kırpıştırarak baktığı zaman Katerine'in koridorda, az ötede, kollarını kavuşturmuş dikilmekte olduğunu gördü. "O salıverilecek," dedi Kızıl tuhaf bir biçimde kendini beğenmiş bir sesle.

"Ne?" diye sordu Egwene'in gardiyanlarından biri. Egwene'in gözleri alıştığında, sıska Barasine olduğunu gördü.

"Amyrlin yanlış kişiyi cezalandırdığını fark etti," dedi Katerine. "Başarısızlık yalnızca bu... çömez böceğinin suçu değil, onu kullanan kişinin."

Egwene Katerine'i süzdü. Sonra taşlar yerli yerine oturdu. "Silviana," dedi.

"Kesinlikle," dedi Katerine. "Çömezler kontrol dışına çıkmışsa, suç onları eğitmekle görevli kişinin değil midir?"

Demek Elaida, Egwene'in Karanlıkdostu olduğunu kanıtlayamayacağını fark etmişti. Dikkatleri Silviana'nın üzerine çekmek akıllıca bir hareketti; eğer Elaida Egwene'i dövmek için Güç kullanmaktan cezalandırılırsa ve Silviana da Egwene'in kontrol dışına çıkmasına izin verdiği için cezalandırılırsa, Amyrlin rezil olmazdı.

"Bence Amyrlin akıllıca bir seçim yaptı," dedi Katerine. "Egwene, sen... bundan sonra yalnızca Çömezler Sorumlusu'ndan ders alacaksın."

"Ama Silviana'nın başarısız olduğunu söyledin," dedi Egwene şaşkınlıkla.

"Silviana değil," dedi Katerine; kendini beğenmişliği daha da arttı sanki. "Yeni Çömezler Sorumlusu."

Egwene kadınla göz göze geldi. "Ah," dedi. "Ve Silviana'nın başarısız olduğu yerde senin başarılı olacağını sanıyorsun, öyle mi?"

"Göreceksin." Katerine döndü ve seramik kaplı koridorda uzaklaşmaya başladı. "Onu odasına götürün."

Egwene başını iki yana salladı. Elaida Egwene'in sandığından daha becerikliydi. Hapse atmanın işe yaramadığını görmüştü ve onun yerine cezalandıracak bir günah keçisi bulmuştu. Ama Silviana Çömezler Sorumlusu olarak konumunu kaybetmişti, öyle mi? Bu Kule'nin moraline bir darbe indirecekti, çünkü pek çok Aes Sedai Silviana'yı örnek bir Çömezler Sorumlusu olarak görüyordu.

Kızıllar gönülsüzce Egwene'i çömezler kısmına yürütmeye başladılar. Kısım artık yirmi ikinci kattaydı. Onu dövme fırsatını kaçırdıkları için sinirlenmiş görünüyorlardı.

Egwene onları görmezden geldi. Onca zamanı hücrede geçirdikten sonra, yalnızca yürüyebilmek bile harikaydı. Bu özgürlük değildi, yanında iki nöbetçi varken değil, ama kesinlikle özgürlük gibi geliyordu! Işık! O rutubetli, delikten farksız hücrede kalmaya kaç gün daha dayanabileceğinden emin değildi!

Ama *kazanmıştı*. Bunu yeni yeni kavrıyordu. Kazanmıştı! Elaida'nın bulabildiği en kötü cezaya direnmiş ve bundan zaferle çıkmıştı! Amyrlin Salon tarafından cezalandırılacaktı ve Egwene özgür kalacaktı.

Tanıdık koridorların her biri onu tebrik edermiş gibi gelen bir ışıkla aydınlanmıştı ve attığı her adım savaş meydanında bin adamın zafer yürüyüşü gibi geliyordu. Kazanmıştı! Savaş bitmemişti, ama bu çatışmanın galibi Egwene'di. Merdivenleri tırmandılar, sonra Kule'nin daha kalabalık

yerlerine geldiler. Biraz sonra, Egwene gelip geçen çömezler gördü; Egwene'i görünce kendi aralarında fısıldaştılar, sonra dağıldılar.

Birkaç dakika içinde Egwene'in üç kişilik küçük geçit alayı koridorlarda gittikçe daha fazla insanın önünden geçmeye başladı. Tüm Ajahlardan Aes Sedailer; meşgul görünüyorlardı –ama Egwene'in geçişini izlerken adımları yavaşlıyordu. Çizgili elbiseler içindeki Kabuledilmişler bakışlarını saklamıyorlardı; koridor kesişimlerinde duruyor, Egwene geçerken alık alık bakıyorlardı. Hepsinin bakışlarında şaşkınlık vardı. Egwene neden serbestti? Gergin görünüyorlardı. Egwene'in bilmediği bir şey mi olmuştu?

"Ah, Egwene," dedi bir ses, bir koridordan geçerlerken. "Harika, serbest kalmışsın. Seninle konuşmak istiyorum."

Egwene şokla döndüğünde, amacı olan Kahverengi Temsilci Saerin'i gördü. Yanağındaki yara izi kadının tüm diğer Aes Sedai'den daha... ürkütücü görünmesine sebep oluyordu ve kadının büyük yaş işaret eden beyaz saç bukleleri bu izlenimi güçlendiriyordu. Kahverengiler arasında pek az Aes Sedai ürkütücü olarak tarif edilirdi, ama Saerin kesinlikle o seçkin gruptan biriydi.

"Onu odasına götürüyoruz," dedi Barasine.

"Eh, o zaman siz bunu yaparken konuşurum ben de," dedi Saerin sakin sakin.

"Onun kimseyle..."

"Beni ret mi ediyorsun Kızıl? Bir Temsilci'yi?" diye sordu Saerin.

Barasine kızardı. "Amyrlin bunu duyunca memnun olmayacak."

"O zaman koşa koşa git ve ona söyle," dedi Saerin. "Ben de bu arada genç al'Vere ile önemli meseleler hakkında konuşurum." Kızılları süzdü. "Bize biraz mesafe verin lütfen."

İki Kızıl dik bakışlarıyla onu sindirmeyi başaramayınca gerilediler. Egwene merakla izliyordu. Amyrlin'in –aslında, tüm Ajah'ın– yetkesi azalmış gibi görünüyordu. Saerin Egwene'e döndü ve işaret etti. İkisi koridorda birlikte yürümeye başladılar. Kızıl Aes Sedailer de peşlerinden geldi.

"Bu şekilde benimle konuşurken görülmen riskli olabilir," dedi Egwene.

Saerin burnunu çekti. "Bugünlerde insanın kendi dairesinden çıkması bile riskli. Olaylar beni fazla rahatsız etmeye başladı, önemsiz meselelerle kafamı yoramayacağım." Duraksadı, sonra Egwene'e baktı. "Dahası.

Bugünlerde senin yanında görülmek o riske değer. Bir şeyi belirlemek istiyorum."

"Ne?" diye sordu Egwene merakla.

"Eh, aslında *onların* itip kakılmayı kabul edip etmeyeceklerini görmek istedim. Kızıl Ajah'ın pek çok üyesi senin salıverilmeni iyi karşılamadı. Bunu Elaida açısından büyük bir başarısızlık olarak görüyorlar."

"Beni öldürtmeliydi," dedi Egwene başını sallayarak. "Günler önce."

"Bu da başarısızlık olarak görülürdü."

"Silviana'yı görevinden almak kadar büyük bir başarısızlık mı?" diye sordu Egwene. "Aniden, olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra, suçun Çömezler Sorumlusu'nda olduğuna karar vermekten daha büyük bir başarısızlık mı?"

"Sana öyle mi söylediler?" diye sordu Saerin gözleri önünde, gülümseyerek. "Elaida'nın tek başına, aniden bu karara vardığını mı anlattılar?"

Egwene tek kaşını kaldırdı.

"Silviana tüm Salon'un huzurunda konuşma talebinde bulundu," diye açıkladı Saerin. "Önümüzde, Elaida'nın önünde durdu ve sana gösterilen muamelenin kanundışı olduğunu savundu. Büyük olasılıkla da öyle. Sen Aes Sedai olmasan bile, böyle korkunç koşullara mahkûm edilmemen gerekir." Saerin Egwene'e baktı. "Silviana serbest bırakılmanı *talep etti.* Sana çok saygı duyuyormuş gibi göründüğünü söylemeliyim. Senin cezalarını, dersini iyi öğrenmiş bir öğrenci gibi karşıladığını anlatırken sesinde gurur vardı. Elaida'yı eleştirdi ve onun Amyrlin Makamı'ndan indirilmesini talep etti. Oldukça... olağandışıydı."

"Işık aşkına..." diye nefes verdi Egwene. "Elaida ona ne yaptı?"

"Onun çömez elbisesi giymesini emretti," dedi Saerin. "Bu, Salon'da ayaklanma başlatacaktı neredeyse." Saerin duraksadı. "Silviana reddetti elbette. Elaida onun yalıtılıp idam edileceğini bildirdi. Salon *ne* yapacağını bilmiyor."

Egwene paniğe kapıldı. "Işık! Onun cezalandırılmaması gerek! Bunu önlemeliyiz."

"Önlemek mi?" diye sordu Saerin. "Çocuğum, Kızıl Ajah dağılıyor! Kendi sürüsüne saldıran kurtlar gibi, kendi üyeleri birbirleri aleyhine dönüyor. Elaida'nın kendi Ajahından birini *öldürmesine* izin verilirse, Kule içinde sahip olduğu destek buharlaşıp gidecek. Ah, toz yatıştığı zaman Ajah

iyice küçük düşmüş olacak. Onları tamamen dağıtıp işlerini bitirirsek şaşırmam."

"Ben onları dağıtmak istemiyorum," dedi Egwene. "Saerin, Elaida'nın düşünce tarzındaki hatalardan biri bu zaten! Beyaz Kule'nin gelecek olanlarla yüzleşmek için Kızıllar dahil tüm Ajahlara ihtiyacı var. Sırf haklılığımızı kanıtlamak için Silviana gibi bir kadını kaybetmeyi göze alamayız. Bulabildiğince destek toparla. Bu saçmalığı durdurmak için hızla hareket etmeliyiz."

Saerin gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten de burada kontrolün sende olduğunu mu düşünüyorsun çocuğum?"

Egwene onunla göz göze geldi. "Kontrolün *sende mi* olmasını istiyorsun?"

"Işık, hayır!"

"Eh, o zaman yolumdan çekil ve işe koyul! Elaida'nın indirilmesi lazım, ama bu olurken tüm Kule'nin tepemize yıkılmasına izin veremeyiz. Salon'a git ve bunu durdurabilmek için ne yapabileceğine bak!"

Saerin saygıyla başını salladıktan sonra koridorun kenarına çekildi. Egwene iki Kızıl gardiyanına baktı. "Bunu duydunuz mu?"

Kadınlar bakıştılar. Elbette dinlemişlerdi. "Gidip, neler olduğunu kendi kulaklarınızla duymak istiyorsunuzdur," dedi Egwene. "Neden bunu yapmıyorsunuz?"

İkisi sinirle ona baktılar. "Kalkan," dedi Barasine. "Her zaman, onu koruyan en az iki kişi olması emredildi."

"Ah, Işık..." Egwene derin bir nefes aldı. "Bir başka Kızıl'ın gözetimi altında olana kadar Güç kullanmayacağıma yemin edersem, bu sizin için yeterli olur mu?"

İkisi ona kuşkuyla baktılar.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Egwene. Bir yan koridorda duran ve duvar seramiklerini silermiş gibi yaparak, alık alık Egwene'e bakan bir çömez grubuna döndü.

"Sen," dedi Egwene bir tanesini işaret ederek. "Marsial'dı, değil mi?"

"Evet Anne," diye ciyakladı kız.

"Git ve biraz çatalkök çayı getir. Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasında, Katerine'de biraz olması lazım. Uzak değil. Ona, benim üzerimde kullanmak üzere Barasine'in istediğini söyle."

Çömez denileni yapmak üzere koşarak uzaklaştı.

“Çayı kendi kendime içersem en azından bir taneniz gidebilir,” dedi Egwene. “Ajahınız dağılıyor. Mümkün olduğunca aklı başında kadına ihtiyacınız var; belki sizin Aes Sedaileri Elaida’nın Silviana’yı idam etmesinin akıllıca olmayacağına ikna edebilirsiniz.”

İki Kızıl kararsızca bakıştılar. Sonra Egwene’in adını bilmediği sıska kadın hafif bir sesle küfretti ve eteklerini savura savura uzaklaştı. Barasine onun arkasından seslendi, ama kadın dönmedi.

Barasine Egwene’e baktı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ama yerinden ayrılmadı. “O çatalkökü bekleyeceğiz,” dedi Egwene’in gözlerinin içine bakarak. “Odana yürümeye devam et.”

“İyi,” dedi Egwene. “Ama geciktiğin her dakika senin için çok pahalıya mal olacak.”

Merdivenleri tırmanarak, Kule’nin Kahverengi kısmından kalanların yanına sıkışmış olan yeni çömezler kısmına çıktılar. Egwene’in kapısında durarak çatalkökü beklediler. Onlar orada dururken, çömezler toplanmaya başladı. Uzak koridorlarda, Aes Sedailer ve Muhafızları telaşla koridorlarda koşuyorlardı. Bir umut, Salon Elaida’yı kontrol altına almak için bir şeyler yapabilirdi. Eğer kadın gerçekten de, sırf onunla aynı fikirde değil diye Aes Sedaileri idam edecek kadar ileri giderse...

Çömez iri iri açılmış gözlerle bir kupa ve küçük bir kurutulmuş bitki paketi getirdi. Barasine paketi inceledi, tatminkâr olduğuna karar verdi ve onu kupaya boşaltıp, beklenti içinde Egwene’e uzattı. Egwene içini çekerek kupayı aldı ve ılık sıvının tamamını içti. Tek iplik bile yönlendirememesine sebep olacak kadar kuvvetli bir dozdu, ama onu bayıltacak kadar güçlü olmadığını umuyordu.

Barasine döndü ve hızla uzaklaşarak, Egwene’i koridorda yalnız bıraktı. Sırf yalnız değil, yalnız ve dilediğini yapmak üzere serbest. Egwene bu tür fırsatları pek sık bulamıyordu.

Eh, bu fırsatla ne yapabileceğini görmesi gerekiyordu. Ama ilk önce bu kirli, kan lekeli elbiseyi değiştirmesi ve yıkanması gerekiyordu. Kapıyı itip odasına girdi.

Ve içeride oturan birini buldu.

“Merhaba Egwene,” dedi Verin buharları tüten bir çay kupasından bir yudum alarak. “Vay vay! Ben de seninle konuşmak için o hücreye mi gitmem gerekeceğini merak etmeye başlamıştım.”

Egwene şokunu üzerinden attı. Verin? Kadın Beyaz Kule’ye ne zaman dönmüştü? Egwene onu görmeyeli ne kadar olmuştu? “Şu anda yeterince

zaman yok Verin," dedi yedek elbisesini sakladığı küçük dolabı açarak. "Yapmam gereken işlerim var."

"Hımm, evet," dedi Verin sakin sakin çayını yudumlayarak. "Öyledir herhalde. Giydiğin elbise yeşil bu arada."

Egwene cümlenin saçmalığı karşısında kaşlarını çatarak bakışlarını elbisesine indirdi. Elbise elbette yeşil değildi. Verin ne diyordu böyle? Kadın şimdi...

Verin'e bakarak donakaldı.

Bu bir yalandı. *Verin yalan söyleyebiliyordu.*

"Evet, bunun dikkatini çekeceğini düşünmüştüm," dedi Verin gülümseyerek. "Oturmalısın. Konuşacak çok şeyimiz ve bunu yapacak çok az zamanımız var."

39
Verin Sedai'nin Ziyareti

"Yemin Çubuğu'nu tutmadın," diye suçladı Egwene onu dolabın yanında durarak. Verin yatağın yanında çayını yudumlamaya devam etti. Tıknaz kadının üzerinde anaç yakalı, kahverengi, sade bir elbise ve belinde kalın deri kemer vardı. Eteği bölünmüştü ve altından görünen kirli botlara bakınca kadının Beyaz Kule'ye yeni geldiği anlaşılıyordu.

"Saçmalama." Verin topuzundan kaçmış bir saç buklesini arkaya attı; kahverengi saçlarına epey kır düşmüştü. "Çocuğum, ben Yemin Çubuğu'nu elime alıp yemin ettiğimde daha senin *büyükannen* doğmamıştı."

"O zaman Yeminleri kaldırmışlar," dedi Egwene. Bu, Yemin Çubuğu'yla mümkündü –ne de olsa Yukiri, Saerin ve diğerleri yeminlerini kaldırıp yenilerini etmişlerdi.

"Eh, evet," dedi Verin anaç bir tavırla.

"Sana güvenmiyorum," derken buldu Egwene kendini. "Hiç güvendiğimi sanmıyorum."

"Çok akıllıca," dedi Verin çayını yudumlayarak. Egwene'in tanıdığı bir koku değildi. "Ne de olsa, ben Kara Ajah'tanım."

Egwene aniden ürperdi. Sanki buz gibi soğuk bir kazık sırtından göğsüne saplanmıştı. Kara Ajah. Verin Kara'ydı. Işık!

Egwene hemen Tek Güç'e uzandı. Ama elbette, çatalkök yüzünden boşuna bir çabaydı. Üstelik ona çatalkök vermelerini öneren Egwene'in kendisiydi! Işık, sağduyusunu mu yitirmişti? Zaferinin ardından o kadar özgüvenli, o kadar emindi ki, bir Kara Aes Sedai'ye rastlarsa ne olacağını hiç düşünmemişti. Ama bir Kara Aes Sedai'ye rastlamayı kim beklerdi ki? Bir tanesini yatağınızın üzerinde sakin sakin oturmuş, çay içerken ve her zaman çok şey bilirmiş gibi gelen o gözlerle size bakarken bulmak.

Saklanmak için –dalgın ve âlim tavırlarınız yüzünden diğer Aes Sedailer tarafından devamlı göz ardı edilen– gösterişsiz bir Kahverengi olmaktan daha iyi yol var mıydı?

“Vay, bu çay *gerçekten* güzel,” dedi Verin. “Laras’ı bir daha gördüğünde, çay için benim adıma teşekkür et. Biraz bozulmamış çayı olduğunu söyledi, ama ona güvenmedim. Bugünlerde insanlara güvenmek biraz zor, değil mi?”

“Ne, Laras Karanlıkdostu mu?” diye sordu Egwene.

“Işık, hayır,” dedi Verin. “Kadın çok şey olabilir, ama Karanlıkdostu değil. Laras’ın Yüce Efendi’ye yemin etmesi, bir Beyazpelerin’in bir Aes Sedai ile evlenmesi kadar olası ancak. Olağanüstü bir kadın. Çay tadından da anlıyor.”

“Bana ne yapacaksın?” dedi Egwene kendini sakin konuşmaya zorlayarak. Verin onu öldürmek istese, bunu çoktan yapardı. Açık ki Verin Egwene’i kullanmak istiyordu ve bu Egwene’e fırsat verirdi. Kaçma fırsatı, durumu tersine çevirme imkânı. Işık, ne kadar da kötü bir zamanlamaydı!

“Eh,” dedi Verin, “ilk önce, oturmanı rica ediyorum. Sana çay sunardım, ama benim içtiğim çaydan isteyeceğinden kuşkum var.”

Düşün, Egwene! dedi kendi kendine. Yardım istemek boşuna olurdu; Kızıl bakıcılarının ikisi de gittiğinden, yalnızca çömezler duyardı büyük olasılıkla. Tam da yalnız kalacak zamanı bulmuştu! Gardiyanlarının yakında olmasını isteyeceği hiç aklıma gelmezdi.

Her durumda, eğer bağırırsa, Verin kuşkusuz onu Hava örgüleri ile bağlayıp, ağzını tıkardı. Ve eğer çömezler *gerçekten* duyarsa, sorunun ne olduğunu görmeye koşarlardı –ve bu onların da Verin’in eline geçmesine sebep olurdu. Bu yüzden Egwene odadaki tek tahta tabureyi çekti ve oturdu, poposu mindersiz tahta ile karşılaşınca isyan etti.

Dört gündür kullanılmadığından küçük oda dingin ve sessizdi, soğuk ve arınık. Egwene telaşla kaçış yolu arıyordu.

“Burada çıkardığın iş için seni tebrik ediyorum Egwene,” dedi Verin. “Aes Sedai hizipleri arasında süren aptallığı biraz inceledim, ama kişisel olarak karışmamaya karar verdim. Araştırmalarıma devam etmem ve genç al’Thor’a göz kulak olmam daha önemliydi. Coşkun biri olduğunu söylemek zorundayım. Çocuk için endişeleniyorum. Yüce Efendi’nin nasıl çalıştığını anladığından emin değilim. Her şer Seçilmişler kadar... aşikâr değildir. Siz onlara Terkedilmişler diyorsunuz.”

“Aşikâr mı?” dedi Egwene. “Terkedilmişler mi?”

“Eh, göreceli olarak.” Verin gülümsedi ve ellerini çay kupasında ısıttı. “Seçilmişler kendi aralarında didişen bir avuç çocuktan farksız. Babalarının dikkatini çekmek için her biri daha fazla bağırmaya çalışıyor. Ne istediklerini görmek kolay: diğer çocuklar üzerinde güç, en önemli çocuğun kendileri olduğuna dair kanıt. Ben bir insanı Seçilmiş yapanın zekâ, kurnazlık ya da beceri olmadığına ikna oldum –ama elbette, bunlar da önemli. Hayır, ben Yüce Efendi’nin en büyük önderlerinde aradığı özelliğin *bencillik* olduğuna inanıyorum.”

Egwene kaşlarını çattı. Gerçekten de *Terkedilmişler* hakkında sakin sakin sohbet mi ediyorlardı? “Neden bu niteliği seçsin?”

“Onları öngörülebilir kılıyor. Beklediğin gibi davranan bir araç, anlayamadığın bir araçtan çok daha değerlidir. Ya da belki, kendi aralarında didişirken, yalnızca en güçlü olan hayatta kaldığı için. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Seçilmişler öngörülebilirdir, ama Yüce Efendi kesinlikle değildir. Onyıllardır inceliyor olmama rağmen, *onun* neyi neden istediğinden emin olamıyorum. Tek bildiğim bu savaşın al’Thor’un varsaydığı gibi savaşılmadığı.”

“Peki, bunun benimle ne ilgisi var?” diye sordu Egwene.

“Çok ilgisi var,” dedi Verin kendi kendine cıklayarak. “Korkarım konudan saptım. Hem de bu kadar az zamanım varken. Gerçekten de dikkatimi toplamalıyım.” Kadın *hâlâ* hoş, âlim bir Kahverengi Aes Sedai’ye benziyordu. Egwene Kara Aes Sedailerin... farklı olacağını beklemişti hep.

“Her neyse,” diye devam etti Verin. “Senin burada, Kule’de yaptıklarından bahsediyorduk. Sen dışarıdaki arkadaşlarınla oyalanırken gelip seni bulmam gerekeceğinden korkuyordum. Seni Elaida’nın rejimine sızmakla kalmayıp, Salon’un yarısını onun aleyhine döndürmüş halde bulunca ne kadar şaşırdığımı hayal edebilirsin. Bazı meslektaşlarımı kesinlikle kızdırmışsın, bu kadarını söyleyebilirim. Hiç memnun değiller.” Verin başını iki yana sallayarak çayından bir yudum daha aldı.

“Verin, ben...” Egwene duraksadı. “Ne...”

“Korkarım zaman yok,” dedi Verin öne eğilerek. Aniden kadında bir şey değişmişti sanki. Hâlâ yaşlı –ve zaman zaman anaç– görünse de, kadının yüzüne kararlı bir ifade gelmişti. Egwene’in gözlerine baktı ve o bakışlardaki yoğunluk Egwene’i şok etti. Bu aynı kadın mıydı?

“Gevezelik etmeme aldırmadığın için teşekkürler,” dedi Verin daha yumuşak bir sesle. “Bir kez daha, çay içerek sakin sakin sohbet etmek çok

güzeldi. Şimdi, bilmen gereken şeyler var. Seneler önce, bir karar vermem gerekti. Kendimi Karanlık Varlık'a yemin etmek ile bunu asla yapmak istemediğimi –ya da böyle bir niyetim olmadığını– açıklama seçeneği ile karşı karşıya buldum. İkincisini seçersem, öldürülecektim.

"Belki başkası olsa, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi. Çok kişi basitçe ölümü seçerdi. Ama ben bunu bir fırsat olarak gördüm. İnsan nadiren böyle bir fırsat yakalar. Yaratığın yüreğinin içini görme, kanını gerçekte döndürenin ne olduğunu görme fırsatı. Tüm küçük damarların nereye gittiğini keşfetme fırsatı. Oldukça olağanüstü bir deneyim."

"Dur bir dakika," dedi Egwene. "Kara Ajah'a onları *incelemek* için mi katıldın?"

"Onlara, postu kurtarmak için *katıldım,*" dedi Verin gülümseyerek. "Bu beyaz saçlar hakkında söylenip dursa da, Tomas onu pek sever. Her neyse, onlara katıldıktan sonra, durumdan faydalanarak onları inceledim."

"Tomas. Ne yaptığını biliyor mu?"

"Kendisi de bir Karanlıkdostu çocuğum," dedi Verin. "Bir çıkış yolu arıyordu. Eh, Yüce Efendi sana pençelerini bir geçirdi mi, aslında çıkış yolu yok. Ama savaşmanın, yaptıklarını bir ölçüde telafi etmenin bir yolu vardı. Tomas'a bu şansı sundum ve bu yüzden o zamanlar bana epey minnettar olduğuna inanıyorum."

Egwene bütün bunları kavramaya çalışarak duraksadı. Verin bir Karanlıkdostuydu... ama aynı zamanda değildi. "'O zamanlar' minnettar olduğunu söyledin?"

Verin hemen yanıt vermedi. Çayından bir yudum aldı. "Karanlık Varlık'a edilen yeminler oldukça açıktır," diye devam etti sonunda. "Ve, yönlendiremeyen biri ettiğinde, oldukça bağlayıcıdır. Bozulması imkânsızdır. Haklı sebep gösterebilirsen diğer Karanlıkdostlarının üzerini çizebilirsin, Seçilmişlerin aleyhine dönebilirsin. Bencilliğin korunması gerek. Ama *ona* asla ihanet edemezsin. Tarikatın kendisini asla dışarlıklılara açıklayamazsın. Ama yeminler çok açıktır. Çok açık." Başını kaldırdı ve Egwene ile göz göze geldi. "'Yüce Efendi'ye ihanet etmeyeceğime, sırlarımı öleceğim saate kadar saklamaya yemin ederim.' Ben de bu yemini ettim. Anlıyor musun?"

Egwene Verin'in ellerindeki kupaya baktı. "Zehir mi?"

"Asping rot'un rahat içilmesi için çok özel bir çay gerekir," dedi Verin bir yudum daha alarak. "Dediğim gibi, lütfen benim adıma Laras'a teşekkür

et."

Egwene gözlerini yumdu. Nynaeve ona asping rot'tan bahsetmişti; bir damlası öldürürdü. Hızlı ve huzurlu bir ölüm olurdu ve genellikle içilmesinden bir saat sonra gelirdi.

"Yeminlerde ilgi çekici bir boşluk," dedi Verin yumuşak sesle. "İnsanın ölmeden önceki son saatte ihanet etmesine izin vermek. Yüce Efendi'nin bundan haberi olup olmadığını merak ediyorum. Neden bu boşluğu kapamıyor?"

"Belki de bunu bir tehdit olarak görmüyordur," dedi Egwene gözlerini açarak. "Hangi Karanlıkdostu insanların iyiliği için *kendini* öldürür ki? Onun takipçilerinin yapacağı türden bir şey değil."

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi Verin çay fincanını kenara koyarak. "Bundan dikkatle kurtulunacağından emin olman akıllıca olur çocuğum."

"Ee, bu kadar mı?" diye sordu Egwene ürpererek. "Tomas ne olacak?"

"Vedalarımızı ettik. O son saatini ailesiyle geçiriyor."

Egwene başını iki yana salladı. Ne kadar büyük bir trajediydi. "İtiraf etmek ve ruhunu kurtarmak şansı için bana geldin, öyle mi?"

Verin güldü. "Ruhumu kurtarmak mı? Bunun o kadar kolay öğrenilen bir şey olmadığını sanıyorum. Işık biliyor ya, çok *özel* türden bir kurtuluş gerektirecek şeyler yaptım. Ama bedeline değerdi. Kesinlikle değerdi. Ya da belki yalnızca ben kendi kendime öyle diyorum." Yana uzandı ve Egwene'in yatağının ayakucundaki katlanmış battaniyenin altından deri bir çanta çekti. Kayışları dikkatle çözdü, sonra iki nesne çıkardı: deri ciltli iki kitap. Biri büyüktü, bir referans kitabına benziyordu, ama kırmızı cildinde başlık yoktu. Diğeri ince, mavi bir kitaptı. İkisinin de cildi kullanılmaktan eskimişti.

Verin onları Egwene'e uzattı. Egwene onları tereddütle aldı. Büyük cilt sağ elinde ağırdı, mavi kitap ise sol elinde hafif. Kaşlarını çatarak parmağını pürüzsüz derinin üzerinde gezdirdi. Başını kaldırıp Verin'e baktı.

"Kahverengi Ajah'taki her kadın," dedi Verin, "kalıcı bir şey üretmek ister. *Anlamlı* olacak bir araştırma ya da inceleme. Diğerleri sık sık bizi çevremizdeki dünyayı görmezden gelmekle suçlar. Onlar bizim yalnızca geriye baktığımızı düşünürler. Eh, bu doğru değil. Eğer dalgınsak, bunun sebebi ileriye, gelecek olanlara bakmamızdır. Ve topladığımız bilgileri... onlara bırakırız. Diğer Ajahlar bugünü daha iyi kılmak hakkında endişelenir; biz yarını daha iyi kılmayı arzularız."

Egwene mavi kitabı kenara bırakarak, ilk önce kırmızı olanı inceledi. Sözcükler Egwene'in Verin'in el yazısı olarak tanıdığı, küçük, işlek, ama sıkışık harflerle yazılmıştı. Cümlelerin hiçbiri anlamlı gelmiyordu. Saçmaydılar.

"Küçük defter bir anahtar Egwene," diye açıkladı Verin. "Bu kitabı yazmak için kullandığım şifreyi içeriyor. Asıl eser o cilt. Benim eserim. Hayatımın eseri."

"Bu nedir?" diye sordu Egwene yanıtı bildiğini tahmin ederek.

"İsimler, mekânlar, açıklamalar," dedi Verin. "*Onlar* hakkında öğrendiğim her şey. Karanlıkdostları arasındaki önderler, Kara Ajah. İnandıkları kehanetler, ayrı hiziplerin hedefleri ve güdüleri. Arkada da, kimliğini belirleyebildiğim tüm Kara Aes Sedailer ver."

Egwene irkildi. "Hepsi mi?"

"Hepsini yakalayabildiğimden kuşkuluyum," dedi Verin gülümseyerek. "Ama büyük kısmını öğrendim sanırım. Sana yemin ederim Egwene. Oldukça *ayrıntılı* çalışabiliyorum."

Egwene kitaplara huşu içinde baktı. İnanılmaz! Işık, bu bir kralın hazinesinden daha büyük bir hazineydi. Valere Borusu kadar büyük bir hazine. Karalar arasında –devamlı izleyerek, kaydederek, herkesin iyiliği için çalışarak– geçen bir hayat hayal etti ve yaşlı gözlerle başını kaldırdı.

"Ah, yapma bunu," dedi Verin. Yüzü solmaya başlamıştı. "Tıpkı bir meyveyi içinden dışına doğru yiyen kurtlar gibi, aramızda pek çok ajanları var. Eh, bizden birinin de onların arasına sızmasının zamanının geldiğini düşünmüştüm. Bu, bir kadının hayatına bedel. Pek az insan, elinde tuttuğun kitap kadar faydalı, o kadar harika bir şey yaratabilmiştir. Hepimiz geleceği değiştirmeye çalışıyoruz Egwene. Ben bunu yapmak için bir fırsatım olduğunu düşünüyorum."

Verin derin bir nefes aldı, sonra elini başına kaldırdı. "Vay. Bu gerçekten hızlı etki ediyor. Sana söylemem gereken bir şey daha var. Lütfen kırmızı kitabı aç."

Egwene kitabı açtı ve uçlarında çelik ağırlıklar olan ince deri bir kayış buldu. Kitap ayracı olarak kullanılanlara benziyordu, ama bu gördüğü diğerlerinden daha uzundu.

"Onu kitaba dola," dedi Verin, "herhangi bir sayfayı onunla işaretle, sonra gevşek uçları yukarı doğru bük."

Meraklanan Egwene denileni yaptı, şeridi gelişigüzel bir sayfaya koydu ve kitabı kapadı. Küçük kitabı büyük olanın üzerine koydu, sonra kitap

ayracının aşağı sarkan uzun uçlarını alıp birbirine doladı. Ağırlıkların birbirine uyduğunu fark etti. Onları kilitledi.

Ve kitaplar kayboldu.

Egwene bakakaldı. Kitapları hâlâ ellerinde hissedebiliyordu, ama kitapların kendileri görünmez olmuştu.

“Korkarım yalnızca kitaplar üzerinde işe yarıyor,” dedi Verin esneyerek. “Anlaşıldığı kadarıyla. Efsaneler Çağı’nda yaşamış biri günlüğünü diğerlerinden saklama konusunda *çok* endişelenmiş.” Hafifçe gülümsedi, ama yüzü gittikçe soluyordu.

“Teşekkür ederim Verin,” dedi Egwene, kilidi açıp kitap ayracını çekerek. Ciltler yine belirdi. “Keşke başka bir yolu olsaydı...”

“Zehrin yedek plan olduğunu itiraf etmek zorundayım,” dedi Verin. “Ölümü hevesle beklemiyorum; daha yapmam gereken şeyler var. Neyse ki, onların çoğunu harekete geçirdim... benim dönmemem durumunda halledilecekler. Yine de, ilk planım Yemin Çubuğu’nu bulmak, sonra onu Yüce Efendi’nin yeminlerini kaldırmak için kullanıp kullanamayacağıma bakmaktı. Ne yazık ki. Yemin Çubuğu ortadan kaybolmuş görünüyor.”

Saerin, diye düşündü Egwene, *ve diğerleri.* Yine onlar almış olmalı. “Çok üzgünüm Verin,” dedi.

“İşe yaramayabilirdi,” dedi Verin yatağa uzanarak ve kır düşmüş kahverengi saçlarının altındaki yastığı düzelterek. “Yüce Efendi’ye o yeminleri etme süreci çok... ayrıntılıydı. Senin için daha fazlasını öğrenebilseydim keşke. Seçilmişlerden biri Kule’de çocuğum. Mesaana; bundan eminim. Sana hangi ismin altında saklandığını söyleyebilmeyi umuyordum, ama onunla karşılaştığım iki seferde de öyle karanlığa bürünmüştü ki, anlayamadım. Gördüklerimi kırmızı kitaba yazdım.

“Bastığın yere dikkat et. Nasıl vuracağına dikkat et. Hepsini birden mi yakalayacaksın, yoksa en önemli olanları ayrıca gizlilik içinde mi ele geçireceksin, bu kararı sana bırakıyorum. Belki de izleyip, komplolarına karşı bir şey yapıp yapamayacağına bakarsın. İyi bir sorgu benim yanıtlayamadığım bazı sorulara ışık tutabilir. Bu kadar genç biri için, vermen gereken pek çok karar var.” Esnedi, sonra bir sancıyla yüzünü buruşturdu.

Egwene kalktı ve Verin’in yanına yürüdü. “Teşekkür ederim Verin. Bu yükü taşıyacak kişi olarak beni seçtiğin için teşekkür ederim.”

Verin hafifçe gülümsedi. “Sana önceden verdiğim ipuçlarıyla iyi iş çıkardın. Oldukça ilginç bir durumdu. Amyrlin sana Kule’den kaçan Kara

Aes Sedaileri avlamana yardım edecek bilgileri vermemi emretti; bu yüzden, Karaların önderleri emre kızmış olsa da, itaat etmek zorundaydım. Sana düş *ter'angreal'*ini vermemem gerekiyordu. Ama içimde, seninle ilgili bir his vardı."

"Böyle bir güveni hak ettiğimden emin değilim." Egwene kitaba baktı. "Kimsenin göstermediği bir güven."

"Saçma, çocuğum," dedi Verin esneyerek ve gözlerini yumarak. "Sen Amyrlin olacaksın. Bundan eminim. Ve bir Amyrlin'in bilgiyle iyice silahlanmış olması gerek. Başka şeylerin yanı sıra bu, Kahverengilerin en kutsal görevidir –dünyayı bilgiyle donatmak. Ben hâlâ onlardan biriyim. Kara sözcüğü adımı sonsuza dek damgalayabilir, ama lütfen onlara ruhumun Kahverengi olduğunu söyle. Onlara de ki..."

"Söylerim Verin," diye söz verdi Egwene. "Ama senin ruhun Kahverengi değil. Bunu görebiliyorum."

Verin'in gözleri kırpışarak açıldı ve kadın alnını kırıştırarak Egwene ile göz göze geldi.

"Senin ruhun saf beyaz Verin," dedi Egwene usulca. "Tıpkı Işık'ın kendisi gibi."

Verin gülümsedi ve gözleri kapandı. Asıl ölümün gelmesine daha birkaç dakika vardı, ama baygınlık önden ve hızla geldi. Egwene oturarak kadının elini tuttu. Elaida ve Salon kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi; Egwene tohumları iyi hazırlamıştı. Şimdi orada belirip taleplerde bulunmak, yetkesini zorlamak olurdu.

Verin'in nabzı solduktan sonra Egwene zehirli çay fincanını aldı ve kenara koydu, sonra tabağı Verin'in burnuna kaldırdı. Parlak yüzeyde buğu belirmedi. İkinci kez kontrol etmek duygusuzluk gibi geliyordu, ama bazı zehirler insanın ölü görünmesine ve sığ nefes almasına sebep olurdu ve Verin Egwene'i kandırmak ve yanlış Aes Sedaileri suçlamak istemişse, bu harika bir yöntem olurdu. Gerçekten de ikinci kez kontrol etmek duygusuzluktu ve Egwene'in hasta gibi hissetmesine sebep oluyordu, ama o Amyrlin'di. O zor olanı yapar, tüm olasılıkları düşünürdü.

Kuşkusuz hiçbir Kara Aes Sedai sırf böyle bir şaşırtmaca yapmak için ölmeyi göze almazdı. Yüreği Verin'e güveniyordu, ama zihni emin olmak istiyordu. Kitapları üzerine koyduğu basit masasına baktı. O anda, hiçbir uyarı vermeden odasının kapısı açıldı ve genç bir Aes Sedai –şala o kadar yeni terfi etmişti ki, yüzünde henüz yaşı belirsiz görünüş yoktu– içeriye baktı. Turese, Kızıl Aes Sedailerden biri. Demek sonunda biri Egwene'e

göz kulak olmakla görevlendirilmişti. Özgürlük zamanı sona ermişti. Eh, neler yapılabilirdi diye ağlamanın faydası yoktu. Zamanını iyi kullanmıştı. Verin'in onu görmeye bir hafta önce geldiğini diliyordu, ama olan olmuştu.

Kızıl Aes Sedai Verin'i görünce kaşlarını çattı ve Egwene hemen parmağını dudaklarına kaldırdı ve genç Aes Sedai'ye sert bir bakış fırlattı.

Egwene kapıya seğirtti. "Biraz önce geldi ve uzun zaman önce, Kule bölünmeden bana verdiği bir görevle ilgili olarak konuşmak istedi. Bu Kahverengi Aes Sedailer bazen tuhaf bir biçimde hedefe kilitlenebiliyor." Bu, her biri için geçerliydi.

Turese Kahverengiler hakkındaki yorumlara hüzünle başını salladı.

"Keşke uzanmak için kendi yatağını seçseydi," dedi Egwene. "Şimdi onunla ne yapacağımı bilemiyorum." Bu da doğruydu. Egwene *gerçekten de* o Yemin Çubuğu'nu ele geçirmeliydi. Yalan söylemek, böyle bir zamanda çok işe yararmış gibi görünmeye başlamıştı.

"Yolculukları yüzünden yorgun olmalı," dedi Turese yumuşak, ama kararlı bir sesle. "Sen o ne dilerse yapmasına izin vereceksin; o Aes Sedai, sen ise basit bir çömezsin. Onu rahatsız etme."

Kızıl bunun ardından kapıyı kapadı ve Egwene tatminle kendi kendine gülümsedi. Sonra Verin'in cesedine baktı ve gülümseme soldu. Sonunda Verin'in nasıl öldüğünü açıklaması gerekecekti. *Bunu* nasıl açıklayacaktı? Eh, bir şeyler düşünürdü. Baskı yaparlarsa, gerçeği söyleyiverirdi.

Ama ilk önce, o kitapla biraz zaman geçirmesi gerekiyordu. Kitap ayracı *ter'angreal*'e rağmen, kitabın yakın gelecekte ondan alınması olasılığı büyüktü. Muhtemelen şifreyi saklanmış kitaptan ayrı bir yere koyardı. Belki şifreyi ezberleyip yok ederdi. Salon'da işlerin nasıl gittiğini bilse bütün bunları planlamak daha kolay olacaktı! Elaida indirilmiş miydi? Silviana yaşıyor muydu, yoksa idam mı edilmişti?

Şu anda, gözetim altında öğrenebileceği pek az şey vardı. Beklemesi gerekecekti. Ve okuması.

Şifre oldukça karmaşık çıktı, küçük kitabın büyük kısmı açıklamalarla doluydu. Bu hem avantajlı hem de can sıkıcıydı. O olmadan şifreyi kırmak çok zor olacaktı, ama şifreyi ezberlemek neredeyse imkânsızdı. Egwene sabahtan önce bunu başaramazdı ve o zamana kadar Verin'in öldüğünü açıklaması gerekecekti.

Kadına baktı. Verin gerçekten de huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu. Egwene battaniyeyi aldı ve kadını boynuna kadar örttü, sonra yanılsamayı güçlendirmek için ayakkabılarını çıkardı ve yatağın yanına

koydu. Saygısızlık ediyormuş gibi hissederek, Verin'i yan çevirmeye karar verdi. Kızıl Aes Sedai şimdiye dek birkaç kez içeri bakmıştı ve Verin'i bir başka pozisyonda görmek daha az şüphe uyandırırdı.

Bu iş de bittikten sonra, Egwene ne kadar zaman geçtiğini anlamak için muma baktı. Odada pencere yoktu. Çömez kısmında bulunmazdı. Güç'e kucak açıp okumak için bir ışık topu yaratma arzusunu bir kenara itti. Mum ışığıyla idare etmek zorunda kalacaktı.

İlk işine girişti: kitabın arkasındaki Kara Aes Sedai isimlerini deşifre etmek. Bu, şifreyi ezberlemekten daha önemliydi. Kime güvenebileceğini bilmek zorundaydı.

Takip eden birkaç saat, hayatında yaşadığı en rahatsız edici, en huzursuz edici zamandı. İsimlerin bazılarını bilmiyordu, çoğu ancak aşinaydı. Diğerleri birlikte çalıştığı, saygı duyduğu, hatta güvendiği kadınlardı. Listenin başlarında Katerine'in adını görünce küfretti, sonra Alviarin'in ismini bulunca şaşkınlıkla tısladı. Elza Penfell'i ve Galina Casban'ı duymuştu, ama sonraki birkaç ismi bilmiyordu.

Sheriam'ın adını okuyunca içinde mide bulandırıcı bir boşluk hissetti. Egwene bir seferinde kadından şüphelenmişti, doğru, ama bu çömez ve Kabuledilmiş olduğu günlerdeydi. O günlerde –Kara Ajah'ı avlamaya ilk başladığı günler– Liandrin'in ihaneti hâlâ tazeydi. O dönemde Egwene herkesten kuşkulanıyordu.

Salidar'daki sürgünü sırasında Egwene Sheriam'la yakın çalışmıştı ve kadını sevmeye başlamıştı. Ama kadın Kara'ydı. Egwene'in kendi Vakanüvisi Kara'ydı. *Metin ol Egwene,* diye düşündü listeyi okumaya devam ederek. İhanet, kızgınlık ve üzüntü duygularını bastırdı. Duygularının görevini engellemesine izin vermeyecekti.

Kara Aes Sedailer tüm Ajahlara yayılmıştı. Bazıları Temsilci'ydi, diğerleri en düşük ve en güçsüz Aes Sedailer arasındaydı. Ve yüzlercesi vardı, Verin'in kendi sayımına göre iki yüzden biraz fazla. Mavilerde yirmi bir, Kahverengilerde yirmi sekiz, Grilerde otuz, Yeşillerde otuz sekiz, Beyazlarda on yedi, Sarılarda yirmi bir ve Kızıllarda sersemletici bir kırk sekiz kişilik liste. Kabuledilmiş ve çömezlerden de isimler vardı. Kitap, bunların muhtemelen Beyaz Kule'ye gelmeden önce Karanlıkdostu olduklarını söylüyordu, çünkü Kara Ajah, Aes Sedailer dışında kimseyi kabul etmiyordu. Önceki bir sayfada daha uzun bir açıklama olduğunu söylüyordu, ama Egwene listeyi okumaya devam etti. Her kadının ismini bilmeliydi. Bilmek *zorundaydı*.

Asi Aes Sedailer ve Beyaz Kule'de kalanlar arasında Karalar vardı. Hatta bölünme sırasında Kule'de olmayanlar arasında bile. Sheriam dışında, listedeki en rahatsız edici keşif Kule'de ya da asiler arasında Temsilci olanlardı. Duhara Basaheen. Veline Behar. Sedore Dajenna. Delana Mosalaine elbette ve Talene Minly. Meidani Egwene'e gizlice, Saerin ve diğerlerinin keşfettiği Kara Aes Sedailer arasında Talene'in de olduğunu, ama kadının Kule'den kaçtığını itiraf etmişti.

Moria Karentanis. Sonuncusu Mavi Ajah'tandı, şalı takalı yüz seneden fazla olmuş, bilgeliği ve sağduyusuyla tanınan bir kadın. Egwene onunla sayısız kere konuşmuştu ve bir Mavi olarak onun en güvenilir destekçisi olduğunu varsaymıştı. Moria Egwene'i Amyrlin seçmeye hevesli olanlar arasındaydı ve pek çok dönüm noktasında Egwene'i desteklemişti.

Her isim Egwene'in derisinde bir diken gibiydi. Tökezleyip ayak bileğini burktuğunda Egwene'e Şifa veren Dagdara Finchey. Egwene'e dersler veren ve çok hoş bir kadına benzeyen Zanica. Larissa Lyndel. Egwene'in fındıklarını kırdığı Miyasi. Nesita. Nacelle Kayama. Elza gibi, Rand'a bağlı olan Nalaene Forrel. Birlen Pena. Melvara. Chai Rugan...

Liste devam ediyordu. Ne Romanda ne de Lelaine Kara'ydı ve bu biraz sinir bozucuydu. Onlardan birini ya da ikisini birden zincire vurmak çok işine gelirdi. Neden Sheriam Kara'ydı da, o ikisinden biri değildi?

Kes şunu Egwene, diye düşündü. *Mantıklı düşünmüyorsun.* Bazı Aes Sedailerin Kara olmasını dilemek onu hiçbir yere götürmezdi.

Cadsuane listede değildi. Egwene'in en yakın arkadaşları da yoktu. Onların listede olmasını beklememişti, ama yine de onlardan herhangi birinin adını görmeden listeyi tamamlamak güzeldi. Beyaz Kule'de Kara Ajah'ı avlayan grup gerçekti, çünkü hiçbirinin ismi listede yoktu. Listede Salidar'dan gönderilen casusların isimleri de yoktu.

Elaida'nın ismi de yoktu. En sona eklenen notta, Verin'in Elaida'yı yakından incelediği, Kara olduğuna dair kanıt aradığı yazılmıştı. Ama Kara Aes Sedailerin yorumları Elaida'nın kendisinin Kara olmadığına güçlü bir şekilde ikna etmişti onu. Yalnızca zaman zaman Kule'nin geri kalanını olduğu kadar Karaları da çileden çıkaran dengesiz bir kadındı.

Ne yazık ki, mantıklı geliyordu. Galina ve Alviarin'in Kara olduğunu öğrenince, Egwene Elaida'nın adını listede bulamayacağını tahmin etmişti zaten. Karalar Amyrlin olarak kontrol edebilecekleri birini seçmeyi, sonra onu hizada tutmak için bir Kara Vakanüvis yerleştirmeyi tercih ederdi muhtemelen.

Muhtemelen Galina ya da Alviarin aracılığıyla Elaida aleyhine çalışmışlardı –Verin Galina'nın muhtemelen Kızıl Ajah'ın başı olmayı başardığını not etmişti. Zorbalık ya da rüşvetle Elaida'nın bilmeden Karalara hizmet etmesini sağlamışlardı. Ve bu Alviarin'in tuhaf düşüşünü açıklıyordu. Kadın fazla mı ileri gitmişti acaba? Haddini aşarak Elaida'yı kızdırmış mıydı? Akla yakın geliyordu, ama Elaida konuşana ya da Egwene Alviarin'i sorgulatmayı başarana kadar kesin olarak bilmek imkânsızdı. Bunu en kısa zamanda yapmayı planlıyordu.

Düşünceler içinde şişman kırmızı kitabı kapadı. Mumu tükenmek üzereydi. Saat geç oluyordu. Belki de Kule'nin durumu hakkında bilgi vermeleri için ısrar etme zamanı gelmişti.

O bunu nasıl yapacağına karar veremeden kapı çalındı. Egwene başını kaldırdı, telaşla ayracın uçlarını büktü ve kitapların gözden kaybolmasını sağladı. Kapının çalınması, gelenin Kızıl olmadığını anlatıyordu.

"Gir," diye seslendi.

Kapı açıldı ve iri siyah gözleri ve ince bir yapısı olan Nicola'nın, Turese'in dikkatli bakışları altında dışarıda dikildiğini gördü. Kızıl, Egwene'in ziyaretçisi olmasından memnun görünmüyordu, ama Nicola'nın tepsisinde taşıdığı, dumanları tüten çanak, neden kıza kapıyı çalma izni verildiğini anlatıyordu.

Nicola, beyaz çömez elbisesini savurarak Egwene karşısında diz kırdı. Turese'in kaş çatışı derinleşti. Ama Nicola fark etmedi. "Verin Sedai için," dedi kız yumuşak sesle, yatağa doğru başını sallayarak. "Mutfaklar Hanımı'nın emriyle. Verin Sedai'nin yolculuklarından sonra ne kadar yorgun olduğunu duyunca gönderdi."

Egwene başını salladı ve heyecanını saklayarak masaya doğru işaret etti. Nicola çabucak yaklaşarak tepsiyi masaya bıraktı ve alçak sesle fısıldadı: "Ona güvenip güvenmediğinizi sormam istendi." Yine yatağa baktı.

"Evet," diye yanıt verdi Egwene, kendi sesini taburesini arkaya itmek suretiyle saklayarak. Demek müttefikleri Verin'in öldüğünü bilmiyordu. Bu iyiydi; sırrı şimdilik güvendeydi.

Nicola başını salladı, sonra daha yüksek sesle konuştu. "Sıcakken yemesi daha iyi olacaktı, ama onu uyandırmak istemiyorsanız tepsiyi size bırakırım. Ona dokunmamanız gerektiği konusunda sizi uyarmam istendi."

"Verin'in ihtiyaç duymadığı anlaşılana kadar dokunmam," diye yanıt verdi Egwene sırtını dönerek. Biraz sonra kapı Nicola'nın arkasından

kapandı. Egwene acı verici birkaç dakika boyunca Turese'in kapıyı açıp onu kontrol etmesini bekledi; ellerini ve yüzünü yıkayarak, temiz bir elbise giyerek zaman geçirdi. Sonunda, rahatsız edilmeyeceğinden emin olduğunda, kaşığı aldı ve çorbayı karıştırdı. Gerçekten de, içinde küçük bir cam şişe ve onun içinde de rulo yapılmış bir kâğıt parçası buldu.

Akıllıca. Müttefikleri Verin'in Egwene'in odasında olduğunu duymuştu anlaşılan ve bunu içeri birini sokmak için bahane olarak kullanmışlardı. Kâğıdı açtı. Üzerinde tek bir sözcük vardı. “Bekle.”

Egwene içini çekti, ama yapacak başka bir şey yoktu. Kitabı çıkarıp okumaya devam etmeyi göze alamazdı. Biraz sonra dışarıda sesler duydu. Bir tartışmaya benziyordu. Kapı yine çalındı.

“Gir,” dedi Egwene merakla.

Kapı açıldı ve Meidani içeri girdi. Kapıyı anlamlı anlamlı Turese'in yüzüne kapadı. “Anne,” dedi diz kırarak. İnce kadının üzerinde, iri göğüslerini fazlaca saran dar, gri bir elbise vardı. Bu akşam Elaida'yla yemek mi planlanmıştı? “Seni beklettiğim için özür dilerim.”

Egwene elini önemsemezce salladı. “Turese'i nasıl geçtin?”

“Elaida'nın... ziyaretlerime izin verdiği biliniyor,” dedi Meidani. “Ve Kule kanunu hiçbir tutsağa ziyaretçi kabul etmenin reddedilemeyeceğini söylüyor. Bir Aes Sedai'nin basit bir çömezi ziyaret etmesini engelleyemezdi, ama yine de denedi.”

Egwene başını salladı. Meidani kaşlarını çatarak Verin'e baktı. Sonra soldu. Verin'in hatları mumsu ve donuk olmuştu ve yanlış bir şey olduğu açıktı. Turese'in ‘uyuyan’ kadına yakından bakmaması iyi bir şeydi.

“Verin Sedai öldü,” dedi Egwene kapıya bakarak.

“Anne?” diye sordu Meidani. “Ne oldu? Saldırıya mı uğradın?”

“Verin Sedai benimle konuşmasından kısa süre önce bir Karanlıkdostu tarafından zehirlendi. Zehirden haberi vardı ve son anlarında bana gelip, bazı önemli bilgileri paylaştı.” Birkaç doğru ifadenin neler saklayabildiği inanılmazdı.

“Işık!” dedi Meidani. “Beyaz Kule'nin *içinde* bir cinayet, hı? Birine söylemek zorundayız! Askerleri toplayıp...”

“Bununla ilgilenilecek,” dedi Egwene kararlılıkla. “Sesini yükseltme ve kendini topla. Dışarıdaki nöbetçinin, söylediklerini duymasını istemiyorum.”

Meidani soldu, sonra muhtemelen nasıl bu kadar duygusuz olabildiğini merak ederek Egwene'e baktı. Güzel. Onu kendine hâkim, kararlı bir

Amyrlin olarak görsün. Egwene'in içindeki acı, şaşkınlık ve endişeyi görmediği sürece.

"Peki Anne." Meidani diz kırdı. "Elbette. Özür dilerim."

"Şimdi, bana haberler getirdin sanırım?"

"Evet Anne," dedi Meidani kendini toplayarak. "Saerin sana gelmemi söyledi. Bugün olanları bilmek isteyeceğini söyledi."

"İstiyorum da," dedi Egwene sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak. Işık, o kadarını anlamıştı. Kadın neden anlatmıyordu? Uğraşması gereken bir Kara Ajah vardı!

"Elaida hâlâ Amyrlin," dedi Meidani, "ama kıl payı farkla. Kule Salonu toplandı ve onu resmi olarak kınadı. Elaida'ya Amyrlin'in mutlak hükümdar *olmadığını*, onlara danışmadan fermanlar çıkarıp taleplerde bulunamayacağını bildirdiler."

Egwene başını salladı. "Beklenmedik bir şey değil," dedi. Birden fazla Amyrlin, bu şekilde haddini aştığı için, kuklaya dönüşmüşlerdi. Elaida'nın gittiği yol da buydu ve bunlar günlerin sonu olmasaydı, bu tatmin edici sayılabilirdi. "Ya kefaret?"

"Üç ay," dedi Meidani. "Sana yaptıklarından dolayı bir ay. Konumuna yakışmayan davranışları için iki ay."

"İlginç," dedi Egwene düşünceli düşünceli.

"Daha fazlasını isteyenler oldu Anne. Bir an kadın oracıkta makamından alınacakmış gibi göründü."

"Sen de mi izliyordun?" diye sordu Egwene şaşkınlıkla.

Meidani başını salladı. "Elaida görüşmelerin Aleve Mühürlü olmasını istedi, ama bunun için destek bulamadı. Sanırım bunun arkasında kendi Ajahı vardı Anne. Kızıl Temsilcilerin üçü de Kule'de değil. Hâlâ Duhara ve diğerlerinin nereye gittiğini merak ediyorum."

Duhara. Bir Kara. Kadın ne peşinde? Ya diğer ikisi? Üçü birlikte miydi ve eğer öyleyse, diğer ikisi de Kara olabilir miydi?

Bununla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. "Elaida bütün bunları nasıl karşıladı?"

"Çok konuşmadı Anne," dedi Meidani. "Genellikle, oturup izledi. Pek memnun görünmüyordu; sayıp sövmeye başlamamasına şaştım."

"Kızıllar," dedi Egwene. "Eğer gerçekten de kendi Ajahı içinde destek kaybediyorsa, onu önceden işi daha fazla karıştırmaması konusunda uyarmışlardır."

“Saerin de öyle düşündü,” diye yanıt verdi Meidani. “Senin, Kızıl Ajah’ın düşmesine izin verilmemesi konusundaki ısrarın –söylediklerine kulak misafiri olmuş bir grup çömez tarafından yayıldı– Elaida’nın indirilmemesinin sebeplerinden biriydi.”

“Eh, onun indirilmesine itiraz etmezdim,” dedi Egwene. “Yalnızca, tüm Ajah’ın dağıtılmasını istemedim. Yine de, bu en iyisi olabilir. Elaida’nın düşüşü, Kule’yi de onunla birlikte yıkmayacak şekilde gelmeli.” Gerçi, Egwene’in bir şansı daha olsa, önceden söylediklerini geri alabilirdi. Kimsenin Elaida’yı *desteklediğini* düşünmesini istemiyordu. “Silviana’nın mahkûmiyetinin düşürüldüğünü varsayıyorum?”

“Tam olarak değil Anne,” dedi Meidani. “Salon ona ne yapacağına karar verene kadar gözaltında tutulacak. Amyrlin’e herkesin önünde meydan okudu ve kefaretten bahsediliyor.”

Egwene kaşlarını çattı. Bu kulağa bir ödün gibi geliyordu; Elaida muhtemelen Kızıl Ajah’ın başıyla –Galina ortadan kaybolduktan sonra, artık kim başa geçtiyse– gizli bir görüşme yapmış, ayrıntıları konuşmuşlardı. O kadar büyük olmamakla birlikte, Silviana yine de ceza alacaktı, ama Elaida Salon’un iradesine boyun eğecekti. Bu Elaida’nın durumunun sağlam olmadığı, ama yine de taleplerde bulunabildiği anlamına geliyordu. Kendi Ajahından aldığı destek, Egwene’in umduğu gibi tamamen yok olmamıştı.

Yine de, bu olumlu bir değişiklikti. Silviana yaşayacaktı ve Egwene’in –anlaşılan o ki– ‘çömez’ hayatına geri dönmesine izin verilecekti. Temsilciler Elaida’ya, onu paylayacak kadar kızgındılar. Biraz daha zaman verilirse, Egwene kadının indirilip, Kule’nin yeniden birleştirileceğinden emindi. Ama o kadar zaman harcamayı göze alabilir miydi?

Masaya, kıymetli kitapların gözlerden gizlenmiş olarak yattığı yere baktı. Kara Ajah’a kitlesel saldırı düzenlerse, bu bir savaşa yol açar mıydı? Kule’deki istikrarı daha da mı bozardı? Ve hepsine birden öylesine saldırmayı gerçekten umabilir miydi? Aldığı bilgiler hakkında düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve şimdilik bu, Kule’de kalmak ve Elaida’nın aleyhine çalışmak anlamına geliyordu. Ve ne yazık ki bu da Kara Aes Sedailerin çoğunun serbestçe dolaşmasına izin vermek demekti.

Ama hepsinin değil. “Meidani,” dedi Egwene. “Diğerlerine bildirmeni istiyorum. Alviarin’i yakalayıp Yemin Çubuğu’yla sınamaları gerek. Onlara söyle, bunu başarmak için akla yakın her tür riske girmeliler.”

“Alviarin mi Anne?” diye sordu Meidani. “Neden o?”

“O Kara,” dedi Egwene midesi burkularak. “Ve Kule’deki organizasyonlarının başına yakın. Verin’in bana getirmek uğruna öldüğü bilgi buydu.”

Meidani soldu. “Emin misin Anne?”

“Verin’in güvenilir olduğundan eminim,” dedi Egwene. “Ama yine de, diğerlerinin Alviarin’in yeminlerini kaldırıp, ona yemin ettirerek Kara olup olmadığını sormaları daha iyi olur. Aleyhine ne kanıt olursa olsun, her kadına kendini ispatlama şansı vermeli. Yemin Çubuğu sende sanırım?”

“Evet,” dedi Meidani. “Nicola’nın güvenilir olup olmadığını sınamak için lazım oldu; diğerleri, Aes Sedailerin giremediği yerlere mesaj taşıyabildikleri için bazı Kabuledilmişleri ve çömezleri getirmek istedi.”

Ajahlar arasındaki bölünmüşlük düşünülünce, akıllıcaydı. “Neden o?”

“Diğerlerine senden bahsediş tarzı yüzünden Anne,” dedi Meidani. “Çömezler arasında en büyük destekçilerinden biri olduğu iyi biliniyor.”

Ona ihanet etmiş biri hakkında bunu duymak tuhaftı, ama her şey düşünülünce, bunun için kızı suçlamak imkânsızdı.

“Üç Yemin’i etmesine izin vermediler elbette,” dedi Meidani. “O Aes Sedai değil. Ama yalan söyleme hakkındaki yemini etti ve Karanlıkdostu olmadığını kanıtladı. Sonra yemini kaldırdılar.”

“Ya sen Meidani?” diye sordu Egwene. “Sendeki dördüncü yemini kaldırdılar mı?”

Kadın gülümsedi. “Evet Anne. Teşekkür ederim.”

Egwene başını salladı. “Git madem. Mesajımı ilet. Alviarin *mutlaka* yakalanmalı.” Verin’in cesedine baktı. “Korkarım senden onu da yanında götürmeni isteyeceğim. Benim odamda ölmesini açıklamak yerine, ortadan kaybolması daha iyi.”

“Ama...”

“Kapıyol kullan,” dedi Egwene. “Mekânı iyi bilmiyorsan süzül.”

Meidani başını salladı, sonra Kaynak’a kucak açtı.

“İlk önce başka bir şey ör,” dedi Egwene düşünceli düşünceli. “Ne olduğu önemli değil; çok güç gerektiren bir şey. Belki insanın Aes Sedai olma sınavında yaptığı yüz örgüden birini.”

Meidani kaşlarını çattı, ama denileni yaparak, çok karmaşık ve yoğun güç gerektiren bir şey ördü. O başlar başlamaz Turese kuşkuyla başını içeri uzattı. Neyse ki örgü Verin’in yüzünü görmesini engelliyordu, ama Turese ‘uyuyan’ Kahverengi’ye odaklanmamıştı. Ağzı bir karış açık, örgüye odaklanmıştı.

“Aes Sedai olma sınavına girersem bilmem gerekir diye, bana bazı örgüleri gösteriyor,” dedi Egwene sertçe, Turese’in sözünü keserek. “Bu yasak mı?”

Turese ona dik dik baktı, ama kapıyı kapayarak çekildi.

“Bu, içeri dalıp kapıyol örgülerini görmesini engellemek içindi,” dedi Egwene. “Çabuk ol. Cesedi al. Turese bir daha baktığında ona gerçeği söylerim –sen ve Verin’in kapıyolla çıktığını.”

Meidani Verin’in cesedine baktı. “Ama cesedi ne yapacağız?”

“Ne uygun gelirse,” dedi Egwene aksileşerek. “Bunu sana bırakıyorum. Şu anda bununla ilgilenecek zamanım yok. Fincanı da al; çay zehirli. Ondan dikkatle kurtul.”

Egwene titreşen muma baktı; neredeyse masaya kadar erimişti. Kenarda, Meidani hafifçe iç çekti, sonra kapıyol açtı. Hava örgüleri Verin’in bedenini açıklıktan geçirdi ve Egwene onun gidişini üzüntüyle izledi. Kadın daha iyisini hak ediyordu. Bir gün, çektikleri ve başardıkları bilinecekti. Ama buna daha zaman vardı.

Meidani ceset ve çayla gittikten sonra, Egwene bir mum daha yaktı, sonra yatağa uzandı ve biraz önce orada yatan cesedi düşünmemeye çalıştı. Siuan’ı düşünerek gevşedi. Kadın yakında uyurdu. Onu Sheriam ve diğerleri hakkında uyarması gerekiyordu.

Egwene *Tel’aran’rhiod*’da gözlerini açtı. Odasındaydı ya da en azından onun düş versiyonundaydı. Yatağı yapılmıştı ve kapısı kapalıydı. Elbisesini bir Amyrlin’e yakışan görkemli, yeşil bir elbiseye dönüştürdü, sonra Kule’nin Bahar Bahçesi’ne gitti. Siuan henüz gelmemişti, ama muhtemelen görüşmeleri için biraz erkendi.

En azından burada, şehre yığılan pisliği ya da Ajahların birliğinin köklerini kemiren yozlaşmayı görmüyordu. Kule bahçıvanları doğal güçler gibi çalışıyor, Amyrlinler yükselir ve düşerken onlar ekiyor, biçiyor, hasat ediyordu. Bahar Bahçesi diğer Kule bahçelerinin çoğundan daha küçüktü; iki duvar arasına sıkışmış üçgen şeklinde bir yerdi. Belki başka şehirde olsa burası depo olarak kullanılırdı ya da basitçe taş doldurulurdu. Ama Beyaz Kule’de, her iki manzara da yakışıksız kaçardı.

Çözüm, gölge seven bitkilerle dolu bir bahçeydi. Ortancalar duvarlara tırmanıyor, saksıların çevresinde kabarıyordu. Kanayan yürekler sıra sıra dizilmişlerdi, minik pembe çiçekleri üç parmaklı narin yapraklardan sarkıyordu. İnce parmaksı yapraklarıyla, çiçek açmış dikendallar ve başka

küçük gölge ağaçları üçgen duvarların iç tarafında uzanıyor, tek bir noktada buluşuyordu.

Egwene beklerken ağaç sırası boyunca ileri geri yürüyerek Sheriam'ın Kara olması hakkında düşündü. Kadının kaç işte parmağı vardı? Siuan'ın Amyrlinliği sırasında, senelerce Çömezler Sorumlusu olarak görev yapmıştı. Konumunu başka Aes Sedailere zorbalık etmek, belki onları döndürmek için mi kullanmıştı? Uzun zaman önceki Gri Adam saldırısının arkasında o mu vardı?

Sheriam Mat'e Şifa veren grubun bir parçasıydı. Kuşkusuz bir sürü kadınla halka kurmuşken kötü bir şey yapamazdı –ama kadının bulaştığı her şey şüphe uyandırıyordu. Hem de o kadar çok şey vardı ki! Sheriam, Egwene terfi etmeden önce Salidar'ı yönetenlerden biriydi. Sheriam o zamanlar neler yapmıştı, kimleri ne kadar yönlendirmişti, Gölge'ye ne kadarını aktarmıştı?

Elaida'nın Siuan'ı indirme planlarından önceden haberi var mıydı? Galina ve Alviarin Kara'ydı ve o kadınlar ana kışkırtıcılardan iki tanesiydi, bu yüzden diğer Karaların uyarılmış olması mümkün görünüyordu. Kule'nin yarısının kaçması, Salidar'da toplanması ve ardından gelen bekleme ve tartışma süreci, Karanlık Varlık'ın planının bir parçası mıydı? Ya Egwene'in yükselmesi? Bilmeden Gölge'nin kaç ipliğinin ucunda dans etmişti?

Bunu düşünmek boşuna, dedi kendi kendine kararlılıkla. *O yola sapma.* Verin'in kitapları olmadan da, Egwene Kule'nin bölünmesinin Karanlık Varlık'ın işi olduğundan şüpheleniyordu zaten. Aes Sedailerin bir önder arkasında birleşmek yerine ikiye bölünmesi onu elbette memnun ederdi.

Yalnızca bu artık daha... kişiseldi. Egwene kirlenmiş hissediyordu, kandırılmış hissediyordu. Bir an için, herkesin olduğunu düşündüğü köylü kız gibi hissetti. Eğer Elaida Karaların piyonuysa, kendisi de öyleydi. Işık! Kendi Kara destekçilerinin yanlarında, onları birbirlerine karşı kışkırtan iki rakip Amyrlin görünce Karanlık Varlık nasıl gülmüştü kim bilir.

Onun ne istediğinden ya da neden istediğinden tam olarak emin olamıyorum, demişti Verin. *Senelerce incelemiş olmama rağmen, emin olamıyorum...* Karanlık Varlık'ın gülüp gülmediğini kim bilebilirdi?

Egwene ürperdi. Planı ne olursa olsun, onunla savaşacaktı. Ona direnecekti. O kazansa bile, Aiellerin dediği gibi, gözüne tükürecekti.

"Eh, tam da görülecek manzara," dedi Siuan'ın sesi.

Egwene hızla döndü ve artık üzerinde Amyrlin elbisesi değil, savaşa giden bir asker gibi eksiksiz bir zırh olduğunu görerek utandı. Elinde iki Aiel mızrağı taşıyordu.

Zırhı ve mızrakları bir düşünceyle yok etti ve elbiseye döndü. “Siuan,” dedi sertçe. “Kendine bir sandalye çağırmak isteyebilirsin. Bir şey oldu.”

Siuan kaşlarını çattı. “Ne?”

“Her şeyden önce, Sheriam ve Moria Kara Ajah’tan.”

“Ne?” dedi Siuan şokla. “Bu nasıl bir saçmalık?” Donakaldı. “Anne,” diye ekledi gecikmeli olarak.

“Saçmalık değil,” dedi Egwene. “Korkarım gerçek. Başkaları da var, ama onların isimlerini daha sonra vereceğim. Henüz onları tutuklayamayız. Düşünmek ve plan yapmak için zamana ihtiyacım var, belki bir geceye. Yakında vuracağız. Ama o zamana kadar, Sheriam ve Moria’nın izlenmesini istiyorum. Onların yanında yalnız kalma.”

Siuan başını inanmazlıkla iki yana salladı. “Bundan ne kadar eminsin Egwene?”

“Yeterince emin,” dedi Egwene. “Onları izle Siuan ve ne yapacağımızı düşün. Önerilerini duymak istiyorum. Onları sessizce yakalamanın ve sonra Salon’a bunu yapmamızın haklı gerekçeleri olduğunu kanıtlamanın bir yolu olmalı.”

“Bu tehlikeli olabilir.” Siuan çenesini ovaladı. “Umarım ne yaptığını biliyorsundur Anne.” Son sözcüğü vurgulamıştı.

“Eğer hata yaparsam,” dedi Egwene, “sorumlusu ben olacağım. Ama hata yaptığımı düşünmüyorum. Dediğim gibi, çok şey değişti.”

Siuan başını eğdi. “Hâlâ tutuklu musun?”

“Tam olarak değil. Elaida...” Egwene kendi kendine kaşlarını çatarak duraksadı. Yanlış bir şey vardı.

“Egwene?” diye sordu Siuan endişeyle.

“Ben...” diye başladı Egwene sonra ürperdi. Bir şey zihnini çekiyor, puslandırıyordu. Bir şey...

Onu geri çekiyordu. *Tel’aran’rhiod* söndü ve Egwene gözlerini odasında açtı. Nicola endişe içinde kolunu sarsıyordu. “Anne,” diyordu. “Anne!”

Kızın yanağında kanlı bir yarık vardı. Egwene hemen doğrulup oturdu ve o anda tüm *Kule* bir patlamayla sarsıldı. Nicola onun kolunu yakalayarak, korkuyla ciyakladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Egwene.

“Gölgedölleri!” diye bağırdı Nicola. “Havada, alevler fırlatan yılanlar ve Tek Güç örgüleri! Bizi yok ediyorlar! Ah, Anne. Tarmon Gai’don geldi!”

Egwene bir an için ilkel, neredeyse kontrol edilemez bir panik hissetti. Tarmon Gai’don! Son Savaş!

Uzakta çığlıklar, ardından askerlerin ve Muhafızların bağırışlarını duydu. Hayır... hayır, odaklanması gerekiyordu! Havada yılanlar. Tek Güç kullanan yılanlar... ya da Tek Güç kullanan *biniciler.* Egwene battaniyeyi üzerinden atıp ayağa fırladı.

Tarmon Gai’don gelmemişti, ama aynı ölçüde kötüydü. Sonunda Seanchanlar, tıpkı Egwene’in Düşgördüğü gibi, Beyaz Kule’ye saldırmışlardı.

Ve Egwene, değil onlarla savaşmak, mum yakacak kadar bile yönlendiremiyordu.

40
Kule Sarsılıyor

Siuan irkilerek uyandı. Bir sorun vardı. Çok, çok büyük bir sorun. Şiltesinden kalktı. O bunu yaparken, aniden çadırın diğer tarafında karanlık bir şekil hareket etti, metal hışırdayarak metale sürtündü. Siuan donakaldı, düşünmeden Kaynak'a kucak açtı ve bir ışık küresi çağırdı.

Gareth Bryne balıkçıl damgalı kılıcını çekmiş, tetikte duruyordu. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı ve Siuan'ın kendini adamın kaslı bedenine bakmaktan alıkoyması gerekti. Adam yarı yaşındaki çoğu kişiden daha iyi durumdaydı. "Ne oldu?" diye sordu Bryne gergin bir sesle.

"Işık!" dedi Siuan. "Kılıcınla mı uyuyorsun?"

"Her zaman."

"Egwene tehlikede."

"Ne tür bir tehlike?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Siuan. "Görüşüyorduk ve o aniden yok oldu. Sanırım... sanırım Elaida onu idam etmeye karar vermiş olabilir. Ya da en azından onu hücresinden sürükleyip... ona bir şey yapmaya karar vermiş olabilir."

Bryne ayrıntı sormadı. Kılıcını kınına soktu, sonra üzerine bir pantolon ve gömlek geçirdi. Siuan'ın üzerinde hâlâ mavi eteği ve bluzu vardı, ama kırışmışlardı –Egwene'le görüştükten sonra, Bryne derin uykudayken üzerini değiştirmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Tam olarak tanımlayamadığı bir endişe hissediyordu. Neden bu kadar huzursuzdu? Düş görürken bir şeyin insanı uyandırması olağandışı değildi.

Ama çoğu insan Egwene değildi. O Düşler Dünyası'na hâkimdi. Bir şey onu beklenmedik bir biçimde uyandırmışsa, Egwene onu halleder, sonra

Siuan'ın endişelerini yatıştırmak için geri dönerdi. Ama Siuan sanki bir sonsuzluk boyunca beklediği halde o bunu yapmamıştı.

Bryne, üzerinde kolalanmış gri pantolon ve üniforma ceketiyle ona yaklaştı. Sol göğsünde üç yıldız, omuzlarında apoletler olan ceketinin yüksek yakasını iliklemişti.

Dışarıdan çılgına dönmüş biri seslendi. "General Bryne! Lord General!"

Bryne Siuan'a baktı, sonra çadır kapaklarına döndü. "Gir!"

Düzgün siyah saçlı, genç bir asker çadıra girdi ve çabucak selam verdi. Bu kadar geç saatte geldiği için özür dilemedi –Bryne'ın adamları, generallerinin gerekirse onu uyandırmalarını isteyeceğini biliyorlardı. "Lordum," dedi adam. "Devriye raporları. Şehirde bir şeyler oluyor."

"'Bir şeyler mi', Tijds?" diye sordu Bryne.

"Devriyeler emin değil Lordum," dedi adam yüzünü buruşturarak. "Bulutlar ve karanlık yüzünden dürbünler pek işe yaramıyor. Kule'nin yakınında, Havai Fişekçilerin gösterilerine benzeyen ışık patlamaları oldu. Havada karanlık gölgeler var."

"Gölgedölleri mi?" diye sordu Bryne çadır kapağını itip çıkarak. Işık küresi tutan Siuan ve asker de onu izlediler. Ay bir dilimden ibaretti ve o daimi bulutlar varken, hiçbir şey görünmüyordu. Çevrelerinde subay çadırları karanlığın içinde uyuyan karanlık yığınlardı ve kazıklı çitin girişindeki nöbetçilerin ateşleri dışında gözle görülür ışık kaynağı yoktu.

"Gölgedölü olabilirler Lordum," dedi asker Bryne'ın peşinden koşarak. "Hikâyeler o şekilde uçan gölge yaratıklarından bahseder. Devriyeler ne gördüklerinden emin değil. Ama ışık çakmaları kesin."

Bryne başını sallayarak nöbetçi ateşlerine yöneldi. "Gece nöbetçilerine haber ver, her ihtimale karşı kalkıp zırh kuşanmalarını istiyorum. Şehrin tahkimat duvarına haberciler yolla. Ve bana daha fazla bilgi getir!"

"Peki Lordum." Asker selam verdi ve koşarak uzaklaştı.

Siuan'ın elinin üzerinde süzülen ışık küresiyle yüzü aydınlanan Bryne ona baktı. "Gölgedölleri Beyaz Kule'ye saldırmaya cüret edemez," dedi. "Yerde saldırmak üzere bekleyen büyük bir güçleri olmadan bu olmaz ve bu ovaların sağladığı yetersiz gizlenme yerlerinde yüz bin Trolloc'un saklandığını hiç sanmıyorum. Bu durumda, ne haltlar dönüyor?"

"Seanchanlar," dedi Siuan midesinde buz gibi bir duyguyla. "Balık bağırsakları Gareth! Öyle olmalı. Egwene öngörmüştü."

Bryne başını salladı. "Evet. Söylentilere göre Gölgedöllerine biniyorlar."

“Uçan hayvanlar,” dedi Siuan, “Gölgedölleri değil. Egwene onlara *raken* dendiğini söylemişti.”
Bryne onu kuşkuyla süzdü, ama yalnızca, “Seanchanları, eşgüdümlü bir yer harekâtı olmadan saldırmaya ne itmiş olabilir?” dedi.
Siuan başını iki yana salladı. O hep Seanchanların Beyaz Kule’ye saldırmasının büyük ölçekli bir istila olacağını varsaymıştı ve Egwene saldırıya daha aylar olduğunu düşünüyordu. Işık! Egwene yanılmış gibi görünüyordu.
Bryne nöbetçi ateşlerine döndü. Geceleyin alevleri daha yüksek oluyor, kazıklı çitin önüne ışık düşürüyorlardı. Çitin oluşturduğu halkanın içinde subaylar uyanıyor, komşu çadırlara sesleniyorlardı. Lambalar ve fenerler yanmaya başlıyordu.
“Eh,” dedi Gareth, “Tar Valon’a saldırdıkları sürece, bizim sorunumuz değil. Bizim yalnızca...”
“Ben onu oradan çıkarıyorum,” dedi Siuan aniden, kendini de şaşırtarak.
Bryne ışık küresinin aydınlığında hızla Siuan’a döndü. Tıraşı geldiğinden çenesi gölgeli görünüyordu. “Ne?”
“Egwene,” dedi Siuan. “Onu kurtarmak için içeri girmeliyiz. Bu kusursuz bir şaşırtmaca olacak Gareth! Kimse anlamadan içeri dalar, onu alıp çıkarız.”
Bryne onu süzdü.
“Ne?”
“Onu kurtarmayacağına dair söz verdin Siuan.” Işık, adamın onun adını kullandığını duymak hoştu!
Odaklan! diye payladı kendi kendini. “Artık bunun önemi yok. Egwene tehlikede ve yardıma ihtiyacı var.”
“O yardım *istemiyor,*” dedi Bryne sertçe. “Kendi güçlerimizin güvende olduğundan emin olmalıyız. Amyrlin kendi başının çaresine bakabileceğinden emin.”
“Ben de kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünüyordum,” dedi Siuan. “Bak bu beni ne duruma düşürdü.” Başını iki yana sallayarak Tar Valon’un uzak kulesine baktı. Kule boyunca patlayan ışıkları ve onların aydınlattığı binayı belli belirsiz seçebiliyordu. “Egwene Seanchanlardan bahsettiğinde hep ürperir. Onu pek az şey huzursuz edebilir –Terkedilmişler, Yenidendoğan Ejder. Gareth, Seanchanların yönlendirebilen kadınlara ne *yaptığını* bilmiyorsun.” Adamla göz göze geldi. “Onu kurtarmamız lazım.”

“Ben bu işe bulaşmayacağım,” dedi adam inatla.

“İyi,” dedi Siuan tükürürcesine. Aptal adam! “Git adamlarınla ilgilen. Bana yardım edecek birini tanıdığımı sanıyorum.” Uzun adımlarla yürüyerek, kazıklı çitin hemen dışındaki bir çadıra yöneldi.

Tüm Kule sarsılırken Egwene koridor duvarına yaslanarak dengesini korudu. Taşlar bile titriyordu, tavandan kireç yağıyordu. Duvardan bir seramik düştü ve yerde bir düzine parçaya ayrıldı. Nicola çığlık atarak Egwene’e tutundu.

“Karanlık Varlık!” diye sızlandı Nicola. “Son Savaş! Geldi!”

“Nicola!” diye azarladı Egwene onu, doğrularak. “Kendine hâkim ol. Bu Son Savaş değil. Seanchanlar.”

“Seanchanlar mı?” dedi Nicola. “Ama ben onların yalnızca bir söylenti olduğunu sanıyordum!”

Aptal kız, diye düşündü Egwene bir yan koridorda seğirterek. Nicola lamba elinde onun peşinden koşturuyordu. Egwene’in hafızası onu doğru yönlendiriyordu, bir sonraki koridor Kule’nin kenarındaydı ve dışarıyı gören bir penceresi vardı. Nicola’nın kenara çekilmesini işaret etti, sonra karanlığa baktı.

Gerçekten de gökyüzünde karanlık, kanatlı şeyler uçuyordu. Bunlar *raken* olamayacak kadar büyüktü. *To’raken* o zaman. Yaratıklar dalarken çevrelerinde Egwene’in gözlerine parlak ve canlı görünen örgüler dönüyordu. Ateş patlamaları doğuyor, *to’raken*’lerin sırtındaki kadın çiftlerini gözler önüne seriyordu. *Damane* ve *sul’dam*’lar.

Kule kanatları yer yer alevlerle aydınlanmıştı ve Egwene Kule’nin kendisinin yanlarında kocaman delikler görerek dehşete kapıldı. *To’raken*’ler Kule’nin kenarına tutunuyor, yarasa gibi duvara tırmanıyor, binaya asker ve *damane* indiriyorlardı. Egwene izlerken bir *to’raken* tutunduğu yerden sıçradı ve yüksekliği kullanarak hızlanıp uçmaya başladı. Küçük *raken*’ler kadar zarif değildi, ama binicisi onu ustalıkla havalandırdı. Yaratık Egwene’in penceresinin tam önünden geçti, yarattığı rüzgâr Egwene’in saçlarını geriye savurdu. *To’raken*’ler gelip geçerken Egwene hafif çığlıklar duyuyordu. Dehşet dolu çığlıklar.

Bu tam ölçekli bir saldırı değildi –bir baskındı! *Marath’damane* yakalama amacı olan bir baskın! Pencerenin önünden bir ateş patlaması geçer, az ötedeki duvara çarparken Egwene geri çekildi. Taşların

ufalandığını, Kule'nin şiddetle sarsıldığını işitebiliyordu. Ana koridora açılan bir yan koridorda toz ve duman patladı.

Yakında askerler de gelirdi. Askerler ve *sul'dam*'lar. O tasmalarla. Egwene ürpererek kollarını kendine doladı. Soğuk, yekpare metal. Mide bulantısı, küçük düşmüşlük, panik, ümitsizlik ve –utanç verici şekilde– hanımına en iyi şekilde hizmet etmediği için suçluluk. Boyun eğmiş bir Aes Sedai'nin yüzündeki perişan ifadeyi hatırlıyordu. En çok da, kendi dehşetini hatırlıyordu.

Sonunda kendisinin de diğerleri gibi olacağını fark etmekten kaynaklanan dehşeti. Hizmet etmekten mutlu olan bir köle.

Kule sarsıldı. Uzak koridorlarda ateşler parladı ve bağırışlar, ümitsiz feryatlar geldi. Duman kokusu alabiliyordu. Ah, Işık! Bu gerçek olabilir miydi? Geri dönemezdi. Onu bir daha tasmalamalarına izin vermeyecekti. Kaçacaktı! Kaçacak, kurtulacak...

Hayır!

Kendini dik durmaya zorladı.

Hayır, kaçmayacaktı. O Amyrlin'di.

Nicola duvarın dibinde büzülmüş, sızlanıyordu. "Bizi yakalamaya geliyorlar," diye fısıldadı kız. "Ah, Işık, geliyorlar!"

"Bırak gelsinler!" diye kükredi Egwene Kaynak'a kucak açarak. Neyse ki çatalkökün etkisini biraz azaltacak kadar zaman geçmişti ve Egwene hafif bir Güç sızıntısı yakalayabildi. Minikti, belki hayatı boyunca yönlendirdiği en küçük Güç miktarı. Onunla, bir kâğıt parçasını kaldıracak kadar bile Hava öremezdi. Ama yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı. "Savaşacağız!"

Nicola ona bakarak burnunu çekti. "Zar zor yönlendirebiliyorsun Anne!" diye feryat etti. "Görebiliyorum. Onlarla savaşamayız!"

"Savaşabiliriz ve savaşacağız," dedi Egwene kararlılıkla. "Ayağa kalk Nicola! Sen bir Kule sakinisin, ürkmüş bir sütçü kadın değil."

Kız başını kaldırıp baktı.

"Ben seni korurum," dedi Egwene. "Söz veriyorum."

Kız yüreklenmiş gibi ayağa kaktı. Egwene uzaktaki, patlamanın olduğu koridora baktı. Karanlıktı, duvar lambaları yakılmamıştı, ama gölgeler gördüğünü sandı. Geliyor olmalıydılar, bulabildikleri bütün kadınları tasmalıyor olmalıydılar.

Egwene diğer yöne döndü. O tarafta hâlâ uzak çığlıklar duyabiliyordu. Uyandığı zaman duydukları onlardı. Kapıdaki nöbetçinin nereye gittiğini

bilmiyordu ve umurunda da değildi.

“Gel,” dedi yürümeye başlayarak. Yönlendirebildiği minik Güç sızıntısına, boğulmamak için imdat halatına tutunan bir kadın gibi sarılmıştı. Nicola takip etti, hâlâ burnunu çekiyordu, ama takip etti. Birkaç dakika sonra Egwene bulmayı umduğu şeyi keşfetti. Koridor kızlarla doluydu, bazıları beyaz elbiseler içindeydi, diğerleri iç etekliklerini giymişti. Çömezler birbirlerine sokulmuştu ve patlamalar Kule’yi sarstıkça haykırıyorlardı. Büyük olasılıkla aşağıda, eskiden çömez kısmının olduğu yerde olmayı diliyorlardı.

“Amyrlin!” diye bağırdı pek çoğu Egwene koridora girince. Dehşet içindeki ellerin tuttuğu mumlarla aydınlanmış, acınası bir gruptular. Baharda çürük ağaçlarda biten mantarlar gibi sorular yağdırdılar.

“Neler oluyor?”

“Saldırıya mı uğradık?”

“Karanlık Varlık mı?”

Egwene ellerini kaldırdı ve kızlar sustu. “Kule Seanchanların saldırısı altında,” dedi sakin bir sesle. “Yönlendirebilen kadınları yakalamak için geldiler; bu kadınları onlara hizmet etmeye zorlamak için bir yöntem biliyorlar. Bu Son Savaş *değil*, ama büyük tehlike altındayız. Onların tekinizi bile almasına izin vermeyeceğim. Siz benimsiniz.”

Koridor sessizleşti. Kızlar umutlu ve endişeli ifadelerle ona baktılar. En az elli, muhtemelen daha fazla kız vardı. İş görmek zorundaydılar.

“Nicola, Jasmen, Yeteri, Inala,” dedi Egwene güçlü çömezleri sayarak. “Öne çıkın. Kalanlarınız, dikkatle izleyin. Size bir şey öğreteceğim.”

“Ne Anne?” diye sordu kızlardan biri.

Bu işe yarasa iyi olacak, diye düşündü Egwene. “Size, nasıl zincir kurulacağını göstereceğim.”

İnlemeler yükseldi. Bu çömezlere öğretilen bir şey değildi, ama Egwene *sul’dam*’ların çömez kısmında kolay av bulamayacağından emin olacaktı!

Yöntemi öğretmek endişe verici ölçüde uzun sürdü. Her geçen dakika, daha fazla patlama ve daha fazla çığlıkla bölünüyordu. Çömezler korkuyordu ve bu bazılarının, değil yeni bir teknik öğrenmek, Kaynak’a kucak açmasını bile zorlaştırıyordu. Egwene için öğrenmesi birkaç deneme gerektiren şey, çömezler için nabız hızlandırıcı bir beş dakika sürdü.

Nicola da yardımcı oldu –zincir kurmayı Salidar’da öğrenmişti– ve göstermesine yardım edebiliyordu. Onlar çalışırken, Egwene Nicola’nın onunla zincir kurmasını istedi. Genç çömez kendini Kaynak’a açtı, ama

teslimiyetin sınırında kaldı ve Egwene’in onun aracılığı ile güç çekmesine izin verdi. Işık’a şükür işe yaramıştı! Uzun zamandır mahrum edildiği Tek Güç içini doldurunca Egwene heyecanla doldu. Ne kadar da tatlıydı! Çevresindeki dünya daha canlıydı, sesler daha tatlı, renkler daha güzel.

Hissin heyecanıyla gülümsedi. Korkudan gerilmiş, kaynayan duygular içindeki Nicola’yı hissedebiliyordu. Egwene yeterince halkanın parçası olmuştu, kendini Nicola’dan ayırmayı biliyordu, ama o ilk seferi, kendisinden çok daha büyük bir şeye kapılmış olma hissini hatırlıyordu.

İnsanın kendini bir halkaya açması özel bir beceri gerektiriyordu. Öğrenmesi çok zor değildi, ama fazla zamanları yoktu. Neyse ki, kızların bazıları hemen öğrendi. İlki, hâlâ geceliği içinde olan, ufak tefek, sarışın Yeteri idi. Bakır tenli, sırım gibi bir Domanlı olan Inala hemen ardından geldi. Egwene Nicola ve iki çömezle halka kurdu. Güç içini doldurdu.

Sonra, diğerlerini çalıştırmaya başladı. Kule’de geçirdiği sürede, çömezler arasındaki tartışmalardan, hangilerinin örgüler konusunda daha yetenekli, hangilerinin daha sakin kafalı olduğunu biliyordu. Bunlar her zaman en güçlü çömezler olmuyordu, ama onları destekleyen bir halka varken bunun önemi yoktu. Egwene telaşla onları gruplara böldü ve zincir aracılığıyla Güç kabul etmeyi öğretti. Bir umut, en azından bazıları öğrenebilirdi.

Egwene için önemli olan Güç sahibi olmalarıydı. Epey Güç; neredeyse kendisinin çatalköksüz kullanabildiği kadar çok. Beklenti içinde gülümsedi, sonra bir örgüye başladı, örgünün karmaşıklığı bazı çömezleri şaşkınlığa düşürdü. “Bu gördüğünüz,” diye uyardı Egwene, “denemeyeceğiniz bir örgü, halkalara önderlik edenlerin bile. Çok zor ve tehlikeli.”

Koridorun ucunda bir ışık çizgisi havayı yardı, kendi üzerinde döndü. Egwene kapıyolun doğru yere açıldığını umuyordu; Siuan’ın biraz belirsiz olan tariflerine göre hareket ediyordu, ama mekânın tarifini Elayne’den de almıştı.

“Aynı zamanda,” dedi Egwene çömezlere sert bir sesle, “benim açık talimatım olmadan bu örgüyü kimseye göstermeyeceksiniz, diğer Aes Sedailere bile.” Bunun sorun olacağını sanmıyordu; örgü karmaşıktı ve şimdilik pek az çömezde onu tekrarlayacak beceri vardı.

“Anne?” diye ciyakladı Tamala adlı gaga burunlu kız. “Kaçıyor musun?” Ses, korkulu ve Egwene’in onu da götürmesini istermiş gibi umutluydu.

“Hayır,” dedi Egwene kararlılıkla. “Birazdan döneceğim. Döndüğümde, en az beş düzgün halka görmek istiyorum!”

Sonra, Nicola ve diğer ikisini peşine takarak kapıyoldan karanlık bir odaya geçti. Bir ışık küresi ördü ve ışık, duvarlarına raflar dizilmiş bir depoyu aydınlattı. Egwene rahat bir nefes aldı. Mekânı tutturmuştu.

O raflar ve yerdeki iki kısa raflı dolap sırası, ilginç şekilli nesnelerle doluydu. Kristal küreler, küçük egzotik heykeller, burada ışıkta mavi mavi parlayan cam bir kolye, orada manşetlerine ateş damlaları dizilmiş metal eldivenler. Egwene üç çömezi hayret içinde izlemeye bırakıp odaya girdi. Egwene’in bildiği şeyi sezebiliyorlardı büyük ihtimalle –bunlar Tek Güç nesneleriydi. *Ter’angreal*’ler, *angreal*’ler, *sa’angreal*’ler. Efsaneler Çağı’ndan andaçlar.

Egwene rafları taradı. Güç nesnelerinin, ne yaptığını tam olarak bilmeyen biri tarafından kullanılırlarsa tehlikeli olabileceği biliniyordu. O nesneler onu öldürebilirdi. Keşke...

Geniş geniş gülümseyerek bir rafa yaklaştı ve yivli beyaz bir çubuğu üst raftan adı. Onu bulmuştu! Onu bir an saygıyla elinde tuttu, sonra uzandı ve onun aracılığıyla Tek Güç çekti. Huşu verici, neredeyse ezici bir güç seli içine aktı.

Yeteri bunu sezerek işitilir şekilde inledi. Pek az kadın bu kadar çok güç tutmuştu. Güç, tıpkı içe çekilen derin bir nefes gibi, Egwene’in içinde kabarıyordu. Kükremek istemesine sebep oluyordu. Geniş geniş gülümseyerek üç çömeze baktı. “*Şimdi* hazırız,” diye bildirdi.

Sul’dam’lar o elinde Aes Sedailerin sahip olduğu en güçlü *sa’angreal*’i tutarken ona kalkan koymayı denesinlerdi bakalım. O Amyrlin’ken Beyaz Kule düşmeyecekti! Son Savaş’a denk bir mücadele vermeden değil.

Siuan Gawyn’in çadırını aydınlık buldu. Adam içeride hareket ederken, çadır duvarlarında gölgeler oynaşıyordu. Çadır nöbet yerine kuşku uyandırıcı ölçüde yakındı, belki de Bryne –ve nöbetçiler– ona göz kulak olabilsinler diye.

Bryne, inatçı bir şeytanbalığı olduğundan, Siuan’ın söylediği gibi nöbet yerine gitmemişti. Onun peşinden gelmiş, küfrederek adamlarına nöbet yerinde onunla buluşmak yerine gelip onu bulmalarını seslenmişti. Siuan genç Gawyn’in çadırında durduğunda Bryne elini kılıcının kabzasına koyarak yanına yanaştı. Siuan’ı hoşnutsuzlukla süzdü. Eh. Siuan şerefinin bekçisinin *o* olmasına izin vermeyecekti! Canı ne isterse onu yapacaktı.

Ama Egwene'in ona çok, çok kızması mümkündü. *Sonunda bana teşekkür edecek*, diye düşündü Siuan. "Gawyn!" diye bağırdı.

Yakışıklı genç, sol çizmesini ayağına geçirerek, hoplaya hoplaya dışarı fırladı. Kının içindeki kılıcı elindeydi, kılıç kemerini beline yarı dolamıştı. "Ne?" diye sordu kampı tarayarak. "Bağırışlar duydum. Saldırıya mı uğradık?"

"Hayır," dedi Siuan Bryne'a bakarak. "Ama Tar Valon saldırıya uğramış olabilir."

"Egwene!" diye bağırdı Gawyn kemerini son halkalardan geçirerek. Işık, oğlan amma da sabit fikirliydi.

"Evlat," dedi Siuan kollarını kavuşturarak. "Beni Tar Valon'dan çıkardığın için sana borçluyum. Karşılık olarak seni Tar Valon'a sokmamı kabul eder misin?"

"Memnunlukla!" dedi Gawyn hevesle, kılıcını yerine sokarak. "Karşılığından da fazlası olur!"

Siuan başını salladı. "O zaman gidip, bize at bul. Yalnızca ikimiz olacağız."

"Bu riske girerim," dedi Gawyn. "Sonunda!"

"Bu budalaca iş için benim atlarımı alamazsınız," dedi Bryne sertçe.

"Ahırlarda Aes Sedailere ait atlar da var Gawyn," dedi Siuan, Bryne'ı duymazdan gelerek. "Benim için onlardan birini getir. *Yumuşak başlı* bir at olsun. Çok, çok yumuşak başlı."

Gawyn başını salladı ve koşarak geceye daldı. Siuan plan yaparak, daha dikkatli adımlarla onu izledi. Kapıyol açabilse bu iş çok daha kolay olacaktı, ama bunu yapabilecek kadar gücü yoktu. Yalıtılmadan önce vardı, ama işlerin farklı gitmiş olmasını dilemek, yakaladığınız gümüşbalığın aslında dişlibalık olduğunu dilemekten farksızdı. Elinizdekini satardınız ve balık tutabildiğiniz için mutlu olurdunuz.

"Siuan," dedi Bryne yumuşak sesle onun yanında yürüyerek. Adam onu rahat bırakamaz mıydı? "Beni dinle. Bu delilik! İçeri nasıl gireceksin?"

Siuan ona baktı. "Shemerin çıktı."

"Bu, kuşatmadan önceydi Siuan." Bryne çileden çıkmış gibiydi. "Mekân şimdi çok daha sıkı korunuyor."

Siuan başını iki yana salladı. "Shemerin dikkatle gözleniyordu. Bir sukapısından çıktı; oranın şimdi bile izlenmediğine iddiaya girerim. Amyrlin olmama rağmen ben hiç duymadım. Yerini gösteren bir haritam var."

Bryne duraksadı. Sonra yüzü sertleşti. “Fark etmez. İkinizin kendi başınıza hiç şansınız olmaz.”

“O zaman bizimle gel,” dedi Siuan.

“Yeminini bozmanda rol oynamayacağım.”

“Egwene idam tehlikesi altında olduğu izlenimi veren bir şey olursa bir şeyler yapabileceğimizi söyledi,” dedi Siuan. “O zaman onu kurtarmamıza izin vereceğini söyledi! Eh, bu geceki görüşmede nasıl birden yok olduğuna bakarak, onun tehlikede olduğunu düşünme eğilimindeyim.”

“Onu tehlikeye atan Elaida değil, Seanchanlar!”

“Kesin olarak *bilmiyoruz*.”

“Cehalet bahane değildir,” dedi Bryne sertçe, ona yaklaşarak. “Çok kolay yeminden döner oldun Siuan ve bunun alışkanlık haline gelmesini istemiyorum. Aes Sedai ya da değil, eski Amyrlin ya da değil, insanların *kuralları* ve *sınırları* olmalı. Bu teşebbüste kendini öldürtmen olasılığından bahsetmiyorum bile!”

“Beni durdurmaya kalkacak mısın?” Siuan hâlâ kaynak tutuyordu. “Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?”

Adam dişlerini gıcırdattı. Ama hiçbir şey söylemedi. Siuan döndü ve ondan uzaklaşarak, doğrudan kazıklı çitteki ateşlere doğru yürüdü.

“Lanet kadın,” dedi Bryne arkasından. “Beni öldüreceksin.”

Siuan dönerek tek kaşını kaldırdı.

“Geliyorum,” dedi Bryne kınındaki kılıcının kabzasını kavrayarak. Gecenin içinde etkileyici bir figürdü, ceketinin düz çizgileri yüzündeki kararlı ifadeye uyuyordu. “Ama iki koşulum var.”

“Söyle,” dedi Siuan.

“İlki, benimle Muhafızın olarak bağ kuracaksın.”

Siuan irkildi. Adam... Işık! Bryne onun Muhafızı mı olmak istiyordu? Siuan’ın içinde bir heyecan kabardı.

Ama Alric’in ölümünden beri bir Muhafız edinmeyi düşünmemişti. Onu kaybetmek korkunç bir deneyim olmuştu. Yine aynı şeyi göze alabilir miydi?

Bu adamla bağ kurma, onun duygularını hissetme, onun yanında bulunması fırsatını reddedebilir miydi? Düşlediği, dilediği onca şeyden sonra?

Saygıyla Bryne’a yaklaştı, sonra elini onun göğsüne koydu ve gereken Ruh örgülerini yaparak onun üzerine bıraktı. İkisinin içinde yeni bir farkındalık, yeni bir bağlantı çiçek açarken Bryne nefesini sertçe içine çekti.

Siuan onun duygularını hissedebiliyor, onun kendisi için hissettiği endişeyi sezebiliyordu ve bu şok edici ölçüde güçlüydü. Adamın Egwene için, askerleri için hissettiği endişeden çok daha ilerideydi! *Ah, Gareth,* diye düşündü Siuan adamın ona duyduğu aşkın tatlılığı karşısında gülümseyerek.

"Bunun nasıl bir his olacağını her zaman merak etmişimdir," dedi Bryne elini kaldırıp, meşale ışığında birkaç kere yumruğunu sıkarak. Hayrete düşmüş gibiydi. "Keşke ordumdaki herkese bunu verebilseydim!"

Siuan burnunu çekti. "Karılarının ve ailelerinin bunu onaylayacağından kuşkuluyum."

"Askerleri hayatta tutacaksa onaylarlardı," dedi Bryne. "Bin fersah koşabilirim ve nefessiz kalmam. Aynı anda yüz düşmana karşı durabilirim ve hepsine birden gülerim."

Siuan gözlerini devirdi. Erkekler! Ona bir başkasıyla derinlemesine kişisel ve duygusal bir bağ vermişti –benzerini karı kocaların bile tanımadığı cinsten bir bağ– ve adamın tek düşünebildiği kılıç oyununda ne kadar daha iyi olabileceği idi!

"Siuan!" diye seslendi biri. "Siuan Sanche!"

Siuan döndü. Gawyn siyah bir iğdiş atın sırtında yaklaşıyordu. Arkasında bir başka at koşuyordu –uzun tüylü, kahverengi bir kısrak. "Bela!" diye nida etti Siuan.

"Bu uygun mu?" dedi Gawyn hafifçe nefes nefese. "Hatırladığım kadarıyla Bela eskiden Egwene'in atıydı. Başseyis en uysal atının bu olduğunu söyledi."

"İş görür," dedi Siuan. Bryne'a döndü. "İki koşulun olduğunu söyledin."

"İkincisini başka zaman söylerim." Bryne hâlâ biraz nefes nefeseydi.

"Bu biraz belirsiz oldu." Siuan kollarını kavuşturdu. "Açık sözler vermekten hoşlanmam."

"Eh, yine de vermek zorundasın," dedi Bryne onunla göz göze gelerek.

"İyi, ama münasebetsiz bir şey olmasa iyi olacak Gareth Bryne."

Adam kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Tuhaf," dedi adam gülümseyerek. "Artık duygularını sezebiliyorum. Örneğin anlayabildiğim..." Bryne sustu ve Siuan onun biraz utandığını hissetti.

Bir parçamın onun benden münasebetsiz bir şey talep etmesini istediğini anlayabiliyor, diye düşündü Siuan dehşet içinde. *Lanet küller!*

Kızardığını hissetti. Bu epey uygunsuz olacaktı. “Ah, Işık aşkına... Koşullarını kabul ediyorum seni hödük. Yürü! Gitmemiz lazım.”

Adam başını salladı. “Çatışmanın şehir dışına taşması ihtimaline karşı kumandanlarımı hazırlamama izin ver. Yanımızda en iyi yüz askerimden bir koruma birliği getireceğim. Bu kapının gerçekten kullanılabilir olduğunu varsayarak, içeri girebilecek kadar küçük olacaktır.”

“Kapı kullanılabilir olacak,” dedi Siuan. “Git!”

Adam ciddi bir yüzle ona selam verdi, ama Siuan onun içten içte sırıttığını hissedebiliyordu –ve büyük olasılıkla bunu Bryne da biliyordu. Dayanılmaz adam! Şaşkın şaşkın bakarak iğdiş atının sırtında oturmakta olan Gawyn’e baktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Gawyn.

“İçeriye yalnız girmemiz gerekmiyor.” Siuan derin bir nefes aldı, sonra cesaretini toplayarak Bela’nın eyerine tırmandı. Atlara güvenilemezdi, çoğundan iyi olmasına rağmen Bela’ya bile. “Bu, Egwene’i bulana kadar hayatta kalma olasılığımızın arttığı anlamına geliyor. Ki bu talihli bir şey, çünkü yapmak üzere olduğumuz şeyin ardından, kuşkusuz bizi şahsen öldürme ayrıcalığını isteyecek.”

Adelorna Bastine Beyaz Kule’nin koridorlarında koşuyordu. Bu sefer Güç tutmanın verdiği keskinleşmiş duyulardan pişmandı. Kokular ona daha açık seçik geliyordu, ama yanan odun ve ölen et kokusundan başka koku yoktu. Renkler daha canlıydı, ama tek görebildiği alevden kırbaçların ya da topların çarptığı yerlerdeki kırık taşların üzerinde, kül rengi yaralardı. Sesler daha açık seçikti, ama tek duyabildiği çığlıklar, küfürler ve havadaki o korkunç yaratıkların bet böğürmeleriydi.

Adelorna karanlık koridorda, kesik kesik nefes alarak koştu. Koridorların kesiştiği bir yere gelince durdu ve elini göğsüne götürdü. Direnç bulmak zorundaydı. Işık, yenilmezlerdi, değil mi? Yeşillerden bir grup onunla birlikte durup savaşmıştı. Josaine’in, arkasındaki duvarı yok eden bir Toprak örgüsüyle öldüğünü görmüştü. Marthera’nın boynuna takılan bir tür metal tasmayla yakalandığını görmüştü. Adelorna Muhafızlarının *nerede* olduğunu bilmiyordu. Biri yaralanmıştı. Bir diğeri yaşıyordu. Sonuncusu... sonuncusunu düşünmek istemiyordu. Işık izin verse de en azından yaralı olan Talric’e bir an önce ulaşabilseydi.

Ayağa kalktı ve bir taş parçasıyla çizilmiş olan alnındaki kanı sildi. O tuhaf miğferleri ve silah olarak kullandıkları kadınlarıyla, o kadar çok

istilacı vardı ki. Ve o ölümcül örgülerde çok becerikliydiler! Adelorna utanç içindeydi. Savaş Ajahı'ymış! Yanındaki Yeşiller birkaç dakika içinde yenilmişti.

Derin derin nefes alarak koridorda ilerlemeye devam etti. İstilacıların bulunduğu, Kule'nin dış taraflarından uzak duruyordu. Peşindekileri atlatmış mıydı? Neredeydi? Yirmi ikinci katta mı? Kaçarken kat sayısını şaşırmıştı.

Donakaldı; sağında yönlendirenler vardı. Bu istilacılar anlamına da gelebilirdi, Aes Sedailer de. Duraksadı, ama dişlerini sıktı. O Yeşil Ajah'ın Kumandan Generali'ydi! Kaçıp saklanamazdı.

Söz konusu koridordan meşale ışığı geliyordu. Işığa, tuhaf zırhlar kuşanmış adamların uğursuz gölgeleri eşlik ediyordu. Bir istilacı ekibi köşeyi döndü. Yanlarında, tasmayla bağlanmış iki kadın vardı. Adelorna elinde olmadan ciyakladı ve ayaklarının taşıyabildiğince hızla kaçtı. Bir kalkanın dayatıldığını hissetti, ama *saidar*'ı sıkıca tuttu ve köşeyi dönene kadar kalkanın yerine yerleştirilmesine izin vermedi. Nefes nefese, sersemlemiş halde kaçmaya devam etti.

Bir köşe daha döndü ve neredeyse Kule'nin yan tarafındaki bir yarıktan dışarı düşecekti. Açık kenarda sallanarak, korkunç canavarlar ve ateşten çizgilerle dolu gökyüzüne baktı. Haykırdı, sendeleyerek geriledi ve yarığa sırtını döndü. Sağında molozlar vardı. Taşların üzerinden aştı. Koridor orada devam ediyordu! O...

Onunla Kaynak arasına bir kalkan ittirildi, bu sefer yerine oturdu. Adelorna nefesi kesilerek yere çöktü. Yakalanmayacaktı! Onu yakalamalarına izin veremezdi! O olmazdı!

İlerlemeye çalıştı, ama bir Hava akışı ayak bileğine dolandı ve kırık seramiklerle kaplı zeminde onu geri çekti. Hayır! Doğrudan askerlere doğru sürükleniyordu. Şimdi yanlarında tasmalarla bağlanmış iki çift kadın vardı. Her ikilide gri elbise giymiş bir kadın ve kırmızı mavi elbise giymiş, şimşek işaretini taşıyan bir kadın gördü.

Kırmızı mavi giyinmiş bir başka kadın yaklaştı. Elinde gümüşsü bir şey tutuyordu. Adelorna inkârla haykırarak kalkanı ittirdi. Üçüncü kadın sakin sakin diz çöktü ve gümüş tasmayı Adelorna'nın boynuna taktı.

Bu olamazdı. Bu oluyor *olamazdı*.

"Ah, çok güzel," dedi üçüncü kadın ağır ve peltek bir aksanla. "Adım Gregana ve sen de Sivi olacaksın. Sivi iyi bir *damane* olacak. Bunu görebiliyorum. Bu anı uzun zamandır bekliyordum Sivi."

“Hayır,” diye fısıldadı Adelorna.

“Evet.” Gregana derin derin gülümsedi.

Sonra, şok edici şekilde, Adelorna’nın boynundaki tasmanın tokası açıldı ve tasma yere düştü. Gregana bir an sersemlemiş göründü, sonra bir ateş patlamasına boğuldu.

Adelorna’nın gözleri iri iri açıldı ve ani ısıdan kaçtı. Kararmış kırmızı mavi elbise içinde bir ceset, dumanları tüterek ve yanık et kokarak önünde yere yıkıldı. Adelorna o zaman arkasından gelen, son derece güçlü bir yönlendirme hissetti.

İstilacılar haykırdılar, grili kadınlar kalkanlar ördü. Bunun yanlış seçim olduğu anlaşıldı, çünkü iki kadının tasması da açıldı, kıvrımlı Hava hatları onları beceriyle ve hızla çıkardı. Bundan bir an sonra kırmızı mavili kadınlardan biri bir şimşek çakmasıyla yok oldu, diğeri de saldıran yılanlara benzeyen alevden dillerle kaplandı. Kadın haykırarak öldü ve bir asker bağırdı. Bu, geri çekilme komutu olmalıydı, çünkü askerler Hava’dan dillerle tasmaları çözülmüş, korku içindeki kadınları bırakarak kaçtılar.

Adelorna tereddütle döndü. Biraz ötede, moloz yığınının üzerinde beyazlı bir kadın duruyordu. Kadın muazzam bir güç halesiyle kuşatılmıştı ve yoğun bakışlarla, kollarını kaçan askerlere uzatmıştı. Kadın cisimleşmiş intikam gibi duruyor, *saidar* gücü çevresinde fırtına gibi çalkalanıyordu. Havanın kendisi aydınlanmıştı sanki, kahverengi saçları yanlarındaki açıklıktan gelen rüzgârla savruluyordu. Egwene al’Vere.

“Çabuk,” dedi Egwene. Bir çömez grubu moloz yığınının üzerinden geçerek Adelorna’ya yaklaştılar ve onun ayağa kalkmasına yardım ettiler. Adelorna hayretler içinde doğruldu. Özgürdü! Pek çok başka çömez seğirterek iki tasmasız grili kadını yakaladı –kadınlar koridorda diz çökmeye devam etmişlerdi. Kadınlar yönlendirebiliyordu; Adelorna bunu hissedebiliyordu. Neden mücadele etmemişlerdi? Bunun yerine, ağlıyormuş gibiydiler.

“Onları diğerlerinin yanına koyun,” dedi Egwene molozların üzerinden geçip duvardaki yarıktan dışarı bakarak. “İstediğim...” Egwene donakaldı, sonra ellerini kaldırdı.

Aniden Egwene’in çevresinde yeni örgüler belirdi. Işık! Elindeki beyaz yivli değnek Vora’nın *sa’angreal*’i miydi? Egwene *onu* nereden bulmuştu? Egwene’in açık elinden şimşekler fışkırdı, duvardaki delikten fırladı ve dışarıda bir şey ciyaklayarak düştü. Yakalandığı için aptal gibi hisseden

Adelorna Kaynak'a kucak açarak Egwene'e yaklaştı. Egwene yine vurdu ve o uçan canavarların bir başkası düştü.

"Ya sırtlarında tutsaklar varsa?" diye sordu Adelorna yaratıklardan birinin Egwene'in alevlerine boğulmuş halde düşmesini izleyerek.

"O zaman o tutsakların ölmesi daha iyi olur," dedi Egwene ona dönerek. "Bana güven. Bunu biliyorum." Diğerlerine döndü. "Herkes delikten uzaklaşsın. Bu patlamalar dikkat çekebilir.

"Shanal ve Clara, güvenli bir mesafeden bu deliğe göz kulak olun. Buraya *to'raken* konarsa bize koşun. Sakın saldırmayın."

İki kız başlarını salladılar ve molozların yanında pozisyon aldılar. Diğer çömezler iki yabancı istilacı kadını da sürükleyerek uzaklaştılar. Egwene, savaş hattındaki general gibi, peşlerinden yürüdü. Belki de öyleydi. Adelorna koşarak ona yetişti. "Eh," dedi. "İyi organizasyon yapmışsın Egwene, ama iyi bir Aes..."

Adelorna donakaldı. O gözler öylesine sakin, öylesine kendine hâkimdi ki. "Bu tehdit geçene kadar kumanda bende. Bana Anne diyeceksin. İlla ki ceza vereceksen, daha sonra bana kefaret ödetirsin, ama şimdilik yetkem sorgulanmayacak. Bu açık mı?"

"Evet Anne," derken buldu Adelorna kendini şok içinde.

"Güzel. Muhafızların nerede?"

"Biri yaralandı," dedi Adelorna. "Biri güvende, diğerinin yanında. Biri öldü."

"Işık, kadın… ve sen hâlâ ayaktasın, öyle mi?"

Adelorna sırtını dikleştirdi. "Başka seçeneğim var mı?"

Egwene başını salladı. Neden onun yüzündeki saygı ifadesi Adelorna'nın gururla koltuklarının kabarmasına sebep olmuştu?

"Eh, yanımda olduğun için memnunum," dedi Egwene yürümeye devam ederek. "Yalnızca altı Aes Sedai daha kurtardık ve aralarında Yeşil yok. Seanchanları doğu merdivenlerinde tutmakta güçlük çekiyoruz. Çömezlerden biri sana bilezikleri nasıl açabileceğini gösterecek; ama riske girme. Genelde *damane*'leri öldürmek daha kolay –ve daha güvenli. Kule'nin *angreal* depolarını ne kadar biliyorsun?"

"İyi biliyorum," dedi Adelorna.

"Mükemmel," dedi Egwene dalgın dalgın, Adelorna'nın gördüğü en karmaşık örgüyü örerek. Hava bir ışık çizgisiyle yarıldı, sonra kendi üzerinde dönerek, karanlığa açılan bir delik yarattı. "Lucain, git, diğerlerine durmalarını söyle. Birazdan daha fazla *angreal* getireceğim."

Esmer bir çömez başını eğdi ve koşarak uzaklaştı. Adelorna hâlâ o deliğe bakıyordu. “Yolculuk,” dedi ifadesiz bir sesle. “Onu gerçekten keşfetmişsin. Raporların umutlu söylentilerden ibaret olduğunu sanıyordum.”

Egwene ona baktı. “Elaida’nın bu örgüyü başkalarına öğrettiğine dair rapor almasam sana bunu asla göstermezdim. Yolculuk bilgisi açığa çıktı. Bu, Elaida’nın öğrettiği kadınlardan bazılarının yakalanmış olabilecekleri varsayımıyla, muhtemelen Seanchanların da öğrendiği anlamına geliyor.”

“Fincanda anne sütü!”

“Gerçekten öyle,” dedi Egwene buz gibi gözlerle. “Onları durdurmamız ve sırtlarında tutsak olsa da olmasa da, gördüğümüz bütün *to’raken*’leri yok etmemiz gerekiyor. Onları Yolculuk edebilen birileriyle birlikte Ebou Dar’a dönmekten alıkoyma şansımız varsa, o şansı kullanmalıyız.”

Adelorna başını salladı.

“Gel,” dedi Egwene. “Bu depodaki hangi nesnelerin *angreal* olduğunu bilmem gerekiyor.”

Adelorna sersem sersem, ona anlatılanlar hakkında düşünmeye devam ederek duruyordu. “Kaçabilirdin,” dedi. “İstediğin an kaçabilirdin.”

Egwene ona döndü ve kapıyoldan baktı. “Kaçmak mı?” diye sordu. “Gitsem, sizden *kaçtığım* için olmayacaktı Adelorna, sizi *terk ettiğim* için olacaktı. Ben Amyrlin Makamı’yım. Benim yerim burası. Bu saldırıyı Düşgördüğümü duyduğundan eminim.”

Adelorna ürperdi. Gerçekten de duymuştu.

“Gel,” diye tekrarladı Egwene. “Çabuk olmalıyız. Bu yalnızca bir baskın; mümkün olduğunca çok yönlendiren kadın yakalayıp, onlarla birlikte dönmek isteyeceklerdir. Kazandıkları Aes Sedailerden daha çok *damane* kaybettiklerini görmeye kararlıyım.”

41
Bir Güç Çeşmesi

“Eh, yüzüme mendil bağla ve bana Aiel de madem,” dedi Bryne’ın askerlerinden biri, dar teknelerinin pruvasında, generalin yanında çömelerek. “Gerçekten orada.”

Gawyn kendi teknesinin pruvasında çömelmişti; karanlık sular dalgalanıyor, teknenin kenarını yalıyordu. Hepsini taşımak için on üç tekne gerekmişti ve hepsi sessizce ve kolaylıkla ırmağa açılmıştı –en azından, Siuan Sanche tekneleri denetlemeyi bitirip sağlam olduklarına karar verdikten sonra. Zar zor.

Her teknede kapağı örtülmüş tek bir fener vardı. Gawyn abanoz rengi suların üzerinde süzülen diğer tekneleri ancak seçebiliyordu. Askerler sessizce kürek çekerek tekneleri Tar Valon’un güneybatı tarafındaki taş sete çektiler. Gökyüzündeki ışık çakmaları dikkat dağıtıcıydı ve Gawyn ikide bir yukarı bakıyor, soğuk beyaz şimşeklerin ve kırmızı alevlerin aydınlığında o yılansı yaratıkları görüyordu.

Beyaz Kule’nin kendisi adeta yanıyordu. Gökyüzünde, alevlerin ortasında, tamamen kırmızı ve beyaz, ürkütücü bir siluet oluşturuyordu. Yukarıdaki gece yarısı bulutlarına doğru dumanlar kaynıyor, Kule’nin sayısız penceresinin içinde ateşler yanıyordu ve kulenin dibindeki parıltı çevre binaların ve ağaçların da tutuşmuş olduğunu gösteriyordu.

Askerler kürekleri kaldırırken Gawyn’in teknesi zarifçe Bryne’ınkinin yanına kaydı, kayaların nehre doğru çıkıntı yaptığı yerde, eski taş duvarın altından geçti. Bu Gawyn’in korkunç savaşı gözden yitirmesine sebep oldu –ama gürlemeleri ve patlamaları, parke taşlarının üzerine düşen taş parçalarının uzak bir yağmura benzeyen seslerini hâlâ duyabiliyordu.

Gawyn fenerin kapağını azıcık kaldırdı. Bu ışığın altında, Bryne'ın askerinin gördüğü şeyi seçebildi. Tar Valon adası Ogier işi bir istihkâm duvarıyla çevriliydi; orijinal şehir tasarımının bir parçasıydı bu, adanın aşınmasını engelliyorlardı. Çoğu Ogier işi gibi, istihkâm duvarı da çok güzeldi. Burada, taşlar adadan başlayıp, narince suyun bir buçuk iki metre üzerine kadar uzanıyor, kırılan bir dalganın beyaz ucuna benzeyen bir çıkıntı oluşturuyorlardı. Gawyn'in fenerinin yumuşak ışığında bu taşların altları o kadar gerçekçi, o kadar narindi ki taşın nerede bittiğini, nehrin nerede başladığını bilmek zordu.

Taştan dalgaların biri, bu kadar yakından bakınca bile görülmesi imkânsız bir yarığı gözlerden gizliyordu. Bryne'ın askerlerinden biri teknesini dar yarığa yönlendirdi. Yarığın iki yanı ve tepesi taşla çevriliydi. Sonra Siuan'ın teknesi geçti ve Gawyn kürekçilerine onun peşinden gitmelerini işaret etti. Yarık çok dar bir tünele dönüştü ve Gawyn, Bryne ile Siuan'ın ileride yaptığı gibi, fenerinin kapağını biraz daha açtı. Yanlardaki liken kaplı taşlar siyah su lekeleriyle çizik çizikti. Bu geçit pek çok sene tamamen su altında kalmış olmalıydı.

"Muhtemelen işçiler için tasarlanmıştı," dedi Bryne ileriden, yumuşak sesi rutubetli tünelde yankılandı. Uzak damlama sesleri ve ırmaktaki dalgalar gibi, küreklerin sudaki hareketleri bile daha yüksek işitiliyordu. "Gidip taş duvarların bakımını yapmak için."

"*Neden* yaptıkları umurumda değil," dedi Siuan. "Yalnızca burada olduğu için memnunum. Ve daha önceden bilmediğim için utanıyorum. Tar Valon'un güçlü taraflarından biri her zaman, onu güvenli kılan köprüleridir. Kimlerin girip çıktığını takip edebilirsin."

Bryne hafifçe hıhladı ve ses tünelde yankılandı. "Bu kadar büyük bir şehirde her şeyi kontrol edemezsin Siuan. O köprüler bir açıdan size sahte bir kontrol hissi veriyordu. Elbette, bir istila ordusu için bu şehir girilmez bir yer –ama bunun gibi, sıkıca korunan bir yerde bile, giriş çıkışı sağlayan bir düzine delik olabilir."

Siuan sustu. Gawyn düzenli nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. En azından *sonunda* Egwene'e yardımı olacak bir şey yapıyordu. İstediğinden çok daha uzun sürmüştü. Işık izin verse de, zamanında gelmiş olsa!

Tünel uzak bir patlamayla titredi. Gawyn omzunun üzerinden arkaya, endişeli askerlerle dolu diğer on tekneye baktı. Doğrudan savaş bölgesine giriyorlardı, savaşın her iki tarafı da onlardan daha güçlüydü, her iki tarafın da onları sevmek için pek az sebebi vardı ve her iki taraf da Tek Güç

kullanıyordu. Böyle bir durumla yüzleşebilmek için özel türden bir adam gerekirdi.

“İşte,” dedi Bryne. Işık adamın siluetini çiziyordu. Elini kaldırdı ve tekneleri durdurdu. Tünel sağda açılıyordu ve o tarafta bir taş çıkıntısı –merdiveni de olan bir iskele– bekliyordu. Su dolu tünel devam ediyordu.

Bryne eğilerek ayağa kalktı ve çıkıntıya tırmanıp, teknesini bir koçboynuzuna bağladı. Teknesindeki askerler, birer kahverengi paket taşıyarak takip ettiler. Onlar neydi? Gawyn adamların paketlerini tekneye yüklediklerini fark etmemişti. O teknedeki son asker de indikten sonra, kendi teknesini öne çıkardı ve halatı Siuan’ın teknesindeki bir askere uzattı. Sıra ilerlerken, her tekneyi bir öndekine bağladılar. En sona kalan adam teknesini bir kütüğe bağlayacaktı ve bu hepsini yerli yerinde tutacaktı.

Gawyn sırası geldiğinde taş çıkıntıya tırmandı ve basamakları koşar adım çıktı. Merdiven küçük bir geçide açılıyordu. Bu giriş muhtemelen, burayı sığınak olarak kullanan birkaç dilenci dışında, çok uzun zaman önce unutulmuştu. Pek çok asker o anda geçidin arka tarafında o türden adamlardan bir grubu bağlamaktaydı. Gawyn yüzünü buruşturdu, ama bir şey söylemedi. Dilenciler genellikle kulak veren herkese sır satarlardı ve yüz askerin gizlice şehre girdiği haberi Kule Askerleri’nden epey para getirirdi.

Bryne geçidin ağzında Siuan’la birlikte dikilerek dışarıdaki sokağı kontrol etti. Gawyn elini kılıcına götürerek onlara katıldı. Sokaklar boştu. Kuşkusuz, insanlar evlerinde saklanmış, baskının bir an önce bitmesi için dua ediyordu.

Askerler ara sokakta toplandı. Bryne alçak sesle, on tanesinin teknelerin başında nöbet beklemesini emretti. Kalanlar Gawyn’in daha önce fark ettiği yumuşak görünüşlü kahverengi paketleri açtılar ve beyaz tunikler çıkardılar. Bunları başlarının üzerinden geçirerek bel hizasında bağladılar. Her birinde Tar Valon alevi arması vardı.

Gawyn alçak sesle ıslık çaldı, ama Siuan ellerini beline dayamış, kızgınlıkla bakıyordu. “*Bunları* nereden buldun?”

“Dış kamptaki kadınlara diktirdim,” dedi Bryne. “Düşmanın üniformalarından birkaç kopya bulundurmak her zaman iyi bir fikirdir.”

“Bu doğru değil,” dedi Siuan kollarını kavuşturarak. “Kule Askerliği kutsal bir görevdir. Onlar...”

“Onlar senin *düşmanın* Siuan,” dedi Bryne sertçe. “En azından şimdilik. Artık Amyrlin değilsin.”

Siuan onu süzdü, ama dilini tuttu. Bryne askerlere baktı, sonra onayla başını salladı. "Bu yakından bakanları kandırmaz, ama uzaktan iş görür. Sokağa çıkın ve sıra olun. Savaşa yardıma gidiyormuşsunuz gibi, Kule'ye doğru koşun. Siuan, bir iki ışık küresi aldatmacaya yardımcı olur –bizi görenler başımızda bir de Aes Sedai görürlerse, bizim onların varsaymasını istediğimiz şeyi varsaymaları daha olası olur."

Siuan burnunu çekti, ama denileni yaptı ve iki ışık küresi yarattı, sonra onları başının üzerinde süzülmeye yolladı. Bryne emir verdi ve tüm grup ara sokaktan fırlayarak sıra oldu. Gawyn, Siuan ve Bryne önde yerlerini aldılar –Gawyn ve general, Muhafızlarıymış gibi, Siuan'ın hemen önünde yürüyorlardı– ve koşar adım sokağa çıktılar.

Sonuçta, yanılsama çok iyiydi. Gawyn'in kendisi bile ilk bakışta kanabilirdi. Bir Aes Sedai ve Muhafızları önderliğinde, saldırıya uğrayan yere giden bir Kule Askerleri birliğinden daha doğal ne olabilirdi? Görülmeden şehrin sokaklarına yüz adam sokmaya çalışmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Kule arazilerine yaklaştıkları zaman bir kâbusa adım attılar. Kabaran dumanlar kırmızı ateş ışıklarını yansıtıyor, Kule'yi tehditkâr kızıl bir pusla sarıyorlardı. Görkemli binanın duvarlarında delikler ve yarıklar vardı; pek çoğunun içinde ateşler yanıyordu. *Raken*'ler havaya hâkim olmuş, dalgaların içindeki ölü balinanın çevresinde dönen martılar gibi Kule'nin çevresinde uçuyorlardı. Hava çığlıklar ve bağırışlarla doluydu ve yoğun, ekşi duman Gawyn'in boğazını kaşındırdı.

Bryne'ın askerleri yaklaşırken yavaşladılar. Baskında iki çatışma noktası var gibiydi. Kule'nin dibinde ve iki kanadında ışık çakmaları gördüler. Bahçelere ölüler ve yaralılar saçılmıştı. Yukarıda, Kule'nin ortasına yakın bir yerde, pek çok yarıktan istilacıların üzerine ateş topları ve şimşekler yağıyordu. Kule'nin kalanı sessiz ve ölü görünüyordu, ama koridorlarda çatışmalar sürüyor olmalıydı.

Grup Kule bahçelerinin demir kapılarında durdu. O kapılar açık ve tamamen korunaksız duruyordu. Bu hiç iyi bir işaret değildi. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Gawyn.

"Egwene'i bulacağız," diye yanıt verdi Siuan. "Zemin kattan başlayacağız, sonra bodrum katlara ineceğiz. Bugün, erken saatlerde orada bir yere kapatılmıştı. Muhtemelen bakmamız gereken ilk yer orası.

Beyaz Kule bir başka patlamayla sarsılırken tavandan taş parçaları düştü ve masaya yağdı. Saerin kendi kendine küfrederek taş parçalarını süpürdü, sonra geniş bir parşömen parçasını açtı ve kenarlarını kırık seramiklerle tutturdu.

Çevresinde, oda tam bir kargaşa içindeydi. Zemin katta, ön toplanma odasındaydılar; doğu kanadının Kule'nin ana binasıyla birleştiği yerde, kare şeklinde geniş bir odada. Kule Askerleri'nin üyeleri geçen gruplara yol açmak için masaları kenara çekmişlerdi. Aes Sedailer ihtiyatla pencerelerden dışarı bakıyor, gökyüzünü gözlüyorlardı. Muhafızlar kafese kapatılmış hayvanlar gibi uzun adımlarla yürüyorlardı. Uçan hayvanlara karşı ne yapabilirlerdi? Onların yeri burasıydı, görevleri operasyon merkezini korumaktı. Operasyon merkezi demek ne kadar doğruysa. Saerin daha yeni gelmişti.

Yeşilli bir Aes Sedai ona yaklaştı. Moradri esmer tenli, kolları ve bacakları uzun bir Meyaneliydi ve arkasından yine Mayeneli olan iki yakışıklı Muhafız geliyordu. Söylentiler adamların kardeş olduğunu, kız kardeşlerini korumak için Beyaz Kule'ye geldiklerini söylüyordu, ama Moradri bundan bahsetmeyi reddediyordu.

Saerin, "Kaç tane?" diye sordu.

"Zemin katta en az kırk yedi Aes Sedai var," dedi Moradri. "Tüm Ajahlardan. Küçük gruplar halinde savaştıklarından ancak bu kadarını öğrenebildim. Onlara burada resmi bir kumanda merkezi oluşturduğumuzu söyledim. Çoğu bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, ama çoğu bir baş sallamadan başka karşılık veremeyecek kadar yorgun, şok içinde ya da sersemlemişti."

"Yerlerini buradaki haritada işaretle," dedi Saerin. "Elaida'yı buldun mu?"

Moradri başını iki yana salladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Saerin Kule yine sarsılırken. "Ya Yeşil Temsilciler?"

"Hiç bulamadım," dedi Moradri omzunun üzerinden bakarak. Çatışmaya geri dönmeye can attığı açıktı.

"Yazık," dedi Saerin. "Kendilerine Savaş Ajahı demekten hoşlanıyorlar ne de olsa. Eh, o zaman savaşı benim düzenlemem gerekecek."

Moradri omuzlarını silkti. "Sanırım öyle." Yine omzunun üzerinden arkaya baktı.

Saerin Yeşil Aes Sedai'yi süzdü, sonra haritaya dokundu. "Yerlerini işaretle Moradri. Savaşa birazdan dönersin, ama şu anda bildiklerin daha önemli."

Yeşil Aes Sedai içini çekti, ama hemen haritaya notlar yazmaya başladı. O çalışırken Saerin Yüksek Kumandan Chubain'in içeri girdiğini görerek sevindi. Adam kırk küsur kış görmüştü, ama daha genç duruyordu. Siyah saçlarına hiç kır düşmemişti. Bazı adamlar, onun aşırı güzel yüzünden dolayı yeteneklerini küçük görüyorlardı; Saerin o adamların, hakaretleri sonucunda, Chubain'in kılıcı karşısında küçük düştüklerini duymuştu.

"Ah, güzel," dedi. "Sonunda yolunda giden bir şey var. Kumandan, buraya gelir misin?"

Adam yaralı sol ayağı yüzünden aksayarak yaklaştı. Zincir zırhının üzerine sarkan beyaz tuniği kavrulmuştu; yüzünde is lekeleri vardı. "Saerin Sedai," dedi eğilerek.

"Yaralanmışsın."

"Bu kadar görkemli bir savaş için önemsiz bir yara Aes Sedai."

"Hemen Şifa gör," diye emretti Saerin. "Askerlerimizin kumandanının 'önemsiz' bir yara yüzünden ölüm tehlikesini göze alması saçma olur. Bir anlığına sendelemene sebep olsa bile seni kaybedebiliriz."

Adam yaklaşarak alçak sesle konuştu. "Saerin Sedai, bu savaşta Kule Askerleri neredeyse faydasız. Seanchanlar o... canavar kadınları kullanıyor; biz onlara yanaşamadan onlar bizi paramparça ediyor ya da küle çeviriyor."

"O zaman taktik değiştirmeniz gerek Kumandan," dedi Saerin kararlılıkla. Işık, ne karmaşaydı! "Adamlara yay değiştirmelerini söyle. Düşmanın yönlendiren kadınlarına yaklaşmayın. Uzaktan atış yapın. Tek bir ok, savaşı bizim lehimize çevirebilir; sayıca biz çok daha üstünüz."

"Peki Aes Sedai."

"Bir Beyaz'ın diyeceği gibi, basit mantık," dedi Saerin. "Kumandan, en önemli görevimiz bir operasyon merkezi oluşturmak. Aes Sedailer ve askerler birbirlerinden bağımsız koşuşturuyor ve kurtlarla karşı karşıya kalmış sıçanlar gibi davranıyor. Birlikte durmamız lazım."

Ama ne kadar utandığından bahsetmedi. Aes Sedailer yüzyıllar boyunca krallara rehberlik etmiş, savaşları etkilemişlerdi, ama şimdi –kendi sığınakları saldırıya uğradığında– onu savunma konusunda acınası ölçüde aciz kalmışlardı. *Egwene haklıydı,* diye düşündü. *Yalnızca bu saldırıyı öngörme konusunda değil, aynı zamanda bölündüğümüz için bizi paylama*

konusunda da. Ajahların her birinin bu savaşta ayrı ayrı mücadele ettiğini bilmek için Moradri ya da devriyelerin raporlarına ihtiyacı yoktu.

“Kumandan,” dedi. “Moradri Sedai savaşan grupları haritaya işaretliyor. Ona her grubun hangi Ajah’tan oluştuğunu sor; kusursuz bir hafızası var, sana ayrıntıları anlatabilir. Benim yetkemle, Sarı ve Kahverengi Aes Sedailerin olduğu gruplara ulak yolla. Onlara buraya, bu odaya gelmelerinin istendiğini bildir.

“Sonra diğer gruplara ulak yolla ve Şifa için her gruba birer Kahverengi ya da Sarı Aes Sedai yollayacağımızı söyle. Burada da Şifa veren Aes Sedailer olacak. Yaralananlar hemen buraya gelmek zorunda.”

Adam selam verdi.

“Ah,” diye ekledi Saerin. “Birini de dışarıya gönder. Yukarı katlardaki durumu gözlemlesinler. İstilanın en yoğun olduğu yerleri bilmek zorundayız.”

“Aes Sedai...” dedi adam. “Bahçeler tehlikeli. Yukarıda uçanlar hareket eden her şeye ateş ediyor.”

“O zaman saklanmakta usta adamlar gönder,” diye hırladı Saerin.

“Peki Aes Sedai. Biz...”

“Bu bir felaket!” diye bağırdı öfkeli bir ses.

Saerin döndüğü zaman dört Kızıl Aes Sedai’nin odaya girdiğini gördü. Notasha’nın üzerinde, sol tarafı kanlanmış beyaz bir elbise vardı, ama kan kadına aitse bile, Şifa görmüştü. Katerine’in gür, uzun siyah saçları dağılmış, aralarına taş parçaları takılmıştı. Diğer iki kadının elbiseleri yırtılmış, yüzleri külle kirlenmişti.

“Ne *cüretle* buraya saldırırlar!” diye devam etti Katerine odayı aşarak. Askerler kadının yolundan kaçıştılar. Saerin’in emri üzerine toplanmış daha az nüfuzlu Aes Sedailer aniden odanın köşelerinde yapacak iş buldular. Bir Havai Fişekçi gösterisinin gürültüleri gibi, uzak gümlemeler geliyordu.

“Buna cüret ettiler, çünkü yapmayı istediler ve bunu yapacak yöntemleri de vardı,” diye yanıt verdi Saerin sinirini bastırıp, sakinliğini koruyarak. Güçlükle. “Şimdiye dek saldırı olağanüstü başarılı oldu.”

“Eh, burada kumandayı ben devralıyorum,” diye hırladı Katerine. “Kule’yi taramalı, her birini temizlemeliyiz!”

“Kumandayı sen devralmayacaksın,” dedi Saerin kararlılıkla. Dayanılmaz kadın! Sakin... sakin ol. “Saldırıya da geçmeyeceğiz.”

“Beni durdurmaya mı çalışacaksın?” diye hırladı Katerine. Çevresinde *saidar* parıltısı belirdi. “Bir *Kahverengi?*”

Saerin tek kaşını kaldırdı. “Ne zamandan beri Çömezler Sorumlusu Salon’daki bir Temsilci’den daha yüksek mevkide sayılır oldu Katerine?”

“Ben...”

“Egwene al’Vere bunu öngörmüştü,” dedi Saerin yüzünü buruşturarak. “Dolayısıyla, bize Seanchanlar hakkında anlattığı diğer şeylerin de doğru olduğunu varsayabiliriz. Seanchanlar yönlendirebilen kadınları yakalıyor ve onları silah olarak kullanıyor. Yer gücü getirmemişler; onları düşman bölgede bu kadar uzağa yürütmek neredeyse imkânsız olurdu. Bu, bunun bir *baskın* olduğu anlamına geliyor ve amacı olabildiğince çok Aes Sedai ele geçirmek.

“Savaş bir baskın için yeterince uzadı. Direnmekte o kadar başarısız olduk ki, diledikleri kadar oyalanabileceklerini hissediyorlar belki de. Her durumda, birleşmiş bir cephe oluşturmalı ve direnmeliyiz. Savaşın onlar için zorlaştığını gördüklerinde çekileceklerdir. ‘Kule’yi tarayacak’ ve onları geri çekilmeye zorlayacak durumda değiliz.”

Katerine bunu düşünerek duraksadı. Dışarıdan bir gümleme daha geldi.

“Bunlar nereden geliyor?” diye sordu Saerin sinirle. “Yeterince delik açmadılar mı?”

“Bu Kule’ye yöneltilmemişti Saerin Sedai!” diye seslendi odanın bahçe kapısının hemen dışında duran bir asker.

Adam haklı, diye düşündü Saerin. *Kule sarsılmadı. Bir önceki seferde de sarsılmamıştı*. “Neye ateş ediyorlar? Aşağıdaki insanlara mı?”

“Hayır Aes Sedai!” dedi asker. “Sanırım bu Kule’nin içinden geldi. Üst katlardan uçan yaratıklara ateş ediyorlar.”

“Eh, en azından *biri* mücadele ediyor,” dedi Saerin. “Nereden geldi?”

“Görmedim,” dedi asker gökyüzüne bakmaya devam ederek. “Işık, işte yine geliyor! Ve yine!” Yukarıdaki dumandan kırmızı ve sarı ışıklar yansıdı, bahçeyi kapı ve pencerelerden zar zor görülebilen bir ışığa boğdu. *Raken*’ler acıyla çığlık attılar.

“Saerin Sedai!” dedi Yüksek Kumandan Chubain, bir grup yaralı askerden dönerek. Saerin onların girdiğini görmemişti; Katerine’le konuşmaya dalmıştı. “Bu adamlar üst katlardan geliyor. Anlaşılan orada da bir savunma merkezi var ve çok iyi iş çıkarıyor. Seanchanlar aşağıya yaptıkları saldırıdan vazgeçip, oraya odaklanıyorlar.”

“Nerede?” diye sordu Saerin hevesle. “Tam olarak?”

“Yirmi ikinci katta Aes Sedai. Kuzeydoğu kısmında.”

“Ne?” diye sordu Katerine. “Kahverengi Ajah’ın kısmında mı?”

Hayır. *Eskiden* orada Kahverengilerin kısmı vardı. Şimdi, Kule'nin koridorları yer değiştirdikten sonra, Kule'nin o kısmı... *"Çömez kısmı mı?"* dedi Saerin. Bu daha da saçma geliyordu. "Nasıl olur da..." Sesi solup gitti ve gözleri hafifçe irileşti. *"Egwene."*

Egwene'in indirdiği, yüzünü tanımadığı her Seanchan ona Renna'ymış gibi geliyordu. Egwene Beyaz Kule'nin duvarındaki bir deliğin kenarında dikiliyordu. Rüzgâr beyaz elbisesini çekiştiriyor, saçlarını dağıtıyor, öfkesine eşlik edermiş gibi uluyordu.

Öfkesi kontrolsüz değildi. Soğuk ve damıtılmıştı. Kule yanıyordu. Egwene bunu Kehanet etmişti, Düşgörmüştü, ama gerçeklik korktuğundan çok daha kötüydü. Elaida bu olay için hazırlık yapmış olsa, hasar çok daha az olurdu. Ama olmamışın ardından üzülmenin anlamı yoktu.

Bunun yerine öfkesini başka yere yöneltti –adaletin öfkesini, Amyrlin'in gazabını. Havada *to'raken*'leri peş peşe patlattı. Boyca küçük kuzenlerinden çok daha hantaldılar. Egwene şimdiye dek bir düzinesini düşürmüş olmalıydı ve eylemleri dışarıdakilerin dikkatini çekiyordu. Aşağıdaki saldırı dağılıyordu ve tüm baskın Egwene'e odaklanıyordu. Çömezler merdivenlerde Seanchan baskın gruplarıyla savaşıyor, onları püskürtüyorlardı. *To'raken*'ler havada dolanıyor, Kule'nin çevresinde uçuyor, Egwene'i kalkanlar ya da ateş toplarıyla yakalamaya çalışıyorlardı. Daha küçük *raken*'ler hızla hareket ediyor, sırtlarındaki arbaletçiler ona oklar yağdırıyordu.

Ama Egwene bir Güç kaynağıydı, ellerindeki yivli değnekle büyük miktarda Güç çekiyor, arka odada saklanan, bir halkayla ona bağlı bir grup çömez ve Kabuledilmiş aracılığıyla yönlendiriyordu. Egwene Kule'de yanan, alevleriyle gökyüzünü kana boyayan, havayı dumanlarıyla dolduran ateşlerin bir *parçasıydı.* Sanki etten kemikten değildi, saf Güç'ten oluşmuştu, savaşı Kule'ye getirenlerin üzerine gazap yağdırıyordu. Gökyüzünde şimşekler uçuşuyor, yukarıda bulutlar çalkalanıyordu. Egwene'in ellerinden Ateş fışkırıyordu.

Belki de Üç Yemin'i bozmaktan korkmalıydı. Ama korkmuyordu. Bu verilmesi gereken bir savaştı ve Egwene kana susamış değildi –ama belki de *sul'dam*'lara karşı öfkesi bu duyguya yaklaşıyordu. Askerler ve *damane*'ler talihsiz zayiattı.

Beyaz Kule, Aes Sedailerin kutsal ikametgâhı, saldırı altındaydı. Hepsi tehlike altındaydı, ölümden de büyük bir tehlike. O gümüşsü tasmalar çok

daha kötüydü. Egwene kendini ve Kule'deki her kadını koruyordu.

Seanchanları geri çekilmeye *zorlayacaktı.*

Onu kaynaktan kesmek için kalkanlar peş peşe geldi, ama hepsi bir çağlayanın kükreyen akışını durdurmaya çalışan çocuk ellerinden farksızdı. İçinde bu kadar güç tutarken, Egwene tam bir halkadan daha küçük hiçbir şey tarafından durdurulamazdı ve Seanchanlar halka kullanmazdı; *a'dam* bunu engelliyordu.

Saldırganlar onu vurmak için örgüler hazırlıyordu, ama her seferinde Egwene onlardan önce saldırıyor, ya ateş toplarının yönlerini hava patlamalarıyla değiştiriyor ya da onu öldürmeye çalışan kadınları taşıyan *to'raken*'leri düşürüyordu.

Yaratıkların bazıları tutsaklar taşıyarak uçup gitmişti. Egwene yakalayabildiklerini düşürmüştü, ama bu baskında çok fazla *to'raken* vardı. Bazıları kaçmayı başarmıştı. Aes Sedailer yakalanmış olmalıydı.

İki elinde birer ateş topu oluşturdu ve fazla yakına gelmiş bir yaratığı gökyüzünden uçurdu. Evet, bazıları kaçmayı başarmış olmalıydı. Ama bu onlara pahalıya mal olacaktı. Bu da bir başka hedefti. Egwene onların Kule'ye bir daha saldırmayacağından emin olacaktı.

Bu baskını onlara *ödetecekti.*

"Bryne! Yukarıda!"

Gareth kendini kenara attı, homurdanarak yuvarlandı, parke taşlarına düştüğünde plaka zırh yan taraflarına ve karnına battı. Havada devasa bir şey hemen üzerinden geçti ve ardından bir çatırtı geldi. Bryne tek dizi üzerinde doğrulduğu zaman bir *raken*'in yanarak yere düşüp, biraz önce durduğu yere yuvarlandığını gördü. *Raken*'i öldüren patlamada ölmüş olan binicisi bez bebek gibi yere düştü. *Raken* leşi, hâlâ dumanlar tüttürerek, Kule duvarının dibine çöktü. Binicisi düştüğü yerde kaldı ve miğferi sekerek karanlıkta kayboldu. Cesedin botlarından biri kayıptı.

Bryne ayağa kalktı ve kemer bıçağını çekti –yuvarlanırken kılıcını düşürmüştü. Dönerek tehlike aradı. Ondan bol bol vardı. *Raken*'ler –küçük olanlar, büyük olanlar– uçuyorlardı, ama çoğu Kule'nin yukarısına odaklanmışlardı. Kule'nin önündeki iç çayıra taş parçaları ve korkunç şekillerde çarpılmış bedenler saçılmıştı. Bryne'ın adamları bir Seanchan birliğiyle savaşıyordu; böceksi zırhlar içindeki istilacılar birkaç dakika önce Kule'den boşanmışlardı. Seanchanlar bir şeyden mi kaçıyordu, yoksa savaş mı arıyorlardı? Otuz kişi vardılar.

Askerler bu avluya *to'raken*'lere binmek için mi gelmişlerdi? Eh, her durumda, beklenmedik bir biçimde Bryne'ın askerleriyle karşılaşmışlardı. Işık'a şükür grupta yönlendiren kadınlardan yoktu.

İkiye karşı bir üstün durumda olan Bryne'ın adamları işi kolaylıkla halledebiliyor olmalıydı. Ne yazık ki, yukarıda irice *raken*'lerden birkaçı avludakilere taşlar ve ateş topları atıyordu. Ve bu Seanchanlar iyi savaşıyordu. Pekâlâ.

Bryne adamlarına sağlam durmalarını bağırdı ve çevresine bakınarak kılıcını aradı. Gawyn –önceden Bryne'ı uyaran oydu– kılıcın yanında durmuş, aynı anda iki Seanchan'la birden dövüşüyordu. Oğlanın aklı hiç mi çalışmıyordu? Gawyn'in gücü üstün durumdaydı. Adam yanına bir kılıç ortağı almalıydı. O...

Gawyn tek bir akıcı hareketle iki Seanchan'dan birden kurtuldu. Bu Çiçeğini Kapatan Lotus muydu? Bryne bu hamlenin aynı anda iki adama karşı bu kadar etkili bir biçimde kullanıldığını hiç görmemişti. Gawyn geleneksel bitiş hareketi olarak, gösterişli bir biçimde kılıcını sildi, sonra onu kınına soktu ve Bryne'ın yerdeki kılıcını havaya tekmeleyip yakaladı. Kılıcı tutarak, ihtiyatla gardını aldı. Bryne'ın adamları, yukarıdan gelen saldırılara rağmen direniyordu. Gawyn, Bryne'a başını salladı ve kılıcıyla yaklaşmasını işaret etti.

Avluda metal metale çarpıyordu, yukarıdaki ateşlerin aydınlattığı kavrulmuş çimenlere gölgeler düşüyordu. Bryne kılıcını geri aldı ve Gawyn, tetikte, kendi kılıcını çekti. "Şuraya bak," dedi ve kılıcıyla gösterdi.

Bryne gözlerini kıstı. Üst katlardan birindeki deliğin çevresi çok hareketliydi. Tehlike yaklaşırsa Gawyn'in onu uyaracağına güvenerek dürbününü çıkardı, oraya odakladı.

"Işık aşkına..." diye fısıldadı Bryne deliğe odaklanarak. Kule'deki delikte, beyazlara bürünmüş tek bir kişi duruyordu. Dürbüne rağmen yüzünü seçemeyeceği kadar uzaktaydı, ama her kimse, Seanchanlara zarar verdiği kesindi. Kollarını kaldırmıştı, ellerinin arasında ateş parlıyordu, yanan ışık çevresinde Kule'nin dış duvarına gölgeler düşürüyordu. Ateş patlamaları fışkırıyor, *raken*'leri yere savuruyordu.

Bryne dürbününü biraz daha kaldırarak Kule'yi boylu boyunca taradı, başka direniş işareti aradı. Yassı, yuvarlak çatıda hareketlilik vardı. O kadar uzaktaydı ki, zar zor seçebiliyordu. Sırıklar dikiliyor, ardından *raken*'ler alçalıyor gibiydi, sonra... Ne? Alçalan her *raken* bir şey sürükleyerek yükseliyordu.

Tutsaklar, diye düşündü Bryne ürpererek. *Tutsak Aes Sedaileri çatıya çıkarıyorlar, onlara halat bağlıyorlar, sonra* raken*'ler o halatları kapıp kadınları havada taşıyor.* Işık! Götürülen tutsaklardan birini gördü. Kadının başına çuval geçirilmiş gibi görünüyordu.

"Kule'ye girmemiz gerek," dedi Gawyn. "Bu savaş yalnızca bir şaşırtmaca."

"Kabul," dedi Bryne dürbünü indirerek. Avlunun kenarına, Siuan'ın adamlar savaşırken bekleyeceğini söylediği yere baktı. Onu alıp...

Siuan gitmişti. Bryne bir şok ve ardından dehşet hissetti. Neredeydi? Eğer o kadın kendini öldürtürse...

Ama hayır. Onun Kule'nin içinde olduğunu sezebiliyordu. İncinmemişti. Bu bağ harika bir şeydi, ama Bryne ona hiç alışmamıştı. Siuan'ın gittiğini fark etmiş olmalıydı! Askerlerini taradı. Seanchanlar iyi savaşmıştı, ama bozguna uğradıkları açıktı. Safları bozuluyordu, dört bir yana dağılıyorlardı. Bryne bağırarak, adamlarına kaçanları kovalamamalarını emretti.

"Birinci ve ikinci takımlar, hemen yaralıları toplayın," diye seslendi. "Onları avlunun kenarına taşıyın. Yürüyebilenler doğrudan teknelere gitsin." Yüzünü buruşturdu. "Yürüyemeyenlerin onlara Şifa verecek Aes Sedailer beklemesi gerekecek." Askerler başını salladı. Kötü yaralanmış olanlar düşman ellerine bırakılacaktı, ama bu göreve gelmeden önce bu olasılık hakkında uyarılmışlardı. Amyrlin'i kurtarmak başka her şeyden önemliydi.

Bazı adamlar beklerken yaraları yüzünden ölecekti. Bu konuda Bryne'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir umut, çoğu Beyaz Kule Aes Sedaileri tarafından iyileştirileceklerdi. Şifa'nın ardından hapis gelecekti, ama başka seçenek yoktu. Askerler hızla hareket etmek zorundaydı ve yaralıları sedyeyle taşımak için zaman yoktu.

"Üçüncü ve dördüncü takımlar," diye başladı telaşla. Kule'den mavi elbiseli tanıdık bir şekil, beyazlı bir kızı çeke çeke çıkınca duraksadı. Elbette, Siuan şimdi kızdan yalnızca biraz daha yaşlı görünüyordu. Bryne bazen onu seneler önce tanıdığı sert kadınla bağdaştırmakta güçlük çekiyordu.

İçi rahatlayarak, Siuan'ı karşıladı. "*Bu da* kim?" diye sordu. "Nereye gittin?"

Siuan cıkladı, çömeze beklemesini söyledi, sonra Bryne'ı bir kenara çekerek alçak sesle konuştu. "Askerlerin çok meşguldü ve ben biraz bilgi

toplama zamanının geldiğine karar verdim. Ve, söylemeliyim ki, tavırların üzerinde çalışmamız gerekecek Gareth Bryne. Bir Muhafız Aes Sedaisiyle bu şekilde konuşmaz."

"*Sen* kafanın içinde iki kuruşluk akıl varmış gibi davranmaya başladığında bu konuda endişelenirim kadın. Ya Seanchanlara rastlasaydın?"

"O zaman tehlikede olurdum," dedi Siuan ellerini beline dayayarak. "Bu ilk olmazdı. Sen ve askerlerinin yanında diğer Aes Sedailer tarafından görülme riskine giremezdim. Böylesine basit kılık değiştirmeler bir Aes Sedai'yi kandırmaz."

"Ya seni tanısalardı?" diye sordu Bryne. "Siuan, buradaki insanlar seni *idam etmeye* çalıştı!"

Siuan burnunu çekti. "Bu yüzle beni Moiraine'in kendisi bile tanıyamazdı. Kule'deki kadınlar hafifçe tanıdık gelen, genç bir Aes Sedai görür. Dahası, onlardan birine rastlamadım. Yalnızca bu çocuğa rastladım." Siuan kıza baktı; kızın kısa siyah saçları vardı ve dehşet içinde gökyüzündeki savaşa bakıyordu. "Hashala, gel buraya," diye seslendi Siuan.

Kız o tarafa koşturdu.

"Bu adama bana anlattıklarını anlat," diye emretti Siuan.

"Peki Aes Sedai," dedi çömez endişeyle diz kırarak. Bryne'ın askerleri Siuan'ın çevresinde şeref askeri oldular ve Gawyn Bryne'ın yanına geldi. Genç adamın gözleri ölümcül gökyüzüne kayıp duruyordu.

"Amyrlin, Egwene al'Vere," dedi çömez titrek bir sesle. "Bugün salıverildi ve çömez kısmına dönmesine izin verildi. Saldırı başladığında ben aşağıda, mutfaklardaydım, bu yüzden ona ne olduğunu bilmiyorum. Ama muhtemelen yirmi birinci ya da yirmi ikinci katta bir yerde. Artık çömezlerin kısmı orada." Yüzünü buruşturdu. "Bugünlerde Kule'nin içi tam bir karmaşa. Hiçbir şey olması gereken yerde değil."

Siuan Bryne'ın gözlerinin içine baktı. "Egwene'e ağır dozlarda çatalkök verilmiş. Zar zor yönlendirebiliyor."

"Ona ulaşmak zorundayız!" dedi Gawyn.

"Açık ki öyle," dedi Bryne çenesini ovalayarak. "Bu yüzden buradayız. Sanırım aşağı inmek yerine yukarı çıkmamız gerek o zaman."

"Onu kurtarmak için geldiniz, değil mi?" Çömezin sesi hevesliydi.

Bryne kızı süzdü. *Çocuğum, keşke bu bağlantıyı yapmasaydın.* Basit bir çömezi bağlayıp bu kargaşanın ortasına bırakma fikrinden nefret ediyordu.

Ama onun koşarak gidip Beyaz Kule Aes Sedailerine haber vermesi olasılığını göze alamazlardı.

“Ben de sizinle gelmek istiyorum,” dedi çömez hararetle. “Ben Amyrlin’e sadığım. *Gerçek* Amyrlin’e. Çoğumuz öyleyiz.”

Bryne tek kaşını kaldırarak Siuan’a baktı.

“Bırak gelsin,” dedi Aes Sedai. “Zaten daha kolay bir seçenek.” Kıza yaklaşıp sorular sormaya başladı.

Kumandanlarından biri, Vestas adlı bir adam, yaklaşınca Bryne ona baktı. “Lordum,” dedi Vestas telaşlı bir derin fısıltıyla. “Yaralılar halledildi. On iki adam kaybettik. On beşi de yaralı, ama yürüyebiliyorlar ve teknelere gidiyorlar. Altısı onlarla birlikte gidemeyecek kadar kötü yaralanmış.” Vestas duraksadı. “Üç adam bir saate kalmaz ölür Lordum.”

Bryne dişlerini sıktı. “Devam edin.”

“O acıyı hissediyorum Bryne,” dedi Siuan dönüp ona bakarak. “Ne oldu?”

“Zamanımız yok. Amyrlin...”

“Bir dakika daha bekleyebilir. Ne oldu?”

“Üç adam,” dedi Bryne. “Üç adamımı ölmeye bırakmam gerekiyor.”

“Ben onlara Şifa verirsem ölmezler,” dedi Siuan. “Göster bana.”

Bryne itiraz etmedi, ama gökyüzüne baktı. Pek çok *raken* Kule arazisinde, başka yerlere konmuştu. Titrek turuncu ateşlerin aydınlattığı karanlık şekillerden ibarettiler. Kaçan Seanchanlar onların çevresinde toplanıyorlardı.

Bunlar yer saldırı ekipleri, diye düşündü. *Gerçekten de çekiliyorlar. Baskın sona eriyor.*

Bu, zamanın daraldığı anlamına geliyordu. Seanchanlar gider gitmez Beyaz Kule yeniden organize olmaya başlayacaktı. Egwene’e ulaşmaları gerekiyordu! Işık izin verse de, yakalanmış olmasaydı.

Yine de, Siuan askerlere Şifa vermek istiyorsa, bu onun kararıydı. Bryne yalnızca, bu üç canın Amyrlin’in hayatına mal olmayacağını umuyordu.

Vestas üç askeri çayırın kenarında, gölgeli geniş bir ağacın altında, tek başına bırakmıştı. Gawyn’i adamların geri kalanını organize etmeye bıraktı, yanına bir ekip aldı ve Siuan’ın peşinden yaralıların yanına gitti. Siuan ilk adamın yanında diz çöktü. Şifa yeteneğinde çok başarılı değildi; Bryne’ı önceden bu konuda uyarmıştı. Ama belki bu üçünü, bulunup Beyaz Kule’ye götürülene kadar yaşatabilirdi.

Siuan hızla çalıştı ve Bryne onun kendine haksızlık ettiğini fark etti. Siuan Şifa'da epey iyi iş çıkarıyor gibiydi. Yine de, zaman alıyordu. Bryne endişesinin gittikçe arttığını hissederek avluyu taradı. Üst katlarda patlamalar sürse de, alt katlar ve bahçeler sessizdi. Yakında inleyen yaralıların ve çıtırdayan alevlerin sesinden başka ses yoktu.

Işık, diye düşündü moloz yığınlarını inceleyerek ve Kule'nin tabanında göz gezdirerek. Doğu kanadının çatısı ve uzak duvar dümdüz olmuştu ve yapının içinde alevler titreşiyordu. Avlu molozlar ve oyuklarla kaplıydı. Havada yoğun, ekşi bir duman asılıydı. Ogierler geri dönüp bu muhteşem yapıyı yeniden inşa etmeye razı olurlar mıydı? Eskisi gibi olur muydu, yoksa bu akşam, ebedi görünen bir anıt yıkılmış mıydı? Bryne buna tanık olduğu için gurur mu duyuyordu, yoksa yas mı tutuyordu?

Ağacın yanındaki karanlıkta bir gölge hareket etti.

Bryne düşünmeden hareket etti. İçinde üç şey birbirine karışmıştı: seneler süren kılıç eğitimi, bir ömür boyunca savaş meydanında kazandığı refleksler ve bağın keskinleştirdiği yeni bir farkındalık. Hepsi tek bir harekette bir araya geldi. Kılıcını bir anda çekti ve Karamızrağın Son Vuruşu'nu yaparak kılıcı karanlık şeklin boynuna indirdi.

Her şey kıpırtısızdı. Şok içindeki Siuan Şifa verdiği adamdan başını kaldırdı. Bryne kılıcını doğrudan onun omzunun üzerinden uzatmış, simsiyah zırh içindeki bir Seanchan askerinin boynuna saplamıştı. Adam yoğun bir sıvıyla kaplı, dikenli bir kısa kılıcı sessizce düşürdü. Seğirerek, çekip çıkaracakmış gibi Bryne'ın kılıcına uzandı. Parmakları bir anlığına Bryne'ın kolunu yakaladı.

Sonra adam geriye devrilerek Bryne'ın kılıcından kurtuldu ve yere düştü. Bir kez kasıldı ve boynundan köpürerek akan kana rağmen işitilir bir şey fısıldadı. *"Marath... damane..."*

"Işık beni yaksın!" diye nefes verdi Siuan elini göğsüne kaldırarak. "*Bu da* neydi?"

"Diğerleri gibi giyinmemiş," dedi Bryne başını iki yana sallayarak. "Zırhı farklı. Bir tür suikastçı."

"Işık," dedi Siuan. "Onu görmedim bile! Karanlığın bir parçası gibiydi!"

Suikastçılar. Suikastçılar her kültürde birbirine benziyordu. Bryne kılıcını kınına soktu. Karamızrağın Son Vuruşu'nu ilk defa bir çatışmada kullanmıştı. Tek bir şeyi amaçlayan basit bir formdu: hız. Kılıcı çek, tek bir akıcı hareketle boyna sapla. Iskalarsanız, genellikle ölürdünüz.

“Hayatımı kurtardın,” dedi Siuan başını kaldırıp Bryne’a bakarak. Kadının yüzü gölgelerin arasında kalmıştı. “Gece yarısı denizleri aşkına,” dedi, “lanet kız *haklıydı*.”

“Kim?” diye sordu Bryne karanlıkta daha fazla suikastçı arayarak. Elini sertçe salladı ve adamları mahcup mahcup fenerlerinin kapaklarını açtılar. Suikastçının saldırısı o kadar ani olmuştu ki, yerlerinden bile kıpırdayamamışlardı. Bryne Muhafız bağının verdiği hıza sahip olmasaydı...

“Min,” dedi Siuan bitkin bir sesle. O Şifalar ondan çok şey götürmüş gibi görünüyordu. “Sana yakın kalmam gerektiğini söylemişti.” Duraksadı. “Bu gece gelmeseydin ölürdüm.”

“Eh,” dedi Bryne, “ben senin Muhafızınım. Seni kurtardığım tek sefer olmayacağını tahmin ediyorum.” Neden aniden bu kadar sıcak olmuştu?

“Evet,” dedi Siuan ayağa kalkarak. “Ama bu farklı. Min öleceğimi söyledi ve... Hayır, bekle. Min tam olarak bunu söylemedi. Sana yakın kalmazsan ikimizin de öleceğini söyledi.”

“Sen ne...” dedi Bryne ona dönerek.

“Şşş!” dedi Siuan, onun başını ellerine alarak. Adam tuhaf bir karıncalanma hissetti. Siuan üzerinde Güç mü kullanıyordu? Neler oluyordu? O şoku, damarlarında buz dolaşıyormuş hissini tanıdı! Siuan ona Şifa veriyordu! Ama neden? Yaralanmamıştı ki!

Siuan ellerini onun yüzünden çekti, sonra ani bir bitkinlik ifadesiyle, hafifçe sallandı. Bryne onu yakalayarak ayakta kalmasına yardım etti, ama Siuan başını iki yana salladı ve sırtını dikleştirdi. “İşte,” dedi, Bryne’ın kılıç kolunu yakalayıp, bileği görünecek şekilde çevirerek. Orada, deriye saplanmış minik siyah bir iğne vardı. Siuan onu çekip kurtardı. Bryne Şifa’yla tamamen ilgisiz bir ürperti hissetti.

“Zehirli mi?” diye sordu ölü adama bakarak. “Koluma uzandığında, bu basit bir ölüm spazmı değildi.”

“Muhtemelen üzerinde uyuşturucu bir madde var,” diye mırıldandı Siuan öfkeyle, Bryne’ın onun oturmasına yardım etmesine izin vererek. İğneyi kenara fırlattı ve iğne aniden alevlere boğuldu, zehir Siuan’ın yönlendirmesinin ısısı altında buharlaşıp gitti.

Bryne elini saçlarından geçirdi. Alnı nemliydi. “Sen bana... Şifa verdin mi?”

Siuan başını salladı. “Şaşırtıcı ölçüde kolay oldu; sisteminde çok az vardı. Yine de seni öldürürdü. Bir daha gördüğünde Min’e teşekkür etmen

gerek Bryne. İkimizin hayatını da o kurtardı.”

“Ama gelmesem zehirlenmeyecektim!”

“Bir görüye ya da bir Kehanet’e mantık uygulamaya çalışma,” dedi Siuan yüzünü buruşturarak. “Sen yaşıyorsun. Ben yaşıyorum. Burada bırakalım bence. Devam edebilecek kadar iyi hissediyor musun?”

“Fark eder mi?” dedi Bryne. “Bensiz gitmene izin verecek değilim.”

“O zaman devam edelim,” dedi Siuan derin bir nefes alıp, ayağa kalkarak. Bu kadar dinlenmek yeterli olmamıştı. Ama Bryne ona karşı çıkmadı. “Bu üç asker geceyi atlatabilecek. Onlar için yapabildiğimi yaptım.”

Egwene bitkinlik içinde bir moloz yığınının üzerine oturdu ve Beyaz Kule’deki bir delikten dışarıya bakarak, aşağıda yanan ateşleri izledi. Çevrelerinde şekiller koşturuyordu ve ateşler teker teker sönüyordu. Direnişi her kim yönetiyorsa, yangınların da Seanchanlar kadar tehlikeli olabileceğini fark edecek kadar hızlı düşünen kişilerdi. Ama Hava ya da Su ören birkaç Aes Sedai alevleri kısa zamanda söndürüp, Kule’yi kurtarabilirdi. Kule’den kalanları.

Egwene gözlerini yumdu, arkasındaki yıkık duvara yaslandı ve serin esintinin yüzüne vurmasını hissetti. Seanchanlar gitmişti, son *to’raken* de gecenin içinde kaybolmuştu. O an, onun kaçmasını izlediği an, Egwene kendini ve güçlerini kullandığı zavallı çömezleri ne kadar yorduğunu fark etmişti. Hemen gidip uyumaları emriyle göndermişti onları. Topladığı diğer kadınlar yaralıları taşıyor ya da üst kattaki yangınlarla uğraşıyordu.

Egwene yardım etmek istiyordu. En azından bir parçası. Küçücük bir parça. Ama Işık, yorulmuştu! *Sa’angreal* kullanarak bile olsa, bir sızıntı bile yönlendiremezdi! Yapabileceklerinin sınırlarını zorlamıştı. Ama o kadar yorulmuştu ki, artık Kaynak’a bile kucak açamazdı.

Savaşmıştı. Görkemli ve yıkıcı olmuştu, gazap ve adaletin Amyrlin’i, iliklerine dek Yeşil Ajah. Yine de Kule yanmıştı. Yine de, düşenlerden daha fazla *to’raken* kaçmıştı. Topladıkları arasındaki yaralıların sayısı cesaret vericiydi. Yalnızca üç çömez ve bir Aes Sedai ölmüştü, ama buna karşın on *damane* toplamışlar, düzinelerce asker öldürmüşlerdi. Ama ya diğer katlar? Beyaz Kule bu savaşta kazanan taraf olmamıştı.

Beyaz Kule şimdi, ruhani olmaya ek olarak fiziksel olarak da kırılmıştı. Yeniden inşa etmek için güçlü bir öndere ihtiyaçları olacaktı. İlk birkaç gün

yaşamsal öneme sahipti. Yapması gereken işleri düşünmek onu daha da yoruyordu.

Çok kişiyi korumuştu. Direnmiş ve savaşmıştı. Ama bugün yine de Aes Sedailerin tarihindeki en büyük felaketlerden biri olarak anılacaktı.

Bunu düşünemezsin, dedi kendi kendine. *İşleri yoluna koymak için yapacaklarına odaklanman gerek...*

Birazdan kalkacaktı. Üst katlarda temizlik yapan ve hasarı değerlendiren çömezleri ve Aes Sedaileri yönetecekti. Güçlü ve becerikli olacaktı. Diğerleri çaresizliğe boyun eğme eğilimi hissedecekti ve Egwene'in olumlu düşünmesi gerekiyordu. Onlar için.

Ama birkaç dakika dinlenebilirdi. Yalnızca birazcık dinlenmeye ihtiyacı vardı...

Birinin onu yerden kaldırdığını zar zor fark etti. Yorgunluk içinde gözlerini açtı ve –ne kadar sersemlemiş olursa olsun– onu taşıyan kişinin Gawyn Trakand olduğunu fark ederek şaşırdı. Adamın alnı kurumuş kanla kaplıydı, ama yüzü kararlıydı. “Seni buldum Egwene,” dedi Gawyn başını eğerek. “Ben seni korurum.”

Ah, diye düşündü Egwene gözlerini yumarak. *Güzel. Ne kadar hoş bir rüya. Gülümsedi.*

Dur. Hayır. Bu doğru değildi. Kule'den ayrılmaması gerekiyordu. Yakınmaya çalıştı, ama ancak mırıldanmayı başarabildi.

Siuan Sanche'nin, “Balık bağırsakları,” dediğini duydu. “Ona ne yapmışlar?”

“Yaralı mı?” dedi bir başka ses. Gareth Bryne.

Hayır, diye düşündü Egwene. *Hayır, beni bırakmanız gerek. Gidemem. Şimdi olmaz...*

“Onu oracığa bırakmışlar Siuan,” dedi Gawyn. Sesini duymak o kadar güzeldi ki. “Koridorda, savunmasız halde! Bu şekilde, herhangi biri ona saldırabilirdi. Ya Seanchanlar onu bulsaydı?”

Onları ben yok ettim, diye düşündü Egwene gülümseyerek, ama düşünceleri kayıp gidiyordu. *Alev alev bir savaşçı gibiydim, Boru'nun çağırdığı bir kahraman. Bir daha karşıma çıkmaya cesaret edemeyecekler.* Uyumak üzereydi, ama Gawyn'in adımlarının sarsıntısı onu uyanık tutuyordu. Zar zor.

“Hey!” Uzaktan uzağa Siuan'ın sesini duydu. “Bu da ne? Işık, Egwene! Bunu nereden buldun? *Bu* Kule'deki en güçlü şey!”

“O nedir?” diye sordu Bryne'ın sesi.

“Çıkış yolumuz,” dedi Siuan uzaktan. Egwene bir şey sezdi. Yönlendirme. Güçlü bir yönlendirme. “Avluda o kadar hareketlilik varken gizlice kaçıp kaçamayacağımızı sormuştun ya? Eh, bununla, Yolculuk yapabilecek kadar güçlüyüm. Gidip teknelerdeki askerleri toplayalım ve kampa dönelim.”

Hayır! diye düşündü Egwene uyuşukluğunun içinden, gözlerini açılmaya zorlayarak. *Ben kazanıyorum, görmüyor musun? Şimdi, moloz temizlenirken önderlik teklif edersem, beni kesinlikle Amyrlin olarak görürler! Kalmam gerek! Benim...*

Gawyn onu kapıyoldan geçirdi ve Beyaz Kule’nin koridorlarını geride bıraktılar.

Saerin sonunda kendine oturma izni verdi. Operasyon merkezi olan toplantı odası, yaralıları ayırma ve Şifa verme odası da olmuştu. Sarı ve Kahverengi Aes Sedailer; asker, hizmetkâr ve Aes Sedai sıraları boyunca yürüyor, durumu kötü olanlara odaklanıyorlardı. Ölü sayısı korkunçtu, şimdiye dek yirmi Aes Sedai’den fazlasını saymışlardı. Ama Seanchanlar, Saerin’in öngördüğü gibi geri çekilmişti. Bunun için Işık’a şükretmek lazımdı.

Saerin odanın kuzeybatı köşesinde, güzel bir Tear baharı tablosunun altında, alçak bir taburenin üzerinde oturuyordu ve gelen raporları kabul ediyordu. Yaralılar inliyordu ve oda kan ve hepşifa kokuyordu. Hepşifa, hemen Şifa’ya ihtiyaç duymayan yaralar için kullanılıyordu. Oda aynı zamanda duman kokuyordu. Bu gece her yerde vardı bu koku. Gittikçe daha fazla asker ona yaklaşıyor, hasar ve kayıp raporları uzatıyorlardı. Saerin artık okumak istemiyordu, ama o inlemeleri dinlemekten daha iyiydi. Işık aşkına, Elaida neredeydi?

Savaş sırasında kimse Amyrlin’i görmemişti, ama Kule’nin üst katlarıyla alt katları arasındaki bağlantı kesilmişti. Bir umut, Amyrlin ve Salon yakında toplanır, kriz sırasında güçlü bir önderlik sergilerlerdi.

Saerin bir rapor daha kabul etti, sonra yazıları okuyunca kaşlarını kaldırdı. Egwene’in altmış küsur kişilik grubundan yalnızca üç çömez mi ölmüştü? Yönlendirebilen *on* Seanchan mı yakalanmıştı? Havadan otuz *raken* mi düşürülmüştü? Işık! Bunun yanında Saerin’in çabaları amatörce kalıyordu. Ve bu, Elaida’nın yalnızca bir *çömez* olarak bırakmakta ısrar ettiği bir kadındı, öyle mi?

“Saerin Sedai?” diye sordu bir erkek sesi.

“Hımm?” dedi Saerin dalgın dalgın.
“Bu Kabuledilmiş’in söyleyeceklerini dinlemelisiniz.”
Saerin başını kaldırdı, sesin Yüksek Kumandan Chubain’e ait olduğunu fark ederek. Adam elini mavi gözlü ve tombul yuvarlak yüzlü genç bir Arafelli Kabuledilmiş’in omzuna koymuştu. Kızın adı neydi? Mair, işte buydu. Zavallı çocuk perişan görünüyordu. Yüzünde kesikler ve muhtemelen moraracak çizikler vardı. Kabuledilmiş elbisesinin kolu ve omzu yırtılmıştı.
“Çocuğum?” diye sordu Saerin Chubain’in endişeli yüzüne bakarak. Sorun neydi?
“Saerin Sedai,” diye fısıldadı kız diz kırarak ve sonra eylem yüzünden irkilerek. “Ben...”
“Konuş, çocuk,” diye emretti Saerin. “Oyalanılacak gece değil.”
Mair bakışlarını indirdi. “Amyrlin, Saerin Sedai. Elaida Sedai. Bu gece ona hizmet ediyordum ve onun için notlar alıyordum. Ve...”
“Ve ne?” dedi Saerin, ürpererek.
Kız ağlamaya başladı. “Tüm duvar içeri yıkıldı Saerin Sedai. Molozlar beni kapladı. Sanırım öldüğümü sandılar. Hiçbir şey yapamadım! Üzgünüm!”
Işık araya girsin! diye düşündü Saerin. *Söylediğini sandığım şeyi söylüyor olamaz. Olabilir mi?*

Elaida çok tuhaf bir duyguyla uyandı. Yatağı neden hareket ediyordu? Dalgalanıyor, sallanıyordu. Öylesine düzenli. Ya o rüzgâr! Carlya pencereyi açık mı bırakmıştı? Öyleyse hizmetçi dövülecekti. Kadın uyarılmıştı. O...
Bu onun yatağı değildi. Elaida gözlerini açtı ve kendini onlarca metre aşağıdaki karanlık bir manzaranın üzerinde uçarken buldu. Tuhaf bir yaratığın sırtına bağlanmıştı. Hareket edemiyordu. Neden hareket edemiyordu? Kaynak’a uzandı, sonra aniden keskin bir acı hissetti. Sanki bin çubukla vücudunun her santimi dövülmüştü.
Sersem sersem elini kaldırdı ve boğazındaki tasmayı yokladı. Yanındaki eyerde karanlık bir figür oturuyordu; kadının yüzünü aydınlatan fener yoktu, ama Elaida bir şekilde onu *hissedebiliyordu.* Elaida havada, bir halatın ucunda asılı kaldığı süreyi zar zor hatırlayabiliyordu, çünkü devamlı kendinden geçip uyanmıştı. Onu ne zaman yukarı çekmişlerdi? Neler oluyordu?

Gecenin içinde bir ses fısıldadı. “Bu küçük hatayı görmezden geleceğim. Çok uzun zamandır *marath’damane*’ydin ve kötü alışkanlıklar edinmiş olman normal. Ama bir daha izin almadan Kaynak’a uzanmayacaksın. Anladın mı?”

“Bırak beni!” diye bağırdı Elaida.

Acı on kat fazlasıyla geri döndü ve Elaida onun yoğunluğuyla kustu. Safrası ve kustukları yaratığın yanından aşağı, çok aşağıdaki yere düştü.

“Bak şimdi,” dedi ses sabırla, çok küçük bir çocukla konuşan bir kadın gibi. “Öğrenmen gerek. Adın Suffa. Ve Suffa iyi bir *damane* olacak. Evet, öyle. Çok, çok iyi bir *damane*.”

Elaida yine haykırdı ve bu sefer, acı geldiğinde durmadı. Aldırışsız gecenin içine doğru haykırmaya devam etti.

42
Tear Taşı'nın Önünde

Graendal'ın sarayındaki kadınların adlarını bilmiyoruz, dedi Lews Therin. *Onları listeye ekleyemeyiz.*

Rand deli adamı duymazdan gelmeye çalıştı. Bu imkânsızdı. Lews Therin devam etti.

İsimlerini bilmezsek listeye nasıl devam edebiliriz! Savaşta düşen Kızları aradık. *Her birini bulduk! Liste kusurlu! Devam edemem!*

Bu senin listen değil! diye hırladı Rand. *O benim, Lews Therin. BENİM!*

Hayır! diye kekeledi deli adam. *Sen kimsin? O benim! Onu ben yaptım. Onlar öldüğüne göre devam edemem. Ah, Işık! Şerateş? Neden şerateş kullandık! Bunu bir daha asla yapmayacağıma dair söz vermiştim...*

Rand, Tai'daishar'ın dizginlerini kavrayarak, gözlerini sıkı sıkı yumdu. Savaş atı sokakta yürüyordu; nalları birbiri ardına sıkışık toprağa iniyordu.

Biz neye dönüştük? diye fısıldadı Lews Therin. *Yine aynı şeyi yapacağız, değil mi? Hepsini öldüreceğiz. Sevdiğimiz herkesi. Tekrar, tekrar, tekrar...*

"Tekrar tekrar," diye fısıldadı Rand. "Dünya hayatta kaldığı sürece fark etmez. Bana daha önce de lanet okudular, Ejderdağı'nda bana ve adıma küfrettiler, ama onlar yaşadılar. Biz buradayız, savaşmaya hazırız. Tekrar tekrar."

"Rand?" diye sordu Min.

Gözlerini açtı. Min boz kısrağını Tai'daishar'ın yanında sürüyordu, Rand onun ya da herhangi birinin kendisinin kayıp gittiğini görmesine izin veremezdi. Yıkılmaya ne kadar yaklaştığını bilmemeliydiler.

Bilmediğimiz onca isim, diye fısıldadı Lews Therin. *Bizim ellerimizde ölümü bulan onca kişi.*

Ve daha yeni başlıyordu.

“Ben iyiyim Min,” dedi. “Düşünüyordum.”

“İnsanlar hakkında mı?” diye sordu Min. Bandar Eban’ın tahta kaldırımları insanlarla doluydu. Rand giysilerinin renklerini göremiyordu artık; kumaşları o kadar yıpranmıştı. Muhteşem kumaşlarda yırtıklar, lime lime olmuş yerler, kir ve lekeler gördü. Bandar Eban’da hemen herkes bir tür mülteciydi. Korku dolu gözlerle onu izliyorlardı.

Önceden fethettiği krallıkları bulduğundan daha iyi durumda bırakmıştı. Rand Terkedilmiş tiranları indirmiş, savaşa ve kuşatmalara son vermişti. Shaido istilacıları püskürtmüş, yiyecek getirtmiş, istikrar yaratmıştı. Yok ettiği her ülke, aynı zamanda kurtulmuştu.

Arad Doman farklıydı. Yiyecek getirtmişti –ama o yiyecek daha fazla mülteci çekmiş, stokları zorlamıştı. Rand onlara Seanchanlarla barış vermekte başarısız olmakla kalmamış, sahip oldukları yegâne birliklere el koymuş, onları Sınırboyları’na nöbet tutmaya göndermişti. Denizler hâlâ güvenli değildi. Ufak tefek Seanchan imparatoriçe ona güvenmemişti. Saldırılarına devam edecekti, hatta belki iki katına çıkaracaktı.

Domanlılar savaşın toynaklarının altında ezilecek, kuzeyde istilacı Trolloclarla güneyde Seanchanlar arasında kalacaklardı. Ve Rand onları terk ediyordu.

Bir şekilde insanlar bunu fark etmişti ve Rand onlara bakmayı çok güç buluyordu. Aç bakışları onu suçluyordu: Neden umut getirip, sonra kuraklıkta kazılan bir kuyu gibi kuruyup gitmesine izin veriyorsun? Neden bizi seni hükümdar olarak kabul etmeye zorluyorsun ve sonra bizi terk ediyorsun?

Flinn ve Naeff önden gitmişti; siyah ceketli adamlar atlarının sırtında oturmuş Rand’ın alayının şehir meydanına yaklaşmasını izliyordu. Yüksek yakalarında iğneler ışıldıyordu. Meydandaki çeşme hâlâ bakır dalgalardan sıçrayan parlak bakır atların arasında akıyordu. Şehri yöneten kral yokken, Tüccarlar Konseyi’nin yarısı kaybolmuşken bu sessiz Domanlıların hangisi çeşmeyi parlatmaya devam ediyordu?

Rand’ın Aielleri konseyde çoğunluk oluşturabilecek kadar üye bulamamıştı; Rand Graendal’ın yeni bir kral seçilmesini önleyecek kadar üyeyi öldürdüğünü ya da yakaladığını tahmin ediyordu. Tüccarlar Konseyi’nin üyeleri arasında yeterince güzel biri varsa, kadının gözdelerinin arasına katılmış olmalıydı –bu da Rand’ın onları öldürdüğü anlamına geliyordu.

Ah, dedi Lews Therin. *Listeye ekleyebileceğim isimler. Evet...*

Bashere Rand'ın yanında at sürüyor, düşünceler içinde bıyıklarını sıvazlıyordu. "İstediğin oldu," dedi.

"Leydi Chadmar mı?" diye sordu Rand.

"Malikânesine döndü," dedi Bashere. "Tüccarlar Konseyi'nin, Aiellerin elinde olan dört üyesi için de aynı şeyi yaptık."

"Ne yapmaları gerektiğini anladılar mı?"

"Evet," dedi Bashere içini çekerek. "Ama yapacaklarını sanmıyorum. Bana sorarsan, biz gider gitmez, gardiyanlar gittiğinde hapisten kaçan hırsızlar gibi şehirden kaçacaklardır."

Rand tepki vermedi. Tüccarlar Konseyi'ne yeni üyeler seçmelerini, sonra bir kral bulmalarını emretmişti. Ama muhtemelen Bashere haklıydı. Rand, Aiellerine çekilmelerini söylediği kıyıboyundaki diğer şehirlerden raporlar almıştı. Şehir önderleri ortadan kayboluyor, Seanchanların saldıracağını düşünerek kaçıyorlardı.

Arad Doman, bir krallık olarak bitmişti. Üstüne çok fazla ağırlık binmiş masa gibi yıkılacaktı yakında. *Bu benim sorunum değil,* diye düşündü Rand insanlara bakmadan. *Ben elimden gelen her şeyi yaptım.*

Bu doğru değildi. Domanlılara yardım etmek istese de, gelmesinin asıl sebebi Seanchanlarla başa çıkmak, krala ne olduğunu öğrenmek ve Graendal'ın izini sürmekti. Sınırboyları'ndan, elinden geldiği kadarını güvenceye almak da cabası.

"Ituralde'den ne haber var?" diye sordu Rand.

"İyi haber yok, korkarım," dedi Bashere sert bir ifadeyle. "Trolloclarla çatışmıştı, ama bunu zaten biliyorsun. Gölgedölleri her zaman çabuk çekilir, ama Ituralde bir şeyin toplandığına dair uyarıyor bizi. Devriyeleri onu ezecek kadar büyük güçler görmüş. Orada Trolloclar toplanıyorsa, büyük olasılıkla başka yerlerde de toplanıyorlardır. Özelikle de Geçit'te."

Lanet olsun o Sınırboylulara! diye düşündü Rand. *Onlar hakkında bir şeyler yapmam gerekecek. Yakında.* Meydana ulaştıklarında Tai'daishar'ı dizginledi ve Flinn ile Naeff'e başını salladı.

Onun işareti üzerine ikisi de şehir meydanında birer kapıyol açtılar. Rand doğrudan Leydi Chadmar'ın malikânesinden gitmek istemişti, ama bu, hırsız gibi kaybolmak olurdu, bir gün orada, bir sonrakinde yok. İnsanların en azından onun gidişini görmesine ve kendi başlarına kaldıklarını bilmelerine izin veriyordu.

İnsanlar, tıpkı Rand şehre girerken yaptıkları gibi kaldırımlara dizilmişlerdi. Mümkün olsa, o zamankinden de sessiz oldukları söylenebilirdi. İnce elbiseleri içinde kadınlar, rengârenk ceketler ve altında kabarık kollu gömlekler içinde adamlar. Bakır Doman tenine sahip olmayan pek çok insan vardı. Rand yiyecek vaadiyle şehre çok fazla insan çekmişti.

Gitme zamanı. Kapıyollara yaklaştı, ama biri seslendi. “Lord Ejder!”

Sesi işitmek kolaydı, çünkü kalabalık çok sessizdi. Rand eyerinde dönerek sesin kaynağını aradı. Kırmızı Doman ceketi giymiş ince yapılı bir adam –ceketin beli düğmelenmişti, önü V şeklinde açılıyordu ve altında fırfırlı bir gömlek görünüyordu. Adam kalabalığı iterek geçerken altın küpeleri parlıyordu. Aieller adamın yolunu kesti, ama Rand onun rıhtımustalarından biri olduğunu gördü. Aiellere adı Iralin olan adamın geçmesine izin vermelerini işaret etti.

Iralin Tai’daishar’ın yanına seğirtti. Bir Domanlı için sıradışı ölçüde temiz tıraşlıydı ve gözleri uykusuzluktan çökmüştü.

“Lord Ejder,” dedi adam alçak sesle Rand’ın atının yanında durarak. “Erzak! Bozuldu.”

“Hangi erzak?” diye sordu Rand.

“Hepsi,” dedi adam gergin bir sesle. “Her fıçı, her çuval, depolarımızdaki ve Deniz Halkı gemilerindeki her şey. Lordum! Yalnızca buğday bitleriyle dolu değil. Aynı zamanda karardı ve acılaştı; yiyeni hasta ediyor!”

“Hepsi mi?” diye tekrarladı Rand şokla.

“Her şey,” dedi Iralin alçak sesle. “Yüzlerce fıçı. Aniden, göz açıp kapayana kadar oldu. Bir an iyiydi, bir sonrakinde... Lordum, yiyecek haberi yüzünden şehre çok fazla insan geldi! Şimdi *hiçbir şeyimiz* yok. Ne yapacağız?”

Rand gözlerini yumdu.

“Lordum?” diye sordu Iralin.

Rand gözlerini açtı ve Tai’daishar’ı tekmeleyip yürüttü. Rıhtımustasını geride, ağzı bir karış açık bıraktı ve kapıyoldan geçti. Rand’ın yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Yapacağı hiçbir şey yoktu.

Yaklaşan kıtlığı aklından çıkardı. Ne kadar kolay olduğu şok ediciydi.

Bandar Eban yok oldu, o aşırı sessiz insanlar yok oldu. Kapıyoldan geçer geçmez, bekleyen kalabalıklardan bir tezahürat yükseldi. O kadar şok edici, o kadar farklıydı ki Rand şaşkınlık içinde Tai’daishar’ın durdurdu.

Önünde Tear uzanıyordu. Bu büyük şehirlerden biriydi –devasa ve yaygın– ve kapıyollar doğrudan şehrin ana meydanlarından biri olan Ziyafet Yolu'na açılmıştı. Kısa bir Asha'man sırası yumruklarını göğüslerine götürerek selam verdiler. Rand onları sabahtan, şehri gelişine hazırlamaları ve meydanları kapıyollar için temizlemeleri amacıyla göndermişti.

İnsanlar tezahürata devam etti. Binlerce kişi toplanmıştı ve kalabalığın içinde, düzinelerce bayrak direğinin ucunda Işık Sancağı dalgalanıyordu. Tezahürat Rand'a bir paylama dalgası gibi geldi. Bu kadar övgüyü hak etmiyordu. Arad Doman'da yaptıklarından sonra değil.

Hareket etmeye devam etmeli, diye düşündü Tai'daishar'ı tekmeleyip yürüterek. Atın toynakları burada yağmurdan ıslanmış toprağa değil, parke taşlarına iniyordu. Bandar Eban büyük bir şehirdi, ama Tear bambaşka bir şeydi. Sokaklar dolana dolana gidiyordu ve kenarlarına köylülerin sıkışık diyeceği, ama Tearlıların sıradan bulduğu binalar dizilmişti. Arduvaz ya da kiremit kaplı çatıların üzerine, Lord Ejder'i daha iyi görebilmeyi uman adamlar ya da oğlanlar tünemişti. Binaların yapıldığı taşlar Bandar Eban'dakilerden daha açık renkti ve burada tercih edilen inşaat malzemesi taştı. Belki de bunun sebebi şehrin üzerinde yükselen kaleydi. Ona Tear Taşı diyorlardı. Bir önceki çağdan kalma bir andaç, ama hâlâ etkileyici.

Rand, yakınında at süren Min ve Bashere'le birlikte ilerledi. Kalabalıklar kükredi. Öylesine yüksek sesle. Yakında, çırpınan iki flama rüzgâra kapıldı ve açıklanamaz bir biçimde birbirine dolandı. Onları tutan, kalabalığın önündeki adamlar direkleri indirdiler, flamaları ayırmaya çalıştılar, ama çok sıkı düğümlenmişlerdi, bir şekilde rüzgâr tarafından o şekilde bükülmüşlerdi. Rand onlara dikkat etmeden geçti. *Ta'veren* doğasının neler yapabileceğine şaşırmayı bırakmıştı.

Ama kalabalığın içinde bu kadar çok yabancı gördüğüne şaşırdı. Bu o kadar sıradışı değildi; Tear'a her zaman çok yabancı gelirdi –bu şehir doğudan baharat ve ipek, denizlerden porselen, kuzeyden tahıl ve tütün, her yerden hikâyeler getiren herkese kucak açardı. Ama Rand, hangi şehirden gelirlerse gelsinler, yabancıların onun ziyaretlerine pek aldırış etmediğini görmüştü. Bu, o yabancılar fethettiği bir şehirden gelse de fark etmiyordu. Rand Cairhien'deyken, Cairhienliler ona yaltaklanıyordu –ama Illian'dayken, Cairhienliler ondan kaçınıyordu. Belki de kendi lordlarının, düşmanlarının lordlarıyla aynı adam olmasından hoşlanmıyorlardı.

Ama burada yabancıları seçmekte sorun yaşamıyordu: esmer tenleri ve parlak renkli bol giysileriyle Deniz Halkı; uzun ceketleri ve

biçimlendirilmiş bıyıklarıyla Murandyliler; yakalarını yukarı kaldırmış, sakallı Illianlılar; çizgili giysileriyle Cairhienliler. Basit Andor yünlüleri giymiş kadın ve erkekler de vardı. Tezahürat yapan yabancıların sayısı yerlilerden daha azdı, ama oradaydılar ve dikkatle izliyorlardı.

Bashere kalabalığı taradı.

"İnsanlar şaşırmış görünüyor," derken buldu Rand kendini.

"Bir süredir yoktun." Bashere düşünceli düşünceli bıyıklarını sıvazladı. "Kuşkusuz, söylentiler oktan daha hızlı uçuyor ve pek çok hancı sırf daha fazla içki içilsin diye senin öldüğün ya da kaybolduğun hakkında hikâyeler uydurmuştur."

"Işık! Hayatımın yarısı o ya da bu söylentiyi bastırarak geçiyor sanki. Bu ne zaman sona erecek?"

Bashere güldü. "Sen *söylentileri* durdurmayı başardığında, atımdan inip keçiye bineceğim! Ha! Bir de Deniz Halkı'na katılacağım."

Rand sustu. Takipçileri kapıyollardan geçmeye devam ettiler. Saldaealılar Tear'a girdiklerinde, hemen hemen her biri mızraklarını daha dik tuttular ve atları canlandı. Aes Sedailer üstlerini başlarını düzeltirken yakalanmazlardı, ama daha az solgun götündüler ve yaşı belirsiz yüzleri kalabalığa ferasetli tavırlarla baktılar. Aieller ise –avcı adımları biraz daha az gergin, ifadeleri biraz daha az ihtiyatlı oldu– tezahüratlar karşısında, o sessiz, suçlayan Doman bakışları altında olduğundan daha rahat göründüler.

Bashere ve Rand kenara gitti; Min de sessizce takip etti. Min dalgın görünüyordu. Rand gideceklerini ilan ettiğinde Nynaeve ve Cadsuane malikânede değillerdi. Ne peşinde olabilirilerdi? Rand onların birlikte olduğundan kuşkuluydu; o kadınlar aynı odada bulunmaya bile zor dayanabiliyorlardı. Her durumda, onun gittiğini duyacaklardı ve onu bulacaklardı. Bundan sonra Rand'ı bulmak kolay olacaktı. Artık ormanların ortasındaki malikânelerde saklanmak yoktu. Artık yalnız yolculuk etmek yoktu. Lan ve Malkierlileri Geçit'e at sürerken bu olmazdı. Yeterince zaman kalmamıştı.

Bashere açık kapıyolları gözlüyordu. Aieller sessiz ayaklar üzerinde geçiyorlardı. Bu yolculuk yöntemi onlara yabancıydı.

"Ituralde'ye söyleyecek misin?" diye sordu Bashere sonunda. "Geri çekilmeni?"

"Duyacaktır," dedi Rand. "Habercilerine Bandar Eban'dan rapor taşımaları emredilmişti. Yakında artık orada olmadığımı öğrenir."

“Ya Seanchanlarla savaşına geri dönmek için Sınırboyları’ndan ayrılırsa?”

“O zaman Seanchanları yavaşlatır,” dedi Rand. “Ve onları benim topuklarımı dişlemekten alıkoyar. Bu şekilde de aynı ölçüde faydalı olur.”

Bashere onu süzdü.

“Ne yapmamı bekliyorsun Bashere?” diye sordu Rand sessizce. Bu, açık olmasa da, meydan okuyan bir bakıştı, ama Rand ona öfkeyle karşılık vermeyecekti. Öfkesi donmuştu.

Bashere içini çekti. “Bilmiyorum,” dedi. “Bütün bu mesele tam bir karmaşa ve bundan çıkış yolu göremiyorum adamım. Arkamızda Seanchanlar varken savaşa girmek, bu düşünebildiğim en kötü pozisyon.”

“Biliyorum,” dedi Rand şehre bakarak. “Bu iş bitene kadar Tear ve muhtemelen Illian da onların olacak. Yak beni, ama bizim sırtımız dönükken ta Andor’a kadar her yeri fethetmezlerse şanslıyız.”

“Ama...”

“Ituralde’nin benim başarısız olduğum haberi ona ulaşır ulaşmaz oradan ayrılacağını varsaymalıyız. Bu, bir sonraki hamlemizin Sınırboyları ordusuna doğru olması gerektiği anlamına geliyor. Kandaşların bana karşı her ne şikâyeti varsa, bir an önce halledilmeli. Görevlerini terk eden adamlara karşı pek sabrım yok.”

Bunu mu yaptık? diye sordu Lews Therin. *Kimi terk ettik?*

Sessiz ol! diye hırladı Rand. *Sen gözyaşlarına dön deli ve beni rahat bırak!*

Bashere eyerinde düşünceli düşünceli öne eğildi. Rand’ın Domanlıları terk etmesi hakkında düşünüyorsa da, hiçbir şey söylemedi. Sonunda başını iki yana salladı. “Tenobia’nın ne peşinde olduğunu bilmiyorum. Benim onu bırakıp seni takip etmem kadar basit bir şey olabilir; Sınırboyu krallarının iradesine boyun eğmen talebi kadar zor bir şey de olabilir. Böyle bir zamanda onu ve diğerlerini Afet’ten neyin uzaklaştırmış olabileceğini hayal edemiyorum.”

“Yakında öğreniriz,” dedi Rand. “Senden iki Asha’man almanı ve Tenobia ve diğerlerinin nereye kamp kurduğunu öğrenmeni istiyorum. Belki de bu budalaca gösteriden vazgeçip, ait oldukları yere döndüklerini öğreniriz.”

“Tamam madem,” dedi Bashere. “Adamlarımın yerleşmesini sağlayayım, sonra giderim.”

Rand sertçe başını salladı, sonra atını döndürdü ve sokakta uzaklaşmaya başladı. İnsanlar iki yana dizilmiş, onu karşılıyorlardı. Rand, Tear'ı en son ziyaret ettiğinde, kılık değiştirerek gelmeye çalışmıştı, ama pek işine yaramamıştı. İşaretleri bilen herkes onun şehirde olduğunu anlardı. Sıradışı olaylar –kendi kendine düğümlenen flamalar, binalardan düşen ama zarar görmeyen insanlar– yalnızca başlangıçtı. *Ta'veren* etkisi gittikçe güçleniyor, gittikçe daha büyük çarpıklıklar yaratıyor gibiydi. Ve daha tehlikeli çarpıklıklar.

Son ziyareti sırasında Tear asilerin kuşatması altındaydı, ama şehir acı çekmemişti. Tear, bir kuşatma gibi basit bir şeyden rahatsız olmayacak kadar çok ticaret yapıyordu. Çoğu insan her zamanki gibi yaşamış, asilere dikkat etmemişti. Asiler, daha dürüst insanların işlerini bozmadıkları sürece, oyunlarını oynayabilirlerdi.

Dahası, herkes Taş'ın her zamanki gibi direneceğini biliyordu. Yolculuk bunu eskide bırakabilirdi, ama Tek Güç'e ulaşamayacak asiler için, Taş kesinlikle fethedilmesi imkânsız bir yerdi. Taş kendi başına, pek çok şehirden daha büyüktü –taşlarında tek bir birleşme yeri olmayan devasa bir duvarlar, kuleler, surlar bütünü. İçinde demirhaneler, depolar, binlerce savunucu ve kendi korunaklı rıhtımı vardı.

Bunların hiçbiri, *damane*'leri ve *raken*'leri ile, bir Seanchan ordusuna karşı işe yaramazdı.

Sokak Taş Kenarı'na kadar kalabalıklarla doluydu. Taş Kenarı, Taş'ın üç tarafını saran geniş, açık bir mekândı. *Bir ölüm tarlası*, dedi Lews Therin.

Burada bir başka kalabalık Rand'a tezahürat yaptı. Taş'ın kapılan açıktı ve bir karşılama komitesi onu bekliyordu. Eskiden Yüksek Lord, şimdi Tear Kralı olan Darlin parlak beyaz bir aygırın sırtında oturuyordu. Rand'dan en az bir baş kısa olan Tearlının kısa siyah sakalı ve kısa kesilmiş saçları vardı. Çıkık burnu adamın yakışıklı olmasını engelliyordu, ama Rand onun keskin zekâlı ve şerefli biri olduğunu öğrenmişti. Darlin Rand'a tapınmakta acele edenlere katılmak yerine, baştan itibaren Rand'a karşı çıkmıştı. Sadakatini kazanması zor bir adam, gözünüzün önünde değilken sadakatini kaybetmeyeceğiniz bir adam olurdu genellikle.

Darlin Rand'a eğildi. Mavi ceket ve beyaz pantolon giymiş, soluk yüzlü Dobraine, Kral'ın yanında demir kırı atının sırtında otuyordu. Yüzünde okunması imkânsız bir ifade vardı, ama Rand adamın Arad Doman'dan bu

kadar çabuk gönderilmesi yüzünden hâlâ hayal kırıklığı içinde olduğunu tahmin ediyordu.

Duvarın önüne, kılıçlarını önlerinde tutan, plaka zırhları ve çıkıntılı miğferleri parlayana dek ovulmuş Taşın Savunucuları dizilmişti. Bol kol yenleri siyah altın rengi çizgiliydi ve üstlerinde, yarısı kırmızı yarısı altın rengi fon üzerinde üç gümüş hilal deseni bulunan Tear bayrağı dalgalanıyordu. Rand duvarın içindeki meydanın askerlerle tıka basa dolu olduğunu görebiliyordu. Çoğu Savunucuların renklerine bürünmüştü, ama kollarına kırmızı ve altın bir şerit bağlamak dışında üniforma giymemiş olan pek çok kişi de vardı. Bunlar yeni askere alınanlar olmalıydı, Rand'ın Darlin'e toplamasını emrettiği adamlar.

Bu, hayranlık uyandırmak için düzenlenmiş bir gösteriydi. Ya da belki bir adamın gururunu okşamak için. Rand Tai'daishar'ı Darlin'in önünde durdurdu. Ne yazık ki, horozdan farksız Weiramon da Kral'a eşlik ediyordu ve Darlin'in hemen arkasında, atının sırtında oturuyordu. Weiramon o kadar akılsız bir adamdı ki, Rand onun değil bir birliğe kumanda etmek, denetimsiz olarak tarlada çalışmasına bile güvenmezdi. Doğru, kısa boylu adam cesurdu, ama bunun tek sebebi muhtemelen çoğu şeyi tehlike olarak göremeyecek kadar kalın kafalı olmasıydı. Her zamanki gibi, Weiramon bir hödükten daha farklı bir şeymiş gibi görünmeye çalışarak kendini aptal yerine koymuştu; sakalı mumlanmıştı, saçları kelleşen yerleri saklayacak şekilde dikkatle taranmıştı ve giysileri şatafatlıydı –üniformaya benzeyecek şekilde kesilmiş bir ceket ve pantolon, ama hiçbir erkek savaşa giderken bu kadar kaliteli giysiler giymezdi. Weiramon dışında hiçbir erkek.

Onu sevdim, diye düşündü Lews Therin.

Rand irkildi. *Sen kimseyi sevmezsin!*

Dürüst bir adam, diye yanıt verdi Lews Therin, sonra güldü. *Benden daha dürüst olduğu kesin! Bir adam ahmak olmayı kendisi seçmez, ama sadık olmayı kendisi seçer. Bu adamın takipçimiz olmasından çok daha kötülerini de görebilirdik.*

Rand dilini tuttu. Bu deli adamla tartışmak anlamsızdı. Lews Therin mantıksızca karar veriyordu. En azından yine güzel bir kadın hakkında mırıldanmıyordu. Bu insanın dikkatini dağıtabiliyordu.

Darlin ve Dobraine Rand'ın önünde eğildiler, Weiramon da onları taklit etti. Kral'ın arkasında başkaları da vardı elbette. Leydi Caraline'in gelmesi kesindi zaten; ince Cairhienli Rand'ın hatırladığı kadar güzeldi. Alnına beyaz bir opal sarkıtmış, altın zincirini siyah saçlarına dolamıştı. Rand

kendini bakışlarını kaçırmaya zorladı. Kadın kuzeni Moiraine’e çok benziyordu. Gerçekten de, Lews Therin, Moraine’den başlayarak listesindeki isimleri saymaya başladı.

Rand cesaretini toplayarak zihninin arkasındaki ölü adamı dinlemeye başladı ve grubun geri kalanını inceledi. Tüm diğer Tear Yüksek Lordları ve Leydileri oradaydı –kendi atlarının sırtında. Dalkavuk Anaiyella, Weiramon’un yanında boz bir atın sırtında oturuyordu. Ve... adamın renklerini taşıyan hediye bir mendil mi takmıştı. Rand kadının bundan daha fazla zevk sahibi olduğunu sanırdı. Torean’ın yumru yumru suratında bir gülümseme vardı. Yüksek Lordlar arasından bundan çok daha iyi adamlar ölmüşken Torean’ın hayatta kalması yazıktı. Siman, Estanda, Tedosian, Hearne –dördü de Rand’a karşı çıkmış, Taş’a düzenlenen kuşatmaya komuta etmişlerdi. Artık hepsi ona eğiliyordu.

Alanna da oradaydı. Rand ona bakmadı. Kadın üzüntülüydü, Rand bağ aracılığıyla hissedebiliyordu. Kadın üzülse de olurdu.

“Lord Ejder,” dedi Darlin eyerinde sırtını dikleştirerek, “Dobraine’i dileklerinizle birlikte gönderdiğiniz için teşekkür ederim,” Sesi hoşnutsuzluk ifade ediyordu. Adam Rand’ın emri üzerine ordu toparlamakta acele etmişti ve sonra Rand onu haftalar boyunca boş durmaya zorlamıştı. Eh, adamlar yakında fazladan birkaç hafta eğitim gördükleri için memnun olacaklardı.

“Ordu hazır,” diye devam etti Darlin tereddütle. “Arad Doman’a gitmeye hazırız.”

Rand başını salladı. Başta Darlin’i Arad Doman’a göndermeyi, böylece Aiellerle Asha’manları başka bir yere konuşlandırabilmeyi planlamıştı. Döndü, kalabalıklara baktı ve aralarında çok fazla yabancı olduğunu fark etti. Yerlilerin çoğu orduya alınmıştı ve şimdi Taş’ın içinde saf tutuyorlardı.

Belki de meydandaki ve sokaklardaki insanlar Rand’a alkış tutmak için gelmemişlerdi. Belki yola çıkacak ordularını zafere uğurlamak için geldiklerini düşünüyorlardı.

“İyi iş çıkardın Kral Darlin,” dedi Rand. “Tear’da birinin emirlere itaat etmeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti. Adamlarının sabırsız olduğunu biliyorum, ama biraz daha beklemeleri gerekecek. Benim için Taş’ta bir daire hazırlayın ve Bashere’in askerleriyle Aieller için kalacak yer ayarlayın.”

Darlin’in şaşkınlığı arttı. “Pekâlâ. O zaman Arad Doman’da bize ihtiyaç yok mu?”

“Arad Doman’ın ihtiyaç duyduğu şeyi kimse veremez,” dedi Rand. “Güçlerin benimle gelecek.”

“Elbette Lordum. Peki... nereye gideceğiz?”

“Shayol Ghul’e.”

43
Aleve Mühürlü

Egwene çadırında ellerini kucağına almış, sessizce oturuyordu. Şokunu, alev alev öfkesini ve inanmazlığını kontrol altına almıştı.

Tombul, sevimli Chesa sessizce köşedeki minderde oturuyor, Egwene'in elbiselerinin eteklerine işlemeler yapıyordu. Hanımı artık dönmüştü ve bu yüzden Chesa tamamen mutlu görünüyordu. Çadır Aes Sedai kampının içinde, kendi koruluğunun ortasında, yalıtılmış bir yerdeydi. Egwene bu sabah Chesa dışında hizmetçileri kabul etmemişti. Kuşkusuz bir tür özür sunmak için gelmiş olan Siuan'ı bile reddetmişti. Egwene'in, başarısızlığı ile başa çıkmak için düşünmeye ve hazırlanmaya ihtiyacı vardı.

Gerçekten de bir başarısızlıktı. Evet, başkaları tarafından ona dayatılmıştı, ama o başkaları onun takipçileri ve dostlarıydı. Bu fiyaskoda oynadıkları role ne kadar kızdığını öğreneceklerdi. Ama ilk önce kendi içine bakması, neyi daha iyi yapabilirdi, görmesi gerekiyordu.

Yüksek sırtlı, kolları kıvrımlı desenlerle süslenmiş tahta bir sandalyede oturuyordu. Çadırı bıraktığı gibiydi, çalışma masası düzenliydi, battaniyeleri katlanmış, minderleri köşeye yığılmıştı, kuşkusuz Chesa düzenli olarak tozlarını almıştı. Burası tıpkı çocuklara geçmiş günleri anlatmak için kullanılan bir müze gibiydi.

Egwene *Tel'aran'rhiod*'daki görüşmeleri sırasında Siuan'a karşı mümkün olduğunca dayatmacı davranmıştı, ama *yine de* dileklerine karşı gelmişlerdi. Belki de Egwene fazla kapalı konuşmuştu. Sır saklamak bir tehlikeydi. Siuan'ın düşüşüne sebep olan buydu. Kadının Mavi Ajah'ın göz ve kulakları olarak geçirdiği süre, bilgi konusunda cimri olmasına, onu maaş günü para dağıtan pinti bir işveren gibi dağıtmasına sebep olmuştu.

Siuan'ın çalışmalarının önemini diğerleri de bilseydi, belki onun aleyhine dönmeye karar vermezlerdi.

Egwene parmaklarını kemerine bağladığı sıkı dokunmuş, pürüzsüz kesede dolaştırdı. Kesenin içinde sabahleyin gizlice Beyaz Kule'den getirilmiş uzun, ince bir nesne vardı.

Kendisi de Siuan'la aynı tuzağa mı düşmüştü? Bu bir tehlikeydi. Ne de olsa, Siuan tarafından eğitilmişti. Egwene Beyaz Kule'deki çalışmalarının ne kadar iyi gittiğini daha ayrıntılı bir biçimde açıklamış olsaydı, diğerleri yapacaklarından vazgeçer miydi?

Yürünmesi zor bir çizgiydi. Amyrlin'in saklaması gereken pek çok sır vardı. Saydam olmak, yetkesini yitirmek olurdu. Ama Siuan'a karşı daha açık davranmış olmalıydı. Kadın kendi başına eyleme geçmeye fazla alışıktı. Salon'un bilgisi ve dileği dışında o düş *ter'angreal*'ini kendine saklaması bunun işaretiydi. Ama Egwene bunu onaylamış, bilmeden Siuan'ın otoriteye meydan okumasını cesaretlendirmişti.

Evet, Egwene hatalar yapmıştı. Bütün suçu Siuan, Bryne ve Gawyn'e yıkamazdı. Büyük olasılıkla başka hatalar da yapmıştı; daha sonra kendi eylemlerine daha ayrıntılı bir biçimde bakması gerekecekti.

Şimdilik, dikkatini daha büyük olan soruna çevirmişti. Felaket gelip çatmıştı. Beyaz Kule'den başarının eşiğindeyken çekilip alınmıştı. Ne yapılabilirdi? Ayağa kalkıp, düşünceler içinde ileri geri yürümedi. Bu şekilde davranmak sinirli ya da hayal kırıklığına uğramış olduğunu gösterirdi ve Egwene'in farkında olmadan kötü alışkanlıklara kapılmamak için her zaman ölçülü olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden –korsesinde sarı işlemeleri olan güzel, yeşil ipek bir elbisenin içinde– yerinde kaldı ve kollarını kolçaklara dayadı.

Bu eteği giymek ne kadar tuhaf geliyordu. Ne kadar *yanlış*. Beyaz elbisesi, ona zorla giydirilmiş olsa da, meydan okumasının simgesine dönüşmüştü. Bunu şimdi değiştirmek, grevine son vermek anlamına geliyordu. Egwene geceki savaş yüzünden hem duygusal hem fiziksel olarak yorgundu. Ama buna teslim olamazdı. Bu, önemli kararlar ve sorunlarla geçecek bir günden önceki ilk uykusuz gecesi değildi.

Kendini parmaklarıyla kolçağı tıkırdatırken buldu ve durdurdu.

Artık çömez olarak Beyaz Kule'ye dönmesinin yolu yoktu. Meydan okuması yalnızca tutsak bir Amyrlin olduğu için işe yaramıştı. Şimdi, gönüllü olarak geri dönerse, boyun eğdiği ya da kibirli olduğu düşünülürdü. Dahası, Elaida bu sefer kesinlikle idam ettirirdi onu.

Bu yüzden, tıpkı Beyaz Kule'nin ajanları tarafından ilk yakalandığında olduğu gibi, kısılı kalmıştı. Dişlerini gıcırdattı. Eskiden, yanlış bir şekilde, Amyrlin'in Desen'deki gelişigüzel olaylarla oraya buraya savrulmadığını sanırdı. Onun her şeyi kontrol edebildiğini sanırdı. Başka herkes günlerini tepki vererek geçirirken, Amyrlin bir eylem kadınıydı!

Amyrlin olmanın farklı *olmadığını* gittikçe daha fazla fark ediyordu. Sütçü kadın da olsanız bir kraliçe de, hayat bir kasırgaydı. Kraliçeler yalnızca o fırtınanın ortasında kontrol hissi yaymakta daha başarılıydı. Egwene rüzgârların etkileyemediği bir heykel gibi görünüyorsa, bunun sebebi o rüzgârlar karşısında nasıl eğileceğini bilmesiydi. Bu, kontrol yanılsaması yaratıyordu.

Hayır. Bu yalnızca bir yanılsama değildi. Amyrlin gerçekten de, sırf kendine hâkim olduğu ve kasırgayı dışarıda tuttuğu için bile olsa, daha fazla kontrol sahibiydi. Anlık ihtiyaçlar onu etkiliyordu, ama eylemleri iyice düşünülüp taşınılmıştı. Bir Beyaz kadar mantıklı, bir Kahverengi kadar düşünceli, bir Mavi kadar tutkulu, bir Yeşil kadar kararlı, bir Sarı kadar merhametli, bir Gri kadar diplomatik olmalıydı. Ve, evet, gerektiğinde bir Kızıl kadar intikamcı.

Artık Beyaz Kule'ye çömez olarak dönmesi imkânsızdı ve Egwene pazarlıkların sonucunu da bekleyemezdi. Seanchanlar Beyaz Kule'ye saldıracak kadar cüretli olmuşken, Rand'a göz kulak olan kimse kalmamışken, dünya kargaşa içinde ve Gölge Son Savaş için güçlerini toplarken değil. Bu ona verilmesi gereken zor bir karar bırakıyordu. Elli bin askerden oluşan dinlenmiş bir ordusu vardı ve Beyaz Kule inanılmaz bir darbe almıştı. Aes Sedailer bitkin, Kule Askerleri dağılmış ve yaralı olmalıydı.

Birkaç gün içinde Şifa verme süreci biterdi ve kadınlar dinlenmiş olurdu. Egwene Elaida'nın saldırıdan canlı kurtulup kurtulmadığını bilmiyordu, ama kontrolün hâlâ onda olduğunu varsaymalıydı. Bu Egwene'e pek dar bir eylem alanı tanıyordu.

Tek doğru kararın ne olduğunu *biliyordu.* Beyaz Kule'deki Aes Sedailerin doğru karar vermesini bekleyecek zamanı yoktu, onları kendisini kabul etmeye *zorlaması* gerekiyordu.

Tarihin sonunda onu affedebileceğini umuyordu.

Ayağa kalktı, çadırının kapaklarını açtı ve kalakaldı. Tam önünde, yerde bir adam oturuyordu.

Gawyn telaşla ayağa kalktı, Egwene'in hatırladığı kadar yakışıklıydı. Üvey kardeşi gibi güzel değildi. Gawyn daha sağlam, daha *gerçekti.* Çarpıcı bir biçimde, bu onu Egwene için Galad'dan *daha* yakışıklı kılıyordu. Galad gerçeklik ötesinden gelmiş bir varlık gibiydi, efsanelerin ve hikâyelerin malzemesi. Hayran hayran bakılacak, ama asla dokunulmaması gereken camdan bir heykel gibiydi.

Gawyn farklıydı. O parlak, kızılımsı altın rengi saçlarla, o duygulu gözlerle, yakışıklıydı. Galad hiçbir konuda endişelenmezken, Gawyn'in endişesi onu gerçek kılıyordu. Ne yazık ki, hata yapma yeteneği de öyle.

"Egwene," dedi Gawyn kılıcını düzeltip, pantolon paçalarındaki tozu silkeleyerek. Işık! Adam orada, çadırın önünde mi *uyumuştu?* Güneş, zirvesine giden yolu yarılamıştı bile. Adam gidip biraz dinlenmeliydi!

Egwene onun için hissettiği endişeyi ve ilgiyi bastırdı. Âşık bir kız olma zamanı değildi. Amyrlin olma zamanıydı. "Gawyn," dedi elini kaldırıp, onun yaklaşmasını engelleyerek. "Sana ne yapacağımı düşünmeye *başlamadım* bile. Başka meselelere eğilmem gerekiyor. Salon talep ettiğim gibi toplandı mı?"

"Sanırım," dedi Gawyn dönüp kampın ortasına bakarak. Egwene güdük ağaçların arasından Salon'un büyük toplantı çadırını zar zor seçebiliyordu.

"O zaman onlara görünmem gerek," dedi Egwene derin bir nefes alarak. Yürümeye başladı.

"Hayır," dedi Gawyn önüne çıkarak. "Egwene, konuşmamız gerek."

"Daha sonra."

"Hayır, *daha sonra* değil, kavrulası! Aylardır bekliyorum. Durumumuzu bilmem gerek. Senin..."

"Dur!" dedi Egwene.

Gawyn donakaldı. Egwene o gözlerin etkisine girmeyecekti, kavrulası! Şu anda olmazdı. "Henüz duygularımı incelemeye fırsat bulamadığımı söyledim," dedi serinkanlılıkla, "ve bunda ciddiydim."

Gawyn çenesini çıkardı. "O Aes Sedai sakinliğine inanmıyorum Egwene," dedi. "Gözlerin bu kadar dürüstken değil. Feda ettiğim..."

"*Sen* mi fedakârlıkta bulundun?" diye sözünü kesti Egwene öfkesini biraz belli ederek. "Benim Beyaz Kule'yi yeniden inşa etmek için feda ettiklerim ne olacak? Açık dileğime karşı çıkarak *senin* boşa çıkardığın fedakârlıklar? Siuan sana beni kurtarmaya çalışmalarını yasakladığımı söylemedi mi?"

"Söyledi," dedi Gawyn gerginlikle. "Ama senin için endişeleniyorduk!"

“Eh, benim talep ettiğim fedakârlık o *endişeydi* Gawyn,” dedi Egwene çileden çıkmış gibi. “Bana karşı nasıl bir güvensizlik sergilediğinizi görmüyor musun? Daha rahat hissetmek için bana itaatsizlik edeceksen ben *sana* nasıl güvenebilirim?”

Gawyn utanmış değil, yalnızca kafası karışmış görünüyordu. Aslında bu iyi bir işaretti –Amyrlin olarak, Egwene’in aklından geçeni söyleyen bir adama ihtiyacı vardı. Yalnızlarken. Ama başkalarının önünde, onu destekleyen birine ihtiyacı vardı. Gawyn bunu göremiyor muydu?

“Beni seviyorsun Egwene,” dedi Gawyn inatla. “Bunu görebiliyorum.”

“Kadın olan Egwene seni seviyor,” dedi Egwene. “Ama Amyrlin olan Egwene sana *çok kızgın.* Gawyn, eğer benimle olacaksan, hem kadınla hem de Amyrlin’le birlikte olman gerekiyor. Senden –Kılıcın İlk Prensi olmak üzere eğitilmiş bir adamdan– bu ayrımı anlamanı beklerdim.”

Gawyn bakışlarını kaçırdı.

“Buna inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Egwene.

“Ne?”

“Benim Amyrlin olduğuma,” dedi Egwene. “Unvanımı kabul etmiyorsun.”

“Etmeye çalışıyorum,” dedi Gawyn dönüp ona bakarak. “Ama lanet küller, Egwene. Ayrıldığımızda yalnızca bir Kabuledilmiş’tin ve bunun üzerinden o kadar da uzun zaman geçmedi. Şimdi sana Amyrlin adını verdiler, öyle mi? Ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Kararsızlığının birlikte sahip olabileceğimiz her şeyi tehlikeye attığını da göremiyorsun, öyle mi?”

“Değişebilirim. Ama bana yardım etmen gerek.”

“İşte bu yüzden *daha sonra* konuşmak istiyorum,” dedi Egwene. “Geçmeme izin verecek misin?”

Gawyn açık bir gönülsüzlükle kenara çekildi. “Bu konuşma bitmedi,” diye uyardı. “Sonunda bir konuda kararımı verdim ve ona sahip olana kadar kovalamaktan vazgeçmemeye kararlıyım.”

“Güzel,” dedi Egwene onun yanından geçerek. “Şu anda bunun hakkında düşünemem. Şimdi gidip önemsediğim insanlara gidip önemsediğim başka insanları öldürmelerini emretmem gerekiyor.”

“Yapacak mısın o zaman?” dedi Gawyn arkasından. “Kampta spekülasyonlar var; bütün sabah buradan hemen hiç ayrılmamış olmamama rağmen duydum onları. Bazıları Bryne’a şehre saldırmasını emredeceğini düşünüyor.”

Egwene duraksadı.

“Bu olursa yazık olur,” dedi Gawyn. “Tar Valon umurumda değil, ama ona saldırmanın sana ne yapacağını bildiğimi düşünüyorum.”

Egwene ona döndü. “Ben yapılması gerekeni yapacağım Gawyn,” dedi onunla göz göze gelerek. “Aes Sedailerin ve Beyaz Kule’nin iyiliği için. Acı verici olsa bile. Beni içten içe paramparça edecek olsa bile. Yapılması gerekiyorsa yapacağım. Her zaman.”

Gawyn yavaşça başını salladı. Egwene kampın ortasındaki tenteye yöneldi.

“Bu senin suçundu Jesse,” dedi Adelorna. Gözleri hâlâ kırmızıydı; önceki gece bir Muhafız kaybetmişti. Muhafızını kaybeden pek çok kadından biriydi. Ama aynı zamanda, bir yabanköpeği kadar zorluydu ve açık ki acısını belli etmemeye kararlıydı.

Jesse Bilal onu itip kakmalarına izin vermeden, ellerini çayüzümü çayı fincanında ısıttı. Adelorna’nın sorusu kaçınılmazdı. Belki de Jesse paylanmayı hak ediyordu. Elbette, öyle ya da böyle, *hepsi* hak ediyordu. Belki, o sırada bir Ajah’ın başı olmayan Tsutama dışında. Kadının bu akşam toplantıya davet edilmemesinin sebebi kısmen buydu. Bu, bir de Kızıl Ajah’ın şu anda diğerleri arasında pek de popüler olmaması.

Küçük, sıkışık odaya beş sandalye ve duvarın dibindeki, sakin bir sıcaklık yayan küçük, göbekli soba ancak sığıyordu. Değil bir şömine, bir masaya bile yer yoktu. Yalnızca beş kadına yetecek kadar yer vardı. Dünyadaki en güçlü kadınlar. Ve, görünüşe göre, dünyadaki en aptal beş kadın.

Bu sabah, Beyaz Kule tarihindeki en büyük felaketi takip eden sabah, acıklı bir gruptular. Jesse yanındaki kadına baktı. Beyaz Ajah’ın Birinci Mantıkçısı Ferane Neheran ufak tefek, tıknaz bir kadındı. Beyazlar arasında sıradışı sayılabilecek şekilde, sık sık mantıktan çok öfke sergiliyor gibiydi. Bugün de o günlerden biriydi: Kaşları çatık bir halde kollarını kavuşturmuş, oturuyordu. Çay içmeyi reddetmişti.

Yanında Sarı Ajah’ın Birinci Dokumacısı Suana Dragand vardı. Fasulye sırığı gibi bir şeydi, tamamen kemik ve deriden oluşmuş gibi görünüyordu, ama boyun eğmez tavırları vardı. Jesse’ye suçlama yönelten Adelorna onun yanındaydı. Kumandan General’in hıncını kim suçlayabilirdi? Elaida tarafından sopayla dövülen, dün gece Seanchanların elinde ölmesine ramak kalan kadını kim suçlayabilirdi? İnce kadın ona yakışmayacak kadar

dağınık görünüyordu. Saçlarını toplayıp idare edecek kadar bir topuz yapmıştı ve soluk elbisesi kırışıktı.

Odadaki son kadın Gri Ajah'ın Başkâtibi Serancha Colvine'di. Açık sarı saçları ve dar bir suratı vardı; hep, ekşi bir şey tatmış gibi görünürdü. Bugünlerde bu özelliği daha da öne çıkmış gibiydi.

"Hakkı var Jesse," dedi Ferane. Gücendiği açıktı, ama mantıklı sesi bununla zıtlık oluşturuyordu. "Bu eylem planını öneren sendin."

"'Önermek' güçlü bir sözcük." Jesse çayından bir yudum aldı. "Ben yalnızca bazı... göreceli olarak daha gizli Kule kayıtlarında, Ajah başlarının Amyrlin yerine hükmettiği zamanlara dair anlatılar olduğunu söyledim." On Üçüncü Depo Ajah başları tarafından biliniyordu, ama aynı zamanda Temsilci olmadıkları sürece orayı ziyaret edemiyorlardı. Bu, çoğunun onlar adına bilgi toplamak için oraya Temsilciler göndermesini engellemiyordu. "Ben haberci olabilirim, ama genellikle bir Kahverengi'nin rolü de budur. Bu eyleme *zorlanma konusunda* hiçbiriniz o kadar tereddütlü değildiniz."

Bunun üzerine bazıları yan yan baktı ve kadınlar çaylarını inceleme fırsatı buldu. Ama bu işe hepsi karışmıştı, hepsi bunu anlıyordu. Bu felaketin sorumluluğunu Jesse üstlenmeyecekti.

"Birini suçlamak faydasız." Suana, sesi kızgın olsa da, yatıştırıcı olmaya çalıştı.

"Beni o kadar kolay geçiştiremezsiniz," diye hırladı Adelorna. Bazıları Muhafızını kaybetmeye hüzünle, diğerleri öfkeyle tepki verirdi. Adelorna'nın nasıl tepki verdiği şüphesizdi. "Ciddi, çok ciddi bir hata yapıldı. Beyaz Kule yanıyor, Amyrlin istilacılar tarafından kaçırıldı ve Yenidendoğan Ejder *hâlâ* elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Yakında tüm dünya ne kadar rezil olduğumuzu bilecek!"

"Peki, bir başkasını suçlamak ne işe yarayacak?" diye yanıt verdi Suana. "Bu toplantıyı, kendi sorumluluğumuzdan kaçınmak için faydasız bir çabayla, hangimizin asılacağı hakkında didişerek geçirecek kadar çocuksu muyuz?"

Jesse kemikli Sarı'nın sözleri için içten içe teşekkür etti. Suana, Jesse'nin planını kabul eden ilk Ajah başlarından biriydi elbette. Yani, mecazi idamda ikinci sırada o vardı.

"Hakkı var." Serancha çayından bir yudum aldı. "Kendi aramızda barış yapmalıyız. Kule'nin önderliğe ihtiyacı var ve bunu Salon'da bulamayacağız."

“Bu da kısmen bizim suçumuz,” diye itiraf etti Ferane hasta gibi görünerek.

Öyleydi. Harika bir plan gibi gelmişti. Kule’deki bölünmüşlük, onca asinin gidişi ve yeni bir Amyrlin terfi ettirmeleri onların suçu değildi. Ama pek çok fırsat sunmuştu. Bunların ilki, en kolay gerçekleştirilebilecek olanıydı: Asilere onların fikrini değiştirecek ve uzlaşma sürecini hızlandıracak Temsilciler gönder. En genç Temsilciler seçilmişti, Kule’de onların yerine bakanların yalnızca kısa bir süre görev yapacağı düşünülmüştü. Ajah başları bu isyan dalgasının kolaylıkla durdurulabileceğinden emindi.

Bunu yeterince ciddiye almamışlardı. İlk hataları bu olmuştu. İkincisi daha önemliydi. Gerçekten de geçmişte –Amyrlin Makamı’nın ya da Kule Salonu’nun değil– Ajah başlarının Aes Sedaileri yönettiği zamanlar olmuştu. Bu gizlice yapılmıştı elbette, ama çok başarılı olmuştu. Ah, Cemaile Sorenthaine’in hükmü, Ajah başları araya girmese tam bir felaket olurdu.

Bu da öyle bir duruma benziyordu. Son Savaş’ın yaklaştığı günler özel zamanlardı ve özel dikkat gerektiriyordu. Sağduyulu, mantıklı ve çok deneyimli kadınların dikkatini. Gizlilik içinde birbirleriyle konuşabilecek, Salon’un giriştiği tartışmalardan kaçınarak en iyi yola karar verebilecek kadınların dikkatini.

“Sizce nerede yanlış yaptık?” diye sordu Serancha sessizce.

Kadınlar sustu. Planın geri teptiğini hiçbiri itiraf etmek istemiyordu. Adelorna sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. İçin için yanıyordu, ama artık etrafa suçlama dağıtmıyordu.

“Elaida’ydı,” dedi Ferane. “O hiçbir zaman... pek mantıklı olmadı.”

“Kahrolası bir felaketti, olduğu şey bu işte,” diye mırıldandı Adelorna.

“Bundan daha fazlası vardı,” diye itiraf etti Jesse. “Asilere gönderdiğimiz Temsilcilerin yerine doğrudan kontrol edebileceğimiz kadınlar seçmemiz iyi bir karardı, ama belki fazla aşikârdı. Kendi Ajahımızdan kadınlar kuşkulandı; Kahverengi kadınların yaptığı pek çok yorumu biliyorum. Başkalarının sandığı kadar unutkan değiliz.”

Serancha başını salladı. “Komplo kokusu vardı,” dedi. “Bu, kadınların güvenini kırdı. Sonra, bir de asiler vardı. Kontrol etmesi çok daha zor çıktılar.”

Kadınlar başlarını salladı. Onlar da, Jesse gibi, doğru yönlendirme ile, asilerin Kule’ye döneceklerini ve af dileyeceklerini varsaymışlardı. Bu

bölünme, birkaç yaralanmış egodan daha fazla hasar yaratmadan sona ermiş olmalıydı.

Ama asilerin ne kadar dirençli, ne kadar etkili olabileceğini düşünememişlerdi. Bir kar fırtınasının ortasında, Tar Valon çevresindeki kıyılarda ortaya çıkan eksiksiz bir ordu? Hem de Çağ'ın en büyük askeri zihinlerinden birinin komutasında? Yeni bir Amyrlin ve can sıkıcı ölçüde etkili bir kuşatmayla? Bunu kim tahmin edebilirdi? Gönderdikleri Temsilcilerin bazıları da Beyaz Kule'den çok asilerin tarafını tutmaya başlamıştı!

Elaida'nın Mavi Ajah'ı dağıtmasına asla izin vermemeliydik, diye düşündü Jesse. *Bu olmasaydı Maviler geri dönmeye gönüllü olabilirdi. Ama inat etmeleri tam bir şerefsizlikti.* Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu ancak Işık bilebilirdi; tarihçeler Mavilerin, özellikle de köşeye kıstırıldıklarında, istediklerini yaptırma konusunda ne kadar keçi inatlı olabildiklerini anlatan hikâyelerle doluydu.

"Sanırım planlarımızı kurtarma umudunun kalmadığını itiraf etme zamanı geldi," dedi Suana. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Adelorna.

Aes Sedailer teker teker başlarını salladılar. Jesse de aynısını yaptı. Bu odada bile, hata itiraf etmek zordu. Ama kayıplara son vermenin ve yeniden inşa etmeye başlamanın zamanı gelmişti.

"Bunun da kendi sorunları var," dedi Serancha şimdi daha sakin bir sesle. Diğer kadınlar da daha kendinden emin görünüyordu. Bu beşi kimseye güvenmiyordu, ama birbirlerine güvenmeye, Salon içinde yetke sahibi tüm diğer gruplardan daha yakındılar.

"Dikkatli olunmalı," diye ekledi Ferane. "Bölünmüşlük giderilmeli."

"Asiler Elaida'ya karşıydı," dedi Adelorna. "Eğer o artık Amyrlin değilse, o zaman neye karşı isyan edecekler?"

"O zaman onu terk mi edeceğiz?" diye sordu Jesse.

"Bunu hak ediyor," dedi Adelorna. "Tekrar tekrar Seanchanların tehdit olmadığını söyledi. Eh, şimdi kendi aptallığının bedelini ilk elden ödüyor."

"Elaida'yı kurtarmak imkânsız," diye ekledi Ferane. "Salon bunu tartıştı bile. Amyrlin Seanchanların tutsak aldığı yığınların içinde bir yerde gömülü ve bir kurtarma girişiminde kullanılabilecek bilgiden ve kaynaktan yoksunuz."

Tam bir isteksizlikten bahsetmeye bile gerek yok, diye ekledi Jesse kendi kendine. Bu savları Salon'un önünde gündeme getiren pek çok Temsilci,

Elaida tarafından kefarete yollanan kadınlardı. Jesse onlardan biri değildi, ama Elaida'nın, sırf Ajahların birbirlerinin gırtlaklarına sarılmasına sebep olduğu için bile olsa, bu cezayı hak ettiğine katılıyordu.

"O zaman onun yerine birine ihtiyacımız var," dedi Serancha. "Ama kim?"

"Güçlü biri olmalı," dedi Suana. "Ve aynı zamanda, Elaida'nın aksine, ihtiyatlı biri. Aes Sedailerin destekleyeceği biri."

"Saerin Asnobar'a ne dersiniz?" diye sordu Jesse. "Son zamanlarda tekinsiz bir kurnazlık gösteriyor ve sevilen bir kadın."

"Elbette bir Kahverengi seçersin," dedi Adelorna.

"Neden olmasın?" dedi Jesse şaşırarak. "Dün gece saldırı sırasında kumandayı ele alarak ne kadar iyi iş çıkardığını hepiniz duymuşsunuzdur herhalde."

"Seaine Herimon da kendi direniş grubunu yönetti," dedi Ferane. "Bunun duygusuz bir mizaca sahip bir kadının önderlik etmesi gereken bir zaman olduğunu düşünüyorum. *Mantıklı* rehberlik sunabilecek biri."

"Saçmalık," dedi Suana. "Beyazlar fazla duygusuz; Aes Sedaileri yabancılaştırmak istemiyoruz, onları bir araya getirmek istiyoruz. Onlara Şifa vermek istiyoruz! Ah, bir Sarı..."

"Hepiniz bir şeyi unutuyorsunuz," diye araya girdi Serancha. "Şimdi ne lazım? Bir uzlaşma. Gri Ajah yüzyıllardır arabuluculuk sanatını uyguluyor. Bölünmüş bir Kule'yle ve Yenidendoğan Ejder'le başa çıkmak için daha uygun kim var?"

Adelorna sandalyenin kollarını kavradı ve sırtını dikleştirdi. Diğerleri de gerilmeye başlamıştı. Adelorna konuşmak için ağzını açarken Jesse araya girdi.

"Yeter!" diye araya girdi. "Salon'un bütün sabah yaptığı gibi didişecek miyiz? Her Ajah kendi üyelerini aday gösterecek ve diğerleri hiç düşünmeden onları reddedecek, öyle mi?"

Oda yine sessizleşti. Bu doğruydu; Salon saatlerdir toplantıdaydı ve biraz önce kısa bir ara vermişti. Hiçbir Ajah kendi adayı için destek toplayamamıştı. Temsilciler kendi Ajahından olmayan kimseye oy vermiyordu; aralarında çok fazla düşmanlık vardı. Işık, bu tam bir karmaşaydı!

"İdeal olarak, biz beşimizden biri olmalı," dedi Ferane. "Bu mantıklı."

Beşi birbirlerine baktı. Jesse onların gözlerinde *bunun* yanıtını görebiliyordu. Onlar Ajah başlarıydı, dünyadaki en güçlü kadınlar. Şu anda

güçleri dengeliydi ve birbirlerine diğerlerinden daha fazla güveniyor olsalar da, aralarından herhangi birinin bir başka Ajah'ı Amyrlin Makamı'na terfi ettirmeye niyeti yoktu. Bu, o kadına çok fazla güç verirdi. Planları başarısızlığa uğradıktan sonra, güvenleri gittikçe azalıyordu.

"Eğer bir an önce karar vermezsek," dedi Suana, "Salon bizim yerimize karar verebilir."

"Peh." Adelorna elini salladı. "O kadar bölünmüş durumdalar ki, gökyüzünün ne renk olduğuna bile karar veremezler. Temsilciler ne yaptıklarını bilmiyorlar."

"En azından bazılarımız Salon'a girmek için fazla genç Temsilciler seçmedi," dedi Ferane.

"Öyle mi?" dedi Adelorna. "Peki sen bunu nasıl başardın Ferane? *Kendini* Temsilci seçerek mi?"

Ferane'in gözleri öfkeyle irileşti. O kadını kızdırmak hiç iyi bir fikir *değildi.*

"Hepimiz hatalar yaptık," dedi Jesse çabucak. "Seçtiğimiz pek çok Aes Sedai tuhaftı. Tam olarak dediğimizi yapacak kadınlar istedik, ama bunun yerine kendini beğenmiş, daha ılımlı zihinlerin etki edemeyeceği kadar toy, kavgacı veletlerden oluşan bir grup elde ettik."

Adelorna ve Ferane birbirlerine bakmamaya özen gösterdiler.

"Bu yine de bizi bir sorunla baş başa bırakıyor," dedi Suana. "Bir Amyrlin'e ihtiyacımız var. Ne pahasına olursa olsun, iyileşme süreci bir an önce başlamalı."

Serancha başını iki yana salladı. "Yeterli sayıda Temsilci'nin destekleyeceği tek bir kadın aklıma gelmiyor."

"Benim geliyor," dedi Adelorna yumuşak bir sesle. "Bugün Salon'da defalarca adı geçti. Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz. Genç bir kadın ve olağandışı koşullar altında geldi, ama şu anda her şey olağandışı."

"Bilmiyorum," dedi Suana kaşlarını çatarak. "Adı geçti, evet, ama amacına güvenmediğim kişiler tarafından gündeme getirildi."

"Saerin ondan pek hoşlanmış görünüyor," diye itiraf etti Jesse.

"Çok genç," dedi Serancha. "Biraz önce gerekli deneyimden yoksun Temsilciler seçtiğimiz için kendi kendimizi paylamıyor muyduk?"

"Çok genç, evet," dedi Ferane, "ama itiraf etmelisin, onda belli bir... yetenek var. Kule'de Elaida'ya onun kadar etkili bir biçimde direnen olduğunu sanmıyorum. Hem de içinde bulunduğu durumdayken!"

“Saldırı sırasında yaptıklarını duymuşsunuzdur,” dedi Adelorna. “Doğru olduklarını söyleyebilirim. Büyük kısmında yanındaydım.”

Jesse buna şaşırdı. Çatışma sırasında Adelorna’nın yirmi ikinci katta olduğunu bilmiyordu. “Bir kısmı abartıdır kuşkusuz.”

Adelorna ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır, değil. Kulağa inanılmaz geliyor... ama... eh, oldu. Hepsi oldu.”

“Çömezler ona adeta tapıyor,” dedi Ferane. “Eğer Temsilciler başka Ajah’tan birine oy vermeyeceklerse, hiç Ajah seçmemiş birine ne dersiniz? Haklı bir gerekçesi olmasa bile, şu anda bahsettiğimiz konumda bir miktar deneyim edinmiş bir kadın?”

Jesse kendini başını sallarken buldu. Ama o genç asi, Ferane ile Adelorna’nın saygısını nasıl kazanmıştı?

“Emin değilim,” dedi Suana. “Bana bir başka aceleci karar gibi geliyor.”

“Ne pahasına olursa olsun Kule’yi iyileştirmemiz gerektiğini kendin söylemedin mi?” diye sordu Adelorna. “Asileri geri getirmenin daha iyi bir yolunu düşünebiliyor musun?” Serancha’ya döndü. “Gücenmiş bir grubu yatıştırmak için en iyi yöntem nedir? Karşılarında biraz geri çekilmek, doğru yaptıkları şeyleri kabul etmek değil mi?”

“Hakkı var,” diye itiraf etti Suana. Yüzünü buruşturdu, sonra çayının geri kalanını bir yudumda içti. “Işık, o haklı Serancha. Bunu yapmalıyız.”

Gri onlara teker teker baktı. “Bu kadını burnundan tutup istediğimiz yere çekebileceğimizi düşünecek kadar aptal değilsiniz, değil mi? Yeni bir kukla yaratmaya çalışıyorsak, bunu desteklemem. O plan başarısız oldu. Hem de feci şekilde başarısız oldu.”

“Kendimizi bir daha aynı konumda bulacağımızdan kuşkuluyum,” dedi Ferane hafifçe gülümseyerek. “Bu... itip kakılabilecek türden biri değil. Elaida’nın kısıtlamalarıyla nasıl başa çıktığına bak.”

Jesse kendini, “Evet,” derken buldu ve şaşırdı. “Hanımlar, eğer bunu kabul edersek, gölgelerden hükmetme düşümüz sona erer. Sonucu iyi de olsa kötü de, güçlü bir Amyrlin çıkarmış oluruz.”

“Kendi adıma,” dedi Adelorna, “bunun *harika* bir fikir olduğunu düşünüyorum. Çok da gecikmiş bir karar.”

Diğerleri de teker teker kabul ettiler.

Siuan küçük bir meşenin dallarının altında kıpırdamadan duruyordu. Ağaç kampın ortasında kalmıştı ve gölgesi Kabuledilmişlerin ve çömezlerin öğle yemeklerini yemek için tercih ettikleri bir yer olmuştu. Şu anda bunu

yapan yoktu; Aes Sedailer, bu sefer olağanüstü doğru bir karar vererek, onları Salon'un görüştüğü çadırın çevresinde toplanmaktan alıkoyan işlerle görevlendirmişlerdi.

Bu yüzden Siuan tek başına durmuş, Sheriam'ın büyük çadırın kapaklarını kapamasını izliyordu. Egwene döndüğüne göre toplantıya katılabilirdi. Kulak misafirlerine karşı örülen, toplantıyı Aleve Mühürleyen ve meraklı kulakları dışarıda bırakan muhafazanın ne zaman yapıldığını hissetmek kolaydı.

Siuan'ın omzuna bir el değdi. Siuan yerinde sıçramadı; Bryne'ın yaklaştığını hissetmişti. General, artık gerekmediği halde sessizce yürüyordu. Kusursuz bir Muhafız olacaktı.

Adam elini rahatça omzunda bırakarak onun yanına geldi ve Siuan kendine ona doğru küçük bir adım atma lüksünü tanıdı. Adamın boyunu ve sağlam yapısını yanında hissetmek güzeldi. Gökyüzünde fırtına olsa ve deniz çalkalansa bile, teknenizin kalafatlanmış olduğunu ve yelkeninizin en sağlam kumaştan dikildiğini bilmek gibiydi.

"Sence onlara ne söyleyecek?" diye sordu Bryne alçak sesle.

"Gerçekten en ufak fikrim yok. Benim yalıtılmamı isteyebilir, sanırım.

"Bunu yapacağından kuşkuluyum," dedi Bryne. "İntikamcı biri değil. Dahası, bunu yapmak zorunda olduğunu hissettiğin için yaptığını biliyor. Onun kendi iyiliği için yaptığını."

Siuan yüzünü buruşturdu. "Kimse itaatsizlik görmekten hoşlanmaz, özellikle de Amyrlin. Dün gecenin bedelini ödeyeceğim Bryne. Haklısın, muhtemelen herkesin önünde değil, ama kızın güvenini kaybettiğimden endişeleniyorum."

"Peki, değer miydi?"

"Evet," dedi Siuan. "Buradakilerin onun ellerinden kayıp gitmeye ne kadar yakın olduklarını anlamadı. Hem, saldırı sırasında Kule'de güvende olacağından emin olamazdık. Beyaz Kule'de geçirdiğim zamanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da toplanıp plan yapmanın bir zamanı, ama *aynı zamanda* eyleme geçmenin de bir zamanı olduğu. Her zaman emin olmayı bekleyemezsin."

Siuan bağ aracılığıyla Bryne'ın gülümsediğini hissedebiliyordu. Işık, bir kez daha Muhafız'a sahip olmak güzeldi. Zihninin arkasındaki o rahatlatıcı duygu düğümünü ne kadar özlediğini fark etmemişti. O istikrarı. Erkekler kadınlardan farklı düşünürdü ve kendisinin karmaşık ve kafa karıştırıcı bulduğu şeyleri Bryne açık ve basit olarak görüyordu. Kararını ver ve yap.

Onun mantık yürütmesinde faydalı bir berraklık vardı. Bryne basit bir adam olduğundan değil –yalnızca, çoktan verdiği kararlardan pişman olmaya eğilimi yoktu.

“Ya diğer bedeller?” diye ekledi Bryne.

Siuan onun tereddüdünü, endişesini hissedebiliyordu. Eğlentiyle gülümseyerek ona döndü. “Sen aptalın tekisin Gareth Bryne.”

Adam kaşlarını çattı.

“Bağ kurmak asla bir bedel değildi,” dedi Siuan. “Bu fiyasko yüzünden ne olursa olsun, dün geceki olayların *bu* tarafı benim açımdan sırf kârdı.”

Adam güldü. “Eh, *ikinci* talebimin daha mantıklı olması için özel çaba harcamam gerekecek, o zaman.”

Balık bağırsakları, diye düşündü Siuan. Bunu unutmuştu. Ama Bryne’ın unutması mümkün değildi. “Peki, tam olarak ne zaman bu mantıksız talebi bana söyleyeceksin?”

Adam hemen yanıt vermedi, bunun yerine çenesini ovalayarak ona baktı. “Biliyor musun,” dedi, “sanırım artık seni anlıyorum Siuan Sanche. Sen gerçekten şerefli bir kadınsın. Yalnız, senin kendi kendinden beklediklerin, başka herkesin beklediklerinden daha haşin ve daha talepkâr. Kendi görev bilincine öyle büyük bir borç yüklemişsin ki, herhangi bir ölümlünün o borcu ödeyebileceğini sanmıyorum.”

“Çok benmerkezciymişim gibi konuşuyorsun,” dedi Siuan.

“En azından seni yine bir yabandomuzuyla karşılaştırmıyorum.”

“Demek *gerçekten* benmerkezci olduğumu düşünüyorsun!” dedi Siuan. Kavrulası! Muhtemelen Siuan’ın sırf itiraz etmiş olmak için itiraz etmediğini, sözlerinin gerçekten onu rahatsız ettiğini sezebiliyordu. Yine kavrulsun!

“Sen amacı olan bir kadınsın Siuan Sanche,” dedi Bryne. “Dünyayı kendisinden kurtarmayı amaçlıyorsun. İşte bu yüzden bir yemini ya da bir emri bu kadar kolaylıkla göz ardı edebiliyorsun.”

Siuan derin bir nefes aldı. “Bu sohbet aniden çok can sıkıcı oldu Gareth Bryne. Bana o diğer talebi söyleyecek misin, yoksa beni bekletecek misin?”

Bryne düşünceli düşünceli Siuan’ın ifadesiz yüzünü inceledi. “Eh, dürüst olmak gerekirse, benimle evlenmeni talep etmeyi planlıyorum.”

Siuan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Işık! Bağ adamın ciddi olduğunu söylüyordu.

“Ama ancak sen dünyanın kendi başının çaresine bakabileceğini hissetmeye başladığın zaman. Daha önce kabul etmem Siuan. Sen hayatını

bir şeye adamışsın. Bunu canlı atlatmanı sağlayacağım; işin bittiğinde, hayatını başka bir şeye adayabileceğini umuyorum.”

Siuan şokla dizginleri çekti. Aptal adam yüzünden nutkunun tutulmasına izin verecek değildi. “Eh,” demeye zorladı kendini. “Görüyorum ki sağduyudan hepten yoksun değilmişsin. Senin bu ‘talebini’ kabul edip etmeyeceğimi göreceğiz. Düşüneceğim.”

Siuan Egwene’in yeniden belirmesini bekleyerek tenteye dönerken Bryne güldü. Nasıl Siuan onun hislerini sezebiliyorsa, adam da onun yüreğindeki gerçeği sezebiliyordu. Işık! Siuan artık neden Yeşillerin çoğunun Muhafızları ile evlendiğini anlayabiliyordu. Bryne’a beslediği sevginin aynısını onun içinde hissetmek Siuan’ın başını döndürüyordu.

Gerçekten de aptalın tekiydi o adam. Siuan da az aptal sayılmazdı. Başını hüzünle iki yana salladı, ama yine de beklerlerken sırtını hafifçe ona dayadı ve Bryne da elini onun omzuna koydu. Kuvvetle değil, yumuşakça. Beklemeye hazır. Adam *gerçekten* onu anlıyordu.

Egwene, endişelerini saklama konusunda çok başarılı, kırışıksız yüzlerden bir grubun önünde duruyordu. Âdet gereği Kwamesa’ya kulak misafirlerine karşı bir muhafaza örmesini emretmişti, çünkü keskin burunlu Gri geniş çadırdaki Temsilcilerin en genciydi. Pek az sandalye dolmuş olduğundan, çadır neredeyse boş görünüyordu. Bir düzine kadın, her Ajah’tan ikişer tane –her birinden üçer kişi olmalıydı, ama Siyah Kule’ye gönderilen elçi heyetine her Ajah’tan birer Temsilci katılmıştı. Griler Delana’nın yerine Naorisa Cambral’ı seçmişlerdi bile.

On İki Temsilci, Egwene ve biri daha. Egwene, sağında oturan Sheriam’a bakmadı. O girerken Sheriam huzursuz görünüyordu. Egwene’in bildiğini anlamış mıydı? Bu imkânsızdı. Anlamış olsa, toplantıya asla gelmezdi.

Yine de, onun orada olduğunu bilmek –onun ne olduğunu bilmek– Egwene’i huzursuz ediyordu. Seanchan saldırısının kargaşasında Siuan, Sheriam’a göz kulak olamamıştı. Neden Vakanüvis’in sol elinde sargı vardı? Egwene at sürerken kaza geçirdiği, kadının serçeparmağının dizginlere takıldığı bahanesine inanmıyordu. Neden Şifa’yı reddetmişti? Kahrolası Siuan! Sheriam’a göz kulak olmak yerine Egwene’i kaçırmaya gelmişti!

Salon sessizleşti; kadınlar Egwene’in ‘özgürlüğüne’ yanıtının ne olacağını görmek için bekliyorlardı. Kır düşmüş saçlarını topuz yapmış olan

Romanda, sarı elbise içinde, ciddi bir tavırla oturuyordu. Kadının üstünden tatmin duygusu akıyordu, Lelaine –odanın karşı tarafında oturuyordu– ise Egwene'in geri döndüğüne memnun olmuş gibi yapmaya çalışarak surat asıyordu. Egwene'in Beyaz Kule'de çektiklerinden sonra, bu didişme saçmalık ölçüsünde önemsiz geliyordu.

Egwene derin bir nefes aldı, sonra Kaynak'a kucak açtı. Ne kadar da güzel geliyordu! Gücünü azaltıp bir sızıntıya dönüştüren acı çatalkök yoktu, ona güçlerini ödünç veren diğer kadınlar aracılığıyla uzanmak yoktu. *Sa'angreal*'e gerek yoktu. Yivli değneğin gücü ne kadar tatlı olursa olsun, kendi başına güçlü olmak daha tatmin ediciydi.

Bu eylem üzerine pek çok kadın kaşlarını çattı ve çoğu düşünmeden, tehlike olup olmadığını görmek istermiş gibi çevrelerine bakınarak, Kaynak'a kucak açtılar.

"Buna gerek olmayacak," dedi Egwene kadınlara. "Henüz değil. Lütfen Kaynak'ı bırakın."

Duraksadılar, ama –görünüşte– onu Amyrlin olarak kabul ettiler. Güçleri teker teker söndü. Egwene Kaynak'ı bırakmadı.

"Sağ salim döndüğünü gördüğüme çok sevindim Anne," dedi Lelaine. 'Sağ salim' tabirini kullanarak Üç Yemin'den kaçınmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Egwene sakin sakin.

"Önemli açıklamalar yapacağını söylemiştin," diye ekledi Varilin. "Bu Seanchan saldırısı hakkında mı?"

Egwene eteğindeki keseye uzandı ve içindekini çekip çıkardı. Dibine, Efsaneler Çağı'nın yazısıyla üç rakamı yazılmış pürüzsüz, beyaz bir çubuk. Pek çok kadın inledi.

Egwene Çubuk'a Ruh ördü, sonra berrak bir sesle konuştu. "Doğru olmayan tek söz söylemeyeceğime yemin ederim." Yeminin fiziksel bir şeymiş gibi, üzerine konduğunu hissetti, derisi sıkıştı, diken diken oldu. Görmezden gelmek kolaydı; acı, yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. "Bir insanın bir diğerini öldürmek için kullanabileceği hiçbir silah yapmayacağıma yemin ederim. Karanlıkdostları ve Gölgedölleri dışında ya da kendi hayatımı, Muhafızımın hayatını ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını korumak amacı dışında, Tek Güç'ü silah olarak kullanmayacağıma yemin ederim."

Salon sessizdi. Egwene örgüyü salıverdi. Derisinde öyle tuhaf bir his vardı ki? Sanki biri ensesindeki ve belkemiğinin üzerindeki fazlalık deriyi tutmuş ve çekip düğümlüyormuş gibi.

“Artık Üç Yemin’e uymaktan kaçındığım düşünülmesin,” dedi Egwene. “Artık tam Aes Sedai olmadığım söylenmesin.” Kimse şal kazanmak için gereken sınavdan geçmediği hakkında herhangi bir şey söylemedi. Egwene bunu bir başka gün halledecekti. “Yemin Çubuğu’nu kullandığımı gördüğünüze ve yalan söyleyemeyeceğimi bildiğinize göre, size bir şey söyleyeceğim. Beyaz Kule’de yaşadığım sırada bir Aes Sedai bana geldi ve Kara Ajah’tan olduğunu söyledi.”

Kadınların gözleri yerlerinden fırladı ve çoğu sessizce inledi.

“Evet,” dedi Egwene. “Onlardan bahsetmekten hoşlanmadığımızı biliyorum, ama aramızda Kara Ajah’ın var olmadığını içtenlikle söyleyebilecek biri var mı? Aramızda Karanlıkdostları olabileceğini –hatta böyle bir *ihtimal* olabileceğini– hiç düşünmediğinizi, ettiğiniz yeminleri bozmadan söyleyebilir misiniz?”

Kimse bunu iddia etmeye cesaret edemedi. Saat henüz erken olsa da, çadır ısınmış gibi geliyordu. Havasız. Hiçbiri terlemiyordu elbette –bundan kaçınmalarını sağlayan çok eski numarayı biliyorlardı.

“Evet,” dedi Egwene. “Utanç verici, ama halkımızın önderleri olarak, itiraf etmemiz gereken bir gerçek. Herkesin önünde değil; ama kendi aramızda, bundan kaçınmamız imkânsız. Güvensizliğin ve sessiz siyasi oyunların insanlara neler yapabileceğini ilk elden gördüm. Aynı hastalığın buradakilere bulaşmasına izin vermeyeceğim. Farklı Ajahlardan olabiliriz, ama amacımız tek. Birbirimize tamamen güvendiğimizi bilmemiz gerekiyor, çünkü bu dünyada güvenilebilecek pek az başka şey var.”

Egwene sabah Saerin’den aldığı Yemin Çubuğu’na baktı. Başparmağıyla ovaladı onu. *Keşke ziyarete geldiğinde bunu bulabilmiş olsaydın Verin,* diye düşündü. *Belki seni kurtaramazdı, ama denemek isterdim. Yardımın işime gelirdi.*

Egwene başını kaldırdı. “Ben bir Karanlıkdostu değilim,” diye bildirdi odaya. “Ve bunun yalan olamayacağını biliyorsunuz.”

Temsilciler şaşırmış görünüyorlardı. Eh, anlamını birazdan göreceklerdi.

“Kendimizi kanıtlama zamanımız geldi,” dedi Egwene. “Beyaz Kule’deki bazı akıllı kadınlar bu fikri buldu ve ben bunu genişletmeyi planlıyorum. Her birimiz Yemin Çubuğu’nu kullanarak üzerimizdeki Üç Yemin’i kaldıracağız, sonra tekrar yemin edeceğiz. Yeminlerle bağlandığımız zaman, kesin olarak Karanlık Varlık’ın hizmetkârı olmadığımızı...”

Sheriam Kaynak’a kucak açtı. Egwene bunu bekliyordu. Sheriam ile Kaynak arasına bir kalkan oturtarak kadının inlemesine sebep oldu. Berana şokla bağırdı ve pek çok başka kadın iki yana bakınarak Kaynak’a kucak açtılar.

Egwene döndü ve Sheriam ile göz göze geldi. Kadının yüzü neredeyse saçları kadar kızarmıştı ve çabuk çabuk nefes alıyordu. Tıpkı bacağını kapana kaptırmış, gözleri korkuyla irileşmiş bir tavşan gibi. Sargılı elini kavradı.

Ah, Sheriam, diye düşündü. *Verin’in senin hakkında yanıldığını umuyordum.*

“Egwene?” diye sordu Sheriam huzursuzca. “Ben yalnızca...”

Egwene öne çıktı. “Kara Ajah’tan mısın Sheriam?”

“Ne? Elbette hayır!”

“Terkedilmişlerle ilişkin var mı?”

“Hayır!” dedi Sheriam iki yana bakınarak.

“Karanlık Varlık’a hizmet ediyor musun?”

“Hayır!”

“Yeminlerinden azat edildin mi?”

“Hayır!”

“Saçların kızıl mı?”

“Elbette hayır, ben asla...” Donakaldı.

Bu numara için de teşekkürler Verin, diye düşündü Egwene içten içe göğüs geçirerek.

Çadır çok, çok kıpırtısızlaştı.

“Yanlış konuştum elbette,” dedi Sheriam endişe içine terleyerek. “Ne soruya yanıt verdiğimi bilmiyordum. Yalan söyleyemem elbette. Hiçbirimiz...”

Egwene Yemin Çubuğu’nu uzatınca sesi solup gitti. “Kanıtla Sheriam. Kule’de bana gelen kadın senin Kara Ajah arasında önder konumunda olduğunu söyledi.”

Sheriam Egwene ile göz göze geldi. “Ah, tamam o zaman,” dedi kadın usulca, yaslı gözlerle. “O kimdi, sana kim geldi?”

“Verin Mathwin.”

“Vay vay,” dedi Sheriam sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Söylemek zorundayım, *ondan* hiç beklemezdim. Yüce Efendi’ye ettiği yeminleri nasıl aştı?”

“Zehir içti,” dedi Egwene yüreği burkularak.

“Çok akıllıca.” Alev saçlı kadın başını salladı. “Ben asla böyle bir şey yapamazdım. Kesinlikle asla...”

Egwene Hava’dan bağlar ördü ve Sheriam’ı onlarla bağlayıp düğüm attı. Bembeyaz kesilmiş, inanmaz ifadelerle bakan kadınlara döndü. Bazıları dehşet içindeydi. “Dünya Son Savaş’a yürüyor,” dedi Egwene sertçe. “Düşmanlarımızın bizi rahat bırakacağını mı bekliyordunuz?”

“Başka kim var?” diye fısıldadı Lelaine. “Başka kimlerden bahsetti?”

“Pek çok başkası,” dedi Egwene. “Aralarında Temsilciler de var.”

Moria ayağa fırladı ve çıkışa koştu. İki adım atamadı. Bir düzine farklı Aes Sedai eski Mavi’yi kalkanlarla kuşattı ve Hava örgüleri ile bağladı. Birkaç saniye sonra kadın havaya asılmış, ağzı tıkanmıştı, oval yüzünün yanlarından gözyaşları akıyordu.

Romanda cıklayarak kadının çevresinde dolaştı. “İkisi de Mavi’den,” dedi. “Açıklama yapmak için dramatik bir yol Egwene.”

“Bana ‘Anne’ diye hitap edeceksin Romanda,” dedi Egwene kürsüden inerek. “Ve buradaki Maviler arasındaki oranlarının daha fazla olması o kadar tuhaf değil, çünkü tüm Ajah Beyaz Kule’den kaçtı.” Yemin Çubuğu’nu kaldırdı. “Bu açıklamayı bu şekilde yapmak zorunda olmamın sebebi basit. Kanıt sunmadan onların Kara olduğunu ilan etsem nasıl tepki verirdiniz?”

Romanda başını salladı. “Her iki açıdan da haklısın Anne,” diye itiraf etti.

“O zaman yeminleri yeniden eden ilk kişi olmaya aldırmazsın herhalde?”

Romanda kısaca duraksadıktan sonra Hava’yla bağlanmış iki kadına baktı. Odadaki hemen herkes Kaynak’a kucak açmış, birbirlerine her an bakıryılandan saçlar çıkarabilirmiş gibi bakıyorlardı.

Romanda Yemin Çubuğu’nu aldı ve denileni yaparak kendini yeminlerden azat etti. Sürecin acılı olduğu açıktı, ama Romanda kontrollü bir biçimde nefesini içeri çekmekle yetindi. Diğerleri hile olasılığına karşı dikkatle izliyordu, ama Romanda basitçe yeniden yemin etti. Çubuğu Egwene’e geri verdi. “Ben Karanlıkdostu değilim,” dedi. “Ve hiç de olmadım.”

Egwene Yemin Çubuğu’nu aldı. “Teşekkür ederim Romanda,” dedi. “Lelaine şimdi sen yemin etmek ister misin?”

“Memnuniyetle,” dedi kadın. Muhtemelen Mavileri temize çıkarma ihtiyacı hissediyordu. Diğer kadınlar da teker teker yeminlerini kaldırdılar –

sürecin acısıyla inleyip tısladılar–, sonra tekrar yemin ettiler ve Karanlıkdostu olmadıklarını bildirdiler. Egwene her birinde sessizce, rahat bir nefes aldı. Verin yakalayamadığı Aes Sedailer olabileceğini, Egwene'in Temsilciler arasında başka Karalar keşfedebileceğini itiraf etmişti.

Son olarak Kwamesa Çubuk'u Egwene'e iade edip Karanlıkdostu olmadığını ilan ettikten sonra, odadaki gerilim gözle görülür bir biçimde azaldı.

"Çok güzel," dedi Egwene dönüp odanın başında durarak. "Bundan sonra birlik halinde hareket edeceğiz. Artık didişmek yok. Kavga etmek yok. Her birimiz Beyaz Kule'nin –ve dünyanın– iyiliğini istiyoruz. En azından biz, buradaki on iki kişi, birbirimize güveniyoruz.

"Arındırma süreci asla kolay değildir. Genellikle acılı olur. Bugün kendimizi arındırdık, ama sonra yapmamız gereken şey de aynı ölçüde acı verici olacak."

"Sen... diğerlerinin adını da mı biliyorsun?" diye sordu Takima bu sefer hiç de dalgın olmayan bir ifadeyle.

"Evet," dedi Egwene. "Toplam iki yüz kişiden fazla ve her Ajah'tan geliyorlar. Burada, bu kampta, aramızda yetmişten fazlası var. İsimlerini biliyorum." Geceleyin geri dönüp Verin'in kitaplarını odasından almıştı. Şu anda çadırında, görünmez halde gizlenmişlerdi. "Onları tutuklamayı öneriyorum, ama zor olacak, çünkü hepsini aynı anda yakalamaya çalışmalıyız." Onları hazırlıksız yakalamanın yanında, en büyük avantajları Kara Ajah'ın kendine has güvensiz doğasıydı. Verin ve diğer kaynaklar Karalar arasında pek az Aes Sedai'nin birkaç başka isimden daha fazlasını bildiğini belirtmişti. Kitapta Kara Ajah organizasyon şeması ve gizliliği sağlamak için kendi aralarında pek az iletişim bulunan, 'yürekler' olarak bilinen gruplar sistemi hakkında koca bir bölüm vardı. Bir umut, bu sistem onların neler olduğunu fark etmesini yavaşlatırdı.

Temsilciler ürkmüş görünüyordu. "İlk önce," dedi Egwene, "bütün Aes Sedailere önemli haberler vermemiz gerektiğini, ama bunu kamptaki askerlerin bilmesine izin veremeyeceğimizi söyleyeceğiz. Aes Sedaileri Ajahlarına göre grup grup bu çadıra çağıracağız –burası yaklaşık iki yüz kişi alacak kadar geniş. Her birinize tüm Kara Aes Sedailerin isimlerini dağıtacağım. Her Ajah grubu içeri girdiğinde, onlara size söylediklerimi tekrarlayacağım ve hepsinin Yemin Çubuğu üzerine yeniden yemin etmeleri gerektiğini söyleyeceğim. Kaçmaya çalışan Kara Aes Sedaileri yakalamaya hazır olacağız. Onları bağlayacağız ve görüşme çadırına götüreceğiz." Daha

küçük olan o çadır Salon’a bitişikti ve içeri giren Aes Sedailerin tutsakları görememesi için kapatılabiliyordu.

“Muhafızları hakkında bir şey yapmalıyız,” dedi Lelaine sertçe. “Bence Aes Sedaileri ile birlikte içeri girsinler ve onları yakalamaya hazır olalım.”

“Bazıları Karanlıkdostu olacaktır,” dedi Egwene. “Ama hepsi değil. Ve ben hangilerinin Karanlıkdostu olduğunu bilmiyorum.” Verin’in bu konuda notları vardı, ama ne yazık ki çok değildi.

“Işık, ne kargaşa,” diye mırıldandı Romanda.

“Yapılması gerek,” dedi kibirli Berana başını iki yana sallayarak.

“Hem de hızla yapılması gerek,” dedi Egwene. “Ki Kara Aes Sedailerin kaçmaya zamanı olmasın. Ne olur ne olmaz diye, kaçmaya çalışabilecek olanları durdurmak için Lord Bryne’a okçulardan ve güvendiğimiz Aes Sedailerden bir halka oluşturmasını söyleyeceğim. Ama bu yalnızca kapıyol açamayacak kadar zayıf olanlar konusunda işe yarar.”

“İşin o noktaya gelmesine izin vermemeliyiz,” dedi Lelaine. “Kampın içinde bir savaş...”

Egwene başını salladı.

“Ya Beyaz Kule?” dedi Lelaine.

“Kendimizi arındırdıktan sonra,” dedi Egwene, “Aes Sedaileri birleştirmek için yapılması gerekeni yapabiliriz.”

“Demek istediğin...”

“Evet Lelaine,” dedi Egwene. “Bu akşama kadar Tar Valon’a saldırı düzenlemeyi düşünüyorum. Haberi ilet ve Lord Bryne’a adamlarını hazırlamasını söyle. Haber aramızdaki Kara Aes Sedailerin dikkatini dağıtmaya yarayacak ve bizim ne yaptığımızı fark etmeleri olasılığını düşürecek.”

Romanda, Sheriam ve Moria’ya baktı. İkisi de çadırın yan tarafında havada asılı duruyorlardı ve ağızları Hava tıkaçları yüzünden açık, ağlıyorlardı. “Yapılması gerek. Amyrlin’in önerdiği gibi yapılması konusunda Salon’a bir önerge sunuyorum.”

Çadır sessizleşti. Sonra, yavaşça her kadın ayağa kalkarak olumlu oy verdi. Önerge oybirliği ile kabul edildi.

“Işık bizi korusun,” diye fısıldadı Lelaine. “Ve yapmak üzere olduğumuz şeyi affetsin.”

Tam olarak benim düşüncelerim, diye ekledi Egwene.

44
Yabancı Kokular

“Tarwin Geçidi en mantıklı gelen yer!” diye itiraz etti Nynaeve.

O ve Rand bir Aiel kalabalığı eşliğinde, Maredo otlaklarında, ot bürümüş bir yolda at sürüyorlardı. Oradaki tek Aes Sedai Nynaeve’di; Narishma ve Naeff asık suratlarla grubun arkasında at sürüyorlardı. Rand onların Aes Sedailerini geride kalmaya zorlamıştı. Son zamanlarda onlardan bağımsız olduğunu vurgulamaya özellikle kararlı görünüyordu.

Nynaeve, Rand’ın Tear’daki ahırında bulduğu, Ayışığı adlı bembeyaz bir kısrağın sırtında oturuyordu. Rand’ın, değil dünyanın büyük şehirlerinin her birinde birer tane, kendine ait bir tane ahırının bulunması bile garip geliyordu.

“Tarwin Geçidi,” dedi Rand başını iki yana sallayarak. “Hayır. Ne kadar çok düşünürsem, orada savaşmak istemeyeceğimize o kadar ikna oluyorum. Lan bana iyilik yapıyor. Onun saldırısıyla eşzamanlı bir saldırı düzenleyebilirsem, büyük avantaj elde edebilirim. Ama ordularımı Geçit’le oyalamak istemiyorum. Kaynak israfı olur.”

Kaynak israfı mı? *Lan,* tıpkı bir İki Nehir yayının salıverdiği ok gibi, doğrudan Geçit’e gidiyordu. Ölmeye gidiyordu! Ve Rand ona yardım etmenin israf olduğunu söylüyordu, öyle mi? Yün kafalı aptal!

Nynaeve dişlerini sıkarak kendini sakinleşmeye zorladı. Rand, son zamanlarda takındığı uzak tavırla konuşmak yerine *tartışsaydı* keşke. Çok duygusuz görünüyordu, ama Nynaeve canavarın serbest kalıp ona kükrediğini görmüştü. Rand’ın içinde kangal olmuş yatıyordu ve Rand duygularını bir an önce salıvermezse, o duygular onu içten yiyeceklerdi.

Ama sağduyuyu görmesini nasıl sağlayacaktı? Tear’da geçirdikleri süre içinde bir sürü sav hazırlamıştı –her biri son derece mantıklıydı ve sakin

sakin açıklanmıştı. Rand hepsini duymazdan gelmiş, son iki gününü generallerle toplantı yaparak ve Son Savaş için bir strateji hazırlayarak geçirmişti.

Her gün Lan'i kazanamayacağı bir savaşa bir adım daha yaklaştırıyordu. Her gün Nynaeve'i daha da büyük bir endişeye sürüklüyordu; defalarca Rand'ı terk edip atını kuzeye sürecek noktaya gelmişti. Lan imkânsız bir savaş verecekse, o zaman onun yanında olmak istiyordu. Ama kalmıştı. Işık Rand al'Thor'u götürsün, kalmıştı. Dünya inatçı bir koyun çobanının inatçı... *inatçılığı* yüzünden yenilecekse, Lan'e yardım etmesinin ne faydası olurdu!

Örgüsünü sıkıca çekti. Ellerindeki mücevherli bilezikler ve yüzükler soluk güneş ışığıyla pırıldadı –gökyüzü haftalardır olduğu gibi bulutluydu elbette. Bunun ne kadar sıradışı olduğunu herkes görmezden gelmeye çalışıyordu, ama Nynaeve kuzeyde toplanan o fırtınayı hâlâ hissedebiliyordu.

Lan'in Geçit'e ulaşmasına çok az zaman kalmıştı! Işık izin verse de yolculuğunda ona destek olmaya gelmiş Malkierliler onu yavaşlatmış olsaydı. Işık izin verse de yalnız olmasaydı. Onun Afet'e at sürdüğünü, ülkesini istila eden Gölgedölü ordusuyla yüzleştiğini düşünmek...

"Oraya saldırmak *zorundayız,*" dedi Nynaeve. "Ituralde Afet'in Trolloclarla dolu olduğunu söylüyor. Karanlık Varlık güçlerini topluyor. Büyük kısmının Geçit'te olacağına iddiaya girebilirsin. Andor ve Cairhien'e saldırmak için kullanılabilecek en uygun geçit orası!"

"İşte tam olarak bu yüzden Geçit'e saldırmayacağız Nynaeve," dedi Rand soğuk ve sakin bir sesle. "Savaş meydanına düşmanın karar vermesine izin veremeyiz. İstediğimiz son şey onların istediği, *onların* bizi beklediği yerde savaşmak." Bakışlarını kuzeye çevirdi. "Evet, bırak toplansınlar. Beni arıyorlar ve ben kendimi onların ellerine teslim etmeyeceğim. Neden Tarwin Geçidi'nde savaşalım? Ordularımızın büyük kısmını doğrudan Shayol Ghul'e götürmek en mantıklı yöntem."

"Rand," dedi Nynaeve sağduyulu konuşmaya çalışarak. Adam onun sağduyulu olduğunu göremiyor muydu? "Lan'in kitlesel bir Trolloc saldırısını durdurabilecek kadar büyük bir ordu toplamış olması imkânsız, özellikle de Sınırboyu ordularının büyük kısmı aşağıda bir yerde, Işık bilir ne yaparken. Onu ezip geçecekler ve Trolloclar bölgeyi istila edecek!"

Sınırboylulardan bahsedilince Rand'ın yüzü gerildi; onların habercilerinden biriyle görüşmeye gidiyorlardı. "Trolloclar istila edecek,"

diye tekrarladı Rand.

"Evet!"

"Güzel," dedi Rand. "Ben yapılması gerekeni yaparken bu onları oyalar."

"Ya Lan?" diye sordu Nynaeve.

"Doğru yere saldırmış olacak." Rand başını salladı. "Düşmanlarımın dikkatini Malkier ve Geçit'e çekecek ve bu onların benim orada olduğumu düşünmesine sebep olacak. Gölgedölleri kapıyollardan geçemez, bu yüzden benim kadar hızlı hareket edemezler. Onlar Lan'le savaşmaya başladığında ben onları geçip doğrudan Karanlık Varlık'ın yüreğine saldıracağım.

"Güneydeki toprakları terk etmeyi planlamıyorum, kesinlikle olmaz. Trolloclar Geçit'ten geçtikten sonra, istila için yumruklara bölünecekler. İşte o zaman benim güçlerim Bashere önderliğinde onlara saldıracak. Kapıyollar kullanarak Yolculuk edecek, her Trolloc grubuna yanlardan ya da arkadan saldıracaklar. Böylece, bize uyan en iyi savaş meydanlarını seçebileceğiz."

"Rand," dedi Nynaeve öfkesi solup dehşete dönüşerek. "Lan ölecek!"

"O zaman ben kimim ki onu bundan esirgeyeyim?" dedi Rand. "Hepimiz huzur bulma şansını hak ediyoruz."

Nynaeve'in ağzı açık kaldı. Adam buna gerçekten inanıyordu! Ya da, en azından, kendini buna inandığına ikna ediyordu.

"Benim görevim Karanlık Varlık'ı öldürmek," dedi Rand kendi kendine konuşurmuş gibi. "Onu öldüreceğim, sonra öleceğim. Hepsi bu."

"Ama..."

"Bu kadar yeter Nynaeve." Rand o tehlikeli tınıyla, usulca konuşmuştu. Daha fazla ısrar kabul etmeyecekti.

Nynaeve için için kaynayarak önüne döndü ve nasıl daha fazla ısrar edebileceğine karar vermeye çalıştı. Işık! Adam Sınırboyu halkını Trolloc istilasında acı çekmeye ve ölmeye bırakacaktı, öyle mi? Oradaki insanlar Karanlık Varlık'ın ölüp ölmemesine aldırmayacaktı –yahni kazanlarında pişiyor olacaklardı. Lan ve Malkierliler yalnız başlarına savaşacaklardı – Afet'in tükürebildiği bütün canavarların kudretine direnecek minicik bir güç.

Seanchanlar güneyde ve batıda kendi savaşlarını verecekti. Trolloclar kuzey ve doğudan saldıracaktı. İkisi eninde sonunda karşılaşacaktı. Andor ve diğer krallıklar devasa bir savaş meydanına dönüşecekti, oradaki

insanların –İki Nehir'dekiler gibi iyi insanların– böyle bir savaş karşısında hiç şansı olmayacaktı. Ezileceklerdi.

Bunu değiştirmek için ne yapabilirdi? Rand'ı etkilemek için yeni bir strateji bulması gerekiyordu. Nynaeve'in yüreğinde, her şey Lan'i korumayı amaçlıyordu. Ona yardım bulmak zorundaydı!

Grup, yer yer çiftliklerin olduğu açık bir çayırda at sürüyordu. Sağda bir tanesinin önünden geçtiler, İki Nehir'dekilere benzeyen yalnız bir çiftlik. Ama İki Nehir'de, bir çiftçinin yolcuları böylesine açık bir düşmanlıkla izlediğini hiç görmemişti. Kızıl sakallı, kirli pantolonlu, kol yenlerini neredeyse omuzlarına dek sıyırmış adam, yarı bitmiş çitine yaslanmış, baltasını kayıtsızca –ama apaçık görülebilecek şekilde– yanındaki kütüklere dayamıştı.

Tarlası daha iyi seneler görmüştü; toprak düzgünce sürülüp tapan çekilmişti, yarıklardan minicik filizler çıkmıştı. Tarla, tohumların açıklanamaz bir biçimde kök salmayı reddettiği yerlerde boştu ve büyüyen bitkiler de sarımsıydı.

Bir grup genç adam komşu tarlada bir ağaç kütüğünü sökmeye çalışıyordu, ama Nynaeve'in deneyimli bakışlarına göre, aslında iş bitirmek gibi bir niyetleri yoktu. Kayışları öküze bağlamamışlardı ve çevresindeki toprağı kazarak kütüğü gevşetmemişlerdi. Otların üzerinde yatan tahta parçaları, aletlerin milleri olamayacak kadar sağlam ve pürüzsüzdü. Onlar dövüş değnekleriydi. Rand'ın yanında iki yüz Aiel olduğu düşünülürse, neredeyse gülünç bir gösteriydi, ama yine de bir şey anlatıyordu. O adamlar sorun bekliyordu ve bunun için hazırlanıyorlardı. Kuşkusuz fırtınayı onlar da sezmişti.

Ticaret yollarına ve Tear'a yakın olan bu bölge, haydutlara karşı göreceli olarak daha güvenliydi. Aynı zamanda kuzeyden, Illian ile Tear arasındaki didişmelere kapılmayacak kadar uzaktı. Burası, çiftçilerin iyi kütükleri değnek yapmak için kullanma ihtiyacı duymayacakları, yabancıları saldırı beklermiş gibi gözlemeyecekleri bir yer olmalıydı.

Trolloclar buraya vardığında o ihtiyat işlerine yarayacaktı – Seanchanların burayı fethetmediği ve onları orduya katılmaya zorlamadığı varsayılırsa. Nynaeve örgüsünü yine çekiştirdi.

Düşünceleri Lan'e döndü. Bir şeyler yapmak zorundaydı! Ama Rand sağduyuyu görmüyordu. Geriye yalnızca Cadsuane'in gizemli planı kalıyordu. Aptal kadın, planını açıklamayı reddetmişti. Nynaeve ilk adımı atmış, ittifak önermişti. Cadsuane nasıl yanıt vermişti peki? Küstah bir

kibirle elbette. Nynaeve'i küçük Aes Sedai grubuna, ormana gezintiye çıkmış bir çocuk gibi kabul etmeye nasıl cüret ederdi?

Nynaeve'in görevi –Perrin'in nerede olduğunu öğrenmek– Lan'e nasıl yardımcı olacaktı? Son bir hafta içinde Nynaeve Cadsuane'den daha fazla bilgi almaya çalışmıştı, ama başarısız olmuştu. "Bu işi iyi yap çocuğum," demişti Cadsuane, "belki o zaman sana gelecekte daha fazla sorumluluk verebiliriz. Dikbaşlılık ettiğin zamanlar oldu ve bunu kabul edemeyiz."

Nynaeve içini çekti. Perrin'in nerede olduğunu öğren. Bunu nasıl yapacaktı? İki Nehirliler bir işe yaramazdı. Adamların çoğu Perrin'le yolculuk ediyordu, ama bir süredir görülmemişlerdi. Güneyde bir yerdeydiler, büyük olasılıkla Altara ya da Ghealdan'da. Ama bu, arayacak geniş bir alan demekti.

İki Nehirlilerin kolay bir yanıt sunmayacağını biliyor olmalıydı. Cadsuane'in Perrin'e ulaşmaya çalıştığı ve başarısız olduğu açıktı. Bu yüzden işi Nynaeve'e vermişti. Rand Perrin'i gizli bir göreve falan mı yollamıştı?

"Rand?" dedi.

Rand kabaca kendi kendine mırıldanmaktaydı.

Nynaeve ürperdi. "Rand," dedi daha keskin bir sesle.

Rand mırıldanmayı bırakıp ona baktı. Nynaeve orada, onun bakışlarının derinliklerinde öfke ve düşünceleri kesintiye uğratıldığı için sinir gördüğünü düşündü. Sonra ifade yok oldu ve yerini korkutucu ölçüde soğuk bir kontrol aldı. "Evet?" diye sordu.

"Sen... Perrin'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ona verilmiş görevler var ve onları yerine getiriyor," dedi Rand yüzünü çevirerek. "Neden soruyorsun?"

Cadsuane'den bahsetmemek en iyisiydi. "Onun için hâlâ endişeleniyorum. Mat için de."

"Ah," dedi Rand. "Yalan söylemeye hiç alışık değilsin, değil mi Nynaeve?"

Nynaeve utançla kızardığını hissetti. Adam insanları bu kadar iyi okumayı ne zaman öğrenmişti? "Onun için gerçekten endişeleniyorum Rand al'Thor," dedi. "Barışçıl, mütevazı bir mizacı var –ve her zaman arkadaşlarının onu itip kakmasına izin vermiştir."

İşte. Bırak Rand *bunu* düşünsün.

"Mütevazı," dedi Rand düşünceli düşünceli. "Evet, sanırım hâlâ öyle. Ama barışçıl? Perrin artık çok da... barışçıl... değil."

Demek son zamanlarda Perrin'le görüşmüştü. Işık! Cadsuane nereden biliyordu ve Nynaeve bu iletişimi nasıl gözden kaçırmıştı? "Rand, Perrin'e bir görev verdiysen, neden bunu sakladın? Benim de bunu bilmeye..."

"Onunla görüşmedim Nynaeve," dedi Rand. "Sakin ol. Bildiğim basit şeyler var. Perrin, ben ve Mat bağlantılıyız."

"Nasıl? Sen ne..."

"Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu Nynaeve," diye onun sözünü kesti Rand yumuşak sözlerle.

Nynaeve dişlerini gıcırdatarak önüne döndü yine. Diğer Aes Sedailer duygularını kontrol etmekten bahsediyordu, ama açık ki Rand al'Thor'la başa çıkmaları gerekmemişti. Ayağına bir çift çizme geçirmiş en keçi inatlı aptal adamı idare etmesi beklenmese, Nynaeve de sakin olabilirdi.

Bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Yukarıdaki bulutlu gökyüzü, uzak bir gri yosun turba gibi başlarının üzerinde asılı duruyordu. Sınırboylularla bir yol kavşağının yakınında buluşacaklardı. Oraya doğrudan Yolculuk edebilirlerdi, ama Kızlar Rand'ı kapıyolu biraz uzakta açıp, daha dikkatli yaklaşmaya ikna etmişlerdi. Yolculuk son derece kolay bir yöntemdi, ama tehlikeli de olabilirdi. Düşmanlarınız nerede ortaya çıkacağınızı biliyorsa, bir kapıyol açardınız ve kendinizi bir okçu safıyla kapana kıstırılmış halde bulurdunuz. Kapıyoldan önce keşif kolu göndermek bile, sizi kimsenin beklemediği bir noktaya Yolculuk etmek kadar güvenli değildi.

Aieller hızla öğreniyor ve uyum sağlıyorlardı. Gerçekten şaşırtıcıydı. Kıraç korkunç ölçüde tekdüzeydi; her parçası aynı görünüyordu. Elbette, bazı Aiel nöbetçilerin ıslaktopraklar hakkında da benzer şeyler söylediğini işitmişti.

Gidecekleri yol kavşağı senelerdir önemli sayılmayan bir yerdi. Verin ya da diğer Kahverengi Aes Sedailerden biri orada olsaydı, muhtemelen tam anlamıyla neden böyle olduğunu açıklayabilirlerdi. Nynaeve'in tek bildiği bu topraklara sahip olan krallığın uzun zaman önce yıkıldığı ve ondan geriye yalnızca Far Madding adlı bağımsız bir şehrin kaldığıydı. Zaman Çarkı dönüyordu. En görkemli krallıklar bile yıkılıyor, paslanıyor, sonunda çok iyi arpa hasadı yapmaya kararlı çiftçilerin hükmü altındaki tembel tarlalara dönüşüyorlardı. Manetheren'de de olmuştu, burada da olmuştu. Eskiden orduların geçtiği anayollar artık bakım isteyen önemsiz kır yollarına dönüşmüştü.

Yollarına devam ederlerken Nynaeve Ayışığı'nın Rand'dan geride kalmasına izin verdi. Siyah, örgülü saçları ve uçlarında çınlayan çanlarıyla,

Narishma'nın yanına geçti. Adam çoğu Asha'man gibi siyahlara bürünmüştü ve yakasında Kılıç ile Ejder ışıldıyordu. Adam Muhafız bağıyla bağlandığı aylar içinde değişmişti. Nynaeve artık ona baktığında bir oğlan görmüyordu. O, bir askerin zarafetine ve bir Muhafız'ın dikkatli bakışlarına sahip bir erkekti. Ölüm görmüş, Terkedilmişlerle savaşmış bir adam.

"Sen Sınırboylusun Narishma," dedi Nynaeve. "Diğerlerinin neden görev yerlerinden ayrıldığını biliyor musun?"

Adam araziyi tarayarak başını iki yana salladı. "Ben bir ayakkabıcının oğluydum Nynaeve Sedai. Lordların ve leydilerin âdetlerini bilmem." Duraksadı. "Dahası, ben artık Sınırboylu değilim." İma açıktı. Adam, başka hangi sadakatler onu çekiştirirse çekiştirsin, Rand'ı koruyacaktı. Çok Muhafızvari bir düşünceydi.

Nynaeve yavaşça başını salladı. "Neye doğru gittiğimiz konusunda fikrin var mı?"

"Sözlerini tutacaklardır," dedi Narishma. "Bir Sınırboylu sözünden dönmektense ölmeyi tercih eder. Lord Ejder'le görüşmek üzere heyet göndermeye söz verdiler. Ama Aes Sedailerimizi getirmemize izin verildiğini diliyorum."

Raporlara göre Sınırboyluların ordusunda on üç Aes Sedai vardı. Tehlikeli bir sayıydı: bir kadını yalıtmaya ya da bir erkeği ehlileştirmeye yetecek sayı. Halka oluşturan on üç kadın yönlendirme konusunda en güçlü olanlara bile kalkan koyabilirdi. Rand onunla görüşmeye gelen heyette o on üç Aes Sedai'den en fazla dört tanesinin olabileceğini şart koşmuştu; karşılığında yanında en fazla dört yönlendirebilen kişi getirmeye söz vermişti. İki Asha'man –Narishma ve Naeff– Nynaeve ve Rand'ın kendisi.

Merise ve diğerleri Aes Sedailer arasında kriz sayılabilecek bir şey geçirmişti. Rand onların gelmesini yasakladığında dudaklar bükülmüş, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" gibi sorular sorulmuştu.

Nynaeve Narishma'nın duruşundaki gerginliği fark etti. "Onlara güveniyormuş gibi görünmüyorsun."

"Sınırboyluların görevi Sınır'ı korumaktır," dedi Narishma. "Ben bir ayakkabıcının oğluydum, ama kılıç, mızrak, ok, balta ve sapan eğitimi aldım. Asha'manlara katılmadan önce bile, düello yaptığım her beş güneyli askerin dördünü yenebiliyordum. Biz savunmak için *yaşarız.* Ama onlar yerlerinden ayrıldı. Hem de böyle bir zamanda. On üç Aes Sedai ile birlikte." Kapkara gözlerle Nynaeve'e baktı. "Onlara güvenmek istiyorum.

İyi insanlar olduklarını biliyorum. Ama iyi insanlar da yanlış şeyler yapabilir. Özellikle de yönlendirebilen erkekler söz konusuysa."

Nynaeve sustu. Narishma'nın hakkı vardı, ama Sınırboylular neden Rand'a zarar versindi ki? Onlar yüzyıllardır Afet'in yayılmasına ve Gölgedöllerine karşı savaşıyordu ve Karanlık Varlık'la mücadele ruhlarına işlemişti. Yenidendoğan Ejder'in aleyhine dönmezlerdi.

Sınırboyluların çok özel bir şeref anlayışı vardı. Can sıkıcı olabiliyorlardı, doğru, ama kimlikleri buydu. Lan'in ülkesine duyduğu saygı –özellikle de onca Malkierli kimliklerinden vazgeçtikten sonra– ona âşık olmasının sebeplerinden biriydi. *Ah, Lan, sana yardım edecek birilerini bulacağım. Senin Gölge'nin çenelerine tek başına gitmene izin vermeyeceğim.*

Küçük, yeşil bir tepeye yaklaştıklarında pek çok Aiel keşiften döndü. Rand grubu durdurdu ve *cadin'sor*'lara bürünmüş, çoğu kadim Aes Sedai simgesi çizilmiş, kırmızı baş bantları takmış Aiellerin yanına gelmesini bekledi. Gelenler, buluşma yerine kadar koşup geri gelmiş olmalarına rağmen nefes nefese kalmamıştı.

Rand eyerinde öne eğildi. "İstediğimi yaptınız mı? İki yüzden fazla adam, dörtten fazla Aes Sedai getirmemeleri gerekiyordu."

"Evet, Rand al'Thor," dedi adamlardan biri. "Evet, koşullara hayranlık verici bir şekilde uymuşlar. Onlarda büyük şeref var."

Nynaeve adamın ses tonunda o tuhaf Aiel mizah anlayışını sezdi.

"Ne oldu?" diye sordu Rand.

"Bir adam, Rand al'Thor," dedi Aiel. "Heyet bundan oluşuyor. Kısa, ufak tefek bir adam, ama mızrak dansı yapmayı biliyormuş gibi görünüyor. Yol kavşağı bu tepenin arkasında."

Nynaeve ileriye baktı. Gerçekten de, şimdi nasıl bakması gerektiğini bildiğinden, bir başka yolun güneyden gelip, muhtemelen tepenin arkasında kendi ilerledikleri yolla birleştiğini görebiliyordu.

"Bu nasıl bir tuzak?" diye sordu Naeff, Rand'ın yanına gelerek. Zayıf, savaşçı yüzünde endişe vardı. "Pusu mu acaba?"

Rand elini kaldırarak herkesi susturdu. İğdiş atını tekmeleyip harekete geçirdi ve Aieller hiç yakınmadan ona ayak uydurdu. Nynaeve neredeyse geride kalacaktı; Ayışığı onun tercih ettiğinden çok daha uysal bir hayvandı. Tear'a döndüğünde ahır idarecisine iki çift laf etmesi gerekecekti.

Tepeyi dolandılar ve geceyi geçirmek için orada mola veren kervanların bıraktığı eski ateş çukurları ile delik deşik, tozlu bir açıklık buldular.

Kendilerinin kullandığı yoldan daha dar bir yol kuzeye ve güneye doğru kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Açıklığın ortasında, yolların kavuştuğu yerde tek bir Shienarlı durmuş, yaklaşan alayı seyrediyordu. Omuzlarına kadar gelen kır saçları, sırım gibi vücuduyla uyumlu görünen zayıf yüzünün çevresine gevşekçe düşüyordu. Yuvarlak yüzü yaşlılıktan kırışmıştı; gözleri küçüktü ve adam gözlerini kısıyor gibi görünüyordu.

Hurin? diye düşündü Nynaeve şaşkınlıkla. Nynaeve hırsız yakalayıcıyı, Falme'deki olayların ardından adam ona ve bir grup başkasına Beyaz Kule'ye kadar eşlik ettiğinden beri görmemişti.

Rand atını dizginledi ve Nynaeve ile Asha'manların yetişmesine izin verdi. Aieller rüzgâra kapılmış yapraklar gibi yayıldı ve kavşağın çevresinde dikkatle nöbet tutmaya başladı. Nynaeve her iki Asha'man'ın da Kaynak'ı kavradığından oldukça emindi. Büyük olasılıkla Rand da aynısını yapmıştı.

Hurin huzursuzca kıpırdandı. Tıpkı Nynaeve'in hatırladığı gibi görünüyordu. Saçları birazcık daha kırlaşmıştı, ama üzerinde aynı sade kahverengi giysiler vardı; kılıçkıranı ve kısa kılıcı belindeydi. Atını yakındaki, yere düşmüş bir kütüğe bağlamıştı. Aieller atı, başkalarının bir bekçi köpeği sürüsünü izlediği gibi, kuşkuyla izliyorlardı.

"Ah, Lord Rand!" diye seslendi Hurin titrek bir sesle. "*Gerçekten* sensin! Eh, hayatta yükseldiğin kesin, o kadarını söyleyebilirim. İyi ki..."

Yerden yükselince sesi kesildi. Görünmez Hava örgüleri üzerinde dönerken şaşkınlıkla 'ark' gibi bir ses çıkardı. Nynaeve ürpertisini bastırdı. Yönlendiren bir erkek görmenin onu huzursuz etmediği bir zaman gelecek miydi?

"O uzak, gölgeli diyarda kapana kısılmışken seni ve beni kim kovaladı Hurin?" diye seslendi Rand. "Yayla hangi ulustan adamları devirdim?"

"Adamlar mı?" diye sordu Hurin gaklarcasına. "Lord Rand, orada adam yoktu! Leydi Selene'den başka kimseyle karşılaşmadık. Tek hatırladığım o kurbağaya benzeyen hayvanlardı, insanların Seanchanların bindiğini söylediği aynı yaratıklar!"

Rand Hurin'i havada döndürerek soğuk gözlerle inceledi. Sonra atını yaklaştırdı. Nynaeve ve Asha'manlar da aynısını yaptı.

"Benim ben olduğuma inanmıyor musun Lord Rand?" diye sordu Hurin havada asılı dururken.

"Bugünlerde bana sunulanların pek azına inanıyorum," dedi Rand. "Sınırboyluların seni tanışıklığımız yüzünden gönderdiğini varsayıyorum?"

Hurin ter içinde başını salladı. Nynaeve adama acıdı. Hurin Rand'a tamamen sadıktı. Birlikte çok zaman geçirmişler, Fain ve Valere Borusu'nu kovalamışlardı. Tar Valon'a dönerken Nynaeve Hurin'in Rand'ın başardığı o ya da bu büyük şey hakkında dedikodu yapmasını engelleyememişti. Putlaştırdığı adamdan bu davranışı görmek muhtemelen zayıf hırsız yakalayıcı için çok rahatsız ediciydi.

"Neden yalnızca sen geldin?" diye sordu Rand sessizce.

"Eh," dedi Hurin içini çekerek. "Sana söylediler ki..." Bir şey dikkatini dağıtmış gibi duraksadı. İşitilir şekilde burnunu çekti. "İşte bu... bu tuhaf. Bu kokuyu daha önce hiç almamıştım."

"Ne?" diye sordu Rand.

"Bilmiyorum," dedi Hurin. "Hava... çok fazla ölüm, çok fazla şiddet gibi kokuyor, ama koku bu değil. Daha karanlık. Daha korkunç." Gözle görülür bir biçimde ürperdi. Hurin'in şiddetin kokusunu alma yeteneği, Kule'nin açıklayamadığı tuhaflıklardan biriydi. Güç'le ilgili değildi, ama doğal da olmadığı açıktı.

Rand Hurin'in ne kokusu aldığına aldırmaz gibiydi. "Bana neden yalnızca seni yolladıklarını söyle Hurin."

"Dediğim gibi Lord Rand. Bilirsin işte, *koşullar* hakkında konuşacağız."

"Ordularınızın ait oldukları yere dönmesiyle ilgili koşullar," dedi Rand.

"Hayır Lord Rand," dedi Hurin huzursuzca. "Onlarla *gerçek* bir toplantı ayarlamak için koşullar. Mektuplarının bu kısmı biraz bulanıktı, sanırım. Burada yalnızca beni bulunca kızabileceğini söylediler."

"Yanılmışlar," dedi Rand daha yumuşak bir sesle. Nynaeve öne eğilerek onu duymak için kulak kabartırken buldu kendini.

"Artık öfke hissetmiyorum Hurin," dedi Rand. "Faydalı bir işlevi yok. Görüşmek için neden 'koşullara' ihtiyacımız olsun? Yanımda yalnızca küçük bir güç getirme önerimin kabul edilebilir olacağını düşünmüştüm."

"Şey, Lord Rand," dedi Hurin, "görüyorsun, seninle görüşmeyi gerçekten *istiyorlar.* Demek istediğim, bunca yol geldik –kahrolası kışın içinde yolculuk ettik, affedersin Aes Sedai. Ama gerçekten kahrolası bir *kıştı!* Hem de, tepemize çökmesi uzun sürse de, kötü bir kış. Her neyse, senin için yaptık bunu Lord Rand. Yani, gördüğün gibi, seninle görüşmeyi istiyorlar. Hem de çok."

"Ama?"

"Ama, eh, en son Far Madding'e geldiğinde..."

Rand bir parmağını kaldırdı. Hurin sustu ve herkes sessizleşti. Atlar bile nefeslerin tutmuş gibiydi.

“Sınırboylular Far Madding’de mi?” diye sordu Rand.

“Evet Lord Rand.”

“Benimle orada mı görüşmek istiyorlar?”

“Evet Lord Rand. Gardiyan’ın korumasının içine girmen gerekecek, anlıyorsundur ve...”

Rand elini sertçe sallayarak Hurin’in sözünü kesti. Hemen bir kapıyol açıldı. Ama Far Madding’e gidiyormuş gibi görünmüyordu; az öteye, Rand ve diğerlerinin kısa süre önce yolculuk ettiği yola açılıyordu.

Rand Hurin’i bıraktı ve Aiellerin adamın atına binmesine izin vermelerini işaret etti, sonra Tai’daishar’ı kapıyoldan geçirdi. Neler oluyordu? Herkes onu takip etti. Kapıyoldan geçtikten sonra Rand bir kapıyol daha açtı. Bu, ağaçlı küçük bir çukura gidiyordu. Nynaeve mekânı tanıdığını düşündü. Cadsuane’le birlikte Far Madding’i ziyaret ettikten sonra kamp kurdukları yerdi.

İlk kapıyol neden? diye düşündü Nynaeve şaşkınlıkla. Sonra aklına geldi. İnsanın biraz ötedeki bir yere Yolculuk yapmak için orayı öğrenmesi gerekmiyordu –ve belli bir yere Yolculuk etmek insana orayı, oradan kapıyol açmasına yetecek kadar öğretirdi.

Böylece, ilk önce kısa bir Yolculuk yaparak Rand mekânı yeterince öğrenmişti ve oradan dilediği yere gidebilirdi –böylece bölgeyi öğrenmek için zaman harcamaktan kurtulmuştu! Son derece akıllıcaydı ve Nynaeve bu olasılığı daha önce görmediği için kızarırken buldu kendini. Rand bu numarayı kaç zamandır biliyordu? Yoksa anısı... kafasının içindeki o sesten mi gelmişti?

Rand Tai’daishar’ı çukura sürdü. At çalıların arasından geçerken toynakları yerdeki yaprakları karıştırıyordu. Nynaeve, uysal kısrağını Rand’a ayak uydurmaya zorlayarak takip etti. O seyis idarecisi fırçasını yiyecekti. Nynaeve’in onunla işi bittiğinde kulakları alev alev yanıyor olacaktı!

Hurin de atını kapıyoldan geçirdi ve Aieller belli etmeden adamı kuşatarak onunla birlikte koştular. Peçelerini takmışlar, mızraklarını ya da yaylarını ellerine almışlardı. Ağaçları ve çalıları geçince, Rand Tai’daishar’ı durdurdu ve açık çayırın ötesindeki kadim Far Madding şehrine baktı.

Büyük Şehirler ölçeğinde geniş değildi. Güzel de değildi, Nynaeve’in gördüğü Ogier işi harikalarla karşılaştırılınca değil. Ama yeterince büyüktü

ve bazı güzel mimari eserler ve eski andaçlar barındırıyordu. Bir gölün ortasındaki adaya kurulmuş olan şehir Tar Valon'u andırıyordu. Üç geniş köprü sakin suları aşıyordu ve şehre girmenin tek yolu bu köprülerdi.

Gölün çevresine çok büyük bir ordu kamp kurmuştu. Far Madding'in kendisinden daha fazla yer kaplıyor gibi görünüyorlardı. Nynaeve düzinelerce farklı eve işaret eden düzinelerce farklı sancak saydı. Sıra sıra at vardı ve çadırlar, dikkatle ekilip düzenlenmiş, hasat bekleyen yaz ekinleri gibi dizilmişti. Sınırboyu ordusu.

"Bu mekânı duymuştum," dedi Naeff atını yaklaştırarak. Kısa kesilmiş, siyah saçları rüzgârda dağılıyordu. Naeff gözlerini kıstı. Dikdörtgen şeklindeki yüzü hoşnutsuzdu. "Bir *yurt* gibi, ama o kadar güvenli değil."

Far Madding'in –Gardiyan olarak bilinen– devasa *ter'angreal*'i, insanların Tek Güç'e dokunmasını önleyen görünmez koruyucu kabarcıklar yaratıyordu. Çok özel bir *ter'angreal* kullanarak bu engel aşılabiliyordu. Tesadüf eseri, o anda Nynaeve'in üzerinde o *ter'angreal*'lerden biri vardı. Ama yalnızca azıcık işe yarardı.

Ordu, erkeklerin yönlendirmesini engelleyen, şehrin yaklaşık bir buçuk kilometre uzağına kadar uzanan kabarcığın içinde olabilecek kadar yakın görünüyordu.

"Geldiğimizi biliyor olmalılar," dedi Rand usulca, gözlerini kısarak. "Bunu tahmin ediyorlardır. Kutularına girmemi bekliyorlar."

"Kutu mu?" diye sordu Nynaeve tereddütle.

"Şehir bir kutudan farksız," dedi Rand. "Koca şehir ve çevresindeki bölge. Beni kontrol edebilecekleri bir yere gelmemi istiyorlar, ama anlamıyorlar. Beni kimse kontrol etmiyor. Artık değil. Kutular ve zindanlar, zincirler ve halatlar canıma yetti. Bir daha asla bir başkasının kontrolüne girmeyeceğim."

Şehre bakmaya devam ederek eyerindeki yerine uzandı ve küre tutan adam heykelciğini çıkardı. Nynaeve ürperdi. Her gittiği yere *o* şeyi götürmek zorunda mıydı?

"Belki de onlara ders verilmesi gerekiyordur," dedi Rand. "Görevlerini yapmaları ve bana itaat etmeleri için teşvik edilmeleri gerekiyordur."

"Rand..." Nynaeve düşünmeye çalıştı. Bunun bir daha olmasına izin veremezdi!

Erişim anahtarı hafif hafif parlamaya başladı. "Beni yakalamak istiyorlar," dedi Rand usulca. "Beni tutsak etmek. Dövmek. Far Madding'de bir kere yaptılar zaten. Onlar..."

“Rand!” dedi Nynaeve sertçe.

Rand durdu ve ona ilk defa görüyormuş gibi baktı.

“Bunlar Graendal’ın zihinlerini yaktığı köleler değil. Bu, masum insanlarla dolu koskoca bir şehir!”

“Şehrin insanlarına zarar vermem,” dedi Rand duygusuz bir sesle. “O ordunun bir derse ihtiyacı var, şehrin değil. Bir ateş yağmuru belki. Ya da vurup ısıracak bir yıldırım.”

“Onlarla görüşmeni istemekten başka bir şey yapmadılar!” dedi Nynaeve atını ona yaklaştırarak. O *ter’angreal* Rand’ın elinde engerek gibi oturuyordu. Yalnız, Kaynak’ı da o temizlemişti. Keşke dişil versiyonu gibi o da eriyip gitseydi!

Nynaeve, Rand Far Madding’in koruyucu kabarcığına bir örgü yöneltirse ne olacağından emin değildi, ama yine de işe yarayacağını tahmin ediyordu. Gardiyan örgülerin yapılmasını engellemiyordu; Nynaeve Kuyusunu kullandığı zaman pekâlâ örgüler örebilmişti.

Her durumda, Rand’ın öfkesini –ya da her ne hissediyorsa onu– müttefiklerine yöneltmesini engellemeliydi. “Rand,” dedi yumuşak bir sesle. “Eğer bunu yaparsan, geri dönüşü olmaz.”

“Benim için zaten geri dönüş yok Nynaeve,” dedi Rand yoğun bakışlarla. O gözler renk değiştiriyor, bazen gri bazen mavi oluyordu. Bugün demir grisi görünüyorlardı. Rand ifadesiz bir sesle devam etti. “Yolculuğum Tam beni o dağda ağlarken bulduğunda başladı.”

“Bugün kimseyi öldürmen gerekmiyor. Lütfen.”

Rand dönüp şehre baktı. Erişim anahtarının parıltısı yavaşça söndü. “Hurin!” diye bağırdı Rand.

Sinirleri bozuluyor olmalı, diye düşündü Nynaeve. *Öfkesi sesine yansıyor.*

Hırsız yakalayıcı grubun önüne çıktı. Ama Aieller mesafelerini korudu. “Evet, Lord Rand?”

“Kutularının içindeki efendilerinin yanına dön,” dedi Rand sesini yine kontrol altına alarak. “Benim adıma onlara bir mesaj ileteceksin.”

“Mesaj nedir Lord Rand?”

Rand duraksadı, sonra erişim anahtarını yerine koydu. “Onlara söyle, kısa süre sonra Yenidendoğan Ejder Shayol Ghul’de savaşa gidecek. Eğer görev yerlerine şerefle dönmek isterlerse, Afet’e kadar naklederim onları. Aksi halde, burada saklanabilirler. Karanlık Varlık öldürülürken ve

kehanetler gerçekleşirken *onların* neden yüzlerce fersah uzakta olduğunu çocuklarına ve torunlarına kendileri anlatır artık."

Hurin sarsılmış görünüyordu. "Peki, Lord Rand."

Rand bunun üzerine atını döndürdü ve açıklığa döndü. Nynaeve de yavaşça takip etti. Ayışığı ne kadar güzel olursa olsun, bu güzel kısrağı verip yerine Bela gibi daha güvenilir, daha uysal bir İki Nehir atı almayı tercih ederdi.

Hurin geride kaldı. Hâlâ sarsılmış görünüyordu. 'Lord Rand' ile görüşmesinin hiç de beklediği gibi gitmediği açıktı. Adam ağaçların arkasında kaldığında Nynaeve dişlerini gıcırdattı. Açıklığa geldiklerinde Rand doğrudan Tear'a giden bir kapıyol açtı.

Tear Taşı'nın ahır avlularının dışında, Yolculuk için hazırlanmış bir alana geldiler. Bulutlu gökyüzüne rağmen Tear'da hava sıcak ve rutubetliydi ve idman yapan adamların sesleri ve martı çığlıklarıyla doluydu. Rand atını seyislerin beklediği yere sürdü, sonra okunması imkânsız bir ifadeyle attan indi.

Nynaeve Ayışığı'nın sırtından iner, dizginleri kırmızı yüzlü bir ahır işçisinin eline tutuştururken Rand yanından geçti. "Bir heykel ara," dedi.

"Ne?" diye sordu Nynaeve şaşkınlıkla.

Rand ona bakarak durdu. "Perrin'in nerede olduğunu sordun. Yere saplanmış kılıç şeklinde, devasa, yıkılmış bir heykelin gölgesinde, bir orduyla birlikte kamp kurmuştu. Buradaki bazı âlimlerin onun nerede olduğunu söyleyebileceğinden eminim; çok belirgin bir işaretti."

"Bunu... bunu nereden biliyorsun?"

Rand omuzlarını silkti. "Biliyorum işte."

"Neden söyledin bana?" diye sordu Nynaeve sıkışık toprak kaplı avluda, onun yanında yürürken. Onun bilgi vermesini beklememişti – bildikleri anlamsız bile olsa, bilgiyi kendine saklama alışkanlığı edinmişti Rand.

"Çünkü," dedi Rand neredeyse işitilemeyecek kadar alçalan bir sesle, "ben... benim aldırış etmediğim bir zamanda sen aldırış ettiğin için sana borçluyum. Perrin'i bulursan ona söyle, yakında ona ihtiyacım olacak."

Sonra Nynaeve'in yanından ayrıldı.

Nynaeve at avlusunda durdu ve onun uzaklaşmasını izledi. Havada ıslak bir koku vardı, yeni yağmur kokusu, ve Nynaeve bir serpintiyi kaçırdığını hissediyordu. Havanın açılmasını sağlayacak ya da yeri çamur yapacak kadar şiddetli değildi, ama gölgeli köşelerde ıslak parke taşları bırakmaya

yetmişti. Sağında, adamlar boz bir gökyüzü altında, halat çitlerle ayrılmış kumlu zeminde atları çalıştırıyor, koşturuyorlardı. Taş, Nynaeve'in bildiği, süvari alayı için idman alanı bulunan tek kaleydi –ama diğer yandan, Taş sıradan bir yer sayılmazdı.

Nal seslerinin gümbürtüsü uzak bir fırtınaya benziyordu. Nynaeve kendini kuzeye bakarken buldu. Oradaki fırtına şimdi *daha da yakın* geliyordu. Nynaeve Afet'te toplandığını varsaymıştı, ama şimdi o kadar emin değildi.

Derin bir nefes aldı, sonra kaleye seğirtti. Kusursuz üniformalar içindeki Savunucuların yanından geçti. Üniformaların kol yenlerinin üst kısmı pilili ve kabarıktı, plaka zırhlar pürüzsüz ve kıvrımlıydı. Her biri muhtemelen bir gün aynı üniformayı giymeyi hayal eden, ama şu anda yalnızca atları saman vermek ve kaşağılamak üzere ahıra çekmekte olan seyis yamaklarının yanından geçti. Kuşkusuz Nynaeve'in kahverengi yünlülerinden çok daha rahat olan ketenlere bürünmüş düzinelerce hizmetkârın yanından geçti.

Kalenin kendisi yüksek, taştan bir yapıydı; yekpare dik duvarların pürüzsüzlüğü yalnızca pencerelerle kırılıyordu. Yalnız, Nynaeve ve diğerlerini tutsaklıktan kurtarmaya gelirken Mat'in havai fişeklerle zarar verdiği yeri hâlâ görebiliyordu. Aptal çocuk. O neredeydi? Onu... çok uzun zamandır görmemişti. Ebou Dar Seanchanlara düştüğünden beri. Bir açıdan, onu terk etmiş gibi hissediyordu, ama bunu asla itiraf etmezdi. Ah, o serseriyi savunarak kendini Dokuz Ayın Kızı'nın önünde küçük düşürmüştü! Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyordu.

Mat kendi başının çaresine bakabilirdi. Muhtemelen diğerleri dünyayı kurtarmak için çalışırken o hanın tekinde âlem yapıyordu –kendinden geçene kadar içiyor ve zar atıyordu. Rand bambaşka bir meseleydi. Diğer erkekler gibi –inatçı, toy, ama öngörülebilir– davranırken onunla başa çıkmak çok daha kolaydı. Duyguları soğuk, sesi soğuk, yeni Rand gerçekten sinir bozucuydu.

Taş'ın dar koridorları Nynaeve'e hâlâ yabancı geliyordu ve sık sık kayboluyordu. Koridorların ve duvarların zaman zaman yer değiştirmesi yön kaybına hiç yardımcı olmuyordu. Bu tür hikâyeleri batıl inançlı saçmalıklar olarak göz ardı etmeye çalışmıştı, ama önceki gün uyandığında odasının aniden ve gizemli bir biçimde *yer değiştirdiğini* görmüştü. Kapısı Taş'ın kendisi kadar yekpare bir kayadan pürüzsüz bir duvara açılıyordu. Nynaeve bir kapıyoldan çıkmak zorunda kalmıştı ve penceresinin bir önceki

gecekine göre iki kat daha yüksek bir yere açıldığını öğrenince şok geçirmişti!

Cadsuane bunun Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşundan kaynaklandığını söylemişti. Desen çözülüyordu. Cadsuane pek çok şey söylemişti ve bunların pek azı Nynaeve'in duymak istediği şeylerdi.

Nynaeve koridorlarda dolaşırken iki kez kayboldu, ama sonunda Cadsuane'in odasına vardı. En azından Rand kâhyalarının kadına oda vermesine izin vermişti. Nynaeve kapıyı çaldı –kapı çalsa iyi olacağını öğrenmişti– sonra içeri girdi.

Cadsuane'in grubundaki Aes Sedailer –Merise ve Corele– odada oturmuş, o korkunç kadının kaprisini beklediklerini belli etmemeye çalışarak örgü örüyor, çay yudumluyorlardı. Cadsuane'in kendisi sessizce Min'le konuşuyordu. Son günlerde kıza el koymuş gibiydi. Min'in kendisi buna aldırmıyordu, muhtemelen bugünlerde Rand'la zaman geçirmek kolay olmadığı için. Nynaeve kıza acıdı. Nynaeve Rand'la yalnızca bir arkadaş olarak başa çıkmak zorundaydı; onun yüreğini paylaşan biri için bütün bunlar çok daha zor olmalıydı.

Nynaeve kapıyı kapatırken bütün gözler üzerindeydi. “Sanırım onu buldum,” diye bildirdi.

“Kim o çocuğum?” dedi Cadsuane Min'in kitaplarından birini karıştırarak.

“Perrin,” dedi Nynaeve. “Haklıymışsın, Rand onun nerede olduğunu biliyor.”

“Mükemmel!” dedi Cadsuane. “İyi iş çıkardın; gerçekten işe yarayabilirsin gibi görünüyor.”

Nynaeve hangisinin sinirini daha çok bozduğundan emin değildi –iğneli iltifat mı, yoksa onu işitince koltuklarının kabardığını hissetmek mi? O daha saçlarını örmeye başlamamış bir kız çocuğu değildi ki kadının sözleriyle pohpohlanmış hissetsin!

“Ee?” Cadsuane kitaptan başını kaldırdı. Diğerleri sessiz kaldı, ama Min Nynaeve'e tebrik edercesine gülümsedi. “O nerede?”

Nynaeve yanıt vermek için ağzını açtı, sonra kendine hâkim oldu. Bu kadında ne vardı ki, ona itaat etmek istemesine sebep oluyordu? Tek Güç ya da onunla ilgili bir şey değildi. Cadsuane basitçe sert, ama adil bir nine havası yayıyordu. Asla diklenmediğiniz, ama söylendiğinde yerleri süpürdüğünüz zaman size tatlı veren birisi.

“İlk önce, Perrin’in neden önemli olduğunu bilmek istiyorum.” Nynaeve uzun adımlarla odada yürüdü ve kalan tek oturma yerine, boyanmış tahta bir tabureye oturdu. Oturduğu zaman kendini göz hizasından birkaç santim aşağıda buldu. Cadsuane’in önündeki bir öğrenci gibi. Neredeyse ayağa kalkacaktı, ama bunun daha fazla dikkat çekeceğini fark etti.

“Pof!” dedi Cadsuane. “Sevdiklerinin canlarına mal olsa bile bu bilgiyi kendine saklayacaksın, öyle mi?”

“Nasıl bir işe bulaştığımı bilmiyorum,” dedi Nynaeve inatla. “Bu bilginin Rand’a daha fazla zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

Cadsuane hıhladı. “O aptal çocuğa benim *zarar vereceğimi* varsayıyorsun, öyle mi?”

“Aksini varsaymıyorum,” diye terslendi Nynaeve. “Sen neler olduğunu bana *söylemeden de* varsaymayacağım.”

Cadsuane kitabı kapadı *–Hanedanının Yankıları–* ve allak bullak olmuş göründü. “En azından Sınırboylularla görüşmenin nasıl geçtiğini söyleyecek misin bana?” diye sordu. “Yoksa bu bilgiyi de mi rehin aldın?”

Kadın Nynaeve’in dikkatini bu kadar kolay dağıtabileceğini mi sanıyordu? “Beklenebileceği gibi kötü gitti,” dedi Nynaeve. “Far Madding’in dışına çökmüşler. Gardiyan’ın menziline girip Kaynak’la bağlantısını kesmediği sürece onunla görüşmeyi reddettiler.”

“O bunu iyi karşıladı mı?” diye sordu Corele odanın kenarındaki minderli sıranın üzerinden. Hafifçe gülümsedi; Rand’daki değişimleri dehşet verici değil eğlendirici bulan tek kişi oymuş gibiydi. Ama diğer yandan, ilk fırsatta bir Asha’man’la bağ kuran kadınlardan biriydi.

“İyi karşılamak mı?” diye tekrarladı Nynaeve ifadesizce. “Duruma bağlı. O lanet *ter’angreal*’i çıkarıp ordunun üzerine ateş yağdırmakla tehdit etmek sana ‘iyi karşılamak’ gibi geliyor mu?”

Min soldu. Cadsuane tek kaşını kaldırdı.

“Onu durdurdum,” dedi Nynaeve. “Ama zar zor. Bilmiyorum. Bence... bence onu değiştirmek için çok geç kalmış olabiliriz.”

“O çocuk bir daha gülecek,” dedi Cadsuane sessizce, ama ısrarla. “Başarısız olmak için yaşamadım bunca seneyi.”

“Ne fark eder ki?” dedi Corele.

Nynaeve şokla döndü.

“Ee?” Corele onardığı şeyi indirdi. “Ne fark eder? Başarılı olacağımız açık.”

“Işık!” dedi Nynaeve. “Sana *bu* fikri veren ne?”

“Bütün akşamı bu kızı görüleri konusunda sorgulayarak geçirdik.” Corele başını Min’e doğru salladı. “Hep doğru çıkıyorlar ve kız Son Savaş’ın *sonrasına* kadar olamayacağı açık olan şeyler görmüş. Bu yüzden, Rand’ın Karanlık Varlık’ı yeneceğini biliyoruz. Desen buna karar vermiş bile. Endişe etmeyi bırakabiliriz.”

“Hayır,” dedi Min. “Yanılıyorsun.”

Corele kaşlarını çattı. “Çocuğum, gördüğün şeyler hakkında yalan söylediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi Min. “Ama Rand kaybederse, Desen de olmayacak.”

“Kız haklı.” Cadsuane şaşırmış gibiydi. “Bu çocuğun gördükleri Desen’de, hâlâ uzak bir zamanda olan örgüler –ama eğer Karanlık Varlık kazanırsa, Desen’i tamamen *yok eder.* Böylece görüler de gerçekleşmeyebilir. Aynısı diğer kehanetler ve öngörüler için de geçerli. Zaferimiz hiçbir şekilde kesin değil.”

Bu yorum üzerine oda sessizleşti. Köy politikası ya da ulusal hâkimiyet oyunu oynamıyorlardı. Burada yaratımın kendisi söz konusuydu.

Işık. Lan’e yardımcı olması olasılığı varsa bu bilgiyi kendime saklayabilir miyim? Onu düşününce yüreği burkuluyordu ve fazla seçeneği yoktu. Aslında, Lan’in tek umudu Rand’ın toplayacağı ordulara ve adamlarının oluşturabileceği kapıyollara bağlıydı.

Rand’ın değişmesi gerekiyordu. Lan için. Herkes için. Ve Nynaeve, Cadsuane’e güvenmekten başka ne yapabileceğini bilemiyordu ne yazık ki. Nynaeve gururunu bastırdı ve konuştu. “Toprağı hançerliyormuş gibi yere saplanmış devasa bir kılıç heykeli neredeдir, biliyor musunuz?”

Corele ve Merise şaşkın şaşkın bakıştı.

“*Amahn’rukane*’nin eli.” Cadsuane tek kaşını kaldırarak Min’den Nynaeve’e döndü. “Âlimlerin anlayabildiği kadarıyla, heykelin tamamı asla bitirilemedi. Jehannah Yolu’nun yakınında.”

“Perrin onun gölgesinde kamp kurmuş.”

Cadsuane dudaklarını büzdü. “Doğuya, al’Thor’un ele geçirdiği topraklara doğru gideceğini varsaymıştım.” Derin bir nefes aldı. “Tamam. Hemen, *şu anda* ona gidiyoruz.” Duraksadı, sonra Nynaeve’e baktı. “Önceki soruna yanıt olarak çocuğum, Perrin aslında planlarımız için önemli değil.”

“Değil mi?” diye sordu Nynaeve. “Ama...”

Cadsuane parmağını kaldırdı. “Yanındakiler *yaşamsal* öneme sahip. Özellikle de bir tanesi.”

45
Kule Ayakta

Egwene, etekleri ata binmeyi kolaylaştırmak için bölünmüş kırmızı elbisesi içinde, asi kampında yavaş yavaş yürüyordu. Renk kaşların kalkmasına sebep oluyordu. Kızıl Ajah'ın yaptıklarından sonra, bu Aes Sedailer bu rengi giymezdi. Kampın hizmetkâr kadınları bile fark etmiş, kırmızı tonlarındaki elbiselerini satmış ya da kesip temizlik bezi yapmıştı.

Egwene özellikle kırmızı elbise istemişti. Kule'de, Aes Sedailer yalnızca kendi Ajahlarının rengini giymeyi alışkanlık haline getirmişlerdi ve bu uygulama bölünmeyi kışkırtıyordu. İnsanın kendi Ajahı ile gurur duyması iyi olsa da, başka renk giyen kimseye güvenemeyeceğinizi varsaymaya başlamak tehlikeliydi.

Egwene tüm Ajahlara aitti. Bugün, kırmızı onun için pek çok şeyi simgeliyordu. Kızıl Ajah'la yaklaşan birleşmeleri. Düzeltilmesi gereken bölünmüşlüğü hatırlatan bir şey. Dökülecek kanın, Beyaz Kule'yi savunmak için savaşacak iyi adamların kanının simgesi.

Bir saat önce, Egwene'in emriyle kelleleri uçurulan ölü Aes Sedailerin kanı.

Siuan Büyük Yılan yüzüğünü bulmuştu; onun yine parmağında olması güzel bir histi.

Gökyüzü demir grisiydi ve havaya toprak kokusu kalkıyor, kamptaki hareketliliğe eşlik ediyordu. Kadınlar müşterilerini bayrama yetiştirmeye çalışıyormuş gibi telaşla çamaşır yıkıyordu. Çömezler dersten derse koşuyordu –kelimenin tam anlamıyla koşuyorlardı. Aes Sedailer kollarını kavuşturmuş, ayak uyduramayan herkesi gözleriyle yakacakmış gibi dikiliyorlardı.

Bugünün gerilimini hissediyorlar, diye düşündü Egwene. *Ve bu yüzden ellerinde olmadan daha da fazla endişeleniyorlar.* Önceki gece Seanchanlar saldırmıştı. Arkasından Amyrlin dönmüştü ve sabahı Aes Sedaileri arındırarak geçirmişti. Ve şimdi akşam olmuş, savaş davulları çalınıyordu.

Egwene Bryne'ın kendi kampının bu durumda olduğundan kuşkuluydu. O adamlarını saldırıya hazırlamış olmalıydı; muhtemelen kuşatmanın herhangi bir günü, bir anda Beyaz Kule'ye saldırabilecek bir durumdaydı. Bu savaşın sonucuna onun askerleri karar verecekti. Egwene kendi Aes Sedailerini savaşa sürecek, Güç'ü öldürmek amacıyla kullanmak için yeminlerde boşluk bulacak değildi. Onlar burada bekleyecekler, yalnızca Şifa için çağrılacaklardı.

Ya da Beyaz Kule'deki Aes Sedailer savaşa katılırsa çağrılacaklardı. Işık izin verse de, Elaida bunu yasaklamanın akıllıca olacağını görseydi. Aes Sedailer Güç'ü birbirleri aleyhine kullanırsa, gerçekten de karanlık bir gün olurdu.

Bugün daha da fazla kararabilir mi? diye merak etti Egwene. Kampta önünden geçtiği pek çok Aes Sedai ona huşu ve biraz da dehşetle bakıyordu. Amyrlin, uzun bir yokluğun ardından dönmüştü. Ve yanında yıkım ve hüküm getirmişti.

Elliden fazla Kara Aes Sedai yalıtılmış, sonra idam edilmişti. Onların ölümlerini düşündükçe Egwene'in midesi bulanıyordu. Sheriam kendi sırası geldiğinde neredeyse rahatlamış görünmüştü, ama bundan kısa süre sonra ağlayarak, çılgınca çabalamaya başlamıştı. Konuşmaya gönüllü olursa affedileceğini umarmış gibi, pek çok rahatsız edici suç itiraf etmişti.

Onun başını kütüğe dayamışlardı ve tıpkı diğerleri gibi uçurmuşlardı. Bu sahne Egwene'in aklından asla çıkmayacaktı –eski Vakanüvisi, başı kütüğe dayalı, aniden aralanan bulutların arasından sızan sıcak altın gün ışığıyla mavi elbisesi ve alev kırmızı saçları aydınlanmış halde yatarken. Sonra gümüş balta düşerek başını boynundan ayırmıştı. Belki de Desen, o büyük halıda bir iplik olmasına izin verildiğinde, ona daha iyi davranırdı. Ama belki de davranmazdı. Ölüm Karanlık Varlık'tan kaçış sağlamıyordu. Sheriam'ın en sonda yaşadığı dehşet, balta kafasını alırken onun da aynı şeyi düşünüyor olabileceğini gösteriyordu.

Egwene artık Aiellerin basit bir dayak karşısında nasıl gülebildiklerini tamamen anlıyordu. Sevdiği ve birlikte çalıştığı kadınların idamını emretmek yerine, birkaç gün boyunca dayak yemeyi tercih ederdi.

Bazı Temsilciler idam yerine sorgulama önermişlerdi, ama Egwene ısrar etmişti. Elli kadın, kalkan koyup başına nöbetçi dikmek için çok fazlaydı ve artık yalıtılmaya Şifa verilebileceğini bildiklerine göre, bu bir seçenek değildi. Hayır, tarih Kara Ajah'ın üyelerinin ne kadar kaypak ve tehlikeli olabileceğini kanıtlamıştı ve Egwene neler *olabileceği* hakkında endişelenmekten yorulmuştu. Moghedien'le uğraşırken açgözlülüğün bir bedeli olduğunu öğrenmişti, söz konusu açgözlülük bilgi için bile olsa. O ve diğerleri öyle hevesliydiler ki –yaptıkları 'keşiflerle' öyle gurur duyuyorlardı– dünyayı bir Terkedilmiş'ten kurtaramamışlardı.

Eh, burada benzer bir hata yapılmasına izin vermeyecekti. Kanun biliniyordu, Salon hükmünü vermişti ve bu gizlice yapılmamıştı. Verin bu kadınları durdurmak için ölmüştü ve Egwene onun fedakârlığının bir anlamı olmasını sağlayacaktı.

İyi iş başardın Verin. Çok iyi iş başardın. Kamptaki bütün Aes Sedailere Üç Yemin tekrar ettirilmişti ve Verin'in keşfettikleri dışında yalnızca üç Kara daha bulunmuştu. Verin'in araştırması titizdi.

Karaların Muhafızları gözetim altında tutuluyordu. Onlarla daha sonra ilgilenilecekti; gerçekten Kara olanlarla, Aes Sedailerini kaybetmekten dolayı öfke içinde olanları birbirinden ayırmaya zaman ayrılabilecekleri bir zaman. Çoğu ölüm arayacaktı, masum olanlar bile. Belki de masum olanlar kendilerini Son Savaş'a fırlatabilecek kadar yaşamaya ikna edilebilirlerdi.

Verin'in listesindeki yaklaşık yirmi Kara Aes Sedai, Egwene'in aldığı önlemlere rağmen kaçmıştı. Egwene kadınların bunu nereden öğrendiklerinden emin değildi. Bryne'ın nöbetçileri kaçmaya çalışan, Güç'te göreceli olarak zayıf olan birkaç tanesini yakalamıştı ve askerler onları oyalamaya çalışırken ölmüştü. Ama yine de pek çok Kara kaçmıştı.

Bunun ardından ağlamanın faydası yoktu. Elli Kara ölmüştü; bu bir zaferdi. Korkutucu bir zafer. Ama yine de bir zafer.

Böylece, binici botları ve kırmızı bir elbise içinde, bir saat önce döktüğü kanları simgeleyen kırmızı kurdeleler taktığı kahverengi saçları rüzgârda dalgalanarak, kampta yürüyordu. Egwene yolda rastladığı, ona sinsi bakışlar fırlatan, endişelerini saklayan, korku içindeki Aes Sedaileri suçlayamazdı. Ona saygıyla da bakıyorlardı. Egwene'in Amyrlin olduğu konusunda herhangi bir kuşku vardıysa da, dağılmıştı. Onu kabullenmişlerdi, ondan korkuyorlardı. Ve Egwene bir daha aralarına karışamayacaktı. Onlardan ayrıydı ve her zaman ayrı olacaktı.

Maviler içinde, kararlı biri çadırların arasından geçerek Egwene'e yaklaştı. Vakur kadın uygun bir biçimde reverans yaptı, ama hızlı hızlı yürüdüklerinden Egwene kadının Büyük Yılan yüzüğünü öpmesi için durmadı. "Anne," dedi Lelaine, "Bryne saldırı için her şeyin hazır olduğunu bildirdi. Batı köprüleri ideal saldırı noktaları olurmuş, ama kapıyollar aracılığıyla Beyaz Kule saflarının arkasına destek güç gönderilmesini öneriyor. Bunun mümkün olup olmadığını soruyor."

Bu, Güç'ü silah olarak kullanmak sayılmazdı, ama yakındı. İnce bir ayrım. Ama Aes Sedai olmak ince ayrımlardan anlamak demekti. "Ona söyle, kapıyolu bizzat ben açacağım," dedi.

"Mükemmel, Anne," dedi Lelaine kusursuz, sadık bir uyruk gibi başını eğerek. Kadının Egwene'e karşı tavrının nasıl değiştiği olağanüstüydü. Tek seçeneğinin Egwene'e tamamen bağlanmak ve güç kazanma çabalarından vazgeçmek olduğunu anlamış olmalıydı. Böylece ikiyüzlü görünmüyordu ve Egwene aracılığıyla konum kazanabilirdi. Egwene'in güçlü bir Amyrlin olarak yerini sağlamlaştırabileceğini varsayarak.

Bu iyi bir varsayımdı.

Lelaine Romanda'nın huy değiştirmesine bozulmuş olmalıydı. Sarı, işaret almış gibi, ilerideki yolda bekliyordu. Üzerinde kendi Ajahının renginde bir elbise vardı ve saçlarını görkemli bir topuzla toplamıştı. Egwene yanına geldiğinde kadın diz kırdı ve Lelaine'e bakmadan Egwene'in sağına, Lelaine'in uzağına geçti. "Anne," dedi Romanda, "istediğin soruşturmayı yaptım. Siyah Kule'ye gönderilenlerle iletişim kurulmamış. Hiç haber yok."

"Bu sana tuhaf geliyor mu?" diye sordu Egwene.

"Evet, Anne. Yolculuk sayesinde, çoktan gidip dönmüş olmalılardı. En azından haber göndermeliydiler. Bu sessizlik rahatsız edici."

Gerçekten de rahatsız ediciydi. Daha da kötüsü, o heyette Nisao, Myrelle, Faolain *ve* Theodrin vardı. Kadınların her biri Egwene'e sadakat yemini etmişti. Huzursuz edici bir tesadüf. Faolain ve Theodrin'in ortadan kaybolması özellikle şüphe uyandırıcıydı. Sözde, Muhafızları olmadığı için gitmişlerdi, ama kamptaki Aes Sedailer o ikisini tam Aes Sedai saymıyordu –ama kimse bunu Egwene'e doğrudan söylemeye cesaret edemezdi.

Neden kamptaki yüzlerce Aes Sedai arasında o dördü heyete katılmıştı? Basit bir tesadüf müydü? İnanılır gelmiyordu. Ama o zaman ne anlama geliyordu? Biri bilinçli olarak Egwene'e sadık olanları mı göndermişti? Eğer öyleyse, neden Siuan'ı göndermemişti? Bu Sheriam'ın işi olabilir

miydi? Kadın idamdan önce pek çok şey itiraf etmişti, ama bu onlardan biri değildi.

Her durumda, bu Asha'manlarla aralarında bir şeyler oluyordu. Siyah Kule'nin halledilmesi gerekecekti.

"Anne," dedi Lelaine dikkatini çekerek. Mavi, rakibine bakmadı. "Başka haberlerim var."

Romanda sessizce burnunu çekti.

"Konuş," dedi Egwene.

"Sheriam yalan söylemiyordu," dedi Lelaine. "Düşler için kullanılan *ter'angreal*'ler gitmiş. Tamamı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Egwene öfkesinin bir parça belli olmasına izin vererek.

"Sheriam Vakanüvis'ti Anne," dedi Lelaine çabucak. "Beyaz Kule'de âdet olduğu üzere *ter'angreal*'leri bir arada, gözetim altında tutuyorduk. Ama... eh, bu nöbetçiler Sheriam'ı neden geri çevireceklerdi ki?"

"Peki bize ne söylemeyi planlıyordu sence?" diye sordu Egwene. "Bu hırsızlık çok uzun süre gizlenemezdi."

"Bilmiyorum Anne," dedi Lelaine başını iki yana sallayarak. "Nöbetçiler Sheriam'ın *ter'angreal*'leri alırken... telaşlı göründüğünü söyledi. Daha dün gece olmuş."

Egwene Sheriam'ın son itiraflarını düşünerek dişlerini sıktı. *Ter'angreal*'lerin çalınması kadının anlattığı en şok edici şey değildi. Elayne köpürecekti; çalınanlar arasında orijinal yüzük de vardı ve Egwene Siuan'ın sakladığı örneğin işe yarayacağından kuşkuluydu. O yüzük kusurluydu; onun kopyaları muhtemelen daha da kusurlu olurdu.

"Anne," dedi Lelaine daha yumuşak bir sesle. "Ya Sheriam'ın... diğer iddiası?"

"Terkedilmişlerden birinin Beyaz Kule'de olduğu, Aes Sedai kılığında yaşadığı mı?" dedi Egwene. Sheriam *ter'angreal*'leri bu... kişiye verdiğini iddia etmişti.

Lelaine ve Romanda, spekülasyon fazla ürkütücüymüş gibi, önlerine bakarak yürüyorlardı.

"Evet, haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Egwene. "Yalnızca bizim kampımıza değil, Andor, Illian ve Tear aristokrasisine de sızdılar. Beyaz Kule'ye neden sızmasınlar?" Verin'in kitabının Terkedilmişlerden birinin orada olduğunu doğruladığını eklemedi. Verin'in notlarının kapsamını gizli tutmak en iyisi olacaktı.

“Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim,” dedi Egwene. “Kule’ye düzenleyeceğimiz saldırı ve dönüşümüzün ardından, Terkedilmiş’in –o her kimse– gizlice kaçmayı ve entrikaları için daha kolay bir hedef bulmayı daha mantıklı bulması mümkün görünüyor.”

Bu yorum Lelaine ve Romanda’yı teselli etmiş görünmedi. Üçü Aes Sedai kampının kenarına geldiler. Orada onları atlar, büyük bir asker grubu ve Mavi ile Kızıl dışında her Ajah’tan birer temsilci bekliyordu. Mavi yoktu, çünkü Lelaine kampta kalan tek Mavi’ydi; Kızıl olmamasının sebebi açıktı. İşte Egwene kısmen bu yüzden kırmızı elbise giymişti, girişmek üzere oldukları harekâtta her Ajah’ın temsil edilmesi gerektiğine dair ince bir işaret. Bu, herkesin iyiliği içindi.

Egwene atına binerken Gawyn’in yine, saygılı bir mesafeden onu izlemekte olduğunu fark etti. O nereden gelmişti? Sabahtan beri konuşmamışlardı. Egwene atına binerken o da atına bindi ve Egwene Lelaine, Romanda, Temsilciler ve askerlerle birlikte dönüp kamptan çıkarken Gawyn de güvenli bir mesafeden takip etti. Egwene henüz onunla ne yapacağından emin değildi.

Ordu kampının büyük kısmı terk edilmişti. Çadırlar boştu, zemin ayaklar ve nallar tarafından ezilmiş, geriye hemen hiç asker kalmamıştı. Egwene kamptan çıkar çıkmaz Kaynak’a kucak açtı ve at yolculuğu sırasında birinin saldırması olasılığına karşı örgüler hazırladı. Elaida’nın kapıyol kullanarak saldırıya müdahale etmeyeceğine hâlâ güvenmiyordu. Evet, sahte Amyrlin muhtemelen Seanchan saldırısının sonuçları ile meşguldü. Ama –onun güvende olduğu varsayılırsa– Egwene’in yakalanmasına sebep olan da böyle bir beklentiydi zaten. O Amyrlin’di. Kendini riske atmayacaktı. Can sıkıcıydı, ama tek başına hareket ettiği, uygun gördüğü şekilde saldırdığı günlerin sona erdiğini biliyordu. Haftalar önce, yakalanmak yerine öldürülebilirdi de. Salidar isyanı bocalardı ve Elaida Amyrlin olarak görev yapmaya devam ederdi.

Bu yüzden, Egwene’in gücü, Darein köyünün dışındaki savaş hattına at sürdü. Beyaz Kule hâlâ yanıyordu, adanın ortasındaki geniş bir alandan duman yükseliyor, beyaz kuleyi sarıyordu. Seanchan saldırısının binaya verdiği zarar uzaktan bile görülebiliyordu. Sağlam bir elmadaki çürük noktalara benzeyen kararmış delikler. Egwene bakarken Kule neredeyse inliyormuş gibi geldi. Öylesine uzun süredir ayaktaydı, öylesine çok şey görmüştü. Şimdi, öylesine derinden yaralanmıştı ki, bir gün sonra hâlâ kanıyordu.

Ama hâlâ ayaktaydı. Işık onları kutsasın, *ayaktaydı.* Yükseklere uzanıyordu –yaralı, ama sağlam–, yukarıdaki bulutların gizlediği güneşi gösteriyordu. Onu içeriden ve dışarıdan kırmak isteyenlere meydan okuyarak dikiliyordu.

Bryne ve Siuan ordunun arkasında Egwene'i bekliyorlardı. Uyumsuz bir çifttiler. Şakaklarına kır düşmüş, yüzü geçit vermez bir zırh parçasına benzeyen, savaşla haşinleşmiş general. Sırf çizgilerden oluşmuş ve güçlü. Ve yanında Siuan: açık maviler içinde, güzel yüzlü, ufak tefek Siuan. Hemen hemen aynı yaşta olmalarına rağmen Bryne'ın torunu olabilecek kadar genç görünüyordu.

Egwene yaklaşırken Siuan at sırtında reverans yaptı ve Bryne selam verdi. Adamın gözleri hâlâ huzursuzdu. Egwene ona kızmış olmasa da, kurtarma girişiminde oynadığı rolden utanmış görünüyordu. O şerefli bir adamdı. Pervasız Siuan ve Gawyn'i korumak için gelmek zorunda kalmışsa, o zaman Bryne onları hayatta tuttuğu için övgüyü hak ediyordu.

Egwene onlara katılırken Siuan ile Bryne'ın birbirlerine çok yakın at sürdüğünü fark etti. Siuan sonunda adamı beğendiğini itiraf mı etmişti? Ve... Bryne'ın yüzünde artık aşina gelen bir zarafet vardı. Öylesine hafifti ki, Egwene hayal ettiğini düşünebilirdi, ama ikisi arasındaki ilişkiyle birlikte düşünülünce...

"Sonunda bir Muhafız daha mı aldın?" diye sordu Egwene Siuan'a.

Kadın gözlerini kıstı. "Evet," dedi.

Bryne şaşırmış ve biraz da utanmış göründü.

"Onun başını belaya sokmasını önlemek için elinden geleni yap General," dedi Egwene Siuan'ın gözlerinin içine bakarak. "Son zamanlarda başını bol bol belaya soktu. Piyade olarak kullanman için onu sana vermek aklımdan geçiyordu. Askeri düzenin ona iyi geleceğine ve ona bazen *itaatin* inisiyatif almaktan daha doğru olduğunu hatırlatacağına inanıyorum."

Siuan yerinde çökerek bakışlarını kaçırdı.

"Henüz seni ne yapacağıma karar vermedim Siuan," dedi Egwene daha yumuşak bir sesle. "Ama öfkem yeniden alevlendi. Güvenimi de kaybettim. Sana yine güvenmemi istiyorsan ilkini yatıştırman ve ikincisini ateşlemen gerekiyor."

Siuan'dan, hastaymış gibi görünen generale döndü. Muhtemelen Siuan'ın utancını hissetmek zorunda kaldığı için böyle görünüyordu.

"Sen de, cesaretin ve onun seninle bağ kurmasına izin verdiğin için övgüyü hak ediyorsun General," dedi Egwene, Bryne'a dönerek. "*Onun*

başını belaya sokmasını önlemenin hemen hemen imkânsız bir görev olduğunun farkındayım, ama sana güveniyorum."

General gevşedi. "Elimden geleni yapacağım Anne," dedi. Sonra atını döndürdü ve asker sıralarına baktı. "Görmen gereken bir şey var. İzin verirsen?"

Egwene başını salladı, atını döndürdü ve adamın yanında at sürdü. Burada köy parke taşlarıyla döşenmişti. Köy boşaltılmıştı ve anayola Bryne'ın askerleri dizilmişti. Siuan Egwene'e eşlik ediyordu ve Gawyn arkalarından geliyordu. Egwene'in elini sallaması üzerine Lelaine ve Romanda diğer Temsilcilerin yanında kaldı. Bu, yeni takındıkları itaatkârlık tavrı faydalı oluyordu, özellikle de şimdi Egwene'in beğenisini kazanmak için birbirleriyle yarışacakmış gibi göründüklerinden. Büyük olasılıkla, Sheriam gittiğine göre, ikisi de yeni Vakanüvis olmak için rekabet ediyorlardı.

General, Egwene'i ön saflara götürdü ve Egwene ona ok atılması olasılığına karşı Hava ördü. Siuan onu süzdü, ama önlem hakkında bir şey söylemedi. Buna gerek olmamalıydı –Kule Askerleri, böyle bir çatışmada bile, bir Aes Sedai'ye asla ok atmazdı. Bununla birlikte, aynısı Muhafızlar için söylenemezdi ve kazalar olabilirdi. Gelişigüzel atılmış bir okun rakibinin boğazına saplanması Elaida'nın çok işine gelirdi.

Darein'den geçerlerken yoldaki parke taşları yerini kare şeklinde bloklara bıraktı ve sonra onların yerini Alindaer Köprüsü'ne giden mermer kareler aldı. Alindaer Köprüsü Tar Valon ırmağını aşan görkemli, beyaz bir yapıydı. Bryne'ın görmesini istediği şey buradaydı: Köprünün diğer yanında, taşlar ve büyük kütüklerden bir duvarın arkasında, tuniklerinde Tar Valon Alevi taşıyan Kule Askerleri'nden bir güç vardı. Sayıları binden fazla olamazdı.

Bryne'ın ordusu on bin askerden oluşuyordu.

"Şimdi, saldırmamızı engelleyen şeyin sayılar olmadığını biliyorum," dedi Bryne. "Ama Kule Askerleri bundan daha fazla adam çıkarabilmeliydi, özellikle de şehirden topladıkları askerlerle. Bu ayları ateş yanında tahta oyarak ve eski günleri anarak geçirdiklerini sanmıyorum. Chubain'in kafası azıcık çalışıyorsa, yeni askere aldığı adamları eğitiyor olmalı."

"O zaman herkes nerede?" diye sordu Egwene.

"Yalnızca Işık biliyor Anne," dedi Bryne başını iki yana sallayarak. "O gücü aşarken bir miktar adam kaybedeceğiz, ama çok değil. Bozguna uğrayacaklar."

“Seanchanlar onlara *bu* kadar zarar vermiş olabilirler mi?”

“Bilmiyorum Anne,” dedi Bryne. “Dün gece kötüydü. Bir sürü yangın, bir sürü ölü. Ama ben kayıplarının yüzler olduğunu düşünüyorum, binler değil. Belki de Kule Askerleri molozları temizliyor ve yangınlarla savaşıyordur, ama ben yine de benim burada saf tuttuğumu görünce daha büyük bir güç toplayacaklarını sanırdım. Şuradaki delikanlılara dürbünle baktım ve bir sürü kızarmış, sulu göz gördüm.”

Egwene, ırmaktan yukarı esen rüzgâra minnet duyarak, düşünceler içinde oturdu. “Bu saldırının akıllıca olup olmayacağını sorgulamadın General.”

“Nereye gönderildiğimi sorgulamak âdetim değildir Anne.”

“Sorulsa bu konuda ne derdin?”

“Sorulsa?” dedi Bryne. “Eh, saldırmak taktik açıdan mantıklı. Yolculuk avantaj olmaktan çıktı ve düşmanımız dilediği zaman ikmal yapıp, dilediği yere heyet gönderebiliyorsa, kuşatma düzenlemenin ne anlamı var? Ya saldıracağız ya da toplanıp gideceğiz.”

Egwene başını salladı. Ama tereddüt ettiğini anladı. Gökyüzündeki, Kule’yi sakatlayan o uğursuz duman bulutu; destek kuvvetleri olmayan korkmuş askerler. Her şey bir uyarı fısıldıyor gibiydi.

“Bu saldırıya mutlaka başlamanız *gerekli* olana dek ne kadar bekleyebiliriz General?” diye sordu.

Adam kaşlarını çattı, ama onu sorgulamadı. Gökyüzüne baktı. “Geç oluyor. Bir saat belki? Bundan sonra çok karanlık olacak. Sayılar bizim lehimize iken, hesaba bir de gece savaşının gelişigüzelliğini eklemek istemem.”

“O zaman bir saat bekleyeceğiz,” dedi Egwene önüne dönerek. Diğerleri şaşırmış görünüyordu, ama hiçbir şey söylemediler. Amyrlin Makamı konuşmuştu.

Ne bekliyordu? İçgüdüleri ona ne söylüyordu? Dakikalar uzarken Egwene düşündü ve sonunda onu neyin tereddüde sürüklediğini anladı. Bu adımı attıktan sonra geri dönüş yoktu. Beyaz Kule dün gece zarar görmüştü; ilk defa bir düşman gücü ona karşı Tek Güç kullanmıştı. Egwene’in saldırısı ikinci olacaktı: Bu sefer bir grup Aes Sedai, bir başka grup Aes Sedai’ye karşı asker sürüyordu. Kule’de hizipler arasında savaşlar çıktığı olmuştu – bir Ajah ile bir başkası arasında çatışmalar–, bazıları, Siuan’ın düşürülmesi sırasında olduğu gibi, kan dökülmesine sebep olmuştu. Gizli Tarihçeler bu tür olaylar anlatıyordu.

Ama bu anlaşmazlıklar asla Kule kapılarının dışına taşmamıştı. Aes Sedailer asla o köprülerden asker geçirmemişti. Şimdi bunu yapmak, Egwene'in Amyrlinliğini bu olayla sonsuza dek lekelemek olacaktı. Başka ne başarırsa başarsın, büyük olasılıkla bugünün gölgesinde kalacaktı.

Egwene özgürleştirmeyi ve birleştirmeyi ummuştu. Bunun yerine, savaşa ve boyun eğdirmeye başvuruyordu. Öyle olması gerekiyorsa, o zaman emri verecekti. Ama mümkün olan son ana kadar beklemek istiyordu. Eğer bu, kapalı bir havada, binicilerinin gerilimini hisseden atlar kişnerken, kasvetle bir saat beklemeyi gerektiriyorsa, öyle olsundu.

Bryne'ın verdiği bir saat geldi ve geçti. Egwene birkaç dakika daha bekledi –cesaret edebildiğince. Köprünün diğer tarafındaki zavallı askerlere yardım gelmedi. Kararlılık içinde, küçük barikatlarının arkasından bakmaya devam ettiler.

Egwene emri vermek üzere gönülsüzce döndü.

"Bak şimdi." Bryne eyerinde öne eğildi. "Bu da ne?"

Egwene köprüye döndü. Uzakta, zar zor görülebilen bir alay yolda yaklaşıyordu. Çok mu fazla beklemişti? Beyaz Kule destek kuvvet mi göndermişti? İnatçı gönülsüzlüğü adamlarının canlarına mı mal olacaktı?

Ama hayır. O grup askerlerden değil, etekli kadınlardan oluşuyordu. Aes Sedailer!

Egwene elini kaldırdı ve askerlerinin saldırmasını engelledi. Alay doğrudan Kule Askerleri'nin barikatına at sürdü. Bir an sonra, gri elbiseli bir kadın barikatın önüne çıktı. Yanında tek bir Muhafız vardı. Egwene gözlerini kısarak kadının yüz hatlarını seçmeye çalıştı ve Bryne telaşla dürbününü ona uzattı. Egwene dürbünü minnetle kabul etti, ama kadını tanımıştı bile. Bölünmeden sonra Salon'a seçilen Temsilcilerden biri, Andaya Forae. Gri Ajah'tan. Bu, pazarlık yapmaya gönüllü olduklarını gösteriyordu.

Kadın güç parıltısına büründü ve Siuan tıslayarak yakınındaki askerlerin yaylarını kaldırmalarına sebep oldu. Egwene yine elini kaldırdı. "Bryne," dedi sertçe, "ben izin verene kadar ok atılmayacak."

"Askerler, bekleyin!" diye bağırdı Bryne. "Kirişe ok takacak olursanız bile derinizi yüzerim!" Adamlar yaylarını indirdi.

Uzaktaki kadın Egwene'in seçemediği bir örgü yaptı ve sonra yükseltildiği açık olan bir sesle konuştu. "Egwene al'Vere ile konuşmak istiyoruz," dedi Andaya. "Orada mı?"

Egwene de bir örgüyle sesini yükseltti. “Buradayım Andaya. Diğerlerine dışarı çıkmalarını söyle. Onları görmek istiyorum.”

Şaşırtıcı şekilde, emrine itaat edildi. Dokuz kadın daha belirdi ve Egwene onları teker teker inceledi. “On Temsilci,” dedi Bryne’a dürbününü geri vererek ve sesi yükselmeden konuşabilmek için örgüyü salıvererek. “Mavi ve Kızıl dışında her Ajah’tan ikişer kişi.”

“Bu umut vadediyor.” Bryne çenesini ovaladı.

“Eh, teslim olmamı talep etmek için gelmiş olabilirler,” dedi Egwene. “Tamam,” dedi sesini yine Güç’le yükselterek. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Geldik,” dedi Andaya. Duraksadı. “Geldik, çünkü Beyaz Kule Salonu’nun seni Amyrlin Makamı’na seçtiğini bildirmek istiyoruz.”

Siuan şokla inledi ve Bryne alçak sesle kendi kendine küfretti. Askerlerin bazıları bunun tuzak olduğunu mırıldandı. Ama Egwene gözlerini yummakla yetindi. Umut edebilir miydi? Gönülsüz kurtarılışının çok erken geldiğini varsaymıştı. Ama eğer Siuan ve Gawyn tarafından götürülmeden önce zemini yeterince hazırlamışsa...

“Elaida ne oldu?” diye sordu Egwene gözlerini açarak, açıklıkta gürleyen bir sesle. “Bir Amyrlin daha mı düşürdünüz?”

Diğer taraf bir süre sessiz kaldı. “Konuşuyorlar.” Bryne dürbününü kaldırmıştı.

Andaya biraz sonra konuştu. “Elaida do Avriny a’Roihan, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı... dün geceki baskında kaçırıldı. Nerede olduğu bilinmiyor. Öldüğü ya da görevlerini yerine getiremeyecek durumda olduğu düşünülüyor.”

“Işık aşkına!” Bryne dürbünü indirdi.

“Hak etmişti,” diye mırıldandı Siuan.

“Hiçbir kadın bunu hak etmez,” dedi Egwene Siuan ve Bryne’a. Dalgın dalgın parmağını boynuna kaldırdı. “Ölse daha iyiydi.”

“Bu tuzak olabilir,” dedi Bryne.

“Nasıl olabileceğini göremiyorum,” dedi Siuan. “Andaya yeminlerle bağlı. Kara Aes Sedai listende yoktu, değil mi Egwene?”

Egwene başını iki yana salladı.

“Ben hâlâ tereddüt içindeyim Anne,” dedi Bryne.

Egwene örgüsünü yeniden ördü. “Ordumun girmesine izin verecek misiniz? Diğer Aes Sedaileri aranıza kabul edip Mavi Ajah’ı tekrar kuracak mısınız?”

“Bu talepleri bekliyorduk,” dedi Andaya. “Taleplerin karşılanacak.”

Yalnızca aşağıdaki kıyılara çarpan suyun bozduğu bir sessizlik oldu.

“O zaman kabul ediyorum,” dedi Egwene köprünün karşısından.

“Anne,” dedi Siuan ihtiyatla. “Aceleci bir karar olabilir. Belki de ilk önce konuşulması...”

“Aceleci değil.” Egwene örgüyü bıraktı ve umudunun kabardığını hissetti. “Biz de bunu istiyorduk.” Siuan’ı süzdü. “Dahası, sen kimsin ki acelecilik konusunda bana ders veriyorsun?” Siuan bakışlarını indirdi. “General, adamlarını köprüyü aşmaya hazırla ve arkadaki Temsilcileri öne getir. Aes Sedai kampına haberi iletecek ulaklar yolla. Diğer köprülerdeki adamların beklemeleri gerektiğini bilsin.”

“Peki Anne.” Bryne atını çevirdi ve gerekli emirleri verdi.

Egwene derin bir nefes alarak atını tekmeleyip harekete geçirdi ve köprüye sürdü. Siuan bir balıkçı küfrü salladı ve takip etti. Egwene Gawyn’in atının da arkadan geldiğini duyabiliyordu. Sonra bir asker birliği Bryne’ın kısa komutuna uyarak peşlerine takıldı.

Egwene, kırmızı kurdelelerle bezenmiş saçları arkasında savrularak suları aştı. Biraz önce kaçındıkları şeyi düşünürken tuhaf bir duyguya –farkındalığın ağırlığı– kapıldı. Sonra onun yerini gittikçe büyüyen bir tatmin ve coşku aldı.

Beyaz kısrağı başını sallayarak ipeksi yelesini Egwene’in ellerine sürttü. Köprünün diğer yanında Temsilciler ciddi ifadelerle bekliyordu. Kule önünde yükseliyordu. Yaralı. Kanayarak.

Ama hâlâ ayaktaydı. Işık, *ayaktaydı!*

46
Yeniden Dövülmek Üzere

Zaferle Tar Valon köprüsünden geçtikten sonra, Egwene için gün neredeyse bir bulanıklığa dönüştü. Ona ayak uydurmakta zorlanan Siuan ve Gawyn'le birlikte Beyaz Kule'ye seğirtti. Kule'de, Egwene'i bir grup hizmetkâr karşıladı; Temsilcilerin kendileri onu Salon'da bekliyorlardı.

Hizmetkârlar onu içine iki deri döşemeli sandalye yerleştirilmiş süssüz, ahşap panelli bir odaya götürdüler. Egwene buraya daha önce hiç girmemişti; Salon'un yakınında, bir tür bekleme odasına benziyordu. Deri kokuyordu ve köşedeki küçük mangalda kömürler yanıyordu.

Kısa süre sonra Lairain adlı kısa boylu, kurbağamsı bir Kahverengi Aes Sedai girdi ve Egwene'e törende nasıl davranacağını anlattı. Ufak tefek, kıvırcık saçlı kadın anın önemine tamamen kayıtsız görünüyordu ve Egwene onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Büyük olasılıkla hayatını kütüphane depolarında gezinerek geçiren ve yalnızca müstakbel Amyrlinlere ders vermek için yüz yılda bir ortaya çıkan Kahverengilerden biriydi. Egwene dikkatle dinledi; töreni bir kez yaşamıştı, ama çok karmaşıktı.

Aylar önce, Salidar'da terfi ettiği o günkü endişesini hâlâ hatırlayabiliyordu. O zaman neler olduğu konusunda hâlâ kafası karışıktı. O? Amyrlin?

O tereddüt gitmişti. Törende yanlış yapmaktan korkmuyordu. Bu yalnızca bir törendi ve önemli karar çoktan verilmişti. Egwene Lairain'i dinlerken, Siuan'ın kapının dışında Aes Sedailerden biriyle tartıştığını, Egwene'in çoktan terfi ettiğini ve bu törene gerek olmadığını iddia ettiğini duydu. Egwene elini kaldırarak Lairain'i susturdu ve Siuan'a seslendi.

Siuan başını içeri uzattı.

“Ben asiler tarafından terfi ettirildim Siuan,” dedi Egwene sertçe. “Bu kadınlar da bana oy verme şansını hak ediyor. Aksi halde, asla onların sadakatleri üzerinde hak iddia edemem. Tören bir kez daha yapılmalı.”

Siuan kaşlarını çattı, ama başını salladı. “Pekâlâ.”

Lairain talimatlara devam etmek için ağzını açtı, ama Egwene onu bir jestle daha susturdu ve kadının kızgınlıkla kabarmasına sebep oldu. “Ne haberler var Siuan?”

“Eh,” dedi Siuan kapıyı biraz daha aralayarak, “Bryne birliklerinin çoğunu köprülerden geçirdi ve tahkimat duvarlarındaki Kule Askerleri’nin görevlerini devralıp –kendi askerlerinin bir kısmı ile birlikte– şehirdeki yangınların söndürülmesine yardım etmeye yolladı. Seanchanlar kaçarken bazı evleri de yakmış.”

Bu, barikattaki asker sayısının azlığını açıklıyordu –bir de Salon’un Egwene’i terfi ettirip ettirmemeyi tartışmakla meşgul olduğu bilgisi. Büyük ihtimalle savaşa ne kadar yaklaştıklarının farkında değildiler.

“Kampından gelen Aes Sedaileri ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Siuan. “Merak etmeye başladılar.”

“Onlara Günbatımı Kapısı’nın önünde toplanmalarını söyle,” dedi Egwene. “Ajahlarına göre sıralansınlar ve Temsilciler önde dursun. Törenle işim bittiğinde onları selamlayacağım ve isyan için özürlerini resmi olarak kabul edip, onları Kule’ye kabul edeceğim.”

“*Özürlerini* mi kabul edeceksin?” diye sordu Siuan inanmazlık içinde.

“Kule’ye isyan ettiler Siuan,” dedi Egwene ona bakarak. “Bunu yapmaları ne kadar gerekli olursa olsun, özür için sebep var.”

“Ama sen de onların yanındaydın!”

“Artık yalnızca onları temsil etmiyorum Siuan,” dedi Egwene kararlılıkla. “Ben Kule’yi temsil ediyorum. Tüm Kule’yi. Ve Kule’nin asilerin bölünmüşlükten pişman olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Yalan söylemeleri ve kalmış olmayı dilediklerini söylemeleri gerekmiyor, ama bence bölünmenin sebep olduğu zorluklar için üzüldüklerini ifade etmeleri doğru olur. Onları affedeceğim ve bölünmüşlüğü giderme işine devam edebileceğiz.”

“Peki Anne,” dedi Siuan teslimiyet içinde. Egwene Tesan’ın onun arkasında durduğunu gördü. Saçları Tarabon tarzında örülmüş kadın Egwene’i dinlerken başını sallıyordu.

Egwene Lairain’in talimatlara devam etmesine izin verdi, sonra söyleyeceği cümleleri ve yapacağı hareketleri tekrarladı. Kahverengi tatmin

olduğunda Egwene kalktı, kapıyı açtı ve Siuan'ın emirlerini iletmek üzere gitmiş olduğunu gördü. Tesan kollarını kavuşturmuş, Gawyn'e bakarak koridorda dikiliyordu. Gawyn biraz ötede duvara yaslanmış, elini kınındaki kılıcının kabzasına koymuştu.

"Muhafızın mı?" diye sordu Tesan Egwene'e.

Egwene Gawyn'e baktı ve karman çorman duygularla yüzleşmek zorunda kaldı. Öfke, sevgi, tutku ve pişmanlık. Tuhaf bir karışım. "Hayır," dedi. Gawyn'in gözlerine baktı. "Şimdi yapacağım şeye katılamazsın Gawyn. Burada bekle."

Gawyn itiraz etmek için ağzını açtı, vazgeçti, sonra gergin gergin doğruldu ve eğildi. Bu jest, bir itirazdan daha küstahçaydı.

Egwene alçak, ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle burnunu çekti, sonra Tesan'ın onu Kule Salonu'na götürmesine izin verdi. Salon: hem bir mekân hem de bir grup insan. Çünkü onlar birdiler, tıpkı Amyrlin Makamı'nın bir insan olması, ama aynı zamanda onun oturduğu sandalyenin adı olması gibi.

Egwene Salon'un kapısının önünde durdu ve kalbinin isyankârca çırpındığını hissetti. Koyu renk ahşap kapı kanatlarına gümüş Tar Valon Alevi kakılmıştı. Aniden Siuan bir çift terlikle belirdi ve Egwene'in binici çizmelerine işaret etti. Elbette; Salon'un zemini hassaslıkla boyanmıştı. Egwene çizmeleri çıkarıp terlikleri giydi; Siuan çizmeleri götürdü. Endişelenmeye gerek yoktu! *Buraya daha önce de geldim,* diye düşündü. Salidar'daki gibi değil. *Sınanmam sırasında. Bu kapıya baktım, arkasındaki kadınlarla yüzleştim. Sınanmam sırasında...*

Aniden bir gong çalındı; tüm Kule'yi sarsabilecek kadar yüksekti, Amyrlin'in terfi ettirilmek üzere olduğuna dair uyarı veriyordu. Gong tekrar çalındı, sonra bir daha ve o süslü kapı kanatları açıldı. Evet. Bu, Salidar Aes Sedaileri tarafından terfi ettirildiği mütevazı ahşap binada yaşadığı törenden çok farklı bir deneyimdi. Pek çok açıdan, Salidar'daki performansı yalnızca bir prova olmuştu.

Kapı kanatlarının açılması bitti ve Egwene inlemesini bastırdı. Kapının arkasındaki görkemli ve kubbeli odada, girişin tam karşısında, şimdi bir delik vardı –kocaman bir boşluk. Ejderdağı'na bakıyordu. Oda Seanchan saldırısı sırasında başka odalar kadar zarar görmemişti; pek az moloz vardı ve yıkım dış duvarı aşamamıştı. Yükseltilmiş platform hâlâ odanın duvarları boyunca uzanıyordu ve içindeki sandalyeler sağlamdı. Üçerli

gruplar halinde, her biri üzerine oturan kişinin Ajahının renginde boyanmış, minderli on sekiz sandalye.

Amyrlin Makamı uzak duvarın dibinde, deliğin tam önünde, sırtını arkasındaki engin manzaraya ve uzak Ejderdağı'na vererek duruyordu. Seanchanların patlaması bir iki metre daha ileriye gitse, Makam yok olacaktı. Işık'a şükür, hiç zarar görmemişti.

Egwene havada hafif bir boya kokusu alabiliyordu. Makam'ı aceleyle, bir kez daha tüm yedi rengi barındıracak şekilde boyamışlar mıydı? Eğer öyleyse, hızlı çalışmışlardı. Ama Mavi Temsilcilerin sandalyelerini yerlerine koymaya zamanları olmamıştı.

Egwene; Saerin, Doesine ve Yukiri'nin kendi Ajahlarının arasında oturduğunu gördü. Seaine de oradaydı, Egwene'e o tartan mavi bakışlarla bakıyordu. Bu dört kadın bu olaylarda ne kadar etkili olmuştu? Sarılardan yuvarlak yüzlü Suana tatminle, açık açık gülümseyerek Egwene'e bakıyordu ve çoğu yüzde o dingin, duygusuz Aes Sedai ifadeleri vardı, ama Egwene duruşlarında onay seziyordu. Ya da, en azından, düşmanlık hissetmiyordu. Bu kararın arkasında Kara Ajah avcılarından daha fazlası vardı.

Saerin Kahverengilerin arasında sandalyesinden kalktı. "Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?" diye sordu çınlayan bir sesle.

Egwene Temsilcilere bakmaya devam ederek duraksadı. Sandalyeleri, eşit aralıklarla, dış platforma dizilmişti. O sandalyelerin çoğu boştu. Yalnızca iki Yeşil Temsilci vardı; Talene haftalar önce kaçmıştı. Grilerde Evanellein eksikti. O da günün erken saatlerinde ortadan kaybolmuştu. Velina ve Sedore de gitmişti. Bu hiç iyi bir işaret değildi; bu ikisi Verin'in Kara Ajah listesindeydi. Uyarılmışlar mıydı? Evanellein'in ortadan kaybolması, Verin'in onu gözden kaçırdığı anlamına mı geliyordu?

Kızıl Temsilciler de yoktu. Egwene irkilerek, Duhara'nın Kule'den birkaç hafta önce ayrıldığını hatırladı –kimse nedenini bilmiyordu, ama bazıları Elaida'nın onu bir görevle gönderdiğini söylüyordu. Belki de Kara Ajah işleri için gitmişti. Diğer iki Kızıl Temsilci, Javindhra ve Pevara gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuştu.

Geriye on bir Temsilci kalmıştı. Kule'nin eski yasalarına göre Amyrlin terfi ettirmeye yeten bir sayı değildi –ama Elaida Mavileri dağıtırken yasalar değiştirilmişti. Daha az Temsilci demek, Amyrlin seçmek için daha az kadın olması demekti ve artık yalnızca on bir kişi gerekiyordu. İş görmek zorundaydı. En azından şu anda Kule'de olan her Temsilci bu olayı

biliyordu; Elaida'nın seçilmesi gibi, gizli kapaklı yapılan bir iş değildi. Ve Egwene hiçbir Kara Aes Sedai'nin ona oy vermek için ayağa kalkmayacağından emin olabiliyordu.

Saerin kararsızca Egwene'e bakarak boğazını temizledi ve yine seslendi: "Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?"

Tesan, Egwene'e doğru yanıtı fısıldayacakmış gibi, kenardan ona doğru eğildi. Ama Egwene elini kaldırarak onu susturdu.

Egwene bir şey düşünmekteydi, cüretkâr bir şey. Ama doğruydu. Doğru olduğunu biliyordu. Doğru olduğunu *hissedebiliyordu.* "Kızıl Ajah küçük mü düştü?" diye sordu Tesan'a sessizce.

Beyaz başını sallarken örgülü saçları yanaklarına sürtündü. "Kızıllar için endişelenmen gerekmez," dedi hafif Tarabon aksanıyla. "Elaida ortadan kaybolduktan sonra kendi kısımlarına çekildiler. Buradaki Temsilciler Kızılların hemen yeni Temsilciler seçeceklerinden ve onları bu toplantıya göndereceklerinden endişeleniyor. Kule Salonu'nun gönderdiği bazı... sert mesajların onları sindirmeye yettiğine inanıyorum."

"Ya Silviana Brehon? Hâlâ hapiste mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle Anne," dedi Tesan bir an şaşırıp, Egwene henüz Salon tarafından resmi bir biçimde terfi ettirilmediği halde unvanı kullanarak. "Endişelenme Leane... o serbest bırakıldı. Eşlikçilerle birlikte diğer asilerin yanına gönderdik, orada affını bekliyor."

Egwene düşünceli düşünceli başını salladı. "Silviana'yı hemen buraya, Kule Salonu'na getirt."

Tesan'ın alnı kırıştı. "Anne, bence bunun zamanı değil..."

"Dediğimi yap," diye tısladı Egwene, sonra Salon'a döndü. "Işık altında itaatkârca gelen," diye bildirdi kararlı bir sesle.

Saerin rahatladı. "Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?"

"Işık altında, alçakgönüllülükle gelen," diye yanıt verdi Egwene. Temsilcilere teker teker baktı. Kararlı bir el. Kararlı olmak zorundaydı. Önderliğe ihtiyaçları vardı.

"Kule Salonu'nun huzuruna gelen kim?" diye bitirdi Saerin.

"Salon'un çağrısıyla gelen," dedi Egwene, "Işık altında itaatkârca ve tevazuyla, yalnızca Salon'un iradesini kabul etmeyi isteyerek."

Tören sürdü; her Temsilci, kadın olduğunu kanıtlamak için beline kadar soyundu. Egwene de aynısını yaptı ve Egwene'in onu toplantıya götürmesi gerektiğini düşündüğü açık olan Gawyn'i düşününce hafifçe kızardı.

“Bu kadın için kim ayağa kalkıyor?” diye sordu Saerin Temsilciler giyindikten sonra. Egwene’in şimdilik beline kadar soyunmuş halde kalması gerekiyordu ve kırık duvardan gelen rüzgâr derisini ürpertiyordu. “Ve yüreğe yürekle, ruha ruhla, cana canla ona yemin ediyor?”

Yukiri, Seaine ve Suana hemen ayağa kalktı. “Ben yemin ediyorum,” diye bildirdi her biri.

Egwene bu töreni ilk yaşadığında şok içindeydi. Her adımda hata yapacağından korkuyordu. Daha da kötüsü, her şey bir aldatmaca ya da bir hata çıkacak diye korkuyordu.

O korku gitmişti. Törensel sorular sorulurken –Egwene üç adım atıp, Elaida’nın emriyle Tar Valon Alevi simgesinden sarmallar çizerek yayılan altı renkle yeniden boyanan pürüzsüz zeminde diz çökerken– Egwene şatafatın ardına bakıp, olanların özünü görebiliyordu. Bu kadınlar dehşet içindeydi. Salidar’daki kadınların o zaman olduğu gibi. Amyrlin Makamı bir istikrar gücüydü ve onlar bunun için çabalıyordu.

Onu neden seçmişlerdi? Her iki seferde de, yanıt aynı gibiydi. Çünkü herkesin üzerinde anlaşabildiği tek kişiydi. Bu grupta gülümseyen yüzler vardı. Ama bunlar rakiplerini Makam’dan uzak tutmayı başarmış kadınların gülümsemeleriydi. Ya bu ya da *birinin* öne çıkıp önderliği ele aldığını görünce rahatlayan kadınların gülümsemesi. Ve belki, Makam’a oturan kişi onlar olmadığı için gülümseyenler de vardı. Makam’ın tarihi son zamanlarda tehlike, ayrılık ve iki dramatik trajedi ile dolu olmuştu.

Başta, Salidar’da, Egwene kadınların ahmak olduğunu düşünmüştü. Şimdi daha deneyimliydi ve daha bilge de olduğunu umuyordu. Onların aptallık etmediğini görebiliyordu. Onlar Aes Sedai’ydi –korkularını aşırı ihtiyatlı, ama aynı zamanda duygusuz davranarak saklıyorlardı. Düştüğünü görseler aldırmayacakları birini seçmişlerdi. Riske girmişlerdi, ama kendilerini doğrudan tehlikeye atmamışlardı.

Bu kadınlar da aynısını yapıyordu. Korkularını pürüzsüz yüzler ve kontrollü eylemlerle saklıyorlardı. Temsilcilerin onu desteklemek için ayağa kalkmalarının zamanı geldiğinde, on bir kadının da ayağa kalktığını görmek Egwene’i şaşırtmadı. Tek bir olumsuz oy yoktu. Bu törende ayak yıkamak olmayacaktı.

Hayır, şaşırmamıştı. Başka seçenek olmadığını hepsi biliyordu, kapılarında bir ordu varken olmazdı, Elaida ölmüş sayılırken olmazdı. Yapılacak Aes Sedai şeyi, hiç tartışma olmamış gibi davranmaktı. Oybirliğine ulaşılmalıydı.

Saerin, sırf kimsenin onu zorlayamayacağını kanıtlamak için bile olsa, kimsenin yerinde kalmamasına şaşırmış göründü. Aslında, birden fazla Temsilci şaşırmış göründü; Egwene bu kadar çabuk ayağa kalktıklarından pişman olduklarını tahmin ediyordu. Yerinde kalan tek kişi olmak, Egwene'i ayaklarını yıkamaya ve hizmet etmek için izin istemeye zorlamak insana epey güç kazandırabilirdi. Elbette, bu aynı zamanda o kadının göze batmasına sebep olurdu ve yeni Amyrlin'in hoşnutsuzluğunu kazanırdı.

Kadınlar yavaşça yerlerine oturdu. Egwene'in rehberliğe ihtiyacı yoktu ve sunulmadı da zaten. Ayağa kalktı, salonu aştı. Terlikli ayakları Alev desenli taşın üzerinde sessizdi. Odada bir rüzgâr esiyor, şalları dalgalandırıyor, Egwene'in çıplak tenine çarpıyordu. Uzak duvardan görülen baş döndürücü manzaraya rağmen burada toplanmayı seçmeleri, Salon'un gücü hakkında bir şey söylüyordu.

Saerin Makam'da Egwene'i karşıladı. Zeytin tenli Altaralı dikkatli bir şekilde Egwene'in elbisesini düğmelemeye başladı, sonra saygıyla Amyrlin etolünü Makam'dan kaldırdı. Yedi renkli etoldü, Elaida'nın attığı yerden bulunup getirilmişti. Saerin bir an Egwene'e baktıktan sonra, incelermiş gibi etolü kaldırdı.

"Bu ağırlığı taşımak istediğinden emin misin çocuğum?" diye sordu Saerin yumuşak bir sesle. Bu, törenin bir parçası değildi.

"Onu zaten taşıyorum Saerin." Egwene fısıldarcasına yanıt vermişti. "Elaida onu dilediği gibi bölüp ayırmaya çalışırken sırtından attı. Ben onu aldım ve o zamandan beri taşıyorum. Ölüme kadar da taşımak istiyorum. Taşıyacağım da."

Saerin başını salladı. "Onu bu yüzden hak ediyor olabilirsin bence," dedi. "Tarihçelerde, bizi bekleyen günlerle karşılaştırılabilecek herhangi bir şey olduğundan kuşkuluyum. Gelecekte, âlimlerin yaşadığımız günlere bakacağını ve onların Delilik Zamanı'ndan ya da Kırılış'ın kendisinden daha zor –zihin, beden ve ruh için daha zahmetli– olduğuna karar vereceklerini düşünüyorum."

"O zaman iyi ki dünya için biz varız, değil mi?" diye sordu Egwene.

Saerin duraksadı, sonra başını salladı. "Sanırım öyle." Etolü kaldırdı ve Egwene'in omuzlarına koydu. "Amyrlin Makamı'na terfi ettin!" diye bildirdi. Diğer Temsilcilerin sesleri de katıldı: "Işığın ihtişamı altında, Beyaz Kule sonsuza dek yaşasın. Egwene al'Vere, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, *Amyrlin Makamı!*"

Egwene dönüp kadınlara baktı, sonra sandalyeye oturdu. Çok uzun bir yolculuğun ardından yuvasına dönmüş gibi hissediyordu. Dünya Karanlık Varlık'ın dokunuşunun gerilimi altında eğiliyordu, ama o yerini alır almaz biraz daha doğru –biraz daha güvenli– gelmeye başlamıştı.

Kadınlar yaş sırasına göre önüne dizildiler. Saerin en arkadaydı. Teker teker geldiler, önünde derin birer reverans yaptılar, hizmet etmek için izin istediler, sonra Büyük Yılan yüzüğünü öptüler ve kenara çekildiler. Onlar bunu yaparken, Egwene Tesan'ın sonunda döndüğünü fark etti. Kadın herkesin giyinik olduğundan emin olmak için içeri göz attı ve bir an sonra göğüslerinde beyaz Tar Valon Alevi simgesi taşıyan dört askerle içeri girdi. Egwene iç çekecekken kendini tuttu. Silviana'yı zincirler içinde getirmişlerdi anlaşılan.

Temsilciler yüzüğünü öptükten sonra sandalyelerine döndüler. Tören biraz daha sürecekti, ama önemli kısmı bitmişti. Egwene sonunda gerçekten Amyrlin olmuştu. Bu anı çok beklemişti.

Şimdi sürpriz zamanıydı.

"Tutsağın zincirlerini çözün," dedi Egwene.

Odanın dışındaki askerler, metal şıngırtıları eşliğinde, denileni gönülsüzce yaptılar. Temsilciler şaşkın ifadelerle döndü.

"Silviana Brehon!" dedi Egwene ayağa kalkarak. "Amyrlin Makamı'na yaklaşabilirsin."

Askerler kenara çekildi ve Silviana'nın girmesine izin verdiler. Kadının kırmızı elbisesi eskiden güzeldi, ama Elaida'nın dayattığı tutsaklık onu hırpalamıştı. Normalde topuz yaptığı siyah saçları şimdi kabaca örülmüştü. Elbisesi kırışmıştı, dizleri kirliydi. Ama kare yüzü dingindi.

Şaşırtıcı şekilde, odayı aştıktan sonra Egwene'in önünde diz çöktü. Egwene elini uzattı ve kadının yüzüğünü öpmesine izin verdi.

Egwene'in töreni bozmasına şaşıran Temsilciler onları izliyordu. "Anne," diye sordu Yukiri sonunda. "Hüküm dağıtmak için en iyi zaman bu mu sence?"

Egwene elini önünde diz çökmüş Silviana'dan çekti ve doğrudan Yukiri'ye baktı; sonra bakışlarını, bekleyen Temsilcilere çevirdi. "Hepinizin utanması lazım," dedi.

Katı yüzlü Aes Sedailer kaşlarını kaldırdı ve gözlerini daha da fazla açtı. Kızmış görünüyorlardı. Buna hakları yoktu. Onların öfkeleri, Egwene'in öfkesinin yanında hiçbir şeydi.

“Bu,” dedi Egwene kırık duvarı göstererek. “Bunun sorumluluğunu taşıyorsunuz.” Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Silviana’yı gösterdi. “*Bunun* sorumluluğunu taşıyorsunuz. Kardeşlerimizin koridorlarda birbirlerine nasıl baktığı da sizin suçunuz. Kule’nin bunca zaman bölünmüş kalması da. Çoğunuz o bölünmüşlüğün sorumluluğunu taşıyorsunuz!

“İnsanlığın *yüz karasısınız.* Beyaz Kule –Işığın gururu, Efsaneler Çağı’ndan beri istikrarın ve gerçeğin gücü– sizin yüzünüzden neredeyse paramparça oluyordu.”

Gözler yerlerinden uğradı ve birkaç kadın şoktan boğulacak gibi oldu. “Elaida...” diye başladı biri.

“Elaida delinin tekiydi ve bunu hepiniz biliyorsunuz!” dedi Egwene sertçe, dimdik durup hepsine ters ters bakarak. “Son birkaç aydır, farkında olmadan bizi yok etmek için çalıştığını biliyorsunuz. Işık, çoğunuz bunu daha onu *terfi ettirirken* biliyordunuz muhtemelen!

“Daha önce de budala Amyrlinler oldu, ama hiçbiri koca Kule’yi yıkmaya bu kadar yaklaşmadı! Amyrlin’i *sizin* kontrol altında tutmanız gerekiyordu. Bu tür şeyler yapmasını *sizin* önlemeniz gerekiyordu! Siz onun koca bir Ajah’ı dağıtmasına izin verdiniz, öyle mi? *Aklınızda* ne vardı? Kule’nin bu kadar düşmesine nasıl izin verdiniz? Hem de *Yenidendoğan Ejder* dünya üzerinde yürürken!

“Rand al’Thor’u tutsak etmek gibi felakete varabilecek bir girişimi duyar duymaz Elaida’yı düşürmeniz gerekiyordu. Onun kavgacılığının ve küçük şeylerle uğraşmasının Ajahları birbirine düşürdüğünü gördüğünüz zaman onu düşürmeniz gerekiyordu. Kule’yi yine bir araya getirmek, bir kılmak için gerekeni yapmayı reddettiği zaman *kesinlikle* düşürmeniz gerekiyordu!”

Egwene Aes Sedai sıralarına baktı, her biri ile göz göze geldi ve karşısındaki kadın bakışlarını kaçırana kadar da bakmaya devam etti. Kimse onun gözlerine uzun süre bakmaya cesaret edemiyordu. Sonunda, kadınların maskelerinden utanç sızmaya başladığını gördü. Utanmalıydılar da!

“Hiçbiriniz ona direnmediniz,” dedi Egwene tükürürcesine. “Kendinize Kule Salonu demeye *cüret* ediyorsunuz, öyle mi? Sinmiş olan sizler? Gerekeni yapamayacak kadar korkmuş olan sizler? Kendi aranızdaki didişmelere ve siyasi oyunlara çok daldığınızdan neyin gerektiğini göremeyen sizler?”

Egwene Silviana'ya baktı. "Bu odada tek bir kadın doğru olduğuna inandığı şeyi savundu. Tek bir kadın Elaida'ya meydan okumaya cüret etti ve bunun bedelini kabul etti. Ve siz bu kadını buraya, ondan *intikam* almak için getirdiğimi düşünüyorsunuz, öyle mi? Gerçekten de son birkaç ay içinde, koca Kule'de, aklı başında bir şey yapmış olan tek kadını cezalandıracağımı düşünecek kadar kör müsünüz?"

Şimdi hepsi başlarını indirmişti. Saerin bile onun gözlerine bakamıyordu.

Silviana başını kaldırıp ona baktı.

"Sen görevini yaptın Silviana," dedi Egwene. "Hem de başarıyla yaptın. Ayağa kalk."

Kadın ayağa kalktı. Perişan görünüyordu, gözleri uykusuzluktan şişmişti ve Egwene kadının güçlükle ayakta durduğunu tahmin ediyordu. Son birkaç günün kargaşası içinde ona yiyecek ve su götürülmesini sağlayan olmuş muydu?

"Silviana," dedi Egwene, "yeni bir Amyrlin seçildi. Ve, bunu söylemek beni utandırıyor, ama Elaida'nın terfisini andıran bir manevrayla yapıldı bu. Yedi Ajah'ın yalnızca beşi temsil edildi. Burada olsalar, Mavilerin beni destekleyeceğini biliyorum. Ama Kızıllara onay ya da retlerini dile getirme fırsatı bile verilmedi."

"Bunun için iyi sebepler var Anne," dedi Silviana.

"Bu doğru olabilir," dedi Egwene, "ama bu, hüküm süremin benimle Kızıllar arasında gerilimle geçmesine sebep olmaktan başka işe yaramaz. Hiç olmayan yerde kötü niyet algılayacaklar ve ben yüzlerce kadının gücünü kaybedeceğim. Hem de, çok ihtiyaç duyulan kadınların."

"Ben... bunu aşmanın yolunu göremiyorum Anne," dedi Silviana dürüstlükle.

"Ben görüyorum," dedi Egwene. "Silviana Brehon, Vakanüvis olarak seni seçiyorum. Kızılları dışladığım söylenmesin."

Silviana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu kadın daha kısa bir süre önce Elaida'nın emriyle Egwene'i masasının kenarına yatırıyor ve dövüyordu. Ama Silviana şimdi diz çökmüştü; hem de bunu emir beklemeden yapmıştı. Salon'un Egwene'i seçme yetkesi olduğunu kabul etmişti. Egwene'in kendisini kabul ediyor muydu?

Egwene'in önerisi onu zor ve tehlikeli bir yola sokacaktı. Kızıllar bunu ihanet olarak görebilirdi. Silviana'nın yanıtı ne olacaktı? Egwene

terlemesini önleyen hileye minnet duyuyordu, yoksa yüzünden ter damlaları akacağını biliyordu.

“Şeref duyarım Anne,” dedi Silviana yeniden diz çökerek. “Gerçekten şeref duyarım.”

Egwene nefesini bıraktı. Dağılan Ajahları yeniden birleştirme görevi zor olacaktı –ama eğer Kızıllar onu düşman olarak görürse, bu imkânsız olurdu. Silviana yanındayken, Kızılların reddedemeyeceği bir elçisi var demekti. Bir umut.

“Bu Kızıl Ajah için zor bir zaman olacak kızım,” dedi Egwene. “Görevleri her zaman yönlendirebilen erkekleri yakalamak olmuştur, ama raporlar *saidin*’in temizlendiğini söylüyor.”

“Yine de başıboş yönlendirenler olacaktır Anne,” dedi Silviana. “Ve erkeklere güvenilemez.”

Bir gün bu son duyguyu aşmamız gerekecek, diye düşündü Egwene. *Ama şimdilik, sürmesine izin verilecek kadar doğru bir inanç.* “Amacınızın yok olmak olduğunu söylemedim, yalnızca değişmeniz gerektiğini söyledim. Gelecekte Kızıl Ajah için büyük şeyler görebiliyorum – vizyonunuzun genişlemesi, görevlerinizin yenilenmesi. Bunlara rehberlik ederken yanımda olacağın için memnunum.”

Egwene sersem bir sessizlik içinde izlemekte olan Temsilcilere baktı. “Hepinize kefaret ödemenizi emrederdim,” dedi Egwene, “ama en azından bazılarınızın Beyaz Kule’nin dağılmasını önlemek için gizliden gizliye çalıştığınızı biliyorum. Yeterince çalışmadınız, ama bir şeyler yaptınız. Bunun ötesinde, kendi kendimizden sık sık istediğimiz kefaretin saçma olduğunu düşünüyorum. Bir Aes Sedai için fiziksel acı nedir ki?”

Egwene derin bir nefes aldı. “Ben de suçsuz değilim. Utancınızın bir kısmını paylaşıyorum, çünkü bu felaketler benim görev sürem sırasında oldu. Asilere katıldım, onlar tarafından terfi ettirilmeme izin verdim. Tek seçenek buydu, ama bu seçim nedeniyle yine de kusurluyum.

“Utancınızı taşıyın Temsilciler, ama kararlılıkla taşıyın. Onun sizi yıkmasına izin vermeyin. Şifa zamanı başladı ve artık suçlu aramanın faydası yok. Başarısız oldunuz. Ama bizim sizden başka kimsemiz yok. Dünyanın *bizden* başka kimsesi yok.”

Kadınlar başını kaldırmaya başladı.

“Gelin,” dedi Egwene odada yürüyerek. Silviana hemen peşine takıldı. “Asileri selamlayalım.”

Hâlâ duman kokan, yer yer moloz saçılmış Kule koridorlarında yürüdüler. Egwene kan lekelerine bakmamaya çalışıyordu. Temsilciler de, Egwene'in paylamalarına rağmen, Ajahlarına göre gruplaşarak arkasından geldiler. Ayrılıkları gidermek için çok çalışmak gerekecekti.

"Anne," dedi Silviana sessizce, yürürlerken, "asiler arasında bir Vakanüvisin olduğunu varsayıyorum. İkimizi birden mi alıkoyacaksın?" Kadının gergin sesi, böyle sıradışı bir ayarlama hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

"Hayır," dedi Egwene. "Önceki Vakanüvisim Kara Ajah olduğu için idam edildi."

Silviana soldu. "Anlıyorum."

"Bu tür şeylerin çevresinden dolaşamayız Silviana," dedi Egwene. "Kurtarılışımdan önce çok önemli bir ziyaretçim oldu. O da Karalardandı ve diğer Kara Aes Sedailerin isimlerini verdi bana. Asilerin arasındakilerin Kara olduğunu Yemin Çubuğu'yla teker teker doğruladım."

"Yemin Çubuğu mu?" diye nida etti Silviana.

"Evet," dedi Egwene merdivene geldiklerinde. "Dün gece, Kule'de bir müttefikim verdi onu bana. Ama *ter'angreal* odasını taşımamız gerektiğini düşünüyorum. Yerini gizli tutmalıyız ve örgülerle korumalıyız. Kısa süre sonra yeterli güç sahibi bütün Aes Sedaileri Yolculuk örgüsünü öğrenecek. Güvendiklerim dahil çoğu arada bir *angreal* 'ödünç almak' istese şaşırmazdım."

"Peki Anne," dedi Silviana. Sonra daha alçak bir sesle, "Çok şeyin değiştiğine alışmam gerekecek sanırım," diye devam etti.

"Korkarım öyle," dedi Egwene. "Bunların en önemlisi, çoğu standart yaşta olmayan yüzlerce yeni çömezle başa çıkabilecek yeni bir Çömezler Sorumlusu seçmek olacak. Kaç yaşında olursa olsun, belli bir miktar yönlendirme yeteneği sergileyen her kadını kabul edip eğitme sürecini çoktan başlattım. Fazla zaman geçmeden Beyaz Kule'nin çömezlerle tıka basa dolacağını tahmin ediyorum."

"O zaman yerime seçilecek kişi konusunda hızla öneriler düşüneceğim Anne," dedi Silviana.

Egwene başını sallayarak onayladı. Romanda ve Lelaine Egwene'in Silviana'yı seçtiğini duyunca çok kızacaklardı kuşkusuz, ama Egwene düşündükçe seçiminden daha da memnun oluyordu. Sırf Silviana Kızıl olduğu için değil, aynı zamanda bu kadar becerikli bir kadın olduğu için. Saerin de fena seçim olmazdı, ama çoğu kişi onu Egwene'in rehberi ve

belki Makam’ın ardındaki gerçek güç olarak görürdü. Bir Mavi seçmek, Kule’nin mevcut durumunda, bölücü bir hareket olurdu. Dahası, Amyrlin asiler arasından seçilmişken –Egwene ne derse desin, ne yaparsa yapsın, kimse bunu kolay kolay unutmazdı– Kule’de kalanlardan bir Vakanüvis seçmek ilişkileri düzeltme konusunda çok daha olumlu olurdu.

Fazla zaman geçmeden Kule’nin doğu yanındaki Büyük Meydan’a vardılar. Meydan –Egwene’in emrettiği gibi– Ajahlarına göre sıralanmış kadınlarla dolmuştu. Egwene bu yeri, geniş bir merdiven sahanlığıyla biten yüksek basamaklar yüzünden seçmişti. Orada, görkemli oymalarla süslü kapı kanatlarının önünde durdu. Bir kalabalığa hitap etmek için kusursuz bir yerdi.

Aynı zamanda, önceki geceki saldırı sırasında büyük hasar görmüş kanatların arasındaydı. Doğu kanadından hâlâ dumanlar çıkıyordu; duvarlardan biri yıkılmıştı. Bununla birlikte, buradan bakınca, Kule’nin kendisi göreceli olarak sağlamdı ve kocaman deliklerin hiçbiri doğrudan görülemiyordu.

Egwene alt kat pencerelerine dizilmiş yüzleri görebiliyordu. Aes Sedailer ve çömezler onu izliyordu. Asilere ek olarak, Egwene Kule’de kalanların çoğuna da hitap etme şansı bulacakmış gibi görünüyordu. Sesini yükseltmek için bir örgü yaptı. Gürleyecek kadar değil, ama arkadakiler ve aşağıdakiler tarafından duyulabilecek kadar.

“Kardeşlerim,” dedi, “kızlarım. Usuller uyarınca Amyrlin Makamı olarak seçildim. Bu çatışmanın her iki tarafı da beni seçti. Her ikisi de öngörülen yöntemleri kullandı ve her ikisi de artık beni Amyrlin olarak kabul ediyor. Bir kez daha birleşmenin zamanı geldi.

“Bu bölünme hiç olmamış gibi davranmayacağım. Biz Beyaz Kule’dekiler bazen kabullenmek istemediğimiz gerçekleri çok çabuk unuturuz. Bu gerçek, onu yaşamış olan bizlerden saklanamaz. Bölünmüştük. Neredeyse birbirimizle savaşacaktık. Utanç verici duruma düştük.

“Siz önümdeki asiler korkunç bir şey yaptınız. Kule’yi böldünüz ve rakip bir Amyrlin çıkardınız. İlk defa, Aes Sedailer tarafından Aes Sedailere karşı asker sürüldü. O birliklerin başını ben çekiyordum. Bu utancı biliyorum.

“Gerekli olsa da olmasa da, utanılacak bir şey. Bu yüzden, sizden suçlu olduğunuzu itiraf etmenizi talep ediyorum. Suçlarınızın sorumluluğunu üstlenmelisiniz, bunlar herkesin iyiliği için yapılmış olsa bile.”

Aşağıdaki Aes Sedailere baktı. Onları saflara ayırması –sonra onları bekletmesi– tavrını yeterince ifade edememişse, belki sözleri edebilirdi.

“Buraya ihtişam içinde gelmediniz,” dedi Egwene onlara. “Buraya zaferle gelmediniz. Çünkü kardeş kardeşle savaşırken, Muhafız Muhafızı öldürürken zafer olamaz.” Safların önünde duran Siuan’ı fark etti ve onunla göz göze geldi. Leane de oradaydı, uzun tutsaklığı yüzünden perişan durumdaydı, ama dimdik duruyordu.

“Her iki taraf da hatalar yaptı,” dedi Egwene. “Ve yaptıklarımızı onarmak için sıkı çalışmamız gerekecek. Demirciler, kırılan bir kılıcın bir daha asla bütün olamayacağını söyler. Yeniden dövülmesi, metalinin eritilmesi, sonra yeniden biçimlendirilmesi gerekir.

“Takip eden aylar bizim yeniden biçimlenmemiz olacak. Kırıldık, sonra köklerimizden koparıldık. Son Savaş yaklaşıyor ve o gelmeden önce, bir kez daha kuvvetle dövülmüş, kırık olmayan bütün bir kılıç olmamızı sağlamaya kararlıyım! Sizden taleplerde bulunacağım. Haşin talepler olacak. Dayanabileceğinizi düşündüğünüz sınırlara kadar zorlayacak sizi. Bu yanık delikleri alıp dolduracağım! Tavizler vermek zorunda kalınacak, çünkü burada Salon için çok fazla Temsilci, beş fazladan Ajah başı var. Bazılarınızın yerinizden feragat etmesi, sevmediğiniz kişilerin önünde alçakgönüllülükle başını eğmesi gerekecek.

“Bugünler sizi sınayacak! Sizi, daha birkaç saat önce düşman olarak gördüğünüz kişilerle çalışmaya zorlayacağım. Sizi reddedenlerin, sizi incitenlerin, sizden nefret edenlerin yanında yürüyeceksiniz.

“Ama biz zayıflıklarımızdan daha güçlüyüz. Beyaz Kule ayakta ve biz de onunla birlikte ayakta duracağız! Bir kez daha bir olacağız. Hikâyelere konu olan bir topluluk olacağız! Sizinle işim bittiğinde, Beyaz Kule’nin zayıf olduğu yazılmayacak. Zaferlerimiz karşısında ayrılıklarımız unutulacak. Kendi kendine düşman olan Beyaz Kule olarak değil, Gölge’nin karşısında sağlam duran Beyaz Kule olarak hatırlanacağız. Bugünler *efsanevi* olacak!”

Tezahüratlar patladı. Daha çok çömezler ve askerler alkışlıyordu, çünkü Aes Sedailer bu tür davranışlar için fazla ölçülüydü. Genelde. Genç Aes Sedailerin bazıları kendilerini ana kaptırıp bağırıyorlardı. Neyse ki, o tezahüratlar her iki taraftan geliyordu. Egwene onların bir süre kükremesine izin verdi, sonra kollarını kaldırarak susturdu.

“Diyarda duyulsun!” diye bağırdı. “Dillere düşsün, güven duyulsun ve hatırlansın. Beyaz Kule tam ve bütündür. Ve ne erkek, ne kadın, ne de

Gölge yaratımı hiç kimse bizi bir daha bölünmüş görecek!”

Bu sefer tezahüratlar neredeyse sağır ediciydi ve şaşırtıcı şekilde, daha fazla Aes Sedai katıldı. Egwene ellerini indirdi.

Gelecek aylarda da ona tezahürat yapacaklarını umuyordu. Yapılacak çok iş vardı.

47
Kaybettiği

Rand dairesine hemen dönmedi. Sınırboylularla yapacağı toplantının başarısız olması onu sarsmıştı. Onu Far Madding'e çekme teşebbüsleri değildi neden –bu can sıkıcıydı, ama beklenmedik değildi. İnsanlar her zaman onu yönlendirmeye ve kullanmaya çalışırdı. Sınırboylular da farklı değildi.

Hayır, onu huzursuz eden başka bir şeydi, tam olarak tanımlayamadığı bir şey. Bu yüzden, peşinde iki Aiel Kız ile birlikte Tear Taşı'nda yürüyordu. Varlığı hizmetkârları ürkütüyor, Savunucuların sinirlerini bozuyordu.

Koridorlar kıvrılıp dönüyordu. Duvarlar –duvar halılarının bulunmadığı yerlerde– ıslak kum rengiydi, ama Rand'ın bildiği her tür kayadan daha sağlamdılar, yabancı ve gariptiler; pürüzsüz uzanan her metresi bu mekânın doğal olmadığını hatırlatıyordu.

Rand da aynı hissediyordu. İnsan biçimine sahipti. Gerçekten de, bir insanın tavırlarına ve geçmişine sahipti. Ama o, hiçbir insanın –hatta kendisinin bile– anlayamadığı bir şeydi. Efsanevi bir figür. Tek Güç'ün bir yaratımı, bir *ter'angreal* ya da bir parça *cuendillar* kadar olağandışı. Onu kral gibi giydiriyorlardı, tıpkı bu koridorları püsküllü altın ve kırmızı kilimlerle giydirdikleri gibi. Tıpkı bu duvarlara, ünlü Tearlı generalleri betimleyen halılar astıkları gibi. Bu süslemeler gerçekten ortamı güzelleştirmek içindi, ama aynı zamanda örtmek içindi. Çıplak duvar parçaları mekânın ne kadar yabancı olduğunu vurguluyordu. Kilimler ve duvar halıları onu daha... insani kılıyordu. Tıpkı Rand'a bir taç ve güzel bir ceket vermenin onu kabullenmelerini sağlaması gibi. Kralların biraz farklı olması beklenirdi. Tacın altında saklı olan yabancı doğasını boş ver. Uzun

zaman önce ölmüş olan bir adamın yüreğini taşımasını, omuzlarının kehanetin ağırlığını taşımak üzere yaratılmasını, ruhunun bir milyon kişinin ihtiyaçları, istekleri ve umutları altında ezilmesini boş ver.

İki el. Biri yok etmek, diğeri kurtarmak için. Hangisini kaybetmişti?

Taş'ta yoldan çıkmak kolaydı. Desen çözülmeye başlamadan uzun zaman önce de, bu kahverengi taştan yapılmış dolambaçlı koridorlar insanı yanlış yönlendiriyordu. Saldırganları şaşırtmak için tasarlanmışlardı. Koridor kesişimleri aniden geliyordu; insanın nerede olduğunu anlatan pek az işaret vardı ve kalenin iç koridorlarında pencere yoktu. Aieller Taş'ı ele geçirmekte ne kadar zorlandıklarını görünce etkilendiklerini söylemişlerdi. Onları etkileyen Savunucular değil, muazzam binanın genişliği ve düzeniydi.

Neyse ki Rand'ın belli bir hedefi yoktu. O yalnızca yürümek istiyordu.

Olması gereken şeyi *kabullenmişti.* O zaman bu onu neden rahatsız ediyordu? Derinlerde bir ses –kafasının içinde değil, yüreğinde– yaptığı şeylere itiraz etmeye başlamıştı. Lews Therin'in sesi gibi yüksek ya da şiddetli değildi; tıpkı unutulmuş bir kaşıntı gibi, yalnızca fısıldıyordu. Yanlış bir şey var. Yanlış bir şey var...

Hayır! diye düşündü. *Güçlü olmalıyım. Sonunda olmam gereken şeyi oldum!*

Dişlerini sıkarak koridorda durdu. Ceketinin derin cebinde erişim anahtarını taşıyordu. Onun soğuk, pürüzsüz hatlarına dokundu. Ne kadar güvenilir olursa olsun, onu bir hizmetkârın ellerine bırakmaya cesaret edemiyordu.

Hurin, diye fark etti. *Beni rahatsız eden bu. Hurin'i görmek.*

Sırtını dikleştirerek yürümeye devam etti. Her zaman güçlü olmalıydı – ya da en azından güçlü görünmeliydi.

Hurin eski hayatından kalan bir andaçtı. Mat'in hâlâ Rand'ın ceketleriyle alay ettiği, Rand'ın Egwene'le evlenmeyi ve bir şekilde İki Nehir'e dönmeyi umduğu günlerden. Fain'i durdurup Mat'in hançerini geri almak, onun dostu olduğunu kanıtlamak için Hurin ve Loial ile birlikte yolculuk ediyordu. Rand o zamanlar bilmese de, çok daha kolay günlerdi. Arkadaşlarının ondan nefret etmesinden daha kötü bir şey olup olamayacağını merak ettiği günler.

Renkler gözlerinin önünde kaydı. Perrin, başının üzerinde yükselen o taştan kılıçla, karanlık kampta yürüyordu. Görüntü değişti ve hâlâ bir şehirde olan Mat'i gördü. Caemlyn miydi? Neden Rand bu kadar uzakta

kalmak zorundayken, o Elayne'e bu kadar yakın olabiliyordu? Bağ aracılığıyla onun duygularını zar zor hissedebiliyordu. Onu o kadar özlüyordu ki. Bir zamanlar, bu kalenin koridorlarında birbirlerinden öpücük çalmışlardı.

Hayır, diye düşündü. *Ben güçlüyüm.* Özlem, hissetmemesi gereken bir duyguydu. Nostalji onu hiçbir yere götürmezdi. İkisini de yok etmeye çalışarak bir merdivene geldi ve basamakları inmeye, bedenini çalıştırarak nefesini hızlandırmaya çabaladı.

Geçmişten mi kaçıyoruz? diye sordu Lews Therin. *Evet. Bu iyi. Onunla yüzleşmektense kaçmak yeğdir.*

Rand'ın Hurin'le geçirdiği zaman Falme'de sona ermişti. O günler kafasında belirsizdi. O zaman yaşadığı değişiklikler –öldürmek zorunda olduğunu, sevdiği eski hayatına bir daha geri dönmeyeceğini fark etmek– üzerinde durmak istemediği şeylerdi. Neredeyse çılgına dönmüş halde, dostlarından ayrı, düşlerinde Ishamael'i görerek, Tear'a yönelmişti.

Bu sonuncusu yine oluyordu.

Rand derin derin nefes alarak kalenin alt katlarından birine indi. Kızlar da onu izledi. Onlar nefes nefese kalmamıştı. Koridorda yürüdü ve bir insanın kucaklayamayacağı kadar geniş ve sağlam sütunların dizili olduğu büyük bir odaya geldi. Taşın Yüreği. Pek çok Savunucu hazır ola geçti ve Rand geçerken selam çaktılar.

Rand Yürek'in merkezine yürüdü. Eskiden orada *Callandor* asılı duruyor, ışıkta parlıyordu. Kristal kılıç şimdi Cadsuane'deydi. Kadının beceriksizlik edip, eril *a'dam*'ı kaybettiği gibi *onu* da kaybetmediğini umuyordu. Rand'ın umurunda değildi aslında. *Callandor* o kadar üstün bir araç değildi; onu kullanmak için bir erkeğin bir kadının iradesine boyun eğmesi gerekiyordu. Dahası, güçlü bir araçtı, ama Choedan Kal kadar güçlü değil. Erişim anahtarı çok daha iyi bir araçtı. Rand eskiden *Callandor*'un asılı olduğu yere bakarak sessizce onu okşadı.

Bu onu öteden beri rahatsız ediyordu. Kehanetlerin bahsettiği silah *Callandor*'du. *Karaethon Döngüsü* Taş'ın Yenidendoğan Ejder *Callandor*'u kullanana kadar düşmeyeceğini söylüyordu. Bazı âlimlere göre bu pasaj kılıcın *asla* kullanılmayacağını ima ediyordu. Ama kehanetler öyle işlemezdi –onlar gerçekleşmek için vardı.

Rand Karaethon Kehaneti'ni incelemişti. Ne yazık ki, anlamını çözmek yüz metrelik dolaşmış bir halatı tek elle çözmeye çalışmaktan farksızdı.

Dokunulamayan Kılıç'ı almak Rand'ın gerçekleştirdiği ilk büyük kehanetlerden biriydi. Ama *Callandor*'u alması anlamsız bir işaret miydi, yoksa bir adım mı? Kehaneti herkes biliyordu, ama pek az kişi kaçınılmaz soruyu soruyordu. Neden? *Neden* Rand'ın kılıcı alması gerekiyordu? Son Savaş'ta mı kullanılacaktı?

Kılıç bir *sa'angreal* olarak düşük nitelikteydi ve Rand onun yalnızca kılıç olarak kullanılacağından kuşkuluydu. Kehanetler neden Choedan Kal'dan bahsetmiyordu? Rand lekeyi temizlemek için *onları* kullanmıştı. Erişim anahtarı Rand'a *Callandor*'un sağlayabildiğinin çok ötesinde güç veriyordu ve o gücün dezavantajı da yoktu. Heykelcik özgürlük demekti, ama *Callandor* yalnızca bir başka kutuydu. Ama kehanetlerde Choedan Kal'dan ve anahtarlarından bahsedilmiyordu.

Rand bunu can sıkıcı buluyordu, çünkü kehanetler –bir açıdan– en büyük ve en boğucu kutuydu. Onların içinde kısılı kalmıştı. Sonunda onu boğacaklardı.

Onlara söyledim... diye fısıldadı Lews Therin.

Neyi söyledin? diye sordu Rand.

Planın işe yaramayacağını, dedi Lews Therin çok alçak bir sesle. *Kaba gücün onu sınırlayamayacağını. Planıma cüretkâr dediler, ama yarattıkları bu silahlar, onlar fazla tehlikeli. Fazla korkutucu. Hiçbir insan o kadar güç tutmamalı...*

Rand düşünceleri, sesi, anıları kavramaya çalıştı. Lews Therin'in Karanlık Varlık'ın zindanını Mühürleme planı hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu. Choedan Kal... bu amaç için mi yapılmışlardı?

Yanıt bu muydu? Lews Therin yanlış seçimi mi yapmıştı? O zaman neden kehanetlerde onlardan bahsedilmiyordu?

Rand boş odadan çıkmak üzere döndü. "Artık burada nöbet tutmayın," dedi Savunuculara. "Burada değerli hiçbir şey yok. Hiç var olduğunu da sanmıyorum."

Adamlar, sevgili babaları tarafından paylanmış çocuklar gibi, utanç ve şok içinde baktılar. Ama bir savaş yaklaşıyordu ve Rand askerleri boş bir odayı savunmak üzere geride bırakmayacaktı.

Rand dişlerini sıktı ve koridora çıktı. *Callandor.* Cadsuane onu nereye saklamıştı? Kadının Taş'ta bir odaya yerleştiğini, onu mahkûm ettiği sürgünün sınırlarını zorladığını biliyordu. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. Onu Taş'tan atmak belki. Rand hızla taş basamakları tırmandı,

sonra gelişigüzel bir katta merdivenden ayrıldı ve *hareket etmeye* devam etti. Şu anda oturmak onu delirtirdi.

İplerle bağlanmamak için çok çabalamıştı, ama günün sonunda, kehanetler onun gerektiği gibi ölmesini sağlayacaktı. Onlar tüm Aes Sedailerden daha şeytani, daha çıkarcıydı.

Rand'ın öfkesi içinde kabardı, sınırlarını zorladı. Derinlerdeki alçak ses bu fırtına karşısında ürperdi. Rand sol kolunu duvara dayadı ve başını eğerek dişlerini gıcırdattı.

"Güçlü olacağım," diye fısıldadı. Ama öfke gitmiyordu. Neden gidecekti ki? Sınırboylular ona meydan okumuştu. Seanchanlar ona meydan okumuştu. Aes Sedailer ona itaat ediyormuş gibi yapıyordu, ama o sırtını döndüğünde Cadsuane'le yemek yiyor, onun emirlerine göre dans ediyorlardı.

Ona en çok da Cadsuane meydan okuyordu. Rand'ın yakınında kalıyor, emirlerini hor görüyor, amacını çarpıtıyordu. Rand erişim anahtarını çıkardı ve elledi. Son Savaş ufuktaydı ve o sahip olduğu yetersiz zamanı ona hakaret edecek insanlarla görüşmeye giderek harcıyordu. Her geçen gün Karanlık Varlık Desen'i daha da fazla çözüyordu ve sınırları korumaya yemin etmiş olanlar Far Madding'de saklanıyordu.

Rand derin derin nefes alarak çevresine bakındı. Bu koridorda bir şeyler tanıdık geliyordu. Neden olduğundan emin değildi; tüm diğer koridorlara benziyordu. Altın rengi ve kırmızı kilimler. İleride bir koridor kesişimi.

Belki de o meydan okumadan sonra Sınırboyluların yaşamasına izin vermemeliydi. Belki geri dönmeli, onlara ondan korkmayı öğretmeliydi. Ama hayır. Onlara ihtiyacı yoktu. Onları Seanchanlara bırakabilirdi. O Sınırboylu ordusu burada, güneydeki düşmanlarını yavaşlatmaya yarayacaktı. Belki bu, Rand Karanlık Varlık'la uğraşırken Seanchanların yanlardan saldırmasını engellerdi.

Ama... Seanchanları sonsuza dek durdurmanın yolu var mıydı acaba? Erişim anahtarına baktı. Bir seferinde *Callandor*'u yabancı istilacılara karşı kullanmaya çalışmıştı. O zamanlar kılıcı kontrol etmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamıyordu. Ancak sonu felaket olan saldırıdan sonra Cadsuane kılıç hakkında bildiklerini açıklamıştı. Rand'ın kılıç olmayan kılıcı güven içinde kullanmak için iki kadınla halka kurması gerekiyordu.

Bir kumandan olarak ilk büyük yenilgisi bu olmuştu.

Ama şimdi elinde daha iyi bir araç vardı. Yaratılmış en güçlü araç; kuşkusuz hiçbir insan Rand'ın *saidin*'i temizlerken tuttuğu Tek Güç'ten

daha fazlasını tutamazdı. Graendal ve Natrin Tepesi'ni yakıp yok etmek Rand'ın çağırabildiği gücün yalnızca küçük bir parçasını gerektirmişti.

Eğer Seanchanlara karşı *bunu* kullanırsa, arkasından nelerin yaklaşıyor olabileceği hakkında endişelenmesi gerekmeden, Son Savaş'a güven içinde gidebilirdi. Onlara şans vermişti. Pek çok şans. Cadsuane'i uyarmış, Dokuz Ayın Kızı'nı kendine bağlayacağını söylemişti. Öyle ya da böyle.

Fazla sürmezdi.

İşte, dedi Lews Therin. *Burada duruyorduk.*

Rand kaşlarını çattı. Deli adam neler saçmalıyordu? Çevresine bakındı. Geniş koridorun zemini kırmızı siyah desenliydi. Duvarlarda birkaç duvar halısı dalgalanıyordu. Rand şok içinde onların çoğunun kendisini betimlediğini fark etti: Taş'ı alırken, *Callandor*'u kaldırırken, Trollocları öldürürken.

İlk başarısızlığımız Seanchanlarla yaptığımız savaş değildi, diye fısıldadı Lews Therin. *Hayır, ilk başarısızlığımız burada oldu. Bu koridorda.*

Trolloclar ve Myrddraallerle savaşının sonrasıydı ve Rand bitkinlik içindeydi. Böğrü zonkluyordu. Taş yaralıların feryatlarıyla çınlıyordu. Rand her şeyi yapabileceğini hissediyordu. *Her şeyi.*

Küçük bir kızın cesedinin tepesine dikilmişti. Yalnızca bir çocuk. *Callandor* parmaklarında parlıyordu. Ceset aniden irkilmişti.

Moiraine onu durdurmuştu. Ölüye can vermenin onu aştığını söylemişti.

Keşke hâlâ burada olsaydı, diye düşündü Rand. Ona sık sık kızıyordu, ama o Rand'ın ne yapması gerektiğini herkesten daha iyi kavramış gibiydi. Rand'ın, ona kızmasına rağmen, bunu yapmayı istemesini sağlamıştı.

Rand döndü. Moiraine haklıydı. Ölenlere can veremezdi. Ama yaşayanlara ölüm getirme konusunda *çok* iyiydi. "Mızrak-kardeşlerinizi toplayın," diye seslendi Rand omzunun üzerinden Aiel korumalara. "Savaşa gidiyoruz."

"Şimdi mi?" diye sordu biri. "Gece çöküyor!"

Bu kadar uzun mu yürüdüm? diye düşündü Rand şaşkınlıkla. "Evet," dedi. "Karanlık fark etmez; yeterince ışık yaratacağım." Aynı anda hem heyecan hem de dehşet hissederek erişim anahtarını yokladı. Seanchanları bir kez okyanusa dökmüştü. Tekrar yapacaktı. Tek başına.

Evet, onları püskürtecekti –en azından canlı bıraktıklarını.

"Gidin!" diye bağırdı Kızlara. Kızlar onun yanından ayrıldılar ve koridorda koşarak uzaklaştılar. Özkontrolüne ne olmuştu? Son zamanlarda

buz gibi incelmişti.

Merdivene geri yürüdü ve dairesine doğru birkaç kat tırmandı. Seanchanlar onun gazabını tanıyacaktı. Yenidendoğan Ejder'i kışkırtmaya cüret ediyorlardı, öyle mi? Rand onlara barış önermişti ve onlar *gülmüştü,* öyle mi?

Dairesinin kapısını açtı ve kapının önündeki Savunucu nöbetçileri elini sertçe kaldırarak susturdu. Gevezeliklerini dinleyecek durumda değildi.

Fırtına gibi içeri daldı ve nöbetçilerin, birinin içeri girmesine izin verdiğini görünce sinirlendi. Tanıdık gelmeyen biri sırtını Rand'a dönmüş, açık balkon kapısından dışarı bakıyordu. "Ne..." diye başladı Rand.

Adam döndü. Yabancı *değildi.* Hem de hiç değildi.

Tam'di. Babası.

Rand sendeleyerek geriledi. Bu bir hayalet miydi? Karanlık Varlık'ın çarpık bir numarası mıydı? Ama hayır, Tam'di. Adamın iyicil bakışlarını tanımamak imkânsızdı. Rand'dan bir baş kısa olmasına rağmen Tam her zaman çevresindeki dünyadan daha sağlam görünmüştü. Geniş göğsü ve sağlam bacakları yerinden oynatılamazdı ve bunun sebebi güçlü olması değildi –Rand yolculukları sırasında ondan çok daha güçlü adamlara rastlamıştı. Güç gelip geçiciydi. Tam *gerçekti.* Kararlı ve dengeli. Ona bakmak bile insanı rahatlatıyordu.

Ama Rand'ın olduğu kişi ile rahatlık birbirleri ile çelişiyordu. Dünyaları –eskiden olduğu kişi ile sonradan oluştuğu kişi– kor beyaz taş üzerindeki su fışkırması gibi buluşuyordu. Biri parçalanıyor, diğeri buhara dönüşüyordu.

Sehpaların üzerinde duran iki lambanın titrek ışığıyla aydınlanan odada, Tam tereddüt içinde balkon kapısında duruyordu. Rand Tam'in duraksamasını anlıyordu. Onlar kandan baba oğul değildi. Rand'ın kan babası Taardad Aiellerinin klan şefi Janduin'di. Tam yalnızca Rand'ı Ejderdağı'nın eteklerinde bulan adamdı.

Yalnızca onu yetiştiren adam. Yalnızca ona bildiği her şeyi öğreten adam. Yalnızca Rand'ın sevdiği, saygı duyduğu ve kan bağları ne derse desin her zaman sevip saygı duyacağı adam.

"Rand." Tam'in sesi mahcuptu.

"Lütfen," dedi Rand şok içinde. "Lütfen otur."

Tam başını salladı. Balkon kapılarını kapadı, sonra öne çıktı ve sandalyelerden birine oturdu. Rand da oturdu. Odanın iki yanından birbirlerine baktılar. Taş duvarlar çıplaktı; Rand onların duvar halıları ve

resimlerle süslenmemiş olmasını tercih ediyordu. Halı sarı kırmızıydı ve o kadar büyüktü ki, dört duvara kadar uzanıyordu.

Oda fazla kusursuz geliyordu. Taze kesilmiş dara zambakları ve calima çiçekleri ile dolu bir vazo orada, durması gereken yerde duruyordu. Ortadaki sandalyeler fazla doğru bir biçimde düzenlenmişti. Oda, içinde *yaşanmış* gibi görünmüyordu. Rand'ın kaldığı birçok yer gibi, burası da onun yuvası değildi. İki Nehir'den ayrıldığından beri gerçek bir yuvası olmamıştı.

Tam bir sandalyeye oturdu, Rand ise bir başkasına. Rand erişim anahtarının hâlâ elinde olduğunu fark etti ve onu önüne, güneş desenli halıya bıraktı. Tam Rand'ın kesik eline baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen üzerinde çalışacak bir şeyi olmasını dileyerek ellerini önünde kenetledi. Tam, huzursuz edici şeyler hakkında konuşurken –bir koşum takımındaki kayışları kontrol etmek de olsa, koyun kırkmak da– elleriyle yapabileceği bir şeyler olduğunda her zaman daha rahat ediyordu.

Işık, diye düşündü Rand. Aniden içinden gidip Tam'e sarılmak gelmişti. Zihni aşinalık ve anılarla doldu. Tam'in Bel Tine için Badeçay Hanı'na brendi teslim etmesi. Tam'in piposundan aldığı zevk. Sabrı ve iyiliği. Beklenmedik balıkçıl damgalı kılıcı. *Onu o kadar iyi tanıyorum ki. Ama son zamanlarda onu hiç düşünmedim.*

"Nasıl..." dedi Rand. "Tam, buraya nasıl geldin? Beni nasıl buldun?"

Tam sessizce güldü. "Son birkaç gündür bütün büyük şehirlere durmaksızın haberci gönderiyor ve savaş için ordularını toparlamalarını söylüyorsun. Seni nerede bulacağını bilmemesi için bir adamın kör, sağır *ve* sarhoş olması gerekir bence."

"Ama habercilerim İki Nehir'e gitmedi!"

"Ben İki Nehir'de değildim," dedi Tam. "Bazılarımız Perrin'in yanında savaşıyor."

Elbette, diye düşündü Rand. Nynaeve Perrin'le iletişim kurmuş olmalıydı –renkler döndü–; Nynaeve, o ve Mat hakkında o kadar çok endişeleniyordu ki. Tam'in onunla birlikte gelmesi kolay olmuş olmalıydı.

Rand gerçekten bu konuşmayı yapıyor muydu? İki Nehir'e dönmekten, babasını bir daha görmekten umudunu kesmişti. Hissettiği mahcubiyete rağmen çok güzel bir histi. Tam'in yüzünde eskisine göre daha fazla çizgi vardı ve saçlarındaki birkaç kararlı siyah tutam da sonunda pes etmiş, kırlaşmıştı, ama o yine de aynıydı.

Rand’ın çevresinde o kadar çok insan değişmişti ki –Mat, Perrin, Egwene, Nynaeve– eski hayatından, değişmemiş birisiyle karşılaşmak bir mucize gibi geliyordu. Tam, Rand’a boşluğu aramayı öğreten adam. Tam, Taş’ın kendisinden de sağlam gelen bir kayaydı.

Rand’ın ruh hali hafifçe karardı. “Dur bir dakika. Perrin İki Nehirlileri mi kullanıyor?”

Tam başını salladı. “Bize ihtiyacı var. O oğlan her tür sirk göstericisini etkileyecek bir denge oyunu oynuyor. Seanchanlar ve Haberci’nin adamları, hatta Beyazpelerinler ve kraliçe...”

“Kraliçe mi?” dedi Rand.

“Evet,” dedi Tam. “Gerçi kadın artık kraliçe olmadığını söylüyor. Elayne’in annesi.”

“Demek *yaşıyor,* öyle mi?” diye sordu Rand.

“Evet, Beyazpelerinlere rağmen yaşıyor,” dedi Tam hoşnutsuzlukla.

“Elayne’le görüştü mü?” diye sordu Rand. “Beyazpelerinler dedin –Beyazpelerinlere nasıl rastladı?” Tam yanıt verecek oldu, ama Rand elini kaldırdı. “Hayır. Dur. İstediğimde Perrin’den rapor alabilirim. Birlikte geçireceğimiz zamanı senden haber alarak harcamayacağım.”

Tam hafifçe gülümsedi.

“Ne?” diye sordu Rand.

“Ah, evlat,” dedi Tam başını iki yana sallayarak. Geniş, çalışkan ellerini önünde kenetlemişti. “Gerçekten başarmışlar. Gitmişler, senden bir kral yapmışlar. Bel Tine’da şaşkın şaşkın bakınan o sırık gibi oğlana ne oldu? Onca senedir büyüttüğüm kararsız çocuk nerede?”

“O öldü,” dedi Rand hemen.

Tam yavaşça başını salladı. “Bunu görebiliyorum. Sen... demek... şeyi biliyorsun...”

“Babam olmadığını mı?” diye tahmin yürüttü Rand.

Tam bakışlarını yere indirerek başını salladı.

“Emond Meydanı’ndan ayrıldığım günden beri biliyorum,” diye yanıt verdi Rand. “Sen yüksek ateşten kaynaklanan düşlerinde söyledin. Bir süre inanmayı reddettim, ama sonunda ikna oldum.”

“Evet,” dedi Tam. “Nasıl olduğunu görebiliyorum. Ben...” Ellerini daha sıkı kenetledi. “Sana yalan söylemeyi hiç istemedim oğlum. Ya da, şey, sanırım sana bu şekilde hitap etmemeliyim, değil mi?”

Bana oğlum diyebilirsin, diye düşündü Rand. *Sen benim babamsın. Başkaları ne derse desin.* Ama bunları dile getiremedi.

Yenidendoğan Ejder'in babası olamazdı. Bir baba, kullanılabilecek bir zayıflık demekti. Min gibi bir kadından daha büyük bir zayıflık. Âşıklar beklenen bir şeydi. Ama Yenidendoğan Ejder efsanevi bir figürdü, neredeyse Desen'in kendisi kadar büyük bir yaratık. Zaten insanlara itaat ettirmekte güçlük çekiyordu. Babasını yakında tuttuğu bilinirse neler olurdu? Yenidendoğan Ejder'in bir çobanın gücüne ihtiyaç duyduğu bilinse ne olurdu?

Yüreğindeki küçük ses haykırıyordu.

"İyi iş başardın Tam," derken buldu Rand kendini. "Gerçeği benden saklayarak, büyük ihtimalle hayatımı kurtardın. İnsanlar benim Ejderdağı'nda bulunmuş bir yetim olduğumu bilseydi –eh, haber yayılırdı. Çocukken öldürülebilirdim."

"Ah," dedi Tam. "Tamam o zaman, öyle yaptığıma memnun oldum."

Rand erişim anahtarını aldı –ona teselli veriyordu–, sonra ayağa kalktı. Tam de telaşla ayağa kalktı. Zaman geçtikçe, bir hizmetkâr ya da maiyetinden biri gibi davranıyordu.

"Büyük bir hizmette bulundun Tam al'Thor," dedi Rand. "Beni koruyarak ve yetiştirerek yeni bir Çağ açtın. Dünyanın sana borcu var. Hayatının geri kalanı boyunca bakılmanı sağlayacağım."

"Bunu takdir ediyorum Lordum," dedi Tam. "Ama gerekli değil. İhtiyaç duyduğum her şeye sahibim."

Sırıttığını mı saklıyordu? Belki de fazla kurumlu bir konuşma olmuştu. Oda boğucu geliyordu. Rand döndü, güzel halıyı aştı ve balkon kapılarını yine açtı. Güneş gerçekten de batmıştı ve şehrin üzerine karanlık çökmüştü. Balkon korkuluğuna, gecenin içine çıkarken temiz bir okyanus rüzgârı esti üzerine.

Tam yanına geldi.

"Korkarım kılıcını kaybettim," derken buldu Rand kendini. Aptalca geldi.

"Sorun değil," dedi Tam. "Zaten o şeyi hak ettiğimden emin değilim."

"Gerçekten de bir kılıç ustası mıydın?"

Tam başını salladı. "Sanırım öyle. Tanıkların önünde kılıç ustası olan bir adamı öldürdüm, ama bu yüzden kendimi asla affedemedim. Gerçi, yapılması gerekiyordu."

"Yapılması gereken şeyler genellikle yapmayı en az istediğimiz şeyler oluyor."

“Duyduğum en doğru laf,” dedi Tam hafifçe içini çekerek. Balkon korkuluğuna yaslandı. Aşağıdaki karanlıkta pencereler aydınlanmaya başlamıştı. “Çok tuhaf. Benim oğlum, Yenidendoğan Ejder. Dünyayı dolaşırken duyduğum onca hikâyenin parçasıymışım meğer.”

“Bir de bana nasıl geldiğini düşün,” dedi Rand.

Tam güldü. “Evet. Evet, sanırım ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun, değil mi? Komik, değil mi?”

“Komik mi?” Rand başını iki yana salladı. “Hayır. Komik değil. Hayatım bana ait değil. Ben Desen’in ve kehanetlerin kuklasıyım, iplerim kesilmeden önce dünya için dans ettiriliyorum.”

Tam kaşlarını çattı. “Bu doğru değil evlat. Şey, Lordum.”

“Ben başka yol göremiyorum.”

Tam pürüzsüz taş korkuluğun üzerinde kollarını kavuşturdu. “Sanırım anlıyorum. Asker olduğum günlerden, o duyguların bazılarını hatırlayabiliyorum. Tear’a karşı savaştığımı biliyor muydun? Buraya gelince acı verici anıların canlanacağını sanırsın. Ama genellikle bütün düşmanlar birbirine benziyor. Kimseye hınç beslemiyorum.”

Rand erişim anahtarını korkuluğa dayadı, ama sıkı sıkı tuttu. Eğilmedi; dimdik durdu.

“Bir askerin de kendi kaderi hakkında çok fazla seçeneği olmaz,” dedi Tam parmağıyla aylak aylak korkuluğu tıkırdatarak. “Tüm kararları daha önemli adamlar verir. Eh, senin gibi adamlar sanırım.”

“Ama seçimlerim benim adıma Desen tarafından yapılıyor,” dedi Rand. “Askerlerinkinden daha az özgürlüğe sahibim. Sen kaçabilirdin, terk edebilirdin. En azından, yasal yollarla ayrılabilirdin.”

“Sen kaçamaz mısın?” diye sordu Tam.

“Desen’in buna izin vereceğini sanmıyorum,” dedi Rand. “Benim yaptıklarım fazla önemli. Desen beni hizaya sokardı. Şimdiye kadar bir düzine sefer yaptı zaten.”

“Peki, gerçekten kaçmayı *ister miydin?* diye sordu Tam.

Rand yanıt vermedi.

“Ben de o savaşlardan ayrılabilirdim. Ama aynı zamanda, ayrılamazdım. Kim olduğuma ihanet etmeden değil. Sanırım senin için de aynı. Kaçmayacağını bilirken, kaçabilecek olmanın bir önemi var mı?”

“Bu işin sonunda öleceğim,” dedi Rand. “Ve başka seçeneğim yok.”

Tam kaşlarını çatarak doğruldu. Rand bir an yine on iki yaşındaymış gibi hissetti. “Bu tür konuşmaları kabul etmiyorum,” dedi Tam.

“Yenidendoğan Ejder olsan bile dinlemeyeceğim. *Her zaman* seçeneğin vardır. Belki nereye gideceğini kendin seçemiyorsun, ama yine de seçim şansın var.”

“Ama nasıl?”

Tam elini Rand’ın omzuna koydu. “Seçimler her zaman *ne* yapacağın hakkında değildir oğlum, onu *neden* yaptığın hakkındadır. Ben askerken, sırf para için savaşan askerler vardı. Sadakat için savaşanlar da vardı – yoldaşlarına, taca ya da her neyse ona karşı sadakat için. Para için ölen asker de ölüdür, sadakat için ölen asker de, ama aralarında bir *fark* vardır. Bir ölümün anlamı vardır. Diğerinin yoktur.

“Bütün bu işlerin gerektiği gibi yürümesi için ölmen gerektiğinin doğru olup olmadığını bilmem. Ama bundan kaçmayacağını ikimiz de biliyoruz. Ne kadar değişmiş olursan ol, bazı şeylerin aynı olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden bu konuda sızlanma dinlemeyeceğim.”

“Ben sızlanmıyordum...” diye başladı Rand.

“Biliyorum,” dedi Tam. “Krallar sızlanmaz, onlar enine boyuna düşünür.” Rand onun birinden alıntı yaptığını düşündü, ama kim olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Tuhaf bir biçimde, Tam kısaca güldü. “Fark etmez,” diye devam etti Tam. “Rand, sanırım bu işten canlı kurtulabilirsin. Hepimize sunduğun hizmet düşünülünce, Desen’in sana biraz huzur vermeyeceğini hayal edemiyorum. Ama sen savaşa giden bir askersin ve bir askerin ilk öğrendiği, ölebileceğidir. Sana verilen görevleri seçemeyebilirsin. Ama onları neden yerine getirdiğini seçebilirsin. Neden savaşa gidiyorsun Rand?”

“Zorunlu olduğum için.”

“Bu yeterli değil,” dedi Tam. “Kargalar alsın o kadını! Keşke bana daha erken gelseydi. Eğer bilseydim...”

“Hangi kadın?”

“Cadsuane Sedai,” dedi Tam. “Seninle konuşmam gerektiğini söyleyerek buraya getirdi beni. Önceden uzak duruyordum, çünkü ihtiyaç duyduğun son şeyin babanın tarlana dalması olduğunu düşünüyordum!”

Tam devam etti, ama Rand dinlemeyi bırakmıştı.

Cadsuane. Tam *Cadsuane* yüzünden gelmişti. Tam Nynaeve’i fark ettiği ve fırsattan faydalandığı için değil. Yalnızca oğlunu kontrol etmek istediği için değil. Gelmeye *yönlendirildiği* için.

Kadın Rand’ı hiç mi rahat bırakmayacaktı?

Tam'i görünce uyanan duyguları o kadar güçlüydü ki, buzu eritmişti. Çok fazla sevgi de tıpkı çok fazla nefret gibiydi. İkisi de onu *hissetmeye* zorluyordu ve bu göze alamayacağı bir şeydi.

Ama hissetmişti. Aniden, *duygular* onu boğacak gibi olmuştu. Ürperdi ve Tam'e sırtını döndü. Sohbetleri Cadsuane'in oyunlarından bir başkası mıydı? Tam de bir parçası mıydı?

"Rand?" diye sordu Tam. "Üzgünüm. Aes Sedai'den bahsetmemeliydim. Ondan bahsedersem kızacağını söylemişti."

"Başka ne dedi?" diye sordu Rand hızla Tam'e dönerek. Tıknaz adam tereddütle geriledi. Çevrelerinde gece havası esiyordu, aşağıda şehir ışıklarla benek benekti.

"Eh," dedi, "bana gençliğinden bahsetmem ve sana daha iyi zamanları hatırlatmam gerektiğini söyledi. Düşündü ki..."

"O beni kullanıyor!" dedi Rand usulca, Tam'in gözlerinin içine bakarak. "Seni de kullanıyor. Herkes iplerini bana bağlıyor!"

Öfke içinde kaynıyordu. Onu bastırmaya çalıştı, ama *öylesine* zordu ki. Buz neredeydi, sessizlik neredeydi? Rand çaresizce boşluğu aradı. Tam'in uzun zaman önce öğrettiği gibi, tüm duygularını mum alevine akıttı.

Saidin orada bekliyordu. Rand düşünmeden onu kavradı ve bunu yaparken, terk ettiğini sandığı bütün o duygulara kapıldı. Boşluk parçalandı, ama bir şekilde *saidin* kalarak onunla mücadele etti. Rand mide bulantısına kapılınca haykırdı ve meydan okuyarak öfkesini ona fırlattı.

"Rand," dedi Tam kaşlarını çatarak. "Biliyorsun ki bu..."

"SESSİZ OL!" diye bağırdı Rand bir Hava akışıyla Tam'i yere fırlatarak. Rand bir yanda öfkesiyle, diğer yanda *saidin*'le güreşiyordu. İkisi onu aralarında ezmeye çalışıyorlardı.

İşte *bu* yüzden güçlü olması gerekiyordu. Göremiyorlar mıydı? Böyle güçlerle karşı karşıyayken bir insan nasıl gülebilirdi?

"Ben Yenidendoğan Ejder'im!" diye kükredi Rand *saidin*'e, Tam'e, Cadsuane'e, Yaratıcı'nın kendisine. "Sizin piyonunuz olmayacağım!" Erişim anahtarını Tam'e uzattı. Babası balkonun taş zemininde yatıyordu. "Sen Cadsuane'den geldin, sevgi gösterisi yaptın. Ama boğazıma bağlamak için onun iplerinden birini açıyordun! Hepinizden birden kurtulamayacak mıyım?"

Kontrolünü yitirmişti. Ama umurunda değildi. Onun hissetmesini istiyorlardı. O zaman o da *hissederdi!* Gülmesini istiyorlardı, öyle mi? Onlar yanarken gülerdi!

Hepsine birden haykırarak Hava ve Ateş iplikleri ördü. Lews Therin kafasının içinde uluyordu, *saidin* ikisini birden yok etmeye çalışıyordu ve Rand'ın yüreğinin içindeki minik ses kaybolmuştu.

Rand'ın önünde, erişim anahtarının merkezinden çıkan minik bir ışık belirdi. Önünde şerateş örgüleri döndü ve Rand daha fazla güç çektikçe erişim anahtarı parladı.

O ışığın altında, Rand babasının ona bakan yüzünü gördü.

Dehşet içindeydi.

Ben ne yapıyorum?

Rand titremeye başladı, o salıvermeye zaman bulamadan şerateş önünde çözüldü. Rand dehşet içinde sendeleyerek geriledi.

Ben NE YAPIYORUM? diye düşündü Rand yine.

Benim daha önce yaptığımdan daha fazlasını değil, diye fısıldadı Lews Therin.

Tam, yüzü gecenin gölgesinde, ona bakmaya devam etti.

Ah, Işık, diye düşündü Rand dehşet, şok ve öfke içinde. *Yine aynı şeyi yapıyorum. Ben bir canavarım.*

Rand *saidin*'i bırakmadan Ebou Dar'a bir kapıyol ördü, sonra öte yana geçerek Tam'in gözlerindeki dehşetten kaçtı.

48
Yorumlar'ı Okumak

Min Cadsuane'in minik odasında oturmuş, Rand'ın babasıyla görüşmesinin sonucunu bekliyordu –diğerleriyle birlikte. Şöminede küçük bir ateş yanıyordu ve odanın köşelerindeki lambalar, beklerken oyalanmak için muhtelif meşgalelerle uğraşan –nakış işleyen, yama yapan ya da örgü ören– kadınlara ışık veriyordu.

Min için Cadsuane'le ittifakından pişman olma zamanı geçmişti. Pişmanlık önceden, Cadsuane'in Min'i yanından ayırmadığı, Rand hakkında gördüğü bütün görüleri sorduğu sırada gelmişti. Kadın bir Kahverengi kadar titizdi, her görüyü ve yanıtı yazıyordu. Yine Beyaz Kule'de olmak gibiydi.

Min Nynaeve'in Cadsuane'e boyun eğmesinin neden kadına Min'i sorgulamak için serbesti tanıdığından emin değildi, ama Cadsuane bu şekilde yorumluyor gibiydi. Bu Min'in son zamanlarda Rand'ın yanında hissettiği huzursuzluk ve Cadsuane ile Bilgelerin tam olarak neyi planladığını öğrenme arzusu ile birleşince, zamanının hemen hemen tamamını kadının yanında geçirmeye başlamıştı.

Evet, pişmanlık gelmiş ve geçmişti. Min, bir parça kızgınlıkla karışık, teslimiyete gelmişti. Cadsuane Min'in kitaplarında incelediği konu hakkında epey bilgiliydi, ama kadın bildiklerini bulutmeyve reçeli gibi, iyi davranışların ödülü olarak azar azar ve hep daha fazlasının olduğunu ima ederek dağıtıyordu. Bu Min'in kaçmasını engelliyordu.

Yanıt bulmak *zorundaydı*. Rand'ın onlara ihtiyacı vardı.

Kafasında bu düşünceyle, Min minderli sırada arkasına yaslandı ve elindeki kitabı yeniden açtı: Sajius'un yazdığı *Ejder Üzerine Yorumlar* adlı bir eser. Bir satır kafasına takılıyordu, yorumları yazanların genellikle

görmezden geldiği bir cümle. *Ellerinde ışıktan bir kılıç tutacak ve üç bir olacak.*

Yorumcular bunun, Rand'ın Taş'ı alması ya da kanının Shayol Ghul'ün kayalarına dökülmesi benzeri pasajlara göre fazla muğlak olduğunu hissediyordu.

Min kan meselesini düşünmemeye çalıştı. Önemli olan, kehanetlerin büyük kısmının –biraz düşünüp taşınmayla– genelde mantıklı gelmesiydi. Şimdi bakınca, Rand'ın Ejderler ve Balıkçıllarla işaretlenmesi hakkındaki satırlar bile mantıklıydı.

Ama ya bu satır? Işıktan kılıç hemen hemen kesinlikle *Callandor* anlamına geliyordu. Ama ya 'üç bir olacak' ifadesi? Bazı âlimler 'üç' derken üç büyük şehrin kastedildiğini iddia ediyordu –Tear, Illian ve Caemlyn. Ya da âlim Cairhienliyse, o zaman Tear, Illian ve Cairhien deniyordu. Sorun şuydu ki, Rand üçten çok daha fazla şehir birleştirmişti. Bandar Eban'ı da fethetmişti, Sınırboyluları bayrağının altına getirmesi gerekeceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama o üç krallığın hükümdarıydı –ya da yakın bir şeydi. Andor'dan vazgeçmişti, ama Cairhien, Illian ve Tear doğrudan onun kontrolü altındaydı –kendisi şahsen tek bir taç taksa da. Belki de bu pasaj âlimlerin söylediği anlama gelmiyordu ve Min boş yere çabalıyordu.

Çalışmaları, Rand'a sunduğunu sandığı koruma kadar faydasız mıydı? *Min,* dedi kendine, *kendine acımak seni hiçbir yere götürmez.* Tek yapabildiği çalışmak, düşünmek ve umut beslemekti.

Kendini sesli olarak, "Bu yanlış," derken buldu.

Beldeine'in odanın karşısından, küçümsemeyle hafifçe hıhladığını duydu. Min kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

Rand'a yemin etmiş kadınlar –Erian, Nesune, Sarene ve Beldeine– Rand'ın Aes Sedailere duyduğu güven azaldıkça, onun tarafından daha az hoş karşılanırken bulmuşlardı kendilerini. Kendisini düzenli olarak görmesine izin verdiği tek kişi Nynaeve'di. Bu durumda, diğerlerinin Cadsuane'in 'kampına' katılmaları o kadar tuhaf değildi.

Ya Min'in Rand'la ilişkisi? Rand Min'i hâlâ hoş karşılıyordu; bu değişmemişti. Ama yanlış bir şey vardı, normal gelmeyen bir şey. Rand, Min yakınındayken duvarlar örüyordu –Min'i dışlamak için değil, gerçek benliğini içeri kapamak için. Gerçek Rand'ın sevdiklerine ne yapabileceğinden korkarmış gibi...

Yine acı çekiyor, diye düşündü Min bağ aracılığıyla onu hissederek. *Öylesine büyük bir öfke.* Neler oluyordu? Min bir korku sancısı hissetti, ama onu bastırdı. Cadsuane'in planına güvenmek zorundaydı. İyi bir plandı.

Bugünlerde Cadsuane'in daimi eşlikçileri olmuş gibi görünen Corele ve Merise şöminenin yanında, birbirine eş sandalyeler içinde nakış işliyordu. Cadsuane beklerken oyalanmak için çalışmalarını önermişti. Yaşlı Aes Sedai birilerine ders vermeden hiçbir şey yapamıyor gibiydi.

O anda Rand'a yemin etmiş Aes Sedailerden yalnızca Beldeine oradaydı. Cadsuane Min'in yanına oturmuş, kendi kitabını okuyordu. Nynaeve zaman zaman örgüsünü çekiştirerek ileri geri, öne arkaya yürüyordu. Kimse odadaki gerilimden bahsetmiyordu.

Rand ve Tam ne konuşuyorlardı? Rand'ın babası onu değiştirebilecek miydi?

Oda sıkışıktı. Şöminenin yanındaki halının üzerinde üç sandalye, duvarın dibinde bir sıra, kapının önünde benekli av köpeği gibi ileri geri yürüyüp duran Nynaeve'le birlikte, içeride kıpırdayacak yer kalmamıştı. Pürüzsüz taş duvarlar mekânın kutu gibi gelmesine sebep oluyordu ve Cadsuane'in arkasında, gece havasına açılan tek bir pencere bulunuyordu. Şöminedeki közlerde ve lambalarda ışık parlıyordu. Muhafızlar yan odada alçak seslerle konuşmaktaydı.

Evet, sıkışıktı, ama sürüldüğü düşünülünce, Cadsuane'in Taş'ta oda bulması bile şanstı. Min içini çekti ve *Ejder Üzerine Yorumlar*'a döndü. Aynı cümle yine karşısına çıktı. *Ellerinde ışıktan bir kılıç tutacak ve üç bir olacak.* Bunun anlamı neydi?

"Cadsuane," dedi Min kitabı kaldırarak. "Bence bu cümle yanlış yorumlanmış."

Beldeine yine küçük –neredeyse fark edilmez– bir burun çekmeyle karşılık verdi.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Beldeine?" diye sordu Cadsuane kendi kitabından –*Güç'ün Doğru Düzgün Ehlileştirilmesi*– başını kaldırmadan.

"Dile getirilecek bir şey değil Cadsuane Sedai," diye yanıt verdi Beldeine hafifçe. Yeşil'de, bazılarının güzel diyebileceği, Saldaealı mirasından izler taşıyan bir yüz vardı. Yaşı belirsiz görünmeyecek kadar gençti ve bu yüzden kendini kanıtlamak için fazla çabalıyordu.

"Min konuştuğunda *bir şey* düşündüğün açık Beldeine," diye yanıt verdi Cadsuane bir sayfa çevirerek. "Söyle."

Beldeine hafifçe gülümsedi –insan Aes Sedailerin yanında çok zaman geçirdiğinde bu tür şeyleri fark ediyordu. Onlar da duygusal tepkiler veriyordu; yalnızca bunlar hafif tepkiler oluyordu. Söz konusu Aes Sedai Nynaeve değilse yani. Kadın duygularını kontrol etmede kendini geliştirmiş olsa da... eh, o hâlâ Nynaeve'di.

"Yalnızca çocuğun, âlim olmuş gibi, o koca koca kitapları karıştırmasının gülünç olduğunu düşünüyorum."

Başkası söylese Min bunu meydan okuma olarak kabul edebilirdi, ama Beldeine kayıtsızca konuşuyordu.

Cadsuane bir sayfa daha çevirdi. "Anlıyorum. Min, bana ne demiştin?"

"Önemli bir şey değil Cadsuane Sedai."

"Önemli olup olmadığını sormadım kızım," dedi Cadsuane sertçe. "Söylediklerini tekrarlamanı istedim. Söyle."

Min içini çekti. Kimse insanı bir Aes Sedai'den daha iyi bir biçimde küçük düşüremezdi, çünkü onlar bunu kötü niyet olmadan yapıyordu. Moiraine bir seferinde Min'e basit terimlerle açıklamıştı: Çoğu Aes Sedai büyük çatışmalar olmadığı zamanlarda hakimiyet kurmayı önemli bulurdu, ki bir kriz olduğunda insanlar kime başvuracağını bilsin.

Çok sinir bozucuydu.

"Dedim ki," diye tekrarladı Min, "bu pasaj yanlış. *Karaethon Döngüsü*'nün yorumlarını okuyorum. Sajius üçün bir olması hakkındaki satırın üç krallığın Ejder'in bayrağı altında birleşmesini kastettiğini iddia ediyor. Ama bence yanılıyor."

"Neden peki?" dedi Cadsuane. "Neden saygın bir kehanet âliminden daha fazlasını bildiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü," dedi Min dikenlerini çıkararak, "teori akla yakın gelmiyor. Rand aslında tek bir taç takıyor. Tear'ı Darlin'e vermese adamın savı sağlam sayılabilirdi. Ama teori artık geçerli değil. Bence bu pasaj onun bir şekilde *Callandor*'u kullanmasına atıfta bulunuyor."

"Anlıyorum," dedi Cadsuane kendi kitabında bir sayfa daha çevirerek. "Bu çok sıradışı bir yorum." Beldeine hafifçe gülümseyerek nakışına döndü. "Elbette," diye ekledi Cadsuane, "çok haklısın."

Min başını kaldırdı.

"Aynı pasaj beni *Callandor* hakkında araştırma yapmaya yönlendirdi," diye devam etti Cadsuane. "Uzun araştırmalar sonucunda, kılıcın ancak üç kişilik bir halkayla doğru düzgün kullanılabileceğini keşfettim. Muhtemelen pasajın nihai anlamı bu."

“Ama bu Rand’ın *Callandor*’u bir halkayla kullanacağı anlamına gelir,” dedi Min pasaja bakarak. Bildiği kadarıyla bunu hiç yapmamıştı.

“Evet,” dedi Cadsuane.

Min aniden heyecanlandı. Bir ipucu belki. Rand’ın bilmediği, ona yardımcı olabilecek bir şey! Yalnız... Cadsuane bunu zaten biliyordu. Demek ki Min önemli bir şey keşfetmiş değildi.

“Bence,” dedi Cadsuane, “kabullenme zamanı gelmiş. Görgüsüzlüğe tahammül edilemez.”

Beldeine karanlık bir ifadeyle işinden başını kaldırdı. Sonra, beklenmedik bir biçimde, kalkıp odadan çıktı. Muhafızı, Karldin adlı genç bir Asha’man Asker yan odadan çıkıp peşine takıldı, Aes Sedai ile birlikte odayı aştı ve kadının arkasından koridora çıktı. Cadsuane burnunu çekti, sonra kitabına döndü.

Kapı kapandı ve Nynaeve Min’e baktıktan sonra odayı adımlamaya geri döndü. Min o bakışta çok şey okuyabiliyordu. Nynaeve başka kimsenin endişeli görünmemesine sinirleniyordu. Rand ile Tam’in konuşmalarına kulak misafiri olmanın bir yolunu bulamadıkları için canı sıkılıyordu. Ve Lan için korkuyordu. Min anlıyordu. Kendisi de Rand için aynı şeyi hissediyordu.

Ve... aniden Nynaeve’in başının üzerinde beliren imge neydi? Acılı bir duruşla, birinin cesedinin yanında diz çökmüştü. Görü bir an sonra kayboldu.

Min başını iki yana salladı. Bu yorumlayabildiği bir görü olmamıştı, bu yüzden üzerinde durmadı. Onların hepsini çözmeye çalışarak zaman harcayamazdı. Örneğin, son zamanlarda Beldeine’in başının üzerinde dönerken gördüğü siyah hançer her anlama gelebilirdi.

Kitabına odaklandı. Demek... Rand’ın *Callandor*’u bir halkanın parçası olarak kullanması gerekiyordu. Üçün bir olması? Ama ne sebeple ve kiminle? Eğer Rand Karanlık Varlık’la savaşacaksa, bir başkasının kontrol ettiği bir halkanın parçası olması mantıklı değildi, değil mi?

“Cadsuane,” dedi. “Bu hâlâ yanlış. Burada daha fazlası var. Bizim keşfedemediğimiz bir şey.”

“*Callandor* hakkında mı?” diye sordu kadın.

Min başını salladı.

“Ben de aynı fikirdeyim,” diye yanıt verdi Cadsuane. Kadının içten konuşması ne kadar tuhaf geliyordu! “Ama *ne* olduğunu belirleyemedim. Keşke o aptal oğlan sürgün kararını kaldırsa da, daha önemli...”

Cadsuane’in odasının kapısı çarpılarak açıldı ve Merise’in şokla sıçramasına sebep oldu. Nynaeve kapıdan geri sıçradı –neredeyse ona çarpacaktı.

Kapıda, çok öfkeli bir Tam al’Thor duruyordu. Dik dik Cadsuane’e baktı. “Ona ne yaptın?” diye sordu.

Cadsuane kitabını indirdi. “Ben oğlana, medeni davranmaya teşvik etmek dışında *hiçbir şey* yapmadım. Ailenin diğer üyelerinin de öğrenmesinin iyi olacağı bir şeye benziyor.”

“Diline dikkat et Aes Sedai,” diye hırladı Tam. “Onu gördün mü? O içeri girdiğinde *tüm oda* kararmış gibi oldu. Ve o yüz... bir cesedin gözlerinde daha fazla duygu gördüğüm olmuştur! Oğluma ne oldu?”

“Görüşmenizin umduğumuz gibi gitmediğini anlıyorum?” dedi Cadsuane.

Tam derin bir nefes aldı ve öfkesi aniden akıp gitti. Hâlâ sertti, bakışları hoşnutsuzdu, ama öfkesi gitmişti. Min, Bandar Eban’da, işler bozulmaya başlamadan önce, Rand’ın da kendine böyle hızla hâkim olabildiğini görmüştü.

“Beni öldürmeye çalıştı,” dedi Tam sakin bir sesle. “Kendi oğlum. Eskiden bir babanın dileyebileceği en iyi huylu, en sadık çocuktu. Bu gece Tek Güç yönlendirdi ve onu benim üzerimde kullandı.”

Min panik ve dehşet hissederek elini ağzına kaldırdı. Sözcükler Rand’ın tepesine dikilmesini, onu öldürmeye çalışmasını hatırlatmıştı.

Ama bu o değildi! O Semirhage’ti. Değil miydi? *Ah, Rand,* diye düşündü bağ aracılığıyla hissettiği acıyı anlayarak. *Sen ne yaptın?*

“İlginç,” dedi Cadsuane soğuk bir sesle. “Senin için hazırladığım sözleri söyledin mi?”

“Söylemeye başladım,” dedi Tam, “ama işe yaramadığını fark ettim. Bana açılmadı ve bunda da haklı. Kendi oğlu üzerinde Aes Sedai sözleri kullanan bir adam! Ona ne yaptığını bilmiyorum kadın, ama nefreti gördüğümde anlarım. Verecek çok hesabın...”

Tam aniden görünmeyen eller tarafından havaya kaldırılınca sustu. “Medeni davranma konusunda söylediklerimi hatırlarsın belki çocuğum?” dedi Cadsuane.

“Cadsuane!” dedi Nynaeve. “Buna hiç gerek...”

“Sorun değil Hikmet,” dedi Tam. Cadsuane’e baktı. Min onun, Rand dahil diğerlerine de bu şekilde davrandığını görmüştü. Bu Rand’ı hep kızdırırdı ve diğerleri bağırmaya başlardı.

Tam onun gözlerinin içine baktı. “Meydan okunduğu zaman yanıt için her zaman yumruklarına başvuran adamlar tanıdım. Aes Sedailerden hiçbir zaman hoşlanmadım; onlardan kurtulup çiftliğime döndüğüme mutlu olmuştum. Kendi kollarının gücünü de kullansa başka yöntemler de, zorba zorbadır.”

Cadsuane hıhladı, ama sözler onu etkilemişti, çünkü Tam’i indirdi.

“Şimdi,” dedi Nynaeve tartışmayı yatıştıran kendisiymiş gibi, “belki önemli olan konuya dönebiliriz. Tam al’Thor, senin bu işi herkesten daha iyi idare edebilmeni beklerdim. Rand’ın dengesizleştiği konusunda uyarmamış mıydık seni?”

“Dengesiz mi?” diye sordu Tam. “Nynaeve, o oğlan *delirmek* üzere. Ona ne oldu? Savaşın bir adama neler yapabileceğini anlıyorum, ama...”

“Bu önemsiz,” dedi Cadsuane. “Bunun oğlunu kurtarmak için son fırsatımız olabileceğinin farkında mısın çocuğum?”

“Bana seni nasıl gördüğünü açıklasaydın,” dedi Tam, “görüşme farklı gidebilirdi. Yak beni! Aes Sedaileri dinlersem olacağı budur.”

“Yün kafalı olursan ve sana söylenenleri duymazdan gelirsen olacağı budur!” diye araya girdi Nynaeve.

“Onu bizim istediğimiz şeyi *yapmaya* zorlayabileceğimizi varsayarsak olacağı budur,” dedi Min.

Oda sessizleşti.

Aniden Min bağ aracılığıyla Rand’ı hissedebildiğini fark etti. Uzakta, batıdaydı. “Gitmiş,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Tam içini çekerek. “Balkonda o kapıyollardan birini açtı. Beni sağ bıraktı, ama –gözlerindeki bakıştan– beni öldürmek üzere olduğuna yemin edebilirim. O bakışı başka adamların gözlerinde de gördüm ve sonunda ikimizden biri mutlaka kanlar içinde yere yıkıldı.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Nynaeve.

“O... aniden bir şey dikkatini dağıtmış gibi oldu,” dedi Tam. “O küçük heykeli aldı ve kapıyoldan çıkıp gitti.”

Cadsuane tek kaşını kaldırdı. “Tesadüf eseri, kapıyolun onu nereye götürdüğünü gördün mü?”

Batıya, diye düşündü Min. *Batıya, uzağa.*

“Emin değilim,” diye itiraf etti Tam. “Karanlıktı, ama sandım ki...”

“Ne?” diye ısrar etti Nynaeve.

“Ebou Dar,” dedi Min hepsini şaşırtarak. “Seanchanları yok etmeye gitti. Tıpkı Kızlara yapacağını söylediği gibi.”

“O son kısımdan emin değilim,” dedi Tam. “Ama Ebou Dar gibi göründüğü kesin.”

“Işık bizi esirgesin,” diye fısıldadı Corele.

49
Sıradan Bir Adam

Rand başını eğmiş, kesik kolunu ceketinin cebine sokarak yürüyordu. Erişim anahtarını güzelce beyaz ketenlere sarmış ve kemerine, yan tarafa takmıştı. Ona kimse dikkat etmiyordu. Ebou Dar sokaklarında yürüyen sıradan bir adamdı. Çoğundan daha uzun boylu olması dışında özel bir tarafı yoktu. Belki biraz Aiel kanına sahip olduğunu düşündüren kızılımsı altın saçları dışında. Ama son zamanlarda Seanchanlara karşı koruma bulmak için bir sürü yabancı şehre kaçmıştı. Bir kişi daha ne fark ederdi?

Yönlendiremediği sürece, bir insan burada istikrar bulurdu. Güvenlik.

Rand'ı rahatsız eden de buydu. Onlar onun düşmanıydı. Onlar fatihti. Sahip oldukları toprakların huzurlu olmaması gerektiğini hissediyordu. Onların zalimce yönetimi yüzünden acıyla dolu, korkunç yerler olmalıydı. Ama hiç öyle değildi.

Yönlendiremediğiniz sürece. Seanchanların bu insanlara yaptıkları dehşet vericiydi. Bu mutlu cephenin arkasında her şey yolunda değildi. Ama diğerlerine ne kadar iyi davrandıklarını görmek şok ediciydi.

Şehrin dışında, büyük gruplar halinde Tenekeciler kamp kurmuştu. Arabaları haftalardır yerlerinden kıpırdamamıştı ve köyler oluşturuyor gibiydiler. Rand onların arasında yürürken, bazılarının yerleşmekten bahsettiğini duydu. Diğerleri buna itiraz etti elbette. Onlar Tenekecilerdi, Gezginler. Aramazlarsa Şarkı'yı nasıl bulacaklardı? Bu onların, en az Yaprağın Yolu kadar parçalarıydı.

Dün gece Rand kamp ateşlerinden birinin başında onları dinlemişti. Kim olduğunu sormadan onu aralarına almış, beslemişlerdi. Rand elindeki ejderi gizlemişti, erişim anahtarını dikkatle ceketinin cebine tıkmış ve yanıp köze dönüşen kömürleri izlemişti.

Ebou Dar’ın içini hiç ziyaret etmemişti; o yalnızca kuzeydeki, *Callandor*’u kullanarak Seanchanlarla savaştığı tepeleri ziyaret etmişti. Orası başarısız olduğu bir yerdi. Şimdi Altara’ya dönmüştü. Ama ne için?

Sabahleyin, şehrin kapıları açıldığı zaman, geceleyin gelen diğerleri ile birlikte içeri girmişti. Tenekeciler hepsini kabul etmişti; anlaşılan geç gelen yolcuları barındırmak için Seanchanlardan yiyecek yardımı alıyorlardı. Bu, pek çok işlerinden yalnızca biriydi. Tencere onarıyorlar, üniforma dikiyorlar ve başka işler yapıyorlardı. Bunun karşılığında, uzun tarihlerinde ilk defa hükümdarların koruması altındaydılar.

Rand Aieller arasında, Tenekecileri küçük görmeyi öğrenecek kadar uzun yaşamıştı. Ama bu küçük görme, Tuatha’an’ın –pek çok açıdan– daha gerçek, daha geleneksel Aiel âdetleriyle yaşadıkları bilgisiyle çatışıyordu. Rand onların yaşadığı gibi yaşamanın nasıl bir şey olduğunu *hatırlayabiliyordu.* Rhuidean’da tecrübe ettiği görülerde Yaprağın Yolu’nu takip etmişti. Efsaneler Çağı’nı da görmüştü. Birkaç kısa dakika için o yaşamları, başkalarının yaşamlarını yaşamıştı.

Sıcak ve sıkıntılı şehrin kalabalık sokaklarında sersem sersem dolaşıyordu. Dün gece güzel ceketini bir Tenekeci’ye verip karşılığında sıradan kahverengi bir pelerin almıştı. Pelerinin etekleri lime limeydi ve yer yer yamanmıştı. Bir Tenekeci pelerini değil, yalnızca bir Tenekeci’nin biri için onardığı, ama sahibinin gelip almadığı bir pelerin. Erişim anahtarını derin bir cepte değil kemerinde taşımasını gerekli kılsa da, daha az göze çarpmasını sağlıyordu. Tenekeci ona bir de yürüyüş asası vermişti. Rand hafifçe eğilerek yürürken onu kullanıyordu. Boy hatırlanmasını sağlardı. Bu insanların arasında görünmez olmak istiyordu.

Babasını öldürmesine ramak kalmıştı. Semirhage tarafından zorlanmamıştı, Lews Therin’in de etkisi olmamıştı. Bahane yok. İtiraz yok. O, Rand al’Thor, kendi babasını öldürmeye çalışmıştı. Güç çekmiş, örgüleri yapmıştı ve onları neredeyse salıverecekti.

Rand’ın öfkesi gitmiş, yerini tiksinti almıştı. Kendini katılaştırmak istiyordu. Katı olması *gerekiyordu.* Ama katılık onu buraya getirmişti. Lews Therin yaptığı korkunç şeyleri delirdiği için yaptığını iddia edebiliyordu. Rand’ın hiçbir şeyi, saklanabileceği, kendine karşı sığınabileceği bir yeri yoktu.

Ebou Dar. Geniş bir ırmağın ikiye böldüğü hareketli, kalabalık bir şehirdi. Rand batı yakasında, güzel heykellerle çevrili meydanlarda, sıra sıra beyaz, çok katlı evin dizili olduğu sokaklarda yürüyordu. Sık sık

yumruklarıyla ya da hançerlerle dövüşen, kimsenin ayırmak için çaba göstermediği adamların önünden geçiyordu. Kadınlar bile boyunlarında, mücevherlerle süslü kınların içinde hançerler taşıyor, onları rengârenk iç etekliklerin üzerine giydikleri elbiselerin dekoltelerine sarkıtıyorlardı.

Rand hepsini görmezden geliyordu. Bunun yerine Tenekecileri düşünüyordu. Tenekeciler burada güvendeydi, ama Rand'ın kendi babası onun imparatorluğunda güvende değildi. Rand'ın arkadaşları ondan korkuyordu; aynısını Nynaeve'in gözlerinde görmüştü.

Buradaki insanlar korkmuyordu. O böceksi miğferlerden takmış Seanchan subaylar kalabalığın içinde dolaşıyordu. İnsanlar onlara yol açıyordu saygılarından dolayı. Rand sıradan insanların konuştuğunu duyduğunda, onların istikrardan memnun olduğunu öğreniyordu. Kendilerini fethettikleri için Seanchanları övüyorlardı!

Rand kanalı aşan kısa bir köprüden geçti. Kanalda küçük tekneler dolanıyor, kayıkçılar birbirlerine seslenerek selam veriyordu. Şehir planında herhangi bir düzen yok gibiydi; Rand ev görmeyi beklediği yerlerde dükkân buluyordu ve küçük dükkânlar –çoğu şehirde olağan olduğu gibi– birbirine sokulmak yerine şehre gelişigüzel dağılmıştı. Köprünün diğer yanında yüksek, beyaz bir malikânenin ve hemen onun yanındaki bir meyhanenin önünden geçti.

Rengarenk ipek yelek giymiş bir adam sokakta Rand'a çarptı, sonra aşırı nazik bir tavırla uzun uzun özür diledi. Rand, adamın düello başlatmak istemesi ihtimaline karşı hızla yoluna devam etti.

Bu hiç de baskı altında olan bir halka benzemiyordu. Kızgın bir ruh hali içinde değildiler. Seanchanlar Ebou Dar'ı, Rand'ın Bandar Eban'ı kontrol ettiğinden daha iyi kontrol ediyordu ve buradaki insanlar mutlu... ve hatta refah içindeydi! Elbette –bir krallık olarak– Altara hiçbir zaman çok güçlü olmamıştı. Rand öğretmenlerinden, Taht'ın yetkesinin şehrin sınırlarından çok öteye uzanmadığını öğrenmişti. Seanchanların fethettiği diğer yerler için de durum aynıydı. Tarabon, Amadicia, Almoth Ovası. Bazıları Altara'dan daha istikrarlıydı, ama hepsi güvenliği memnunlukla karşılamıştı.

Rand durdu ve bir başka beyaz binaya, bir nalbant dükkânına yaslandı. Kesik kolunu başına kaldırarak zihnini temizlemeye çalıştı.

Taş'ta yapmasına ramak kaldığı şeyle yüzleşmek istemiyordu. Yaptığı şeyle yüzleşmek istemiyordu: Hava örmek ve Tam'i yere itmek, onu tehdit etmek; atıp tutmak.

Rand buna odaklanamazdı. Ebou Dar'a, bir çiftçi çocuk gibi binalara alık alık bakmak için gelmemişti. Düşmanlarını yok etmek için gelmişti! Onlar ona meydan okumuştu; yok edilmeleri gerekiyordu. Bütün ulusların iyiliği için.

Ama ya erişim anahtarıyla çok fazla güç çekerse, ne tür bir zarara yol açardı? Kaç cana kıyardı? Üstelik, böyle yaparsa, tıpkı *saidin*'i temizlerken olduğu gibi, Terkedilmişler için bir işaret ateşi yakmış olmaz mıydı?

Bırak gelsinler. Sırtını dikleştirdi. Onları yenebilirdi.

Saldırma zamanı gelmişti. Seanchanları yakıp temizleme zamanı. Asasını kenara koydu ve anahtarı kemerindeki kayıştan aldı, ama kendini keten örtüsünü açmaya zorlayamadı. Bir süre elindeki erişim anahtarına baktı, sonra asayı geride bırakıp, yürümeye devam etti. Sıradan bir yabancı olmak çok tuhaf geliyordu. Yenidendoğan Ejder bu halkın arasında yürüyordu ve onlar onu tanımıyordu. Onlar için, Rand al'Thor çok uzaktaydı. Son Savaş, tavuklarını pazara götürüp götüremeyeceklerinden ya da oğullarının öksürüğünün geçip geçmeyeceğinden ya da istedikleri o yeni ipek yeleği alıp alamayacaklarından sonra, ikincil öneme sahipti.

Rand'ı, o onları yok edene kadar tanımayacaklardı.

Onlar için merhamet olacak, diye fısıldadı Lews Therin. *Ölüm her zaman merhamettir.* Deli adam eskisi kadar deli gelmiyordu. Aslında, sesi Rand'ın kendi sesine çok fazla benzemeye başlamıştı.

Rand bir başka köprünün üzerinde durdu ve Seanchan asillerini barındıran muazzam, beyaz duvarlı saraya baktı. Saray dört katlıydı, dört kubbesinin diplerinde altın halkalar vardı ve pek çok minarenin ucu da altındı. Dokuz Ayın Kızı orada olmalıydı. Rand o duvarları, hiç bilmedikleri şekilde, kusursuzca arındırabilirdi. Bu binayı bir açıdan, solup hiçliğe dönüşmeden önceki an için, eksiksiz hale getirirdi.

Çamurlu köprünün üzerinde duran sıradan bir yabancı olarak, erişim anahtarının örtüsünü açtı. Sarayı yok ettikten sonra hızlı davranması gerekecekti. Limandaki gemileri şerateşle patlatacaktı, sonra daha sıradan bir yöntem kullanarak, şehrin üzerine ateş yağdıracak, onu paniğe boğacaktı. Kaos, düşmanlarının tepkisini geciktirecekti. Bunun ardından, şehir kapılarındaki garnizonlara Yolculuk edecek, onları yok edecekti. Kuzeydeki, asker ve yiyecekle dolu erzak kamplarına dair keşif raporlarını belli belirsiz hatırlıyordu. Sonra onları yok edecekti.

Oradan Amador'a, sonra Tanchico ve diğer yerlere gitmesi gerekiyordu. Hızla Yolculuk edecek, hiçbir yerde Terkedilmişler tarafından yakalanacak

kadar kalmayacaktı. Tıpkı yanan bir köz gibi, önce burada sonra orada canlanan titrek bir ölüm ışığı. Çok kişi ölecekti, ama çoğu Seanchan olacaktı. İstilacılar.

Erişim anahtarına baktı. Sonra *saidin*'i kavradı.

Mide bulantısı eskisinden de kuvvetli geldi. Gücü, adeta fiziksel bir darbe gibi, onu yere yıktı. Rand, taşlara çarptığını bile fark etmeden bağırdı. İnleyerek erişim anahtarını kavradı, onun üzerine kapanarak iki büklüm oldu. İçi yanıyor gibiydi, başını çevirdi, omzu üzerine döndü ve köprüye kustu.

Ama *saidin*'i bırakmadı. Güce ihtiyacı vardı. Lezzetli, güzelim güç. İçindeki güç sayesinde kendi kusmuğunun kokusu bile ona daha gerçek, daha tatlı geliyordu.

Gözlerini açtı. Çevresine endişeli insanlar toplanmıştı. Bir Seanchan devriyesi yaklaşıyordu. Tam zamanıydı. Saldırmalıydı.

Ama yapamadı. İnsanlar o kadar endişeli görünüyordu ki. O kadar kaygılı. Önemsiyorlardı.

Rand kızgınlıkla bağırarak bir kapıyol açtı ve insanların şok içinde geri sıçramasına sebep oldu. Sallanarak ayağa kalktı ve Seanchan askerler yabancı sözcükler bağırarak kılıçlarını çekerken Rand emekleyerek kendini öte yana fırlattı.

Rand siyah beyaz büyük bir taş diskin üzerine düştü. Çevresindeki hava karanlık bir boşluktan ibaretti. Kapı arkasından kapanarak Ebou Dar'ı gözlerden gizledi ve disk hareket etmeye başladı. Tuhaf bir ışıkla aydınlanmış bir halde, boşlukta süzülmeye başladı. Rand erişim anahtarını kucaklayarak diskin üzerinde kıvrıldı ve derin derin nefes aldı.

Neden yeterince güçlü olamıyorum? Düşüncenin kendisine mi, yoksa Lews Therin'e mi ait olduğunu bilmiyordu. İkisi aynıydı. *Neden yapmam gereken şeyi yapamıyorum?*

Disk kısa bir süre yolculuk etti. Boşluktaki tek ses onun kendi nefesiydi. Disk Karanlık Varlık'ın zindanındaki mühürlerden birine benziyordu, siyahı beyazdan ayıran kıvrımlı bir çizgiyle bölünmüştü. Rand çizginin tam üzerinde yatıyordu. Siyah yarıya Ejder Dişi diyorlardı. İnsanlar için kötülüğü simgeliyordu bu. Yıkımı.

Ama Rand *gerekli* yıkımdı. Yok etmesi gerekmese, neden Desen onu bu kadar zorlayacaktı ki? Başta öldürmekten kaçınmaya çalışmıştı –ama bunun işe yarama olasılığı düşüktü. Sonra kadınları öldürmekten kaçınmaya çalışmıştı. Bunun da imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

O yıkımdı. Bunu kabul etmesi gerekecekti. *Birinin* gerekeni yapacak kadar katı olması gerekiyordu, değil mi?

Bir kapıyol açıldı ve Rand erişim anahtarını tutarak, sallana sallana ayağa kalktı. Süzülme platformundan boş bir çayıra adım attı. Bir zamanlar *Callandor*'u kullanarak Seanchanlarla savaştığı ve başarısız olduğu yere.

Derin derin nefes alarak, uzun uzun mekâna baktı, sonra bir kapıyol daha ördü. Bu karlı bir alana açıldı. Buz gibi bir rüzgâr yüzüne çarptı. Rand, ayaklarıyla karı gıcırdatarak kapıyoldan geçti ve kapanmasına izin verdi.

Burada, dünya önünde uzanıyordu.

Neden buraya geldik? diye düşündü Rand.

Çünkü, diye yanıt verdi Rand. *Çünkü bunu biz yaptık. Burası bizim öldüğümüz yer.*

Ejderdağı'nın tam ucunda, üç bin sene önce Lews Therin kendini öldürdüğünde patlayan ıssız zirvedeydi. Bir yanda, onlarca metre aşağıda, dağın kenarının bir uçurum gibi açıldığı yeri görebiliyordu. Açıklık muazzamdı, yandan bakıldığında göründüğünden daha genişti. Kırmızı, alev alev, çalkalanan taşlardan geniş bir oval. Sanki dağın bir parçası ortadan kaybolmuş, koparılıp alınmış, zirveyi havada bırakmış, dağın bir yamacını tamamen yok etmişti.

Rand o için için köpüren uçuruma baktı. Bir canavarın ağzı gibiydi. Aşağıdan sıcak geliyordu ve kül taneleri döne döne gökyüzüne tırmanıyordu.

Boz gökyüzü bulutluydu. Yer de aynı ölçüde uzaktı, zar zor görülebiliyordu, tıpkı desenli bir yorgan gibi. Burada aslında bir orman olan bir yama. Orada aslında bir ırmak olan bir dikiş. Doğuda, ırmakta, tıpkı minik bir dereye kapılmış bir yaprak gibi görünen küçük bir benek gördü. Tar Valon.

Rand oturdu. Kar ağırlığının altında gıcırdadı. Erişim anahtarını önüne koydu ve ısınmak için Hava ve Ateş ördü.

Sonra dirseklerini dizlerine, başını ellerine dayadı ve küre tutan adam heykelciğine baktı.

Düşündü.

50
Altın Damarlar

Dünyanın tepesinde otururken Rand'ın çevresinde rüzgâr esiyordu. Ördüğü Hava ve Ateş, çevresindeki karı eritmiş; üç adım genişliğinde, keskin kenarları olan gri bir kayanın ucunu ortaya çıkarmıştı. Zirve, gökyüzüne uzanan kırık bir tırnak gibi görünüyordu ve Rand onun tepesinde oturuyordu. Anlayabildiği kadarıyla, Ejderdağı'nın tam ucundaydı. Belki de dünyanın en yüksek yerinde.

O küçük çıkıntının üzerinde oturuyordu ve erişim anahtarı kayanın üzerinde, önünde duruyordu. Burada hava seyrekti ve Rand nefes almakta güçlük çekmiş, sonra çevresindeki havayı hafifçe sıkıştıran bir örgü bulmuştu. Onu ısıtan örgü gibi, bunu nasıl yaptığından da emin değildi. Asmodean'ın ona benzer bir örgü öğretmeye çalıştığını, ama kendisinin bir türlü kavrayamadığını belli belirsiz hatırlıyordu. Şimdi kendiliğinden yapıyordu. Lews Therin'in etkisi miydi, yoksa Tek Güç'e gittikçe daha fazla aşina olması mı?

Ejderdağı'nın kırık, açık ağzı onlarca metre aşağıda, solda uzanıyordu. Bu mesafeden bile, havada acı bir kül ve sülfür kokusu vardı. Çukur kül yüzünden kara, eriyik taş ve parlayan ateşler yüzünden kırmızıydı.

Rand hâlâ Kaynak'ı tutuyordu. Bırakmaya cesaret edemiyordu. Onu son kavradığı seferden daha kötüsünü hatırlayamıyordu ve bir daha denerse hastalık duygusunun onu yıkacağından korkuyordu.

Saatlerdir buradaydı. Ama yorgun hissetmiyordu. *Ter'angreal*'e bakıyordu. Düşünüyordu.

O neydi? Yenidendoğan Ejder neydi? Bir simge mi? Bir fedakârlık mı? Yok etme amaçlı bir kılıç mı? Koruma amaçlı, siper olan bir el mi?

Tekrar tekrar aynı rolü oynayan bir kukla mı?

Kızgındı. Dünyaya kızgın, Desen'e kızgın, hiçbir yönlendirmede bulunmadan Karanlık Varlık'la savaşma işini insanlara bırakan Yaratıcı'ya kızgın. Aralarından hangisinin Rand'ın canını talep etmeye hakkı vardı?

Eh, Rand o canı onlara sunmuştu. Ölümünü kabullenmek epey zamanını almıştı, ama sonunda bu fikirle barışmıştı. Bu yeterli değil miydi? Sonuna dek acı mı çekmek zorundaydı?

Kendini yeterince katılaştırırsa acının yok olacağını düşünmüştü. Eğer hissetmezse, acı da çekmezdi.

Böğründeki yaralar acı verici bir biçimde zonkladı. Rand bir süre için onları unutabilmişti. Ama sebep olduğu ölümler ruhunu aşındırmıştı. Moiraine ile başlayan o liste. Onun ölümüyle birlikte her şey yanlış gitmeye başlamıştı. Ondan önce Rand'ın hâlâ bir umudu vardı.

Ne yapmasının beklendiğini anlıyordu ve gerektiğini düşündüğü şekilde değişmişti. O değişiklikler onu yıkılmaktan koruyacaktı. Tanımadığı insanları korumak için ölmek? İnsanlığı kurtarmak için seçilmiş olmak? Dünyanın krallıklarını onun arkasında birleşmeye zorlamak, dinlemeyi reddedenleri yok etmek? Onun adına savaşan binlerce insanın ölümüne sebep olmak, o ruhları omuzlarında taşımak, taşımak zorunda olmak? Hangi adam bunları yapıp delirmezdi? Bulabildiği tek yol duygularını yok etmek, kendini *cuendillar* gibi kılmaktı.

Ama başarısız olmuştu. Duygularını yok edememişti. İçindeki o ses minicikti, ama yüreğinde incecik bir delik açan bir iğne gibi batmıştı ona. En ince delikten bile kan akabilirdi.

O delikler kanını akıtıp, kupkuru bırakacaktı onu.

Küçük ses gitmişti. Rand Tam'i yere fırlattığı, onu öldürmeye niyetlendiği zaman yok olmuştu. Rand o ses olmadan devam edebilir miydi? Eski Rand'dan –neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bildiğine inanan o Rand'dan– kalan son parça oysa, sessizlik ne anlama geliyordu öyleyse?

Rand erişim anahtarını aldı ve botları taşa sürtünerek ayağa kalktı. Öğlendi, ama güneş hâlâ bulutların arkasında gizliydi. Aşağıda, tepeleri ve ormanları, gölleri ve köyleri görebiliyordu.

"Ya Desen'in sürmesini *istemiyorsam* ne olacak?" diye bağırdı. İleriye, kayanın tam kenarına adım attı ve erişim anahtarını göğsüne bastırdı.

"Aynı hayatları yaşıyoruz!" diye bağırdı onlara. "Tekrar tekrar. Aynı hataları yapıyoruz. Krallıklar aynı *aptalca* şeyleri yapıyor. Hükümdarlar

tekrar tekrar halklarını hayal kırıklığına uğratıyor. İnsanlar incinmeye ve nefret etmeye, ölmeye ve öldürmeye devam ediyor!”

Rüzgârlar onu örseledi, kahverengi pelerinini ve güzel Tear tarzı pantolonunu savurdu. Ama Rand’ın sözleri uzaklara kadar gitti, Ejderdağı’nın kırık kayalarından yankılandı. Soğuk ve ayazdı, hava tazeydi. Örgüsü onu hayatta tutacak kadar ısıtıyordu, ama üşümesini engellemiyordu. Engellemesini istememişti.

“Ya ben bütün bunların anlamsız olduğunu düşünüyorsam?” diye sordu bir kralın yüksek sesiyle. “Ya ben dönmesini *istemiyorsam!* Başkalarının kanıyla yaşıyoruz hayatlarımızı! Ve o başkaları unutuluyor. Bildiğimiz her şey solacaksa ne *faydası* var? Büyük başarılar, büyük trajediler, hiçbirinin anlamı yok! Hepsi efsaneye dönüşecek, sonra o efsaneler unutulacak, sonra her şey en baştan başlayacak!”

Erişim anahtarı ellerinde parlamaya başladı. Yukarıdaki bulutlar karardı sanki.

Rand’ın öfkesi yüreğiyle aynı tempoda zonkluyor, salıverilmeyi talep ediyordu.

“Ya haklı olan *oysa?*” diye bağırdı Rand. “Ya bütün bunların bitmesi daha doğruysa? Ya Işık baştan beri bir yalansa ve *bu* bir cezadan ibaretse? Tekrar tekrar yaşıyoruz, zayıflıyoruz, ölüyoruz, sonsuza dek kapana kısılmışız. Sonsuza dek işkence görüyoruz!”

Tıpkı dalgaların kabararak bir okyanusu doldurması gibi, Rand’ın içini Güç doldurdu. Rand canlandı, *saidin*’le coştu; parıltının dünyanın her yerinde, yönlendirebilen bütün erkekler tarafından hissedilebiliyor olması umurunda bile değildi. Güç’le aydınlandığını, aşağıdaki dünyayı güneş gibi aydınlattığını hissediyordu.

“BUNLARIN HİÇBİRİNİN ÖNEMİ YOK!”

Gözlerini yumdu, daha da fazla güç çekti. Yalnızca iki kez bu şekilde hissetmişti. Birincisi *saidin*’i temizlediğinde. Diğeri de bu dağı yarattığında.

Sonra daha fazla çekti.

Bu kadar gücün onu yok edeceğini biliyordu. Artık umurunda değildi. Senelerdir içinde biriken gazap sonunda kaynayarak taşmıştı, sonunda serbest kalıyordu. Erişim anahtarı elinde, kollarını iki yana açtı. Lews Therin kendini öldürmekte ve Ejderdağı’nı yaratmakta haklıydı. Yalnız, yeterince ileri gitmemişti.

Rand o günü hatırlayabiliyordu. Duman, gürleme, yıkılmış bir sarayda yatarken onu ayıltan keskin Şifa acıları. Ama kavrayışın ıstırabı ile

karşılaştırıldığında o acılar hiçbir şeydi. Güzelim duvarların kırılıp yaralandığını görmenin acısı. Fırlatılmış paçavralar gibi yere dağılmış olan tanıdık ceset yığınlarını görmenin acısı.

Biraz ötede, altın saçları çevresine dağılmış, yerde yatan Ilyena'yı görmenin acısı.

Dünyanın kendi hıçkırıklarıyla sarsılan sarayı çevresinde *hissedebiliyordu.* Yoksa içine çektiği muazzam güçle zonklayan Ejderdağı mıydı o?

Havadaki yoğun kan, is, ölüm ve *acı* kokusunu alabiliyordu. Yoksa önüne serilmiş, ölmekte olan bir dünyanın kokusu muydu yalnızca?

Rüzgâr onu sarsmaya başladı; yukarıdaki engin bulutlar, karanlık derinliklerden geçen kadim devler gibi kendi çevrelerinde döndü.

Lews Therin bir hata yapmıştı. Ölmüştü, ama dünyayı canlı bırakmıştı; yaralı, aksayarak ilerlemek üzere. Zaman Çarkı'nın dönmeye, çevrilmeye, *çürümeye* ve onu yeniden getirmeye devam etmesine izin vermişti. Bundan kaçamazdı. Her şeyi bitirmeden olmazdı.

"Neden?" diye fısıldadı Rand çevresinde dönen rüzgârlara. Erişim anahtarından içine dolan Güç *saidin*'i temizlerken tuttuğundan daha fazlaydı. Belki şimdiye dek tutulmuş en büyük güçten daha fazla. Desen'in kendisini çözmeye, nihai huzuru getirmeye yetecek kadar fazla.

"Neden bunu yine yapmak zorundayım?" diye fısıldadı. "Çoktan başarısız oldum. O benim elimde öldü. Neden bunu *bir daha* yaşamaya zorluyorsun beni?"

Yukarıda şimşek çaktı, gök gürültüsü onu sarstı. Rand, yüzlerce metrelik bir uçurumun tepesine tünemiş, buz gibi bir rüzgâr fırtınasının ortasında gözlerini yumdu. Göz kapaklarının ardında erişim anahtarının parıltısını sezebiliyordu. İçinde tuttuğu Güç'ün yanında o ışık soluk kalıyordu. O güneşti. O ateşti. O yaşam ve ölümdü.

Neden? Neden bunu tekrar tekrar yapmaları gerekiyordu? Dünya ona yanıt veremiyordu.

Rand, bir güç ve enerji kanalı olarak, kollarını havaya kaldırdı. Ölüm ve yıkımın yeniden doğumu. Buna son verecekti. Her şeyi bitirecekti ve insanların sonunda acılarından kurtulup dinlenmelerine izin verecekti.

Tekrar tekrar yaşamalarını engelleyecekti. Neden? Neden Yaratıcı bunu onlara yapmıştı? *Neden?*

Neden tekrar yaşıyoruz? diye sordu Lews Therin aniden. Sesi açık ve belirgindi.

Evet, dedi Rand yalvarırcasına. *Söyle bana. Neden?*

Belki... dedi Lews Therin şok edici ölçüde duru bir şekilde, en ufak delilik işareti göstermeden. Saygıyla, yumuşak bir sesle konuşuyordu. *Neden mi? Belki de... ikinci bir şansımız olsun diye olabilir mi?*

Rand donakaldı. Rüzgâr ona çarpıyordu, ama onu yerinden kıpırdatamıyordu. İçindeki Güç, titreyen bir suçlunun boynunun üzerinde asılı duran bir cellat baltası gibi duraksadı. *Sana verilen görevler konusunda seçeneğin olmayabilir,* dedi Tam'in sesi, sesinin anısı, kafasının içinde. *Ama onları* neden *yerine getirdiğini sen seçebilirsin.*

Neden Rand? Neden savaşa gidiyorsun? Anlamı ne?

Neden?

Her şey kıpırtısızdı. Fırtına, rüzgârlar, gök gürültüsü bile. Hepsi sessizdi.

Neden? diye düşündü Rand merakla. *Çünkü her yaşadığımızda, yine âşık oluyoruz.*

Yanıt buydu. Hepsi aklına doluştu; yaşadığı hayatlar, yaptığı hatalar, aşkın her şeyi değiştirmesi. Zihin gözüyle, elindeki parıltının aydınlattığı dünyayı gördü. Sonsuzluğa dek uzanan yüzlerce, binlerce hayatı hatırladı. Aşkı ve huzuru, coşkuyu ve umudu hatırladı.

O an içinde, aniden aklına hayret verici bir şey geldi. *Eğer ben yeniden yaşıyorsam, o da yeniden yaşayabilir!*

İşte bu yüzden savaşıyordu. İşte bu yüzden tekrar yaşıyordu ve Tam'in sorusunun yanıtı buydu. *Savaşıyorum, çünkü son seferinde başarısız oldum. Savaşıyorum, çünkü yanlışımı düzeltmek istiyorum.*

Bu sefer doğru yapmak istiyorum.

İçindeki Güç zirveye ulaştı ve Rand onu kendi üzerine çevirdi, erişim anahtarından geçirdi. *Ter'angreal* çok daha büyük bir güce bağlıydı; güneydeki, Karanlık Varlık'ı durdurmak için yapılmış, dev bir *sa'angreal*'e. Bazıları fazla güçlü demişti ona. Kullanılamayacak kadar güçlü. Fazla korkutucu.

Rand onun gücünü kendi üzerinde kullanarak uzaktaki küreyi kırdı, bir devin ellerindeymiş gibi parçalanmasına sebep oldu.

Choedan Kal patladı.

Güç söndü.

Fırtına bitti.

Ve Rand, çok uzun bir sürenin ardından ilk defa gözlerini açtı. Bir şekilde, Lews Therin'in sesini bir daha kafasının içinde duymayacağını

biliyordu. Çünkü onlar iki adam değildiler, hiç olmamışlardı.

Altında serilen dünyaya baktı. Yukarıdaki bulutlar, yalnızca onun üzerinde de olsa, sonunda aralanmışlardı. Kasvet dağılmıştı ve tam üzerinde asılı duran güneşi görebiliyordu.

Rand başını kaldırdı. Sonra gülümsedi. Sonunda, içten, gerçek ve saf bir kahkaha attı.

Çok uzun zaman olmuştu.

Sonsöz
Işıkla Yıkanmış

Egwene iki bronz lambanın ışığında çalışıyordu. Ellerini havaya kaldırmış, avuçlarında birer alev patlaması belirmiş kadın biçimindeydiler. Sakin sarı ışık ellerinin, kollarının ve yüzlerinin kıvrımlarından yansıyordu. Onlar Beyaz Kule'nin ve Tar Valon Alevi'nin simgeleri miydi? Yoksa Ateş ören Aes Sedaileri mi betimliyorlardı? Belki yalnızca bir önceki Amyrlin'in zevkinin andaçlarıydı.

Masasının iki yanında duruyorlardı. Sonunda, oturacak doğru düzgün bir sandalyesi olan doğru düzgün bir masa. Amyrlin'in çalışma odasındaydı. Oda, Elaida'yı hatırlatan her şeyden arındırılmıştı. Bu yüzden oda çıplak, duvarlar boş, ahşap paneller resimsiz ya da duvar halisiz, sehpalar sanat eserinden yoksun kalmıştı. Elaida'ya ait bir şeyin Egwene'i gücendirmesi olasılığına karşı kitap rafları bile boşaltılmıştı.

Egwene diğerlerinin ne yaptığını görür görmez Elaida'nın tüm eşyalarının toplanmasını, güvenli bir biçimde kilit altına alınmasını ve Egwene'in güvendiği kadınlar tarafından korunmasını emretmişti. O eşyalar arasında Elaida'nın planlarına dair ipuçları olabilirdi. Daha sonra incelenmek üzere kitap sayfalarının arasına konulmuş basit notlar olabilirdi. Kadının okuduğu kitap türleri arasındaki bağlantı ya da masasının çekmecelerinde bulundurduğu nesneler gibi belirsiz de olabilirdi. Ama Elaida olmadığı için kadının kendisini sorgulayamıyorlardı ve kadının hangi entrikalarının daha sonra dönüp Beyaz Kule'yi ısıracağını bilmek imkânsızdı. Egwene o eşyaları gözden geçirmeyi, sonra Kule'de bulunan bütün Aes Sedailerle görüşmeyi ve ne ipuçları sakladıklarını belirlemeyi planlıyordu.

Şimdilik elleri doluydu. Başını iki yana sallayarak Silviana'nın raporunun sayfalarını çevirdi. Kadının gerçekten de etkili bir Vakanüvis olduğu ortaya çıkıyordu, Sheriam'dan çok daha etkili. Kule'ye sadık kalmış olan kadınlar Silviana'ya saygı duyuyordu ve Kızıl Ajah da, Vakanüvis olarak aralarından birini seçen Egwene'in barış teklifini –en azından kısmen– kabul etmiş görünüyorlardı.

Elbette, Egwene'in belge yığınının dibinde iki sert kınama mektubu da vardı –biri Romanda'dan, diğeri Lelaine'den. İki kadın cömert desteklerini, verdikleri hızda geri çekmişti. Şu anda Egwene'in Beyaz Kule'ye düzenlenen saldırı sırasında yakalanan *damane*'leri ne yapacakları konusunda tartışıyorlardı ve Egwene'in onları Aes Sedai olarak eğitme planı ikisinin de hoşuna gitmemişti. Romanda ve Lelaine daha seneler boyunca Egwene'in başına bela olacakmış gibi görünüyordu.

Raporu kenara bıraktı. Akşamın ilerleyen saatleriydi ve balkonuna açılan ızgaralı kepenklerin arasından ışık sızıyordu. Onları açmadı, loş sessizliği tercih ediyordu. Yalnızlık hoştu.

Şimdilik odanın sade dekorasyonu onu rahatsız etmiyordu. Evet, ona Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasını hatırlatıyordu, ama kaç duvar halısı asarsa assın o günleri unutamazdı, Vakanüvisi Silviana iken olmazdı. Bu sorun değildi. Egwene neden o günleri unutmak isteyecekti ki? En tatmin edici zaferlerinden bazılarını o günlerde kazanmıştı.

Gerçi, bir kez daha irkilmeden oturabilmekten kesinlikle şikâyeti yoktu.

Egwene hafifçe gülümseyerek Silviana'nın bir sonraki raporunu inceledi. Sonra kaşlarını çattı. Kule'deki Kara Aes Sedailerin *çoğu* kaçmıştı. Silviana'nın dikkatli, akıcı el yazısı ile yazdığı bu rapor, Egwene'in terfi ettirmesini takip eden saatlerde Karalardan bazılarını yakalamayı başardıklarını, ama bunların en zayıfları olduğunu anlatıyordu. Karaların çoğunluğu –altmış Kara Aes Sedai– kaçmıştı. Egwene'in daha önce fark ettiği gibi, adı Verin'in listesinde olmayan bir Temsilci de buna dahildi. Evanellein'in ortadan kaybolması, kadının Kara olduğuna dair güçlü bir göstergeydi.

Egwene kendi kendine kaşlarını çatarak bir başka rapor aldı. Beyaz Kule'deki tüm kadınların Ajahlarına göre listesiydi, pek çok sayfadan oluşan kapsamlı bir listeydi. Pek çok ismin yanında birer not vardı. Kara, kaçtı. Kara, yakalandı. Seanchanlar tarafından kaçırıldı.

Son grubu görmek can sıkıcıydı. Saerin, ileri görüşlülük göstererek, saldırının ardından tam olarak kimlerin yakalandığını belirlemek için sayım

yaptırmıştı. İki düzinesi tam Aes Sedai olmak üzere yaklaşık kırk Kule sakini geceleyin yakalanmış ve alınıp götürülmüştü. Tıpkı yatma zamanında çocuklara anlatılan, kötü çocukları kaçıran Fades ya da Yarı-insanlar hakkındaki uyarılar gibiydi. Bu kadınlar dövülecek, hapsedilecek, birer alete dönüştürülecekti.

Egwene'in boynuna, eskiden tasmanın durduğu yere uzanmamak için kendini zorlaması gerekti. Şu anda buna odaklanmıyordu, kavrulası!

Verin'in listesindeki Kara Aes Sedailerin hepsi Seanchan saldırısından sağ salim kurtulmuştu. Ama çoğu Egwene'in Kule'ye gelip makamına oturmasından önce kaçmıştı. Velina gitmişti. Chai ve Birlen de. Ve Alviarin; Kara avcıları onu zamanında yakalayamamıştı.

Nasıl haber almışlardı? Ne yazık ki, muhtemelen Egwene'in asi kampında Kara Ajah avlaması ile bir ilgisi vardı. Egwene elini oynarken abartmaktan korkmuştu. Ama başka ne yapabilirdi ki? Tek umudu kamptaki bütün Kara Aes Sedaileri yakalamak ve haberin Beyaz Kule'ye yayılmayacağını ummaktı.

Ama haber duyulmuştu. Egwene kalanları yakalamıştı ve idam ettirmişti. Sonra Kule'deki her Aes Sedai'ye Yemin Çubuğu'yla yemin ettirmişti. Bundan hoşlanmamışlardı elbette. Ama asi kampındaki bütün kadınların bunu yaptığını bilmek fikirlerini değiştirmişti. Bu olmasa bile, Egwene'in kendi Vakanüvisinin idamını emrettiği haberi yapmıştı bunu. Silviana'nın kendini kanıtlamak için tüm Salon'un önünde, ilk olarak yemin etmeyi önermesi Egwene'i kesinlikle rahatlatmıştı. Ardından Egwene yeniden yemin etmişti ve sonra kamptaki her kadının Karanlıkdostu olmadığını kanıtlamasını istediğini söylemişti. Verin'in listesinde olmayan üç Kara Aes Sedai daha yakalamışlardı. Yalnızca üç. Ne titizlik! Verin kendini bir kez daha kanıtlamıştı.

Egwene raporu kenara bıraktı. Kaçanlar hâlâ canını sıkıyordu. Altmış Karanlıkdostunun adını biliyordu ve onlar ellerinden kaçmıştı. Asi kampından kaçanları da sayarsa, sayıları sekseni buluyordu.

Seni bulacağım Alviarin, diye düşündü Egwene parmağıyla sayfaya vurarak. *Hepinizi bulacağım. Kule'nin içinde bir çürüktünüz. En kötü türden bir çürük. Bunu yaymanıza izin vermeyeceğim.*

Sayfayı kenara bıraktı ve bir başkasını aldı. Bu sayfada yalnızca birkaç isim vardı: Kule'deki, Verin'in listesinde olmayan veya Seanchanlar tarafından kaçırılan ya da saldırının ardından ortadan kaybolan kadınların listesi.

Verin Terkedilmişlerden birinin, Mesaana'nın Kule'de saklandığına inanıyordu. Sheriam'ın itirafı da bunu destekliyordu. Egwene bütün Aes Sedailere Çubuk üzerine yemin ettirirken çok güçlü bir Karanlıkdostu bulamamıştı. Bir umut, yeniden yemin etmeleri Ajahlar arasındaki gerilimi azaltırdı. Aralarında Kara olduğundan endişelenmeyi bırakırlardı. Elbette, Kara Ajah'ın *bulunduğuna* dair kanıt vermek Aes Sedaileri zayıflatabilirdi de.

Her durumda, Egwene'in bir sorunu vardı. Önündeki sayfaya baktı. Beyaz Kule'deki bütün kadınlar Karanlıkdostu olmadıklarını kanıtlamıştı. Verin'in listesindeki bütün kadınlar gözden geçirilmişti. Bu kaçtı, bu yakalandı, bu Egwene'in makama oturduğu gün Beyaz Kule'den kaçtı, bunu Seanchanlar kaçırdı, bu o anda Kule'de değildi... ve gideli epey olmuştu. Aes Sedailer bu sonunculara karşı dikkatli olmaları konusunda uyarılmıştı.

Belki de şanslıydılar ve Terkedilmiş, Seanchanlar tarafından kaçırılanlar arasındaydı. Ama Egwene bu tür şansa inanmazdı. Terkedilmişlerden biri o kadar kolay yakalanmazdı. Muhtemelen saldırıyı önceden haber almıştı.

Egwene'in önündeki listede geriye üç isim kalmıştı. Bir Kahverengi olan Nalasia Merhan, bir Yeşil olan Teramine ve bir Kızıl olan Jamilila Norsish. Hepsi Güç'te zayıftı. Ve bu listedeki kadınlar senelerdir Kule'deydi. Mesaana'nın onlardan birini taklit etmesi ve bunu kılık değiştirdiğini belli etmeden yapması imkânsız görünüyordu.

Egwene'in içinde bir his vardı. Belki bir sezgi. En azından bir korku. Terkedilmiş bu üç isimden biri olmalıydı. Ama hiçbiri uymuyordu, hem de hiç. Bu onun içini ürpertiyordu. Mesaana hâlâ Kule'de saklanıyor muydu?

Eğer öyleyse, bir şekilde Yemin Çubuğu'nu atlatmayı biliyordu.

Kapı hafifçe çalındı. Birazdan aralandı. "Anne?" diye sordu Silviana.

Egwene kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi Silviana içeri girerek. Saçlarını eskisi gibi düzgün bir topuz halinde toplamıştı ve kırmızı Vakanüvis etolü omuzlarındaydı.

"Nedir o?"

"Gelip görmen lazım."

Egwene meraklanarak kalktı. Silviana'nın sesinde gerilim yoktu, bu yüzden çok kötü bir şey olamazdı. İkisi çalışma odasından çıktılar ve binanın çevresinden dolanıp Kule Salonu'na gittiler. Oraya vardıkları zaman Egwene tek kaşını kaldırdı. Silviana içeri girmesini işaret etti.

Salon toplanmış değildi ve sandalyeler boş duruyordu. Köşede, beyaz bir örtünün üzerinde duvarcı aletleri vardı ve kalın kahverengi tulumlar ve kolları sıyrılmış beyaz gömlekler içinde bir grup işçi Seanchanların duvarda bıraktığı deliğin önüne toplanmıştı. Egwene duvarı tamamen ördürmek yerine, Beyaz Kule'nin saldırıya uğradığı zamanın anısına, çiçek şeklinde çerçevesi olan camlı bir pencere ısmarlamıştı. Bir daha olmasını önleme konusunda bir uyarı olarak. Ama pencere takılmadan önce, taş ustaları kenarları örüyor, pencerenin yerini hazırlıyordu.

Egwene ve Silviana süzülürcesine odaya girdiler ve bir kez daha tüm yedi Ajah'ın renklerine boyanmış olan kısa rampayı indiler. Duvar ustaları onları gördü ve saygıyla geri çekildi, bir adam şapkasını çıkardı ve göğsüne bastırdı. Odanın kenarına, deliğin tam önüne geldiğinde, Egwene sonunda Silviana'nın onu oraya neden getirdiğini anladı.

Bunca zamandan sonra, bulutlar sonunda aralanmıştı. Ejderdağı'nın çevresinde bir halka halinde çekilmişlerdi. Parlak bir güneş ışığı düşüyor, uzaktaki kar kaplı zirveyi aydınlatıyordu. Kırık yamaç ve patlamış dağın zirvesi ışıkla yıkanıyordu. Egwene haftalardır ilk defa doğrudan güneş ışığı görüyordu. Belki daha uzun zamandır.

"İlk önce bazı çömezler fark etti Anne," dedi Silviana yanına gelerek. "Ve haber çabuk yayıldı. Küçük bir gün ışığı halkasının bu kadar olay yaratacağı kimin aklına gelirdi? Aslında ne kadar da basit bir şey. Daha önce görmediğimiz bir şey değil. Ama..."

Işıkta güzel bir şeyler vardı. Bir sütun halinde yere vuran ışık, güçlü ve saf. Uzak, ama çarpıcı. Unutulmuş bir şey gibiydi, ama bir şekilde yine de tanıdıktı; uzak bir anıdan parlıyor, bir kez daha sıcaklık getiriyordu.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Silviana.

"Bilmiyorum," dedi Egwene. "Ama görmek keyif veriyor." Duraksadı. "Bulutlardaki o açıklık doğal olamayacak kadar düzenli. Bugünü takvimde işaretle Silviana. Bir şey oldu. Belki ileride ne olduğunu öğreniriz."

"Peki Anne," dedi Silviana yine delikten dışarı bakarak.

Egwene hemen çalışma odasına dönmek yerine Silviana ile birlikte orada dikildi. Uzaktaki o hoş, asil ışığa bakmak çok rahatlatıcı geliyordu. "Yakında fırtınalar gelecek," der gibiydi ışık. "Ama şimdilik, ben buradayım."

Ben buradayım.

Zamanın sonunda,
Sayısız, bir olduğunda,
Son fırtına toplayacak kızgın rüzgârlarını
Ölmek üzere olan bir diyarı yok etmek için.
Ve onun merkezinde,
Kör adam dikilecek
Kendi mezarının üzerinde,
Orada görecek yine,
Ve ağlayacak yapılanlara.

Ejder Kehanetleri,
*Essanik Döngüsü'*nden.
Malhavish'in Resmi Tercümesi,
Seandar İmparatorluk Kayıt Evi,
Terfinin Dördüncü Halkası.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Aelfinn: İnsana benzeyen, ama yılansı özellikleri olan bir varlık. Üç soruya doğru yanıtlar veriyorlar. Soru ne olursa olsun, yanıtları her zaman doğruoluyor, ama genellikle anlamları açık olmuyor. Gölge ile ilgili sorular sormak son derece tehlikeli olabiliyor. Bulundukları gerçek yer bilinmiyor; eskiden Mayene'in elinde olan, ama son zamanlarda Tear Taşı'nda saklanan bir *ter'angreal*'den geçilerek ziyaret edilebiliyorlar. Ghenjei Kulesi'ne girerek ulaşılabilecekleri de anlatılıyor. Kadim Lisan'da konuşuyorlar, sözleşmelerden ve anlaşmalardan bahsediyorlar ve içeri girenlerin üzerinde demir, müzik aleti ya da ateş yakabilen araçlar olup olmadığını soruyorlar. *Bkz.* Eelfinn.

Alan ölçü birimleri: (1.) Arazi: 1 kurdele = 20 adım x 10 adım (200 adım kare); 1 sicim = 20 adım x 50 adım (1000 adım kare); 1 post = 100 adım x 100 adım (10000 adım kare); 1 halat = 100 adım x 1000 adım (1000000 adım kare); 1 yürüyüş = 1000 adım x 1000 adım (0,64 kilometrekare). (2.) Kumaş: 1 adım = 1 adım ve 1 el x 1 adım ve 1 el.

Alemdar: Seanchanlar arasında Bayraktar'ın dengi.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaşın ve Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkanlara karşı verilen savaşların pençesinde. Başkenti Bandar Eban'dır. Arad Doman'da, ulusun kuruluşu sırasında asil sınıfı oluşturan kişilerin soyundan gelenler kandoğumlu olarak bilinir. Hükümdar (kral ya da kraliçe), hemen hemen tamamı kadınlardan oluşan tüccar loncalarının başları (Tüccarlar Konseyi) tarafından seçilir. Hükümdar tüccar değil, asil olmalıdır ve yaşam boyu hükmetmek üzere seçilir. Yasal olarak kral ya da kraliçenin yetkesi mutlaktır, yalnız Konsey'in dörtte üçünün oyları ile tahtından indirilebilir. Mevcut hükümdar Almadar Lordu, Almadar Evi'nin Yüksek Makamı, Kral Alsalam Saeed Almadar'dır. Şu anda nerede olduğu, bir gizem perdesiyle örtülüdür.

Araştırma: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Arayıcılar: Daha resmi olarak, Gerçeğin Arayıcıları, Seanchan İmparatorluk Tahtı'nın polis/casus organizasyonudur. Çoğu Arayıcı *da'covale* ve İmparatorluk ailesinin malı olsa da çok kapsamlı güçleri vardır. Bir Arayıcı'nın sorduğu soruya yanıt vermediği ya da bir Arayıcı ile tam olarak işbirliği yapmadığı için Kan'dan biri bile tutuklanabilir ve bu sonuncusu Arayıcı'nın kendisi tarafından tanımlanır ve yalnızca İmparatoriçe tarafından yeniden değerlendirmeye alınabilir. *Da'covale* olan Arayıcıların omuzları kuzgun ve kule simgesi ile damgalanmıştır. Ölümnöbeti Askerleri'nin aksine, Arayıcılar kuzgunlarını göstermeyi nadiren isterler ve bunun sebebi kısmen kim ve ne olduklarını açıklamayı gerektirmesidir. *Bkz.* Dinleyiciler; El.

Asha'man *(Aşaman)*: (1.) Kadim Lisan'da, "Koruyucu" ya da "Savunucu"; ama her zaman gerçeğin ve adaletin koruyucusu. (2.) Yönlendirmeyi öğrenmek üzere Andor, Caemlyn yakınlarındaki Siyah Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Siyah Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini

öğrendiklerinde, Asha’man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Siyah Kule’ye katılan erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ kurmak için Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha’manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha’manların önderi Mazrim Taim’dir. Taim kendine M’hael adını vermiştir. M’hael Kadim Lisan’da “önder” anlamına gelir.

Başkâtip: Gri Ajah başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule’de, son derece titiz bir kadın olarak bilinen Serancha Colvine bu unvana sahiptir.
Birinci Dokumacı: Sarı Ajah’ın başına verilen isim. Beyaz Kule’de Suana Dragand bu unvana sahiptir. Suana Sedai şu anda Kule Salonu’nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir. Asiler arasında bu konumdaki kişi Romanda Cassin’dir.
Birinci Mantıkçı: Beyaz Ajah’ın başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule’de Ferane Neheran bu konumdadır. Şu anda Ferane Sedai Kule Salonu’nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.
Birinci Seçici: Mavi Ajah başına verilen unvan. Şu andaki Birinci Seçici’nin kim olduğu bilinmemektedir, ama Lelaine Akashi’nin bu pozisyonu doldurduğu tahmin edilmektedir.
Büyük On Üçlük Konsey’in Başı: Kara Ajah başına verilen unvan. Şu anda bu konumda Alviarin Freidhen bulunmaktadır.

Corenne: Kadim Lisan’da, “Geri Dönüş”. Seanchanların hem bin gemilik filoya, hem de o gemilerin taşıdığı yüz binlerce askere, zanaatkâra ve diğerlerine verdikleri isim. *Corenne* Öncellerden sonra gelecek ve Artur Şahinkanadı’nın vârislerinden çalınan toprakları yeniden ele geçirecek. *Corenne*’in önderi Kumandan General Lunal Galgan’dır. *Bkz.* Hailene; Rhyagelle.
Cuendillar: Efsaneler Çağı’nda yaratılmış, sözde zarar verilemez bir madde. Onu kırmak için yapılan her girişimi soğurur ve daha da güçlenir. *Cuendillar* yapımının sonsuza dek unutulduğu sanılsa da, onunla yapılmış yeni nesneler bulunduğu söylentileri çıkmıştır. Aynı zamanda yürektaşı olarak da bilinir.

Da’covale: (1.) Kadim Lisan’da, “sahip olunan kişi” ya da “mal olan kişi”. (2.) Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak, köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler özgür insanları aşıp güç ve yetke sahibi olabilirler. Yüksek konumda olanların da düşüp *da’covale* olması mümkündür. *Bkz.* So’jhin.

Depo: Kule Kütüphanesi’nin bir kısmı. Herkesçe bilinen on iki Depo vardır ve her birinde belli bir konuya ya da birbiriyle ilişkili konulara dair kitaplar ve kayıtlar bulunur. Yalnızca Aes Sedailerin bildiği On Üçüncü Depo sadece Amrylin Makamı, Vakanüvis ve Kule Salonu Temsilcilerinin kullanabileceği gizli belgeler, kayıtlar ve tarihçeler içerir. Elbette, bu Depo’dan sorumlu olan bir avuç kütüphaneci de onlara ulaşabilmektedir.

Der’morat-: (1.) Kadim Lisan’da, “usta bakıcı”. (2.) Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan ön ek. Örneğin *der’morat’raken. Der’morat*’ların son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der’sul’dam,* yani *sul’dam*’ları eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. *Bkz.* Morat-.

Dinleyiciler: Seanchan casus organizasyonu. Bir Seanchan asilinin, tüccarının ya da bankacısının evindeki hemen herkes, hatta bir *da’covale* Dinleyici olabilir. *So’jhin*’lerin arasından nadiren Dinleyici çıkar. Dinleyiciler aktif rol almaz, yalnızca izler, dinler ve raporlar. Raporları, onları ve Arayıcıları denetleyen Düşük Ellere gider. Hangi raporların eylem için Arayıcılara gönderileceğine onlar karar verir.

Düşen Yapraktaşları: Hakkında pek az şey bilinen bir tarihçe.

Eelfinn: İnsansı görünen ama tilki özelliklerine sahip bir varlık türü. Size üç dilek hakkı bahşederler, ama karşılığında bir bedel talep ederler. Dilek hakkı isteyen kişi bedel konusunda pazarlık yapmazsa, bedeli Eelfinnler belirler. Bu koşullar altında, en olağan bedel ölümdür, ama yine de pazarlıkta kendilerine düşeni yaparlar, ama yapma tarzları talep edenin beklediği gibi olmaz. Bulundukları asıl yer bilinmemektedir, ama Rhuidean’da bulunan bir *ter’angreal* aracılığıyla ziyaret edilebilirler. Bu *ter’angreal* Moiraine Damodred tarafından Cairhien’e götürülmüş ve orada yok olmuştur. Aynı zamanda, Ghenjei Kulesi

aracılığı ile ulaşılabilecekleri söylenmektedir. Aelfinnlerin ateş, demir ve müzik aletleri sorularının aynısını sorarlar. *Bkz.* Aelfinn.

Ejder Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder'e sadık, Davram Bashere ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca Davram Bashere tarafından eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken, Alay Siyah Kule'nin bulduğu adamlara el koyar. Siyah Kule'nin arama grupları Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn'e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere'in eğitim kamplarına gönderilmektedir.

Ejder Hakkında Yorumlar: Sajius tarafından yazılmış, içeriği pek az bilinen bir kitap.

El: Seanchan'da El, başasistan ya da imparatorluk görevlileri hiyerarşisinden biri için kullanılır. İmparatoriçe'nin Eli, Birinci Rütbe'dedir ve daha aşağı düzeylerde Düşük Eller bulunabilir. Bazı Eller gizli görev yaparlar, örneğin Arayıcıları ve Dinleyicileri yönetenler; diğerleri başkalarınca bilinir ve rütbelerini giysilerine işlenmiş uygun sayıda el ile ifade ederler.

En Yüksek: Kızıl Ajah başına verilen unvan. Şu anda bu konumda Tsutama Rath bulunmaktadır.

Fel, Herid: *Mantık ve Mantıksızlık*'ın ve başka kitapların yazarı. Fel, Cairhien Akademisi'nde tarih ve felsefe öğrencisi (ve öğretmeni) idi. Çalışma odasında paramparça edilmiş halde bulundu.

Geçmiş Anıtlar: Hakkında pek az şey bilinen bir tarihçe.

Geri Dönüş: *Bkz.* Corenne.

Gücün Doğru Şekilde Ehlileştirilmesi: Hakkında pek az şey bilinen bir tarihçe.

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dagar aydınlanmış, Ejder'in yeniden doğumunu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali olduğundan, Yenidendoğan Ejder

çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey –ama hiçbir şey!– olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. Bunu reddedenler öldürülür, ağır davrananlar evlerinin ve dükkânlarının yakılmasına tanık olabilir, kendileri de kırbaçlanır. "Haberci" dışında isim kullanmamaktadır, Ghealdan ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir. O gittikten sonra, Seanchanlar Amadicia'da, Taç Yüksek Konseyi ise Ghealdan'da düzeni tekrar sağlamaya başlamıştır. Onu Rand'a getirmek üzere gönderilen Perrin Aybara'ya katılmıştır ve bilinmeyen sebeplerden dolayı bu, Yenidendoğan Ejder'in yanına gitmeyi geciktirse de onun yanında kalmıştır. En düşük türden erkekler ve kadınlar tarafından takip edilmektedir; adamın karizmasına ilk kapıldıklarında düşük olmasalar bile, onun etkisi altında düşmüşlerdir.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler". Terim Seanchanlar tarafından, eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklarda keşif yapmak üzere gönderilen büyük keşif gücü için kullanılır. Şimdi, Yüksek Leydi Suroth'un komutası altında, fethettikleri ülkelerden aldıkları askerlerle sayıları artmış olan *Hailene* ilk hedefinin sınırlarını aşmıştır ve aslında Geri Dönüş'ü başlatmıştır. *Bkz.* Corenne; Rhyagelle.

Hanedanının Yankıları: Hakkında pek az şey bilinen bir kitap.

Havai Fişekçiler Loncası: Havai fişek yapımının sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük titizlikle korurlar ve bu uğurda cinayet işlemeyi bile göze alırlar. Lonca ismini hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenledikleri muhteşem gösterilerden alır. Başkalarının kullanması için küçük havai fişekler satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceğine dair uyarılar da yapılır. Eskiden Lonca'nın Cairhien ve Tanchico'da lonca evleri vardı, ama ikisi de yıkıldı. Ayrıca, Tanchico'daki lonca üyeleri Seanchan istilasına direndi ve hayatta kalanlar *da'covale* yapıldı. Artık Lonca yok. Bununla beraber, bireysel Havai Fişekçiler Seanchan hâkimiyetinden kaçtılar ve çok yakında Lonca'nın hatırlanmasını sağlamak için çalışabilirler. *Bkz.* Da'covale.

Ishara: İlk Andor Kraliçesi (ÖY 994-1020). Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine Ishara Şahinkanadı'nın önde gelen generallerinden biri olan

kocasını Tar Valon kuşatmasını kaldırması ve ordudan koparabildiği kadar askerle, onun peşinden Caemlyn'e gelmesi için ikna etti. Diğerleri Şahinkanadı'nın imparatorluğunun tamamını ele geçirmeye çalışır ve başarısız olurken, Ishara küçük bir parçası üzerinde sıkı hâkimiyet kurdu ve başarılı oldu. Bugün, Andor'daki hemen her asil Ev Ishara'nın kanından geldiğini iddia etmektedir ve Aslan Tahtı'na çıkma hakkı doğrudan Ishara'nın soyundan gelmeye ve onun soyundan gelenlerle kaç akrabalık bağı bulunduğuna bağlıdır.

Kaensada: Seanchan'da, pek de uygar olmayan dağ kabilelerinin yaşadığı bir bölge. Bu kabileler ve kabile içindeki aileler kendi aralarında bol bol savaşırlar. Her kabilenin kendi gelenekleri ve tabuları vardır, tabular genelde kabile dışındakilere pek mantıklı gelmez. Çoğu kabile üyesi Seanchan'daki uygar insanlardan kaçınır.

Kahverengi Ajah Kurulu: Kahverengi Ajah'ın başında tek bir Aes Sedai yerine bir ktınıl bulunur. Beyaz Kule'deki mevcut kurulun başı Jesse Bilal'dir; Beyaz Kule'deki diğer üyeler ve asi kamptaki kurulun üyeleri bilinmemektedir.

Kan: Seanchanların asilleri ifade etmek için kullandıkları terim. Asaletin dört derecesi var; iki Yüksek Kan, iki düşük ya da aşağı Kan. Yüksek Kan başlarının yanlarını tıraşlayıp ortada erkekler için dar, kadınlar için daha geniş bir sorguç bırakıyorlar ve tırnaklarını iki buçuk santim kadar uzatıyorlar. Sorgucun uzunluğu modaya göre değişiyor. Düşük Kan da tırnaklarını uzatıyor, ama onlar başlarının yanlarını ve arkasını tıraşlayıp tepede çanak gibi görünen bir parça saç bırakıyorlar. Arkada geniş bir kuyruk uzatılıyor. Erkekler kuyruklarını omuzlarına, kadınlar bellerine kadar uzatıyor. Yüksek Kan'dan olanlara Yüksek Leydi ya da Yüksek Lord deniyor ve ellerinin ilk iki tırnağını boyuyorlar. Düşük Kan'dan olanlara yalnızca Leydi ya da Lord deniyor, ama aralarında görece daha yüksek konumda olanlar ellerinin son iki tırnağını boyuyor, en düşük seviyede olanlar yalnızca serçe parmaklarının tırnaklarını boyuyor. İmparatoriçe ve çekirdek İmparatorluk ailesi başlarını tamamen tıraşlıyor ve tüm tırnaklarını boyuyor. İnsan Kan'dan doğabildiği gibi, terfi yoluyla da Kan'dan olabiliyor ve bu İmparatorluk hizmetinde olağanüstü başarı gösterenler için bir ödül olarak kullanılıyor.

Kanatlı Askerler: Mayene Başı'nın kişisel korumaları ve Mayene'de elit askeri birlik. Kanatlı Askerler'in üyeleri kırmızıya boyalı plaka zırhlar,

çıkıntılı taslara benzeyen ve arkada enseye kadar gelen kırmızı miğferler takar ve kırmızı flamalı mızraklar taşır. Subayların miğferlerinin yan taraflarına kanat deseni işlenmiştir ve rütbe ince tüylerle belirlenir.

Kayan Kaya: Hakkında pek az şey bilinen bir tarihçe.

Kılıç-Kumandanı: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Kırılış Öncesi Eserlerin Kapsamlı İncelemesi: Başlığı dışında, hakkında pek az şey bilinen bir kitap.

Kırılış Sonrası: Hakkında pek az şey bilinen bir kitap.

Kızıl El Birliği: *Bkz.* Shen an Calhar.

Kızılkollar: Kızıl El Birliği'ne ait, El'in diğer askerlerinin bir kasabada ya da köyde sorun çıkarmaması, hasar yaratmaması için geçici polis görevi yapmak üzere seçilmiş üyeleri. İsimlerinin sebebi, görev başında neredeyse tüm kollarını kaplayan çok geniş, kırmızı kol bantları takmalarıdır. Normalde en deneyimli ve güvenilir adamlardan seçilirler. Verilen zararlar Kızılkol olarak seçilen adamlardan tahsil edileceğinden, her şeyin sakin ve huzurlu olması için büyük çaba gösterirler. Eski Kızılkolların bazıları Ebou Dar'a giderken Mat Cauthon'a eşlik etmek üzere seçilmiştir. *Bkz.* Shen an Calhar.

Kraliçe'nin Askerleri: Andor'da elit askeri birlik. Barış zamanında Askerler Kraliçe'nin yasalarını uygulamak ve barışı korumaktan sorumludur. Kraliçe'nin Askerleri kırmızı ceket, parlak zırh ve plaka zırh, canlı kırmızı pelerin ve parmaklıklı yüz koruma parçası olan koni şeklinde miğferler kullanırlar. Yüksek rütbeli subaylar omuzlarına rütbe düğümleri takarlar ve altın aslanbaşı mahmuzları kullanabilirler. Son zamanlarda Kraliçe'nin Askerleri'ne Kız-Veliaht'ın kişisel korumaları eklenmiştir. Korumalar, kumandanları Doilin Mellar dışında, yalnızca kadınlardan oluşur. Bu Asker kadınlar erkek meslektaşlarından çok daha süslü üniformalar giyerler. Geniş siperlikli ve beyaz tüylü şapkaları, kırmızı lake kaplı plaka zırhları, beyaz kenarlı miğferleri, Andor'un Beyaz Aslanı desenli dantel kenarlı kuşakları vardır.

Kumandan General: (1.) Andor'da Kraliçe'nin Askerleri'nin önderinin rütbesi. Şu anda bu mevki Leydi Birgitte Trahelion'undur. (2.) Yalnızca Yeşil Ajah üyelerinin bildiği, Yeşil Ajah'ın başına verilen unvan. Şu anda bu mevki, Kule'de Adelorna Bastine'e ve Egwene al'Vere önderliğindeki asi Aes Sedailerde Myrelle Berengari'ye aittir. (3.) Bir Seanchan rütbesi; Her Daim Muzaffer Ordu'da, Mareşal General'den

sonra gelen en yüksek rütbe. Mareşal General rütbesi, savaş idare etmek üzere bir Kumandan General'e verilen geçici bir rütbedir.

Marath'damane: Kadim Lisan'da, "tasmalanması gerekenler" ve aynı zamanda "tasmalanması gereken kişi". Terim Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip, *damane* olarak tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mellar, Doilin: *Bkz.* Hanlon, Daved.

Mera'din: Kadim Lisan'da, "Kardeşsiz". Bir ıslaktopraklı olan Rand al'Thor'u *Car'a'carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klan ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur, bu yüzden Shaidolar arasındaki kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür. Bu yüzden bu topluluğu, Kardeşsizleri kurmuşlardır.

Mızrak-Kumandanı: Çoğu ülkede, normal koşullar altında asil kadınlar savaşta kendi askerlerine şahsen önderlik etmezler. Bunun yerine, sıradan insanlar arasından profesyonel bir asker tutarlar. Bu kişi askerlerin eğitiminden ve önderliğinden sorumludur. Ülkeye bağlı olarak, bu kişiye Mızrak-Kumandanı, Kılıç-Kumandanı, Süvariler Efendisi ya da Mızrakların Efendisi adı verilir. Leydi ile hizmetkârı arasında daha yakın bir ilişki olduğuna dair söylentiler sık sık, belki kaçınılmaz olarak doğar. Bazen doğrudurlar da.

Moiraine Damodred: Mavi Ajah'tan Cairhienli bir Aes Sedai. Uzun zamandır ölü sayılıyor. Ama Thom Merrilin ondan geldiği düşünülen bir mektup aldı. Mektup şöyle:

Çok sevgili Thom,

Sana yazmak istediğim çok şey var, yürekten gelen sözler, ama erteledim, çünkü ertelemem gerektiğini biliyordum ve şimdi de pek az zaman var. Felaket getirme korkusuyla sana söyleyemeyeceğim pek çok şey var, ama anlatabileceklerimi anlatacağım. Söyleyeceklerimi dikkatle dinle. Biraz sonra rıhtıma ineceğim ve orada Lanfear ile yüzleşeceğim. Bunu nereden mi biliyorum? Bu sır başkalarına ait. Bildiğimi söylemem

yeterli. Bırak bunu önceden biliyor olmam, söyleyeceklerimin geri kalanı için kanıt olsun.

Bu mektubu aldığında, sana öldüğüm söylenecek. Herkes buna inanacak. Ben ölmedim ve belki bana bağışlanan senelerin geri kalanını yaşayabilirim. Belki sen, Mat Cauthon ve biri daha, benim tanımadığım bir adam, beni kurtarmaya çalışacaksınız. Belki diyorum, çünkü belki yapmayacaksınız, yapamayacaksınız ya da belki Mat reddedecek. Beni senin seviyor göründüğün kadar sevmiyor ve bunun için, kuşkusuz geçerli olduğunu düşündüğü sebepler var. Denerseniz sen, Mat ve bir kişi daha olmak zorunda. Daha fazlasını getirmek, herkes için ölüm anlamına gelecek. Daha azını getirmek, herkes için ölüm anlamına gelecek.

Sen, Mat ve bir kişi daha gelse bile, yine de ölebilirsiniz. Bir, iki ya da üç kişi olarak geldiğinizi ve öldüğünüzü gördüm. Teşebbüs sırasında kendimin de öldüğünü gördüm. Hepimizin yaşadığını ve tutsak olarak öldüğümüzü de gördüm.

Yine de teşebbüste bulunmaya karar verirseniz, genç Mat beni nasıl bulacağını biliyor, ama bu mektubu ona, kendisi sorana kadar göstermemelisin. Bu çok önemli. Kendisi sorana kadar bu mektup hakkında hiçbir şey bilmemeli. Olaylar, ne pahasına olursa olsun, belli şekillerde ilerlemeli.

Lan'i yine görürsen, ona bütün bunların herkesin iyiliği için olduğunu söyle. Onun kaderi benimkinden ayrı bir yönde gidecek. Ona Nynaeve ile mutluluk diliyorum.

Son bir şey daha. Yılanlar ve Tilkiler oyunu hakkında bildiklerini hatırla. Hatırla ve dikkat et.

Zamanı geldi. Yapılması gerekeni yapmalıyım.

Birbirimizi yine görsek de görmesek de, Işık seni aydınlatsın ve sana sevinç versin, sevgili Thom.

Moiraine

Morat-: Kadim Lisan'da, "bakıcı". Seanchanlar arasında, egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin *morat'raken, raken*'lere binen ya da onlara bakan kişidir, gayriresmi olarak uçucu adı verilir. *Bkz.* Der'morat-.

Ölümnöbeti Askerleri: Seanchan İmparatorluğu'nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbeti Askerleri'nin insan üyelerinin hepsi *da'covale*'dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları İmparatoriçe'ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe'nin *da'covale*'lerinin işareti olan, omuzlarındaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Ogier üyeler Bahçıvanlar olarak bilinir ve onlar *da'covale* değildir. Bahçıvanlar da insan Ölümnöbeti Askerleri kadar sadıktır ve daha fazla korku yaratırlar. İnsan ya da Ogier, Ölümnöbeti Askerleri İmparatoriçe ve İmparatorluk ailesi için ölmeye hazırdırlar ve canlarının İmparatoriçe'nin malı olduğuna, onun dilediği gibi kullanılacağına inanırlar. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir; mızraklarında ve kılıçlarında siyah püsküller bulunur. *Bkz.* Da'covale.
Önceller: *Bkz.* Hailene.

Para birimi: Yüzyıllar süren ticaretten sonra her ülkede standart para birimleri aynı olmuştur: Kron (en büyük madeni para), marka ve kuruş. Kronlar ve markalar altın ya da gümüşten yapılabilir, kuruşlar ise gümüş ya da bakırdır; sonuncusu basitçe bakır olarak adlandırılır. Bununla beraber, farklı ülkelerde bu para birimlerin büyüklükleri ve ağırlıkları farklı olabilir. Bir ulusta bile farklı hükümdarların bastırdığı paraların ağırlıkları ve büyüklükleri değişebilir. Ticaret sayesinde, değişik ulusların paraları hemen her yerde bulunabilir. Bu yüzden bankacılar, tefeciler ve tüccarlar paraların değerlerini belirlemek için terazi kullanırlar. Büyük sayıda para bile tartılır.

En ağır paralar Andor ve Tar Valon paralarıdır ve o iki yerde görece değerleri şu şekildedir: 10 bakır kuruş = 1 gümüş kuruş; 100 gümüş kuruş = 1 gümüş marka; 10 gümüş marka = 1 gümüş kron; 10 gümüş kron = 1 altın marka; 10 altın marka = 1 altın kron. Buna karşın büyük paraların daha az altın ya da gümüşten yapıldığı Altara'da, görece değerler şu şekildedir: 10 bakır kuruş = 1 gümüş kuruş; 21 gümüş kuruş = 1 gümüş marka; 20 gümüş marka = 1 gümüş kron; 20 gümüş kron = 1 altın marka; 20 altın marka = 1 altın kron.

Tek kâğıt para "hak mektubu"dur. Bankacılar tarafından, hak mektubu sunulduğunda belli bir miktar altın ya da gümüş vermeyi garanti eden bir belge olarak basılırlar. Şehirler arasında uzun mesafeler

olduğundan, birinden diğerine yolculuk etmek için uzun zaman gerektiğinden ve uzun mesafeli iş ilişkilerinin zorluğu yüzünden, bir hak mektubu onu yayımlayan bankanın yakınındaki bir şehirde tam değeri tahsil edilerek bozdurulabilirken, daha uzak bir şehirde daha düşük bir değer karşılığında bozdurulabilir. Genel olarak, uzun yola gitmeyi düşünen zengin biri, gerektiğinde madeni paraya dönüştürmek üzere bir ya da daha fazla hak mektubu taşır. Genelde hak mektuplarını yalnızca bankacılar ve tüccarlar kabul eder ve asla dükkânlarda kullanılmaz.

Pelateos: *Pelateos'un Düşünceleri* kitabının yazarı.

Rhyagelle: Kadim Lisan'da, "Eve Dönmüş Olanlar". Eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklara geri dönmüş olan Seanchanlara verilen isim.

Sajius: *Ejder Üzerine Yorumlar* kitabının yazarı.

Seandar: Seanchanların İmparatorluk başkenti. Seanchan kıtasının kuzeydoğusunda bulunur. Aynı zamanda, İmparatorluk'un en büyük şehridir.

Sei'mosiev: Kadim Lisan'da, "indirilmiş bakışlar" ya da "yere dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında, birinin *sei'mosiev* olduğunu söylemek "itibarını kaybettiğini" söylemektir. *Bkz.* Sei'taer.

Sei'taer: Kadim Lisan'da, "dümdüz bakışlar" ya da "karşıya dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında şerefe ya da itibara, biri ile göz göze gelebilme yeteneğine atıfta bulunur. *Sei'taer* "olunabilir" ya da *sei'taer* "sahibi olunabilir", yani insan itibarlı olabilir ya da şeref sahibi olabilir. *Sei'taer* kazanılıp kaybedilebilir de. *Bkz.* Sei'mosiev.

Shara: Aiel Kıraçları'nın doğusunda gizemli bir ülke. Ülke hem zorlu doğal özellikler, hem de insan yapımı duvarlarla korunmaktadır. Shara hakkında pek az şey bilinmektedir, çünkü ülke halkı kültürlerini gizli tutmaya çalışıyormuş gibi görünmektedir. Sharalılar, Aiellerin aksi ifadelerine rağmen, Trolloc Savaşları'nın onlara dokunduğunu inkâr ederler. Deniz Halkı'ndan tanıkların anlatımlarına rağmen Artur Şahinkanadı'nın istila teşebbüsünü bildiklerini inkâr ederler. Dışarıya sızan pek az bilgiye dayanarak, Sharalıların kadın ise Sh'boan, erkek ise Sh'botay adı verilen tek bir hükümdar tarafından yönetildiği

bilinmektedir. Bu hükümdar tam yedi yıl hüküm sürer, sonra ölür. Hükümdarlık onun eşine geçer, o da yedi yıl hüküm sürer ve ölür. Bu düzen, Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana sürmektedir. Sharalılar ölümlerin "Desen'in iradesi" olduğuna inanmaktadır.

Shara'da yönlendirebilen, Ayyad adı verilen kişiler vardır. Bu kişiler doğumlarında dövmeyle işaretlenirler. Ayyad kadınları Ayyadlarla ilgili kuralları titizlikle uygularlar. Ayyad olanlarla olmayanlar arasında cinsel ilişki, Ayyad olmayanlar için ölümle cezalandırılır. Ayyad'ın bunu güç kullanarak gerçekleştirildiği kanıtlanırsa, o da idam edilir. Birliktelikten bir çocuk doğarsa, çocuk doğaya bırakılır ve ölür. Erkek Ayyadlar yalnızca damızlık olarak kullanılır. Yirmi bir yaşına geldiklerinde ya da yönlendirmeye başladıklarında, hangisi önce gelirse, Ayyad kadınları tarafından öldürülürler ve cesetleri yakılır. Sözde, Ayyadlar Tek Güç'ü yalnızca Sh'boan ya da Sh'botay'ın emriyle yönlendirirler. Hükümdar her zaman Ayyad kadınları ile çevrilidir.

Ülkenin ismi bile kuşkuludur. Yerlilerin ona değişik isimler verdikleri bilinmektedir, örneğin Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali ve Shibuoya.

Shen an Calhar: Kadim Lisan'da, "Kızıl El Birliği". (1.) Pek çok başarı kazanmış, sonunda, Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken, Manetheren'i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar grubu. (2.) Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların zirvesi sayıları Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir. *Bkz.* Kızılkollar.

Sisnera, Darlin: Bir Tear Yüksek Lordu. Eskiden Yenidendoğan Ejder'e isyan etmişti, ama şimdi Tear'da Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

So'jhin: Kadim Lisan'dan en iyi tercümesi "alçaklar arasında yükseklik" olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanı sıra "hem gökyüzü hem vadi" olarak tercüme eder. *So'jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkârlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Do'covale*, yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kan'dan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so'jhin*'leri yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe'nin kişisel *so'jhin*'leri ile denkleriymiş gibi konuşurlar. *Bkz.* Da'covale; Kan.

Sözler ve Yorumlar: Hakkında pek az şey bilinen bir tarihçe.

Süvariler Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Taht Kavgası: Genelde, tahtta bir Ev diğerini takip eder. Andor'da, bu terim Modrellen'in ölümünden sonra ortaya çıkan taht kavgasını anlatmak için kullanılır. Tigraine'in ortadan kaybolmasından sonra Mantear Kız-Veliaht'sız kalmıştı. Trakand Evi'nden Morgase'in tahta geçmesi için iki sene gerekti. Andor dışında bu çekişme, Üçüncü Andor Taht Kavgası olarak bilinir.

Takvim: Haftada on gün, ayda yirmi sekiz gün, senede on üç ay vardır. Bayram günlerinin çoğu ayların parçası sayılmaz; bunlara Güneşgünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (her dört senede bir, bahar gün dönümünde) ve Tüm Ruhların Kurtuluşu Bayramı ya da Tüm Ruhlar Günü (her on senede bir, güz gün dönümünde) dahildir. Ayların isimleri vardır –Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maighdal, Choren, Shaldine, Nesan, Danu– ama yalnızca resmi belgelerde, memurlar tarafından kullanılır. Çoğu insan için mevsimleri kullanmak yeterlidir.

Tarabon: Artyh Okyanusu kıyısında bir ulus. Başkenti Tanchico'dur. Eskiden büyük bir ticaret ulusuydu; başka şeylerin yanı sıra halılar, boyalar ve Havai Fişekçiler Loncası'nın ürünlerini satardı. Anarşi ve iç savaşa ek olarak Arad Doman'a ve Ejderyeminlilere karşı verilen savaş yüzünden harap olmaktadır. Seanchanlar geldiğinde düşmeye hazırdı. Şimdi sıkı Seanchan hâkimiyeti altında; Havai Fişekçiler Loncası'nın Lonca Evi yok edildi ve Havai Fişekçilerin büyük kısmı *da'covale* yapıldı. Çoğu Tarabonlu Seanchanların düzen getirmesine minnettar görünüyor ve Seanchanlar hayatlarına pek az müdahale ederek yaşamalarına izin verdikleri için, Seanchanları kovalamak için ülkelerine savaş getirmeye niyetleri yok. Bununla beraber, bazı lordlar ve askerler Seanchanların nüfuz alanının dışında kaldılar ve ülkelerini geri almayı umuyorlar.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan Delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Bazıları

öldükten sonra yeni bedenlerde uyanmışlardır ve onlara yeni isimler verilmiştir, ama kimlikleri ve yerleri konusunda çok şey bilinmemektedir.

Tutuşan Alev Üzerine Düşünceler: Muhtelif Amyrlinlerin yükselişini konu alan bir tarihçe.

Yıkıntılar Arasında Düşünceler: Çok eski bir tarih kitabı.

Yılanlar ve Tilkiler: Çocukların, kuralları ihlal etmeden oyun kazanılamayacağını fark edecek yaşa gelene kadar çok sevdikleri bir oyun. Üzerinde bir çizgiler ağı ve yön okları bulunan bir oyun tahtasında oynanır. Tilkileri temsil eden üçgenler ve yılanları temsil eden dalgalı çizgiler çizilmiş onar disk bulunur. Oyunu başlatan sözler şunlardır: "Güç vermek için cesaret, kör etmek için ateş, sersemletmek için müzik, bağlamak için demir." Bu arada oyuncu eliyle bir üçgen ve üçgenin ortasına bir dalgalı çizgi çizer. Oyuncuların yılanlar ve tilkiler hamleleri zar atılarak belirlenir. Bir oyuncunun taşı üzerine bir yılan ya da tilki gelirse, oyuncu oyundan atılır. Kurallara uyulduğu sürece, bu kaçınılmazdır.

Yürek: Kara Ajah'ın temel organizasyon birimi. Aslında, bir hücre. Bir yürekte birbirini tanıyan üç Aes Sedai bulunur; bir yüreğin her üyesi, Kara Ajah'tan diğer iki üyenin tanımadığı bir Aes Sedai daha tanır.

Zorlama; zorlanma: Yönlendirme yeteneğine sahip biri uzun süreler boyunca, hiç durmaksızın, becerebildiğince çok Tek Güç yönlendirdiği zaman, daha hızlı öğrenebilir ve daha hızlı güç kazanabilir. Buna zorlanma denir. Aes Sedailer, ölüm ya da kavrulma tehlikesi yüzünden, bunu çömezler ve Kabuledilmişler üzerinde uygulamaktan kaçınırlar.